

ตอนที่ 990 สละชีวิตเพื่อความรัก

<https://novel-lucky.com>

ผู้คนจำนวนไม่น้อยอดที่จะสะอึกสะอื้นไม่ได้ กระทั่งหลายคนมี น้ำตาซึมออกมา

“ซาบซึ่งเหลือเกิน หากชาตินี้มีคนยอมตายเพื่อข้า ข้าจะแต่งงาน กับเขาอย่างแน่นอน!” ผู้บำเพ็ญตนหญิงมองดูภาพนี้จนบริเวณ ด้านหน้าอกเสื้อเปียกชุ่มไปด้วยน้ำตา กล่าวพึมพำออกมา

หลี่ชีย่สายหน้ากับการร้องขอของเซอะเทียนหวี กล่าวว่า “คนเรา ไม่ควรไร้สัจจะ ในเมื่อข้าได้ตกลงกับนางแล้ว ข้าก็ได้แต่เอาชีวิต ของนางไป วางใจเถอะ หลังจากที่ข้าสังหารนางแล้ว ข้าก็จะปล่อย เจ้าไป ข้าเป็นคนพูดคำไหนคำนั้น”

“หลี่ชีย่ เจ้ามันโง่เง่าเท่าตุ่น!” เซอะเทียนหวีร้องเอะอะโวยวาย ออกมา

หลี่ชีย่ไม่สนใจต่อการเอะอะโวยวายของเซอะเทียนหวี กล่าวกับ องค์หญิงจันทรเสี้ยวที่คุกเข่าอยู่ว่า “เจ้ายังมีคำสั่งเสียอะไรอีก หรือไม?”

องค์หญิงจันทรเสี้ยวสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง มองดูเซอะเทียน
หวิ กล่าวด้วยท่าทีลึกซึ้งอาลัยว่า “ลาก่อน จะต้องมีชีวิตอยู่ให้ได้
นะ!”

ครั้นเอ๋ยมาถึงตรงนี้แล้ว ต่อให้ไม่ยินยอมอย่างที่สุดก็ตาม แต่นางก็
ยังคงหันกลับไปอย่างเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ กล่าวกับหลี่ชียะว่า “ลงมือ
เถอะ!” กล่าวพลาญค่อยๆ หลับตาลง

“อย่า...” เซอะเทียนหวิในขณะนี้ไม่อาจแข็งใจมองดูภาพนี้ได้ เขา
ต้องหันหัวไปอีกทาง ไม่ต้องการเห็นองค์หญิงตายด้วยเงื้อมมือ
ของหลี่ชียะต่อหน้าต่อตา

ในเวลานี้ทุกอย่างพลันเงียบสงบ เหมือนว่าทุกอย่างกลับกลายเป็น
เนิ่นนานเหลือเกินนับพันล้านปี นานจนไม่สามารถทนต่อการ
ทรมานและแบกรับมันเอาไว้ได้

แต่ทว่าเวลาได้ล่วงเลยไปเรื่อยๆ ทุกอย่างกลับไม่มีการเคลื่อนไหว
เกิดขึ้น หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ องค์หญิงจันทรเสี้ยวลืมตาขึ้น
ขณะที่เซอะเทียนหวิก็หันหัวกลับมาทันที

เวลานี้พวกเขามองเห็นหลี่ชีย่ยืนสงบนิ่งอยู่ตรงนั้น ท่าทาง
เอ๋อระเหยสบายๆ แผงรอยยิ้มบนใบหน้า

“เจ้าลงมือเถอะ!” องค์หญิงจันทรเสี้ยวมีจิตมุ่งมั่นที่จะตายท่าเดียว
จึงกล่าวออกมาอย่างเด็ดเดี่ยวมั่นคงโดยไม่หวังสิ่งใดอีกต่อไป ขอ
เพียงเซอะเทียนหวีสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปเท่านั้น

“คนอย่างข้ามีโรคอย่างหนึ่ง คนอื่นยังต้องการให้ข้าทำอะไรสัก
อย่าง ข้าก็ยังไม่อยากจะทำสิ่งนั้น” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่
หัวเราะออกมา เห็นมือของเขาที่สะบัดที่หนึ่ง “ตึง” เรียกหลัก
กฎเกณฑ์ที่ตรึงเซอะเทียนหวีนั้นกลับเข้ามาอยู่ในมือทันที

“วันนี้ข้าจะละเว้นชีวิตเจ้าสักครั้ง หวังว่าคงไม่ทำให้ผู้หญิงที่มีน้ำใจ
ต่อเจ้าต้องผิดหวัง” หลี่ชีย่มองดูเซอะเทียนหวีที่นอนอยู่กับพื้น
แผยรอยยิ้มออกมา จากนั้นหันหลังจากไปทันที

ไม่ว่าจะเป็นองค์หญิงจันทรเสี้ยวหรือเซอะเทียนหวี หรือบรรดายอด
ฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่รอบๆ พวกเขาล้วนไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่
แปรเปลี่ยนอย่างกะทันหันเช่นนี้ ไม่ว่าใครก็ไม่อยากเชื่อว่าหลี่ชีย่
จะยอมให้อภัยเซอะเทียนหวีและองค์หญิงจันทรเสี้ยวในลักษณะ
เช่นนี้ได้

“ยังมี...” ขณะที่เซอะเทียนหวีและองค์หญิงจันทรเสี้ยวยังมีความรู้สึกไม่อยากจะเชื่อว่า หลี่ซีเย่จะยอมให้อภัยพวกเขาง่ายดายตาย เช่นนี้ หลี่ซีเย่ที่กำลังเดินจากไปพลันหันหัวกลับมา กล่าวว่า “จากนี้ไปที่ใดที่มีข้าหลี่ซีเย่อยู่ ทางที่ดีจงออกห่างจากข้าให้มันไกลๆ มิฉะนั้น หากตกอยู่ในมือของข้าอีกสักที ข้าไม่มีละเว่น!”

กล่าวขาดคำ หลี่ซีเย่เดินลี้วจากไป เหลือไว้แต่เพียงองค์หญิงจันทรเสี้ยวและเซอะเทียนหวีที่ยังคงอยู่ในอาการงงัน

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ องค์หญิงจันทรเสี้ยวได้สติกลับมา นางรีบเร่งพุงกายเซอะเทียนหวีขึ้นมาแล้วแบกขึ้นหลังเอาไว้ กล่าวว่า “พวกเราไปจากที่นี่กันเถอะ!”

นาทีนี้เซอะเทียนหวีไม่พูดสักคำ อาศัยความนิ่งเงียบปล่อยให้องค์หญิงจันทรเสี้ยวแบกเขาไปจากที่ตรงนี้ แค่พริบตาเดียว พวกเขาทั้งสองก็หายไป在线ขอบฟ้าโน่น

ทุกคนมองตามพวกเขาทั้งสองจากไปจนลับตา นับจากนี้เป็นต้นไป ในโลกไม่เคยมีใครได้พบเห็นพวกเขาทั้งสองคนอีกเลย ในโลกนี้

ไม่มีองค์หญิงจันทร์เสี้ยว ไม่มีเซอะเทียนหวี พวกเขาทั้งสองคล้าย
ตั้งระเหยหายไปจากโลกนี้อย่างนั้น

แม้แต่เผ่าจันทร์เสี้ยว และสำนักโลหิตพิสุทธ์ก็ปิดปากเงียบไม่เอ่ย
ถึงร่องรอยของพวกเขาทั้งสองคน

หลังจากสังหารพวกของอ่องเฉิงเทียนแล้ว หลี่ชีย่ทำตัวเหมือนไม่
เคยมีอะไรเกิดขึ้น ยังคงไปยังยอดเขาต่างๆ เพื่อฟังอะไรบางอย่างลง
ไปเหมือนเดิม ภายในระยะเวลาอันสั้นเพียงไม่กี่วัน หลี่ชีย่ได้ฟัง
สิ่งของลงในยอดเขาหมื่นจ้าวจนถึงยอดเขาแสนจ้าว จากนั้นมุ่ง
หน้าสู่ยอดเขาล้านจ้าวต่อไป

หลังจากผ่านเหตุการณ์นี้แล้ว เผ่าโลหิตที่อยู่ในเขาเทพยุทธลด
จำนวนลงเป็นอันมาก โดยเฉพาะเผ่ามารโลหิตที่ไม่มีให้เห็นแม้แต่
คนเดียว

ก่อนหน้านี้เผ่าโลหิตได้ยึดพื้นที่ของเขาเทพยุทธเอาไว้กว่าครึ่ง
แต่ทว่าหลังจากที่หลี่ชีย่จัดการสังหารบรรพบุรุษของเผ่ามารโลหิต
รวดเดียวหลายสิบคน สร้างความตระหนกแก่ผู้บำเพ็ญตนเผ่า
โลหิตจนค่อยๆ หายยถอนตัวออกไป ขณะที่ผู้บำเพ็ญตนเผ่ามาร
โลหิตแทบไม่กล้าอยู่แม้แต่คนเดียว

ผู้บำเพ็ญตนเผ่าโลหิตที่ยังคงเหลืออยู่ในเขาเทพยุทธ ไม่ว่าจะเป็
ดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ หรือปฐมบรรพบุรุษที่เป็นรุ่นอาวุโส กระทั่ง
อ่องเทพ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับหลี่ชีย่ก็จะยอมอ่อนข้อให้ด้วยการ
เดินอ้อมไปอีกทาง ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่ากล้าเข้าไปขวางทางหลี่ชีย่

แต่ว่ายังคงมีผู้คนจำนวนมากที่รู้สึกประหลาดใจในตัวหลี่ชีย่ เมื่อ
เห็นหลี่ชีย่ที่ปีนขึ้นไปบนยอดเขาแต่ละแห่ง ไม่ว่าจะเป็ยอดเขา
หมื่นล้าน หรือยอดเขาแสนล้าน และหรือยอดเขาล้านล้านก็ตาม เขา
สามารถปีนขึ้นไปได้ราวกับเป็นการเดินเล่นในสวนหลังบ้านตัวเอง
อย่างนั้น โดยไม่มีสิ่งใดสามารถขัดขวางการก้าวเดินไปข้างหน้า
ของเขาได้ เหมือนหนึ่งว่าเขาไม่ได้รับผลกระทบใดๆ จากการสะกด
พลังของเขาเทพยุทธเลย

และสิ่งที่สร้างความประหลาดมากกว่านั้นก็คือต่อให้หลี่ชีย่ขึ้นไป
ยังยอดเขาล้านล้านก็ไม่ปรากฏพบเจอกับโชคชะตาประหลาดใดๆ
และไม่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นแต่อย่างใด

ทุกคนต่างก็รู้ว่าขอเพียงมีกำลังความสามารถปีนขึ้นไปบนยอด
เขาได้ ไม่ว่าจะเป็ยอดเขาร้อยล้านหรือยอดเขาล้านล้านก็ต้อง
ได้รับผลประโยชน์ ต้องได้รับโชคชะตาประหลาดแน่นอน

อย่างไรก็ตามหลี่ซีย่ได้ปีนขึ้นไปบนยอดเขามาตั้งมากมาย กลับไม่เคยพานพบโชคชะตาประหลาดเลยแม้แต่หน่วยเดียว ยอดเขาไม่ได้มีปฏิกิริยาใดๆ ไม่มีการส่งสัญญาณอะไรเพื่อออกมา ซึ่งเป็นสิ่งที่ประหลาดมากและใครที่ได้เห็นก็ต้องรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้

“หรือว่าหลี่ซีย่ต้องคำสาปเข้าให้แล้วจริงๆ?” บางคนถึงกับอดพิมพ์ออกมาไม่ได้ เมื่อพบเห็นภาพที่ประหลาดเช่นนี้

การที่หลี่ซีย่ได้ปีนขึ้นไปบนยอดเขาจำนวนมากมายเช่นนี้ กลับไม่ได้พานพบโชคชะตาประหลาด และไม่ได้รับการตอบสนองใดๆ ทำให้บรรดาผู้บำเพ็ญตนรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่อัศจรรย์ยิ่งนัก

หลังจากที่หลี่ซีย่ได้ฟังเรื่องของลงบนยอดเขาล้านล้านแล้ว ผู้คนจำนวนมากต้องกลั่นหายใจและเฝ้าดูทุกความเคลื่อนไหวของหลี่ซีย่ต่อไป

“จะปีนขึ้นไปยังยอดเขาอันดับหนึ่งแล้วรึ?” บางคนต้องกลั่นลมหายใจและเฝ้าดูขึ้นมาอย่างตื่นเต้น

ทุกคนที่อยู่ในเขาเทพยุทธเวลานี้ต่างให้ความสนใจต่อทุกความเคลื่อนไหวของหลี่ชียเอ ทุกคนเฝ้าดูปาฏิหาริย์ที่จะเกิดขึ้น และต้องการเห็นกับตาตนเองว่าหลี่ชียเอได้ปีนขึ้นไปบนยอดเขาอันดับหนึ่ง

“ไม่น่าเป็นไปได้กรรมัง” บางคนกลับรู้สึกว่ปาฏิหาริย์เช่นนี้ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ โดยกล่าวว่า “พันล้านปีที่ผ่านมา ยังไม่เคยมีใครได้เคยปีนขึ้นยอดเขาอันดับหนึ่งได้สำเร็จ แม้แต่ผู้ที่ได้ชื่อว่าปราดเปรื่องน่าทึ่งกว่านี้ก็ปีนขึ้นยอดเขาอันดับหนึ่งไม่ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงหลี่ชียเอเลย ก่อนหน้านั้นไม่นานหลินเทียนตี้ก็ประสบความสำเร็จล้มเหลวมาแล้ว ซึ่งหลี่ชียเอไม่เห็นจะเหนือกว่าหลินเทียนตี้แล้วจะปีนขึ้นไปบนยอดเขาอันดับหนึ่งได้อย่างไรกันเล่า”

มองดูยอดเขาอันดับหนึ่งตรงหน้า ในที่สุดหลี่ชียเอได้ก้าวเท้าก้าวแรกออกไปแล้ว เริ่มต้นการปีนขึ้นสู่ยอดเขาอันดับหนึ่ง หลายคนรู้สึกหัวใจเต้นตุบๆ กับก้าวแรกของหลี่ชียเอ และรู้สึกตื่นเต้นเป็นอันมาก

“เป็นไปได้ไม่ได้...” ภาพต่อไปที่ให้เห็นได้สร้างความหวั่นไหวให้กับผู้คนเป็นจำนวนมาก กระทั่งผู้คนอดไม่ได้ต้องร้องเสียงหลงออกมาและตกใจจนหน้าถอดสี

ในขณะที่คู่สายตาจำนวนนับไม่ถ้วนต่างจ้องมองไปยังภาพตรงหน้าทีรู้สึกว่ามันน่าเป็นไปได้ หล่ชีเย่ได้ก้าวขึ้นสู่ยอดเขาอันดับหนึ่งที่ละก้าวๆ และก้าวสูงขึ้นๆ ไปเรื่อยๆ

“นี่ นี่ นี่มันไม่น่าเป็นไปได้กรรมัง” บางคนรู้สึกใจหายใจคว่า “ไม่อยากจะเชื่อสายตาตนเอง พิมพ์ออกมาว่า “ข้า ข้า ข้ากำลังฝันอยู่หรือนี้?” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว อดหยิกเนื้อตัวเองอย่างแรงไม่ได้ เมื่อรู้สึกถึงความเจ็บปวดแล้วจึงมั่นใจว่านี่ไม่ใช่ความฝัน

แม้ว่าผู้คนจำนวนมากจะไม่เชื่อในสายตาของตนเอง แต่ทว่าทุกคนก็รู้ว่าสิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้าเป็นความจริง หาใช่ความฝันไม่

“นับว่าเป็นสิ่งมหัศจรรย์ เป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่จะเลื่องลือตลอดไป พันล้านปีที่ผ่านมาไม่มีใครได้ขึ้นไปยังยอดเขาอันดับหนึ่งได้ แต่แล้ววันนี้หล่ชีเย่ได้ขึ้นไปได้แล้ว นี่ นี่ นี่นับว่าเป็นเรื่องน่าสนสะเทือนเหลือเกิน เพียงพอที่จะสนสะเทือนไปได้ตลอดกาล” บางคนถึงกับพิมพ์ออกมาในสภาพที่เหม่อลอย

“มีเพียงดาวรุ่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ของพวกเราเท่านั้นที่สร้างปาฏิหาริย์เช่นนี้ขึ้นมาได้!” ผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์รู้สึกภาคภูมิใจและ

ร้องออกมาด้วยความดีใจ เมื่อเห็นหลี่ชีย่สามารถก้าวขึ้นสู่ยอด
เขาอันดับหนึ่งได้

“แม้แต่จีคองหวูตี้จะไร่นั้น หรือหลินเทียนตี้จะไร่นั้น เมื่อเทียบกับคนโหด
อันดับหนึ่งเผ่าพันธมิตรมนุษย์หลี่ชีย่แล้ว ก็ไม่นับเป็นตัวอะไรทั้งนั้น” ผู้
บำเพ็ญตนเผ่าพันธมิตรมนุษย์ โดยเฉพาะกลุ่มคนรุ่นใหม่ถึงกับรู้สึก
ภูมิใจกับสิ่งนี้เป็นอย่างยิ่ง

ท่ามกลางสายตาของทุกคน หลี่ชีย่ยังคงก้าวเดินขึ้นไปบนยอด
เขาอันดับหนึ่งที่ละก้าวๆ ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนต้องรวบรวมสมาธิ
ทั้งหมดให้ความสำคัญต่อทุกความเคลื่อนไหวของหลี่ชีย่

แต่ว่าเมื่อหลี่ชีย่ก้าวเดินขึ้นไปถึงครึ่งหนึ่งของยอดเขาอันดับหนึ่ง
พลันเห็นเงาแวบหนึ่งไวๆ ร่างของหลี่ชีย่ได้หายไปทันที หายไปใน
อากาศ เหมือนหนึ่งระเหยไปอย่างนั้น

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่” การหายตัวไปอย่างกะทันหันของหลี่ชีย่
ทำให้ผู้ที่กลั่นลมหายใจจ้องมองภาพนี้อยู่ถึงกับงงงัน หลายคน
ต้องเอามือขยี้ตาตัวเองทันที

หลายคนกระทั้งเปิดเนตรฟ้าออกมา เพื่อติดตามคั่นหาร่องรอยของหลี่ซีเย แต่ทว่าไม่ว่าจะค้นหาอย่างไร ยังคงไม่มีใครสามารถพบเห็นตัวของหลี่ซีเยได้ หลี่ซีเยเสมือนหนึ่งหายไปกลางอากาศอย่างนี้ ดุจดั่งระเหยหายไปจากโลกใบนี้ไปแล้ว

“นี่ นี่ นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่นะ?” หลายคนถึงกับเหม่อลอย

การที่หลี่ซีเยสามารถขึ้นไปยังยอดเขาอันดับหนึ่งได้ก็เท่ากับสร้างปาฏิหาริย์นิรันดรกาลเอาไว้แล้ว ผู้คนจำนวนไม่น้อยจึงกระหายจะได้เห็นหลี่ซีเยสามารถก้าวเดินจนถึงจุดสูงสุดบนยอดเขา เพื่อจะไปสำรวจดูว่ามีสิ่งใดอยู่บนยอดเขาอันดับหนึ่งในตำนานที่ไม่เคยมีผู้ได้เคยขึ้นไป

แต่หลี่ซีเยเวลานี้ยังไม่ทันได้ขึ้นไปถึงจุดสูงสุดบนยอดเขาอันดับหนึ่ง กลับล่องหนหายไปกลางอากาศ ทำให้หลายคนไม่สามารถรับกับสิ่งที่เกิดขึ้น

ก่อนหน้านี้ไม่เคยได้ยินว่ามีใครได้เคยขึ้นไปบนยอดเขาอันดับหนึ่งมาก่อน เวลานี้หลี่ซีเยหายไปกลางอากาศเช่นนี้ ทำให้ทุกคนไม่มีอะไรที่จะมาเทียบเคียง ไม่มีเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นมาก่อน จึงทำให้ทุกคนไม่ทราบแน่ชัดว่าได้เกิดอะไรขึ้น

“หรือบางที่ยอดเขาอันดับหนึ่งไม่เหมือนกับยอดเขาอื่นๆ ในนั้น อาจจะไม่เต็มไปด้วยอันตรายที่ผู้คนคาดไม่ถึงก็ได้” มีบางคน พิมพ์ออกมา

ยังไม่เคยมีการปรากฏเหตุการณ์หายตัวไปอย่างกะทันหันกับยอดเขาอื่นๆ ในเขาเทพยุทธมาก่อน การเกิดเหตุขึ้นกับยอดเขาอันดับหนึ่งจึงไม่สามารถนำสิ่งใดมาเทียบเคียงได้ ทุกคนไม่อาจสรุปอะไรได้เวลานี้

ยอดฝีมือเผ่าโลหิตเมื่อเห็นหลี่ชีย่หายตัวไป ถึงกับหัวเราะเยาะ และรู้สึกมีความสุขที่เห็นผู้อื่นได้รับความทุกข์ กล่าวว่า “ฮิ ยอดเขาอันดับหนึ่งที่แม้แต่ราชันเซียนยังไม่กล้าปีน ขณะที่หลี่ชีย่เป็นเพียงเจ้าหนูคนหนึ่งของเผ่าพันธมิตรมนุษย์เท่านั้น อาศัยเพียงเขามีหรือจะขึ้นไปยังจุดสูงสุดของยอดเขาอันดับหนึ่งได้ เป็นการฝันเฟื่องของคนปัญญาอ่อน”

ความจริงแล้วผู้บำเพ็ญตนเผ่าโลหิตจำนวนมากไม่น้อยรู้สึกโล่งอกขึ้นมาชนิดหนึ่ง เพราะการมีตัวตนของหลี่ชีย่ที่เป็นคนโหดอันดับหนึ่งอยู่ในแดนชาติทักษิณนั้น สร้างความกดดันให้กับผู้บำเพ็ญตนเผ่าโลหิตเป็นจำนวนมาก

ตอนที่ 991 โลกกลับใต้พิภพ

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชีย่หายตัวไปอย่างฉับพลัน ไม่มีใครรู้ว่าเขาหายไปไหน และมีเพียงตัวเขาเองเท่านั้นที่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ใด

ในเวลาเดียวกันกับที่หลี่ชีย่หายตัวไป เขาได้ไปปรากฏตัวอยู่ ณ สถานที่แห่งหนึ่ง ที่ตรงนี้ไม่มีสิ่งใดอยู่เลย ด้านหน้าของเขามีเพียงประตูหินบานหนึ่งเท่านั้น นอกเหนือจากประตูหินแล้วก็จะไม่มีสิ่งใดๆ อีกเลย

ไม่มีใครรู้ว่านี่คือสถานที่ใดนอกจากหลี่ชีย่ ที่ตรงนี้คือสวนของบริเวณที่ลึกที่สุดของเขาเทพยุทธ์ นับตั้งแต่การศึกครั้งสุดท้ายแล้วน้อยคนนักที่สามารถมาถึงสถานที่แห่งนี้ได้

สถานที่แห่งนี้ได้ฝังความลับที่สะท้อนโลกเอาไว้! ความลับที่ถูกฝังเอาไว้แม้แต่ราชันเซียนก็ต้องการได้ไว้ในครอบครอง! ความจริงแล้วนับแต่ยุคอเวจีก็มีราชันเซียนของเผ่าอเวจีไม่น้อยที่ต้องการได้สิ่งที่อยู่ใต้พิภพแห่งนี้

หลี่ซิเย่มองดูประตูหินนั้น สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง สุดท้ายยื่นมือผลักประตูหินนั้นให้เปิดออกอย่างช้าๆ ภายในประตูหินเป็นชั้นบันไดหินที่เชื่อมต่อไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของใต้พิภพ

หลี่ซิเย่มองดูชั้นบันไดหินนั้น สุดท้ายค่อยๆ ก้าวเดินไปยังใต้พิภพตามบันไดหินนั้นลงไปทีละขั้นๆ

ไม่เคยมีใครนับว่าชั้นบันไดหินที่เชื่อมต่อไปยังใต้พิภพนี้มีจำนวนกี่ขั้น รู้เพียงว่ามันทอดยาวลงไปเรื่อยๆ เหมือนว่ามันสามารถพาให้ลงไปถึงส่วนที่ลึกที่สุดอย่างนั้น

หลี่ซิเย่เดินไปตามบันไดหินลงไปเรื่อยๆ เดินไปเป็นเวลานานมากๆ สุดท้าย เขาก็ได้เดินไปถึงสุดของชั้นบันไดจนได้ สุดปลายทางของบันไดหินกลับเป็นเหวลึกที่มีความลึกเป็นล้านล้านจั้ง

เมื่อยืนอยู่ตรงสุดบันไดหินแล้วทอดสายตามองไปข้างหน้า เห็นเพียงความมืดมิดที่สุดลูกหลูกตา ไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าข้างหน้ามีอะไรอยู่

ขณะที่ยืนรอด้วยท่าทีนิ่งเงียบบริเวณสุดปลายทางชั้นบันไดหินอยู่นั้น ปรากฏเสียงคำรามดังขึ้นมาจากใต้เหวลึก ขณะที่ได้ยินเสียง

คำรามบังเกิดกลิ่นอายของสัตว์ดิग्ดำบรรพ์ที่ดุร้ายพุ่งเข้ามาปะทะ
ใบหน้า ครั้นรับรู้ถึงกลิ่นอายของสัตว์ดิग्ดำบรรพ์นี้แล้ว ต่อให้เป็น
ผู้บำเพ็ญตนที่แข็งแกร่งเพียงใดยังคงต้องรู้สึกสั่นเทา และสะท้อน
ภายในใจขึ้นมา

หลี่ซิเย่มองดูเหวสักตรงหน้าแล้วก้าวเท้าออกไป ก้าวแรกที่เขาก้าว
ออกไปพลันได้ยินเสียง “แกริ่งค์ แกริ่งค์ แกริ่งค์” ดังขึ้นมา ปรากฏ
ว่าบริเวณใต้เท้าของหลี่ซิเย่มีหลั๊กกุกุเกณฑท์หลายเส้นเคลื่อนไหว
ไขว้ไปมาลักษณะเหมือนการถักทอเข้าด้วยกัน และสุดท้ายมันก็ได้
กลายเป็นลูกธนูขนาดใหญ่และยาวรองรับอยู่ใต้เท้าทั้งสองของหลี่
ซิเย่

ธนูขนาดใหญ่ที่เกิดจากการถักทอเข้าด้วยกันของหลั๊กกุกุเกณฑท์
มีความโบราณและเรียบง่ายยิ่ง และหลั๊กกุกุเกณฑท์มีความโบราณ
และเรียบง่ายยิ่งกลับสามารถมองเห็นเหมือนมีประกายอ่อนๆ
เคลื่อนไหวอยู่ ทว่าด้วยประกายอ่อนๆ ที่กำเนิดขึ้นมาจากหลั๊ก
กุกุเกณฑท์ที่โบราณเรียบง่ายนี้เอง ได้แฝงไว้ด้วยพลังอำนาจที่
สามารถสะกดวิญญาณผู้คนได้ ต่อให้ผู้นั้นมีความแข็งแกร่งปาน
ใดก็ตาม เมื่อมองเห็นประกายอ่อนๆ นี้แล้วก็ต้องสะดุ้งที่หนึ่ง กระทั่ง
เขาอ่อนโยนไม่ติดพื้นก็เป็นได้

เหมือนว่าภายใต้ประกายอ่อนๆ เช่นนี้แหละ ธนูขนาดใหญ่อันเกิดจากการถักทอของหลักกฎเกณฑ์นี้สามารถสังหารเทพทำลายมารอย่างนั้น กระทั่งสามารถสังหารราชันเขียนได้

หลี่ชีย่ก้าวเดินไปยังเหวลึกทีละก้าวๆ ทุกๆ ครั้งที่เขาก้าวเท้าออกไป หลักกฎเกณฑ์ลึกลับนี้ก็จะถักทอกันเข้าไปเพื่อรองรับการก้าวเท้าไปข้างหน้าแต่ละก้าวของหลี่ชีย่

“โฮ่ว...” เสียงคำรามดังขึ้น ขณะที่หลี่ชีย่ได้เดินไปถึงสวนลึกของเหวลึกแห่งนี้ ปราบกฎเงาดำทมิฬที่วังพรวดออกมาจากไหนไม่ทราบ ปล้นที่มันวังพรวดออกมาได้פקพากลิ่นอายชั่วร้ายที่น่ากลัวมาด้วย คล้ายว่ามันคือเจ้ามารร้ายที่ถูกปลดปล่อยออกมาจากขุมนรกอเวจี แยกเขี้ยวกางเล็บพุ่งเข้าหาหลี่ชีย่ หมายจับหลี่ชีย่ฉีกให้เป็นชิ้นๆ อย่างนั้น

ยามที่เจ้ามารร้ายพรวดพรวดออกมาจากใต้เหวลึกซึ่งפקพากลิ่นอายที่กระหังระดับปราชญ์ยังต้องหวาดหวั่น ตรงเข้าสังหารหลี่ชีย่นั้น ปราบกฎว่าหลี่ชีย่กลับไม่มองดูมันมากมายด้วยซ้ำ

“ปุ...” เจ้ามารร้ายพรวดพรวดออกมาจากใต้เหวลึกยังไม่ทันได้เข้าใกล้ตัวของหลี่ซิเย ธนูขนาดใหญ่ที่อยู่ใต้เท้าของหลี่ซิเยพลันพุ่งเข้าสังหารเจ้ามารร้ายนี้ในทันที

เมื่อธนูขนาดใหญ่พุ่งทะลุร่างขนาดยักษ์ของมารร้าย มันได้กลายเป็นควันและจางหายไปโดยไม่มีร่องรอยของเลือดเนื้อให้เห็น

“โห...” หลี่ซิเยก้าวเดินไปได้ไม่กี่ไกลนัก ใต้พื้นเหวลึกก็มีร่างเงาหมิพ้อีกตนหนึ่ง โผล่พรวดออกมา หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว เห็นแล้วต้องรู้สึกขนลุก

เฉกเช่นเจ้ามารร้ายก่อนหน้านี้ มันยังไม่ทันได้เข้าใกล้ตัวหลี่ซิเย เสียง “ปุ” ดังขึ้น มันถูกสังหารโดยธนูขนาดใหญ่ที่อยู่ใต้เท้าของหลี่ซิเยทันที

“แค่จิตชั่วร้ายที่ตายไปแล้วเท่านั้นเอง บังอาจทำกำแหงต่อหน้าคายนกลสังหารราชันเซียนของข้า เรียกว่าไม่รู้จักคำว่าตายโดยแท้” เงาหมิพ้อแต่ละตนที่พุ่งเข้าหาหลี่ซิเยนั้น พวกมันจะถูกสังหารโดยธนูขนาดใหญ่ที่อยู่ใต้เท้าของหลี่ซิเย โดยไม่มีโอกาสได้เข้าไปใกล้ตัวหลี่ซิเยเลย

ตั้งแต่ต้นจนจบ หลี่ชีย่ไม่คิดจะมองหน้าเงาหมีพีเหล่านี้มากมาย
นัก กล่าวสำหรับหลี่ชีย่แล้ว เขาคือผู้ปกครองของพื้นที่แห่งนี้ ต่อ
ให้จิตแห่งความชั่วร้ายที่ตายไปซึ่งถูกขังเอาไว้ในแหวนเหล็กเหล่านี้จะ
แข็งแกร่งสักปานใดก็ตาม เมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ชีย่แล้ว พวกมันก็ดู
เล็กน้อยจนไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง

ท้ายที่สุดหลี่ชีย่ได้ก้าวเข้าไปยังจุดที่อยู่ลึกที่สุดของหุบเหวลึกแห่ง
นี้ ณ ที่ตรงนี้ ปรากฏเสียงของวงล้อขนาดยักษ์ที่หมุนอยู่ดัง “วิ้งค์
วิ้งค์ วิ้งค์” จากการทำล้อยักษ์หมุนและส่งเสียงดังออกมาอย่าง
ต่อเนื่อง ทำให้อากาศที่ว่างเปล่ายังคงต้องสั่นสะเทือน

ที่ตรงนี้ก็กลับมีวงล้อขนาดยักษ์ตั้งเรียงรายกันอยู่ และมันก็มีการ
หมุนไปอย่างช้าๆ ส่งเสียงวิ้งค์วิ้งค์วิ้งค์ออกมา

จำนวนวงล้อที่ตั้งอยู่บริเวณนี้มีมากมายเหลือเกิน กระทั่งเรียกได้ว่า
มากจนไม่สามารถนับจำนวนได้ ทุกๆ วงล้อต่างหมุนไปอย่างช้าๆ
พร้อมกับส่งประกายออกมา

เมื่อลองมองวงล้อยักษ์ที่มีการหมุนวนจำนวนมากเพียงนี้ ทำให้
รู้สึกตาลายจนมึนงงไปหมด และมีอาการเวียนหัวเกิดขึ้น

การที่วงล้อขนาดยักษ์มากมายหมุนวนอย่างไม่หยุดนิ่ง ซ้ำยังมีการ
สับเปลี่ยนตำแหน่งที่ตั้งไม่หยุดอีกด้วย อย่างไรก็ตาม วงล้อยักษ์
เหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีลักษณะเหมือนกัน ภายใต้รูปการณ์เช่นนี้
เพียงแค่กระพริบตา ก็ไม่สามารถแยกแยะวงล้อเหล่านี้ได้อีก

“วงล้อกาลเวลาอลเวง ต้องทำลายกาลเวลาไปมากน้อยเท่าไร จึง
สามารถสรรค์สร้างความสับสนวุ่นวายได้ถึงเพียงนี้” หลี่ซีเยถึงกับ
ทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่ มองดูวงล้อยักษ์แต่ละวงล้อ
เหล่านี้

วงล้อกาลเวลาอลเวงหาใช่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ
เพียงแต่ในยุคกาลก่อน ได้มีผู้ที่ฝืนลิขิตสวรรค์ เช่นราชันเซียนเป็น
ต้น ได้เคยมาอยู่ที่ตรงนี้ทำลายมิติกาลเวลา ทำลายเส้นแบ่งเขต
สุดท้ายจึงได้กลายมาเป็นวงล้อกาลเวลาอลเวงที่ปรากฏอยู่ในวันนี้

หลี่ซีเยจ้องมองดูวงล้อกาลเวลาอลเวงแต่ละวงล้อที่หมุนวนเคลื่อนที่
ไปเรื่อยๆ เหล่านี้ เนื่องจากท่ามกลางวงล้อกาลเวลาอลเวงมากมาย
เหล่านี้ จะมีเพียงวงล้อเดียวเท่านั้นที่สามารถเชื่อมต่อไปยังอีกมิติ
หนึ่งได้ หากเลือกผิดก็จะไม่สามารถกลับมาได้ตลอดไป ต่อให้เป็น
ถึงราชันเซียน หากคิดจะกลับมาก็หาใช่เป็นเรื่องง่ายดายนัก

"ริงค์..." ในที่สุด หลีชีเย่ได้เลือกวงล้อกาลเวลาอลเวงเป้าหมายและลงมือสะกดเอาไว้ จากนั้นก้าวเท้าเข้าไปยังวงล้อกาลเวลาอลเวง

"จี้ด..." เสียงหนึ่งดังขึ้น พลันที่หลีชีเย่เดินเข้าไปใกล้วงล้อกาลเวลาอลเวงดังกล่าว มันได้ทำการดูดเอาตัวของหลีชีเย่เข้าไปภายในวงล้อในทันที

ทันใดนั้นหลีชีเย่ถูกวงล้อกาลเวลาอลเวงดูดเข้าไปและผ่านไปยังทางเดินที่ยาวมาก ภายในทางเดินที่ยาวปรากฏกาลเวลาที่สับสนอลหม่าน ทำให้บังเกิดความรู้สึกถึงกาลเวลาที่ดูสับสนกับผู้คน

ลักษณะของทางเดินแพรวพราวเหมือนหยกทั้งเส้น แต่มีหลายแห่งปรากฏร่องรอยแตกเสียหาย ซึ่งจุดที่แตกเสียหายเหล่านี้ส่งผลให้เกิดเป็นพายุกาลเวลาขึ้นมา ถึงจะเป็นเพียงรอยแตกขนาดเล็กที่ก่อเกิดพายุกาลเวลาขึ้นมา แต่ก็เพียงพอจะฉีกร่างของสุดยอดปราชญ์จนกระจุยได้

ภายในทางเดินแห่งนี้ ปรากฏร่องรอยของการขุดเจาะที่ดูขรุขระอย่างชัดเจน อีกทั้งร่องรอยขุดเจาะเหล่านี้ยังได้แผ่กลิ่นอายที่ไม่มีวันล้างหายไปออกมา ซึ่งเกิดจากอาณาจักรโบราณเซียน ไม่ว่า

กาลเวลาจะผ่านไปเนิ่นนานเท่าไร ก็ยากจะทำให้มันลบลือนหายไป

ระหว่างที่ก้าวเดินอยู่กับทางเดินแห่งนี้ หลี่ชียเอต้องทอดถอนใจออกมาว่า "ด้วยอุโมงค์ทางเดินกาลเวลาเช่นนี้ ต้องอาศัยแรงกายแรงใจเพียงใดในการขุดเจาะ ต่อให้ราชันเซียน การที่จะสร้างอุโมงค์กาลเวลาแห่งนี้ขึ้นมาก็หาใช่เป็นเรื่องง่ายเลย"

นี่คืออุโมงค์ที่เชื่อมผ่านไปยังอีกมิติหนึ่งที่เกิดจากการคว้านผ่า ซึ่งต้องอาศัยการสำรวจและขุดเจาะคว้านผ่าจากราชันเซียนจำนวนเท่าไร จึงสามารถสร้างจนสำเร็จลุล่วงขึ้นมา

ขณะที่หลี่ชียเอก้าวเดินอยู่ท่ามกลางอุโมงค์กาลเวลาแห่งนี้อยู่นั้น ณ ที่ตรงนี้กาลเวลาจะหยุดนิ่งไม่มีการเคลื่อนไหว ต่อให้เดินไปเรื่อยๆ เวลาที่ล่วงเลยไปก็ผ่านไปเพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น

สุดท้ายหลี่ชียเอก็ได้ก้าวเดินออกมาจากอุโมงค์กาลเวลา เมื่อออกจากอุโมงค์กาลเวลาเบื้องหน้าที่เห็นคือประกายทองแดงวาววับ หรือหากจะกล่าวให้ถูกต้องก็คือ เบื้องหน้าคือทะเลทองแดง

ทอดสายตาออกไป เห็นเป็นทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา แต่ทว่าที่เห็นหาใช่เป็นน้ำทะเล แต่เป็นน้ำทองแดง!

เป็นสิ่งที่อยู่เหนือจินตนาการของผู้คนกับทะเลทองแดงที่อยู่ตรงหน้า มันต้องอาศัยทองแดงปริมาณเท่าไรถึงจะหลอมละลายจนกลายเป็นทะเลที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตาเช่นนี้ได้

ทะเลทองแดงทำให้เกิดภาพที่เหนือจินตนาการ ยามที่ยืนทอดสายตาอยู่เบื้องหน้าทะเลทองแดง มันจะให้ความรู้สึกถึงความเจียบสงบของฟ้าดินแห่งนี้ ณ ที่ตรงนี้ไม่มีสรรพชีวิต กระทั่งไม่มีกาลเวลา ทุกสิ่งที่ก้าวเข้ามาถึงตรงนี้ก็หยุดนิ่ง

เหมือนว่าทะเลทองแดงที่อยู่ตรงหน้าคือสุดเขตแดนของโลก ไม่ว่าผู้นั้นจะดำรงอยู่ในสถานะเช่นใด ก็ไม่สามารถก้าวข้ามทะเลทองแดงแห่งนี้ไปได้ ต้องหยุดอยู่เพียงเท่านั้น

“ทะเลทองแดงสินะ...” หลีชีเย่ถึงกับเหม่อลอยขึ้นชั่วขณะ เมื่อมองเห็นทะเลทองแดงกว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา นาทีนี้เขาได้หวนคิดถึงอะไรไปมากมาย ในนั้นมีสิ่งที่เป็นความลับซึ่งมนุษย์โลกไม่รู้อีกมากมาย!

“การที่จะสร้างทะเลทองแดงในลักษณะเช่นนี้ขึ้นมา ต้องอาศัยการทำศึกสงครามปราบปราม และเสียเลือดเนื้อไปเท่าไร” หลังเวลาผ่านไปนานมาก หลี่ชีย่ทอดถอนใจออกมาเมื่อได้สติกลับมา

สุดท้าย หลี่ชีย่ได้หิบบันฉ่องออกมาบานหนึ่ง แต่ไม่ใช่ฉ่องหลอมเซียนหยินหยางนั้น มันเป็นฉ่องที่เขาได้มาจากพรรคปกฟ้า เป็นฉ่องทองแดงบานหนึ่ง

ฉ่องทองแดงอันนี้ดูไปแล้วก็ไม่ได้แตกต่างไปจากฉ่องทั่วไปมากนัก ถึงจะตกไปอยู่ในมือของใครสักคน ก็คงเข้าใจว่ามันคือฉ่องทองแดงธรรมดาๆ อันหนึ่งเท่านั้น

“แวงค์...” ในเวลานี้เอง เสียงหนึ่งดังขึ้นพร้อมกับปรากฏประกายที่ฉายออกมาจากฉ่องทองแดงทอดลงไปในทะเลทองแดง

เมื่อประกายนั้นได้ตกลงบนทะเลทองแดง สิ่งอัศจรรย์ก็ได้เกิดขึ้น บริเวณทะเลทองแดงที่ตรงกับประกายจากฉ่องทองแดงกลับค่อยๆ ใสขึ้นๆ จนสุดท้ายกลายเป็นน้ำที่ใสสะอาด

มันเป็นเช่นนี้เอง หลี่ชีย่อาศัยฉ่องทองแดงนี้ส่องลงไปทะเลทองแดงจนกลายเป็นเส้นทางที่เป็นน้ำทะเลใส แล้วหลี่ชีย่ก็ก้าว

เดินลงบนบริเวณที่เป็นน้ำทะเลใสนั้น สุดท้ายจมหายไปกับใต้ทะเล
ทองแดง

ทะเลทองแดงเป็นสิ่งที่อยู่เหนือจินตนาการ หากบุ่มบ่ามเดินลงไปยัง
ทะเลทองแดงล่ะก็ เกรงว่าจะต้องหายสาบสูญไป ไม่สามารถกลับมา
ได้อีกเลย

หากไม่มีคั่นช่องทองแดงอันนั้นของหลี่ซีเย ต่อให้เป็นราชันเซียนก็
ไม่สามารถบุกฝ่าเข้าไปยังสถานที่ที่ต้องการได้ แม้ว่าราชันเซียนจะ
มีความแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม เมื่อไรที่ก้าวเท้าเข้าไปในทะเล
ทองแดงล่ะก็ ต่อให้สามารถมีชีวิตรอดกลับออกมา แต่หาก
ปราศจากคั่นช่องทองแดงนั้น ก็จะไปไม่ถึงสถานที่แห่งนั้นตลอด
กาล ซึ่งสถานที่แห่งนั้นได้ฝังความลับอันเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้คน
กระหายที่จะไขปริศนานั้นออกมา

ตอนที่ 992 เมืองทองแดง

<https://novel-lucky.com>

“ตบ” หลี่ชียเอ่ที่ด่ำลงสู่ทะเลทองแดงก็ได้กระทบกับพื้นดินในที่สุด ยามที่เท้าทั้งสองแตะพื้นมันช่างเป็นความรู้สึกที่ดูมั่นคงเป็นพิเศษ เสียจริง

ในเวลานี้ เมื่อแหงนหน้าขึ้นมอง จะเห็นท้องฟ้าที่มีแสงระยิบระยับ เหมือนว่ามีประกายทองแดงวูบวาบอยู่บนท้องฟ้าที่ไกลลิบๆ ประหนึ่งว่าทะเลทองแดงที่กว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตาก็คืออยู่ที่ตรงนั้น

ครั้นเมื่อมองไปรอบๆ สิ่งที่น่าประหลาดอยู่ตรงหน้าหลี่ชียเอ่คือเมืองขนาดยักษ์เมืองหนึ่ง ขนาดของมันสามารถรองรับผู้อยู่อาศัยได้นับล้านๆ คน

ภายในเมืองๆ นี้ เต็มไปด้วยตึกรามบ้านช่องตั้งเรียงราย มีวิหาร โบราณที่ลือล่อง ถนนหนทางกว้างขวาง สามารถรองรับรถม้าวิ่งตีคู่กันไปได้เป็นสิบคัน...

แต่ทว่าหากมองดูให้ละเอียด ก็จะพบว่ามิตีกรามบ้านช่อง รวมทั้ง
วิหารโบราณจำนวนมากที่ล้มครืนลงมา ซึ่งหาใช่เป็นการล้มครืน
เพราะกาลเวลา แต่เกิดจากแรงของการกระทำจากภายนอก
เหมือนว่าที่ตรงนี้เคยเกิดเหตุการณ์อะไรบางอย่าง หรือบางทีอาจ
เคยเกิดศึกสงครามมาก่อน และหรืออาจเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติ
...

ที่น่าตกใจมากไปกว่านั้นหาใช่เป็นเพราะความใหญ่โตมโหฬาร
ของเมือง และก็ไม่ใช่สภาพที่ล้มระเนระนาดของตึกรามบ้านช่อง
หรือวิหารโบราณจำนวนมาก แต่ที่น่าตกใจคือเมืองโบราณทั้งเมือง
นี้สร้างขึ้นมาจากทองแดงศักดิ์สิทธิ์

ไม่ว่าจะเป็นตึกรามบ้านช่องที่ตั้งเรียงราย หรือวิหารโบราณต่างๆ
ถนนหนทางที่กว้างขวาง หรือกำแพงเมืองที่ตั้งตระหง่าน ทั้งหมด
ล้วนหลอมสร้างขึ้นมาจากทองแดงศักดิ์สิทธิ์ทั้งสิ้น ด้วยสภาพของ
เมืองทองแดงเช่นนี้ เหมือนหนึ่งเป็นโลกของทองแดงโดยแท้
เสมือนว่าที่ตรงนี้นอกเหนือจากทองแดงแล้วก็จะไม่มีสิ่งอื่นได้อีก
เลย กระทั่งไม่มีหินสักก้อนทรายสักเม็ดประมาณนั้น!

เมืองทองแดงที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬารกลับเงียบสงัดยิ่งนัก ทว่าทั้ง
เมืองทองแดงที่ใหญ่โตบอวลไปด้วยกลิ่นอายของความเป็น

โบราณ ซึ่งเป็นกลิ่นอันเกิดจากทองแดงถูกฝังเอาไว้เป็นเวลานานมาก ๆ

ถ้าหากมีบุคคลภายนอกได้มาเห็นภาพนี้เข้าล่ะก็พวกเขาต้องรู้สึกตกใจเป็นอันมากแน่นอน เนื่องจากเมืองทองแดงที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า ก็คือเมืองทองแดงที่ปรากฏเป็นเหตุการณ์ประหลาดที่เขาเพชฌฆาตก่อนหน้านั้นนั่นเอง

สิ่งหนึ่งที่แตกต่างจากที่เห็นในปรากฏการณ์ประหลาดก็คือเมืองทองแดงที่อยู่ตรงหน้ามีสภาพที่เงียบสงบตั้งเมืองร้าง ไม่ได้มีความครึกครื้นของผู้คนที่เดินขวักไขว่กันไปมา ไม่มีสภาพของความเจริญที่ผู้คนแออัดเบียดเสียดกัน คนทองแดงที่ปรากฏอยู่ในภาพเหตุการณ์ประหลาดล้วนแล้วแต่หายไปสิ้น

หลี่ชีย่ก้าวเดินอยู่บนถนนที่กว้างขวางยิ่งภายในเมืองทองแดงแห่งนี้ เขาไม่ได้มาที่นี่เป็นครั้งแรก ดังนั้นเขาจึงรู้ว่าตัวเองนั้นมาจากที่ใดและกำลังจะไปทีใด

ภายในเมืองทองแดงใหญ่โตมโหฬารแห่งนี้นอกจากหลี่ชีย่แล้ว ไม่มีผู้ที่มีชีวิตอีกเลย เหมือนว่ามันคือเมืองร้างเมืองหนึ่งเท่านั้น

มันเป็นเมืองทองแดงที่เต็มไปด้วยความลึกลับ ไม่มีใครรู้ว่ามันมาจากที่ใด ไม่มีใครรู้ว่ามันดำรงตั้งอยู่ได้อย่างไร ไม่มีใครรู้ว่าใครกันนะที่เป็นผู้สร้างเมืองทองแดงเช่นนี้ขึ้นมา...

ที่ตรงนี้ได้ซ่อนความลับต่างๆ เอาไว้มากมายเหลือเกิน แต่ทว่าความลับบางอย่างต่อให้ใช้ความพยายามชั่วชีวิตก็ไม่สามารถล่วงรู้ได้ แต่หลี่ซิเย่กลับรู้ถึงความลับนั้น!

“มันเป็นผลงานที่ยอดเยี่ยมมากจริงๆ ต่อให้เป็นเหล่าเทพหรือบรรดาราชนั้เซียนทั้งหลายก็ยากที่จะสรรค์สร้างผลงานเช่นนี้ขึ้นมาได้!” หลี่ซิเย่ก้าวเดินอยู่ในเมืองทองแดงที่เงียบสงัดและไร้ผู้คน ถึงกับต้องทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่

ในโลกใบนี้ เกรงว่าคงยากจะมีใครที่ล่วงรู้ถึงการดำรงอยู่ของเมืองทองแดงแห่งนี้อีกแล้ว อย่างไรก็ตามในอดีตอันยาวนานที่ผ่านมาได้เคยมีราชันเซียนจำนวนไม่น้อยที่ติดตามค้นหาเมืองทองแดงแห่งนี้มา โดยเฉพาะยุคของอเวจี ราชันเซียนของอเวจีหลายคนได้พยายามติดตามค้นหาเมืองทองแดงแห่งนี้ตลอดมา เรียกได้ว่าได้ทุ่มเทสรรพแรงกายแรงใจไปไม่น้อยทีเดียว

เนื่องจากภายในเมืองทองแดงแห่งนี้ได้ซ่อนความลับหนึ่งเอาไว้ เป็นความลับที่ทุกคนใคร่อยากจะรู้ แม้แต่หลี่ซิเย่ขณะที่อยู่ในร่างของอีกาทมิพ์ ก็อยากจะล่วงรู้ถึงความลับสุดท้ายที่ซ่อนอยู่ภายใน มาโดยตลอดเช่นกัน

ในที่สุดหลี่ซิเย่ที่ก้าวเดินอยู่ในเมืองทองแดงก็ได้มาถึงจุดที่สูงที่สุดของเมืองทองแดง ที่ตรงนี้มีวิหารทองแดงตั้งตระหง่านอยู่ วิหารทองแดงนี้มีความสูงเด่นยิ่งนัก ตั้งตระหง่านสูงเสียดฟ้า

วิหารทองแดงลักษณะเช่นนี้ คล้ายตั้งเป็นที่อยู่อาศัยของเหล่าเซียนเหมือนหนึ่งเป็นที่พำนักของผู้บงการการดำรงคงอยู่ของโลกใบนี้ อย่างนั้น!

วิหารทองแดงเช่นนี้เปี่ยมด้วยกลิ่นอายของความศักดิ์สิทธิ์ ถึงแม้เวลาจะผ่านไปเป็นพันล้านปี และหลายแห่งก็ปรากฏเป็นสนิมออกมาให้เห็น แต่ทว่ามันยังคงความศักดิ์สิทธิ์น่าเกรงขาม และคงไว้ซึ่งอำนาจที่ไม่อาจก้าวล่วงได้!

“เอี้ยด...เอี้ยด...เอี้ยด...” หลี่ซิเย่ค่อยๆ ผลักประตูทองแดงที่หนักอึ้งของวิหารทองแดงให้เปิดออกอย่างช้าๆ และเดินเข้าไปภายในวิหารทองแดง

วิหารทองแดงกว้างขวางใหญ่โตมาก คำเอาไว้ด้วยเสาทองแดง
ขนาดใหญ่ โดยลวดลายที่มีการสลักเอาไว้บนเสาแต่ละแห่งจะ
แตกต่างกันไป มีทั้งภาพหงส์ร้อนมังกรรำ มีภาพของการออกศึก
ของเหล่าเทพ มีภาพของพสกนิกรก้มกราบ.....

บริเวณปลายสุดของวิหารทองแดงไม่มีแท่นประทับของเหล่าเทพ
อย่างที่คาดหวัง มีเพียงป้ายศิลาจารึกทองแดงขนาดใหญ่ตั้ง
ตระหง่านอยู่ ดูเหมือนว่าแผ่นป้ายทองแดงนี้จะตั้งอยู่นานนับล้าน
ล้านปีมาแล้ว ไม่ว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงของกาลเวลาอย่างไร
มันก็ยังคงอยู่ไม่เปลี่ยนแปลง

หลี่ซิเย่เดินเข้าไปใกล้ ไปยืนอยู่ตรงหน้าป้ายศิลาจารึกทองแดง
ขนาดใหญ่ นั่น ซึ่งมันได้เปล่งประกายทองแดงออกมาบางเบา

สิ่งที่ดึงดูดสายตาหลี่ซิเย่คือตัวอักษรบนศิลาจารึกทองแดง ซึ่งสลัก
ตัวอักษรเอาไว้เต็มไปหมด และตัวอักษรเหล่านี้กำลังเคลื่อนไหวอยู่

ตัวอักษรที่อยู่บนศิลาจารึกทองแดงมีมากเป็นหมื่นตัว ทุกตัวดูจัด
มีชีวิตสามารถเคลื่อนไหวไปมา แลดูคล้ายปลาที่ว่ายเวียนอยู่ในน้ำ
อย่างนั้น

ตัวอักษรที่อยู่บนศิลาจารึกทองแดงมีความโบราณยิ่งนัก กระทั่งไม่สามารถระบุได้ว่ามันเป็นคืออักษรอะไรกันแน่

“ในที่สุดก็ได้ฟื้นคืนชีพแล้ว” หลี่ซีเยพึมพำออกมาขณะล้องมองตัวอักษรโบราณที่อยู่บนแผ่นป้ายศิลาจารึกทองแดง “รอคอยวันนี้มาอย่างยาวนาน มีคนจำนวนเท่าไรที่ตั้งตารอ ราชันเขียนจำนวนเท่าไรที่หวังจะให้วันนี้มาถึง”

ตัวอักษรที่อยู่บนศิลาจารึกทองแดงเคลื่อนไหวไปมาอย่างไรระเบียบกฎเกณฑ์ใดๆ เหมือนว่าพวกมันสับสนวุ่นวายจนมองไม่รู้ว่ามันเป็นคืออะไร

หลี่ซีเยใช้มือลูบไล้ศิลาจารึกทองแดงเบาๆ เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มกล่าวว่า “อักขระทองแดงที่อยู่ในตำนาน ในโลกนี้จะมีก็คนที่รู้จักอย่างว่าแต่เค้าแดนเลย ต่อให้เป็นสถานที่แห่งนั้นเกรงว่าก็คงมีอยู่ไม่กี่คนที่รู้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงความชำนาญแล้วละ!”

ตัวอักษรที่อยู่บนศิลาจารึกทองแดงมีประวัติความเป็นมาที่โบราณยิ่งนัก กระทั่งอาจมีมาตั้งแต่ก่อนยุคไร้อารยะธรรม เคยเป็นที่แพร่หลายในยุคเทพนิยายที่อยู่ในตำนาน! อักษรแบบนี้ถือว่าแต่

ทั่วทั้งเก้าแดนในยุคปัจจุบัน ต่อให้เป็นยุคกาลเวลาอันยาวนานที่
ผ่านมา ก็มีไม่กี่คนที่จะรู้ถึงตัวอักษรแบบนี้

อย่างไรก็ตาม บังเอิญหลี่ชี่เย่คือผู้ที่รู้และเข้าใจถึงตัวอักษรแบบนี้
ความจริงแล้วเพื่อศึกษาถึงตัวอักษรเช่นนี้ หลี่ชี่เย่ได้ทุ่มเทกำลัง
กายใจและเวลาไปไม่น้อยทีเดียว เพื่อเรียนรู้ถึงตัวอักษรแบบนี้เขา
ดั้นร้นไปมาแล้วหลายที เบื้องบนไปถึงบนท้องฟ้า เบื้องล่างไปถึง
นรกอเวจี!

“ว๊ิงค์...” เสียงสั่นสะเทือนจากช่องว่างของอากาศ จากการที่หลี่ชี่เย่
ทำการเคลื่อนย้ายและจัดวางตัวอักษรที่อยู่บนศิลาจารึกทองแดง
ทำให้ศิลาจารึกทองแดงเปล่งประกายที่เจิดจ้ามากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ เป็น
ประกายทองแดงที่แลดูสับสนตามากขึ้นๆ

อย่างไรก็ตามจากการที่หลี่ชี่เย่ทำการเคลื่อนย้ายตัวอักษรเหล่านี้
นั้น ตัวอักษรตัวอื่นๆ ที่ยังคงว่ายวนอยู่กลับกลายเป็นคึกคักยิ่งขึ้น
เสมือนหนึ่งปลาในน้ำที่กำลังแย่งชิงอาหารที่มีผู้คนไปรยลงมาอย่าง
นั้น

ในที่สุดหลี่ชี่เย่ได้จัดแจงเรียงตัวอักษรทั้งหมดได้เป็นผลสำเร็จ
ตัวอักษรที่อยู่บนศิลาจารึกทองแดงถูกจัดเรียงอย่างถูกต้องไม่ขาด

ไม่เกิน ครั้นบทความบนศิลาจารึกทองแดงถูกเรียงจนเรียบร้อยแล้ว ทำให้แผ่นศิลาจารึกนี้เปล่งประกายที่เจิดจ้าออกมา ขณะเดียวกัน ยังบังเกิดเสียงสวดของงานศพดั่งขึ้นภายในวิหารทองแดงแห่งนี้

เสียงสวดศพที่ดั่งขึ้นมานี้ ทำให้ผู้ที่ได้ยินแล้วรู้สึกโศกเศร้าไปด้วย เสมือนว่าเคยมีผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะยอดเยี่ยม ไร้ผู้เทียบเทียมผู้หนึ่งในอดีตที่ยาวนานมาแล้ว ได้เสียชีวิตลง ขณะที่พสกนิกรของเขา กำลังทำพิธีส่งศพให้กับเขา

เสียงดนตรีของงานศพที่ดังออกมา ทำให้ผู้ที่ได้ยินพลอยรู้สึก คล้อยตามไปกับเขาด้วย ท่ามกลางเสียงดนตรีนี้เหมือนประหนึ่ง กำลังเล่าถึงผลงานอันยิ่งใหญ่ของผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะยอดเยี่ยม ไร้ผู้เทียบเทียมผู้นี้

"วังค์..." ศิลาจารึกทองแดงที่ตั้งตระหง่านอยู่พลันกลับกลายเป็น ประตู่ทองแดงบานหนึ่ง เป็นประตู่ทองแดงที่มีลักษณะโบราณเรียบ ง่ายยิ่งนัก ไม่มีลวดลายประดับใดๆ ทั้งสิ้น

แต่ทว่าด้วยประตู่ที่ปราศจากลวดลายประดับนี้เอง กลับดูมีความน่า เกรงขามเปี่ยมด้วยพลังอำนาจ เมื่อต้องยืนอยู่เบื้องหน้าประตู่ ทองแดงบานนี้แล้ว ทำให้ต้องให้ความเคารพยำเกรงขึ้นมา

“เอี้ยด เอี้ยด เอี้ยด...” หลีชีเย่ผลึกประตูทองแดงให้เปิดออก
จากนั้นเดินเข้าประตูไปอย่างไม่ลังเล

เมื่อเดินเข้าประตูทองแดงไป สิ่งที่น่าประหลาดอยู่เบื้องหน้าหลีชีเย่คือ
ห้องฟ้าที่กว้างใหญ่ไร้ขอบเขตพร่างพราวไปด้วยดวงดาว เมื่อยืนอยู่
ณ ตรงนี้แล้วทอดสายตามองออกไปข้างหน้า เห็นเพียงห้องฟ้าที่
พร่างพรัวด้วยดวงดาวสุดลูกหูลูกตา ทางข้างเผือกที่เคลื่อนไหวคลา
ข้างเป็นภาพห้องฟ้ายามค่ำคืนที่เต็มไปด้วยดวงดาวมากมายยิ่งนัก

แต่สิ่งที่ทำให้ต้องสะเทือนหัวน้ไหวก็คือ ภาพของมนุษย์ทองแดงที่
ใหญ่โตมโหฬารที่นอนอยู่ท่ามกลางห้องฟ้าที่กว้างใหญ่ไร้ขอบเขต
พร่างพรัวไปด้วยดวงดาวนั้น! ไม่ว่าใครก็ตาม ขอเพียงได้เห็น
มนุษย์ทองแดงที่ใหญ่โตมโหฬารนี้แล้วก็ต้องรู้สึกหัวน้ไหวทุกคน

มนุษย์ทองแดงที่ใหญ่โตมโหฬารตรงหน้านี้ มีขนาดใหญ่โตจนสุด
จะบรรยาย กระทั่งกล่าวได้ว่ามันใหญ่โตจนสุดจะวัดขนาดของมัน
ได้!

หากจะกล่าวว่ามันมนุษย์ทองแดงที่ใหญ่โตมโหฬารนี้หากนอนอยู่ที่
แดนชาติทักษิณละก็ มันคงกินพื้นที่ของแดนชาติทักษิณไปกว่า

ครึ่งก่อน! อันพอจะจินตนาการได้ว่ามนุษย์ทองแดงที่อยู่ตรงหน้ามีขนาดที่ใหญ่โตเพียงใด

มนุษย์ทองแดงที่ใหญ่โตมโหฬารนั้นนอนนิ่งอยู่ท่ามกลางห้องฟ้าที่พรราวพร่างด้วยดวงดาว หลับตาสนิททั้งสองข้าง เหมือนว่ามันได้เข้าสู่การหลับใหลเป็นนิรันดร์ และเขาอาจเสียชีวิตลงแล้วถูกฝังร่างเอาไว้ท่ามกลางห้องฟ้าที่พรราวพร่างด้วยดวงดาวแห่งนี้

ไม่มีใครรู้ว่ามนุษย์ทองแดงที่ใหญ่โตมโหฬารนี้ใครเป็นผู้สร้างมันขึ้นมา หรือว่าเขาเคยเป็นมนุษย์ทองแดงที่มีชีวิตมาก่อน!

“ความเป็นนิรันดร์มากมายเท่าไร ท้ายสุดแล้วยังคงถูกกลืนไปกับสายน้ำแห่งกาลเวลาอยู่ดี” หลี่ซิเย่มองดูมนุษย์ทองแดงใหญ่โตมโหฬาร ซึ่งนอนอยู่ท่ามกลางห้องฟ้าที่พรราวพร่างด้วยดวงดาว แล้วต้องพิมพ์ออกมา

หลี่ซิเย่ได้พิจารณามนุษย์ทองแดงนี้อยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นได้ก้าวขึ้นไปบนตัวของมนุษย์ทองแดงนี้ และพบว่าตัวเองได้เดินอยู่บนพื้นทองแดงที่กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา

เมื่อเดินอยู่บนที่แห่งนี้แล้วทอดสายตามองออกไป เห็นแต่ความ
เลือนรางไม่ชัดเจน มีเพียงประกายทองแดงที่เข้ามากระทบสายตา
ยามที่ก้าวเดินอยู่บนพื้นทองแดงที่กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตาแห่งนี้
แล้ว จะมีความรู้สึกที่ว่าตัวเองนั้นช่างเล็กจ้อยเสียเหลือเกิน

มนุษย์ทองแดงที่นอนอยู่ท่ามกลางห้องฟ้าพรราวพร่างด้วยดวงดาวนี้
อยู่ในลักษณะมือทั้งสองวางอยู่บนห้อง ท่าที่การนอนเช่นนี้
เหมือนว่าเป็นการนอนหลับที่มีความสุขมากที่สุดทีเดียว

หลี่ซิเย่เดินบนตัวของมนุษย์ทองแดงอยู่นานมาก ในที่สุดก็ได้มาถึง
บริเวณตำแหน่งห้องน้อยของมนุษย์ทองแดงแล้ว ซึ่งก็คือตำแหน่งที่
มือทั้งสองของมนุษย์ทองแดงวางอยู่นั่นเอง ณ ที่ตรงนี้ มองเห็นมือ
ทั้งสองที่ประสานกันนั้นมีหีบทองแดงตั้งอยู่ใบหนึ่ง

หีบทองแดงใบนี้มีขนาดไม่เล็ก แต่ทว่าเมื่อเทียบกับมนุษย์ทองแดง
และเทียบกับมือคู่นั้นที่ใหญ่โตมโหฬารแล้ว หีบทองแดงใบนี้ดูช่าง
เล็กเสียเหลือเกิน!

หีบทองแดงที่ถูกมนุษย์ทองแดงขนาดใหญ่โตมโหฬารอุ้มเอาไว้จึง
ดูเล็กเท่าซี่ฝู่นอย่างนั้น

เวลานี้สามารถรับรู้ได้ถึงเสียงดนตรีที่ถูกส่งออกมาจากหีบใบนี้ กระทั่งรู้สึกเหมือนว่าหีบใบนี้กำลังเต้นตุบๆ อยู่ คล้ายดั่งมันไม่ใช่ เป็นเพียงหีบทองแดงใบหนึ่งเท่านั้น แต่มันเป็นสิ่งมีชีวิตสิ่งหนึ่ง

“รอคอยมานานนับพันล้านปี ในที่สุดก็ได้โอกาสสนุกอมแล้ว” หลี ซิเยมองดูหีบทองแดงที่ส่งเสียงดนตรีออกมาเป็นระยะๆ และซาบซึ้ง ไปกับจังหวะดนตรีของมัน ถึงกับเพยรอยยิ้มออกมา

เจ้าหีบทองแดงใบนี้เคยเป็นที่ต้องการอย่างมากของเผ่าอเวจี เคยมี ราชนั้เซียนอเวจีจำนวนมากที่ต้องการได้หีบใบนี้มาครอบครอง แต่ ทว่าเนื่องจากโอกาสยังไม่สนุกอมจึงทำไม่สำเร็จ กระทั่งราชนั้เซียน เทียนอุที่หยิ่งยโสก็ทำไม่สำเร็จ!

ตอนที่ 993 ขึ้นสู่ออดเขาอันดับหนึ่ง

<https://novel-lucky.com>

“เปิด...” เวลาที่ หลี่ชียี่คำรามเสียงดังออกมา เสียงคำรามของเขาดังไปทั่วทั้งห้องฟ้าที่พราวพรายไปด้วยดวงดาว ในขณะที่หลี่ชียี่ไม่ได้ยอมพลังลมปราณเอาไว้อีกแม้แต่บ่อย ปล่อยพลังลมปราณให้พวยพุ่งออกมาทั้งหมด

ทันใดนั้นรอบชีวิตปรากฏขึ้นมา เลือดวัฒนธรรมได้พุ่งพรูออกมาอย่างรุนแรง ทะเลหยินหยางก็พลุ่งพล่านอย่างรุนแรง พลังลมปราณถูกปล่อยให้พุ่งออกมดั่งน้ำทะเลไม่ขาดสาย

ในเวลาี่ พลังลมปราณที่ดั่งน้ำทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาล กระทั่งนำกลัวยิ่งกว่าน้ำทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลเสียอีก พลังลมปราณที่รุนแรงได้โหมกระหน่ำซัดเข้าหาห้องฟ้าที่พราวพรายด้วยดวงดาว

แต่ทว่าหากอาศัยเพียงลมปราณเพียงเท่านั้นของหลี่ชียี่ ย่อมไม่สามารถนำเอาหีบทองแดงใบนี้ออกมาได้ ในเวลาี่ หลี่ชียี่ได้สำแดงสรรพวิชา สิบสามลัคนาได้กระโดดลอยตัวอยู่เหนือสวรรค์

ขณะเดียวกัน เรือแห่งชีวิต เรือสร้างภพ เรือชีวิตนิรันดร์ลอยล่อง
อยู่เหนือศีรษะของหลี่ซีเย พวกมันได้ปลดปล่อยพลังที่ทรงพลังมาก
ที่สุดในโลกออกมา พลังจากสรรพชีวิตนับล้านล้านชีวิต บุกเบิก
พลังจากทั่วทุกแห่งหนบนโลก ความมีชีวิตที่เป็นอมตะ...

ขณะเดียวกัน หลี่ซีเยได้สำแดงของวิเศษออกมาที่ละชิ้นๆ เช่น
กระบี่สังฆกรรม โคมเขี้ยว คันฉ่องหลอมเขียนหยินหยาง โลงจิว...
เป็นต้น ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นอาวุธวิเศษทั้งสิ้น

ในขณะเดียวกัน หลี่ซีเยยังได้ให้บริเวณหน้าผากเปิดออก ปล่อย
ให้ราชันเขียนแต่ละองค์เหินลอยออกมาเป็นผู้สำแดงอาวุธวิเศษ
เหล่านั้น

หลี่ซีเยควบคุมตราประทับฟ้าดินด้วยตนเอง สำแดงเคล็ดวิชา
สวรค์ทำลายออกมาอย่างต่อเนื่อง ทำการควบคุมเก้าชั้นฟ้าและ
พื้นดินทั้งหมด ที่น่ากลัวยิ่งไปกว่านั้นก็คือเมื่อหลี่ซีเยสำแดงวิชา
ทำลายโลกา ด้วยการทำให้กลายเป็นหิน ได้ยินเสียงดังจี้ดจี้ดจี้ด
ปรากฏมนุษย์ทองแดงที่ใหญ่โตมโหฬารได้ถูกทำให้แข็งกลายเป็น
หินไป

ในขณะที่จากการที่หลี่ซีเย่ได้สำแดงฝีมือและวิธีการออกมา
มากมาย ทำให้ห้องฟ้าที่พร่าวพร่างด้วยดวงดาวนี้สั่นเทา ภายใต้
เคล็ดวิชาทำลายโลกาที่สำแดงพลังอำนาจออกมาและทำการสยบ
ห้องฟ้าที่พร่าวพร่างด้วยดวงดาวแห่งนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า ภายใต้พลัง
สยบเช่นนี้ได้ทำให้ดวงดาวจำนวนนับไม่ถ้วนเกิดการระเบิดขึ้นตั้ง
กับพลุไฟ สองแสงสว่างไสวไปทั่วทั้งห้องฟ้าที่พร่าวพร่างด้วย
ดวงดาวนี้

ภายใต้อำนาจทำลายโลกาเช่นนี้ ถ้าหากมีบุคคลภายนอกอยู่ที่ตรง
นี้ด้วยละก็ อย่าวว่าแต่ระดับปราชญ์ทั่วไป ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพก็
ต้องรู้สึกตระหนกจนเข่าอ่อน ด้วยพลังสยบเช่นนี้ ต่อให้จักรพรรดิ
เทพก็ต้องตายอย่างแน่นอน!

“เปิด...” หลี่ซีเย่ร้องคำรามออกมา อาศัยเลือดวัดมนะของเขาย้อม
จนห้องฟ้าที่พร่าวพร่างไปด้วยดวงดาวกลายเป็นสีแดงฉาน
ท้ายที่สุดท่ามกลางความลำบาก หลี่ซีเย่ได้ส่งผลกระทบไปถึงฟ้า
ดิน ส่งผลกระทบไปถึงสรรพสิ่งธรรม

ภายใต้ผลกระทบที่เกิดขึ้นเช่นนี้ ทำให้มนุษย์ทองแดงเปล่งประกาย
เจิดจ้าออกมาทั่วทั้งตัว เวลานี้เองตัวมนุษย์ทองแดงที่ใหญ่โต
มโหฬารปรากฏอักษรทองแดงขนาดยักษ์ลอยขึ้น อักษรทองแดง
แต่ละตัวเหมือนดังเป็นภูเขาทองแดงลูกหนึ่ง

“แกร่ง...แกร่ง...แกร่ง...” หลี่ชีย่ทำการจัดเรียงตัวอักษรทองแดงขนาดยักษ์นี้เข้าด้วยกัน ซึ่งเป็นขั้นตอนที่กินเวลายาวนานมาก เท่ากับต้องเอาภูเขาทองแดงแต่ละลูกมาเรียงต่อกัน ไซ้จะเป็นเรื่องที่สามารถทำได้ง่ายดายนัก

“ตึง...” ในที่สุด ปรากฏเสียงร้องยาวดังขึ้นมา หลี่ชีย่ได้จัดการเรียงตัวอักษรทองแดงทั้งหมดจนกลายเป็นหลักระบบหนึ่ง และหลักระบบนี้พลันแทรกตัวเข้าไปยังหีบทองแดงนั้น

“คล้าก...คล้าก...คล้าก...” เสียงหีบทองแดงกำลังเคลื่อนที่ หีบทองแดงค่อยๆ ลอยขึ้นมาอย่างช้าๆ

“สำเร็จแล้ว” เมื่อหลี่ชีย่มองเห็นหีบทองแดงค่อยๆ ลอยขึ้นมาถึงกับดีใจเป็นอย่างยิ่ง การรอคอยที่ยาวนานก็ได้มาถึงแล้วในวันนี้ ในที่สุดเขาก็สามารถร่อนได้หีบทองแดงใบนี้มาจนได้

ในที่สุดหีบทองแดงใบนี้ก็หลุดออกจากการควบคุมของมนุษย์ทองแดงขนาดยักษ์ หลี่ชีย่รีบเร่งเรียกคืนของวิเศษทั้งหมด และกอดหีบทองแดงนั้นเอาไว้แน่น!

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” หลี่ซีเยยังไม่ทันได้เปิดดูของที่อยู่ภายในหีบใบนั้น ทันใดนั้นมนุษย์ทองแดงที่ใหญ่โตมโหฬารพลันเกิดการสั่นไหวขึ้นมา เหมือนหนึ่งเป็นแผ่นดินไหวขนาดรุนแรงกำลังมาถึง

“แยแล้ว...” สีหน้าของหลี่ซีเยพลันแปรเปลี่ยนไป ขณะที่ตัวของมนุษย์ทองแดงเกิดการสั่นไหวขึ้นมา หันหลังวิ่งหนีทันทีโดยไม่ลังเล เขาได้สำแดงของวิเศษออกมาเพื่อช่วยให้หลบหนีออกจากบริเวณแห่งนี้ให้เร็วที่สุด

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” ไฟถล่มดินหลาย ท้องฟ้าที่พร่าวพร่างด้วยดวงดาวแห่งนี้เกิดถล่มขึ้นมาในฉับพลันทันที ในจังหวะที่หลี่ซีเยเพิ่งพาตัวหลบออกจากบริเวณพื้นที่แห่งนี้ไป

การบรรยายว่าเกิดฟ้าถล่มดินหลายหาใช่เป็นเพียงสมมุตินามเท่านั้น แต่มันคือเหตุการณ์ฟ้าถล่มดินหลายอย่างแท้จริง ดวงดาวที่พร่าวพร่างอยู่บนท้องฟ้าได้ร่วงหล่นลงมาราวกับการเทเกี้ยวลงไป ในหม้อต้มอย่างนั้น ทางข้างเผือกแต่ละเส้นที่หักโค่นทำลายและเกิดการระเบิดทำลายท้องฟ้าที่พร่าวพร่างด้วยดวงดาวทั้งหมดนั้น...

มันเป็นภาพที่สร้างความสะเทือนหัวใจอย่างยิ่ง เหมือนว่าเป็นวัน
สิ้นโลกอย่างนั้น ภายใต้พลังการทำลายที่สะเทือนหัวใจเช่นนี้
เกรงว่าคงไม่มีสรรพชีวิตสามารถดำรงอยู่ได้ ต่อให้มีความ
แข็งแกร่งปานใดก็ยากจะหลีกเลี่ยงจากความตายไปได้

“ปัง” เสียงดังสนั่นหัวใจ ขณะที่ห้องฟ้าที่พราวพร่างไปด้วย
ดวงดาวกำลังจะระเบิดและทำลาย ทันใดนั้นมนุษย์ทองแดงขนาด
ใหญ่โตมโหฬารพลันจัดการทำลายห้องฟ้าพราวพร่างด้วย
ดวงดาวและทุกอย่างก็อันตรธานหายไปอย่างไร้ร่องรอยในฉับพลัน
ไม่มีใครรู้ว่ามันหายไปอยู่ ณ ที่ใด

หลายคนที่อยู่ด้านนอกเขาเทพยทุ่รู้สึกเสียดายในตัวของหลี่ชียเอ่
โดยเฉพาะเผ่าพันธุ์มนุษย์ ยิ่งแสดงออกถึงความรู้สึกเสียดายด้วย
การเอามือข้างหนึ่งจับมืออีกข้างหนึ่ง ด้วยเฉกเช่นหลี่ชียเอ่ที่เป็นคน
โหดเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้นี้มีโอกาสสูงมากในอันที่จะแข่งล้ำหน้าพวก
หลินเทียนตี้ หรือฉิ่งหวู่ตี้ แต่กลับต้องมาเสียชีวิตไปตั้งแต่ยังอ่อน
เยาว์ กล่าวสำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์แล้ว นับว่าเป็นความสูญเสีย
อย่างใหญ่หลวงเลยทีเดียว

จากการที่หลี่ชียเอ่หายวับไปกลางอากาศ ได้สร้างความยินดีในใจ
ให้กับเผ่าโลหิตจำนวนไม่น้อย สำหรับเผ่าโลหิตแล้วหากหลี่ชียเอ่

ตายไป ต้องเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างแน่นอน นับจากนี้ไปเผาโลहितก็
จะมีหนามยอกอกกลงไปอีกหนึ่ง

“ปัง...” ขณะที่มีคนอยู่ระหว่างอารมณ์ของความยินดี และรู้สึก
เสียดายอยู่นั้น ปรากฏเสียงที่เกิดจากการชนกระทะแตกอย่างแรงดัง
ขึ้น เห็นเป็นร่างเงาสายหนึ่งพุ่งเข้าชนกับยอดเขาอันดับหนึ่งอย่าง
แรง

“ดูนั่น...” เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันได้สร้างความสนใจ
ให้กับผู้คนจำนวนไม่น้อยทีเดียว ต่างจ้องมองไปยังที่ตรงนั้นเป็น
ตาเดียว เห็นคนผู้หนึ่งที่พุ่งเข้ากระทะแตกกับภูเขาอย่างฉับ

“นั่นมันหลี่ชียเอนี่...” บางคนที่สายตาดี มองเห็นผู้ที่พุ่งชนภูเขา
อันดับหนึ่งได้อย่างชัดเจน จึงร้องออกมาด้วยความดีใจระคนความ
ตกใจ

หลี่ชียเอในเวลานี้ได้ชนกระทะแตกเข้ากับยอดเขาอันดับหนึ่งอย่างแรง
ลักษณะของหลี่ชียเอในเวลานี้ดูขำแย่มาก เสื้อผ้าที่สวมใส่ชุ่มไป
ด้วยเลือด ดูจากลักษณะท่าทางแล้ว เหมือนว่าร่างของเขาเคยถูก
จับฉีกมาก่อนอย่างนั้น

“หลี่ซีเยยังไม่ตาย!” เมื่อหลี่ซีเยได้ปรากฏกายต่อสายตาของผู้คนจำนวนมากอีกครั้ง หลายคนรู้สึกดีใจและแปลกใจ โดยเฉพาะเผ่าพันธมิตรมนุษย์ยิ่งแสดงออกถึงความปิติยินดียิ่งนัก

“ยอดเยี่ยมมากนัก ภายใต้อันตรายของยอดเขาอันดับหนึ่งยังคงรอดชีวิตกลับมาได้ คนโหดยอมนเป็นคนโหด ดวงแข็งจนกระทั่งสวรรค์โจรยังไม่อยู่” ผู้ยิ่งใหญ่ระดับอาวุโสของเผ่าพันธมิตรมนุษย์ถึงกับกล่าวด้วยความยินดีออกมา

คนที่รู้สึกดีใจเมื่อเห็นหลี่ซีเยกลับมาอีกครั้งก็คือเผ่าโลหิต บรรดายอดฝีมือจำนวนมากของเผ่าโลหิตพลันมีสีหน้าที่เคร่งเครียดขึ้น ท่าทีดูไม่สู้จะดีนัก

หลี่ซีเยลุกขึ้นยืน แม้ว่าท่าทางของเขาในเวลานี้จะดูย่ำแย่มาก แต่ทว่ายังคงไม่สะทกสะท้านเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ยิ่งกว่านั้นการที่เขาได้รับของวิเศษที่เป็นหนึ่งไม่มีสองภายใต้ท้องฟ้าที่พราวพร่างด้วยดวงดาวมา อาการบาดเจ็บเพียงเท่านี้สำหรับเขาแล้วจึงไม่นับเป็นอะไร!

หลี่ซีเยเอามือปิดเอาฝุ่นที่ติดอยู่บนเสื้อออก เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มจากนั้นแหงนมองดูยอดเขา เดินหน้ามุ่งสูงยอดเขาต่อไป

ในเวลานี้บรรดาผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่อยู่บนเขาเทพยุทธต้อง
กลั่นลมหายใจ และล่องเขม็งไปที่ทุกความเคลื่อนไหวของหลี่ซีเย
นับแต่โบราณกาลเป็นต้นมา ยังไม่เคยได้ยินว่ามีใครสามารถขึ้น
ไปบนยอดเขาอันดับหนึ่งได้ นาทีนี้ทุกคนจึงอยากให้มีปาฏิหาริย์
เกิดขึ้น หากหลี่ซีเยสามารถขึ้นไปบนยอดเขาอันดับหนึ่งได้ละก็
เท่ากับเป็นการทำลายสิ่งต้องห้ามในอดีตที่ผ่านมา

ขณะที่ก่อนจะถึงยังยอดเขายังมีระยะห่างอยู่อีกช่วงหนึ่ง ปรากฏ
ท่าทีของหลี่ซีเยดูระมัดระวังเป็นพิเศษขึ้นมา หากเป็นผู้ที่รู้จักตัวตน
ของหลี่ซีเยแล้ว เมื่อเห็นท่าทีที่ระมัดระวังเช่นนี้จะต้องรู้สึกตกใจ
เนื่องจากมีเรื่องราวน้อยเรื่องที่สามารถทำให้หลี่ซีเยต้องระมัดระวัง
ตัวถึงเพียงนี้ได้

หลี่ซีเยยังไม่ทันได้ก้าวขึ้นบนยอดเขา พลันรับรู้ถึงปณิธานการฆ่า
ที่แผ่ออกมาอย่างเบาบาง หลี่ซีเยสะดุ้งนิดหนึ่งจึงรีบเคลื่อนไหวเพื่อ
ดำเนินการบางอย่าง แต่ทว่าเสี้ยววินาทีนี้เอง เขายังคงเข้าไปครึ่ง
จังหวะ

“ฉีก..” ประกายโลหิตพุ่งปัดออกไป ปณิธานการฆ่าที่บางเบาจึง
พลันยิงทะลุอกของหลี่ซีเย จนเลือดสดๆ พุ่งกระจายออกมาดัง

สายรุ้งที่แขวนอยู่บนฟากฟ้า มันช่างงดงาม ช่างสะกิดใจของผู้คน และสยดสยองเหลือเกิน

“มีบัญชาการบังคับ...” หลีซีเยไม่สนใจต่ออาการบาดเจ็บบนตัว หน้าผากเปิดออก สูดยอดคำสั่งบังคับบัญชาพุ่งออกจากหน้าผาก “แกร่ง” สูดยอดคำสั่งบังคับบัญชาพุ่งเจาะติดอยู่กับยอดเขา กลายเป็นหลักกฎเกณฑ์ที่ฉับพลันมุดลงสู่ใต้พื้นดินทันที

จากการที่หลักกฎเกณฑ์นั้นได้มุดลงใต้พื้นดิน ทำให้ปณิธานการ ฆาที่บางเบาค่อยๆ จางหายไป หลีซีเยถอนหายใจยาวออกมา ขับเคลื่อนพลังลมปราณเพื่อทำการรักษาบาดแผลตนเอง

“มันคืออะไรถึงได้ร้ายกาจเพียงนั้น” ไม่มีใครสามารถมองเห็น ปณิธานการฆาที่นั้น เห็นเพียงหน้าอกของหลีซีเยถูกยิงจนทะลุ ไม่มี กระทั่งโอกาสโต้ตอบ ซึ่งสร้างความสยดสยองให้กับผู้คนจำนวนมาก!

ความร้ายกาจของหลีซีเยนั้นเป็นที่ประจักษ์แก่สายตาของทุกคน แต่ทว่าเขากลับไม่สามารถตอบโต้ได้เลย ถูกยิงทะลุอกในทันที ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวเหลือเกิน

หลิขิเยสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ค่อยๆ เดินขึ้นไปยังยอดเขาอย่างช้าๆ ในที่สุดเขาก็ได้ก้าวขึ้นสู่ยอดเขาได้และหายไปจากสายตาของทุกคน

ทุกคนได้แต่มองตาปริบๆ ขณะที่หลิขิเยก้าวขึ้นจุดสูงสุดของยอดเขา ไม่มีใครสามารถมองเห็นสภาพของยอดเขา ไม่มีใครรู้ว่าบนยอดเขาเป็นเช่นใด และมีสิ่งใดอยู่ด้านบนนั้น

ต่อให้เหินฟ้าขึ้นไปบนท้องฟ้าจนถึงยังเก้าชั้นฟ้า ต่อให้อาศิยเนตรฟ้าที่สามารถมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ก็ไม่สามารถมองเห็นสภาพบนยอดเขานั้นได้ เนื่องจากมิติบริเวณนั้นถูกปิดกั้นเอาไว้ ไม่สามารถแอบมองดูได้

สภาพของพื้นดินบนยอดเขา จะมีดินสีแดงชาด สถานที่ตรงนี้รับรู้ได้ถึงพลังต้องห้ามที่ลอยมากระทบกับใบหน้า ไม่ว่าจะเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะเช่นใดก็ตาม เมื่อมายืนอยู่ ณ ตรงนี้แล้วก็ต้องรู้สึกสั่นเทา แม้กระทั่งราชันเซียนเองก็ต้องรับรู้ถึงพลังชมชู่คุกคามบางอย่างที่ส่งผ่านมาจากใต้พื้นดิน

กระทั่งกล่าวได้ว่า การมายืนอยู่ ณ ที่ตรงนี้ หากคนผู้นั้นยิ่งแข็งแกร่งมากเท่าไร พลังอำนาจที่เข้าคุกคามก็จะรุนแรงมาก

เท่านั้น ที่น่ากลัวมากไปกว่านั้นก็คือ พลังต้องห้ามที่อยู่ตรงนี้คล้าย
ดั่งเงาะลงพุงเป้าสู่ผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะไร้ผู้ต่อกรเฉกเช่นราชัน
เซียนโดยเฉพาะอย่างนั้น

หากว่าผู้ที่ยืนอยู่ ณ ตรงนี้คือราชันเซียน เขาต้องได้รับการโจมตีที่
รุนแรงและน่ากลัวที่สุดในโลก ถึงแม้จะเป็นราชันเซียน เมื่อยืนอยู่
ตรงนี้แล้ว ต้องพบเจอกับคำสาปที่น่ากลัวที่สุดในโลก เป็นคำสาป
สำหรับผู้ดำรงอยู่ในสถานะราชันเซียนโดยเฉพาะ เป็นการโจมตีที่
พาล เด็ดขาด ร้ายแรงที่สุดในโลก!

ค่ายกลสังหารราชันเซียน กาลเวลาผ่านไปเนิ่นนานเท่าไรแล้ว มัน
ยังคงดำรงอยู่ ณ สถานที่ตรงนี้ ยังคงซ่อนอยู่ในส่วนที่ลึกที่สุด
ภายใต้พื้นดินแห่งนี้ มันได้สังหารผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะใดๆ
ทั้งหมดของเผ่าอเวจีที่นี่

หลังจากศึกการรบครั้งสุดท้ายแล้ว ค่ายกลสังหารราชันเซียนได้ทำ
การสยบสถานที่ตรงนี้มาโดยตลอด มันฝังตัวอยู่ตรงส่วนที่ลึกที่สุด
ใต้พื้นดินแห่งนี้ มันทำการขัดเกลาและทำลายทุกสิ่งทุกอย่างของ
อเวจี มันจะขัดเกลาทำลายธาตุแท้ภายในที่สุดยอดที่สุดของอเวจี
เพื่อไม่ให้อเวจีมีโอกาสได้พลิกฟื้นขึ้นมาได้อีกตลอดกาล

เวลาผ่านไปเป็นพันล้านปีแล้ว ทุกอย่างก็ได้จางหายไปจนสิ้น ชาตินี้
นับว่าได้เวลาที่หลี่ชียเอวจะได้นำเอาค่ายกลสังหารราชันเซียน
กลับไปได้แล้ว เนื่องจากยังมีสถานที่แห่งอื่นต้องใช้มันอีก

Novel-Lucky

ตอนที่ 994 ค่ายกลสังหารราชันเซียน

<https://novel-lucky.com>

“แกร่ง...แกร่ง...แกร่ง...” ในขณะที่ หน้าผากของหลี่ชีย่เปิดออก หลั๊กกฏเกณฑ์ที่ลึกลับและน่ากลัวที่สุดได้ถักทอเข้าด้วยกัน “ตั้ง” ลูกธนูขนาดยาวดอกหนึ่งที่เกิดจากการถักทอของสุดยอด หลั๊กกฏเกณฑ์ปรากฏอยู่บนมือของหลี่ชีย่

“ปู” หลี่ชีย่ไม่ลังเลที่จะปักลูกธนูดอกนั้นเอาไว้กับพื้นดินสีแดงชาดนั้น

“แว้งค์” เมื่อลูกธนูยาวถูกปักตรึงอยู่กับพื้นดิน ลวดลายเต่าลึกลับ คล้ายดั่งน้ำที่กระเพื่อมเป็นวง โดยมีลูกธนูยาวเป็นศูนย์กลาง พลัน ลวดลายเต่าเหล่านี้ก็ได้ปกคลุมไปทั่วทั้งเขาเทพยุทธ์ทั้งหมด

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” เสียงคล้ายดั่งบางสิ่งพวยพุ่งออกมาดังขึ้น ยามที่ ลวดลายเต่าลึกลับได้ปกคลุมไปทั่วทั้งเขาเทพยุทธ์แล้ว ยอดเขา หลายแห่งพลันพวยพุ่งประกายศักดิ์สิทธิ์ไร้สิ้นสุดขึ้นมา

“เกิดเรื่องอะไรขึ้น?” บรรดายอดฝีมือที่อยู่บนเขาเทพยุทธต่างตก
อกตกใจกับประกายศักดิ์สิทธิ์ที่พวยพุ่งขึ้นมา ภายใต้ประกาย
ศักดิ์สิทธิ์ ห้องฟ้าถูกส่องสว่างจนเหมือนกลางวัน

เวลานี้ท่ามกลางประกายศักดิ์สิทธิ์สามารถมองเห็นธงรบที่โบก
สะบัด เสียงลั่นกลองรบดังร่ำลั่น กองทัพอันเกรียงไกรที่สามารถ
ทำลายศัตรูทั่วทุกแดน กองกำลังทรงอำนาจยิ่งปกคลุมทั่วทั้งฟ้าดิน
เหมือนหนึ่งว่านี่คือกองกำลังทหารม้าที่สามารถทำลายสิ้นเทพมาร
สามารถกวาดล้างศัตรูในทุกที่

ปรากฏการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันได้สร้างความตื่น
ตระหนกให้กับทุกคนที่อยู่บนเขาเทพยุทธ หลายคนถึงกับเข่าอ่อน
ทรุดตัวนั่งลงกับพื้น

ภายใต้เหตุการณ์ประหลาด กระทบมีหลายคนที่ตกใจจนปัสสาวะ
อุจจาระราด วิญญาณแทบออกจากร่าง

แต่ถ้าหากจะมีคนที่ค่อนข้างละเอียดสัคนิดสักก็จะพบว่ายอดเขาที่
พวยพุ่งประกายศักดิ์สิทธิ์ล้วนแล้วแต่เป็นยอดเขาที่หลี่ชีย่เคยไป
ฝังสิ่งของเขาไว้ทั้งสิ้น

ประกายศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ได้จางหายไปอย่างรวดเร็ว จังหวะที่ปรากฏการณ์ประหลาดได้จางหายไปนั้น ได้ยินเสียง “ปุ” บรรดาประกายศักดิ์สิทธิ์ไร้สิ้นสุดเหล่านี้พลันเหมือนเกิดการระเบิดขึ้นมาส่องสว่างไปทั่วทั้งฟ้าดิน เสมือนดังพลุแตกอย่างนั้น

บรรดาผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่ได้เห็นภาพนี้ พวกเขาไม่อาจรู้ได้ว่ามันบ่งบอกถึงสิ่งใด แต่ทว่าภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์มีตระกูลขุนนางโบราณที่เก่าแก่จำนวนมากไม่น้อยกลับถูกดึงดูดด้วยภาพๆ นี้ โดยเฉพาะตระกูลขุนนางโบราณที่ลึกลับและไม่ติดต่อกับบุคคลภายนอกเป็นพิเศษเหล่านั้น พวกเขายอมเข้าใจดีว่าสิ่งที่ปรากฏขึ้นหมายถึงสิ่งใด

“เป็นวันเวลาแห่งเกียรติยศ ในยุคปัจจุบันจะมีใครบ้างที่รับรู้ที่ตรงนั้นเคยเป็นที่ที่แม่แต่ราชันเซียนยังถูกสังหาร” ปฐมบรรพบุรุษผู้หนึ่งของตระกูลขุนนางโบราณที่ลึกลับและไม่ปรากฏตัวต่อสาธารณชนถึงกับหลั่งน้ำตาออกมา กล่าวพึมพำออกมาว่า “หากไม่ได้รับการยับยั้งปกป้องรักษาเป็นเวลาพันล้านปีของใต้เท้า ก็ไม่มีแสงสว่างไสวของเก้าแดนในวันนี้! สรรพเผ่าพันธุ์ในเก้าแดนเป็นได้แค่ทาสของเผ่าอเวจีเท่านั้น”

ระหว่างที่ผู้คนจำนวนมากกำลังหวั่นไหวกับปรากฏการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นนั้น ด้านบนยอดเขาอันดับหนึ่ง บังเกิดเสียงดัง

“จืด จืด จืด” ดังออกมา ในเวลานี้ปรากฏใต้พื้นดินมีประกายสีเงิน
พุ่งขึ้น ประกายสีเงินนี้คล้ายดังเป็นปรอทที่พุ่งขึ้นมาจากใต้พื้นดิน
อย่างนั้น จากนั้น ค่อยๆ จับตัวแข็งเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา

ภายในระยะเวลาอันสั้น ด้านหน้าของเขาปรากฏเป็นลูกธนูขนาด
ยาวสีเงินขึ้นมาดอกหนึ่ง มันถูกปักอยู่กับพื้นดิน ขณะที่ธนูที่เกิด
จากสุดยอดหลักกฎเกณฑ์พลันหลอมรวมเข้ากับธนูสีเงินดอกนี้
ในทันที

เวลานี้ ธนูสีเงินดอกนี้ส่งประกายระยิบระยับออกมา ทุกๆ ประกายสี
เงินที่ออกมาล้วนแล้วแต่สามารถสะกดวิญญาณของผู้คนได้ ทุกๆ
ประกายสีเงินล้วนแล้วแต่สามารถหิมแทงทุกสิ่งอย่างในโลกจนทะลุ
กระทั่งอาจกล่าวได้ว่า ทุกๆ ประกายเงินสามารถสังหารเทพเช่นฆ่า
มารได้

ธนูสีเงินดอกนี้มีการลงลวดลายเต๋าเอาไว้จำนวนนับไม่ถ้วน มัน
เป็นลวดลายที่มีความซับซ้อนลึกลับพิศดารมากที่สุดในโลก ต่อให้
เป็นดาวรุ่งก็ยากที่จะมองออกถึงเส้นสนกลในของมัน!

แต่ถ้ามองให้ละเอียดแล้วก็จะเห็นว่าลายเต๋าจำนวนนับไม่ถ้วน
เหล่านี้ไม่ได้เกิดจากการสลักของฝีมือมนุษย์ มันคล้ายเกิดขึ้นเอง

ตามธรรมชาติ บางทีอาจเป็นลายเต่าเหล่านี้แหละที่สรรค์สร้างธนูลี
เงินดอกนี้ขึ้นมา

“ค่ายกลสังหารราชันเซียน! ต้องอาศัยกำลังร่างกายแรงใจเท่าไรใน
การสรรค์สร้างขึ้นมา” มองดูธนูลีเงินที่อยู่ตรงหน้า หลี่ชียเอถึงกับ
ทอดถอนใจออกมา ด้วยธนูลีเงินดอกนี้ เรียกได้ว่าเขาต้องทุ่มเท
กำลังกายใจไปจำนวนนับไม่ถ้วน สูญสิ้นสติปัญญาของเหล่า
ปรีชญาเมธีไปเท่าไร เพื่อธนูดอกนี้แล้ว เขาต้องอาศัยกาลเวลายุค
แล้วยุคเล่ามาขัดเกลามัน เขาต้องสูญสิ้นของวิเศษไปเป็นปริมาณ
มหาศาลเพื่อมัน

อย่าดูถูกว่ามันเป็นแค่ธนูลีเงินดอกหนึ่งเท่านั้น กล่าวได้ว่าภายใน
ของมันแฝงสิ่งที่เป็นหนึ่งไม่มีสองในโลกเอาไว้ ค่าของมันแม้กระทั่ง
สัจจอาวุธราชันเซียนก็เทียบไม่ได้

ใครจะไปรู้ว่าค่ายกลสังหารราชันเซียนในตำนานที่เรียกได้ว่าเป็น
ค่ายกลยิ่งใหญ่ในการสังหารราชันเซียนนั้น กลับเป็นธนูลีเงินดอก
นี้ดอกเดียวนี้

หลี่ชียเอทำการถอนธนูลีเงินนี้ออกมา ในโลกนี้ก็ยังมีเพียงหลี่ชียเอ
เท่านั้นที่สามารถถอนมันขึ้นมาได้ หลี่ชียเอวางธนูลีเงินไว้บนมือ

พิจารณาอย่างละเอียดครั้งหนึ่ง จากนั้นจึงค่อยรู้สึกวางใจ เขาสุด
ลมหายใจยาวๆ พึมพำว่า “ดีมาก ไม่เสียทีที่เข้าไปทุ่มเทกำลังกาย
ใจไปนับไม่ถ้วนเพื่อสร้างมันขึ้นมา”

หลี่ชีย่เก็บมันขึ้นอย่างระมัดระวัง กล่าวสำหรับเขาแล้ว ธนูสีเงินนี้
ไม่สามารถประเมินค่าได้ ต่อให้เป็นอาวุธราชันเซียนก็ห่างไกลจน
ไม่อาจเทียบเคียงได้

“เอ๊ะ นี่คือ...” ขณะที่หลี่ชีย่กำลังเก็บธนูสีเงินอยู่นั้น สายตาเหลือบ
ไปมองเห็นสิ่งหนึ่งภายใต้ดินสีแดงชาดนั้น เขาเพิ่งสายตามองไป
และเขี่ยเอาดินออก

หลังจากเขี่ยดินออกแล้ว เห็นสิ่งหนึ่งนอนแน่นิ่งอยู่ในดิน เมื่อเห็น
สิ่งนี้ หลี่ชีย่ถึงกับต้องเพิ่งสายตามองชนิดตาไม่กระพริบ

หลี่ชีย่ได้หยิบเอาของสิ่งนี้ขึ้นมา พิจารณาดูอย่างละเอียดรอบหนึ่ง
พึมพำว่า “ยอดเยี่ยมมาก สุดยอดธาตุแท้ภายในครานั้นน่าตกใจ
เป็นอันมาก มินาเล่า เผาอเวจีถึงได้ฝืนลิขิตสวรรค์เพียงนี้ พวกเขา
นับเป็นลูกรักของสวรรค์ มีสิ่งของวิเศษไว้ในครอบครองมากมาย
จริงจั่งเหลือเกิน” กล่าวพลางเขาหยิบเอาสิ่งนี้ขึ้นมาเก็บเอาไว้

หลังจากที่หลี่ซีเยได้จัดการเก็บสิ่งนี้เรียบร้อยแล้ว หันกลับมามองดูพื้นดินสีแดงชาดอีกครั้งหนึ่ง ถึงกับต้องพึมพำออกมาเบาๆ รับรู้ถึงความรู้สึกที่ยากจะอธิบาย สถานที่ตรงนี้มีอดีตมากมายเหลือเกินที่ไม่อยากหวนระลึกถึง

“ลาก่อน...” สุดท้าย หลี่ซีเยกล่าวออกมาเบาๆ คำพูดคำนี้มากด้วยความกลัดกลุ้ม และความเศร้าเสียใจที่บอกไม่ถูก จบคำ หลี่ซีเยเดินจากไปทันทีไม่ต้องการหันกลับไปมองอีก

“ลงมาแล้ว ลงมาแล้ว” ภายในเขาเทพยุทธ์ สายตาแต่ละคู่ที่จ้องมองอยู่กับยอดเขาอันดับหนึ่ง เมื่อร่างเงาของหลี่ซีเยปรากฏต่อสายตาของพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง จึงมีคนอดที่จะร้องออกมาไม่ได้

“สุดยอดมาก ฉายาสุดยอดดาวรุ่งอันดับหนึ่งตลอดกาลควรเป็นของหลี่ซีเย เป็นเขาที่ทำลายสิ่งต้องห้าม นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา มีเพียงเขาคนเดียวเท่านั้นที่ขึ้นไปยังยอดเขาอันดับหนึ่งแล้วยังคงมีชีวิตกลับมาอีก!” มีคนร้องออกมาด้วยความยินดี โดยเฉพาะผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ถึงกับกระโดดโลดเต้นขึ้นมา

มีเพียงผู้บำเพ็ญตนเผ่าโลหิตที่อยู่ในเหตุการณ์เท่านั้นที่รู้สึกไม่ชอบใจ ยอดฝีมือบางคนไม่ค่อยพอใจกับฉายาที่ว่า “สุดยอดดาว

รุ่งตลอดกาล” ส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา แต่ก็ไม่กล้า
กล่าวอะไรมากมายกว่านั้น

“เป็นความภาคภูมิใจของเผ่าพันธุ์มนุษย์...” บรรดายอดฝีมือ
จำนวนมากต่างร้องไชโยออกมาพร้อมกับมองดูหลี่ชี่เย่ที่ก้าวเดิน
ลงมาจากยอดเขาอันดับหนึ่งที่ละก้าวๆ

ในเวลาตัวเอง บรรยากาศแห่งความปิติยินดีได้ปกคลุมไปทั่วทั้งเขา
เทพยุทธ์ ยอดฝีมือเผ่าต่างๆ เมื่อเห็นหลี่ชี่เย่ได้ทำลายข้อห้าม
ตลอดกาลลงได้ จึงรู้สึกยินดีอย่างยิ่ง ยิ่งเผ่าพันธุ์มนุษย์แล้วยิ่งไม่
ต้องพูดถึงอีกเลย ขาดเพียงไม่ได้จุดประทัดเพื่อเฉลิมฉลองเท่านั้น
มีเพียงเผ่าโลหิตเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นที่ไม่พอใจกับสิ่งนี้

หลี่ชี่เย่ก้าวลงมาจากยอดเขาอันดับหนึ่ง ออกจากเขาเทพยุทธ์
ในขณะนี้ ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่น้อยเดินห้อมล้อมเข้ามา
โดยเฉพาะผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ต่างร้องออกมาด้วยความดี
ใจ “คุณชายหลี่เยี่ยมมากเลย ช่วยสร้างชื่อให้กับเผ่าพันธุ์มนุษย์
พวกเรา เผ่าพันธุ์มนุษย์ภูมิใจในตัวท่านอย่างยิ่ง!”

“ไซ ไซ ไซ การฟื้นฟูเผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนขาดทักษิณต้องหวังพึ่งพาคุณชายหลี่แล้วละ” ผู้บำเพ็ญตนคนอื่นๆ เร่งกล่าวสนับสนุนขึ้นมา

ในเวลานี้ บรรดาผู้บำเพ็ญตนต่างแย่งกันพูดแย่งกันแสดงความยินดีต่อหลี่ชียเอ่ ซึ่งหลี่ชียเอ่เพียงยิ้มให้นิดหนึ่งเท่านั้น อะไรที่ว่าเป็นความภาคภูมิใจของเผ่าพันธุ์มนุษย์ ที่ว่าฟื้นฟูเผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนขาดทักษิณอะไรนั้น เขาหาได้ให้ความสนใจแม้เพียงสักนิด!

“คุณชายหลี่ แยมแล้ว แยมแล้ว” ขณะที่ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมาก กำลังแสดงความยินดีต่อหลี่ชียเอ่อยู่นั้น ปราภภูมิยอดฝีมือเผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่งวิ่งเข้ามาหาด้วยท่าที่เร่งรีบ เพื่อส่งข่าวให้กับหลี่ชียเอ่

“คุณชายหลี่ ข้าเพิ่งมาจากเมืองศักดิ์สิทธิ์ เกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแล้ว” ยอดฝีมือผู้นี้รีบเร่งกล่าวว่า “เทพพายุกะนองมาถึงแล้ว นางได้เข้าควบคุมเจดีย์สายฟ้า จับตัวศิษย์ของแคว้นซูหังเอาไว้ ปล่อยข่าวออกมาว่าต้องการให้คุณชายหลี่ไปยอมจำนนต่อนางภายในสามวัน หากไม่แล้ว เขาจะสังหารผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคุณชายหลี่สิ้นทุกคน”

“เทพพายุคะนอง!” สีหน้าหลายคนพลันแปรเปลี่ยนไปเมื่อได้ยินชื่อนี้! บรรยากาศที่กำลังคึกครื้นยิ่งพลันเยือกเย็นลงในทันที เหมือนถูกราดด้วยน้ำเย็นลงบนหัวของทุกคนอย่างนั้น

สายตาของหลี่ชีย่ส่งประกายเยือกเย็นออกมา ไม่กล่าวมากความ หลังเดินทางมุ่งสู่เมืองศักดิ์สิทธิ์ในทันที

“เกิดเรื่องใหญ่แล้วละ คี๊กแห่งการนองเลือดกำลังเปิดฉากขึ้นแล้ว” เมื่อเห็นหลี่ชีย่มุ่งหน้าไปยังเมืองศักดิ์สิทธิ์ ผู้คนจำนวนมากต่างติดตามไปทันที แน่นอนที่สุด พวกเขาส่วนใหญ่เพียงต้องการไปดูชมความครึกครื้นเท่านั้น

“ในที่สุดเทพพายุคะนองก็มาแล้ว” ยอดฝีมือเผ่าโลหิตครั้นเห็นหลี่ชีย่มุ่งหน้าสู่เมืองศักดิ์สิทธิ์ถึงกับยิ้มเยาะออกมา กล่าวน่าเกรงขามว่า “สังหารเซอะจื่อเซี่ยน เป็นศัตรูกับแคว้นราตรีแดง ย่อมไม่มีจุดจบที่ดีอยู่แล้ว การปรากฏตัวของเทพพายุคะนอง ใครบ้างในแดนชาติทักษิณที่ไม่เห็นแก่หน้าของนางสามสาวน! ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพก็ต้องอ่อนข้อให้กับนาง ยิ่งไม่ต้องพูดถึงผู้เยาว์คนหนึ่งเท่านั้น!”

เวลานี้ บรรยากาศภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์อิมคริมยิ่งนัก ชาวการมาถึงของเทพพายุคะนองที่แพร่ออกมา พลันทำให้ผู้บำเพ็ญตนภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์นั่งเงียบไร้ซุ่มไร้เสียงทันที

ผู้คนจำนวนมากภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์รู้สึกหนาวสะท้านตั้งจกจันในหน้าหนาว กระทั่งบางส่วนหลบออกจากเมืองศักดิ์สิทธิ์ เพื่อป้องกันไม่ให้อ่างโดนลูกหลง

หลายคนมองว่าฉายาเทพพายุคะนองเป็นการตั้งขึ้นเพื่อให้ดูดี แทนที่จะเรียกนางว่าเป็นเทพพายุคะนอง มีผู้เรียกว่าจักรพรรดินีโหดจะเหมาะสมกว่า กระทั่งมีบางคนที่เคยคบหากับเทพพายุคะนองแล้วได้ตั้งฉายาลับๆ กับนางว่านางแม่มด!

เทพพายุคะนองได้ควบคุมอำนาจของแคว้นราตรีแดงเอาไว้ในมือ ทุกคนจึงหวั่นเกรงต่อนางเป็นอันมาก ไม่เพียงเพราะว่านางนั้นคือบรรพบุรุษที่ควบคุมอำนาจของแคว้นราตรีแดง แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือบิดาของนางคือราชันเซียนเงินเสวีย!

แม้ว่าราชันเซียนเงินเสวียไม่ได้อยู่บนโลกมาช้านานแล้ว แต่ทว่าในแดนชาติทักษิณแห่งนี้กระทั่งแดนมนุษย์กษัตรา เคยมีปฐมบรรพ

บุรุษรุ่นโบราณและสำนักต่างๆ จำนวนไม่น้อยที่เคยเป็นหนี้บุญคุณ
ของราชันเซียนเงินเสวี่ยมาก่อน

โดยเฉพาะกับเผ่าโลหิตในแดนขาดทักษิณ เคยมีผู้ที่เก็บตัวไม่ยุ่ง
เกี่ยวกับโลกภายนอกจำนวนไม่น้อย ที่เคยเป็นขุนพลใต้บังคับ
บัญชาของราชันเซียนเงินเสวี่ยมาก่อน!

ขณะที่เทพพายุกะนองเฟิงเฟียวลั่วคือลูกสาวของราชันเซียนเงิน
เสวี่ย เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงทำให้นางมีเสียงสนับสนุนที่กระหังจักรพรรดิ
เทพก็ไม่อาจเทียบเคียงได้

เล่าลือกันว่าขณะที่ราชันเซียนเงินเสวี่ยยังคงมีชีวิตอยู่ เคยฝากฝัง
ให้บรรดาขุนพลใต้บังคับบัญชาคอยให้การดูแลเทพพายุกะนองใน
อนาคตเอาไว้

ถึงแม้ว่าบรรดาขุนพลของราชันเซียนเงินเสวี่ยจะปิดผนึกร่าง
ตัวเองและไม่กลับสู่โลกปัจจุบันอีกแล้ว แต่ทว่าทายาทรุ่นต่อๆ มา
และสำนักต่างๆ เหล่านั้นก็ยังคงให้การสนับสนุนต่อเทพพายุกะนอง
อยู่ ใครใช้ให้นางเกิดมาเป็นลูกสาวของราชันเซียนล่ะ ทั้งยังเป็นลูก
สาวราชันเซียนที่ยังคงมีชีวิตอยู่อีกด้วย!

แม้ว่าเทพพายุกะนองจะได้ชื่อว่าเป็นจักรพรรดิเทพ แต่ทว่านางหา
ไซ้ผู้ที่แข็งแกร่งมากที่สุดในแดนชาติทักษิณอย่างแน่นอน แต่
อย่างไรแม้แต่จักรพรรดิเทพก็ไม่ต้องการมีเรื่องกับนาง! เนื่องจากมี
เรื่องกับเทพพายุกะนองแล้วก็เท่ากับเป็นการเหยียดหน้าเข้าให้

หรือจะกล่าวอย่างไม่เกรงใจก็คือ ใครมีเรื่องกับเทพพายุกะนองก็
เท่ากับได้ล่วงเกินต่อเผ่าโลหิตทั้งหมดของแดนชาติทักษิณ!

Novel-Lucky

ตอนที่ 995 เทพพายุคะนอง

<https://novel-lucky.com>

เทพพายุคะนองชอบที่จะปกป้องเข้าข้างพวกของตัวเอง อารมณ์
ฉุนเฉียวง่าย นิสัยพาลวางอำนาจบาตรใหญ่และเผด็จการ เรียกว่า
ทุกคนต่างเกรงกลัวและออกห่างจากนาง กระทั่งระดับบรรพบุรุษ
ของแคว้นราตรีแดงจำนวนไม่น้อยก็หวั่นเกรงและออกห่างจากนาง
เช่นกัน

บรรดาปฐุมบรรพบุรุษที่เคยคบค้าสมาคมกับเทพพายุคะนอง ล้วน
แล้วแต่รู้สึกไม่ดีต่อเทพพายุคะนองทั้งสิ้น กระทั่งมีปฐุมบรรพบุรุษ
บางคนแอบตั้งฉายาให้นางลับๆ ว่านางแม่มด

แต่ทว่านางกลับเป็นลูกสาวของราชันเซียนเงินเสวี่ยเสียนี่ แม้ว่า
ผู้คนจำนวนมากจะไม่พอใจในตัวของนาง แต่ก็จนด้วยเกล้า ได้แต่
ให้ความยำเกรงและออกห่างจากตัวนาง

หลังจากที่เทพพายุคะนองมาถึงเมืองศักดิ์สิทธิ์แล้ว เรื่องแรกที่ทำก็
คือจับกุมตัวซือหยวนหยวนเอาไว้ แต่ทว่าเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้ายอม
ไม่เห็นด้วยอยู่แล้ว เพราะเขาเคยให้คำมั่นต่อหลี่ชียเอ่ และยังให้
คำมั่นต่อมารเทพวูโลहितมาก่อน

เมื่อเป็นเช่นนี้ เทพพายุคะนองและเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าเมื่อตกลงกันไม่ได้จึงเกิดการต่อสู้กันขึ้นมา ท่ามกลางเจดีย์สายฟ้า เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้ายอมได้เปรียบอยู่ไม่น้อย เทพพายุคะนองพาลโกรธขึ้นมาจึงสำแดงอาวุธราชันเซียนจัดการปิดกั้นพวกของเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้ากักขังเอาไว้ภายในเจดีย์สายฟ้า

ทว่าพวกของอิชันวุดจะโชคร้ายสักหน่อย หลังจากที่พวกเขาออกจากเขาเทพยุทธ์ เพิ่งเดินทางเข้าเมืองศักดิ์สิทธิ์ก็ถูกเทพพายุคะนองส่งคนไปจับตัวเอาไว้ ด้วยเหตุผลเหล่าศิษย์อาจารย์อิชันวูดรู้จักกับหลี่ชียเอ่

“เจ้าผู้เยาว์แซ่หลี่จงฟังให้ดี ให้เวลาเจ้ามารับโทษที่เจดีย์สายฟ้าภายในสามวัน มิฉะนั้นแล้ว แคว้นราตรีแดงของข้าจะสังหารสิ้นสหายทุกคนที่อยู่ข้างกายเจ้า สังหารสิ้นทุกคนที่รู้จักกับเจ้า!” หลังจากที่เทพพายุคะนองได้จับตัวพวกของอิชันวูดแล้วก็ปล่อยข่าวออกมาทันที

ภายหลังเทพพายุคะนองปล่อยข่าวออกมา ได้ทำให้เมืองศักดิ์สิทธิ์ทั้งเมืองเงียบสงัด ผู้คนจำนวนไม่น้อยได้แต่มองตากันและกัน บรรพบุรุษบางคนอดที่จะพูดออกมาไม่ได้ว่า “นางแม่มดเต่า

มาแล้วละ ใครไปล่วงเกินนางแม่มดเต้มาคนนี่ละก็นับว่าโชคร้าย
อย่างยิ่ง”

ไม่ว่าจะเป็นเมืองศักดิ์สิทธิ์หรือแดนชาติทัณิณ ทุกคนต่างไม่
ต้องการล่วงเกินคนอย่างเทพพายุคะนอง เพราะหากไปล่วงเกินคน
ที่ไร้เหตุผลเช่นนี้ก็เท่ากับไปเหย่เอารังแตนเข้า ต่อให้เป็นฝ่ายมี
เหตุผลก็จะกลับกลายเป็นไม่มีเหตุผลในทันที!

แน่นอนที่สุด คนที่ดีใจมากที่สุดย่อมเป็นเผ่าโลหิตแล้ว ยอดฝีมือ
เผ่าโลหิตจำนวนไม่น้อยแอบยิ้มกริมกันลับๆ ศิษย์เผ่าโลหิตบางคน
กล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “ในที่สุด เทพพายุคะนองก็ออกมา
จัดการกับเรื่องนี้ด้วยตนเองแล้ว เจ้าคนแซ่หลี่บังอาจสังหารศิษย์
ของเผ่าโลหิต ต้องจับมันมาป่นกระดูกและโปรยเถ้าของมันให้ได้!”

“หลี่ซิเย่มาแล้ว!” หลังจากทีเทพพายุคะนองปล่อยข่าวออกไปได้ไม่
นานนัก ร่างเงาของหลี่ซิเย่ก็ปรากฏอยู่ในเมืองศักดิ์สิทธิ์แล้ว

“การได้ขึ้นไปยังยอดเขาอันดับหนึ่ง นับว่าเป็นคนแรกนะ แต่ทว่า
เขากลับไปล่วงเกินเทพพายุคะนองเข้าให้ นับว่าน่าเสียดายนัก”
ปฐุมบรรพบุรุษเผ่าอื่นเห็นหลี่ซิเย่เดินทางเข้ามายังเมืองศักดิ์สิทธิ์
โดยลำพังคนเดียว ต้องกล่าวทอดถอนใจออกมา

“เทพพายุคะนองก็ไม่แน่ว่าสามารถสังหารหลิชิเย่ได้!” ยอดฝีมือ
เผ่าพันธมิตรมนุษย์กล่าวว่า “ต่อให้เทพพายุคะนองแข็งแกร่งปานใดก็
ตามยังคงมีขีดจำกัดอยู่ดี แต่กับหลิชิเย่ที่ฝืนลิขิตสวรรค์ถึงเพียงนี้
ข้าคิดว่าเรามีโอกาสที่จะพลิกสถานการณ์ได้”

ในฐานะเป็นเผ่าพันธมิตรมนุษย์ ไม่ว่าใครก็ช่างล้วนไม่ต้องการให้หลิ
ชิเย่ต้องตายอนาถภายใต้ฝ่ามือของเทพพายุคะนอง ยิ่งไปกว่านั้น
ยังมีผู้คนจำนวนมากในแดนชาติทักษิณคาดหวังให้หลิชิเย่ได้ก้าว
ขึ้นสู่จุดสูงสุด เพื่อนำพาเกียรติยศให้กับเผ่าพันธมิตรมนุษย์ในแดน
ชาติทักษิณอีกด้วย!

“เทพพายุคะนองนั้นไม่สามารถฆ่าให้ตายได้อย่างแน่นอน อย่าลืมนะ
สิ นางคือลูกสาวของราชันเซียนเงินเสวียนนะ แม้วางจะถูกผนึก
ร่างเอาไว้เป็นเวลาอย่างยาวนาน แต่เคยมีคำเล่าลือว่า นางได้รับการ
ปกป้องคุ้มครองจากราชันเซียนเงินเสวียนพ่อของนาง ในโลกนี้
นอกจากราชันเซียนแล้ว เกรงว่าคงไม่มีใครสามารถสังหารนางได้”
ปฐมบรรพบุรุษที่มีความเข้าใจเกี่ยวกับตัวของเทพพายุคะนอง
กล่าวด้วยท่าทีฉะฉาน

“คราวนี้ เทพพายุคะนองไม่ได้มาเพียงลำพังคนเดียว ยังมีระดับ
ปฐมบรรพบุรุษของเผ่ามารโลहितจำนวนมากติดตามนางมาด้วย”
ผู้ที่รับรู้ถึงเบื้องหลังของเรื่องนี้สายหัวและกล่าวว่า “หลี่ชีย่ไม่เพียง
เป็นศัตรูกับเทพพายุคะนองเท่านั้น ยังเป็นศัตรูกับเผ่ามารโลहित
ทั้งหมด กระทั่งเป็นศัตรูกับเผ่าโลहितทั้งหมด”

“บางที พวกเราเผ่าพันธุ์มนุษย์สามารถไปพบตระกูลขุนนาง
โบราณที่อยู่ในเมืองศักดิ์สิทธิ์พวกนั้น” หลายคนไม่ต้องการเห็นหลี่
ชีย่ประจันหน้ากับเทพพายุคะนองโดยตรง กล่าวว่า “หากตระกูล
ขุนนางโบราณของเมืองศักดิ์สิทธิ์ยอมออกหน้า ไม่แน่ว่าอาจจะ
สลายเหตุการณ์ครั้งนี้ลงได้!”

คนส่วนใหญ่มองหน้ากันและกันกับข้อเสนอเช่นนี้ ตระกูลขุนนาง
โบราณของเมืองศักดิ์สิทธิ์เชื่อว่าใครก็สามารถเกลี้ยกล่อมให้ทำ
ตามได้ ขณะที่ผู้ที่มีความสามารถทำเช่นนี้ได้ ไม่เห็นว่าพวกเขาจะ
ยอมทำเพื่อหลี่ชีย่

ท่ามกลางการมองด้วยตาปริบๆ ของผู้คนจำนวนมาก หลี่ชีย่ได้
เดินไปเข้าไปยังสำนักสาขาของแคว้นราตรีแดง ครั้งก่อนหลี่ชีย่
เคยมาแล้วครั้งหนึ่ง เรียกได้ว่าเลือดล้างสาขา มาคราวนี้ หลี่ชีย่มา
อีกครั้ง ทุกคนยังไม่รู้ว่าที่สุดแล้วเรื่องราวคราวนี้จะจบลงเช่นใด

บรรดาผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต่างกลั่นลมหายใจมองดูหีชีเย
ก้าวเท้าผ่านประตูสาขาเข้าไป แทบจะไม่กล้าหายใจแรงกัน

เมื่อก้าวเท้าเข้าประตูสาขาแคว้นราตรีแดง สิ่งแรกที่เข้ามาอยู่ใน
สายตาก็คือเจดีย์สายฟ้า ซึ่งในขณะนี้ได้ถูกปิดกั้นเอาไว้ โดยเป็น
โองการราชันไบหนึ่งทำการปิดกั้นเจดีย์สายฟ้าเอาไว้

โองการราชันไบนั้นได้เปล่งประกายราชันที่ยิ่งใหญ่ออกมา มี
อักขระราชันแต่ละตัวที่หนักดั่งขุนเขาลอยล่องอยู่ตรงนั้น เหมือนว่า
สามารถสยบเทพมารเหล่าชั้นฟ้าได้ทั้งหมด!

ทุกคนเมื่อได้เห็นโองการราชันยอมเข้าใจได้ว่า หากโองการราชัน
นี้ถูกนำมาใช้กับตน ไม่ว่าจะมีความแข็งแกร่งปานใดก็ตาม เกรงว่า
คงยากจะมีโอกาสโงหัวขึ้นมาได้!

โองการราชันไบนี้เป็นสุดยอดโองการที่ราชันเซียนเงินเสวี่ยเหลือ
เอาไว้ให้ สามารถบัญชาเก้าแดน สยบหมื่นแดน!หากไม่เป็นเพราะ
ความฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งของเจดีย์สายฟ้า เทพพายุคะนองก็คงไม่จัด
ออกมาใช้ เนื่องจากเป็นสมบัติราชันที่ใช้ได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น!

ด้านหน้าเจดีย์สายฟ้ามีบัลลังก์มังกรตัวหนึ่ง เป็นยายเฒ่าคนหนึ่งที่นั่งอยู่ตรงนั้น ยายเฒ่าผู้นี้มีผมขาวเป็นดอกเลา ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น แต่ว่าดวงตาคู่ของนางดูเฉียบแหลมยิ่งนัก เหมือนดั่งนกฮูกในตำนาน ผู้ที่ถูkdวงตาคู่นี้จับจ้องเข้า ล้วนแล้วแต่รู้สึกขนลุกซู่และเสียวสันหลังวาบ

นางก็คือเทพพายุคะนองนามว่าเฟิงเฟียวลั่ว ผู้เป็นลูกสาวของราชันเซียนเงินเสวียนนั่นเอง และนับเป็นบุคคลที่สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าให้กับผู้คนในแดนชาติทักษิณมากที่สุด

อีกด้านหนึ่ง อีชวน อาหลีพวกเขาถูกพันธนาการเอาไว้ มีเครื่องพันธนาการบนตัวทำให้พวกเขาทั้งหมดต้องคุกเข่ากับพื้น และไม่อาจกระดิกตัวได้

“ดีมาก ในที่สุดเจ้าก็มารับโทษแล้ว” เทพพายุคะนองนั่งอยู่กับบัลลังก์มังกรที่ตั้งอยู่สูงเด่น มองดูหลี่ชียเอ่ที่ก้าวเดินมา และกล่าวออกมาอย่างน่าเกรงขาม

ทุกคนได้แต่กลั่นลมหายใจ จ้องมองดูหลี่ชียเอ่ว่าจะจัดการอย่างไรกับราชินีจอมโหดผู้นี้!

“รับโทษ?” หลีชีเยหัวเราะที่หนึ่ง มองดูเทพพายุคะนองที่นั่งอยู่บน บังลังก์มังกร กล่าวว่า “ใครว่าข้าจะมารับโทษ?”

“อย่างนั้นหรือ?” เทพพายุคะนองหัวเราะ และกล่าวน่าเกรงขามว่า “เจ้าผู้เยาว์ หากว่าเจ้าไม่ยอมรับโทษ ไม่เป็นไรข้าปล่อยเจ้าไปก็ได้! แต่ทว่านับจากนี้เป็นต้นไป ข้าจะสังหารสิ้นทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเจ้า คนที่อยู่ข้างกายเจ้า คนที่เจ้ารู้จัก! เจกเช่นสำนัก โกมนพิสุทธิ์! ขอเพียงข้ามีคำสั่งออกไป ภายในสามวัน เผ่าโลหิตของข้าก็สามารถฆ่าล้างสำนักโกมนพิสุทธิ์จนสิ้น!”

“เหอะ เหอะ เจ้าจะไปตอนนี้ก็ได้อีก!” เทพพายุคะนองยิ้มกล่าวว่า “ข้าจะสังหารพวกเขาก่อน เพื่อให้เจ้าได้รับรู้ถึงความตั้งใจของเผ่าโลหิตเรา!” กล่าวพลางชี้ไปที่พวกของอิชาน

เทพพายุคะนองหัวเราะอย่างน่าครั่นคร้ามออกมาแล้วกล่าวว่า “ข้าสามารถละเว้นชีวิตของเจ้า ให้เจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปเรื่อยๆ แต่นับจากนี้เป็นต้นไปเจ้าจะอยู่อย่างไม่เป็นสุข เจ้ารู้จักสหายคนหนึ่ง เผ่าโลหิตของข้าก็จะฆ่าคนหนึ่ง ต่อให้ผ่านไปพันล้านปี เผ่าโลหิตของข้าก็จะสังหารสิ้นลูกหลานของเจ้า สังหารสิ้นทายาทรุ่นหลังของเจ้า ให้เจ้าอยู่ไม่เป็นสุขชั่วชีวิต!”

เสียงหัวเราะของเทพพายุคะนองทำให้ผู้ที่ได้ยินรู้สึกขนลุกชูและเสียวสันหลังวาบ โดยเฉพาะคำพูดที่ออกจากปากของนาง ยิ่งสร้างความหวั่นไหวจนรู้สึกสิ้นเทา!

ไม่มีใครสงสัยในคำพูดของเทพพายุคะนอง กระทั่งกล่าวได้ว่านางไม่จำเป็นต้องลงมือเอง ขอเพียงสั่งการออกไป ในเผ่าโลหิตต้องมีผู้ที่พร้อมปฏิบัติตามคำสั่งของนางจำนวนมาก!

“ไป?” หลี่ชียเอเผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม มองดูเทพพายุคะนองกล่าวว่า “ในเมื่อมาแล้ว ข้าก็ไม่เคยคิดที่จะจากไป ไม่ฆ่าพวกเจ้าให้หมดข้าจะไม่ไปจากที่นี่แม้เพียงครึ่งก้าว วันนี้ ข้าไม่เพียงแต่จะสังหารสิ้นพวกเจ้า ยังจะสังหารก็ตามที่เป็นศัตรูกับข้า และเผ่าโลหิตที่ท้าทายอำนาจของข้าให้สิ้น!”

“เหอะ เหอะ เหอะ วาจาโอหังมาก!” เทพพายุคะนองหัวเราะอย่างน่าครั้นคร้ามออกมา กล่าวว่า “ผู้เยาว์ที่เป็นเพียงมดปลวกเช่นเจ้าใยต้องให้ข้าลงมือ แค่ข้าออกปาก ก็เพียงพอทำให้เจ้าต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป!” กล่าวพลาง นางปรบมือเป็นเป็นสัญญาณออกมาเบาๆ

เวลานี้ ด้านข้างทั้งซ้ายและขวาพลันปรากฏตัวผู้เฒ่าออกมา สามสิบกว่าคน ทั้งหมดมีผมเผ้าขาวโพลน ถึงแม้ลมปราณของ

พวกเขาจะอ่อนล้า แต่กลิ่นอายของระดับปราชญ์ที่เปล่งออกมา จากกายของพวกเขายังคงทำให้ผู้คนต้องสั่นเทา พวกเขาหาใช่ ปฐมบรรพบุรุษของสำนักเจ้าลัทธิธรรมดาๆ เท่านั้น ล้วนแล้วแต่ เป็นผู้ดำรงอยู่ในระดับสุดยอดของปราชญ์ทั่วไปทั้งสิ้น หรือยอด ฝีมือในตำนาน หรือผู้ดำรงอยู่ในฐานะอมตะ!

“สำนักราชันดาบ เผ่ามารโลहित ตระกูลหวัง...” ผู้ยิ่งใหญ่บางคน ครั้นเห็นปฐมบรรพบุรุษเหล่านี้แล้ว สามารถจดจำประวัติความเป็นมาของพวกเขาได้ หลายคนถึงกับต้องรู้สึกสะท้านขึ้นมา!

บรรพบุรุษที่ปรากฏอยู่ ณ ที่ตรงนี้ส่วนใหญ่มาจากเผ่ามารโลहित ขณะที่มาจากแคว้นราตรีแดงมีจำนวนน้อย!

เมื่อเห็นขบวนเช่นนี้แล้ว ทำให้ผู้คนจำนวนไม่น้อยรู้สึกหวาดกลัวขึ้นมา แค่ว่าพูดคำเดียวของเทพพายุกะนองก็เพียงพอที่จะให้บุคคลระดับบรรพบุรุษของสำนักราชันดาบ ตระกูลหวัง เผ่ามารโลहितจำนวนมากมารับใช้นาง นับเป็นพลังที่ทรงอำนาจมาก ช่างน่ากลัวเสียเหลือเกิน

“หากเจ้าคิดจะไปจากที่นี่สามารถไปได้เลย ข้าจะไม่รังตัวเจ้า เอาไว้” เทพพายุคะนองหัวเราะน่าครั่นคร้ามออกมา “หากเจ้าไม่ยอมรับโทษละก็ เจ้าจะอยู่ไม่เป็นสุขชั่วชีวิต”

“อาศัยพวกเขาก็สามารถคุมครองเจ้าได้หรือ?” หลี่ซิเย่มองดูระดับบรรพบุรุษที่อยู่ซ้ายขวาทั้งสองข้าง เพยรอยยิ้มออกมา

เทพพายุคะนองก็มองดูหลี่ซิเย่กล่าวอย่างน่าเกรงขามว่า “เจ้าผู้เยาว์ ข้ารู้ว่าเจ้ามีความสามารถ! แต่ทว่าเมื่อไม่มีเจดีย์สายฟ้า ต่อให้เจ้าเป็นถึงจักรพรรดิเทพ วันนี้ก็ต้องตายอยู่ที่ตรงนี้อยู่ดี!”

หลี่ซิเย่มองดูเทพพายุคะนองแล้วถึงกับหัวเราะออกมากล่าวว่า “เฟิงเฟียวล้วนนะเฟิงเฟียวล้วน ผ่านไปนานเท่าไรแล้ว เจ้ากลับไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรเลยแม้แต่น้อย ยังคงเป็นคนปากร้ายเช่นเดิม ไร่เขลา เบาปัญญา ไม่ได้สืบทอดสติปัญญาของพ่อเจ้ามาแม้เพียงหนึ่งในร้อยส่วน ทุกคนต่างว่ากันว่า มังกรยอมให้กำเนิดมังกร หงส์ยอมให้กำเนิดเป็นหงส์...”

“... บอกได้แต่เพียง ช่างน่าเสียดายต่อราชันเซียนเงินเสวี่ย ราชันเซียนที่ฉลาดปราดเปรื่อง กลับมีลูกสาวที่เบาปัญญาถึงเพียงนี้! พ่อเจ้าได้อาศัยวิธีการที่ฝืนลิขิตสวรรค์ทำการสร้างคุณสมบัติกาย

ให้กับเจ้า แต่ทว่าเจ้ากลับโง่เขลาจนก้าวขึ้นสู่ระดับอ่องเทพอย่างเต็มกลืนเท่านั้น แล้วยังเบาปัญญาถึงขนาดเที่ยวไปโพทนากับผู้อื่นว่าตนเองนั้นอยู่ในระดับจักรพรรดิเทพ ฮ่า ฮ่า ฮ่า ถ้าหาสุกรตัวหนึ่งมากินสุดยอดของวิเศษแทนข้าวได้ล่ะก็ มันก็สามารถเป็นอ่องเทพได้เหมือนกัน!”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เขาสายหน้ากล่าวว่า “เออละ หากจะกล่าวว่าเป็นความโง่เขลาที่มีมาแต่กำเนิดยังพออภัยกันได้ เพราะไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามคงไม่ใช่ทุกคนเกิดมาก็เป็นพวกอัจฉริยะเลย แต่ทว่าในฐานะที่เป็นถึงลูกสาวของราชันเซียน ต้องเรียกว่าเจ้านะโง่เขลาจนหมดทางเยียวยาแล้วจริงๆ วันทั้งวันยังมัวเข้าใจว่าตัวเองยังใช้ชีวิตอยู่ในยุคของพ่อที่เป็นราชันเซียนอยู่ วันวันยังวางมาดเป็นลูกสาวราชันเซียน ดู เจ้าดูซิ ผู้ที่อยู่ข้างกายเจ้าล้วนแล้วแต่เป็นพวกไหนกัน? แค่นายหมูนายหมากลุ่มหนึ่งเท่านั้น เป็นเจ้าจิ้งฝูงหนึ่ง...”

“...ถ้าหากไม่เป็นเพราะเจ้าที่โง่เขลาจนหมดทางเยียวยา บรรดาขุนพลสมัยพ่อเจ้าที่ยังคงเหลืออยู่เหล่านั้น เกรงว่าทุกคนคงยินดีรั้งอยู่ข้างกายเจ้า รับผิดชอบเจ้า แต่ทว่าเจ้าดูสิ บรรดาขุนพลเหล่านั้นที่เหลืออยู่ต่างทยอยกันอาศัยจะออกจากยุทธภพเป็นข้ออ้าง ไม่มีใครติดตามเจ้าแม้แต่คนเดียว ในฐานะที่เป็นลูกสาวราชันเซียน นับว่าเป็นความล้มเหลวเพียงใดถึงทำให้บรรดาขุนพลที่จงรักภักดีเหล่านั้นไปจากเจ้า นับว่าโง่บรมจนหมดทางเยียวยาเลยจริงๆ”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้ หลี่ชี่เย่มองดูเทพพายุกะนองด้วยท่าหน้าสมเพช
ต่อนาง

Novel-Lucky

ตอนที่ 996 คำสาปดูดกลืนลมปราณ

<https://novel-lucky.com>

คำกล่าวเยาะเย้ยเป็นชุดของหลี่ชีย่ พลันทำให้สีหน้าของเทพพายุคะนองดูไม่จืด นางโกรธจนร่างสั่นเทิ้ม กระทั่งนิ้วที่ชี้ไปยังหลี่ชีย่ยังสั่นเทา

บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่ยืนดูอยู่ในระยะห่างไกลเมื่อได้ยินคำพูดเยาะเย้ยเช่นนี้แล้ว ต้องมองตากันและกัน คงไม่เคยมีใครกล่าวพูดแบบนี้กับเทพพายุคะนองในรอบพันล้านปีที่ผ่านมา การที่หลี่ชีย่กล่าวเยาะเย้ยนางต่อหน้าธารกำนัลในเวลานี้ นับว่าสร้างความมุงงงให้กับผู้คนเป็นอันมาก

“สะใจจริงๆ!” ระดับบรรพบุรุษบางคนต้องร้องกล่าวออกมาลั่นๆ บรรดาผู้ที่เคยคบหาสมาคมกับเทพพายุคะนองต่างรู้สึกเป็นอะไรที่ดีเหลือเกิน พวกเขาเองก็ยอมรับในตัวของเทพพายุคะนองไม่ได้เหมือนกัน เพียงแต่เกรงกลัวในอำนาจของนาง จึงไม่กล้าบ่นออกมาเท่านั้น

เวลานี้ หลี่ชีย่จัดการดาเทพพายุคะนองเสียชุดใหญ่อย่างสะใจ พวกเขาจึงร้องไชโยด้วยความสะใจ นับว่าถึงใจเหลือเกิน

“เจ้า เจ้า เจ้าเดรัจฉานน้อย!” นิ้วของเทพพายุคะนองที่ชี้ไปที่หลีชีเย่ยังต้องสั่นเทา นางคลั่งจนแทบระเบิดออกมาแล้วในเวลา

“เจ้าเดรัจฉานน้อย เดิมข้ายังคิดจะให้เจ้ามีชีวิตอยู่ แต่เวลานี้ข้าเปลี่ยนใจแล้ว!” เทพพายุคะนองชี้ไปที่ตัวของหลีชีเย่กล่าวด้วยน้ำเสียงน่ากลัวและดั่งว่า “วันนี้ข้าจะต้องถลกหนังของเจ้า เลาะเส้นเอ็นของเจ้า ต้มเลือดของเจ้า และกินเนื้อของเจ้า...”

“เออละ อย่าทำเหมือนพวกหญิงปากร้ายเที่ยวด่าคนข้างถนนอีกเลย” หลีชีเย่โบกมือกล่าวตัดบทนางว่า “หากเจ้าปล่อยคนเวลานี้และยอมรับผิดชอบข้า เห็นแก่หน้าราชันเซียนเงินเสวี่ยพ่อของเจ้า ข้าสามารถไว้ชีวิตให้กับเจ้าได้ มิฉะนั้นแล้ว ต่อให้ได้รับการปกป้องคุ้มครองจากพ่อของเจ้าราชันเซียนเงินเสวี่ย วันนี้ข้าก็จะจับเจ้าตริ้งเอาไว้บนผนัง!”

“จับตัวมันเอาไว้!” เทพพายุคะนองถูกยั่วโมโหจนแทบกระอักเลือดออกมา จึงสั่งการกับบรรพบุรุษที่เรียงรายอยู่ซ้ายขวาสองข้างจำนวนสามสิบกว่าคน

หลี่ซีเยมองดูบรรพบุรุษจำนวนสามสิบกว่าคนนั้น เผยรอยยิ้ม
ออกมากล่าวว่า “เอาเถอะ ข้าอยากรู้มากกว่าพวกเจ้ามีฝีมือเช่นใด”
กล่าวพลาง เดินไปข้างหน้าหนึ่งก้าว

เมื่อถูกหลี่ซีเยดูแคลนถึงเพียงนี้ สีหน้าของบรรดาระดับบรรพบุรุษ
ดูไม่จืดเลย พวกเขาแสดงความไม่พอใจออกมา พลันล้อมวงหลี่
ซีเยเอาไว้

ด้วยฐานะของพวกเขาแล้ว การที่พวกเขาสามสิบกว่าคนร่วมมือ
กัน นั้นเท่ากับอาศัยคนหมู่มากรังแกคนน้อย อาศัยอาวุธสร้างเกรง
เขี้ยว เป็นการเสื่อมเสียเกียรติของพวกเขา แต่ทว่าคราวนี้หลี่ซีเย
รังแกคนมากเกินไป ถึงกับดูแคลนพวกเขาต่อหน้าธารกำนัล หาก
ไม่จับตัวพวกหลี่ซีเยเอาไว้ ไม่ทำให้เขารู้สึกตายยิ่งกว่าอยู่ละก็ยาก
ที่จะลบความแค้นภายในอกของพวกเขาลงได้

“ตุม...” ทันใดนั่นเอง พลังมปราณของหลี่ซีเยถูกปลดปล่อย
ออกมา พลังมปราณที่พาลเหมือนดังมังกรที่พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า และ
ก้มมองดูศัตรูที่อยู่เบื้องล่าง ด้วยท่าที่ชมขวัญผู้คน

“ลงมือเถอะ” หลี่ชีย่ทำที่กระปรีกระเปร่า มองดูแล้วมีที่ท่าที่ดูแคลน ต่อไ้เหล่า ยโสอหังการ เพียงชั่วพริบตาเดียว ถึงกับเปลี่ยนไปเป็นคนละคน

“ต้องเป็นอย่างนี้สิ ดาวรุ่งของเผ่าพันธ์มนุษย์พวกเรา สุดยอดระดับปราชญ์” ครั้นเห็นท่าที่ที่กระปรีกระเปร่าของหลี่ชีย่แล้ว ยอดฝีมือเผ่าพันธ์มนุษย์อดสงเสียงเชียร์ออกมาไม่ได้!

“หาเรื่องตายเอง!” ในขณะนี้ บรรดาปฐมบรรพบุรุษของเผ่ามารโลหิตคำรามเสียงดังออกมา บรรพบุรุษทั้งสามสิบกว่าคนลงมือพร้อมกัน พลันที่พวกเขายกมือขึ้นลงก็ได้สำแดงมือเป็นตราประทับขึ้น เพื่อทำการปิดกัน อักขระยันต์ปรากฏ ฉับพลันก็ปิดกันฟ้าดินเอาไว้ทันที

“แวงค์” ทิวทั้งบริเวณที่ทำการสาขาปรากฏเป็นประกายโลหิตขึ้นมา ด้านพื้นดินปรากฏเป็นอักขระยันต์ที่ลึกซึ้ง ไม่ว่าจะป็นเส้นแนวตั้งแนวนอน หรือว่าค่ายกลอักขระยันต์ ทั้งหมดมีลักษณะเรืองแสงโลหิต คล้ายดังถูกแชเอาไว้ในเลือดสดๆ อย่างนั้น

ขณะเดียวกัน บรรพบุรุษทั้งสามสืบทอดกันก็มีประกายสีเลือดที่
รุนแรง พวกเขามีสีแดงทั้งร่าง ดูไปแล้วเหมือนถูกแชเอาไว้ในสระ
โลหิตจนมืดอย่างนั้น

เวลานี้เอง เรื่องราวที่น่ากลัวได้เกิดขึ้นแล้ว "ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม" พลัง
ลมปราณที่รุนแรงของหลี่ชียเอกลับไม่อยู่ในความควบคุมของหลี่
ชียเออีกต่อไป บรรพบุรุษทั้งสามสืบทอดกันได้ดูดกลืนพลังลมปราณ
ของหลี่ชียเออย่างบ้าคลั่ง

"คำสาปดูดกลืนลมปราณ!" แม้แต่บรรพบุรุษที่มีชาติกำเนิดมา
จากเผ่าโลหิตก็ต้องร้องออกมาด้วยความตระหนก เมื่อได้เห็น
ภาพเช่นนี้

"ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม..." ในเวลานี้ เสียงตุ้มตามดังขึ้น หลี่ชียเอไม่สามารถ
ควบคุมพลังลมปราณของตนได้อีก มันเหมือนน้ำจากเขื่อนแตก
พุ่งเข้าหาระดับบรรพบุรุษของเผ่ามารโลหิตอย่างรุนแรง

ขณะที่บรรพบุรุษเผ่ามารโลหิตได้ดูดกลืนพลังลมปราณของหลี่ชีย
เออย่างบ้าคลั่ง เหมือนว่าต้องการยึดเอาพลังลมปราณทั้งหมด
ของหลี่ชียเอมาเป็นของตนอย่างนั้น

“คำสาปดุดกกลิ่นลมปราณ...” ไม่ว่าจะ เป็นบรรพบุรุษของเผ่าโลหิต หรือจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ของเผ่าอื่นๆ ต่างรู้สึกใจหายใจคว่ำเมื่อได้เห็น ภาพนี้

ยิ่งเป็นบรรพบุรุษเผ่าโลหิตด้วยแล้วยิ่งรู้สึกหวาดหวั่นพรึ่พรึง พึมพำออกมาว่า “ช่างมือเทิบเหลือเกิน พลันลงมือก็คือคำสาป ดุดกกลิ่นลมปราณ ซึ่งวิชานี้ นับเป็นเคล็ดวิชาประจำเผ่ามารโลหิต เลยทีเดียว อีกทั้งยังมีการล่าล็อกันว่า ไม่มีเผ่ามารโลหิตเผ่าหนึ่ง เผ่าใดหรือสำนักใดสำนักหนึ่งสามารถจัดเรียงคำสาปดุดกกลิ่น ลมปราณได้ครบถ้วนสมบูรณ์ ต้องร่วมมือกันระหว่างสองหรือสาม สำนักจึงสามารถได้คำสาปที่สมบูรณ์แบบขึ้นมาได้”

“เจ้าเดรัจฉานน้อย วันนี้ต่อให้เจ้าเป็นจักรพรรดิเทพก็ต้องถูกดุด พลังลมปราณจนหมด ให้เจ้ากลับกลายเป็นคนพิการคนหนึ่ง!” เทพพายุคะนองหัวเราะครั้นคร้ามกล่าวว่า “วันนี้ ที่ตรงนี้ อย่าว่าแต่ เดรัจฉานน้อยอย่างเจ้า ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพสามคนห้าคน ภายใต้อำสาปกลิ่นโลหิต เขาผู้นั้นก็มีแต่ตายสถานเดียว!”

“ดูท่าเทพพายุคะนองได้มีการเตรียมการมาก่อน นางไม่เพียง รวบรวมบรรดาบรรพบุรุษเผ่ามารโลหิตที่สามารถเรียบเรียงคำสาป ดุดกกลิ่นลมปราณได้เท่านั้น ยังมีการวางค่ายกลคำสาปดุดกกลิ่น ลมปราณเอาไว้ทั่วทั้งบริเวณที่ตั้งสาขา ไม่ว่าใครก็ตาม หากก้าว

เข้ามาอยู่ในที่ตั้งสาขาแห่งนี้แล้ว ก็เท่ากับติดกับดักมาน้ำฟ้าเหดิน
เข้า ถึงเวลานั้นก็เท่ากับกลายเป็นเนื้อบนเขียง แล้วแต่ใครเขาจะ
เชือดเนื้อน” มีระดับบรรพบุรุษกล่าวด้วยความหวาดหวั่นพรันพรึง
ออกมา

คำสาปดุดดกลืนลมปราณเป็นค่ายกลคำสาปที่ทรงพลังและน่ากลัว
ยิ่ง เล่าลือกันว่าค่ายกลนี้สืบทอดมาจากดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษ
โลหิต มีความโบราณมาก หากศัตรูตกอยู่ในค่ายกลนี้ละก็ เขาจะมี
สภาพเหมือนเนื้อที่อยู่บนเขียง เขาจะต้องถูกค่ายกลนี้ดูดเอา
ลมปราณทั้งหมดไป สุดท้ายกลายเป็นคนที่ไร้ซึ่งเรี่ยวแรงเหมือนดัง
มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง ถึงแม้ฐานเต้ายังคงอยู่ และการไม่มี
พลังลมปราณ มันก็เท่ากับว่าเป็นปลาที่ขาดน้ำ

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ลมปราณของหลี่ชีย่ก็ถูกดูดไปจน
หมดสิ้น ขณะนี้เนื้อตัวของเขาขาวซีด แสบจะย็นไม่ติดพื้น ขาทั้งสอง
ของเขาสิ้นเทา ดูไปแล้วพร้อมจะล้มลงได้ทุกเมื่อ

“ช่างน่ากลัวเสียเหลือเกิน” ผู้ที่มองเห็นภาพนี้ต่างรู้สึกหวาดกลัว
เป็นอย่างยิ่ง เมื่อเห็นหลี่ชีย่ถูกดูดเอาพลังลมปราณไปจนหมดสิ้น
ในชั่วพริบตาเดียว สภาพตอนนี้ดูขาวซีดจนน่ากลัว

“ต้องมาตายตั้งแต่ยังเยาว์ มันน่ากลัวเหลือเกิน” ไม่ว่าจะเป็ดยอด
ฝีมือของเผ่าพันธุ์มนุษย์หรือเผ่าอื่นๆ ก็ตาม เมื่อเห็นหลี่ชียेतกอยู่
ในสภาพเช่นนี้ ต่างเอามือข้างหนึ่งจับมืออีกข้างหนึ่งด้วยความ
เสียดาย

ขณะที่เผ่าโลหิตหัวเราะอย่างน่าครั่นคร้าม กล่าวว่า “การเป็นศัตรู
กับเผ่าโลหิตของพวกเรายอมไม่มีจุดจบที่ดีอย่างแน่นอน ผู้ใด
ล่วงเกินเผ่าโลหิต แม้อยู่ห่างไกลก็ต้องถูกกำจัด!”

เวลานี้ บรรดาเยอดฝีมือเผ่าพันธุ์มนุษย์ก็ได้แต่นิ่งเงียบ ผู้ที่รับรู้ถึง
ความร้ายกาจของค่ายกลนี้รู้ว่า เมื่อไรที่เหยียบเข้าสู่ค่ายกลนี้ละก็
ต่อให้เป็นสุดยอดระดับปราชญ์ก็ต้องกลายเป็นเนือบนแข็งสุด
แล้วแต่ผู้อื่นจะเชือดเฉือนเหมือนกัน จึงไม่มีใครคิดจะเข้าไป
ช่วยเหลือแก่หลี่ชียเอ

“เจ้าเดรัจฉานน้อย พวกเราจะไม่สังหารเจ้าในทันทีหรอกนะ” ใน
เวลานี้ ระดับบรรพบุรุษคนหนึ่งของเผ่ามารโลหิตหัวเราะกล่าวว่า
ครั่นคร้ามออกมาว่า “พวกเราจะเฉือนเอาเนื้อของเจ้าออกมาทีละ
ชิ้นๆ เพื่อแก้แค้นให้กับศิษย์สำนักราชันดาบที่ตายไป!”

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าหลี่ชีย่ในขณะนี้จะมีสภาพที่ยืนแทบไม่ติดพื้น อยู่แล้ว สีหน้าก็แลดูขาวซีดจนน่ากลัว แต่เขายังคงเผยรอยยิ้ม ออกมา ยังคงเอ้อระเหยสบายๆ ยิ้มกล่าวว่า “พวกเจ้ารู้จักวิธีตก ปลาหรือเปล่า? หากคิดจะตกได้ปลาตัวใหญ่ล่ะก็ จำเป็นต้องผ่อน สายเบ็ดออกไปให้ไกล เวลานี้ ปลาตัวใหญ่ได้กลิ่นกินเหยื่อเข้าไป เรียบร้อยแล้ว ถึงเวลาที่ข้าจะเก็บสายเบ็ดแล้วล่ะ”

ขาดคำ หลี่ชีย่เปิดลัคนาออกมา ปรากฏเตาแห่งชีวิตลอยล่อง พลันไฟที่อยู่ในเตาแห่งชีวิตลุกโชนอย่างรุนแรง ขณะที่เคล็ดวิชา สัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มที่ถูกลักเอาไว้บนเตาแห่งชีวิตพลันส่ง ประกายเจิดจ้าจนแสงตาออกมา

“แว้งค์...” ทัวทั้งกายของหลี่ชีย่ในเวลานี้เปล่งประกายโลหิต ออกมาอย่างชัดเจน ค่ายกลคำสาปกลืนโลหิตพลันตกอยู่ในความ ควบคุมของหลี่ชีย่

“เป็นไปได้...” เสี่ยววินาที่นี้เอง บรรดาบรรพบุรุษเผ่ามารโลหิต ทั้งสามสิบกว่าคนรับรู้ถึงการสูญเสียมารควบคุมของคำสาป ดูดกลิ่นลมปราณไป พวกเขาตื่นตระหนกอย่างยิ่ง ร้องเสียงแหลม ออกมาอย่างไม่อยากเชื่อ

“ตั้ง” ร่างของหลี่ซีย่ประกฎประกายไฟขึ้นมา และมีเสียงคล้ายเสียง
ลงกลอนกฤษฏ์แฉดั่งขึ้น ปราบกฎกฤษฏ์แฉขนาดใหญ่ที่หน้าอกของหลี่ซีย่
เย่ และมีไฟแก่นฟ้าดินที่โหมลุกไหม้อยู่

“จี้ด จี้ด จี้ด...” ทันใดนั้น ปราบกฎเสียงลุกไหม้ดั่งขึ้น พร้อมๆ กับ
กลิ่นไหม้ที่แสบจมูกปกคลุมไปทั่วห้องฟ้าบริเวณนั้น

“ไม่...” ในเวลาเดียวกัน ระดับบรรพบุรุษของเผ่ามารโลहितทั้ง
สามสืบกว่าคนพลันส่งเสียงร้องโหยหวนออกมาด้วยความสิ้นหวัง
เนื่องจากร่างกายของพวกเขาเกิดการลุกไหม้ขึ้นมาทั่วตัว! เพลิง
แก่นตะวันที่น่ากลัวได้โหมลุกไหม้ออกมาจากภายในร่างกายของ
พวกเขาออกมาข้างนอก และจัดการเผาผลาญร่างของพวกเขา
กลายเป็นจุนในชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น

สิ่งที่เกิดขึ้นรวดเร็วมาก เร็วจนบรรดาบรรพบุรุษเผ่ามารโลहितทั้ง
สามสืบกว่าคนไม่สามารถทำอะไรได้ทัน แม้ว่าพวกเขาจะมีผู้ดำรง
อยู่ในฐานะอมตะอยู่ด้วย ก็ไม่สามารถควบคุมเพลิงแก่นตะวันที่ลุก
ไหม้ขึ้นภายในร่างกายของพวกเขาได้!

หลังจากที่เพลิงแก่นตะวันได้เผาผลาญบรรพบุรุษเผ่ามารโลहितทั้ง
สามสืบกว่าคนจนมอดไหม้เป็นเถ้าธุลีไปในพริบตาเดียวแล้ว

จากนั้น ได้ยินเสียง “ตึง ตึง ตึง” ดังขึ้น ถ้าอัฐิที่อยู่บนพื้นแต่ละกอง พลันปรากฏหลักกฎเกณฑ์เพลิงแก่นตะวันแต่ละสายที่พุ่งขึ้นมา พลันเข้าไปภายในร่างกายของหลี่ชีย่ทันที หลี่ชีย่ได้ฟื้นคืนพลัง ลมปราณกลับมาเหมือนเดิม สีหน้าพลันดูอึมเฝ้าขึ้น

ทุกสิ่งทีเห็นเกิดขึ้นรวดเร็วมากจนผู้คนตามไม่ทัน การสลัดทิ้งจากการควบคุมของคำสาปดุดกลืนลมปราณโดยพลัน การเผาผลาญบรรพบุรุษเผ่ามารโลहितทั้งสามสืบกว่าคนจนกลายเป็นถ้า หลี่ชีย่ได้พลังลมปราณทั้งหมดกลับคืน

ทั้งหมดทีเกิดขึ้นเพียงดิดนิ้วทีหนึ่งเท่านั้น ทุกคนต่างรู้สึกหวั่นไหวกับสิ่งทีเกิดขึ้น จนหลายคนเหม่อลอยยังไม่อาจเรียกสติกลับคืนมา

เคล็ดวิชาสังฆธรรมสวรรค์แรกเริ่ม และวิชาสุริยันนพเก้าผนิกฟ้า สุดยอดวิชาทั้งสองพลันถูกสำแดงออกมาเท่ากับเป็นคู่ปรับของคำสาปดุดกลืนลมปราณดีๆ นั่นเอง!

วิชาคำสาปดุดกลืนลมปราณสืบทอดมาจากดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहित ถือเป็นสุดยอดวิชาเป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใครของพวกเขา ขณะที่วิชาสังฆธรรมสวรรค์แรกเริ่ม เป็นเคล็ดวิชาทีเป็นต้นกำเนิดสรรพยาวิชาทั้งหมดของเผ่าโลहित ย่อมสามารถจินตนาการได้

ว่าเมื่อใดที่เคล็ดวิชาสังฆธรรมสวรรค์แรกเริ่มถูกสำแดงออกมา ทุกๆ
เคล็ดวิชาของเผ่าโลहितก็จะตกอยู่ภายใต้การควบคุมของเคล็ดวิชา
สังฆธรรมสวรรค์แรกเริ่มทันที ดังนั้นการแย่งชิงเอาเคล็ดวิชาคำสาป
ดูดกลืนลมปราณมาจึงง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปากเสียอีก

การที่บรรพบุรุษเผ่ามารโลहितทั้งสามสืบกว่าคนได้ดูดกลืนพลัง
ลมปราณของหลี่ซีเยเข้าไป นั่นเท่ากับพวกเขาได้ร่นหาที่ตายเอง
เนื่องจากเคล็ดวิชาสุริยันนพเก้าผนึกฟ้าคือสุดยอดปรมาจารย์
ทางด้านนี้! การที่พวกเขาดูดกลืนพลังลมปราณของหลี่ซีเยเท่ากับ
เป็นการกลืนเอาเหยื่อเข้าไป พลังลมปราณเหล่านั้นปล้นกลับ
กลายเป็นหลักกฎเกณฑ์พลังเพลิงแก่น ทำการเผาผลาญและกลืน
เอาพลังลมปราณของพวกเขาออกมาจนหมดสิ้น

“แม้ว่าพลังลมปราณจะอ่อนแอไปนิด แต่ว่าอย่างไรเสียก็เป็นถึง
ระดับปราชญ์ ยังบำรุงร่างกายได้บ้างล่ะนะ” หลี่ซีเยทำท่าแลบลิ้น
เลียปากเหมือนได้ลิ้มลองอาหารโอชะมาอย่างนั้น พร้อมเผยให้เห็น
ถึงรอยยิ้ม

ภาพนี้สร้างความหวาดกลัวให้กับผู้คนเป็นอันมาก

“เจ้าใช้วิชาอะไรกันแน่!” สีหน้าของเทพพายุคะนองที่ได้สติ
กลับมาแปรเปลี่ยนไปมาก จ้องมองเขม็งไปที่หลี่ชียเอ่อย่างไม
กระพริบตา

Novel-Lucky

ตอนที่ 997 ของวิเศษที่อยู่ในโลงทองคำขนาดเล็ก

<https://novel-lucky.com>

“วิชามาร?” หลี่ชีย่่มองดูเทพพายุกะนองถึงกับส่ายหน้าและยิ้ม กล่าวว่่า “เฟิ่งเพียวล้วนนะเฟิ่งเพียวล้วน เจ้านี้ทำขายหน้าพ่อของเจ้า จนไม่มีอะไรเหลืออีกเลย ในฐานะเป็นลูกสาวของราชันเซียน เจ้า กลับมีความรู้ตื่นเขินถึงเพียงนี้ มีความรู้เพียงแค่นี้เท่านั้น บอก ตามตรงเลยนะ หากไม่เป็นเพราะเจ้านะคือลูกสาวของราชันเซียน เงินเสียย เจ้าไม่มีอะไรดีเลยสักอย่างจะบอกให้ เจ้าเทียบไม่ได้ แม้แต่สาวชนบทที่ธรรมดาๆ ที่สุดด้วยซ้ำ”

“เจ้าเดรัจฉานน้อย รนหาที่ตาย!” เทพพายุกะนองโกรธจัด ร้อง คำรามเสียงก้องออกมา พลันพุ่งเข้าหาหลี่ชีย่เพื่อหมายสังหาร ในทันที นางมีความไวสูงมาก ไวจนไม่น่าเชื่อ นางลงมือด้วยเคล็ด ราชันทันที พลันอำนาจพลันควบคุมทุกอย่างเอาไว้ทั้งหมด ตัวของ นางเปรียบประดุจมังกรที่ดุร้ายพุ่งเข้าหาศัตรู สำหรับนางแล้วไม่ว่า จะเป็นสิ่งใดก็ตาม หากขวางอยู่ด้านหน้าของนางล้วนแล้วแต่ต้อง ถูกบดขยี้ทำลายโดยพลัน!

เป็นความจริงที่ว่าเทพพายุกะนองนั้น โง่และงุ่มง่าม แต่จะอย่างไร เสียนางก็อยู่ในระดับอ่องเทพ ยามที่นางลงมือ ยังคงปรากฏดวง

ดาราลอยเลื่อน สุริยันจันทราต้องสลด อาศัยทวงท่าของอ่องเทพ
เข้าทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง

“อย่างไรเสียก็คืออ่องเทพ!” แม้ว่าจะระดับบรรพบุรุษหลายคนที่ไม่
พอใจในตัวของเทพพายุคะนอง แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธว่า พลันที่นาง
ลงมือนับว่ามีดีพอที่จะทำตัวเผด็จการได้!

“แว้งค์...” ขณะที่เทพพายุคะนองกำลังจะบดขยี้หลิชิเย่ให้แหลกคา
มือได้อยู่แล้ว ขณะที่เทพพายุคะนองอยู่ห่างจากตัวหลิชิเย่เพียงแค
เอื้อม พลันอากาศเหมือนมีการกระเพื่อมสั้นไหวขึ้นมาทีหนึ่ง

พริบตาเดียวนั่นเอง ดูเหมือนกาลเวลาจะถูกระงับให้หยุดนิ่งไป ทุก
อย่างเหมือนเชื่องช้าเสียเหลือเกิน แม้แต่กาลเวลายังเชื่องช้าดั่ง
หอยทากอย่างนั้น

เพียงชั่วพริบตาเดียว หลิชิเย่ได้สำแดงเคล็ดวิชาอาณาจักรหนัก
อึดออกมา ภายในรัศมีของเคล็ดวิชานี้มีเพียงหลิชิเย่เท่านั้นที่เป็นผู้
บงการทุกอย่างแต่เพียงผู้เดียว

ไม่ว่าใครก็ตาม เมื่อต้องตกอยู่ท่ามกลางอาณาจักรหนักอึดก็จะถูก
ระงับเอาไว้ ต่อให้เต็มมีความไวเพียงใดก็ตามก็จะกลับกลายเป็น

เชื่องช้าในทันที แม้แต่กาลเวลายังคงเชื่องช้าเหมือนดั่งการเคลื่อนที่ของหอยทาก อีกทั้งผู้ที่อยู่ในรัศมียังถูกกำราบด้วยน้ำหนักที่ไร้ขีดจำกัดอีกด้วย

ดังนั้นเมื่อไรที่ก้าวเข้าไปอยู่ในรัศมิของอาณาจักรหนักอืดแล้ว ทุกอย่างก็กลับกลายเป็นหนักมากไม่มีความคล่องตัว เหมือนหนึ่งถูกโลกทั้งใบทับอยู่บนตัวอย่างนั้น อีกทั้งยังช้าอืดอาดเหมือนเวลาทุกวินาทีที่ล่วงเลยไปนานเท่ากับหนึ่งปีอย่างนั้น!

“ปัง” แม้แต่เทพพายุคะนองก็ไม่สามารถฝ่าอาณาจักรหนักอืดนี้ไปได้ นางถูกกำราบอย่างเด็ดขาดโดยหลี่ซีเย่ หลี่ซีเย่เพียงสวนหมัดออกไปหมัดเดียวก็เล่นเอาเทพพายุคะนองร่วงลงไปกองกับพื้น กระอักเลือดออกมาอย่างแรง

เวลานี้ หลี่ซีเย่ได้กระชากผมของเทพพายุคะนองเอาไว้ “ปัง ปัง ปัง” เสียงโขกพื้นดังขึ้น เป็นหลี่ซีเย่ที่กระชากผมของเทพพายุคะนองเองไว้แล้วจับหัวนางโขกกับพื้นอย่างแรงไม่ยั้งมือ โขกจนชุ่มไปด้วยเลือดทั้งหัว พื้นบริเวณนั้นถูกเลือดย้อมจนแดงฉาน

ฉากนี้สร้างความหวั่นไหวกับผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วน เวลานี้หลายคนไม่เชื่อในสายตาตนเอง มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เอาเสียเลย

ฐานะของเทพพายุกะนองเป็นอย่างไรในแดนชาติทักษิณ เป็นที่
หวั่นเกรงของผู้คนเมื่อพบเจอกับนาง กระทั่งผียังรู้สึกจนด้วยเกล้า
เมื่อพบเจอกับนาง แต่เวลานี้นางกลับถูกหลี่ซิเย่กระซอกผมเอาไว้
แล้วจับหัวโขกกับพื้นอย่างต่อเนื่อง เมื่ออยู่ในมือของหลี่ซิเย่แล้ว
นางก็คล้ายตั้งเป็นเพียงมดปลวกเท่านั้น

“นี่ นี่ นี่มันออกจะอหังการไปแล้ว” บางคนถึงกับพึมพำออกมาด้วย
อาการเหม่อลอย

สำหรับคนอื่นๆ เวลานี้ไม่สามารถพูดอะไรออกมาได้อีก กระทั่ง
กล่าวได้ว่าคำว่าอหังการใช้ไม่ได้กับหลี่ซิเย่อีกแล้ว คงเรียกได้ว่าเป็น
คนโหดอันดับหนึ่งแล้วละ!

“ฉีก...” เห็นเลือดที่แตกกระจาย สูดหายใจแล้ว เทพพายุกะนองได้
อาศัยท่วงท่าที่ฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งหลุดออกจากการควบคุมของหลี่
ซิเย่จนได้ อย่างไรก็ตามเสียนางก็คือระดับอ่องเทพคนหนึ่ง มีความ
เชี่ยวชาญในเคล็ดราชันหลายแขนง! จึงสามารถอาศัยเคล็ดราชัน
ที่ฝืนลิขิตยิ่งหนีออกไปยืนอยู่อีกด้านหนึ่ง

แต่ทว่าอิสรภาพดังกล่าวต้องแลกมาด้วยค่าตอบแทนจากการที่
หนังหัวของนางถูกฉีกออกไป เวลานี้ร่างของนางจึงชุ่มไปด้วย
เลือด เลือดสดๆ ไหลจากหัวของนางลงมาตามใบหน้าจนไปทำให้
เลือดที่นางสวมใส่แดงฉาน ท่าทางแลดูน่าสยดสยองน่ากลัวเป็นอัน
มาก!

“ตุม...” ในขณะนี้ ปราบภูอำนาจราชันที่ยิ่งใหญ่ขึ้น โดยอาวุธ
ราชันเซียนได้ลอยออกมาทีละชั้นๆ ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ปราบภู
อาวุธราชันเซียนถึงห้าชั้นด้วยกันที่ลอยล่องอยู่รอบๆ ตัวของเทพ
พายุคะนอง และคอยให้การคุ้มครองต่อเทพพายุคะนองเอาไว้

ก่อนหน้านี้ เทพพายุคะนองประมาทศัตรูมากเกินไป มันใจว่า
ตัวเองในฐานะองค์เทพ พลันลงมืออย่างไรเสียคงไม่พ่ายแพ้ให้คู่
ต่อสู้โดยง่าย ไม่นึกเลยว่าแค่เพียงกระบวนท่าเดียวก็ต้องเสียเปรียบ
คู่ต่อสู้อย่างมาก! ดังนั้นมาราวนี้จึงได้สำแดงอาวุธราชันเซียน
ออกมาเพื่อคุ้มกายที่เดี่ยวพร้อมกันถึงห้าชั้นด้วยกัน!

เทพพายุคะนองยอมเป็นเทพพายุคะนอง อย่างไม่เสียนางก็คือลูก
สาวราชันเซียน อาวุธราชันเซียนที่นางมีไว้ในครอบครองเกรงว่า
คงมีมากกว่าใครเพื่อน มันเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ ก็นางเป็นลูกสาว
แท้ๆ ของราชันเซียนเงินเสวีย ย่อมไม่มีใครในแดนชาดทักซิณที่มี

คุณสมบัติน่าไปกว่านางที่จะเป็นผู้สืบทอดอาณาจักรชั้นเซียนของ
ราชันเซียนฉินเสวี่ยแล้ว!

ครั้นบรรดาผู้บำเพ็ญตน ตลอดจนระดับบรรพบุรุษเห็นเทพพายุ
คะนองมีอาณาจักรชั้นเซียนคอยคุ้มกายถึงห้าชั้นด้วยกัน ต่างก็รู้สึก
อิจฉาริษยาและเกิดความอยากได้ขึ้นมา การที่เทพพายุคะนอง
เผด็จการและพาลอย่างยิ่งไซ้จะไม่มีเหตุผล เกรงว่านางคงมีของ
วิเศษมากกว่าทุกๆ คน ภายในแดนชาติทักษิณนางย่อมมีแหล่งที่
ได้มาซึ่งสิ่งเหล่านี้อยู่แล้ว!

“เฟิงเพียวลั่วนะเฟิงเพียวลั่ว เห็นทีข้าจะยกย่องเจ้ามากเกินไปแล้ว
ล่ะ” หลี่ชี่เย่จัดการโยนหนังสือหัวของเทพพายุคะนองลงกับพื้น สาย
หวักล่าว่า “ก่อนหน้านี้ที่บอกว่าเจ้าได้เป็นถึงระดับอ่องเทพแบบ
เต็มกลืน นั้นเท่ากับยกย่องเจ้ามากเกินไปแล้ว เวลาผ่านไป
กระทั่งเจ้าจะก้าวข้ามธรณีประตูระดับอ่องเทพก็ยิ่งสุดฝืน ในฐานะที่
เป็นถึงลูกสาวราชันเซียน หากเจ้ารู้จักสงบจิตสงบใจบ้างล่ะก็ ผู้คน
ใต้หล้ายังคงให้ความเคารพต่อเจ้าได้ น่าเสียดาย เจ้าไร้ฝีมือ
เช่นนั้น แต่กลับต้องการทำอะไรตามอำเภอใจเผด็จการ ไม้รู้จัก
กาลเทศะ เป็นการรันทาที่ตายของเจ้า”

ในขณะนี้ ทุกคนต่างกลั่นลมหายใจของตนเองไว้ แม้แต่ระดับ
บรรพบุรุษเผ่าโลहितยังไม่กล้าขยับตัว การที่หลี่ชี่เย่กระซอกผมของ

เทพพายุคะนองแล้วจับหัวโขกกับพื้นนั้น เป็นพฤติกรรมที่อหังการ
ยิ่งนัก!

เทพพายุคะนองถูกหลิชิเยยัวโมโหลจนแทบกระอักเป็นเลือดออกมา
นางดูบ้าคลั่งไปแล้วในเวลานี้ คำรามเสียงแหลมออกมาว่า “เจ้า
เดรัจฉานน้อย วันนี้ข้าจะสังหารพวกเขาก่อน แล้วค่อยฆ่าเจ้า!”
กล่าวพลาถสะบัดมือพินฉับไปที่พวกของอิชาน

พวกของอิชานเวลานี้อยู่ในฐานะนักโทษ ย่อมไม่ต่างอะไรกับเนื้อที่
อยู่บนเขียง การที่เทพพายุคะนองใช้อาวุธราชันเขียนฟาดวงเข้า
ใส่พวกเขาโดยตรง พวกเขาย่อมไม่สามารถขัดขืนอะไรได้อยู่แล้ว
ได้แต่จ้องมองดูอาวุธราชันที่มุ่งหน้ามาหาตน

“ปัง” แต่ทว่า อาวุธราชันเขียนกลับไม่ได้ฟาดฟันใส่ตัวของพวกอิ
ชาน แต่ถูกคนผู้หนึ่งเข้าขวางและรับเอาไว้ ผู้ที่เข้ามาขวางเป็นผู้
เฒ่าคนหนึ่ง

ผู้เฒ่าผู้นี้สวมหมวกกระดาศเอาไว้บนหัว คิ้วดำดูไม่ชัดตา ไม่มี
อะไรเป็นจุดเด่นมากเป็นพิเศษ อาจกล่าวได้ว่าผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์
ไม่มีใครรู้ว่าประวัติความเป็นมาของผู้เฒ่าผู้นี้เป็นอย่างไร

ผู้เฒ่าผู้นี้ก็คือนผู้เฒ่านิลสรวงนั่นเอง หลังจากที่เขาได้รับมือการ
โจมตีของเทพพายุคะนองแล้ว ยังคงมีที่ท่าที่เอ้อระเหย เหมือนไม่มี
อะไรเกิดขึ้น

“เจ้าเป็นใคร...” เทพพายุคะนองคำรามเสียงยาวออกไป เมื่อเห็นผู้
เฒ่าได้รับมือการโจมตีของตนเอาไว้

ผู้เฒ่านิลสรวงถอดหมวกกระดาศของตนออก แสดงความเคารพที่
หนึ่ง กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “เทพพายุคะนอง ข้าจะเป็นใครนั้นไม่
สำคัญ แต่ท่านในฐานะลูกสาวราชันเซียนควรรู้จักกาลเทศะ ควร
รู้จักรักษาตัวและเอาตัวรอด อย่าทำให้อ่านาจบาร์มีราชันเซียนเงิน
เสวียต้องมัวหมอง”

“ใส่หัวไปให้พ้น...” เทพพายุคะนองพลันลงมือก็อาศัยอาวุธราชัน
เซียนตัวดกวาดออกไป ขณะที่ผู้เฒ่านิลสรวงพลันกระโดดเห็นฟ้า
ขึ้นไป ใช้มือตัวดนำให้อาวุธราชันเซียนที่พุ่งเข้าหาให้เปลี่ยนทิศ
ขึ้นบนฟ้า ขณะเดียวกันผู้เฒ่านิลสรวงได้พุ่งถีบตัวขึ้นไปอยู่บน
ท้องฟ้าที่สูงมาก

“ในเมื่อท่านต้องการต่อสู้ ข้าก็จะเป็นเพื่อนเล่นกับท่านสักตั้ง ไม่จำเป็นต้องให้คุณชายหลิ่งมือ” เวลานี้ ผู้เฒ่านิลสรวยที่อยู่บนห้องฟ้าได้ก้มมองและกล่าวต่อเทพพายุกะนอง

ในฐานะเป็นลูกสาวของราชันเซียน ตลอดเวลาที่ผ่านมา มีแต่เทพพายุกะนองที่ก้มมองดูคนอื่น ยังไม่เคยมีใครกล้าก้มมองนางเช่นนี้มาก่อน มาวันนี้ กลับต้องถูกผู้เฒ่านิลสรวยก้มมองอันเป็นการดูถูกต่อนางเป็นอย่างยิ่ง ทำให้เทพพายุกะนองโกรธจนแทบคลั่ง นางเห็นฟ้าชั้นทันที พร้อมกับคำรามเสียงดังว่า “เจ้าคนไม่รู้จักคำว่าตาย วันนี้ข้าจะฆ่าเจ้าเสียก่อนแล้วค่อยฆ่าเจ้าเดรัจฉานน้อยนั่น!” ขาดคำ สัจจอาวุธราชันเซียนที่อยู่ในมือเสมือนหนึ่งมังกรทะยานฟ้า พุ่งโฉบตีขึ้นไปบนห้องฟ้าทันที

ผู้เฒ่านิลสรวยตั้งกระเรียนที่ร้ายร้ายอยู่บนห้องฟ้า อาศัยท่วงท่าที่สุดคาดคิดฉาบหลบการโฉบตีของสัจจอาวุธราชันเซียนไปได้ มือเปล่าสวนไปยังเทพพายุกะนอง “ปัง” เสียงดังสนั่นดังขึ้น แต่ไม่สามารถทำอะไรเทพพายุกะนองได้ เนื่องจากนางมีอาวุธราชันเซียนคุ้มกายถึงห้าชิ้น อาศัยมือเปล่าย่อมไม่อาจสั่นคลอนนางได้อยู่แล้ว

“ฆ่า...” เทพพายุกะนองร้ายร้ายสัจจอาวุธที่อยู่ในมือ คล้ายดังเป็นมังกรคลั่งในร่างคนที่บุกเข้าบดขยี้ต่อผู้เฒ่านิลสรวย ทั้งอหังการทั้งดุตัน ท่าทีเช่นนี้ของนางเรียกได้ว่าไร้เหตุผลอย่างสมบูรณ์แบบ

สัจจอาวุธราชันเขียนที่อยู่ในมือของเทพพายุคะนองทรงอำนาจ
เป็นอันมาก สามารถสยบสรรพวิชา และฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก
แม้ว่าหากจะว่ากันถึงฐานะความเป็นลูกสาวของราชันเขียน เทพ
พายุคะนองมีทักษะยุทธ์ที่อ่อนด้อยมาก แต่จะอย่างไรเสียในฐานะ
ลูกสาวราชันเขียน อาวุธราชันเขียนซึ่งเป็นพ่อของนางเมื่ออยู่ใน
มือของนางแล้ว ย่อมมีพลังอำนาจที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง!

แต่ทว่าผู้เฒ่านิลสรวงเองก็ลึกลับลึกล้ำยิ่งนัก ท่วงท่าดังกระเรียน
รำรำ จังหวะการย่างก้าวที่สุดยอด อาศัยท่วงท่าที่เหนือความ
คาดคิดหลบหลีกจากการสังหารของสัจจอาวุธราชันเขียนครั้งแล้ว
ครั้งเล่า

เมื่อทุกคนได้เห็นฉากการต่อสู้บนท้องฟ้าแล้วก็ต้องรู้สึกตกใจเป็น
อันมาก ไม่มีใครรู้ว่าผู้เฒ่าที่คิ้วดำไม่ชัดลูกตาคอนี้มีประวัติความ
เป็นมาอย่างไรกันแน่ แต่ทว่าภายใต้การโจมตีของสัจจอาวุธราชัน
เขียนกลับยังคงตอบโต้ได้อย่างอิสระคล่องแคล่ว ต้องบอกว่าฝีมือ
ไม่ธรรมดาจริง ๆ

“โง่เขลาเบาปัญญา...” หลีซีย่ได้แต่ส่ายหัว หลังจากเห็นท่วงท่าที่
ดั่งมังกรคลั่งในคราบคนของเทพอายุคะนอง ชีคร้านจะไปวิจารณ์
อะไรนางอีกต่อไป

เทพมังกรคะนองมีนิสัยมุทะลุ จิตใจคับแคบไม่สามารถยอมรับอะไร
ได้เลย บ้าอำนาจเผด็จการ หากไม่เป็นเพราะนางคือลูกสาวราชัน
เซียนเงินเสวี่ยละก็เกรงว่าคงตายไปแล้วไม่รู้กี่ครั้ง

หลีซีย่ก้าวไปข้างหน้า งอนิ้วแล้วดีดออก เสียงดังปัง เครื่อง
พันธนาการบนตัวของพวกอิวานถูกทำลายทันที หลังจากที่หลีซีย่
คลายการสกัดที่อยู่บนตัวของพวกเขาแล้ว พวกของอิวานค่อย
ทยอยกันลุกขึ้นยืน

“คราวนี้เห็นที่ทำให้พวกเจ้าต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วยแล้ว” หลี
ซีย่ยิ้มกล่าวกับอิวาน

อิวานยิ้มเจื่อนๆ ส่ายหน้าแล้วกล่าวว่า “คุณชายหลีกกล่าวหนักไป
แล้ว คนเราเมื่ออยู่ในยุทธภพมีหรือจะไม่ต้องรับกับคมดาบ หากไม่
มีศัตรูก็คงไม่ใช่ผู้บำเพ็ญตนแล้ว”

“นับว่ามีสภาพจิตที่เยี่ยมมาก” หลี่ชียเอหัวเราะทีหนึ่ง ค่อยๆ นั่งลงไป บัลลังก์มังกร เงยหน้ามองดูการต่อสู้บนท้องฟ้า จากนั้นเอ่ยขึ้น อย่างช้าๆ ว่า “นิลสรวง เจ้ากำลังโอ้อะไรอยู่? แม้ว่าอาวุธราชันเซียนจะไร้ผู้ต่อกรก็จริง แต่ก็ต้องดูว่ามันอยู่ในมือของใคร! อย่าลืม สิ่งที่ยังอยู่ในมือของเจ้า”

“ไป...” ในเวลานี้เอง ผู้แต่มานิลสรวงไม่ลังเลอีกต่อไป เปิดฝาโลง ทองคำขนาดเล็กออก ได้ยินเสียง “ติง ติง ติง” พลันปรากฏเหรียญทองแดงจำนวนหกเหรียญลอยออกมา

เดิมเหรียญทองแดงหกเหรียญไม่มีอะไรน่าแปลก แต่ยามที่เหรียญทองแดงทั้งหกเข้าใกล้อาวุธราชันเซียน ปรากฏว่าอาวุธราชันเซียนห้ำหั่นที่คอยให้การคุ้มครองเทพพายุคะนอง รวมทั้งสัจอาวุธราชันเซียนที่อยู่ในมือของนางพลันไม่อยู่ในความควบคุมของนางอีกต่อไป

“แวงค์...” อาวุธราชันเซียนทั้งห้ำหั่นที่คอยคุ้มครองอยู่ข้างกายเทพพายุคะนองพลันบินหนีหายไปทันที จากนั้น สัจอาวุธราชันเซียนที่อยู่ในมือของเทพพายุคะนองก็เอาไม่อยู่ บินหนีตามไปอีกชั้นหนึ่ง

ตอนที่ 998 จิตที่ยึดติดของราชันเซียนเงินเสวี่ย

<https://novel-lucky.com>

“ว๊ิงค์ ว๊ิงค์ ว๊ิงค์...” ท่ามกลางเสียงสั่นเทา สิ่งมหัศจรรย์ได้เกิดขึ้น ภายใต้การนำของเหรียญทองแดงจำนวนหกเหรียญ ปราบกฏอาวุธราชันเซียนจำนวนหกชิ้นถึงกับบินตามเหรียญไปในพริบตา!

ภาพที่เห็นช่างแปลกประหลาดเหลือเกิน หากจะกล่าวหาว่าอาวุธราชันคือผู้ที่ชอบชอบเงินทองเป็นชีวิตจิตใจสักก็ เช่นนั้นแล้ว เหรียญทองแดงทั้งหกเหรียญนั้นก็คือสมบัติเงินทอง เมื่อผู้ที่ชอบชอบเงินทองเป็นชีวิตจิตใจเห็นสมบัติเงินทองเหล่านั้นกำลังบินหนีไป ย่อมจะต้องบินตามไปอยู่แล้ว

ทุกคนต่างรู้ดีว่าอาวุธราชันเซียนนั้นมีกัญญาแลราชันคอยกักเอาไว้ หากไม่ได้รับการคลายสลักไม่ว่าใครก็แย่งเอาอาวุธราชันเซียนไปไม่ได้ แต่เวลานี้นางในฐานะลูกสาวของราชันเซียนกลับไม่สามารถควบคุมอาวุธราชันเซียนทั้งหกชิ้นเอาไว้ ได้แต่ยืนมองตาปริบๆ ดูพวกมันบินตามเหรียญทองแดงทั้งหกหายลับไป

“ปัง....” เสียงดังสนั่นกระแทกเมืองศักดิ์สิทธิ์สั่นสะเทือนไปทั้งเมือง เมื่อปราศจากอาวุธราชันเซียนแล้ว เทพพายุคะนองจึงห่างชั้นกับผู้เฒ่านิลสรวงเป็นอันมาก

เห็นฝ่ามือทั้งสองของผู้เฒ่านิลสรวงที่ฟาดฟันลงไป พลันทำให้เทพพายุกะนองถูกฟาดจนร่วงหล่นลงมาจากท้องฟ้าอย่างแรง กลายเป็นหลุมขนาดใหญ่นบนพื้น เลือดไหลนองจนแดงฉาน ไม่รู้ว่า กระดูกบนตัวของเทพพายุกะนองต้องหักไปกี่ท่อน

“ข้านะให้ความเคารพต่อราชันเซียนเสมอมา เสียตาย เจ้ามันโง่งง ไม่มีใครเสมอเหมือนอีกแล้ว” ผู้เฒ่านิลสรวงสายหน้าและกล่าวพร้อมกับทอดถอนใจออกมา

ในขณะนี้ ท้าทั้งเมืองศักดิ์สิทธิ์เงียบสงบ ยิ่งยอดฝีมือเผ่าโลหิตด้วยแล้วยังอยู่ในอาการนิ่งเงียบ แต่เกรงว่าคงมีน้อยคนนักที่รู้สึกสงสารในตัวของเทพพายุกะนอง ต่อให้เผ่าโลหิตเองก็ตามที เกรงว่าคงมีระดับบรรพบุรุษน้อยคนที่รู้สึกสงสารในตัวของเทพพายุกะนอง กลุ่มคนรุ่นใหม่ยังดีหน่อย ขณะที่รุ่นอาวุโสจำนวนมากไม่ได้รู้สึกประทับใจในตัวของเทพพายุกะนองเอาเสียเลย

“ตุ้ม...” บังเกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ทันใดนั้นเอง อานุภาพราชันเป็นนิรันดร์! นาทีนี้ เทพพายุกะนองลุกขึ้นยืน โดยที่ด้านหลังของนางมีร่างเงาของคนที่สูงใหญ่มากปรากฏอยู่!

ร่างเงาที่สูงใหญ่ยิ่งนี้ยืนอยู่ด้านหลังของเทพพายุคะนอง ดวงตาคู่ที่ ลึกล้ำยิ่งของเขาเหมือนว่าสามารถส่องสว่างเป็นนิรันดร์ และด้วย ดวงตาคู่ที่ตั้งเทียบที่ส่องสว่างชั่วนิรันดร์นี้เอง ที่คอยมองดูเทพพายุ คะนอง เสมือนหนึ่งว่าไม่ว่าเวลาใดก็ตาม ไม่ว่ากาลเวลาจะเนิ่นนาน เพียงใด เขาก็จะคอยให้การคุ้มครองต่อเทพพายุคะนองอย่างนั้น

“ราชันเซียนฉินเสวีย!” มีผู้ที่อดร้องเสียงแหลมดังออกมาไม่ได้เมื่อ ได้เห็นร่างเงาที่สูงใหญ่ยิ่งนี้ โดยเฉพาะศิษย์เผ่าโลहित ดูจะดีใจมาก เป็นพิเศษ

“ราชันเซียนฉินเสวีย ผู้นำพาเผ่าโลहित!” ยอดฝีมือบางคนของ เผ่าโลहितอดที่จะคุกเข่าลงไม่ได้เมื่อได้เห็นร่างเงาที่สูงใหญ่ร่างนี้ แล้ว

ในเวลานี้ ร่างเงาที่สูงใหญ่ยื่นมือออกไป ได้ยินเสียง “แว้งค์” อาวุธ ราชันเซียนที่เดิมถูกเหรียญทองแดงทั้งหกชักพาให้บินจากไปได้ บินกลับมาเข้ามือของเขาอีกครั้ง

“ตูม...” ในขณะนี้ อานุภาพราชันเซียนที่ไร้สิ้นสุดได้ปะทุออกมา จากสี่อาวุธราชันเซียน อานุภาพราชันเซียนที่ปะทุออกมา

สามารถสอยเอาดวงดาวบนท้องฟ้าให้ร่วงหล่นลงมา สามารถฉีก
มิติกาลเวลาให้ขาดกระจาย!

ในขณะนี้ ทิวหิ้งฟ้าดินสั่นเทา ภายใต้อำนาจปราณชั้นที่ไร้ผู้
เทียบเทียมเช่นนี้ มีคนในเมืองศักดิ์สิทธิ์จำนวนเท่าไรที่ต้องคุกเข่า
ลง ยอดฝีมือจำนวนนับไม่ถ้วนต่างรู้สึกเขาอ่อนจนยืนไม่ติดพื้น
แม้ว่าจะไม่ได้ถูกสยบโดยตรง แต่ว่าภายใต้อำนาจปราณชั้นเช่นนี้
พวกเขาอดที่จะคุกเข่าก้มกราบกับพื้นไม่ได้

ราชันเซียนเป็นผู้สำแดงสัจจอาวุธราชันเซียนด้วยตนเอง ช่างเป็น
เรื่องที่น่ากลัวเพียงใด แม้จะไม่ใช่ราชันเซียนตัวจริง แต่ก็เพียงพอ
ให้กระหังอ่องเทพต้องสั่นเทาและกราบไหว้!

“ซ่า...” เทพพายุคะนองคำรามเสียงดังก้อง สัจจอาวุธราชันเซียน
ผงาดฟ้า พุ่งตรงเข้าหาผู้เฒ่านิลสรวงทันที

สีหน้าของผู้เฒ่านิลสรวงแปรเปลี่ยนไป เขาเปิดฝ่าโลงทองคำ
ขนาดเล็กออกมาเต็มที่ เหยียดมือแดงแต่ละเหยียดที่โบยบิน
ออกมาพลันกลับกลายเป็นกำแพงเมืองทองแดงมหึมา เพื่อต้านกับ
พลังโจมตีจากสัจจอาวุธราชันเซียน

“โครม...” แม้แต่กำแพงเมืองทองแดงก็ต้านไม่อยู่ ถูกทุบจนและ
กระจุยกระจาย ปลิวไปสุดขอบฟ้าพร้อมกับผู้เฒ่านิลสรวง เห็น
เพียงรอยเลือดที่แดงฉานไปทั่วห้องฟ้า

การโจมตีครั้งนี้รุนแรงเหลือเกิน อย่าวว่าแต่กองทัพเลย เกรงว่า
แม้แต่จักรพรรดิเทพก็ต้องชนลุกเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว แม้ว่าการ
โจมตีนี้จะไม่ใช่สวรรค์ทำลาย แต่การจะสังหารกองทัพหาใช่เป็น
เรื่องยากเย็นอะไร

หลังจากจัดการกับผู้เฒ่านิลสรวงแล้ว เทพพายุคะนองหันหลัง
กลับมา ล้อมองหลี่ชีย่ด้วยท่าทีน่าเกรงขาม นางคำรามเสียงดัง
“ไม่เคยมีใครกล้าทำกำเริบเสิบสานต่อหน้าข้ามาก่อน ต่อให้
จักรพรรดิเทพก็ทำเช่นนี้ไม่ได้!”

เทพพายุคะนองเวลานี้ตั้งคนที่ป่วยเป็นโรคหลงตัวเองอย่างนั้น ใน
ฐานะเป็นลูกสาวราชันเซียน นางทำตัวอยู่สูงเด่นเหนือผู้คนมาโดย
ตลอด ไม่เคยมีใครกล้าขัดใจนาง ยิ่งไม่ต้องพูดถึงสภาพในวันนี้
มันคือเหตุสุดอัปยศในชีวิตของนางเลยทีเดียว!

เวลานี้ การที่เทพพายุคะนองร้องเอะอะไว้วายเหมือนดังผู้ป่วยเป็น
โรคหลงตัวเองเช่นนี้ ได้สร้างความหวาดกลัวต่อผู้คนจำนวนมาก

แม้แต่ระดับบรรพบุรุษยังตัวสั้นเทา ด้วยเกรงว่าหากเทพพายุคะนอง
เกิดคลุ้มคลั่งฟาดวงไปทั่ว จะทำให้พวกเขาต้องพลอยฟ้าพลอย
ฝนไปด้วย

ถึงแม้ว่าหลายๆ คนที่เป็นรุ่นอาวุโสจะไม่ชอบเทพพายุคะนอง ใน
สายตาของผู้คนจำนวนมากมองว่าเทพพายุคะนองเป็นประเภทนาง
แม่มดที่น่ารังเกียจ แต่นางกลับเป็นลูกสาวราชันเซียนเงินเสวี่ยเสวี่ย
นี่ จึงทำให้นางได้รับความคุ้มครองจากราชันเซียนเงินเสวี่ย

ต่อให้เทพพายุคะนองมีทักษะที่อ่อนด้อยกว่านี้ก็ตาม แต่นางมี
ราชันเซียนเงินเสวี่ยคอยให้ความคุ้มครอง จึงยังคงกวาดล้างศัตรู
ไปทั่วได้เหมือนกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้คนหวาดกลัวมากที่สุด

ครั้นหลีซีย่ได้เห็นภาพเช่นนี้แล้วถึงกับเพยรอยยิ้มออกมา เขาลุก
ขึ้นยืนอย่างช้าๆ กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า "น่าเสียดายนะ น่า
เสียดาย เดิมทีวันนี้เจ้าสามารถมีชีวิตรอดไปจากที่นี่ได้ แต่ดูไปแล้ว
เวลานี้เจ้ามีเพียงตายสถานเดียวเท่านั้น"

"เจ้าเดรัจฉานน้อย เจ้าก็ทำเป็นพูดจาสามหาวอวดดีไปเถอะ วันนี้
ข้าจะจับเป็นเจ้า ถลกหนัง ลอกเส้นเอ็น แล้วก็ต้มเลือดของเจ้า!"
เทพพายุคะนองร้องโวยวาย ขณะที่ก้าวเท้าเข้าไปหาหลีซีย่ทีละ

ก้าวๆ เวลานี้นางเข้าใจว่าถือไฟเหนือกว่า ต่อให้จักรพรรดิเทพ
ปรากฏตัวนางก็ไม่หวั่น

ในเวลานี้ ทุกคนต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้รอดูภาพเหตุการณ์
ตรงหน้า แม้วายอดฝีมือเผ่าพันธุ์มนุษย์คิดจะออกหน้ากับความม
ยุติธรรมก็ไม่กล้า ภายใต้อำนาจราชันเช่นนี้ ต่อให้เป็นระดับ
ปราชญ์ก็เป็นได้แค่มดปลวกเท่านั้น

หลี่ชีย่ไม่สนใจอยากจะทำอะไรที่ก้าวเดินเข้ามาหาที่
ละก้าวๆ เสียด้วยซ้ำ เขามองดูร่างเงาที่สูงใหญ่ซึ่งอยู่ด้านหลังเทพ
พายุคะนอง ยิ้มกล่าวว่า "ราชันเซียนเงินเสวี่ย เสียตาย เจ้านะ
ไม่ได้อยู่บนโลกนี้อีกแล้ว เจ้าเป็นเพียงจิตที่ยึดติดเท่านั้นเอง!"

"เป็นเพียงจิตที่ยึดติดแล้วจะทำไม สามารถทำลายเจ้าได้เช่นกัน
เหมือนดั่งบีบดตัวหนึ่งให้ตายเท่านั้น!" เทพพายุคะนองหัวเราะก๊าก
กออกมา กล่าวพลางยื่นมือข้างหนึ่งเข้าคว้าตัวหลี่ชีย่

เวลานี้ มือข้างนั้นไม่ใช่มือของเทพพายุคะนองอีกแล้ว แต่เป็นมือ
ราชัน เมื่อมือราชันปรากฏ ต่อให้จักรวาลหรือเก้าแดนล้วนหลบหนี
ไปไหนไม่ได้ จะต้องถูกมือราชันข้างนี้บีบจนแหลกเหลวแน่นอน

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่มือราชันข้างนี้ยื่นคว้าเข้ามา นั่น หลีชีเย่เพียงยิ้มชนิดหนึ่ง มือหนึ่งกำลูกธนุสีเงินเอาไว้ ตวัดปลายมือที่หนึ่งรับกับมือราชันที่ยื่นคว้าตัวมา

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง แม้แต่ร่างเงาที่สูงใหญ่ยังคงมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป อาศัยสุดยอดความเร็วถอนตัวออกไปอย่างรวดเร็ว พลันออกห่างจากหลีชีเย่ในระยะที่ไกลลิบ!

“เป็นอะไรไป ซ่าซาสิ!” เทพพายุคะนองยังไม่รู้เรื่องราวที่เกิดขึ้น ร้องกล่าวด้วยเสียงอันดังออกมา

แต่ทว่าร่างเงาที่สูงใหญ่พลันใช้มือปิดปากนางเสีย ทำให้นางไม่สามารถพูดอะไรออกมาได้แม้แต่คำเดียว ดวงตาคู่ที่ลึกล้ำยังคงจ้องมองไปที่หลีชีเย่

“แม้ว่าเจ้าจะไม่ใช่ราชันเซียนที่แท้จริง แต่ข้าไม่ถือสาที่จะทำลายเจ้าเสีย” หลีชีเย่ยิ้มเฉยเมยพร้อมกับธนุสีเงินที่ชี้ไปที่ร่างเงาสูงใหญ่นั้น จากนั้นทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าว “ตำนานสังหารราชันเซียน ซ่างเป็นเทพนิยายที่เนิ่นนานเหลือเกิน!”

คำพูดของหลี่ซีย่สร้างความตระหนกให้ผู้คนมากมาย ทุกคนรู้ว่าที่คอยคุ้มครองเทพพายุคะนองไม่ใช่ราชันเซียนที่แท้จริง เป็นเพียงจิตที่ยึดติดของราชันเซียนเงินเสวี่ยเท่านั้น แต่ทว่าอย่างไรเสียก็คือจิตที่ยึดติดราชันเซียนก็น่ากลัวมาก ต่อให้จักรพรรดิเทพก็ไม่กล้าคุยโตว่าต้องการทำลายจิตที่ยึดติดของราชันเซียน

แต่หลี่ซีย่ในเวลานี้พลันปรึปากก็บอกว่าจะทำลายจิตที่ยึดติดของราชันเซียนเงินเสวี่ย ออกจะโอหังและอหังการเหลือเกินแล้ว

ดวงตาคู่นั้นที่ดูลึกล้ำของร่างเงาที่สูงใหญ่จ้องมองไปที่หลี่ซีย่ พลันสว่างพลันมืดไม่นิ่ง คนอื่นอาจไม่รู้ว่าลูกธนุสีเงินที่อยู่ในมือหลี่ซีย่หมายถึงสิ่งใด แต่ทว่าเขาคือจิตที่ยึดติดของราชันเซียน พลังอำนาจที่ถูกส่งออกมาจากลูกธนุสีเงิน เรียกว่าดูดวิญญาณราชันเซียนได้อย่างแท้จริง! เขาย่อมรู้ว่าเจ้าสิ่งนี้คืออะไรกันแน่! ขณะเดียวกัน เขายังรู้ว่าหลี่ซีย่เป็นใคร!

“ลูกสาวข้าโง่เขลา ล่วงเกินต่อใต้เท้า” เวลาที่ปรากฏว่าร่างเงาที่สูงใหญ่กลับสามารถพูดได้ “ที่นี่มีของอยู่สิ่งหนึ่ง เพื่อเป็นการขอโทษต่อใต้เท้า และไถ่ชีวิตลูกสาวของข้า!”

พลันที่ร่างเงาสูงใหญ่ปริปากพูด ได้สร้างความหวั่นไหวไปทั่วทั้งเมืองศักดิ์สิทธิ์ นี่มันคือจิตที่ยึดติดของราชันเซียนนะ แม้แต่ผู้ดำรงอยู่ในระดับเช่นนี้ยังต้องอ่อนข้อ ช่างเป็นเรื่องเหลือเชื่อเลยจริงๆ

ในขณะนี้ เห็นของสิ่งหนึ่งลอยไปตกอยู่บนมือของหลี่ชียเอ หลี่ชียเอเปิดอกดู จากนั้นมองดูร่างเงาสูงใหญ่ เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มและทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวกับ "ราชันเซียนเงินเสวียนะราชันเซียนเงินเสวีย เพื่อลูกสาวของเจ้า นับว่าเจ้าได้ทุ่มเทกำลังกายใจไปไม่น้อยไม่อาจไม่ยอมรับว่าความรักของพ่อนั้นยิ่งใหญ่ดุจตั้งขุนเขา"

การที่จิตที่ยึดติดปริปากพูดออกมา ซึ่งนี่หาใช่จิตที่ยึดติดธรรมดา ยอมเป็นการรับรู้ได้ว่าเพื่อลูกสาวของตนเองแล้ว ราชันเซียนเงินเสวียต้องอาศัยวิธีการที่ฝืนลิขิตสวรรค์เท่าใด อีกทั้งยังอาศัยสิ่งที่ล้ำค่ายิ่งมาแลกชีวิตลูกสาวตนอีกด้วย!

ร่างเงาสูงใหญ่คราวนี้ไม่ได้พูดสิ่งใดออกมา เขาจ้องมองหลี่ชียเอ รอคอยคำตอบจากหลี่ชียเออยู่

“เห็นแก่ครานั้นเจ้าเคยยื่นมือเข้าต่อสู้อันที่ตรงนั้นมา ข้าสามารถ
ไว้ชีวิตของนางได้ แต่ทว่าโทษตายละเว้นได้ โทษเป็นยากจะอภัย!”
หลี่ซิเย่เอ๋ยขึ้นมามีอย่างช้าๆ ขาดคำ ขว้างธนุสีเงินนั้นออกไป!

“ไม่...” เทพพายุคะนองร้องเสียงแหลมดังออกมาอย่างน่าเวทนา แต่
ทุกอย่างสายเกินแก้เสียแล้ว ธนุสีเงินพุ่งเข้าเจาะกะโหลกของนาง
จัดการตรึงร่างของนางเอาไว้บนห้องฟ้า

ร่างเงาที่สูงใหญ่พลันยื่นมือเข้าไปคว้าเอาวิญญาณที่อ่อนล้ายิ่ง
ของเทพพายุคะนองให้แยกออกมาจากร่างของนาง ในขณะที่ฐาน
เต้าของเทพพายุคะนองถูกทำลายสิ้นไปแล้ว เหลือไว้แต่เพียง
วิญญาณที่อ่อนล้ายิ่ง ต่อให้นางสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ แต่ก็
กลายเป็นยายเฒ่าที่ไร้เรี่ยวแรงจะทำอะไรได้อีกต่อไป!

“จำเอาไว้ให้ดี อย่าให้ข้าเห็นหน้านางอีก มิฉะนั้นละก็ต่อให้เจ้า
นำเอาดวงดาวบนห้องฟ้ามากลั่นเป็นของวิเศษก็ไม่สามารถไถ่ชีวิต
ของนางได้!” หลี่ซิเย่กล่าวอย่างช้าๆ

ร่างเงาที่สูงใหญ่ นั้นไม่พูดมาก ความนำพาวิญญาณที่อ่อนล้าที่
เหลือเพียงลมหายใจรยรินของเทพพายุคะนองไปจากที่ตรงนี้

ในทันที นับจากนี้เป็นต้นไปก็ไม่มีใครได้เห็นเทพพายุคะนองอีก
เลย นางหายสาบสูญไปนับแต่นี้เป็นต้นไป!

ศพของเทพพายุคะนองถูกตรึงเอาไว้บนห้องฟ้าสูงตรงนั้น ไม่ว่า
ใครก็ตามหากได้เห็นภาพนี้แล้วก็ต้องหวั่นไหวอย่างยิ่ง กระทั่งมี
บิดาคอยให้ความคุ้มครองให้กับนาง ห้ายที่สุดนางก็ไม่สามารถพ้น
จากเคราะห์กรรมนี้ไปได้!

เวลานี้ ภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์ไม่มีใครกล้าส่งเสียงใดๆ ออกมา
มองดูศพของเทพพายุคะนองที่ถูกตรึงเอาไว้บนห้องฟ้า นั้น ไม่รู้ว่า
ได้สร้างความสยดสยองให้กับผู้คนเท่าไร!

มันคงเป็นภาพที่หลายคนไม่อาจลืมเลือนไปชั่วชีวิต ขนาดราชัน
เซียนมาด้วยตนเองยังไม่สามารถช่วยให้ลูกสาวของตนถอนตัว
กลับออกไปอย่างปลอดภัย ช่างเป็นเรื่องที่สร้างความหวั่นไหว
ให้กับผู้คนเช่นใด!

ตอนที่ 999 ชายหนุ่มลึกลับ

<https://novel-lucky.com>

หลี่ซีเยเรียกธนุสีเงินกลับมา “ปู่” ศพของเทพพายุคะนองร่วงลง
พื้นดินเบื้องล่าง ทิวหิ้งเมืองศักดิ์สิทธิ์เงียบดั่งป่าช้า!

หลี่ซีเยนั่งอยู่กับบัลลังก์มังกร กวาดตามองทุกคนที่อยู่รอบๆ มอง
ไกลไปยังเมืองศักดิ์สิทธิ์ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ยังมีใครไม่พอใจใน
ตัวข้าหรือไม่? ยังมีใครมีปัญหาเกี่ยวกับข้าหรือเปล่า?”

ในขณะนี้ ทิวหิ้งเมืองศักดิ์สิทธิ์เงียบสงัด ขนาดเข็มตกลงพื้นเล่ม
หนึ่งก็ยังได้ยิน ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนถึงกับกลั่นลมหายใจเอาไว้
กระทั่งปฐมบรรพบุรุษเผ่าโลหิตยังไม่กล้าส่งเสียงออกมาแม้แต่บ่อย

“ดีมาก” หลี่ซีเยลุกขึ้นยืน กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “ถ้าหากใครมี
ความแค้นกับข้า หรือมองข้าหลี่ซีเยแล้วไม่สบอารมณ์ จะเดี๋ยวๆ ก็
ดี หรือจะรุมก็ช่าง ข้า หลี่ซีเยพร้อมเสมอ แต่ทว่า หากมันผู้ใดเอา
ความแค้นลากไปพัวพันกับคนข้างกายของข้าละก็ ให้อรวันถูกฆ่า
ล้างสำนักได้เลย!”

“ฝากไปถึงยังเผ่ามารโลहित คนอย่างข้านั้นมีความเมตตาเสมอ ข้าจะให้เวลาพวกเขาเตรียมตัวหนึ่งวัน หลังหนึ่งวันข้าหลี่ชียะจะไปเยือนด้วยตนเอง จะทำลายสำนักของพวกเขา ทำลายที่บรรพชนของพวกเขา และนี่ก็คือจุดจบของผู้ที่ลงมือต่อคนข้างกายของข้า”
น้ำเสียงของหลี่ชียะไม่ได้ดังนัก แต่ว่าทุกคนที่อยู่ในเมืองศักดิ์สิทธิ์ต่างได้ยินกันอย่างชัดเจน

ถ้าหากเป็นก่อนหน้านั้น เกรงว่าคงมีคนที่จะออกมาเยาะเย้ยหลี่ชียะในวันนี้เผ่าโลहितอยู่ในช่วงเจริญรุ่งเรืองดังพระอาทิตย์ที่ขึ้นอยู่กลางท้องฟ้า มีผู้ที่มีฝีมือมากมาย โดยเฉพาะเผ่ามารโลहितยังมีความสมัคปรมาสามัคคียิ่ง ใครกล้าเป็นศัตรูกับพวกเขา ยิ่งไม่ต้องพูดถึงทำลายสำนักของเผ่ามารโลहितอีกเลย!

แต่ว่ามาวันนี้ ยามที่หลี่ชียะปล่อยข่าวเช่นนี้ออกไป ถึงแม้จะมีระดับบรรพบุรุษของเผ่ามารโลहितอยู่ในเหตุการณ์ด้วย ก็ไม่กล้าพูดอะไรสักคำ! คนที่ไม่เกรงกลัวแม้แต่จิตที่ยึดติดของราชันเซียน ช่างเป็นคนที่ฝืนลิขิตสวรรค์โดยแท้!

“ตุ้ม...” เสียงดังสนั่นเกิดขึ้น ท้ายสุดหลี่ชียะจัดการฉีกโองการราชันออกมา จากนั้นโยนโองการราชันนั้นลงบนพื้นราวกับโยนทิ้งขยะอย่างนั้น

อิชวานนั้นชาญฉลาดมาก เมื่อเห็นหลี่ชียเอ๋โยนโองการราชันทิ้งราวกับโยนทิ้งขยะอย่างนั้น เขาจึงรีบเก็บเอาขึ้นมา ต่อให้โองการราชันนี้ไม่มีอำนาจใดๆ แล้วก็ตาม แต่สำหรับแคว้นซูหังที่เป็นเพียงแคว้นเล็กๆ แคว้นหนึ่งเท่านั้น โองการราชันนี้ยังคงเป็นของวิเศษที่สุดยอดมากชิ้นหนึ่ง

“คุณชายหลี่...” เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าที่ถูกกักขังเอาไว้ภายในเจดีย์สายฟ้าเมื่อเห็นหลี่ชียเอ๋แล้ว รีบเร่งเข้าไปหมอบกราบและกล่าวขออภัยต่อหลี่ชียเอ๋ว่า “เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นมา เป็นความผิดของแคว้นราตรีแดงของข้า ขอให้คุณชายหลี่ได้โปรดยกโทษให้ด้วย”

หลี่ชียเอ๋นั่งอยู่บนบัลลังก์มังกร มองดูเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้า สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “พูดตามตรงเลยนะ ข้าค่อนข้างผิดหวังอยู่ไม่น้อยเลยนะ เจ้าอยู่ในระดับเช่นนี้แล้ว แม้แต่อาวุธราชันเซียนสักชิ้นหนึ่ง ยังไม่มีในมือเลย ระดับบรรพบุรุษเช่นเจ้าออกจะขี้ริ้วขี้เหร่ไปหน่อยแล้วกระมัง”

คำพูดของหลี่ชียเอ๋สร้างความระอึกระอ่วนให้กับเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าเป็นอันมาก เขาไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี ได้แต่ยิ้มเฉือนๆ กล่าวว่า “เรื่องนี้ เรื่องนี้ เทพพายุคะนองยึดอำนาจการปกครอง

แคว้นราตรีแดงเอาไว้ในมือ ตาแก่อย่างพวกเราถูกกีดกันเสียทุกอย่าง”

เทพพายุคะนองในฐานะลูกสาวของราชันเซียนเงินเสวีย นางมีอำนาจชี้เป็นชี้ตายอยู่ในมือ ต่อให้บรรพบุรุษคนอื่น ๆ จะมีกำลังเหนือกว่านาง ก็ต้องสยบต่อนาง!

เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้ารีบเร่งขอร้องโทษต่อหลี่ซีเย “มาครั้งนี้ ข้าและระดับบรรพบุรุษหลายคนเต็มร่วมหารือถึงวิธีสงบศึกทั้งสองฝ่าย แต่นึกไม่ถึงเลยว่าฝ่ายของเทพพายุคะนองจะชิงลงมือก่อน ปลดระดับบรรพบุรุษไปหลายคน แคว้นราตรีแดงของพวกเราไม่คิดเป็นศัตรูกับคุณชายหลี่อย่างแน่นอน”

“น่าเสียดาย สายฟ้าไปเสียแล้ว ข้ากำลังพิจารณาไปที่แคว้นราตรีแดงของพวกเจ้าด้วยตนเองสักครั้ง ไม่ชำระล้างด้วยเลือดล่ะก็ บางคนจะไม่รู้ถึงมาตรการเด็ดขาดของข้า” หลี่ซีเยกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

คำพูดของหลี่ซีเยสร้างความตระหนกแก่เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าจนวิญญานแทบออกจากร่าง เขารีบหมอบกราบกับพื้น กล่าวว่า “คุณชาย ได้โปรดให้โอกาสแก่แคว้นราตรีแดงอีกสักครั้งเถอะ ข้าขอให้คำรับรองกับคุณชายตรงนี้ว่า คราวนี้จะต้องฉีกออกจากการ

กุมอำนาจของสายเทพพายุคะนองได้แน่นอน ข้าขอเอาชีวิตเป็น
เดิมพัน เมื่อหยวนหยวนขึ้นดำรงตำแหน่งกษัตริย์ของแคว้นราตรี
แดงแล้ว แคว้นราตรีแดงยินดีสวามิภักดิ์ต่อคุณชาย!”

เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้ารู้แล้วว่าหลี่ชียเอ่ได้รับการสืบทอดจากบรรพ
บุรุษโลหิต ในอนาคตจะต้องได้ควบคุมเผ่าโลหิต หากเวลานี้ไม่
สามารถให้คำมั่นสัญญาที่แข่งขันกับหลี่ชียเอ่ละก็ เกรงว่าอนาคต
ของแคว้นราตรีแดงพวกเขาคงน่าเป็นห่วงแล้ว

“ขอคุณชายได้โปรดให้โอกาสอีกสักครั้งเถอะ!” เจ้าแห่งเจดีย์
สายฟ้าหมอบกราบกับพื้น แม้ว่าจะเป็นถึงระดับบรรพบุรุษชั้นนี้
เวลานี้ก็เพียงทำได้แค่ขอร้องต่อหลี่ชียเอ่เท่านั้น

หลี่ชียเอ่มองดูเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้า จากนั้นก็มองดูชื่อหยวนหยวน
ในขณะนี้ชื่อหยวนหยวนเองก็ไม่กล้ากล่าวคำร้องขอความเมตตา
ออกมา นางเองรู้ดีว่าการตัดสินใจของหลี่ชียเอ่หาใช่สิ่งที่นาง
สามารถเปลี่ยนแปลงได้

“ตกลง ข้าจะให้โอกาสแคว้นราตรีแดงอีกสักครั้ง” หลังจากผ่านไป
ชั่วครู่ใหญ่ หลี่ชียเอ่จึงเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ ว่า “หากว่าเจ้ายังไม่
สามารถแก้ไขปัญหาภายในแคว้นราตรีแดงอีกสักที เช่นนั้นแล้ว

ข้าจะไปจัดการด้วยตนเองสักครั้ง เจ้าควรจะเข้าใจ หากข้าไปด้วยตนเองแล้วไม่อาศัยเลือดล้างสักครั้งละก็ ข้าจะไม่มีทางไปจากแน่นอน”

“คุณชายหลี่โปรดวงใจ คราวนี้ทุกอย่างจะต้องเป็นไปตามที่คุณชายต้องการอย่างแน่นอน” เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าหมอบกราบและให้คำมั่นอย่างหนักแน่นจริงจังว่า “รอให้หยวนหยวนได้กุมอำนาจแล้ว ขอเพียงคุณชายมีคำบัญชา แคว้นราตรีแดงยินดีบุกนำลຸຍໄພให้กับคุณชาย!”

หลี่ซิเย่มองดูเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าที่หนึ่ง พยักหน้า จากนั้นกล่าวต่อหยวนหยวนว่า “สิ่งที่ควรถ่ายทอดให้เจ้าข้าก็ได้ถ่ายทอดให้ไปหมดแล้ว เส้นทางต่อจากนี้ไปต้องอาศัยเจ้าก้าวเดินเอง จะได้เป็นยอดกษัตริย์แห่งยุคหรือไม่อยู่ที่ตัวเจ้าเอง คนที่เข้าอบรมสอนสั่งมาไม่เคยมีผู้อ่อนแอสักคน เจ้าอย่าทำให้ข้าต้องผิดหวัง”

ชื่อหยวนหยวนคุกเขาลงกับพื้น โขกศีรษะให้กับหลี่ซิเย่อย่างเงิบๆ ทุกสิ่งทุกอย่างที่นางมีวันนี้ หลี่ซิเย่เป็นผู้ประทานให้กับนางทั้งหมด เดิมทีนางคือศิษย์ที่หลบหนีหัวซุกหัวซุนของแคว้นราตรีแดง สำหรับนางแล้วการได้กลับเข้าไปอยู่ในแคว้นราตรีแดงอีกครั้งก็คือความคาดหวังสูงสุดในชีวิตแล้ว ก่อนหน้านี้นางไม่เคยคิดว่าจะมีโอกาสได้เป็นผู้ปกครองแคว้นราตรีแดงมาก่อนเลย

คำพูดของหลี่ชียเอ่ได้แพร่กระจายออกไปเพียงชั่วข้ามคืน ภายในแดนชาติทักษิณลือกันแต่คำเล่าลือเกี่ยวกับหลี่ชียเอ่ เผ่าพันธุ์มนุษย์ไม่รู้จำนวนเท่าไรที่รู้สึกตื่นเต้นยินดีเมื่อได้ยินคำเล่าลือเกี่ยวกับหลี่ชียเอ่ กลุ่มคนรุ่นใหม่ของแดนชาติทักษิณได้นิ่งเงียบไปนานมาก ในที่สุดก็มีดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่คนหนึ่งที่ผงาดขึ้นมา ไม่แน่ว่าเขาอาจเป็นผู้นำพาเผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนชาติทักษิณก้าวเดินสู่เส้นทางที่โชติช่วงชัชวาลในอนาคตก็เป็นได้

บางคนถึงกับทอดถอนใจออกมาว่า “หลินเทียนตี้คนที่สอง” เมื่อได้ยินเรื่องราวอัศจรรย์ของหลี่ชียเอ่

“ไม่ เขาฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งกว่าหลินเทียนตี้เสียอีก!” บางคนกล่าวว่า “แค่ผลงานการขึ้นสู่อันดับหนึ่งได้ ก็ไม่มีใครเทียบเทียมได้แล้ว หลินเทียนตี้ถึงจะฝืนลิขิตสวรรค์เพียงใดก็ไม่สามารถขึ้นสู่อันดับหนึ่งได้ แต่เขาทำได้”

ในแดนชาติทักษิณเช่นกัน ท่ามกลางที่รกร้าง ชายหนุ่มคนหนึ่งเดินทอดน่องอยู่บริเวณนั้น ที่ที่เขาก้าวเดินผ่านไปก็เหมือนมีสรรพธรรมะเดินเคียง ลอยล่องและพิสดาร เหมือนหนึ่งว่าเขานั้นสามารถ

บงการสวรรค์ได้อย่างนั้น เขาผู้นี้ก็คือสุดยอดดาวรุ่งอันดับหนึ่ง
แห่งแดนชาดทักซิณ หลินเทียนตี้นั่นเอง

“ยอดเยี่ยมมาก ด้วยผลงานเช่นนี้ ต่อให้เป็นดาวรุ่งผู้ฝืนลิขิต
สวรรค์ก็ต้องก็ยากจะตามเขาได้ทัน” เมื่อหลินเทียนตี้ได้ยินข่าวนี
แล้ว รู้สึกตกใจและเหม่อลอยไปชั่วขณะ ไม่ถนัดนักกว่าเขาจะได้สติ
กลับมา เผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม พึมพำออกมาว่า “ชาตินี้ถูกลิขิต
เอาไว้แล้วว่าต้องไม่เหงาแน่ รับรองสนุก หาไม่แล้ว อาศัยลำพัง
เพียงแค่วัจฉหวู่ตี้ระดับเช่นนี้ แล้วจะไปแข่งชิงกับพีใหญ่ได้”

กล่าวจบแล้ว หลินเทียนตี้ได้เดินหน้าต่อไป ยังคงสง่างามเช่นนั้น
ยังคงง่าย ๆ อิสระเสรี เหมือนว่าไม่มีเรื่องใดสามารถผูกมัดตัวเขาได้
อย่างนั้น

เขาไม่ประหลาดนับเป็นหนึ่งในสำนักที่แข็งแกร่งที่สุดของแดนชาด
ทักซิณ เทียบเคียงกับพรรคปุกฟ้า ในฐานะที่เป็นหนึ่งสำนักสาม
ราชันเซียน ราชันเซียนทั้งสามของเขาไม่ประหลาดมีองค์หนึ่งเป็น
เผ่าปีศาจ องค์หนึ่งเป็นมนุษย์ศิลา ส่วนอีกองค์หนึ่งบางคนกล่าวว่า
เป็นเผ่าปีศาจ บ้างก็ว่าเป็นเผ่ามังกร

เผ่าปีศาจจำนวนมากในแดนชาติทักษิณถือว่าเขาไฟประหลาด
ผู้นำ และยินดีติดตามเขาไฟประหลาด เพียงแต่ว่า หลังจากยุคของ
ราชันเซียนหยินเทียนแล้ว เขาไฟประหลาดก็ไม่คบค้าสมาคมกับ
ใครอีก ฉีกตัวออกจากยุทธภพอย่างประหลาด

ภายในหอโบราณแห่งหนึ่งในเขาไฟประหลาด มีชายหนุ่มคนหนึ่ง
เอนกายนอนอยู่ตรงนั้น แม้ว่าเขาจะเอนนอนในท่าสบายๆ แต่ทว่า
กลับให้ความรู้สึกผู้คนถึงท่าที่ห้องอาจฝ่าเผย

ชายหนุ่มผู้นี้ท่าทางเหมือนเพิ่งตื่นนอน ยามเมื่อประตูหอของเขา
เปิดออก บรรพบุรุษของเขาไฟประหลาดได้รายงานต่อเขาเกี่ยวกับ
สภาพทั่วไปในแดนชาติทักษิณ

“ธนูสีเงิน!” ชายหนุ่มผู้นี้ลุกขึ้นนั่งอย่างฉับพลัน เมื่อได้ฟังรายงาน
จากบรรพบุรุษแล้ว ขณะที่เขาลุกขึ้นนั่งอย่างกะทันหัน แม้แต่
ห้องฟ้ายังสั่นไหวไปที่หนึ่ง ตาทั้งสองของเขาเปล่งประกายออกมา
แวบหนึ่ง เหมือนโลกทั้งโลกเดี่ยวสว่างเดี่ยวมืดน่ากลัวมาก ต่อให้
จักรพรรดิเทพมาอยู่ต่อหน้าเขา เกรงว่ายังคงต้องรู้สึกหวาดหวั่นยิ่ง
นัก นับว่าชายหนุ่มผู้นี้น่ากลัวจนสุดบรรยาย!

“เจ้ามั่นใจว่าเป็นธนุสีเงินจริงๆ รี!” ชายหนุ่มถามย้ำอีกครั้ง เขา
ยากจะเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง

“เรียนท่านบรรพบุรุษ รับประกันแน่นอน” บรรพบุรุษผู้นี้ยังต้อง
เรียกตัวเองว่าเป็นผู้เยาว์เมื่ออยู่ต่อหน้าชายหนุ่มผู้นี้

“หรือว่า หรือว่าจะเป็น...” สีหน้าของชายหนุ่มผู้นี้แปรเปลี่ยนไป
ถึงกับเหม่อลอยไปชั่วขณะ พึมพำออกมา

ครั้นชายหนุ่มผู้นี้ได้สติกลับมาแล้ว พลันเขาก็หายไปทันที ชั่ว
พริบตาเดียวกันนี้ เขาก้าวข้ามมิติ หนึ่งก้าวๆ ข้ามหมื่นอาณาจักรเขต
หากมีผู้เห็นวิธีการที่ฝืนลิขิตสวรรค์เช่นนี้ต้องตกใจจนกระโดดตัว
ลอย ก้าวเพียงสามถึงห้าก้าวก็สามารถก้าวข้ามไปยังพื้นที่อีกพื้นที่
หนึ่ง ช่างฝืนลิขิตเกินไปเสียแล้ว!

คำคินนี้เอง ชายหนุ่มผู้นี้ก็ปรากฏตัวอยู่นอกเมืองศักดิ์สิทธิ์ ไม่มี
ใครรู้ว่าเขาได้มาถึงแล้ว เขามาอย่างไรร่องรอย ยามที่เขายืนอยู่บน
ท้องฟ้า เหมือนว่าเป็นเนื้อเดียวกันกับท้องฟ้า อย่าว่าแต่อ่องเทพ
ต่อให้มีจักรพรรดิเทพอยู่ ก็ไม่แน่ว่าจะสามารถมองเห็นตัวเขาได้

ชายหนุ่มได้เบิ่งตาทั้งสองขึ้น ยามที่เขาเบิ่งตาทั้งสองข้างเสมือนหนึ่งสามารถก้าวข้ามอดีต ย้อนเวลาได้ สายตาของเขาก้าวข้ามทุกอย่างจนไปหยุดอยู่ตรงเจดีย์สายฟ้า

ณ เจดีย์สายฟ้า หลีซีเยนั่งตัวตรงอยู่ตรงนั้น เขานั่งบริกรรมไปอย่างเงียบๆ เมื่อประกายตาของชายหนุ่มตกลงบนเจดีย์สายฟ้า นั่น หลีซีเยพลันลืมตาทั้งสองขึ้น จ้องมองไปยังทิศทางที่ชายหนุ่มผู้นั่งอยู่ จากนั้นหลับตาลง มีจิตใจที่แน่วแน่มาก

"ตึง ตึง ตึง..." ชายหนุ่มพลันก้าวถอยหลังไปหลายก้าว สีหน้าแปรเปลี่ยนไป ไม่พูดพลาบทำเพลง หันหลังจากไปทันที เพียงชั่วพริบตาเดียวก็กลับมาถึงเขาไม่ประหลาด

"โอ้แม่เจ้า นี่ยังจะให้ข้ามชีวิตอยู่ได้อีกหรือ!" หลังจากที่เขาหนุ่มกลับถึงเขาไม่ประหลาดแล้ว ถึงกับเอามือขยี้ผมของตน ท่าทางเหมือนกลัดกลุ้มอย่างมาก

พฤติกรรมของชายหนุ่มทำให้บรรดาบรรพบุรุษบนเขาไม่ประหลาดล้วนรู้สีกงงัน ต่างมองหน้ากันและกัน พวกเขาไม่รู้ว่าได้เกิดเรื่องอะไรขึ้น

“บรรพบุรุษ เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่?” ระดับบรรพบุรุษอดที่จะถามออกมาแผ่วเบาไม่ได้

“ข้าจะฆ่าตัวตาย ฆ่าตัวตาย เข้าใจไหม!” ชายหนุ่มผู้นี้กระโดดตัวลอย ใบหน้าที่หล่อเหลาพลันกลายเป็นหน้าหงิกงอ กล่าวว่า “ไป ไป ไปในเมือง ซื่อเต้าหูให้ข้าสักหมื่นชิ้น ข้าจะพุงชนเต้าหูฆ่าตัวตาย!”

บรรดาบรรพบุรุษของเขาไม่ประหลาดไม่รู้ว่าควรจะทำเช่นใดกับคำพูดของชายหนุ่มผู้นี้ดี

ชายหนุ่มทิ้งตัวลงนั่งกับเก้าอี้ ใบหน้าแสดงถึงความทุกข์อย่างยิ่ง กล่าวด้วยท่าทีฉุนเฉียวแล้วว่า “ไม่ถ้านักกว่าข้าจะคลานออกมาจากใต้พื้นดินหวังรอดความสามารถสักหน่อย ล่าสัตว์ประหลาด บ้าง แย่งชิงชะตาฟ้าสักหน่อย เอาละ ให้มันได้แบบนี้สิ เท่ากับข้าเหนื่อยเปล่าแล้ว!”

ตอนที่ 1000 ทำลายสำนักราชันดาบ

<https://novel-lucky.com>

ในคำคืนนั่นเอง หลังจากทีหลี่ชียะป๋วยช่าวออกไปแล้ว เรียกได้ว่าช่าวนี้เหมือนทิ้งระเบิดลงไปใเฝ้าโลหิตอย่างนั้น สำนักต่างๆ จำนวนนับไม่ถ้วนของเฝ้าโลหิตได้เดือดพล่านขึ้นมาทันที

โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเฝ้ามารโลหิตด้วยแล้ว มีการเรียกประชุมเร่งด่วนฉุกเฉินขึ้น บรรดาผู้ยิ่งใหญ่สำนักต่างๆ ของเฝ้ามารโลหิตได้เข้าร่วมการประชุมในครั้งนี้ กระทั่งปฐมบรรพบุรุษที่เก็บตัวไม่ยุ่งเกี่ยวกับโลกภายนอกก็เข้าร่วมประชุมในครั้งนี้ด้วย

“โอหังมากเกินไปแล้วถึงกับทำรบเฝ้ามารโลหิตทั้งหมด หรือจะกล่าวว่าไม่เห็นเฝ้าโลหิตอยู่ในสายตาอย่างนั้นรี?” สำหรับคำพูดของหลี่ชียะนั้น ต่อให้ไม่ใช่ศิษย์ของเฝ้ามารโลหิต แต่เป็นศิษย์ของเฝ้าโลหิตอื่นๆ ก็รู้สึกไม่พอใจอย่างยิ่ง

ในส่วนองเฝ้าโลหิต ไม่เพียงเฝ้ามารโลหิตที่มีความสมัครสมานสามัคคียิ่งนัก กระทั่งกล่าวได้ว่าเฝ้าโลหิตทั้งหมดก็มีความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เมื่อไรที่พบพานกับศัตรูที่แข็งแกร่งบ่อยครั้งที่พวกเขาจะละทิ้งความแค้นส่วนตัวเอาไว้ก่อน แล้วกอด

คอรรวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อนเพื่อต่อต้านศัตรูด้วยกัน ซึ่งจุดนี้เป็นสิ่ง
ที่เผ่าพันธมิตรมนุษย์ห่างชั้นอยู่เป็นอันมาก

“คนแซ่หลี่คิดว่าเผ่ามารโลहितพวกเราเป็นตัวอะไร? เขาคิดว่าพวก
เราเป็นลูกพลับหรือไง จะบีบอย่างไรก็ได้เอางั้นหรือ?” ศิษย์เผ่า
มารโลहितกล่าวออกมาด้วยความแค้นเคือง “ศิษย์เผ่ามารโลहित
พวกเรามีเป็นจำนวนพันล้าน ระดับปราชญ์เป็นพัน ส่วนหัวมีระดับ
จักรพรรดิเทพคอยบัญชาการอยู่ ไม่เชื่อว่าคนแซ่หลี่จะมีปัญญา
ทำลายเผ่ามารโลहितของพวกเรา!”

“เข้ามาเลยก็แล้วกัน เผ่ามารโลहितพวกเราพร้อมต้อนรับทุกเมื่อ
ไม่ว่าจะเป็นศัตรูที่แข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม เผ่ามารโลहितของพวก
เราจะสู้รบจนถึงคนสุดท้าย!” ผู้ยิ่งใหญ่เผ่ามารโลहितกล่าวอย่าง
จริงจัง

ความจริงแล้ว ผู้ยิ่งใหญ่แห่งเผ่ามารโลहितก็นับว่าสามารถทำได้
ตามที่ลั่นวาจาเอาไว้ ในคำคืนนี้เอง สำนักต่างๆ จำนวนมากของ
เผ่ามารโลहितได้มีการโยกย้ายกำลังจำนวนมากกันอย่างลับๆ
รวมตัวกันเป็นกองทัพร่วมพันธมิตรที่มีกำลังพลมหาศาลสุด
ประเมินได้ขึ้นมา!

การที่เผ่ามารโลहितสามารถเคลื่อนย้ายจัดตั้งกำลังพลได้รวดเร็ว
เพียงนี้ ทำให้ผู้ที่ทราบข่าวรู้สึกตระหนกในใจเช่นกัน เผ่ามาร
โลहितไม่เพียงมีความสามัคคีเท่านั้น พวกเขาถึงกับมีกองทัพที่มี
ประสิทธิภาพและรวดเร็ว เป็นการยากที่เผ่าพันธมิตรเช่นนี้จะไม่
เจริญรุ่งเรือง

เผ่ามารโลहितอาศัยการกระทำตอบโต้คำพูดของหลี่ชี่เย่ด้วยท่าที
แข็งกร้าว พลันทำให้ผู้คนจำนวนมากตั้งตารอคอยเรื่องราวที่จะ
เกิดขึ้นต่อไป

ทุกคนต่างรู้ว่าในช่วงหลายยุคสมัยที่ผ่านมา เผ่าโลहितในแดน
ชาติทักษิณนับวันจะเข้มแข็งมากยิ่งขึ้น เผ่าพันธมิตรมนุษย์ที่เคยได้ชื่อ
ว่าเป็นเผ่าใหญ่อันดับหนึ่งดูจะไม่สามารถยึดครองตำแหน่ง
ดังกล่าวได้อีกต่อไปแล้ว

โดยเฉพาะเผ่ามารโลहितที่เป็นหนึ่งในเผ่าโลहितมีความสามัคคีกัน
มาก ทำให้สามารถเติบโตและแข็งแกร่งมากอย่างรวดเร็วในหลาย
ยุคสมัยที่ผ่านมา การที่เผ่ามารโลहितทั้งหมดพร้อมก้าวและถอยไป
ด้วยกันอย่างสามัคคี ทำให้สำนักต่างๆ ไม่กล้าไปยุ่งกับเผ่ามาร
โลहित

การระดมพลและเคลื่อนย้ายกำลังอย่างไม่เคยมีมาก่อนของเผ่า
मारलोहित เท่ากับเป็นการประกาศว่าต้องการสู้รบกันกับหลี่ชียเอ่ให้
ตายไปข้างหนึ่ง เช่นนี้แล้วจะไม่ให้ผู้คนตั้งตาคอยได้อย่างไรกัน

“ทำสู้กับเผ่าหนึ่งเผ่าด้วยคนๆ เดียว เมื่อเปรียบเทียบกับหลินเทียน
ตี้แล้วก็คงไม่ต่างไปจากนี้ นี่แหละคือความภาคภูมิใจของเผ่าพันธุ์
มนุษย์!” เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่เห็นเผ่าमारलोहितระดมพลและโยกย้าย
กำลังกันต้องทอดถอนใจออกมา

และสิ่งนี้ก็คือข้อแตกต่างที่เผ่าพันธุ์มนุษย์เทียบไม่ได้กับเผ่าโลहित
เผ่าพันธุ์มนุษย์ส่วนใหญ่จะจัดการแต่เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวเอง
เท่านั้น หลายๆ โอกาสเผ่าพันธุ์มนุษย์จะเป็นเพียงเม็ดทรายที่
กระจายแตกกระसानซ่านเซ็นเท่านั้น มิฉะนั้น ตำแหน่งเผ่าอันดับ
หนึ่งในแดนขาดทักษิณคงไม่ยกให้กับเผ่าโลहितเช่นนี้

“ต้องมีการชุมนุมโจมตีเกิดขึ้นอย่างแน่นนอน ไม่ตายไม่เลิก เผ่าमार
लोहितได้สาบานเอาไว้แล้วว่าไม่ได้ศิระของหลี่ชียเอ่จะไม่มีการถอน
ทัพอย่างเด็ดขาด ต่อให้เหลือทหารเพียงคนเดียวก็ไม่ถอยทัพ!”
ยอดฝีมือเผ่าโลहितผู้ที่ได้ข่าวทางลึกมาได้กล่าวออกมาเช่นนี้

ข่าวเช่นนี้สร้างความหวุ่นไหวให้กับผู้คน แต่ทว่าไม่มีใครรู้ว่าการ
ชุมนุมโจมตีในครั้งนี้จะเกิดขึ้นที่ใด!

แต่ทว่าผู้คนจำนวนมากก็เข้าใจถึงความบาดหมางระหว่างหลี่ซีเย่กับ
เผ่ามารโลहित เกรงว่าคงยากจะคลี่คลายได้ หลี่ซีเย่ได้สั่งหารบรพ
บุรุษของเผ่ามารโลहितจำนวนหลายสิบคนที่เขาเทพยุทธ ซึ่งทำให้
เผ่ามารโลहितต้องสูญเสียกำลังไปเป็นอันมาก หากเผ่ามารโลहित
สามารถถกเถียงเรื่องนี้ได้ก็นับว่าเป็นเรื่องแปลกแล้วละ

เช้าวันรุ่งขึ้น หลี่ซีเย่เดินทางออกจากเมืองศักดิ์สิทธิ์ โดยเดินทาง
เพียงลำพังคนเดียว ไม่มีผู้ติดตามแต่อย่างใด

“หลี่ซีเย่จะลงมือแล้ว!” ในขณะนี้ หลี่ซีเย่เป็นเป้าสายตาของทุกคน
ยามที่เขาเดินทางออกจากเมืองศักดิ์สิทธิ์ เมืองศักดิ์สิทธิ์ถึงกับ
เดือดพล่านไปทั้งเมือง สายตาจำนวนนับไม่ถ้วนที่จ้องมองดูเขา
กระหังมียอดฝีมือจำนวนมากที่ติดตามตัวเขาไปห่างๆ!

หลี่ซีเย่เหินฟ้าด้วยความเร็วหนึ่งก้าวพันลี้ แต่กลับเอ้อระเหยไม่
สะทกสะท้านอย่างบอกไม่ถูก ดูจากท่าทีของเขาแล้ว ไม่เหมือนกับ
ว่ากำลังไปรบศึก แต่เหมือนกำลังเดินทางท่องเที่ยวเสียมากกว่า

เผ่ามารโลहितประกอบด้วยสำนักเจ้าลัทธิสามสิบห้าสำนัก สิบสี่
แคว้น ขณะที่สำนักราชันดาบก็คือหนึ่งในสามสิบห้าสำนักเจ้าลัทธิ
อีกทั้งยังเป็นสำนักที่ตั้งอยู่ใกล้กับเมืองศักดิ์สิทธิ์มากที่สุดในบรรดา
สำนักเจ้าลัทธิทั้งสามสิบห้าแห่ง

แค่ครึ่งค่อนวัน หลี่ชีย่ก็เดินทางมาถึงสำนักราชันดาบ เขาไม่ได้
เข้าไปในสำนักราชันดาบ เพียงยืนอยู่บริเวณปากทางเข้าสำนัก
ราชันดาบและจ้องมองดูในระยะไกลเท่านั้น

สำนักราชันดาบนับเป็นสำนักขนาดใหญ่ในแดนชาดทักษิณ มี
พื้นที่บรรพชนกว้างนับพันลิ่ ภายในพื้นที่บรรพชนจะมีเหล่ายอด
เขาสูงเสียดฟ้า คล้ายตั้งเป็นดาบทเวแต่ละเล่มอย่างนั้น ทำให้
ภาพรวมของสำนักราชันดาบให้ความรู้สึกถึงความเข้มงวดในด้าน
ความปลอดภัยกับผู้คน

ในขณะนี้ สำนักราชันดาบเหมือนหนึ่งกำลังเผชิญกับศัตรูที่กล้า
แข็ง จึงมีไพร่พลหมื่นพันที่ทำหน้าที่เฝ้าอารักขาตามจุด
ยุทธศาสตร์สำคัญเอาไว้ ทว่าทั้งสำนักราชันดาบเปล่งประกายที่
รุนแรงออกมา ภายในสำนักราชันดาบได้มีการรื้อฟื้นค่ายกลต่างๆ
ขึ้นมา บรรดาบรรพบุรุษที่ปลีกตัวจากโลกภายนอกแต่ละคน ไม่ว่าจะ
จะเป็นระดับจอมกษัตริย์ หรือระดับปราชญ์ได้กลับออกมาทำหน้าที่
ควบคุมปรากฏการณ์สำคัญเอาไว้

ในเวลานี้ บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่ติดตามมาเป็นจำนวนมากต่างหยุด
อยู่ตรงขอบฟ้า และกลั่นลมหายใจเอาไว้ รอคอยศึกใหญ่ที่กำลังจะ
ระเบิดขึ้นมา

“เจ้าคนแซ่หลี่ หากแน่จริงก็เข้ามาเลย ต่อให้เจ้าเป็นราชันเซียน
กลับชาติมาเกิด สำนักราชันดาบของพวกเรา ก็จะต้อนรับจนถึง
ที่สุด!” ระดับบรรพบุรุษผู้หนึ่งภายในสำนักราชันดาบร้องตะโกน
ออกมาเวลานี้

บรรดาศิษย์ของราชันดาบก็ร้องตะโกนออกมาพร้อมๆ กัน เสียงดัง
สนั่นฟ้าดิน สร้างความน่าเกรงขามยิ่ง เป็นการแสดงให้เห็นว่านี่คือ
การตัดสินใจเด็ดขาดที่จะสู้รบจนเลือดหยาดสุดท้ายของสำนักๆ
หนึ่ง

ในขณะนี้ บรรดาผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต่างรอคอยกันอยู่ในที่
ห่างไกล รอคอยเวลาที่หลี่ชีย่บุกทะลุเข้าไปในสำนักราชันดาบ
ทุกคนล้วนต้องการเห็นว่าหลี่ชีย่จะอาศัยท่วงท่าเช่นใดในการบุก
เข้าสังหารสำนักราชันดาบกันแน่!

หลี่ชียเอ่ที่มองดูความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวทุกระดับของสำนักราชันดาบแล้วได้แต่ยิ้มชนิดหนึ่ง “ตุม...” เห็นสิ่งหนึ่งพุ่งออกมาและลอยไปยังสำนักราชันดาบ ส่วนตัวของเขาเองหันหลังจากไปทันที

ทุกคนต่างรู้สึกงุนงงว่านี่มันหมายความว่าอะไรกันแน่ เมื่อเห็นหลี่ชียเอ่เสกเอาของสิ่งหนึ่งออกมาแล้วก็หันหลังจากไปทันที กระทั่งบรรดาศิษย์ทั้งหมดและยอดฝีมือทั้งหลายภายในสำนักราชันดาบก็ตะลึงงัน พวกเขายังเข้าใจว่าหลี่ชียเอ่จะต้องบุกเข้ามาแน่นอน

“ว๊ิงค์...” ขณะที่ทุกคนกำลังตะลึงงัน และไม่เข้าใจว่าหลี่ชียเอ่กำลังทำอะไร สิ่งที่หลี่ชียเอ่เสกมาพลันบินเข้าไปภายในสำนักราชันดาบ

และแล้วสิ่งนี้ก็เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหัน กลายเป็นกอไผ่ที่ใหญ่โตมโหฬารขึ้นมา ทำให้สำนักราชันดาบตกอยู่ภายใต้ร่มเงาของต้นไผ่ทั้งหมด

“นี่คืออะไร...” การปรากฏของต้นไผ่อย่างกะทันหันสร้างความงุนงงให้กับทุกคน ไม่มีใครรู้ว่าเจ้าต้นไผ่นี้โผล่มาจากไหนกัน

หลายคนแหงนหน้ามองดู เพราะต้นไม้ต้นนี้สูงทะลุเมฆาและปิดบังฟ้าดินเอาไว้หมด ภายใต้การครอบคลุมของมัน ทำให้สำนักราชันดาบดูเล็กไปในทันที!

“ตูม...” ปรากฏเสียงดังสนั่น ขณะที่ผู้คนจำนวนมากกำลังสงสัยว่าต้นไม้ต้นนี้คืออะไรกันแน่ เห็นไฟยักษ์ที่มลงมาจากบนฟากฟ้า และพุ่งเข้าหาสำนักราชันดาบทันที

“ตูม...ตูม...ตูม...” ดั่งฟ้าถล่มดินทลาย กิ่งไฟที่ใหญ่โตมโหฬารกระแทกลงมา ทำให้ยอดเขาภายในสำนักราชันดาบจำนวนมากพังครืนลงทันที เสียงร่ำร้องน่าเวทนาดังขึ้น ศิษย์ของสำนักราชันดาบจำนวนมากถูกกระแทกจนตัวลอย และจำนวนมากถูกกระแทกจนกลายเป็นเนื้อบดไป

อย่างไรก็ตาม มันคือเคราะห์กรรมที่เพิ่งจะเริ่มเท่านั้น “ปัง ปัง ปัง” หลังจากต้นไม้ขนาดยักษ์หุบสำนักราชันดาบจนและ รากไฟที่ใหญ่โตคล้ายดั่งหนวดมังกรพลันมุดลงใต้ดิน

“จ๊วบ...” เสียงเหมือนดูดน้ำจากหลอดดูด หลังจากมารากของต้นไม้ยักษ์ได้แทงรากลงบนพื้นที่บรรพชนของสำนักราชันดาบแล้ว พลันดูดเอาพลังแก่นฟ้าดินที่อยู่ใต้พื้นดินออกมา มันดูดอย่างรุนแรง

ลักษณะเหมือนปลาวาฬกลืนเหยื่ออย่างนั้น โดยพลังแก่นฟ้าดิน
เหมือนหนึ่งเขื่อนแตก แล้วน้ำไหลทะลักออกอย่างรวดเร็ว

เมื่อสำนักราชันดาบถูกดูดเอาพลังแก่นฟ้าดินไปเป็นปริมาณมาก
แล้ว พลังทำให้พื้นที่อันกว้างใหญ่ไพศาลของสำนักราชันดาบ
กลายเป็นพื้นที่แห้งแล้ง เสียงปริแตกของพื้นดินที่แตกกระแหงเป็น
ร่องลึกขนาดใหญ่กระจายทั่วไป

“แยะแล้ว รีบขวามันเอาไว้ เปิดฐานบรรพชน!” เมื่อเหล่าบรรพบุรุษ
ของสำนักราชันดาบได้สติกลับมา ทุกอย่างก็สายเกินไปเสียแล้ว
บรรพบุรุษบางคนร้องคำรามเสียงดังออกมา นำพาศิษย์ภายใน
สำนักบุกเข้าหาต้นไม้ยักษ์

“ฆ่ามัน...” ทันใดนั้น ศิษย์สำนักราชันดาบจำนวนเกือบหมื่นคน ได้
วิ่งลุยเข้าหาต้นไม้ยักษ์อย่างบ้าคลั่ง ขณะที่บรรดาบรรพบุรุษต่างจัด
เอาวิชาสุดยอดของตนออกมา อาศัยพลังลมปราณไร้สิ้นสุด
ควบคุมสัจอาวุธราชันเซียนพุ่งเข้าหาต้นไม้ยักษ์

ในขณะนี้ เห็นเป็นประกายมากมายหลายหลาก ของวิเศษต่างๆ
นานาที่ถูกเสกออกมา มีกระบี่เทวะที่เข้าพาดฟันใส่ต้นไม้ยักษ์ มี

เพลิงที่พุ่งเข้าเผาผลาญต้นไม้ยักษ์ มีน้ำแข็งที่เข้าทำการผนึกต้นไม้ยักษ์...

แต่หลังจากที่ต้นไม้ยักษ์ได้ดูดเอาพลังแก่นฟ้าดินเอาไว้ในปริมาณมหาศาลแล้ว เวลานี้มันจึงดูเขียวสดใสยิ่งขึ้น ทำให้ต้นไม้ทั้งต้นเปล่งประกายมรกตที่เลือนรางออกมา และประกายมรกตที่เลือนรางนี้เองแลดูก็เหมือนแนวป้องกันขนาดใหญ่อย่างนั้น

“ปัง ปัง ปัง...” ศิษย์ของสำนักราชันดาบร่วมหมื่นที่บุกเข้าไปทั้งหมดถูกขวางเอาไว้ไม่สามารถฝ่าประกายมรกตที่เลือนรางนั้นเข้าไปได้

“ฟาว...” ต้นไม้ยักษ์พลันมีกิ่งไม้กิ่งหนึ่งที่ยึดออกมา และเหล่าศิษย์ราชันดาบร่วมหมื่นพลันถูกกิ่งไม้กวาดจนปลิวหายไปทั้งหมด ภาพที่เห็นก็คล้ายดั่งกิ่งไม้ขนาดใหญ่ที่กวาดเอาพวกมดจำนวนนับไม่ถ้วนปลิวหายไปอย่างนั้น เป็นภาพที่น่าหวั่นวิตกยิ่งนัก!

“โครม...” ขณะที่มึระดับบรรพบุรุษที่พกพาอาวุธราชันเซียนที่เยี่ยมยอดที่สุด สามารถฟันฝ่าประกายมรกตที่เลือนรางนั้นเข้าไปได้ และพุ่งเข้าหาต้นไม้ยักษ์หมายใช้อาวุธในมือฟันต้นไม้ให้ขาด แต่ทว่าระดับบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งผู้นี้ยังไม่ทันเข้าประชิดต้นไม้

ยักษ์ ได้ยินเสียง “ฉีก” กิ่งไฟกิ่งหนึ่งที่ตั้งกระเบื้องปล้นทิมแทงลงมา จากห้องฟ้า ทำให้บรรพบุรุษผู้นี้ต้องใช้สัจอาวุธราชันเขียนในมือ ต้านรับการโจมตีนี้

แม้ว่าสัจอาวุธราชันเขียนในมือจะยอดเยี่ยมปานใดก็ตาม แต่ไม่ อาจต้านทานกิ่งไฟกิ่งนี้ได้ “แคร็ค” กิ่งไฟแทงทะลุสัจอาวุธราชัน เขียนแล้วเลยไปตรึงบรรพบุรุษผู้นั้นเอาไว้กับพื้น

ระดับบรรพบุรุษผู้นี้ถูกตรึงเอาไว้กับพื้น ก่อนสิ้นลมมีอาการสั่นเทา ทีหนึ่ง กระทั่งก่อนตายเขายังคงไม่เข้าใจว่าเจ้าต้นไฟยักษ์นี่คืออะไร กันแน่ ถึงได้ฝืนลิขิตสวรรค์ได้เพียงนี้

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” ในเวลานี้ สำนักราชันดาบได้เปิดฐานเต้าบรรพ บุรุษของพวกเขาแล้ว หวังอาศัยอาณาภาพฐานเต้าบรรพบุรุษที่ มากมายไร้ขอบเขตขัดขวางต้นไฟยักษ์เอาไว้

ทว่าแม้แต่ฐานเต้าบรรพบุรุษก็ไม่อาจขวางต้นไฟยักษ์เอาไว้ได้ เสียง “คร้าก คร้าก” อันเป็นเสียงแตกหักของสิ่งของดั่งชิ้น ราก ของต้นไฟที่คล้ายดั่งหนวดมังกรได้แทงทะลุเข้าฐานเต้า จากนั้นก็ มุดลงสวนลึกของพื้นดินต่อไป

ตอนที่ 1001 ตระกูลหวัง

<https://novel-lucky.com>

“อ้ากก...” ในเวลานี้ เสียงร้องอันน่าเวหนาดังขึ้นมาไม่ขาดสาย ศิษย์ของสำนักราชันดาบหมุนเนื่องกันขึ้นไปคนแล้วคนเล่าที่บุกเข้าหาต้นไม้ยักษ์นั้น แต่ทว่าไม่มีศิษย์คนใดกระทำการได้สำเร็จสักคน พวกเขาถูกต้นไม้ยักษ์สังหารเสียสิ้น!

เลือดสดๆ ไหลนองอยู่กับพื้นดินของสำนักราชันดาบ เลือดสดๆ ไม่เพียงย้อมพื้นดินจนแดงฉาน แต่ยังคงอยู่ ไหลรวมกันเป็นสาย คล้ายเป็นน้ำคลองสายหนึ่งที่ไหลลงสู่ที่ต่ำ

ณ ที่ตรงนี้ สามารถพบเห็นซากศพที่เกลื่อนกลาดอยู่ทั่วไป อาวุธนานาชนิดที่ถูกทำลาย หรือตกอยู่กระจัดกระจายเต็มพื้นที่ ขณะเดียวกันเสียงร้องโหยหวนที่ดังก้องหู ทำให้ทั่วทั้งสำนักราชันดาบเป็นเหมือนดังขุมนรกอเวจีอย่างนั้น!

บรรดายอดฝีมือที่ยืนมองเหตุการณ์อยู่บนขอบฟ้าถึงกับร่างสั่นเทา เมื่อได้เห็นภาพนี้ สำนักราชันดาบถือเป็นสำนักเจ้าลัทธิในแดนขาดทักซิณ แม้ว่าจะไม่ได้เป็นสายสำนักราชันเซียน แต่ก็นับเป็นสำนักที่ไม่ธรรมดาเลย

แต่ทว่ามาวันนี้สำนักที่ว่ากลับถูกทำลายลงอย่างนี้ แม้แต่พลังแก่นฟ้าดินใต้พื้นบรรพบุรุษก็ถูกดูดจนแห้ง นั่นเท่ากับเป็นการบ่งบอก ว่าพื้นดินแห่งนี้จะต้องกลายเป็นพื้นดินที่แตกกระแหงจากนี้เป็นต้นไป ต่อให้สำนักราชันดาบยังคงมีศิษย์ที่หนีรอดจากเหตุคราวนี้ไปได้ ก็จะไม่สามารถทำการฟื้นฟูหรือก่อตั้งสำนักราชันดาบขึ้นมาอีกแล้ว

“เจ้าสิ่งนี้มันคืออะไรกันแน่ ช่างน่ากลัวอะไรอย่างนี้” บรรดายอดฝีมือที่ดูชมอยู่บนขอบฟ้าถึงกับร่างสั่นเทาเมื่อได้เห็นภาพเช่นนี้ กล่าวด้วยความรู้สึกหวาดหวั่นยิ่งนัก

คนที่รู้สึกหวาดหวั่นใช้จะมีเพียงคนเดียวเท่านั้น อาจกล่าวได้ว่าผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่อดที่จะร่างสั่นหัมไม่ได้ ก่อนหน้านี้สำนักราชันดาบยังเป็นสำนักขนาดใหญ่ที่มีศิษย์มากมาย หลายนหลาก เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น สำนักราชันดาบก็กลับกลายเป็นสนามรบที่ต่อสู้ดิ้นรนเพื่อเอาตัวรอด เศษเลือดเนื้อปลิวว่อน ศิษย์ของสำนักราชันดาบจำนวนมากต้องตายอนาถอยู่ ณ ที่ตรงนี้

ไม่มีใครรู้ว่า ต้นไฟยักษ์ที่แหงรากลงไปในพื้นที่บรรพบุรุษของ
สำนักราชันดาบที่แท้ก็คือเทพผู้พิทักษ์ของแคว้นไฟยักษ์นั่นเอง
แน่นอนที่สุดเทพผู้พิทักษ์แคว้นไฟยักษ์ย่อมไม่อาจมาถึงที่ตรงนี้
ด้วยตนเอง

เป็นเพราะตราประทับฟ้าดิน! หลี่ชีย่ได้ทำการทำสำเนาเทพผู้
พิทักษ์แคว้นไฟยักษ์เอาไว้ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ หลี่ชีย่ได้ทำการ
อัดสำเนาต้นไฟยักษ์ทั้งต้นเอาไว้!

จากการที่ตราประทับฟ้าดินทำการอัดสำเนาต้นไฟยักษ์เอาไว้
แม้ว่าความแข็งแกร่งของมันเมื่อเทียบกับต้นไฟยักษ์แท้จริงแล้วยัง
ห่างชั้นในระดับหนึ่ง แต่ทว่าต้นไฟยักษ์นับเป็นหนึ่งในสองบรรพ
บุรุษปีศาจของแดนสมุนไพรร่ำไร การที่ต้นไฟยักษ์ที่เกิดจากการ
ทำสำเนาของตราประทับฟ้าดินจะทำลายสำนักราชันดาบย่อม
ไม่ใช่เรื่องยากแต่ประการใด

สิ่งนี้ก็คือความฝืนลิขิตสวรรค์มากที่สุดของตราประทับฟ้าดิน มัน
สามารถทำการอัดสำเนาทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกเอาไว้แน่นอนที่สุด
ว่าหากจะนำเอาราชันเซียนอัดสำเนาเอาไว้ละก็ ปัญหาจะอยู่ที่
ราชันเซียนองค์นั้นยินดีที่จะให้ความร่วมมือหรือไม่!

หากจะมีราชันเซียนองค์ใดองค์หนึ่งยินดีให้ความร่วมมือละก็
เช่นนั้นแล้วตราประทับราชันย่อมสามารถทำการอัดสำเนาราชัน
เซียนองค์นั้นเอาไว้ ซึ่งก็หมายความว่าราชันเซียนองค์นั้นสามารถ
รบเพื่อหลีชีเย่ได้!

“อ้ากก...” ในที่สุด เสียงอันน่าเวทนาอย่างยิ่งดังขึ้น บรรพบุรุษที่มี
ความแข็งแกร่งมากที่สุดของสำนักราชันดาบก็ถูกกิ่งไม้สังหาร
เลือดสดๆ ไหลรินอย่างเจียบๆ ซ้ำๆ

“โครม โครม โครม...” ในขณะนี้ พื้นที่บรรพบุรุษทั้งหมดของสำนัก
ราชันดาบเริ่มแตกกร้าว หลังจากที่ถูกพลังแก่นฟ้าดินถูกดูดออกไปจน
หมดสิ้น ทำให้ภูเขาแต่ละแห่งพังทลายลงมา

“ตูม...” ท้ายสุด ต้นไม้ยักษ์ได้จัดการลากเอาคลังสมบัติที่ฝังอยู่ใต้
ดินของสำนักราชันดาบขึ้นมา จากนั้นต้นไม้ยักษ์ได้กลับกลายเป็น
ตราประทับฟ้าดินบินไปในพริบตาเดียว หายไปบนเส้นขอบฟ้านั้น

ในเวลานี้ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ตกอยู่ในอาการเหม่อลอย มองดู
สำนักราชันดาบที่บัดนี้กลายเป็นเศษซากปรักหักพังด้วยความ
งงงวย!

ก่อนหน้านี้ไม่นาน สำนักราชันดาบยังเป็นสำนักที่ยิ่งใหญ่แห่งหนึ่ง แต่แล้วเพียงแค่เวลาสั้นๆ เท่านั้น สำนักราชันดาบกลับกลายเป็นซากปรักหักพังเท่านั้น

กระทั่งกล่าวได้ว่า ตั้งแต่ต้นจนจบหลี่ชียเอแทบไม่ได้กระดิกแม่เพียงนิ้วเดียว อีกทั้งเจ้าตัวยังไม่ได้หยุดอยู่ที่สำนักราชันดาบด้วยซ้ำ

แต่หลี่ชียเอกลับทำลายสำนักราชันดาบในลักษณะเช่นนี้ ตลอดขั้นตอนเสมือนหนึ่งเทพนิยาย เหมือนตำนานอย่างนั้น หากเล่าให้ใครฟังคงไม่มีใครเชื่อ!

“แม่เจ้าไว้ว หลี่ชียเอยังเป็นคนอยู่อีกหรือเนี่ย?” บางคนถึงกับเข่าอ่อนทรุดตัวนั่งลงกับพื้น เมื่อเห็นสำนักราชันดาบกลับกลายเป็นซากปรักหักพังเช่นนี้

“หลินเทียนตี้ จีคิงหวูตี้ก็คงไม่เกินเลยไปกว่านี้ คนโหดจะมาแทนที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกร!” ระดับบรรพบุรุษ ถึงกับรู้สึกเสียวสันหลังวาบ พิมพำออกมา

ในเวลานี้ มีคนนำเอาชื่อของหลี่ชียเอขึ้นชั้นอยู่เหนือหลินเทียนตี้ และจีคิงหวูตี้ไปแล้ว

“คนโหดนะ สมคำเล่าลือจริงๆ แคววจาไม่เข้าหูเพียงคำเดียวก็
ทำลายสำนักหนึ่ง ครั้นครานั้นนับว่าฝืนลิขิตสวรรค์แล้วละ มาวันนี้
ฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งกว่าเสียอีก” มีผู้ยิ่งใหญ่ผู้หนึ่งพึมพำแผ่วเบา
ออกมา

“เมื่อครู่ท่านพูดว่าอะไรนะ?” ผู้ที่อยู่ข้างกายผู้ยิ่งใหญ่ผู้นั้นเอ่ยถาม
ขึ้นมา

“ไม่มี ไม่มีอะไร แค่พูดเองเออเองเท่านั้น” ผู้ยิ่งใหญ่ผู้นั้นสายหน้า
ไม่ได้พูดความจริงออกมา ย่อมไม่ต้องสงสัยมีบางคนที่มีรู้ถึงประวัติ
ความเป็นมาของหลี่ชีย่แล้ว เพียงแต่ไม่ต้องการพูดออกมาเท่านั้น
คนผู้นี้กำลังรอหลี่ชีย่สร้างเรื่องสะเทือนฟ้า รอดูความครึกครื้น!

หลี่ชีย่ยังคงเดินต่อไปข้างหน้า トラประทับฟ้าดินตามหลังเขาจน
ทัน เขาเก็บตราประทับฟ้าดินเข้าที่ พร้อมกับโยนคลังสมบัติของ
สำนักราชันดาบเข้าไปเก็บเอาไว้ในลิ้นคนา ไม่มองเสียด้วยซ้ำ

กล่าวสำหรับหลี่ชีย่แล้ว สำนักแจกเช่นสำนักราชันดาบนี้ ไม่มีค่า
คู่ควรจะกล่าวถึงด้วยซ้ำ การทำลายสำนักราชันดาบเป็นเรื่องที่อยู่ใน
ในความคาดคิดอยู่แล้ว

“หลี่ชีย่ไปตระกูลหวังแล้ว!” เวลานี้ คนที่ติดตามหลี่ชีย่มองเห็นทิศทางที่หลี่ชีย่มุ่งหน้าไป รู้ได้ทันทีว่าหลี่ชีย่กำลังจะไปทีใด

เวลานี้ บรรดาผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต่างเร่งรีบรุดไปยังบ้านตระกูลหวัง ทุกคนต่างต้องการเห็นหลี่ชีย่อาศัยวิธีการใดมาทำลายตระกูลหวัง

หลายคนมองว่าการที่หลี่ชีย่ต้องการทำลายตระกูลหวังนั้น นับว่าเป็นเรื่องที่แน่นอนอยู่แล้ว

ตระกูลหวังคือตระกูลขุนนางขนาดใหญ่ ทั้งยังเป็นหนึ่งในตระกูลขุนนางที่เก่าแก่โบราณที่สุดของเผ่ามารโลहित ตระกูลหวังเคยกำเนิดราชันเซียนองค์หนึ่ง เรียกได้ว่าตระกูลหวังเป็นสายสำนักราชันเซียนที่เก่าแก่แห่งหนึ่ง!

ที่ตั้งตระกูลหวังกินพื้นที่อาณาบริเวณกว้างขวางมาก หอดสายตามองไปจะเห็นภูเขาที่ขึ้นลงสลับ มีทัศนียภาพของภูเขาแลแม่น้ำที่สวยงาม ที่ตรงนี้มีแม่น้ำที่ไหลพลุ่งพล่าน ภูเขาสูงเสียดฟ้า วิหารโบราณตั้งเรียงรายซ้อนกันเต็มไปหมด

มองดูตระกูลหวังที่หน้าเกรงขามเช่นนี้แล้ว ทำให้ผู้คนเกิดความรู้สึก
หวั่นเกรง มันเป็นเสมือนหนึ่งเป็นสัตว์ดุร้ายตัวหนึ่งที่นั่งอยู่ตรงนั้น
ทำให้ผู้คนไม่กล้าก้าวล้ำพื้นที่แม้เพียงครึ่งก้าว!

ตระกูลหวังไซ่จะให้กำหนดราชันเซียนเพียงองค์เดียวเท่านั้น
นอกจากนี้ยังเคยมีผู้ดำรงตำแหน่งผู้ปกครองเผ่าโลหิตอีกด้วย
ตระกูลหวังเคยกุมอำนาจปกครองเผ่าโลหิตมาหลายยุคหลายสมัย
ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าเงินเทียนอ่องที่กำเนิดจากตระกูลหวังหาก
สามารถเป็นผู้ปกครองเผ่ามารโลหิตสักก็ นับเป็นเรื่องที่
สมเหตุสมผลอยู่

ตระกูลหวังนั้นเป็นตระกูลขุนนางโบราณ เมื่อยืนอยู่ด้านหน้าของ
ตระกูลหวังแล้ว ภาพรวมที่เห็นน่าเกรงขามยิ่งนัก ทำให้ผู้คนต้อง
หยุดชะงัก หากเป็นผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ทางสังคมมาก่อน
กระทั่งไม่กล้าเหยียบเข้าบ้านตระกูลหวัง

ในขณะนี้ ตระกูลหวังได้เปิดประตูออกเต็มที่ ทิวทัศน์บริเวณตระกูล
หวังเงียบสงัด ไม่มีกำลังที่เข้มแข็งคอยเฝ้ารักษา ไม่มีป้อมปราการ
ต่างๆ เหมือนหนึ่งนาที่นี้ตระกูลหวังเปิดต้อนรับแขกผู้มาเยือนอย่าง
เต็มที่ เพียงแต่ภายในตระกูลหวังไม่เห็นแม้แต่เงาเท่านั้น

แจกเช่นตระกูลหวังที่เป็นตระกูลขนาดใหญ่ เรียกได้ว่ามีศิษย์
จำนวนนับหมื่น สำนักต่างๆ ร่วมพัน แต่ทว่าในเวลา นี้ ตระกูลหวังที่
ยิ่งใหญ่กลับไม่มีให้เห็นแม้แต่เงา ทำให้ผู้พบเห็นรู้สึกหวาดกลัวยิ่ง
นัก

หลี่ชียเยยืนอยู่ด้านนอกตระกูลหวัง ทอดสายตามองไปยังตระกูลหวัง
ที่หน้าเกรงขามแล้ว ถึงกับหัวเราะออกมา

บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่เร่งรีบรุดมาดูความครึกครื้นต่างยืนมองจาก
ระยะห่างไกล ไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้ กระทั่งมีคนเปิดคั่นฉ่อง
สวรรค์เพื่อส่องดูพื้นที่แห่งนี้ หวังมองดูว่าเหตุการณ์ในครั้งนี้จะจบ
ลงในลักษณะเช่นใด

วิธีการที่หลี่ชียเยใช้ทำลายสำนักราชันดาบนับว่าเป็นที่หวาดกลัว
ของผู้คนยิ่งนัก ทำให้ผู้คนรู้สึกเสียวสันหลังวาบ เวลา นี้จึงมีผู้คนตั้ง
ตาคอยว่าหลี่ชียเยจะอาศัยวิธีการเช่นใดในการทำลายตระกูลหวัง
กันแน่

หลี่ชียเยก้าวเท้าเข้าไปยังประตูทางเข้า มุ่งหน้าตระกูลหวัง เมื่อเห็นห
ลี่ชียเยก้าวเท้าเข้าไปตระกูลหวังแล้ว บรรดา ยอดฝีมือที่มองดูอยู่บน

พากฟ้าต่างกลิ่นลมหายใจเอาไว้ เผ่าดูศึกใหญ่ที่สุดในโลกที่กำลัง
จะระเบิดขึ้น

แต่ทว่ากลับไม่ปรากฏศึกใหญ่ที่ทุกคนคาดหวัง การก้าวเข้าไปยัง
ตระกูลหวังของหลี่ชียะกลับไม่ได้รับการขัดขวางใดๆ ทุกๆ ป้อม
ปราการของตระกูลหวังล้วนแล้วแต่เปิดให้เข้าไปได้อย่างง่ายดาย
เหมือนว่ากำลังให้การต้อนรับการมาเยือนของหลี่ชียะอย่างนั้น

กระทั่งกล่าวได้ว่าตระกูลหวังที่ใหญ่โตมโหฬารทั้งหลายไม่สามารถ
พบเห็นศิษย์ของตระกูลหวังแม้แต่คนเดียว มันคือเมืองร้างดีๆ นี่เอง
ไม่มีศิษย์ของตระกูลหวังที่แอบอยู่ตามมุมใดมุมหนึ่งเพื่อคอยจู่
โจมหลี่ชียะตามความคาดหมายของทุกคน

หลี่ชียะเดินทะลุเข้าไปอย่างง่ายดายกับบ้านตระกูลหวังอันกว้าง
ใหญ่ไพศาลที่ปราศจากผู้คน ผ่านด่านป้อมปราการแต่ละแห่ง ทะลุ
วิหารโบราณแต่ละที่

“ทั่วทั้งตระกูลหวังปราศจากผู้คนแม้แต่คนเดียว?” บางคนが見
ลักษณะเช่นนี้แล้วรู้สึกตระหนกตกใจ พิมพ์ว่า “หรือว่าตระกูลหวัง
หลบหนีไปโดยไม่ยอมสู้รบ? มันไม่น่าเป็นไปได้นะ”

บางคนก็เข้าใจว่าตระกูลหวังอาจจะไม่ยอมสู้รบและหลบหนีไปก่อน แต่เมื่อมองดูสภาพของตระกูลหวังแล้ว มันไม่เหมือนลักษณะการหลบหนี เนื่องจากทุกๆ ตึกกรมบ้านช่องหรือวิหารโบราณต่างๆ ล้วนแล้วแต่อยู่ในสภาพที่เรียบร้อย ไม่ได้มีสภาพของสิ่งของที่เคลื่อนไหวก่อกวนอันเกิดจากการหลบหนีอย่างเร่งรีบ กล่าวได้ว่าทั่วทั้งตระกูลหวังไม่มีสภาพของความยุ่งเหยิงเลยแม้แต่น้อย ไม่มีร่องรอยของการอพยพหลบหนีครั้งใหญ่

“เกิดอะไรขึ้นกับตระกูลหวังแล้วล่ะ?” ผู้คนจำนวนมากเมื่อมองเห็นหลี่ชีย่เดินฝ่าทะเลเข้าไปตลอดทางโดยไม่มีใครคอยขัดขวาง กระทั่งไม่เห็นตระกูลหวังที่ใหญ่โตมโหฬารเช่นนี้แม้แต่เงา

“การชุมนุมที่อยู่ที่นี่เอง!” มีระดับบรรพบุรุษที่ยอดเยี่ยมรับรู้ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น รู้สึกสะท้านในใจ และพึมพำออกมา

หลี่ชีย่เดินผ่านป้อมปราการป้อมแล้วป้อมเล่า เดินผ่านวิหารโบราณแต่ละหลัง ในที่สุดเขาได้เข้าไปยังบริเวณสวนที่ลึกที่สุดของพื้นที่บรรพบุรุษของตระกูลหวัง ก้าวขึ้นไปบนยอดเขาที่สูงที่สุดภายในพื้นที่บรรพบุรุษที่อยู่ลึกที่สุดนั้น

บนยอดเขาแห่งนี้ได้จัดวางเก้าอี้มั่งกรเอาไว้ตัวหนึ่ง เหมือนว่าเก้าอี้มั่งกรนี้มีการจัดเตรียมให้กับหลี่ชียเอเป็นการเฉพาะ เพื่อรอคอยการมาถึงของหลี่ชียเออย่างนั้น

ครั้นหลี่ชียเอมองเห็นเก้าอี้มั่งกรตัวนี้แล้วถึงกับเพยร่อยยิ้มออกมา หัวเราะทีหนึ่ง จากนั้นเดินตรงไปนั่งลงที่เก้าอี้มั่งกรนั้นอย่างไม่ลังเล

หลังจากนั่งลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หลี่ชียเอมองดูบริเวณพื้นที่ที่อยู่ตรงหน้า ทำการจดจำทุกรายละเอียดของพื้นที่เอาไว้

บรรดายอดฝีมือที่มองดูอยู่ในระยะห่างไกล เมื่อเห็นหลี่ชียเอนั่งอยู่ที่เก้าอี้มั่งกร ลักษณะท่าทางที่หมางเหมินต่อใต้หล้า มองทุกสิ่งอย่างเย้ยหยัน ทำให้พวกเขาหลายคนรับรู้ได้ว่า นี่คือสภาพของความสงบก่อนพายุฝนฟ้าคะนองจะเกิด

“ในเมื่อเข้ามาแล้วก็ไม่เคยคิดจะหลบหนี ไม่เช่นนั้นก็เท่ากับเสียแรงที่พวกเจ้าอุตสาหะเปิดประตูรับการมาเยือนของแขก!” หลี่ชียเอที่นั่งอยู่กับเก้าอี้มั่งกรยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “ทั้งหมดออกมากันได้แล้ว มีฝีมืออะไรก็สำแดงออกมาให้หมด ข้ากลับต้องการดูว่าเผ่ามารโลहितของพวกเจ้ามีอะไรที่ฝืนลิขิตสวรรค์บ้าง”

“โครม” ครั้นหลี่ชียเอกล่าวจบคำ ได้ยินเสียงหนึ่งดังขึ้น บนท้องฟ้า
ของตระกูลหวังปรากฏประตูปานหนึ่งเปิดออก ทันใดนั้น เห็นเงาดำ
มืดฟ้ามัวดินเหมือนน้ำหลากที่พุ่งลงมาอย่างนั้น

มันคือกองทัพจำนวนมหาศาล! เมื่อประตูถูกเปิดออกมาแล้ว
กองทัพจำนวนมหาศาลก็เหมือนน้ำหลากที่ทะลักออกมา หลังจาก
ที่กองกำลังจำนวนมหาศาลได้ออกมาแล้ว ทัพพลันก็แยกออกเป็น
สองสาย เพียงชั่วพริบตาเดียวก็ทำการล้อมตระกูลหวังเอาไว้อย่าง
แน่นหนากระทั่งน้ำยังเล็ดรอดไปไม่ได้

ตอนที่ 1002 หวังตั้งเทียน

<https://novel-lucky.com>

กองทัพนับหมื่นๆ พันๆ ลงมาจากบนท้องฟ้า เหมือนดั่งน้ำหลาก จากเขื่อนแตกหนุนเนื่องไม่ขาดสาย ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น กองทัพนับหมื่นพันก็ทำการปิดล้อมตระกูลหวังจนแน่นหนา ลักษณะคล้ายเป็นกำแพงทองแดงผนังเหล็กอย่างนั้น ทำการควบคุมตระกูลหวังเอาไว้ทั้งหมด

การที่พื้นที่บริเวณตระกูลหวังถูกควบคุมดูกำแพงทองแดงผนังเหล็กเอาไว้เช่นนี้ ย่อมบ่งบอกว่าหากผู้ใดเหยียบย่างเข้าไปภายในตระกูลหวังแล้ว ก็จะไม่สามารถถลันออกไปได้อีก

หลังจากที่กองกำลังอาซาเหล็กได้ปิดล้อมตระกูลหวังแล้ว หอดสายตามองออกไป เห็นเพียงคนมากมายมืดฟ้ามัวดินไปหมด ปรักายเยือกเย็นระยิบระยับ ธงทิวปลิวไสว กลิ่นอายเปี่ยมด้วยอำนาจเหี้ยมโหดปกคลุมไปทั่วตระกูลหวัง ทำให้ผู้คนหายใจติดขัด ท่วมกลางกองทัพหมื่นๆ พันๆ เช่นนี้ ถึงเป็นยอดฝีมือก็ต้องเข่าอ่อนทั้งสองข้าง

ที่เห็นอยู่หาใช่เป็นกองทัพนับหมื่น แต่เป็นกองกำลังหลายแสนคน กองทัพจำนวนหลายแสนพลันปิดล้อมบ้านตระกูลหวังเอาไว้ ที่น่า

กลัวมากกว่านั้นก็คือตั้งแต่ต้นจนจบ กองทัพจำนวนหลายแสนไม่เคยมีเสียงปรากฏออกมาให้ได้ยินแม้แต่แต่บ่อย นับตั้งแต่เดินทัพกระทั่งปิดล้อมตระกูลหวังกลับไม่มีเสียงใดๆ เล็ดรอดออกมาให้ได้ยิน ตลอดทุกขั้นตอนเงียบกริบ นับเป็นการฝึกที่เยี่ยมยอดมาก!

“นี่ นี่มันคือกองทัพไร้เทียมทานโดยแท้ละ!” บางคนเมื่อได้เห็นภาพเช่นนี้ถึงกับขาสั่นเทาและหวาดหวั่นยิ่ง

ไม่ว่าจะเป็นยอดฝีมือของสำนักใด หรือเผ่าใดๆ ก็ตาม ล้วนแล้วแต่หวาดกลัวยิ่ง เมื่อได้เห็นกองทัพจำนวนหลายแสนนายที่มีการฝึกมาอย่างดี เห็นบรรพบุรุษระดับปราชญ์แต่ละคนที่เป็นผู้ควบคุมด้วยตนเอง

“สำนักต่างๆ ของเผ่ามารโลहितล้วนแล้วแต่เข้าร่วมการศึกในครั้งนี่เกือบทุกสำนัก กองกำลังชั้นเยี่ยมของเผ่ามารโลहितล้วนชุมนุมกันอยู่ ณ ที่ตรงนี้ เรียกได้ว่ายกออกมาทั้งหมดเลยก็ว่าได้!” ผู้ยิ่งใหญ่ผู้หนึ่งกล่าวด้วยความรู้สึกที่หวาดกลัวยิ่ง

การที่เผ่ามารโลहितมีความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเช่นนี้ จึงไม่ยากที่จะมีความเข้มแข็ง การเผชิญหน้ากับศัตรูเช่นหลี่ชี่เย่เพียงคนเดียว ถึงกับยกกำลังมาทั้งหมดทั้งเผ่า กองกำลังสุดยอดของทั้ง

สามสิบห้าสำนักแล้วแต่เข้าร่วมการศึกษาในครั้งนี้โดยพร้อมเพรียงกัน บรรดาระดับปราชญ์ที่เก็บตัวไม่ยุ่งกับโลกภายนอก และระดับบรรพบุรุษที่ฝึกกายฝังร่างไว้กับใต้พื้นดินก็ดาหน้าออกมาทั้งหมดโดยไม่ลังเลเลย

ยามที่ต้องเผชิญหน้ากับศัตรู เผ่ามารโลหิตสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันโดยไม่มีการซ่อนเร้นอำพรางแม้แต่น้อย เผ่าพันธมิตรที่มีความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเช่นนี้ ย่อมมีความแข็งแกร่งได้ไม่ยาก!

ในขณะนี้ ไม่ว่าจะเป็เผ่าพันธมิตรใด ไม่ว่าจะเป็สำนักใด กระทั่งสายสำนักราชันเซียน ก็ต้องหวาดหวั่นภายในใจ เมื่อได้เห็นรูปชบวนที่อยู่ตรงหน้าเช่นนี้

เป็นที่ทราบกันดีว่าต่อให้เป็นสายสำนักราชันเซียนก็ตาม เกรงว่าแม้แต่ภายในสำนักเองก็ไม่อาจมีความสามัคคีได้ถึงเพียงนี้ แต่ทว่าเผ่ามารโลหิตกลับสามารถทำได้ สำนักต่างๆ จำนวนหลายสิบสำนักกลับสามารถทำได้ถึงขั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันตั้งแต่ส่วนหัวลงไปจนถึงส่วนล่าง นับว่าเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งนัก!

หลี่ซีเยที่นั่งอยู่บนเก้าอี้มังกรยังคงเปี่ยมด้วยรอยยิ้มมองดูกองทัพ
จำนวนหลายแสนคนที่อยู่ตรงหน้าอย่างไม่สะทกสั่น สำหรับเขา
แล้วอย่าว่าแต่กองทัพหลายแสนนาย ต่อให้เป็นหลายล้านเขาก็
เห็นมามากแล้ว

เวลานี้ศิษย์ของเผ่ามารโลहितทุกคนที่ประกอบเป็นกองทัพหลาย
แสนคน ล้วนแล้วแต่มีท่าทีเยือกเย็น ตั้งแต่ระดับบรรพบุรุษที่มีผม
ขาวโพลนลงมากกระทั่งศิษย์ที่มีท่าทีฮึกเหิม เป็นเช่นนี้ทุกคน

ในจำนวนไพร่พลหลายแสนคนเหล่านี้ ประกอบด้วยระดับปราชญ์
กว่าร้อยคน ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลในระดับบรรพบุรุษ
บรรพบุรุษที่มีผมขาวโพลนเหล่านี้จะไม่ปรากฏตัวง่ายตาย แต่ทว่า
ยามที่เผ่ามารโลहितเผชิญหน้ากับเหตุวิกฤติ พวกเขาพร้อมจะ
ปรากฏตัวอย่างไม่ลังเล

สำหรับระดับจอมกษัตรายังมีจำนวนมากไปกว่านั้น จอมกษัตราทุก
คนล้วนแล้วแต่มีพลังลมปราณที่รุนแรง พวกเขาจิตใจที่ฮึกเหิม
เหมือนหนึ่งว่าสำหรับพวกเขาแล้ว แม้จะต้องสู้รบกันจนเหลือคน
สุดท้ายเพื่อปกป้องเผ่ามารโลहित พวกเขาก็ยินดี

ในขณะนี้ ไม่เพียงกองทัพที่มีไพร่พลจำนวนมากหลายแสนอยู่ใน
อาการเจียบสนิท กระทั่งบรรดายอดฝีมือที่ดูชมอยู่ในระยะห่างไกล
ก็เจียบกริบเช่นกัน ไม่กล้าพูดอะไรมาก! ด้วยรูปชบวนของเผ่ามาร
โลหิตเช่นนี้ได้สร้างความหวั่นไหวให้กับพวกเขาเป็นอันมาก

“ไม่ว่าจะกล่าวอย่างไรก็ตาม” หลี่ชียेमองดูกองทัพที่ประกอบด้วย
ไพร่พลจำนวนมากหลายแสนตรงหน้า เผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม และยิ้ม
กล่าวว่า “ต้องยอมรับว่าในจุดนี้ เผ่ามารโลหิตของพวกเขาเจ้านับว่า
ยอดเยี่ยมมาก ภายใต้อายุเวลาสั้นๆ ไม่ก็ยุคถึงกับก้าวจาก
เผ่าพันธุ์ที่มีขนาดกลางผงาดขึ้นมาเป็นเผ่าพันธุ์ขนาดใหญ่ ซึ่งสิ่ง
นี้ก็คือสิ่งที่พวกเขามีอยู่โดยที่เผ่าพันธุ์อื่น โดยเฉพาะเผ่าพันธุ์
มนุษย์ไม่มี นั่นก็คือความสามัคคี!”

บรรดา ยอดฝีมือเผ่าพันธุ์มนุษย์จำนวนมากไม่น้อยที่ดูชมอยู่ในระยะห่าง
ไกล ต้องรู้สึกถึงไอบุหน้าที่แสบร้อนเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ ใน
ส่วนนี้หลี่ชียเอพูดไม่ผิดเลยสักนิด เพราะเผ่าพันธุ์มนุษย์แต่ไหนแต่
ไใดมาก็จะสนใจแต่เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเองเท่านั้น ต่างคนต่าง
อยู่ หากว่าเผ่าพันธุ์มนุษย์สามารถทำได้เฉกเช่นเผ่ามารโลหิตที่
สามัคคีกันเช่นนี้ละก็ จะเป็นเรื่องที่น่ากลัวมาก ทว่าทั้งแดนมนุษย์
กษัตริจะไม่มีเผ่าพันธุ์ใดๆ กล้าเป็นศัตรูกับเผ่าพันธุ์มนุษย์ กระทั่ง
อาจกล่าวได้ว่าสามารถเกรียงไกรไปทั่วทั้งเก้าแดนเลยทีเดียวน!

“ในเมื่อเจ้ารับรู้ถึงความสามัคคีของเผ่ามารโลहितของพวกเรา ก็สมควรเข้าใจว่าเผ่ามารโลहितของข้าจะไม่ยอมก้มหัวให้กับศัตรูแน่นอน” ในเวลานี้ ปราบกฏเสียงที่แก่ง่อมดังขึ้น “ไม่ว่าจะเป็นศัตรูหน้าไหน เผ่ามารโลहितของพวกเราก็มจะสู้รบจนถึงที่สุด จนกว่าจะทำลายศัตรูได้!”

ในเวลานี้ ผู้เฒ่าผู้หนึ่งได้ปรากฏตัวต่อสายตาของทุกคน ผู้เฒ่าผู้นี้แต่งตัวด้วยชุดกษัตริย์ ข้างกายปรากฏวงแหวนของระดับอ่องเทพที่แผ่กระจายออกมา แม้ว่าผู้เฒ่าผู้ี้จะมีผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลน แต่ว่ากลับให้ความรู้สึกถึงกำลังวังชาที่เต็มเปี่ยม และจิตใจที่ฮึกเหิม มองดูแล้วเสมือนดังเป็นมังกรแลพยัคฆ์อย่างนั้น ไม่ว่าผู้ใดก็ตาม หากได้เห็นเขาแล้ว ก็จะบังเกิดความรู้สึกว่าเขายังไม่แก่เกินแกง!

สิ่งที่ทำให้ผู้คนต้องหวาดหวั่นก็คือ กลิ่นอายความเป็นอ่องเทพที่เปล่งออกมาจากตัวของเขา ซึ่งเสมือนหนึ่งคลื่นยักษ์ที่โหมสาดซัดอย่างนั้น เขาไม่ได้ซ่อนเร้นอำพรางเลยแม้แต่น้อย ปล่อยให้กลิ่นอายของอ่องเทพส่งกระจายออกมาอย่างอิสระ เสมือนหนึ่งเป็นมังกรยัคฆ์อย่างนั้น

ยอมไม่เป็นที่สงสัย ผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าคือระดับอ่องเทพขนานแท้ อีกทั้งยังเป็นอ่องเทพที่ได้บรรลุขั้นสุดยอดแล้ว ซึ่งหาใช่ผู้ที่เพิ่งจะ

ก้าวสู่อ่องเทพอย่างฉับพลัน เจกเช่นเทพพายุคะนองสามารถ
เทียบเคียงได้เลย

“เขาคือใคร?” หลายคนได้เห็นระดับอ่องเทพผู้นี้ต้องพึมพำเอ๋อ
ขึ้นมา เนื่องจากผู้ที่รู้จักเขามีอยู่จำนวนไม่มาก

“หวังตั้งเทียนเคยเป็นผู้ปกครองเผ่ามารโลहित และนับเป็น
ผู้ปกครองที่แข็งแกร่งที่สุดจากตระกูลหวัง ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าแม้แต่
ผู้ที่ผนึกร่างและฝังเอาไว้ในใต้ดินที่ลึกมากๆ ยังกลับสู่โลกปัจจุบัน
ได้!” ระดับบรรพบุรุษเผ่าโลहितผู้หนึ่งจดจำประวัติความเป็นมาของ
ผู้เฒ่าผู้นี้ได้

ชื่อหวังตั้งเทียนอาจไม่รู้สักอะไร แต่ระดับบรรพบุรุษจำนวนมากที่
เป็นรุ่นอาวุโสเมื่อได้ยินชื่อนี้แล้วต้องสะท้อนภายในใจ เนื่องจาก
ความสามัคคีอย่างไม่เคยมีมาก่อนของเผ่ามารโลहितถือกำเนิด
ขึ้นในยุคของหวังตั้งเทียนนี่เอง ในยุคที่หวังตั้งเทียนเข้าดำรง
ตำแหน่งผู้ปกครองเผ่ามารโลहितแล้ว และเผ่ามารโลहितก็เข้มแข็ง
ขึ้นเรื่อยๆ

หลี่ซีเยถึงกับเพยร่อยยิ้มออกมาเมื่อได้เห็นหวังตั้งเทียน กล่าวอย่าง
เอ้อระเหยว่า “เห็นท่าเจ้าคงจะมั่นใจเต็มเปี่ยมนะสิ คิดว่าเผ่ามาร
โลหิตของเจ้าจะต้องเป็นผู้ชนะการศึกในครั้งนี้นะ”

นัยน์ตาของหวังตั้งเทียนลึกล้ำยิ่ง จ้องมองหลี่ซีเยแล้วเอ่ยขึ้นมา
อย่างซ้าๆ ว่า “เรื่องที่เจ้าทำลายสำนักราชันดาบซ้ารู้แล้ว และซ้าก็รู้
ว่าเจ้าฝีมือร้ายกาจมาก แต่ทว่าเผ่ามารโลหิตของซ้ามีกำลังพลนับ
ล้านอยู่ที่ตรงนี้...”

“จำนวนคนจะมากหรือน้อยสำหรับซ้าแล้ว ไม่มีความหมายแต่
อย่างไร” หลี่ซีเยกล่าวตัดบทหวังตั้งเทียน สายหน้ายิ้มกล่าวว่า
“ต่อให้เจ้ามีกำลังไพร่พลนับสิบล้านอยู่ตรงนี้ ซ้าก็ไม่ใส่ใจ
เช่นกัน!”

ออกปากพูดก็ว่ากันถึงกองทัพสิบล้าน หากออกจากปากของใคร
อีกคนหนึ่งล่ะก็ เกรงว่าคงเป็นที่หัวเราะเยาะของผู้คนอย่างแน่นอน
แต่มาวันนี้ไม่มีใครกล้าหัวเราะเยาะหลี่ซีเยแม้แต่คนเดียว!

“ธาตุแท้ภายในของเผ่ามารโลหิตของซ้าไซ้ว่าเจ้าจะสามารถ
จินตนาการได้ วันนี้ ที่ตรงนี้ ต่อให้เจ้าเป็นระดับจักรพรรดิเทพ ก็
อย่าหวังจะได้มีชีวิตรอดกลับออกไป!” หวังตั้งเทียนกล่าวด้วยท่าที

หนักแน่นจริงจัง “ต่อให้เจ้าแข็งแกร่งมากปานใด ไร้เทียมทานมากกว่านี้ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับศัตรูแล้ว เผ่ามารโลहितของข้าจะไม่ถอยอย่างเด็ดขาด จะสู้กันจนถึงที่สุด!”

“น่าสรรเสริญในความกล้าหาญ” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า “เจ้าพูดเช่นนี้เหมือนว่าข้าจะต้องสิ้นหวังอย่างนั้นนะสิ”

“เผ่ามารโลहितของข้าสามารถให้ทางรอดแก่เจ้ารอดได้ทางหนึ่ง” หวังตั้งเทียนเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ ขณะจ้องมองดูหลี่ชีย่ “หากว่าเจ้ายอมศิโรราบต่อเผ่ามารโลहितของข้า เผ่ามารโลहितของข้าสามารถให้อภัยต่อเจ้าได้! แต่เจ้าจะต้องยอมสวามิภักดิ์ และสาบานด้วยชะตาแท้!”

คำพูดของหวังตั้งเทียนทำให้บรรดายอดฝีมือที่เฝ้าดูอยู่ในระยะห่างไกลรู้สึกเหนื่อความคาดคิด หลี่ชีย่ได้สังหารคนของเผ่ามารโลहितไปเป็นจำนวนมาก กระทั่งทำลายสำนักราชันดาบ แต่ทว่าหวังตั้งเทียนกลับยินดีละเว้นให้กับหลี่ชีย่แลกกับการสวามิภักดิ์ ซึ่งสร้างความตกใจกับผู้คนมาก

“ถ้าหากหลี่ชีย่สามารถเข้าร่วมกับเผ่ามารโลहितก็นับเป็นทางเลือกที่ไม่เลวทีเดียว!” ระดับบรรพบุรุษบางคนของเผ่าโลहित

มองลึกไปกว่านั้น พึมพำว่า “เวลานี้ สิ่งที่เผ่ามารโลहितยังขาด
แคลนอยู่ก็คือผู้สืบทอดที่สามารถแบกรับสถานการณ์โดยรวมได้!”

“น่าสนใจ น่าสนใจ นับว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจจริงๆ ” หลีซีเย่มองดู
หวังตั้งเทียนแล้วหัวเราะออกมา กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “หากข้า
เดาไม่ผิดล่ะก็ เจ้านางจะได้รับบันทึกจากดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษ
โลहितมาบ้างแล้ว”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลีซีเย่หยุดชะงักนิดหนึ่ง กล่าวว่า “นั่นมัน
มีความหมายเหลือเกิน หากกล่าวว่าเทพพายุคะนองได้รับบันทึก
นั้นแล้วยังคงดัดนิสัยปฏิบัติการณ์เช่นเดิม มันเป็นเรื่องที่เข้าใจกันได้
เพราะนางก็คือผู้หญิงที่ปากร้ายคนหนึ่งเท่านั้น ไม่สามารถพูด
เหตุผลกับนางได้อยู่แล้ว นางคิดจะทำอะไรก็จะทำอย่างนั้น!”

“สำหรับเจ้านะหรือ...” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้ หลีซีเย่จ้องมองหวังตั้ง
เทียนแล้วหัวเราะกล่าวว่า “เรื่องราววิรกรรมบางอย่างเกี่ยวกับเจ้า
นั้นข้าเองก็ได้ยินได้ฟังมา ในฐานะผู้ปกครองเผ่ามารโลहितที่มี
ความรู้แท้จริงและสายตาที่เฉียบแหลม เป็นผู้ที่เคยดำรงตำแหน่ง
ผู้ปกครองมาก่อน เมื่อเจ้าได้รับบันทึกแล้ว เผ่ามารโลहितของพวกเขา
เจ้ายังคงร่วมมือกับเทพพายุคะนอง เรื่องนี้ไม่อาจไม่กล่าวได้ว่าช่าง
เป็นเรื่องที่มีความหมายเหลือเกิน”

นัยน์ตาที่ลึกล้ำคู่นั้นของหวังตั้งเทียนล่องมองไปที่หลี่ชียเอ๋ เห็น
ประกายหน้าเกรงขามผ่านไปแวบหนึ่ง เขาเอ่ยอย่างเชื่องช้าว่า “ไม่
ว่าจะเป็นใครก็ตาม สंहารศิษย์เผ่ามารโลहितของข้า ล้วนแล้วแต่
เป็นผู้มีความแค้นกับเผ่ามารโลहितของข้า สองมือของเจ้าเต็มไปด้วย
ด้วยเลือดของศิษย์เผ่ามารโลहितของข้า ไซ้ว่าจะสามารถอาศัย
เพียงคำพูดสองสามคำก็สามารถสลายความแค้นนั้นได้!”

“เยี่ยม เยี่ยม เยี่ยม พุดได้ดีมาก” หลี่ชียเอ๋ปรบมือให้กับหวังตั้งเทียน
ยิ้มกล่าวว่า “ถ้าหากจะว่ากันในมุมมองของเผ่ามารโลहित เจ้าก็คือ
ขุนนางผู้มีคุณูปการอันยิ่งใหญ่คนหนึ่ง เผ่ามารโลहितสมควรตั้ง
ศิลาจารึกยิ่งใหญ่ให้กับเจ้า แต่หลังจากวันนี้ไปแล้ว เกรงว่าเจ้า
จะต้องเป็นคนบาปของเผ่ามารโลहितตลอดไป!”

“ขุนนางผู้มีคุณูปการก็ดี คนบาปก็ช่าง” หวังตั้งเทียนไม่ให้ความ
สนใจ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “การวางแผนอยู่ที่คน ส่วนจะสำเร็จ
หรือไม่อยู่ที่ฟ้ากำหนด!”

ผู้คนจำนวนมากต่างงุนงงกับถ้อยคำสนทนาระหว่างหลี่ชียเอ๋กับ
หวังตั้งเทียน ไม่เข้าใจว่าที่พวกเขาพูดนั้นหมายถึงอะไร แต่ก็มี

ระดับบรรพบุรุษของเผ่าโลหิตที่ได้ฟังคำพูดเหล่านี้แล้วต้องรู้สึกสั่น
เทา เขาสามารถมองเห็นโครงร่างเลือนรางได้แล้ว

หลี่ชียเยซีเยมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษ
โลหิต ซึ่งหาใช่เป็นความลับแต่อย่างใด หากจะกล่าวหาว่าเรื่องที่
เกี่ยวกับหลี่ชียเยนั้น ทางดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตได้ส่งบันทึก
แจ้งให้ทราบ หรือกระทั่งเป็นคำสั่งลงมา แต่ทว่าเทพพายุคะนองและ
เผ่ามารโลหิตยังคงตั้งตนเป็นศัตรูกับหลี่ชียเย มันก็เป็นเรื่องที่น่าคิด
อยู่

ซึ่งเป็นดังที่หลี่ชียเยได้พูดเอาไว้เช่นนั้น เทพพายุคะนองเป็นเพียง
ผู้หญิงปากร้าย ไม่สามารถว่ากันด้วยเหตุผลกับนางอยู่แล้ว แต่
ทว่าหวังตั้งเทียนหาใช่เป็นคนเช่นนั้น เขาเป็นคนที่มียศปัญญาดี
มากคนหนึ่ง!

ในเมื่อหวังตั้งเทียนเป็นคนที่มียศปัญญาดีคนหนึ่ง แล้วเหตุใดเขา
ต้องทำเช่นนั้นล่ะ? ซึ่งทำให้ระดับบรรพบุรุษเผ่าโลหิตพอจะคาดเดา
ได้บ้าง! ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับตำนานความทะเยอทะยานของเผ่า
มารโลหิต!

ตอนที่ 1003 พบสหายเก่า อีกแล้ว

<https://novel-lucky.com>

เรื่องราวความทะเยอทะยานของเผ่ามารโลहित เคยมีระดับบรรพบุรุษของเผ่าโลहितได้ยื่นขวาลือกันมาบ้าง ซึ่งลือกันว่าเผ่ามารโลहितต้องการเป็นเผ่าอันดับหนึ่งของเผ่าโลहित

ความจริงแล้ว หลายคนไม่ตั้งใจสงสัยกับขวาลือในเรื่องนี้เพราะไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เผ่ามารโลहितได้เคยให้กำเนิดราชันเซียนมาแล้วถึงสามองค์ พวกเขาจึงมีธาตุแท้ภายในที่น่านกลัวยิ่ง ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือนับตั้งแต่ยุคของหวังตั้งเทียนได้ปกครองเผ่ามารโลहितเป็นต้นมา เผ่ามารโลहितได้มีการปฏิรูป มีการรวบรวมกำลังจนมีความเข้มแข็งถึงระดับนี้ หลังจากผ่านการปฏิรูปมาแล้วหลายยุคหลายสมัยที่ผ่านมา เผ่ามารโลहितจึงมีความสามัคคีตั้งที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

แม้จะกล่าวว่าในยุคหลังๆ มานี้เผ่ามารโลहितยังไม่เคยให้กำเนิดราชันเซียนอีกเลย แต่ทว่ากลับพร้อมด้วยผู้มีความสามารถ เคยมีผู้ก้าวไปถึงระดับปราชญ์กระทั่งผู้ดำรงไว้ซึ่งอมตะเป็นจำนวนมาก! กระทั่งมีผู้กล่าวเอาไว้ว่าเผ่ามารโลहितคือเผ่าที่มีระดับปราชญ์มากที่สุดในบรรดาสายแยกของเผ่าโลहितต่างๆ

ยังมีคำรำลือที่น่ากลัวยิ่งกว่านี้อีกเรื่องหนึ่ง เคยมีข่าวลือว่าเผ่ามารโลहितมีความทะเยอทะยานไม่เพียงต้องการเป็นเผ่าอันดับหนึ่งของเผ่าโลहितเท่านั้น แต่เผ่ามารโลहितยังต้องการดำรงอยู่ในฐานะเสมอเหมือนกับดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहितอีกด้วย และยังลือกันมากกระทั่งว่าเผ่ามารโลहितมีความทะเยอทะยานถึงขั้นต้องการแทนที่ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहित

แน่นอนที่สุดว่าเกี่ยวกับข่าวลือเช่นนี้ ก่อนหน้านั้นบรรพบุรุษเผ่าโลहितส่วนใหญ่ดูแคลนด้วยการส่งเสียงเยาะเย้ยออกทางจมูก มองว่าเป็นการปล่อยข่าวลือของเผ่าพันธมิตรมนุษย์หรือเผ่าอื่นๆ ที่หวังผลทำลายความสามัคคีของเผ่ามารโลहित

ในความเป็นจริง ระดับบรรพบุรุษจำนวนมากต่างมองว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ พันล้านปีที่ผ่านมา จากยุคสมัยหนึ่งสู่อีกยุคสมัยหนึ่ง ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहितได้ปกครองเผ่าโลहितทั่วทั้งเก้าแดนตลอดมา ไม่เคยมีบุคคลใดสำนักใดสามารถสั่นคลอนฐานะของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहितได้เลย

ดังนั้น บรรพบุรุษเผ่าโลहितจำนวนมากจึงมองว่าเป็นการให้ร้ายที่โหดเหี้ยมเพื่อทำลายเท่านั้นเอง เผ่ามารโลहितเองก็คงไม่โง่ถึงขนาดไปทำหายต่อฐานะของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहित! เพราะเป็นการรณหาที่ตายเอง!

แต่ทว่าเมื่อได้ยินคำสนทนาโต้ตอบระหว่างหลี่ชี่เย่กับหวังตั้งเทียนแล้ว กลับทำให้ระดับบรรพบุรุษที่มีฐานะและอำนาจสูงส่งของฝ่าโลहितต้องสะท้อนภายในใจ ต่างนึกไปถึงคำเล่าลือที่เกี่ยวเนื่องกับเผ่ามารโลहितในอดีตก่อนหน้านี้โดยไม่ได้นัดหมาย ก่อนหน้านั้นบรรดาบรรพบุรุษเผ่าโลहितเห็นว่าคำเล่าลือเหล่านี้เป็นการกล่าวให้ร้ายที่โหดร้าย แต่มาเวลานี้เริ่มมีความคิดต่างไปจากเดิมแล้ว หรือบางทีมันไม่ใช่เป็นการให้ร้ายที่โหดเหี้ยมแต่อย่างใด!

การที่เผ่ามารโลहितต้องการให้ตนได้ดำรงอยู่ในสถานะที่เทียบเคียงกับดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहित หรือกระทั่งเข้าแทนที่ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहित บรรพบุรุษเผ่าโลहितจำนวนไม่น้อยรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนักเมื่อนึกถึงความน่าจะเป็นในข้อนี้

บางทีผู้คนของเผ่าต่างๆ และกลุ่มคนรุ่นใหม่ของเผ่าโลहितอาจไม่รู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างหลี่ชี่เย่กับดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहित แต่ทว่าเมื่อเร็วๆ นี้ ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहितได้มีบันทึกถึงสายแยกที่เข้มแข็งของเผ่าโลहित เมื่อเป็นเช่นนี้ ต่อให้คนที่โง่เขลามากกว่านี้ก็ยอมเข้าใจได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहितกับหลี่ชี่เย่นั้นมีฐานะที่ไม่ธรรมดา กระทั่งอาจมีความเป็นไปได้ที่จะช่วยดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहितปกครองเผ่าโลहित

ถึงแม้ว่าการคาดเดาเช่นนี้ยังไม่ได้รับการตอบตรงจากดินแดน
ดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต แต่ว่าสิ่งนี้ได้บ่งบอกชัดเจนแล้วว่าฐานะ
ของหลี่ซีเยไม่ธรรมดา

เมื่อได้รับบันทึกแจ้งจากดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต เจกเช่น
หวังตั้งเทียนที่มีสติปัญญาและมองการณ์ไกลก็ยังคงเลือกที่จะ
ร่วมมือกับผู้หญิงปากร้ายอย่างเทพพายุกะนอง และเผ่ามารโลหิต
ยังคงลงมือต่อหลี่ซีเย เท่ากับเป็นการบ่งบอกสิ่งใด?

“เยี่ยม การวางแผนอยู่ที่คน ส่วนจะสำเร็จหรือไม่อยู่ที่ฟ้ากำหนด”
หลี่ซีเยอดกล่าวชื่นชมไม่ได้เมื่อได้ยินคำพูดของหวังตั้งเทียน
“กล่าวได้ว่า เจ้าเป็นผู้มองการณ์ไกลโดยแท้จริง แต่ทว่าประเมินคู่
ต่อสู้ต่ำเกินไป จุดนี้ไม่ใช่มองการณ์ไกลแล้วละ แต่เป็นการไม่รู้จักร
ประมาณตน!”

“ไม่รู้จักรประมาณตน?” นัยน์ตาที่ลึกล้ำของหวังตั้งเทียนจ้องมองหลี่
ซีเยและส่งประกายน่าเกรงขามออกมา กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “หาก
เผชิญหน้ากับผู้ยิ่งใหญ่ ช้ายอมรับว่าข้านั้นไม่เจียมตัว แต่กับเจ้า
ข้าไม่คิดเช่นนั้น”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า ไม่เลว” หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “เจ้าไม่มีวันรู้ว่าศัตรูที่ตัวเองเผชิญหน้าด้วยเป็นเช่นใด กระทั่งความเข้าใจที่มีต่อดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตก็แค่น้อยนิดเท่านั้นเอง ไม่อย่างนั้น เจ้าจะต้องเสียใจอย่างมากกับการตัดสินใจในวันนี้”

“อย่างนั้นรี?” หวังตั้งเทียนมองดูหลี่ชียเอด้วยประกายตาที่ลึกล้ำ กล่าวว่า “เผ่ามารโลหิตของข้าไม่เคยเสียใจ แม้ต้องสู้รบกันจนเหลือคนสุดท้าย พวกเราก็ยอมตายเพื่อสังหารศัตรู!”

“น่าสรรเสริญในความกล้าหาญ” หลี่ชียเอยิ้มกล่าวว่า “เอาเถอะ ในเมื่อพวกเจ้าก็ได้เคยเห็นวิธีการของข้าแล้ว คงมีการประเมินถึงความสามารถของข้าแล้ว เช่นนั้นแล้วแสดงว่าพวกเจ้ามีการเตรียมตัวมาเป็นอย่างดี ขณะที่คนอย่างข้ามีความเมตตาตลอดมา พร้อมให้โอกาสศัตรูอย่างเต็มที่ งามดีล่ะ พวกเจ้าเริ่มก่อนก็แล้วกัน มีธาตุแท้ภายในเช่นใดก็งัดออกมาให้หมดข้ารออยู่ จะได้ไม่หาว่าข้าไม่ยอมให้โอกาสพวกเจ้า”

หวังตั้งเทียนมองดูหลี่ชียเอแล้วพูดอะไรไม่ออกสักคำ การที่หลี่ชียเอเอื้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเช่นนี้ใช่เป็นการเสแสร้ง ซึ่งทำให้หวังตั้งเทียนอยากจะรู้เหมือนกันว่าหลี่ชียเอนั้นมีฝีมือที่ฝึนลิขิตสวรรค์แค่ไหนกันเชียว?

แต่ไม่มีโอกาสให้หวังตั้งเทียนได้ลั้งเลอีกต่อไปแล้ว เขาเอ่ยอย่าง
ซ้าๆ ว่า “ดีมาก ในเมื่อเจ้ามีความเชื่อมั่นถึงเพียงนี้ งั้นก็จะให้เจ้าได้
รู้จักกับสามัคคีคือพลังของเผ่ามารโลहितพวกเรา!”

“เริ่มได้...” หวังตั้งเทียนร้องเสียงทุ้มต่ำสั่งการออกไป

กองทัพที่มีไพร่พลนับแสนซึ่งปิดล้อมตระกูลหวังเอาไว้อย่างแน่น
หนา ไม่ได้บุกเข้าโจมตีหลิขิเยจากคำสั่งของหวังตั้งเทียน มีเพียง
ศิษย์ส่วนน้อยส่วนหนึ่งจากกองกำลังหลายแสนพลันตั้งเป็นค่ายกล
ขึ้นมาทันที โดยปรากฏอักขระยันต์ขึ้นทั่วตัวของพวกเขา

“แวงค์...” นาทีนี้ ทิวทัศน์ที่ตระกูลหวังพลันสว่างไสวขึ้นมา
ปรากฏแนวรบที่เป็นแนวตั้งแนวนอนสลับไปมาลอยขึ้นมาจากใต้
พื้นดิน สองสว่างไปทั่วทั้งตระกูลหวัง

จากนั้น เสียงสวดเวทมนต์ดังขึ้น รู้สึกได้ถึงชุมพลังที่ทรงพลังยิ่งมี
การเคลื่อนไหวบริเวณฟ้าดินแห่งนี้ ต่อจากนั้น บังเกิดเสียงดัง “ตุม
ตุม ตุม” ที่ดังก้องไม่ขาดระยะ

ได้ยินเสียง “ป” ภายในตระกูลหวังปรากฏประกายโลหิตที่ทรงพลัง ยิ่งสายหนึ่งพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า จากนั้นท่ามกลางเสียงดังตุมตาม เหมือนว่าประกายโลหิตสายนี้ได้ทำการฉีกท้องฟ้าจนขาดกระจุย ประกายโลหิตสีแดงฉานได้กลับกลายเป็นภาพค่ายกลขนาดใหญ่ เหมือนว่าต้องการเปิดประตูบานหนึ่งที่มีความเป็นอมตะออกมา

“นี่มันคืออะไรกันแน่?” เมื่อเห็นว่าเผ่ามารโลหิตต้องการเปิดประตูบานหนึ่งที่อยู่บนท้องฟ้าออกมา และรับรู้ถึงพลังที่เป็นอมตะสายหนึ่งกำลังกระเพื่อม ทำให้ผู้คนจำนวนไม่น้อยต้องสะดุ้ง และรู้สึก ลวงหน้าถึงความไม่เป็นสุข

“ไม่เลว” ครั้นหลี่ชียเอ่เห็นประตูที่ปรากฏอยู่บนท้องฟ้า ยังคงนั่งอยู่บนเก้าอี้มังกรด้วยท่าที่เมินเฉย กล่าวอย่างไม่สะทกสะท้านว่า “ตำนานนี้ข้าเคยได้ยิน แต่สำหรับข้าแล้วมันไม่มีค่าคู่ควรจะ กล่าวถึง”

คำพูดของหลี่ชียเอ่ปล้นทำให้สีหน้าของหวังตั้งเทียนต้องแปรเปลี่ยนไป เนื่องจากภายในประตูบานนั้นได้ซ่อนธาตุแท้ภายในที่สุดยอดที่สุดของเผ่ามารโลหิตพวกเขาเอาไว้ แต่ทว่าหลี่ชียเอ่กลับพูดออกมาถูกต้อง และท่าที่เหมือนดูแคลนยิ่งนัก นี่มันเป็นการดูแคลนต่อความพยายามของปรัชญาเมธีแต่ละยุคของเผ่ามารโลหิตเพียงใด!

“วาจาโอหังมาก!” หวังตั้งเทียนกล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “เจ้ายอมแพ้เสียเวลานี้ยังทัน มิฉะนั้นแล้ว เมื่อถึงเวลานั้นต่อให้เจ้าเป็นถึงจักรพรรดิเทพก็ยากจะหนีพ้นความตายไปได้!”

“อย่างนั้นรี?” ยังไม่ทันที่หลี่ชียะจะตอบ ปรากฏเสียงทื่อหังการอีกเสียงหนึ่งดังขึ้น “เผ่ามารโลหิตเก่งนักหรือไง! พวกเราต้องการขอคำชี้แนะอยู่พอดีเลย!”

เสียงที่ไพเราะเสนาะหูดึงเร้าวิญญาณยิ่งเมื่อกล่าวคำทื่อหังการเช่นนี้อออกมา พลันทำให้สายตาคำนวณนับไม่ถ้วนหันมองไปตามต้นเสียง

ในขณะนี้เอง ปรากฏเงาคนหลายคนที่ยิ่งเข้ามาถึงในชั่วพริบตาเดียว เป็นหอยทากขนาดใหญ่ตัวหนึ่งที่ปรากฏต่อสายตาของทุกคน บนหอยทากมีคนนั่งอยู่บนนั้นสามคน ทั้งหมดล้วนเป็นผู้หญิงทั้งสิ้น

การปรากฏตัวต่อสายตาของคนทั้งสามนี้ พลันทำให้ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนตาลุกวาวอย่างแน่นอน ทั้งสามคนที่อยู่ตรงหน้าเรียกได้ว่าสวยหยาดเยิ้ม ไม่เป็นสองรองใคร

ผู้หญิงทั้งสามคนต่างมีบุคลิกไปคนละแบบ ต่างมีดีของตนเอง
ผู้หญิงทั้งสามคนนี้ คนหนึ่งสุภาพเยือกเย็นสติปัญญาไม่เป็นสอง
รองใคร คนหนึ่งเยือกเย็นราวกับน้ำแข็ง คนหนึ่งงามหยาดเยิ้ม
พรราวเสน่ห์

ผู้ที่กล่าวคำออกมาก็คือผู้หญิงที่งามหยาดเยิ้มพรราวเสน่ห์คนนั้น
รูปร่างที่สูงโปร่งของนาง บุคลิกที่งดงามอวบอ้วน อกกลมกลิ้งและชู
ชั้นของนาง รูปร่างที่สวยหยาดเยิ้มพรราวเสน่ห์ ทำให้จิตใจผู้คน
เคลิบเคลิ้มหลงใหล

สายตาผู้คนจำนวนไม่น้อยถูกผู้หญิงทั้งสามคนที่อยู่ตรงหน้าดึงดูด
เอาไว้ทันที ไม่ว่าทั้งสามนางจะอย่างไรก็ตามที่ใดก็จะตกเป็นเป้า
สายตาของผู้คน

“พวกนางเป็นใครกัน?” โฉมตรูทั้งสามที่อยู่ตรงหน้าพลันทำให้
กลุ่มคนรุ่นใหม่ไม่รู้เท่าไรต้องเคลิบเคลิ้มหลงใหล และลุ่มหลงไปกับ
นาง

หลี่ซีเยถึงกับเผยแพร่ยิ้มออกมาเมื่อได้เห็นคนทั้งสามที่อยู่ตรงหน้า เป็นความรู้สึกอย่างหนึ่งที่บอวลอยู่ในใจอย่างบอกไม่ถูก เหมือนได้พบญาติพี่น้องในบ้านอย่างนั้น

คนทั้งสามที่อยู่ตรงหน้าช่างคุ้นเคยเสียเหลือเกินสำหรับหลี่ซีเย ยากจะลืมเลือนไปได้ ซึ่งก็คือซูหย่งหวาง หลี่ซวงเหยียน ฉินเป่าเจียว และหนิวเฟินที่บัดนี้ได้อยู่ในร่างของหอยทากขนาดยักษ์

“หนุ่มสาวที่มีพลังนำเคารพเลื่อมใส” สายตาของหวังตั้งเทียนที่เพ่งตรงไปข้างหน้า มองดูพวกของซูหย่งหวางทั้งสามคน ด้วยฐานะที่เคยเป็นถึงผู้ปกครองเผ่ามารโลहितที่มีสายตากว้างไกลที่สุด พลันที่เห็นพวกนางทั้งสามแล้วก็มองออกถึงบางอย่างที่อยู่ในตัวของพวกนางได้

“ที่นำเลื่อมใสยังอยู่ข้างหลังนะ!” ก็ปีผ่านไป ฉินเป่าเจียวยังคงมีนิสัยที่ดุเด็ดเผ็ดมัน คำรามเสียงยาว และกล่าวว่า “คุณชาย ไว้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของพวกเราจัดการกับศัตรู!” ขาดคำ เห็นฟ้าก้าวเข้าไปท่ามกลางกองทัพจำนวนหลายแสนด้วยท่วงท่าที่อหังการยิ่ง

“ขวางพวกนางเอาไว้” หวังตั้งเทียนเพ่งตาไปข้างหน้าและสั่งการออกไป

พลันที่สั่งการออกไป ในกองทัพจำนวนหลายแสนนายนั้น ปรากฏกองกำลังอาชาที่อยู่ภายใต้การนำของระดับบรรพบุรุษได้วิ่งสวนออกมาอย่างรวดเร็ว มุ่งหน้าตรงไปยังเนินเป่าเจียวในทันที

“มาได้จังหวะพอดี!” เนินเป่าเจียวร้องเสียงแหลมออกมา ร่างของนางหอบเอาพายุกี่น้ำหนักแล้วขึ้นมา พลันอาศัยสถานการณ์ฟ้าดิน ขับเคลื่อนพลังสรรพวิชา สำแดงกายน้ำพุเขียนของนางออกมา ทำให้กำลังต่อสู้ของนางเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

“แกร็งค์...” หนึ่งดาบที่กวาดออกไปข้างหน้า สลับขึ้นลง พลันทำให้เลือดสดๆ ที่สาดกระเซ็น เห็นหัวแต่ละหัวที่ลอยขึ้นมา ยอดฝีมือหลายร้อยคนพ่ายต่อดาบเพียงหนึ่งดาบของเนินเป่าเจียว

กายน้ำพุเขียน ดาบป่าเขียน ดาบขนานฟ้าที่ประสานลงตัวกัน อย่างไม่รู้ที่ติ เพียงพอที่จะทำให้เนินเป่าเจียวนั้นพานพบเทพสังหารเทพ พบจอมมารเช่นฆาตกรได้

“ตั้งค่าย!” สีหน้าหวังตั้งเทียนแปรเปลี่ยนไปโดยพลัน เมื่อเห็นเงินเป่าเจียวสังหารระดับปราชญ์ภายใต้ดาบเดียว จึงสั่งการออกไป

ภายในกองทัพหลายแสนพลันมีกองกำลังอาชาที่วิ่งออกมาจำนวนห้าสายในทันใด และแปรขบวนเป็นค่ายกลห้าธาตุ หมายถึงกั้วเงินเป่าเจียวที่อหังการยิ่งนักเอาไว้

“ฆ่า...” หลี่ซวงเหยียนที่ประหยัดคำพูดตั้งทองคำ ร้องเสียงแหลมออกมาคำหนึ่งแล้ววิ่งตรงเข้าไป เหมือนเงาที่เลื่อนราง ดุจปีศาจที่ปราดเปรียวในหิมะ

หลี่ซวงเหยียนพุ่งเป้าตรงไปยังยอดฝีมือเผ่ามารโลหิตที่ทำหน้าที่ขับเคลื่อนประตูมตะบานนั้น แน่ใจว่าไม่ต้องรอให้หวังตั้งเทียนออกคำสั่ง กองทัพจำนวนหลายแสนของเผ่ามารโลหิตยอมไม่ยอมให้หลี่ซวงเหยียนได้เข้าไปใกล้บรรดาศิษย์ที่ทำหน้าที่เปิดประตูมตะเหล่านั้นได้อยู่แล้ว

ทันใดนั้นเอง ท่ามกลางกองทัพหลายแสนพลันปรากฏกองกำลังอาชาสี่สายที่วิ่งสวนออกมาอย่างรวดเร็ว เข้าขวางทางของหลี่ซวงเหยียนเอาไว้ พลันลงมือก็สำแดงม่านฟ้าแหดดินออกมาทำการปิดกั้นฟ้าดินเพื่อกั้วหลี่ซวงเหยียนเอาไว้ จะไม่ยินยอมให้หลี่ซวงเหยียน

ยียนได้เข้าใกล้ศิษย์ที่อยู่ภายในค่ายกลอย่างเด็ดขาดแม้เพียงครึ่ง
ก้าว

Novel-Lucky

ตอนที่ 1004 กายเขียนไร้ผู้ต่อกร

<https://novel-lucky.com>

“แวงค์...” ท่ามกลางค่ายกลปิดฟ้าป้องกัน และม่านฟ้าแหदनของ กองกำลังอาชาของเผ่ามารโลหิต หลี่ซวงเหยียนได้เปล่งประกาย อันบริสุทธิ์ที่สุดออกมา จังหวะเสี้ยววินาทีนี้เอง มิติกาลเวลา กระเพื่อม

พลังที่หลี่ซวงเหยียนขยับตัวก็สามารถลอดม่านฟ้าแหदनไปได้ ถึงแม้จะเป็นค่ายกลปิดฟ้าป้องกัน และม่านฟ้าแหदनก็ไม่สามารถ กักตัวนางเอาไว้ได้ นาทีนี้เวลานี้ สรรพวิชาใดๆ ก็ไม่สามารถทำ อันตรายนางได้ สรรพวิชาหลีกหนีไกล ม่านฟ้าแหदनเช่นนี้จึง ยากที่จะขวางนางเอาไว้ได้อยู่แล้ว

“จืด...” พลังที่หลี่ซวงเหยียนก้าวออกมาจากค่ายกลม่านฟ้าแหदन น้ำแข็งก็ได้ปกคลุมไปทั่วทุกพื้นที่ เวลานี้ทุกคนเพิ่งสังเกตเห็นบน หัวของนางสวมมงกุฎเอาไว้ มันคือมงกุฎที่หลี่ซวงเหยียนได้มาจากการปีนต้นจักรวาลในครานั้นนั่นเอง ยามที่นางสำแดงวิชาเมื่อไรก็ จะปรากฏน้ำแข็งปกคลุมทุกสิ่งอย่าง

บรรดายอดฝีมือเผ่ามารโลหิตที่เดิมลงมือต่อหลี่ซวงเหยียน เหล่านั้นพลังถูกคลุมร่างด้วยน้ำแข็ง จากนั้น เสียงดัง “ปัง ปัง ปัง”

ตั้งขึ้น บรรดายอดฝีมือที่ถูกคลุมด้วยน้ำแข็งเกิดระเบิดขึ้นมา
ทั้งหมด ไม่เว้นแม้แต่ระดับปราชญ์!

กายพิสูทธิ์ ทำให้เหล่าขงเหยียนไปมาได้อย่างอิสระเสรีต่อทุก
สถานการณ์ ไม่ว่าจะป็นค่ายกล สรรพวิชามิกล้ากราย สรรพวิชา
หลีกหนีไกล นางถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องเป็นดั่งบัวที่ไม่ยึดติด
อยู่กับจาริตประเพณีที่เก่าแก่คร่ำครึ

“ต้านด้วยเพลิงโลหิต!” สีหน้าของหวังตั้งเทียนแปรเปลี่ยนไปทันที
เมื่อเห็นเหล่าขงเหยียนพลันลงมือก็อาศัยน้ำแข็งคลุมร่างสังหาร
ยอดฝีมือไปเป็นจำนวนมาก

“ฟู...” เผ่ามารโลหิตพลันส่งกองกำลังอาชาออกมาเป็นแปดสาย
และอาศัยเลือดว้ฒนะในการขับเคลื่อนสุดยอดเคล็ดวิชา กลายเป็น
มังกรไฟขนาดยักษ์ ฟุ้งเข้าหาเหล่าขงเหยียน

“ซ่า...” แม้ว่าเหล่าขงเหยียนต้องเผชิญหน้ากับกองกำลังทั้งแปด
สายที่นำโดยระดับผู้ดำรงไว้ซึ่งอมตะก็ไม่หวั่น บนศีรษะมีจานฟ้า
ดาราพราวลอยล่อง ในมือมีกระบี่หกภพภูมิ ยังมีกายพิสูทธิ์ที่
ศักดิ์สิทธิ์และบริสุทธิ์ ตรงเข้ารับมือโดยไม่หวาดหวั่นแต่อย่างใด

“จะเล่นไฟอย่างนั้นหรื งั้นก็ให้พวกเจ้าได้รู้ถึงวิชาเพลิงอัคคีที่
แท้จริง!” ครั้นเห็นกองกำลังอาซาทั้งแปดสายของเผ่ามารโลหิตได้
กลับกลายเป็นมังกรไฟ ชูหย่งหวงร้องเสียงแหลมออกมาแล้วเห็น
ฟ้าขึ้นไป ทันใดนั้นเห็นไฟที่โหมคุโชนขึ้น

“ฟู...” พลังแก่นสุริยันที่ไม่สิ้นสุดไหลพุ่งลงมา บริเวณอกของชูหย่ง
หวงเวลานี้ปรากฏดวงอาทิตย์ดวงหนึ่งค่อยๆ ลอยขึ้นมาอย่างช้าๆ
นางเสมือนหนึ่งจिनอู (นกสามขา) ที่อาศัยอยู่ในดวงอาทิตย์นั้น เผา
ผลาญสิ้นเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน

ชูหย่งหวงพลันลงมือปรากฏมังกรไฟที่ร้องคำรามด้วยความโกรธ
มังกรไฟแต่ละตัวที่แปลงมาจากเพลิงแก่นสุริยันอาละวาดไปทั่วฟ้า
ดิน ที่ใดที่พวกมันผ่านไปก็จะปรากฏเสียงร้องที่น่าเวทนาออกมา
ศิษย์เผ่ามารโลหิตจำนวนไม่น้อยถูกเผาไหม้จนกลายเป็นจุนในชั่ว
พริบตาเดียว

“เปิด...” ในที่สุด ระดับปราชญ์เผ่าโลหิตพร้อมด้วยอาวุธราชัน
เขียนในมือ อาศัยการขับเคลื่อนด้วยพลังลมปราณของศิษย์เผ่า
มารโลหิตจำนวนหลายพันคน เข้าต้านทานอย่างแข็งขัน จึง
สามารถขัดขวางการอาละวาดของเพลิงแก่นสุริยันเอาไว้ได้!

“กายสุริยัน” มีกษัตราที่จดจำคุณสมบัติกายเช่นนี้ได้ ต้องร้องออกมาด้วยความตกใจ เมื่อเห็นซูหยงหวงทำการเผาผลาญฟ้าดินเช่นนี้

“ยังมีข้าอีกคน...” หนิวเฟินก็ร้องคำรามเสียงดังขึ้นมา เขาลุยเข้าไปโดยตรงไม่แปลงร่างของตนเอง หอยทากขนาดยักษ์เสมือนหนึ่งเป็นภูเขาขนาดยักษ์ที่พุ่งชนเข้าไป พุ่งชนจนกองทัพเผ่ามารโลหิตเป็นทางเลือดขึ้นมา ที่ใดที่หอยทากยักษ์วิ่งผ่านที่นั่นก็จะเต็มไปด้วยเสียงของกระดูกแตกหักดังขึ้น เต็มไปด้วยเศษเนื้อที่ปลิวว่อน “ปัง” แม้ระดับปราชญ์ทั่วไปก็ไม่เว้น ถูกพุ่งชนจนกระเด็นไปไกล กระอักเลือดออกมาอย่างแรง เสียงกระดูกแตกหักที่ดังแสบแก้วหู

“สามยอดโคมตรูแห่งสำนักโบราณสี่เหียนนะ ทั้งยังเป็นสามกายเซียนของสำนักโบราณสี่เหียนอีกด้วย! ลีอกันมานานแล้วว่า สำนักโบราณสี่เหียนจะต้องผงาดขึ้นมา วันนี้ได้พบเป็นจริงดังว่าหนึ่งสำนักสามกายเซียน ย่อมสามารถสยบทุกๆ สำนัก ทุกสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดได้ทั้งหมด!” หัวหน้าพรรคที่เคยท่องเที่ยวไปยังดินแดนภาคกลางมา เมื่อเห็นภาพนี้แล้วถึงกับบ่นพึมพำออกมา

“นากลัวสมคำล่ำลือ” ไม่ว่าใครก็ตามเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้วต้องรู้สึกประทับใจกันทุกคน ระดับปราชญ์ผู้หนึ่งกล่าวว่า “ดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่อยู่ในระดับปราชญ์แล้ว ยังบรรลุกายเซียนชั้นกลางอีก

ด้วย หากลงมือพร้อมกันทีเดียวทั้งสามคน ย่อมสามารถบดขยี้ กองทัพนับพันนับหมื่นได้อยู่แล้ว!”

“กายพิสูทธิ กายสุริยัน แล้วอีกคนเป็นกายอะไรกันนะ?” ผู้ยิ่งใหญ่ที่มีความเชี่ยวชาญเรื่องของสมบัติกายคนหนึ่งจ้องมองไปที่พวกของเหล่าซวงเหยียนทั้งสามคน แต่ทว่ากลับมองไม่ออกว่าเงินเปาเจียวมีคุณสมบัติกายเช่นใด

“บางทีอาจเป็นกายอหังการเซียนพิโรธที่เป็นหนึ่งในสิบสองกายเซียน” ผู้ยิ่งใหญ่อีกคนหนึ่งคาดเดาออกมาแต่ก็ไม่มั่นใจนัก เพราะเป็นเพียงการคาดเดาเท่านั้น

“พวกนางถือกำเนิดจากสำนักโบราณสี่เหยียน ไฉนจึงได้ให้ความช่วยเหลือหลี่ชียะ?” ผู้เยาว์ผู้หนึ่งรู้สึกแปลกใจกับการที่พวกของเหล่าซวงเหยียนไหลออกมากะทันหัน แล้วเข้าต่อสู้เพื่อหลี่ชียะ

“เจ้าไม่เคยไปดินแดนภาคกลางมาละสิ ชาติกำเนิดของหลี่ชียะก็คือสำนักโบราณสี่เหยียน เขาก็คือศิษย์เอกของสำนักโบราณสี่เหยียน ครานั้นที่เมืองร้อยเมืองบูรพา พาลโกรธขึ้นมาถึงกับเข่นฆ่าศัตรูเรือนหมื่น ทำลายสำนักพยัคฆ์คำรามกับมือ! นั่นคือเรื่องราวขณะที่เขายังเยาว์วัยมาก ภายหลังเขาได้หายสาบสูญไปนานมาก

ทุกคนต่างเข้าใจว่าเขาได้ตายไปแล้ว ไม่นึกเลยว่ากลับมาปรากฏตัวขึ้นที่แดนขาดหักศิณเวลานี้” หัวหน้าพรรคผู้นี้ได้กล่าวกับผู้เยาว์ของตน

“ที่แท้พี่คงก็รูถึงประวัติความเป็นมาของหลี่ซิเย่แต่แรกแล้ว แต่ไม่บอกกล่าวกันสักคำ!” เจ้าสำนักคนหนึ่งถึงกับถมึงตาจ้องมองหัวหน้าพรรคผู้นี้

“ชื่อเสียงด้านความโหดของหลี่ซิเย่รู้กันทั่ว จะได้ให้เผ่ามารโลहितสะดุดเข้ากับตอใหญ่พอดีเลย แล้วทำไมจะต้องไปบอกคนอื่นกันเล่า” หัวหน้าพรรคผู้นี้ยิ้มกล่าว

หลี่ซิเย่นั่งอยู่กับเก้าอี้มังกรเงียบๆ มองดูพวกของหลี่ซวงเหยียนเช่นฆ่าอย่างมันมือแล้วถึงกับเพยรอยยิ้มออกมา พวกของหลี่ซวงเหยียนล้วนแล้วแต่เป็นเขาที่บ่มฝึกพวกนางมากับมือ วันนี้สามารถมองเห็นความสำเร็จของพวกนางแล้ว ในใจของเขาย่อมรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่ง

เงินเป่าเจียวนั้นดาบเดี่ยวผงาดฟ้า อานุภาพไร้ผู้ต้านทาน หลี่ซวงเหยียนนั้นเล่าสรรพวิชาmikล้ำกราย ไม่ยึดติดกับจารีตประเพณีโบราณคร่ำครึ ไปมาคล่องแคล่ว ซูหย่งหวงที่เพลิงโหมลุกโชน เผา

ผลาญอาละวาดทั่วฟ้าดิน หนิวเฟินที่แข็งแกร่งดุดัน เปลือกขนาดยักษ์ป้องกัน ยากจะมีศัตรูสามารถทำร้ายเขาได้

ในเวลานี้ พวกเขาทั้งสี่วิ่งพล่านพุ่งชนเหล่ากลาญอยู่ท่ามกลาง กองทัพจำนวนมากหลายแสนคน ถึงแม้ระดับปราชญ์ของเผ่ามารโลहित จะสำแดงเอาอาวุธราชันเขียนออกมาแล้วก็ตาม ภายในระยะเวลา อันสั้นยังคงไม่สามารถสยบพวกเขาเอาไว้

บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่มุ่งดูอยู่ด้านข้างในระยะห่างไกลต้อง รู้สึกสะท้านภายในใจ โดยเฉพาะกลุ่มคนรุ่นใหม่ถึงกับเหม่อลอย เมื่อมองเห็นภาพตรงหน้านี้

“ระดับปราชญ์ที่บรรลุกายเขียนชั้นกลาง ต่อให้มีอาวุธราชันในมือ ก็เอาไม่อยู่นะ” ระดับบรรพบุรุษถึงกับหดถอนใจด้วยความจริง ออกมา

“ดินแดนภาคกลางนับว่ามีผู้ที่มีความสามารถมากมาย” ณ บริเวณ ที่ห่างไกลมาก ไปเจียนที่จ้องมองจากระยะไกล ข้างกายของเขามี ผู้เฒ่าหลายคนติดตามมาด้วย ครั้นได้เห็นภาพนี้แล้ว ถึงกับหด ถอนใจเบาๆ ออกมา

ขณะอายุน้อย ไปเรียนเคยท่องเที่ยวไปทั่ว เคยรั้งอยู่ที่ดินแดนภาคกลาง เมืองร้อยเมืองบูรพามาก่อน จึงเข้าใจสภาพของดินแดนต่างๆ เป็นอันมาก เวลานี้มองดูพวกของซูหย่งหวังที่ไร่เทียมทาน ทำให้ต้องรู้สึกสะท้อนใจมากมาย

“ในดินแดนภาคกลาง กายเซียนมีมากมายหลายหลาก ลำพังสำนักโบราณสี่เหยียนแห่งเดียวก็มีสามกายเซียน ยังมีมนุษย์กษัตราเป่าจู้แห่งสำนักกายวิเศษทะเลก็เป็นกายเซียนชั้นกลางเช่นกัน ยังมีลี้คงหวู่ตี้ที่เป็นระดับสุดยอดอีกด้วย เรียกได้ว่า กลุ่มคนรุ่นใหม่ของดินแดนภาคกลางอยู่เหนือแดนชาติทักษิณเป็นอันมาก และยิ่งอยู่เหนือเผ่าโลहितอีกด้วย” ไปเจียนทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่

ถึงแม้ว่าแดนชาติทักษิณจะมีการกล่าวถึงหนึ่งราชันห้าศกดิ์สิทธิ์ แต่ทว่าในความเป็นจริงแล้วไปเจียนที่อยู่ในฐานะหนึ่งในห้าศกดิ์สิทธิ์ย่อมรู้ดีว่า ห้าศกดิ์สิทธิ์กระหังเทียบไม่ได้กับเยซูหยุน ยิ่งไม่ถึงพูดถึงว่าจะไปเทียบกับลี้คงหวู่ตี้แล้ว

แม้ว่าแดนชาติทักษิณจะเป็นถิ่นของเผ่าโลहित แต่อย่างไรในยุคปัจจุบัน กลุ่มคนรุ่นใหม่ของเผ่าโลहितดูเหมือนจะเทียบไม่ได้กับกลุ่มคนรุ่นใหม่ของดินแดนอื่นๆ

ความจริงที่ต้องรู้สึกสะท้อนใจไม่ได้มีเพียงไปเจียนเท่านั้น บรรดา ยอดฝีมือของเผ่าโลหิตกระทั่งผู้ยิ่งใหญ่ของเผ่าพันธุ์อื่นๆ ที่ได้เห็น การสู้รบที่ดุเดือดครั้งนี้ ต้องรู้สึกหวั่นไหวภายในใจขึ้นมา พลันที่ สำแดงกายเขียนออกมาแล้วไม่มีใครใดสามารถต้านทานได้เลย

มองดูพวกของเงินเป่าเจียวที่ไร้เทียมทานท่ามกลางกองทัพหลาย แสนคน หลี่ซีเย่เผยรอยยิ้มออกมา มองดูหวังตั้งเทียนที่อยู่ตรงหน้า แล้วกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “เจ้าคิดว่ากองทัพหลายแสนคนของ เจ้าสามารถต้านทานได้นานเท่าไร ถ้าหากพวกเจ้ามีเพียงเจ้าที่เป็น ระดับอ่องเทพคนเดียวเท่านั้นละก็ เกรงว่าคงไม่คณามือหรือคะ”

“ข้ากลับต้องการดูว่าเจ้ามีฝีมืออะไร!” หวังตั้งเทียนเพ่งมองอย่าง เยี้ยหยัน เขามองดูประตูที่อยู่บนท้องฟ้า ขณะนี้ วงแหวนระดับอ่อง เทพแต่ละวงได้แผ่ออกมา ด้านหลังของเขาปรากฏโลกที่กว้างใหญ่ ไพศาลไร้ขอบเขต ทันใดนั้นเขาเสมือนหนึ่งคืออ่องผู้ครอบครอง โลกที่กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขตแห่งนี้ เขาคือผู้บงการโลกที่ กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขตแห่งนี้ เป็นที่ยำเกรงของผู้คน

ในขณะนี้หวังตั้งเขียนคิดจะลงมือแล้ว แต่ทว่าก่อนที่เขาจะสำแดง ฤทธิ์แก่ภายในที่เป็นท่าไม้ตายสุดท้ายนั้น เขาคิดจะหยั่งเชิงดูก่อน ว่าหลี่ชีย่ยังมีฝีมือเช่นใดอีก

“อาศัยเจ้า ยังไม่มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะหยั่งเชิงฝีมือของ คุณชาย” ขณะที่หวังตั้งเขียนกำลังจะลงมือ โดยที่หลี่ชีย่ยังคงอยู่นิ่งอยู่กับเก้าอี้มังกรด้วยท่าที่เฉยเมยอยู่ เวลานี้กลับปรากฏเสียงหนึ่งดังขึ้นข้างกายหลี่ชีย่

ในเวลานี้ ได้ปรากฏคนผู้หนึ่งโผล่ออกมาจากคนหนึ่ง กระทั่งหวังตั้งเขียนเองยังมองเห็นไม่ชัดเจนว่าเขาโผล่ออกมาจากไหน คนๆ นี้ก็คือคนที่สวมใส่หมวกกระดานามว่าผู้เฒ่านิลสรวงนั่นเอง

ก่อนหน้านั้น ผู้เฒ่านิลสรวงถูกกระบวนท่าเดี่ยวจากจิตยึดติด ราชันเขียนซัดจนปลิวละล่อง แต่ทว่าหลี่ชีย่กลับไม่ได้เป็นห่วงเขา แม้แต่น้อย เนื่องจากเขามีของวิเศษที่ฝืนลิขิตคุ้มกาย คิดจะสังหาร เขาคงไม่ใช่เรื่องง่าย

หวังตั้งเขียนจ้องมองดูผู้เฒ่านิลสรวง นัยน์ตาที่ลึกล้ำคู่นั้นของเขา เพ่งตรงไปข้างหน้า ส่งประกายที่นำกลัวออกมา

“ในเมื่อพวกเจ้าก็ได้ตั้งใจเอาไว้แล้วว่าจะทำการใหญ่สักครั้ง แล้ว
ยังจะทำหลบๆ ซ่อนๆ อยู่ไย!” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวกับหวังตั้งเทียนว่า
“ให้พวกที่แอบซ่อนตัวอยู่เหล่านั้นออกมากันเถอะ นั่งมองศิษย์เฝ้า
मारโลหิตพวกเจ้าถูกสังหารทีละคนๆ ไป พวกเจ้ายังคงอดกลั้นได้
อยู่อีกหรือ?”

พลันที่หลี่ซีเยกล่าวคำๆ นี้ออกไป ประกายตาของหวังตั้งเทียน
กระพริบทีหนึ่ง จากนั้นกล่าวเสียงทุ้มต่ำออกไป “เหล่าบรรพบุรุษ
ทั้งหลาย ไหนๆ เรื่องก็มาถึงขั้นนี้แล้ว พวกเรามาจัดการให้มันจบ
สิ้นกันเถอะ รบกวณเหล่าบรรพบุรุษจัดการกับผู้เยาว์เหล่านั้นเสีย”

ขาดคำ บนท้องฟ้าปรากฏร่างเงาคนสามคนขึ้นมาทันที ยามที่สาม
คนนี้ปรากฏตัว อานุภาพอ่องเทพเหมือนดังคลื่นลูกใหญ่ที่ม้วนตัว
ขึ้นกระแทกใส่ท้องฟ้าอย่างนั้น

พลันที่สามคนนี้ปรากฏตัว ในมือถืออาวุธราชันเซียน “ตูม” เสียง
ดังกึกก้อง ฟุ้งเข้าหาซูหยงหวง ฉินเป่าเจียว และหลี่ซวงเหยียนที่
อยู่ท่ามกลางกองทัพหลายแสนคนนั้น

บรรดาระดับบรรพบุรุษที่ยืนดูอยู่ต่างสะดุ้งทีหนึ่ง เมื่อเห็นอ่องเทพที่
ในมือถืออาวุธราชันเซียนขยับตัว ด้วยอานุภาพราชันเซียนที่

ยิ่งใหญ่ ทำให้กลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนมากต้องคุกเข่าลงกับ
อนุภาพราชันเซียนที่แผ่กระจายเข้ามา

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับอาวุธราชันเซียน พวกของซูหย่งหวงทั้งสาม
คนร้องเสียงแหลมออกมา “แกร่ง” เงินเป่าเจียวดาบขนานฟ้า
ดาบป่าเซียนในมือต้านรับกับอาวุธราชันเซียน หลี่ซวงเหยียนกระบี่
หกภพภูมิแปลงหกภพ จานฟ้าดาราพรายปิดกั้นความลับสวรรค์
ทุกอย่าง มงกุฎหิมะค่ายันสุดยอดบัลลังก์มังกรเอาไว้ หมุนทวน
จักรวาล หวังปิดกั้นการโจมตีและสอยอาวุธราชันเซียนให้ร่วงลง

ซูหย่งหวงมือกำทวนวงเดือนที่มีสีแดงฉานในมือ เหมือนดั่งมังกรที่
บินบินร่อนอยู่บนท้องฟ้า เหมือนเถระที่มายังโลกมนุษย์ ภายใต้
เพลิงแก่นสุริยัน สามารถเผาผลาญสิ่งทุกอย่าง ทำลายท้องฟ้า
เข้ารับมือกับอาวุธราชันเซียนโดยลำพัง

“ตูม...ตูม...ตูม...” ทั้งสามนางต้านรับกับอาวุธราชันเซียนที่ฟาดฟัน
เข้ามา การที่มันถูกสำแดงโดยองค์เทพย่อมรับรู้ได้ถึงอนุภาพที่
ร้ายแรงของมัน แม้นางทั้งสามจะแข็งแกร่งไร้ผู้เทียบเทียม แต่ยังคง
ถูกกระแทกจนตัวลอย เลือดสดๆ ไหลออกมาจากมุมปาก

ตอนที่ 1005 ผู้กุมบังเหียน

<https://novel-lucky.com>

“ฆ่า...” อ่องเทพทั้งสามหวังกำจัดพวกของซูหย่งหวงทั้งสามคนให้สิ้นในคราเดียว ดังนั้นจึงไม่เปิดโอกาสให้พวกเขาหายใจหายคอ อารุราชันเซียนในมือปล้นพุ่งเป้าใส่พวกนางทันที

“ตั้งค่าย...” ในขณะนี้ หลี่ซวงเหยียนส่งเสียงร้องออกมา เสกเอาค่ายกลออกมา ทั้งสามคนปล้นเข้ายึดพื้นที่คนละด้านตั้งเป็นค่ายกลขึ้น กลับกลายเป็นค่ายกลขนาดใหญ่มาก!

ภายในค่ายกลนี้ ด้านหนึ่งเป็นทะเลเพลิงที่ไร้ขอบเขต กายสุริยันได้จัดการสร้างให้บริเวณนี้กลายเป็นดินแดนแห่งเพลิงขึ้นมา ด้านหนึ่งเป็นบริเวณที่มีความศักดิ์สิทธิ์บริสุทธิ์ เสมือนหนึ่งเป็นแคว้นของเหล่าเซียน อีกด้านหนึ่งกลับกลายเป็นพื้นที่ที่พายุคะนองอาละวาดอย่างหนัก ดุจดั่งพื้นที่สุดอันตรายที่มีพายุคะนองในตำนาน พร้อมทำลายสิ้นสรรพวิชา

ค่ายกลสามเซียน เป็นค่ายกลที่หลี่ซวงเหยียนอาศัยกายเซียนของพวกนางทั้งสามสร้างขึ้นมา โดยอาศัยพลังจากกายเซียนของพวกนางทั้งสามมาเป็นตัวขับเคลื่อนค่ายกลนี้ นอกเหนือจากค่ายกลนี้สามารถทำให้พลังแฝงที่มีอยู่ในตัวของพวกนางเพิ่มขึ้นอย่างมาก

เท่านั้น ขณะเดียวกันยังทำให้กายเขียนทั้งสามหลอมรวมเข้าด้วยกันอย่างสมบูรณ์ไร้ที่ติ จนถึงระดับที่น่ากลัวมาก

“ปัง” ค่ายกลสามเขียนสามารถรองรับกับการโจมตีของอาวุธราชันเขียนทั้งสามชิ้นโดยไม่สะทกสะท้าน ซ้ำยังจัดการขังอ่องเทพทั้งสามเอาไว้ภายในค่ายกลอีกด้วย

“ตูม...” ในเวลานี้เอง พายุคะนองไร้ขอบเขตได้ปะทุขึ้น ไฟเขียนที่น่ากลัวพลันกลืนอ่องเทพทั้งสามอยู่ในทะเลเพลิง ขณะที่ด้านบนของอ่องเทพปรากฏสุดยอดพลังที่ศักดิ์สิทธิ์บริสุทธิ์สยบพวกเขาเอาไว้ ทำการสลายและแบ่งแยกหลักสัจธรรมของพวกเขา...

ผู้คนมากมายรู้สึกหวั่นไหวยิ่งนักเมื่อเห็นอ่องเทพทั้งสามถูกขังเอาไว้ในค่ายกล

“นี่ นี่มันคือสามบรรพบุรุษที่มีอาวุธโสมมากที่สุดของเผ่ามารโลหิตนะ” ระดับบรรพบุรุษเผ่าโลหิตรู้สึกกลัวขึ้นมาจึงพิมพ์ออกมา

“ไปให้พ้นหน้าข้า...” ในเวลานี้ กองทัพจำนวนมากหลายแสนคนของเผ่ามารโลหิตต้องการเข้าทำลายค่ายกลสามเขียน เพื่อช่วยเหลือ

อองเทพทั้งสามอีกแรงหนึ่ง แต่ทว่าหิวเพื่อนกลับเข้าขัดขวางเอาไว้
โดยลำพังคนเดียว

หิวเพื่อนในเวลานี้ได้กลายร่างกลับมาเป็นคนแล้ว จากการคำราม
เสียงก้อง เหมือนว่าหิวเพื่อนได้คายความลึกล้ำพิสดารของฟ้าดิน
ออกมา ร่างของเขากลับกลายเป็นขนาดยักษ์และสูงใหญ่ยิ่งนัก
ประกายฟ้าดินที่ไร้สิ้นสุดสาตสองไปที่ตัวของเขา ทำให้ตัวของเขา
กลายเป็นเหมือนสุดยอดสิ่งศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่ง พลังมปราณที่พลุ่ง
พล่านยิ่งของเขากลายมาเป็นสว่างเจิดจ้า ทุกๆ อณูของลมปราณ
ล้วนแล้วแต่เปล่งประกายศักดิ์สิทธิ์ออกมา

พลังที่ฟาดเปรี้ยงลงมาท่ามกลางเสียงคำรามกึกก้องของหิวเพื่อน
ทำให้ฟ้าถล่มดินทลาย ยอดฝีมือเผ่ามารโลหิตถูกบดขยี้ทำลายไป
นับหมื่น!

“สิ่งนี้คืออะไรกัน?” ครันมีผู้มองเห็นพลังมปราณทุกๆ อณูของห
ิวเพื่อนเปล่งเป็นประกายศักดิ์สิทธิ์ออกมา บางคนรู้สึกตระหนกยิ่ง
นักจนต้องพึมพำออกมา อาจกล่าวได้ว่ามีผู้บำเพ็ญตนเพียงไม่กี่
คนเท่านั้นที่เคยเห็นลมปราณผู้บำเพ็ญตนที่สามารถเปล่งประกาย
ศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ได้ มันคล้ายกับเผ่าเหาะที่อยู่ในตำนานอย่างนั้น!

“สายเลือดเทพแท้จริง ยอดเยี่ยมมาก!” เสียงที่แก่หง่อมเสียงหนึ่งดังขึ้น พร้อมกับมือขนาดใหญ่ที่ตกลงมา หนิวเพื่อนคำรามเสียงก้อง ชูแขนทั้งสองขึ้นรับการโจมตีของฝ่ามือนี้เอาไว้

“ตุม...” ทั้งสองปะทะกัน ภูเขาแม่น้ำพังทลาย ร่างกายที่ใหญ่โตของหนิวเพื่อนก้าวถอยหลังตึง ตึง ตึง เหยียบภูเขาแต่ละลูกจนราบถึงแม้จะอาศัยเคล็ดวิชาอากาศรฟ้าสืบแปดสลายของเขาก็ยังไม่ใช่คู่ต่อสู้ของศัตรู

“เป็นทายาทรุ่นหลังของเทพแท้จริงโดยแท้!” ขณะนี้ ปราบกฏคนๆ หนึ่งบนท้องฟ้า เขารู้สึกตกใจไม่น้อยที่เป็นหนิวเพื่อนรับฝ่ามือตนเองแล้วยังคงไม่ตาย

ยามที่คนผู้นี้ปราบกฏตัวบนท้องฟ้า ภายของเขาได้เปล่งอานุภาพออกมากระทั่งระดับปราชญ์ยังรู้สึกสะท้อนขึ้นภายในใจ การยืนอยู่บนนั้นของเขาดูช่างสูงและอยู่ห่างไกลเหลือเกิน เหมือนว่าเพียงเขาขยับตัวเคลื่อนไหวพลันสามารถแปรเปลี่ยนจักรวาล สามารถควบคุมฟ้าดินได้

“จักรพรรดิเทพ...” อย่างว่าแต่กลุ่มคนรุ่นใหม่เลย ต่อให้เป็นผู้
ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสยังคงต้องสะดุ้งที่หนึ่ง รู้สึกหวาดกลัวยิ่งนักเมื่อได้
เห็นคนเช่นนี้

ในที่สุดได้มีจักรพรรดิเทพลงมือบ้างแล้ว การลงมือของจักรพรรดิ
เทพย่อมเป็นการบ่งบอกว่าเรื่องราวในครั้งนี้จะต้องเจียบสงบลงใน
ไม่ช้า

“ใช่จะเป็นเพียงจักรพรรดิเทพเท่านั้น เขาคือผู้กุมบังเหียน!” ระดับ
บรรพบุรุษเผ่าโลहितผู้หนึ่งจดจำประวัติความเป็นมาของคนผู้นี้ได้
หนึ่งศีรษะถึงกับชนลุกกล่าวว่า “เขาคือสุดยอดผู้กุมบังเหียนของ
เผ่าโลहितรองจากราชันเซียนเฉินเสวี่ย เคยปกครองเผ่าโลहितใน
เก้าแดน!”

“ใช่ผู้กุมบังเหียนคนนั้นหรือ?” ผู้ยิ่งใหญ่ของเผ่าโลहितอีกคนเมื่อ
ได้ยินคำกล่าวนี้แล้วต้องรู้สึกหวาดหวั่นในใจยิ่ง กล่าวด้วยความ
ตกใจว่า “เขาไม่ใช่คนของเผ่ามารโลहितนะ ถึงกับลงมือช่วยเหลือ
เผ่ามารโลहित”

ภายในเผ่าโลहित ผู้ที่รับรู้ถึงผู้กุมบังเหียนผู้นี้ต่างรู้สึกตกใจเมื่อได้
ยินคำกล่าวเช่นนี้ เนื่องจากผู้ที่อยู่ตรงหน้าคือระดับบรรพบุรุษที่

เก่าแก่โบราณมาก เคยมีข่าวลือกันมานานมากกว่าเขาถูกปิดผนึกเอาไว้เป็นนิรันดร์ จะไม่มีการกลับสู่โลกปัจจุบันอีกแล้ว ไม่นึกเลยว่ามาวันนี้เขากลับกลับสู่โลกปัจจุบันเพื่อเผ่ามารโลहित แล้วจะไม่ให้ผู้คนต้องตกใจอย่างยิ่งได้อย่างไร

ผู้ที่ยืนสูงเด่นอยู่บนท้องฟ้าและอยู่ห่างไกลเหลือเกิน เขาก็มองดูไปทั่วทั้งสนามรบ ต่อให้เขาไม่แสแสร้างแกลังทำ แต่กลิ่นอายที่เปล่งออกมาจากตัวของเขายังคงทำให้ผู้คนรู้สึกอึดอัด เขาคือจักรพรรดิเทพที่แข็งแกร่งมากคนหนึ่ง ทั้งยังเคยปกครองเผ่าโลहितทั้งเก้าแดนมาก่อน ได้รับการขนานนามว่า เป็นผู้กุมบังเหียนเผ่ามารโลहितที่สุดยอดที่สุดรองจากราชันเซียนเงินเสวีย!

สายตาของผู้กุมบังเหียนไปตกอยู่ที่ตัวของหลี่ชียเอ๋ เอ๋ขึ้นมาอย่างช้าๆ ว่า นับว่าเจ้ามีฝีมือโดยแท้จริง แต่ ผู้มีฝีมือเข้าได้พานพบมามากมายแล้ว วันนี้สามารถทำให้เข้าต้องลงมือด้วยตนเอง ถือว่าเป็นเกียรติแก่เจ้าอย่างยิ่ง”

“เจ้าไม่ควรมายุ่งกับเรื่องนี้ แต่หากเจ้าตั้งต้นจะยุ่งให้ได้ ตาแก่อย่างข้ากลับอยากจะทำกับเจ้าสักหน่อย” ในเวลานี้ เสียงที่มีลมหายใจแต่ไร้เรี่ยวแรงเสียงหนึ่งดังขึ้น พลันเห็นคนผู้หนึ่งก้าวขึ้นไปบนท้องฟ้า

เป็นผู้บำเพ็ญตนเฒ่าคนหนึ่ง เป็นผู้บำเพ็ญตนเฒ่าที่มอมแมมมาก
ชุดผู้บำเพ็ญตนที่เขาสวมใส่อยู่ดูมันขลับไม่รู้ว่าไม่ได้ซักมากี่ปีแล้ว

ผู้บำเพ็ญตนผู้นี้มีนัยน์ตาที่ดูสะลึมสะลือ เหมือนว่าเขานั้นนอน
เท่าไรก็ไม่รู้จักพอ เหมือนว่ายงนอนไม่อยากจะตื่น

การปรากฏตัวของผู้บำเพ็ญตนเฒ่าอย่างกะทันหัน และออกปาก
ทำลู่กับผู้กุมบังเหียนในทันใดเช่นนี้ ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้อง
มองหน้ากันและกัน ผู้ที่รู้จักผู้กุมบังเหียนย่อมรู้ว่าเขาเป็น
จักรพรรดิเทพที่น่ากลัวอย่างแท้จริง เขาถูกยกย่องให้เป็นผู้กุม
บังเหียนของเผ่ามารโลहितที่ยิ่งใหญ่ที่สุดต่อจากราชันเซียนเงิน
เสวีย ซึ่งหาใช่เป็นชื่อเสียงจอมปลอม

เวลานี้ผู้บำเพ็ญตนเฒ่าที่ดูเหมือนเป็นขอทานกลับต้องการทำลู่กับ
ผู้กุมบังเหียน จึงทำให้ผู้คนต้องคาดเดากันยกใหญ่ว่า เจ้าผู้
บำเพ็ญตนเฒ่านี้มาจากที่ใดกันแน่

หลี่ซิเย่ถึงกับหัวเราะออกมาเมื่อมองเห็นผู้บำเพ็ญตนเฒ่าผู้นี้
เพราะผู้บำเพ็ญตนเฒ่าผู้นี้ก็คือเผิงเจียนนั่นเอง!

“คนของหอวิถีฟ้า” นับว่าผู้กุมบังเหียนหาใช่ผู้มีชื่อเสียงลอมปอม โดยแท้ คนอื่นอาจไม่รู้จักประวัติความเป็นมาของเฟิงเจียน แต่เขากลับจดจำประวัติความเป็นมาของเฟิงเจียนได้ทันที นับว่ายอดเยี่ยมมาก

นัยน์ตาคู่นั้นของผู้กุมบังเหียนผู้นี้เสมือนว่าสามารถมองเห็นไปถึงอดีต เขาล้วงมองเฟิงเจียนแล้วกล่าวว่า “แม้ว่าทักษะของเจ้าจะฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก แต่ทว่าเจ้ายังคงไม่ใช่คู่ต่อสู้ของข้า”

“เคยมีราชันเซียนยกย่องเจ้ามาก และข้าเองก็รู้ว่าเจ้านั้นยอดเยี่ยม” เฟิงเจียนไม่ได้ให้ความสนใจ กรอกเหล้าเลิศรสเข้าปากอีกหนึ่ง ห้าวเราะกล่าวว่า “แต่เจ้าต้องอาศัยก็กระบวนท่าในการเอาชนะข้าให้ได้ล่ะ? ห้าวร่อย หรือหนึ่งพันกระบวนท่า!”

คำพูดของเฟิงเจียนทำให้ยอดฝีมือที่อยู่บนห้องฟ้าจำนวนมากต้องตกใจ ชื่อเสียงของผู้กุมบังเหียนเป็นที่เลื่องลือ กระทั่งราชันเซียนยังให้การยกย่อง หากผู้กุมบังเหียนต้องอาศัยห้าวร่อยหรือกระบวนท่าหนึ่งพันกระบวนท่าจึงสามารถเอาชนะผู้บำเพ็ญตนที่ดูไม่สะดุดตาตรงหน้าผู้นี้ล่ะก็ ย่อมสามารถจินตนาการได้ว่า ผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ตรงหน้าคนนี้มีพลังแข็งแกร่งเช่นใดแล้ว

สายตาที่เหมือนดั่งสามารถมองเห็นอดีตและปัจจุบันของผู้กุมบังเหียน เขามองดูเผิงเจียนเหมือนต้องการหาจุดอ่อนของเผิงเจียน เพื่อจะได้ลงมือปล้นให้ถึงตายอย่างนั้น แต่ทว่าเผิงเจียนกลับไม่ได้ให้ความสนใจ ยังคงกรอกเหล่าเลิศรสเข้าปากทีละคำอย่างต่อเนื่อง

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” ในเวลานี้เอง มิติกาลเวลาเหมือนสิ้นสะเทือนที่หนึ่ง ในที่สุดประตูที่อยู่บนห้องฟ้าได้เปิดออกมาแล้ว ปรากฏประกายโลหิตที่ไหลพุ่งลงมา ทันใดนั้นประกายโลหิตที่ไหลพุ่งลงมากก็ได้ปกคลุมไปทั่วทั้งฟ้าดิน กระทั่งกล่าวได้ว่าทั่วทั้งแดนซาดทักซิณล้วนแล้วแต่สามารถมองเห็นประกายโลหิตที่แดงสดแจกเช่นโมรา ประกายโลหิตที่ปกคลุมฟ้าดินแห่งนี้ช่างแลดูงดงามเหลือเกิน

ท่ามกลางประกายโลหิตปรากฏแคว้นที่กว้างใหญ่ไพศาลยิ่งแห่งหนึ่ง แคว้นแห่งนี้ตั้งสูงเด่นอยู่บนห้องฟ้า ณ ที่ตรงนั้น มีประชากรมากมายสุดประมาณ ที่ตรงนั้น มีความลึกลับพิสดารที่ไร้ขอบเขต

ท่ามกลางแคว้นที่กว้างใหญ่ไพศาลนี้ ดูเหมือนว่าจะเปี่ยมไปด้วยทะเลเลือดที่ไร้ขอบเขต โดยมีประชากรจำนวนนับไม่ถ้วนที่มีชีวิตท่ามกลางทะเลเลือดแห่งนี้ เบื้องบนของเหล่าพลเมืองดำรงไว้ซึ่งเหล่าเทพ และเหนือเหล่าเทพขึ้นไปมีร่างเงาที่สูงใหญ่อยู่สามคน โดยมีร่างเงาที่สูงใหญ่ทั้งสามเป็นผู้บัญชาการแคว้นแห่งทะเลเลือดแห่งนี้!

ยามที่บนท้องฟ้าได้ปรากฏแคว้นแห่งทะเลเลือดเช่นนี้ ทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่ถ้วนรู้สึกหวั่นไหวอย่างยิ่ง กระทั่งบรรดาสำนักรต่างๆ ในแดนชาติทักษิณที่ตั้งอยู่ห่างไกลจากที่ตรงนี้เป็นอันมาก ยังสามารถรับรู้ได้ถึงกลิ่นอายสายหนึ่งที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

ส่วนผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์ด้วยแล้วยิ่งไม่ต้องพูดถึง พวกเขา รู้สึกหวั่นไหวจนพูดอะไรไม่ออก ขณะที่ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนเผ่าโลหิตยังมีปฏิกิริยาที่รุนแรงมากกว่า ยามที่แคว้นแห่งทะเลเลือดนี้ได้ปรากฏขึ้นมา นั้น บรรดา ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนเผ่าโลหิตแทบอยากจะก้มลงหมอบกราบ เหมือนหนึ่งว่าแคว้นแห่งทะเลเลือดนี้คือที่พึ่งพิงสุดท้ายของเผ่าโลหิต เป็นแคว้นแห่งสวรรค์ในใจของศิษย์เผ่าโลหิตทั้งหลาย! หากสามารถอาศัยอยู่ในแคว้นเช่นนี้แล้ว ถือเป็นเกียรติยศที่ยิ่งใหญ่หาที่สุดมิได้

“สำเร็จแล้ว...” แม้แต่หวังตั้งเทียนที่เป็นถึงผู้ยิ่งใหญ่เช่นนี้ยังแสดงถึงความปิติออกมา เมื่อเห็นแคว้นแห่งทะเลเลือดปรากฏขึ้นบนท้องฟ้า

“ข้า ข้า ข้ารู้แล้วละว่า ชาติสุดท้ายในที่ยิ่งใหญที่สุดของเผ่ามารโลหิตคืออะไร” ระดับบรรพบุรุษเผ่าโลหิตที่แก่หง่อม ซึ่งมองดู

เหตุการณ์อยู่ร้องเสียงหลงออกมา “นี่ นี่ นี่มันคือแคว้นเทพโลหิต
เซียน!”

“แคว้นเทพโลหิตเซียน มัน มันคืออะไร?” ผู้เยาว์ไม่เคยได้ยินชื่อนี้
มาก่อน จึงเอ่ยถามขึ้น

“มันเป็นเพียงตำนานเท่านั้น ไม่คิดว่าจะเป็นเรื่องจริง” ระดับบรรพ
บุรุษที่แก่งอมของเผ่าโลหิตคนนี้มองดูแคว้นทะเลเลือดที่อยู่บน
ท้องฟ้าอย่างไม่คิดว่าจะเป็นไปได้ กล่าวพึมพำว่า “ตามตำนานเล่า
ว่า ราชันเซียนองค์แรกของเผ่ามารโลหิตเคยมีปณิธานยิ่งใหญ่อยู่
อย่างหนึ่ง คือการสร้างสุดยอดแคว้นสำหรับเผ่ามารโลหิตของพวกเขา
เขาขึ้นมา...”

“...แต่ทว่า ภายหลังกลับไม่มีข่าวคราวอีกเลย ผู้คนในยุคหลังต่าง
เข้าใจว่าราชันเซียนองค์นี้ประสบความล้มเหลวเสียแล้ว ไม่นึกเลย
ว่ามันไม่ได้ล้มเหลว เพียงแต่ปรับเปลี่ยนวิธีการดำเนินการเท่านั้น
อีกทั้งราชันเซียนเผ่ามารโลหิตอีกสององค์ต่อมาก็ได้พยายามสาน
ต่อ” ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ในใจของบรรพบุรุษผู้นี้สั่นเทาชนิดหนึ่ง รู้
แล้วว่าเพราะเหตุใดเผ่ามารโลหิตจึงมีความทะเยอทะยานที่จะ
เทียบเคียงกับดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษ กระทั่งต้องการเข้าแทนที่
ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต

ในขณะนี้ไม่เพียงแต่หวังตั้งเทียบเท่านั้น กองทัพจำนวนหลายแสน
ของเผ่ามารโลहितก็จ้องมองดูแคว้นทะเลเลือดด้วยความตื่นตัน
กระทั่งเรียกได้ว่าหากไม่เป็นเพราะอยู่ระหว่างรบทัพจับศึกล่ะก็ เกรง
ว่าพวกเข้าทั้งหมดคงคุกเข่าลงกราบแล้ว

เป็นไปตามที่ระดับบรรพบุรุษผู้นั้นพูดออกมา แคว้นทะเลโลหิตเคย
ถูกสร้างขึ้นโดยราชันเซียนทั้งสามของเผ่ามารโลहित กระทั่งได้
อาศัยเลือดวิมณะราชันเซียนของตนมาทำการหลอมสร้างแคว้นนี้
ขึ้น แคว้นนี้จะมีความลึกลับพิสดารที่มนุษย์โลกคิดไม่ถึง ด้านในได้
แอบซ่อนพลังที่แข็งแกร่งจนนึกไม่ถึง!

ตอนที่ 1006 เชนม่า

<https://novel-lucky.com>

เนื่องเพราะมีแคว้นทะเลเลือดนี้เอง ทำให้เผ่ามารโลहितมีความ
ทะเยอทะยานขึ้นมา ความทะเยอทะยานที่ต้องการเทียบเคียงกับ
ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहित กระทั่งแทนที่ดินแดนดั้งเดิมบรรพ
บุรุษโลहित

“วันนี้ ต่อให้เทพแห่งอาณาจักรของหอวิธิฟามาด้วยตนเองก็ไม่สามารถพลิกสถานการณ์ได้!” ในเวลานี้ ผู้กุมบังเหียนก็เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มเช่นกัน มองหน้าเฟิงเจียนทีหนึ่ง เปี่ยมด้วยความมั่นใจ

จากนั้น ผู้กุมบังเหียนจ้องมองไปที่หลี่ซีเย กล่าวอย่างช้าๆ ว่า
“แคว้นทะเลโลहितปรากฏ ย่อมเป็นการลิขิตเอาไว้แล้วว่า เผ่ามารโลहितจะต้องเปล่งประกายเจิดจ้า เผ่ามารโลहितจะต้องแข็งแกร่งและเจริญรุ่งเรือง วันนี้ พวกเจ้าก็คือผู้ถูกบูชายันต์เป็นชุดแรก”

“การมีความมั่นใจหาใช่เรื่องเลวร้าย น่าเสียดาย พวกเจ้าไม่มีวันรับรู้เลยว่ากำลังเป็นศัตรูกับใคร” หลี่ซีเยหัวเราะออกมา จากนั้นตบมือสองสามที กล่าวว่า “เออละ สาวๆ ทั้งหลาย ที่ควรจะอุ่นเครื่องก็

ได้อุ่นเครื่องไปแล้ว เล่นรี ก็เล่นจนสนุกพอแล้ว เลิกร่ากันแค่นี้เถอะ นะ สมควรให้คุณชายของพวกเขาเจ้าได้ลงมือบ้างแล้ว”

แม้ว่าคำพูดของหลี่ชียเอะไม่ได้ดังมากเป็นพิเศษ แต่ทว่าทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วนแล้วแต่ได้ยินกันอย่างชัดเจน

“ปัง...” ค่ายกลสามเซียนถูกเปิดออก พวกของหลี่ซวงเหยียนทั้งสามคนต่างล่าถอยกันไปอยู่ด้านข้าง ขณะที่อ่องเทพทั้งสามที่ออกมาจากค่ายกลสามเซียนนั้นมีท่าทางที่ดูขมขื่น หากไม่เป็นเพราะมีอาวุธราชันเซียนคุ้มกายละก็ เกรงว่าคงยืนหยัดอยู่ในค่ายกลสามเซียนได้ยาก

ผู้คนจำนวนมากที่ได้เห็นภาพนี้แล้วต้องรู้สึกเสียวสันหลังวาบ ผู้หญิงที่ไม่เป็นสองรองใครทั้งสามคนนี้ออกจะแข็งเกร็งเกินและฝืนลิขิตสวรรค์เกินไปแล้วกรรมง ถึงกับสามารถกักขังอ่องเทพสามคนจนอยู่หมัด!

หลี่ชียเอะมองดูพวกของเผิงเจียน หัวเราะกล่าวว่า “ในเมื่อเผ่ามารโลहितต้องการตัวข้า พวกเจ้าก็ถอยไปเถอะ ภาษิตว่า แค้นยอมมีตัวการ หนียอมมีเจ้าหนี บุญคุณความแค้นระหว่างข้ากับเผ่ามารโลहितก็ให้มันขาดกันตั้งแต่วันนี้ก็แล้วกัน”

“รอคุณชายกวาดให้เรียบ” คนแรกที่ฉากหลบออกจากสนามรบก็คือหนิวเฟิน เขาฉากหลบออกมาโดยไม่ลังเล

สำหรับผู้แต๋มานิลสรวยไม่พูดพล่ามทำเพลงอะไร จับพลันหายไปไหนไหน ส่วนเฟิงเจียนถึงกับกรอกเหล้าเลิศรสเข้าปากอีกอีกหนึ่ง มองหน้าผู้กุมบังเหียนทีหนึ่ง แล้วก็จ้องมองกองทัพจำนวนหลายแสนนั้น สายหน้าเบาๆ กล่าวด้วยความหดหู่ว่า “เผ่ามารโลहितนะ เผ่ามารโลहित หลังจากวันนี้ไปแล้ว เกรงว่าคงเหลือไว้เพียงประวัติศาสตร์แล้วละ” ขาดคำหันหลังจากไป

การไปจากของพวกเขาเฟิงเจียน ผู้แต๋มานิลสรวย ทั้งหวังตั้งเหียนและผู้กุมบังเหียนต่างไม่ได้ขัดขวางแม้แต่น้อย เพราะเป้าหมายของพวกเขาคือหลี่ชียะ

แต่ภาพที่เกิดขึ้นสร้างความตระหนกให้กับผู้คนจำนวนมาก หากเป็นคนอื่น การที่มีกำลังเสริมที่แข็งแกร่งขนาดนี้ทำไม่ถึงไม่เอาละ แต่ทว่าหลี่ชียะกลับเลือกที่จะต่อสู้กับเผ่ามารโลहितทั้งหมดเพียงลำพังคนเดียว สู้กับกองทัพจำนวนหลายแสนลำพังคนเดียว

“ถึงแม้จะเป็นศัตรูที่ต้องตายกันไปข้างหนึ่ง ในฐานะผู้เยาว์ เจ้ามีความกล้าหาญถึงเพียงนี้ก็นับว่ายอมเยียมมาก” ผู้กุมบังเหียนมองดูหลี่ซีเย่ กล่าวอย่างซ้าๆ ว่า “น่าเสียดาย เจ้าไม่ควรเป็นศัตรูกับเผ่ามารโลहित เป็นการทำลายอนาคตของตัวเอง!”

ผู้กุมบังเหียนนับเป็นจักรพรรดิเทพที่ยอดเยียมมากมาตั้งแต่ครั้งครานั้น เคยหมายเมินต่อเก้าแดน ภายหลังได้รับการมอบหมายภารกิจสำคัญจากดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहित ช่วยปกครองดูแลเผ่าโลहितให้กับดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहित!

หลังจากที่เขาฉีกร่างปลีกตัวไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวในยุทธภพอีก ในฐานะผู้เคยสร้างเกียรติยศให้กับตนเองได้อย่างยิ่งใหญ่ เกรงว่าเรื่องที่สามารถทำให้เขาต้องหวนไหวคงมีอยู่ไม่มากแล้วละ สามารถทำให้เขาต้องกลับสู่ยุทธภพอีกครั้งมีความเป็นไปได้ที่ต่ำมาก

แต่ทว่ามาคราวนี้เผ่ามารโลहितกลับสามารถทำให้เขากลับเข้ามาได้ และยอมเป็นแนวร่วมให้กับเผ่ามารโลहित เป็นเพราะเผ่ามารโลहितได้เปิดเงื่อนไขที่ทำให้เขาไม่อาจปฏิเสธได้ กล่าวสำหรับเขาแล้วสิ่งที่สามารถสะกิดใจเขาให้หวนไหวได้ก็คงเป็นแคว้นทะเลโลहित! ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาอยากได้มากที่สุด!

มีฉะนั้นแล้ว เฉกเช่นตัวเขาที่เป็นจักรพรรดิเทพแห่งยุค แล้วจะมาเข้าสู่ยุทธภพเพื่อเผ่ามารโลहितได้อย่างใดกัน!

สำหรับคำพูดของผู้กุมบังเหียนทำให้หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะออกมา สายหัวเบาๆ ว่า “สวีซือเถ่งนะสวีซือเถ่ง เจ้าเคยเป็นถึงจักรพรรดิเทพยิ่งใหญ่แห่งยุค เคยเป็นผู้ແຂ່ງຂາວຂອງດິນແດນດັ່ງเดิมบรรพบุรุษโลहितมาก่อน หวนนึกถึงครั้งครานั้น เจ้านับเป็นผู้ที่รู้จักจริงเพียงใด เสียตาย ก้าวเดินมาถึงวันนี้แล้ว เจ้ากลับถูกผลประโยชน์ครอบงำ ทำให้ต้องสูญเสียสิ้นความเป็นผู้ชาญฉลาดมาตลอดชั่วชีวิต นับว่าเจ้าแก่จนเลอะเลือนแล้วจริงๆ”

สองตาของผู้กุมบังเหียนพลันเจิดจ้าขึ้นมา จ้องมองดูหลี่ชีย่และรู้สึกตระหนกอยู่ไม่น้อย เนื่องจากหลี่ชีย่สามารถเรียกชื่อของเขาได้ถูกต้อง ในยุคนี้คนที่รู้จักชื่อของเขานับว่ามีอยู่น้อยมากแล้ว

หลี่ชีย่ไม่สนใจผู้กุมบังเหียน จ้องมองดูหวังตั้งเทียน ยิ้มกล่าวว่า “ยังมีเจ้า นึกถึงเมื่อครั้งครานั้น เจ้านับเป็นคนที่ยอดเยี่ยมปานใด คนหนึ่ง สามารถปกครองเผ่ามารโลहितจนมีความสามัคคีได้ถึงขนาดนี้ เผ่ามารโลहितแข็งแกร่งเจริญรุ่งเรืองขึ้นในยุคของเจ้า เสียตาย เจ้าน่ะแก่แล้ว สมองเลอะเลือนไปหมดแล้ว หลงตัวเองจนเข้าใจว่าอาศัยเผ่ามารโลहितของพวกเขาแล้ว อาศัยแคว้นทะเลเลือด

ของพวกเขาแล้ว ก็สามารถทำลายต่อฐานะของดินแดนดั้งเดิม
บรรพบุรุษโลหิตได้จริง!”

“เจ้าน่ะไม่ได้เข้าใจในดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตเอาเสียเลย!”
หลี่ชีย่หัวเราะและสายหน้า กล่าวว่ “สวีซือเถี่ยวรู้ว่าดินแดน
ดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตมีความแข็งแกร่งเพียงใด แต่เขากลับไม่
บอกกล่าวต่อเจ้า เขาก็แค่ต้องการแคว้นทะเลเลือดนี้เท่านั้นเอง”

การที่หลี่ชีย่ทำการแจกแจงเรื่องราวจนชัดแจ้งถึงเพียงนี้ ทำให้
บรรดายอดฝีมือที่มองดูอยู่ในระยะห่างไกลต่างรู้สึกหวั่นไหวไป
ตามๆ กัน ไม่ว่าจะเป็ดยอดฝีมือเผ่าโลหิต หรือยอดฝีมือเผ่าอื่นๆ
ต่างรู้สึกตกใจ ความทะเยอทะยานของเผ่ามารโลหิตออกจะมาก
เกินไปเสียแล้ว ทำลายอำนาจของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตที่
มีต่อเผ่าโลหิต!

“ไม่ว่าเจ้าจะเลี่ยมยังไงก็ตาม” สำหรับคำพูดของหลี่ชีย่ ผู้กุม
บังเหียนสายหน้าเบาๆ กล่าวว่ “ไม่ใช่เผ่าพวกเรากันเอง ย่อมมีใจ
ที่เป็นอื่น ไม่ว่าเจ้าจะใช้วิธีอะไรไปทำให้ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษ
ลุ่มหลง แต่ทว่าในฐานะที่เป็นหนึ่งในสมาชิกของเผ่าโลหิต มีสิทธิ์
และมีหน้าที่ที่จะต้องรักษาความบริสุทธิ์ของเผ่าโลหิต!”

หลี่ชียเอหัวเราะและลุกขึ้นยืนจากเก้าอี้มังกรที่นั่งอยู่กล่าวว่า “สุดแล้วแต่เจ้าจะพูดยังไง เพื่อเผาโลหิตก็ดี เพื่อแคว้นทะเลเลือดก็ช่าง เมื่อเรื่องราวมาถึงตรงนี้แล้ว ให้พวกเราได้มีการสะสางเสียทีก็แล้วกัน”

กล่าวพลาง หลี่ชียเอมองดูแคว้นทะเลเลือดที่อยู่บนท้องฟ้าแล้ว ถึงกับเพยร่อยยิ้มที่เข้มข้นออกมา

ขณะที่หลี่ชียเอเพยร่อยยิ้มออกมาเช่นนี้ หวังตั้งเทียนรู้สึกใจสั่นนิดหนึ่งโดยไม่ทราบสาเหตุ มีความรู้สึกเหมือนไม่เป็นมงคล

หวังตั้งเทียนกล่าวเสียงทุ้มต่ำ “หลี่ชียเอ เจ้ายอมสวามิภักดิ์เวลานี้ยังทัน” คู่สายตาที่ลึกล้ำจ้องมองหลี่ชียเอโดยไม่ละสายตา ขอเพียงหลี่ชียเอแสดงจุดอ่อนใดๆ ออกมาให้เห็น เขาก็จะจับตัวหลี่ชียเอเอาไว้

“สวามิภักดิ์?” หลี่ชียเอหัวเราะออกมา สายหัวและกล่าวว่า “หวังตั้งเทียน เจ้ามันอวดดีมากเกินไปแล้ว เจ้าประเมินสถานการณ์ต่ำไปอย่างสิ้นเชิง เวลานี้ต่อให้เผ่ามารโลหิตของเจ้าต้องการให้เรื่องจบ ข้าก็ไม่ยอมปล่อยพวกเจ้า เรื่องบานปลายมาถึงขั้นนี้แล้ว หากไม่ทำลายเผ่ามารโลหิตของพวกเจ้าล่ะก็ จะสร้างบารมีที่ผู้ใดก็ก้าวล่วงไม่ได้ของข้าได้อย่างไร!”

“ตรงกับความคิดของข้าพอดี!” ผู้กุมบังเหียนได้กักตัวหลี่ซีเยเอาไว้ ขณะที่อาวุธราชันเซียนอยู่ในมือ เขากล่าวเสียงทุ้มต่ำว่า “ในเมื่อไม่มีอะไรจะพูดอีก งั้นก็มาวัดกันดูก็แล้วกัน ไม่ตายไม่เลิก!”

“ดี ไม่ตายไม่เลิก!” หลี่ซีเยเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่เข้มข้นยิ่งนัก ธนูสีเงินอยู่ในมือ กล่าวว่า “ให้ข้าเปลี่ยนสถานที่ตรงนี้ให้เป็นแดนนรกอเวจีก็แล้วกัน!” ขาดคำ ธนูสีเงินพลันถูกปักตรึงลงไปในพื้นดินในทันที

“ตูม...ตูม...ตูม...” ดังฟ้าถล่มดินทลาย เมื่อธนูสีเงินถูกปักตรึงเข้าไปในพื้นดินแล้วนั้น ฟ้าดินบริเวณนั้นล้วนถูกปกคลุมเหมือนว่าจะมีการบุกเบิกพื้นที่แห่งนี้ขึ้นมาใหม่อย่างนั้น นาที่นี้ทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นภูเขาแม่น้ำล้วนหายไปสิ้น ตระกูลหวังก็หายไป ไม่มีวิหารโบราณตีกรามบ้านช่อง ไม่มีภูเขาสูงตระหง่าน ในเวลานี้พื้นที่แห่งนี้ถูกความสับสนอลหม่านปกคลุมกลืนกินไปจนหมดสิ้น

ทอดสายตามองออกไป ความสับสนอลหม่านที่ไร้สิ้นสุดนี้ที่อยู่ตรงบริเวณนั้น มันเหมือนดังเป็นสภาพของฟ้าดินที่แรกเริ่มกำเนิดขึ้นอย่างนั้น หลักสัจธรรมยังไม่บรรลุสำเร็จเป็นรูปเป็นร่าง หลักกฎเกณฑ์ต่างๆ ยังไม่ปรากฏ ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนอยู่ในสภาพรวม

ศุนย์ เมื่อมาอยู่ ณ ตรงนี้แล้ว เหมือนดังทุกสิ่งอย่างล้วนอยู่ภายใต้ การบงการของความสับสนอลหม่าน

แม้แต่บุคคลระดับบรรพบุรุษยังคงรู้สึกตกใจยิ่ง เมื่อมองเห็นภาพ ของตระกูลหวังทั้งหมดถูกปกคลุมไปด้วยความสับสนอลหม่าน มองดูพื้นที่ที่เป็นเหมือนแรกเริ่มกำเนิดฟ้าดิน สรรพชีวิตยังไม่ได้ ถึงกำเนิดขึ้นมา

“แวงค์...” ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ท่ามกลางความสับสนอลหม่าน เหมือนมีเรือขนาดเล็กลำลอยขึ้นมาเลื่อนกลาง เรือแห่งชีวิต เรือ สร้างภพ และเรือชีวิตนิรันดร์!

ยามที่เรือน้อยทั้งสามลำปรากฏขึ้นมา นั้น พลังชีวิตที่น่าเกรงขาม และไร้สิ้นสุด พลังแห่งการสร้างโลก พลังอันเป็นนิรันดร์พลันถูก ถ่ายทอดลงไปยังฟ้าดินบริเวณที่ปกคลุมด้วยความสับสนอลหม่าน นั้นทันที

ความน่าเกรงขามและทรงพลังของพลังยิ่งใหญ่ทั้งสามสุดจะ จินตนาการสำหรับผู้คน พลังแห่งชีวิตก็เสมือนดังมีพลังลมปราณที่ ได้มาจากสรรพชีวิตนับล้านๆ ชีวิตจากทุกหนแห่งในโลกอย่างนั้น ขณะที่พลังสร้างโลกดุจสิ่งศักดิ์สิทธิ์ผู้สร้างโลกอาศัยพลังที่เป็น

หนึ่งทำการแผ้วถางทุกสิ่งทุกอย่าง ส่วนพลังชีวิตอันเป็นนิรันดร์ก็
คือไม่มีวันสลายเป็นนิรันดร์ และคงอยู่เป็นนิรันดร์...

“แว้งค์...” กระจกที่พลังไร้สิ้นสุดเหล่านี้ได้ถูกถ่ายเทลงไปที่
ท่ามกลางความสับสนอลหม่านอยู่นั้น ปรางค์ค่ายกลที่มีขนาดใหญ่
ใหญ่โตไร้ขอบเขตถูกเปิดออกมา ยามที่ค่ายกลขนาดใหญ่เปิด
ออกนั้น ฟ้าดินต้องเหม่อลอย เหล่าเทพเทวาตัวสั้นเทา เก้าชั้นฟ้า
สิบแดนดินสะเทือนไหว การเช่นฆ่าสังหารที่น่ากลัวจนไม่
สามารถบรรยายได้ด้วยตัวอักษรพรั่งไปทั่วทั้งห้องฟ้าที่
พร่างพร่างด้วยดวงดาว บดขยี้ทำลายบรรดาเทพเทวาเหล่าราชัน
เซียนที่ดำรงอยู่ในโลกนี้ทั้งหมด เมื่ออยู่ท่ามกลางค่ายกลนี้แล้ว
สรรพชีวิตใดๆ ล้วนแล้วแต่กลับกลายเป็นขนาดเล็กจิ๋วมาก

“ปัง ปัง ปัง...” เสียงเหมือนอะไรบางอย่างร่วงลงพื้นดังขึ้น ขณะที่
ค่ายกลดังกล่าวนี้ถูกสำแดงเปิดออกนั้น บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญ
ตนจำนวนมากที่ยืนดูอยู่บนห้องฟ้าในระยะห่างไกล พวกเขาพลัน
ร่วงหล่นจากห้องฟ้าลงสู่พื้นดินกันเป็นแถว พวกเขาถูกพลังการ
เช่นฆ่าที่น่ากลัวบดขยี้จนไม่สามารถยืนอยู่บนห้องฟ้าได้อีกต่อไป
แม้ว่าพวกเขาจะออกห่างจากสมรภูมิลบค่อนข้างไกลก็ตาม

เวลานี้ พวกเขามีสภาพเหมือนแก้วที่ถูกเทลงไปในหม้อต้มอย่าง
นั้น ได้ยินเสียงตกกระทบพื้นดังไม่ขาด ทั้งหมดตกลงไปอยู่บนพื้น

อีกทั้งภายใต้พลังเช่นฆ่าที่นำกลัว พวกเขาไม่สามารถลุกขึ้นมา
ได้แต่หมอบคลานอยู่กับพื้นด้วยร่างที่สิ้นเหาไม่หยุดนิ่ง แม้แต่ผู้ที่
ดำรงอยู่ในระดับบรรพบุรุษก็ไร้ซึ่งเรี่ยวแรงที่จะขัดขึ้น ภายใต้กลิ่น
อายการเช่นฆ่าเช่นนี้ เหมือนเนื้อที่อยู่บนเขียงสุดแล้วแต่ใครเขาจะ
เชือดเนื้อตามอำเภอใจ และมีท่าที่สิ้นเหาอยู่ตรงนั้น

“สิ่ง สิ่ง สิ่งนี่คืออะไร...” นาทีนี้ การเช่นฆ่าที่นำกลัวได้ส่งพลังบาด
ขยี้ไปทั่วทั้งแดนชาดทักษิณ กระทั่งลามไปถึงแดนมนุษย์กษัตราทั้ง
หมด

ภายใต้พลังการเช่นฆ่าที่นำกลัวนี้ ไม่รู้ว่ามีสรรพชีวิตจำนวนเท่าไร
ในแดนชาดทักษิณต้องหมอบคลานอยู่กับพื้นไม่สามารถลุกยืนได้
ภายใต้พลังเช่นฆ่าที่นำกลัวเช่นนี้ ไม่ว่าคนนั้นจะเป็นเพียงผู้
บำเพ็ญตนตัวน้อยๆ หรือเป็นถึงระดับจอมกษัตรา ทั้งหมดล้วน
แล้วแต่เป็นดั่งมดปลวกที่ไร้ค่าคู่ควรจะกล่าวถึง

นาทีนี้ ทั่วทั้งแดนชาดทักษิณเป็นเสมือนดั่งวันสิ้นโลกอย่างนั้น
สรรพชีวิตทุกอย่างล้วนตัวสิ้นงันงก และขอให้นาทีนี้ได้ผ่านพ้นไป
โดยเร็วไว เพราะนาทีนี้กล่าวสำหรับผู้ใดก็ตาม มันคือความทรमान
ที่ยากจะทนนานนับพันล้านปีอย่างนั้น

“อ้ากก...อ้ากก...อ้ากก...” เวลาที่ท่ามกลางบริเวณความสับสนอลหม่านปรากฏเสียงร้องน่าเวทนาดังขึ้น ส่งผลให้บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่มาดูชมการต่อสู้และหมอบคลานอยู่กับพื้นเวลานี้วิญญานแทบหลุดจากร่าง!

ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต่างเคยประสบกับความเป็นความตายมาแล้ว แต่ทว่ามาวันนี้ ยามที่พวกเขาถูกพลังการชนฝ่าที่นำกลัวเข้าบดขยี้ ทำให้พวกเขามีสภาพเหมือนเช่นเนื้อที่อยู่บนเขียงอย่างนั้น เมื่อได้ยินเสียงร้องอันน่าเวทนานี้แล้ว ทำให้พวกเขารู้สึกว่าคงไม่มีสิ่งใดในโลกที่ทำให้ต้องหวาดกลัวมากไปกว่านี้อีกแล้ว กระทั่งมีบางคนตกใจจนกางเกงเปียก สิ่งนี้จะคงความเป็นฝันร้ายที่น่ากลัวที่สุดในชีวิตของพวกเขา!

ตอนที่ 1007 เหลือเพียงเก้าอี้

<https://novel-lucky.com>

ไม่มีใครสามารถมองเห็นว่าภายในบริเวณที่แลดูสงบสนออลหม่านนั้นเกิดอะไรขึ้นกันแน่ แต่ทว่าฟังจากเสียงร้องโหยหวนน่าเวทนาที่ดังออกมา ก็พอจะจินตนาการได้ถึงสภาพที่เกิดขึ้นภายในนั้น เกรงว่าคงกลายเป็นนรกอเวจีที่น่ากลัวไปแล้ว

ท่ามกลางการบดขยี้เช่นฆ่าที่เกิดขึ้นในแดนชาติทัชชิตน ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องหวั่นไหว แม้แต่ผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะถูกผนึกร่างฝังเอาไว้ส่วนที่ลึกลงไปในใต้พื้นดินมาเป็นเวลาอย่างยาวนาน ยังถูกทำให้ตกใจจนลุกขึ้นนั่งด้วยสีหน้าที่ขาวซีด

“ค่ายกลสังหารราชันเซียน...” ภายในพรรคปกฟ้า บรรพบุรุษที่แก่ง่อมยั้งแหงนหน้ามองฟ้าดินแล้ว ถึงกับตื่นตันใจระคนกับดีใจพึมพำออกมาว่า “ใต้เท้าลงมือ แก้วชั้นฟ้าสับแดนดินสมควรสิ้นเทาเหล่าเทพเทวาและราชันสมควรคุกเข่ากราบกราน!”

ภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์ ตระกูลขุนนางโบราณที่ไม่สูงส่งกับใครหลายแห่งก็ถูกทำให้หวั่นไหว ปฐมบรรพบุรุษที่แก่ง่อมยั้งหลังตื่นขึ้นมาแล้ว ได้รับรู้ถึงการเช่นฆ่าที่บดขยี้ทุกอย่างนั้นแล้ว พวกเขาไม่รู้ว่าสมควรยินดีหรือว่าระทมดี ปฐมบรรพบุรุษที่แก่ง่อมยั้ง

พื้มพ้อออกมาว่า “สุดยอดเกียรติยศในอดีตนะ เป็นความภาคภูมิใจของเผ่าพันธุ์มนุษย์พวกเรา แต่ทว่ามันถูกสร้างขึ้นมาจากเลือดเนื้อเป็นจำนวนมากมายเท่าไรกันเล่า?”

“โอ้แม่เจ้า เจกเช่นเดียวกันกับที่อยู่ในตำนานอย่างนั้น!” ภายในไฟประหลาดที่เป็นหนึ่งสำนักสามราชันเซียน ชายหนุ่มผู้นั้นรู้สึกตระหนกตกใจจนหน้าถอดสี กล่าวด้วยท่าทีตระหนกว่า “ผู้ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์เมื่อสำแดงท่าไม้ตายออกมา ถึงแม้ราชันเซียนเองก็ไม่ต้องการไปยุ่งกับเขา! ข้านี้โชคร้ายสุดๆ เลย ต้องมาเจออะเจอกับเขาอีกแล้ว! พวกเงาเผ่ามารโลหิตพวกนี้ ไม่รู้แม้กระทั่งตัวเองไปเหยอะไรเข้า!”

แม้แต่ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตที่อยู่ด้านใต้สุดอันไกลโพ้น ระดับบรรพบุรุษที่แก่งอมจำนวนไม่น้อยถูกปลุกให้ตื่นขึ้น สีหน้าขาวซีดรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก

“ท่านบรรพบุรุษ หากยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไป เกรงว่าคงต้องเช่นฆ่าเผ่ามารโลหิตจนหมดสิ้นนะ” ระดับบรรพบุรุษได้เอ่ยขึ้นกับมารเทพว้าวโลหิต

ว้าวเทพมารโลหิตยังคงไม่ได้กลับสู่โลกปัจจุบัน ยังคงนอนนิ่งอยู่ภายในโลง แต่มีเสียงของเขาดังออกมา “พวกเจ้าจะไม่มีวันได้รับรู้

ถึงความน่ากลัวของเขา ใครผู้ใดขวางทางของเขามีเพียงตาย
สถานเดียวเท่านั้น เป็นเช่นนี้มานับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา แล้วโย
ต้องไปขวางทางของเขา เผ่ามารโลहितเองก็สมควรได้รับบทเรียน
แล้ว พวกเขาทะนงตนเกินไป พวกเขาเข้าใจว่าสามารถปกครอง
เผ่าโลहितทั้งเก้าแดนได้ เพื่อต้องการแทนที่ดินแดนดั้งเดิมบรรพ
บุรุษโลहित พวกเขายินดีทุ่มทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งนี้ กระทั่งสัก
วันหนึ่ง พวกเขาสามารถร่วมมือกับผู้ดำรงอยู่ในสถานะต่ำทราม!
ในเมื่อเผ่ามารโลहितต้องการค้นหาความสิ้นสลาย ก็ปล่อยให้พวกเขา
ไปเถอะ”

บรรดาระดับบรรพบุรุษทั้งหลายได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ เมื่อ
ได้ยินคำกล่าวของมารเทพว้าวโลहित

ณ สนามรบตรงนั้น ท่ามกลางความสับสนอลหม่าน เสียงร้องอัน
น่าเวทนาดูจะเบาบางขึ้นเรื่อยๆ สุดท้าย ได้ยินเสียงร้องคำรามดัง
ก้อง เห็นเงาของคนๆ หนึ่งที่ต้องการบุกฝ่าออกมาจากบริเวณที่
สับสนอลหม่านนั้น พุ่งตัวขึ้นไปบนท้องฟ้าสูง คนผู้นี้ก็คือผู้กุม
บังเหียน ผู้ที่เคยได้รับการยกย่องว่าสุดยอดมากที่สุดต่อจากราชน
เขียนเงินเสวียนนั่นเอง

แต่ทว่าเวลานี้เขามีบาดแผลทั่วทั้งตัว เลือดสดๆ ไหลท่วมตัวไม่หยุด นาทีนี้เขาอยู่ในสภาพเหมือนสุนัขข้างถนนที่ไร้เจ้าของ ไม่เหลือคราบของความเป็นจักรพรรดิเทพผู้ไร้เทียมทานอีกเลย

“เหล่าราชันเซียนทั้งหลาย ใครขอหยิบยืมเลือดราชันเซียนเพื่อช่วยเหลือหลานศิษย์อีกแรง...” เวลานี้ ผู้กุมบังเหียนหมายฝ่าออกมาจากบริเวณที่สับสนอลหม่าน ทัวทั้งร่างของเขาปรากฏอักขระยันต์ที่พวยพุ่งออกมาไม่สิ้นสุด หวังอาศัยสิ่งนี้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกับแคว้นทะเลเลือดที่อยู่บนท้องฟ้า เพื่อหยิบยืมเลือดราชันเซียนในตำนานที่อยู่ภายในแคว้นทะเลเลือด

แต่ทว่าผู้กุมบังเหียนไม่มีโอกาสนี้อย่างสิ้นเชิง เนื่องจากเขายังไม่ทันกล่าวจบคำ เสียง “จิ้งค์” เห็นเป็นประกายแวบหนึ่งที่พุ่งออกมา “ปุ” เลือดสดๆ สาดกระจาย “อ้ากก” ผู้กุมบังเหียนร้องเสียงน่าเวทนาออกมา ตกลงสู่บริเวณสับสนอลหม่านเหมือนเดิม และเสียงร้องน่าเวทนาของเขาตั้งก้องสะท้อนอยู่เป็นเวลานาน

เผ่ามารโลहितได้ทุ่มเทแรงกายแรงใจไปมากมาย ทำการเปิดแคว้นทะเลเลือดออกมาจนได้ แต่ท้ายสุดแล้วพวกเขากลับไม่ได้ใช้ประโยชน์จากมัน ด้วยความคาดคิดของเผ่ามารโลहितและผู้กุมบังเหียน ขอเพียงเปิดแคว้นทะเลเลือดออกมาได้ แล้วสามารถหยิบยืมพลังของราชันเซียน อาศัยการปกป้องคุ้มครองของบรรดาสิ่ง

ศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ในแคว้นทะเลเลือด หยิบยืมเลือดราชันที่อยู่ภายใน
แคว้นทะเลเลือดมาได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ย่อมสามารถบดขยี้ศัตรู
ทั้งหมดจนสิ้น ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพ หากต้องอยู่ท่ามกลางพลัง
เช่นนี้แล้วก็ต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย

อย่างไรก็ดีพวกเขากลับไม่รู้ว่าผู้ที่ตัวเองกำลังเผชิญอยู่นั้นเป็นคน
เช่นใด พวกเขายังคงประเมินหล่ชีเย่ต่ำเกินไป พวกเขายังไม่ทันได้
หยิบยืมเอาเลือดราชันเขียนมาจากแคว้นทะเลเลือด ก็ถูกค่ายกล
สังหารราชันเขียนทำลายสิ้นเสียแล้ว

"ฉึก..." ในขณะนี้เอง ภายในบริเวณที่สับสนอลหม่านพลันมี
ประกายเยือกเย็นสายหนึ่งพุ่งขึ้นมา ประกายเยือกเย็นนี้พลัน
ทำลายประตูของแคว้นทะเลเลือดนั้นจนแหลก จากนั้นทีมแทงเข้า
ไปยังแคว้นทะเลเลือดที่บอวลไปด้วยประกายโลหิต

หากจะกล่าวว่าแคว้นทะเลเลือดที่ลอยอยู่บนท้องฟ้าคือหัวใจดวง
หนึ่งที่แข็งแกร่งมากละก็ ประกายเยือกเย็นที่พุ่งเจาะเข้าไปในแคว้น
ทะเลเลือดก็คือมิดแหลมคมเล่มหนึ่ง ไม่ มันเป็นมิดแหลมคมที่มีร่อง
หรือรางอยู่บนตัวมิด พลันที่ทีมแทงเข้าไปก็จะทำการถ่ายเลือดออก
มาตามรางนั้น

เป็นไปตามคาด “ซ่าา...” เมื่อประกายเยือกเย็นได้ทิ่มเข้าไปใน
แคว้นทะเลเลือดแล้ว ปราณเลือดพิเศษพุ่งลงอย่างมากมาย โดย
ที่เลือดพิเศษปริมาณมหาศาลที่มีสีส้มเหมือนโมรานี้ทรงคุณค่ายิ่ง
นัก เป็นที่ทราบกันว่าแคว้นทะเลเลือดนี้ผ่านการหลอมกลั่นโดย
เลือดวฒนะของราชันเซียนเผ่ามารโลหิตถึงสามองค์ด้วยกัน ย่อม
จินตนาการได้ว่าเลือดพิเศษของแคว้นทะเลเลือดนี้ทรงคุณค่า
เพียงใด

การถ่ายเลือดจากการทิ่มแทงเข้าไปของประกายเยือกเย็นเป็นไป
อย่างรวดเร็วและน่ากลัวมาก เพียงแค่ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น มันก็
ถูกถ่ายออกมาแล้วครึ่งหนึ่ง ในเวลาเดียวกันนี้ แคว้นทะเลเลือดเอง
ก็บังเกิดปฏิกิริยาขึ้นมา เห็นเหล่าเทพเทวาทำการปิดผนึก และ
ร่างเงาที่สูงใหญ่สามคนก็พลันปรากฏเป็นสุดยอดหลักกฎเกณฑ์
ราชันเซียนออกมา หลักกฎเกณฑ์แต่ละสายได้กลับกลายเป็นยันต์
ทำการปิดผนึกหยุดยั้งการถ่ายเลือดออกจากแคว้นทะเลเลือดของ
ประกายเยือกเย็นนั้น ขณะเดียวกัน มันก็เริ่มเคลื่อนตัวจากออกไป

“โครม...โครม...โครม...” ท่ามกลางเสียงดังตุมตาม แคว้นทะเล
เลือดได้ทำการปิดประตูของตน ท่ามกลางการสั่นไหวของฟ้าดิน
แคว้นทะเลเลือดค่อยๆ จางหายไปจากท้องฟ้า แต่หากสังเกตให้ดี
จะเห็นว่า เวลานี้แคว้นทะเลเลือดดูหมองไปมากเมื่อเทียบกับก่อน
หน้านั้น เนื่องจากถูกค่ายกลสังหารราชันเซียนถ่ายเอาเลือดราชัน
เซียนออกไปถึงครึ่งหนึ่ง ขณะที่สภาพของความสับสนอลหม่านก็

ค่อยๆ จางหายไปอย่างช้าๆ ท่ามกลางสภาพสับสนอลหม่าน
ปรากฏเงาของหลี่ซีเยขึ้นมา สีหน้าของเขาขาวซีด! เนื่องจากเขา
ได้อาศัยสุดยอดฝีมือในการเปิดค่ายกลสังหารราชันเซียนขึ้นมา
ซึ่งสูญเสียวงพลังมปราณในปริมาณที่มหาศาลมาก ต่อให้บรรพ
บุรุษโสมก็ไม่สามารถทดแทนกลับมาให้ได้ในระยะเวลาอันสั้น

อย่างไรก็ตาม หลี่ซีเยกลับได้รับเลือดวิเศษมาจากแคว้นทะเลเลือด
มาครั้งหนึ่ง ในขณะนี้บริเวณด้านหลังของหลี่ซีเยได้ทำการค้ำยัน
โลกที่กว้างใหญ่ไพศาลไว้ขอบเขตขึ้นมา และเลือดวิเศษปริมาณ
มหาศาลได้ถูกนำไปเก็บกักเอาไว้ในนั้น และถูกหลอมกลั่นไปอย่าง
ช้าๆ จนถูกยึดเอาไว้เป็นของตนในที่สุด

หลังจากได้รับเลือดวิเศษปริมาณมหาศาลนี้แล้ว ทำให้ลมปราณ
ของหลี่ซีเยเริ่มฟื้นคืน สีหน้าเริ่มปรากฏสีเลือดออกมา

“การอาศัยเลือดวิเศษของราชันเซียนถึงสามองค์กลั่นออกมาเป็น
เลือดวิเศษย่อมเป็นยาบำรุงชั้นเลิศ ของเล่นชิ้นนี้ข้าอยากมีส่วน
ร่วมในการแบ่งปันมานานแล้วละ” หลี่ซีเยพิมพ์ำออกมาพร้อมเผย
ให้เห็นถึงรอยยิ้ม

“แหม ช่างบำรุงดีเหลือเกิน บริสุทธิ์ อ่อนโยน ต่อให้เป็นโอสถเซียน
แท้จริงก็คงไม่เกินเลยไปกว่านี้แล้ว” หลี่ซีเยทำท่าตวัดลิ้นเลียตรง

มุ่มปากแผลิบตๆ ท่าทางดูเป็นการเสวยสุขกับรสชาติเช่นนี้ยิ่งนัก คงไม่มีสิ่งใดในโลกนี้ที่มีรสชาติและสุดยอดบำรุงแจกเช่นเลือดวิเศษที่ผ่านการปรุงกลั่นเช่นนี้อีกแล้ว!

“น่าเสียดาย ได้มาเพียงแค่นี้เท่านั้น” หลี่ชีย่อดูไปบนห้องฟ้า ท่าทางเหมือนยังไม่พอใจอย่างนั้น

ในเวลา “แว้งค์” ธนูสีเงินลอยล่องขึ้นมา หลี่ชีย่อดูการเก็บเข้าที่เรียบร้อย มองดูพื้นดินที่เต็มไปด้วยซากปรักหักพัง เพชรรอยยิ้มออกมาให้เห็น กล่าวว่า “รู้สึกเสียใจอยู่นิดหนึ่ง อาศัยกำลังเพียงลำพังคนเดียว สามารถสำแดงพลังออกมาได้เพียงแค่นี้ในสิบเท่านั้นเอง มิฉะนั้นล่ะก็ โข่เพียงแค่นี้กลายเป็นเก้าธูลีในพริบตาเดียวเท่านั้น แม้แต่แคว้นทะเลเลือดก็ตกเป็นของข้า”

การที่หลี่ชีย่อาศัยฝีมือที่ฝึนลิขิตมากที่สุด อาศัยพลังจากเรือแห่งชีวิต เรือสร้างภาพ และเรื่องชีวิตนิรันดร์ สำแดงค่ายกลสังหารราชันเซียนออกมา แต่ทว่าอย่างไรกำลังเพียงลำพังคนเดียวของเขามันยังคงไม่ทรงพลังพอ ไม่สามารถสำแดงพลังที่สูงสุดของค่ายกลสังหารราชันเซียนออกมาได้เต็มที่ มิฉะนั้นแล้ว ไม่เพียงสามารถเช่นฆ่าพวกของผู้กุมบังเหียนในฉับพลันทันทีแล้ว แม้แต่แคว้นทะเลเลือดก็ไม่มีโอกาสหนีรอดไปได้ ถูกหลี่ชีย่ยึดเอามาเป็นของตน

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก พลังการบดขยี้สังหารจึงค่อยๆ จางหายไป บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่หมอบคลานอยู่บนพื้นจึงสามารถลุกขึ้นมาได้ ครั้นบรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนลุกขึ้นมาได้แล้วและมองเห็นภาพที่อยู่ตรงหน้า ถึงกับเสียวสันหลังวาบและรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก

ตระกูลหวังไม่เหลือให้เห็นอีกแล้ว เห็นเพียงภาพที่แตกกระจัดกระจาย เลือดไหลนองเป็นธาร กองกระดูกสุมตั้งภูเขา ไพโรพลกองทัพบของเผ่ามารโลहितจำนวนมากหลายแสนถูกสังหารจนสิ้น ทั้งยังมีเป็นจำนวนมากที่ตายภายใต้การโจมตีเพียงครั้งเดียว ไม่มีโอกาสแม้แต่จะตอบโต้

แม้กระทั่งหวังตั้งเทียน และผู้กุมบังเหียนที่ดำรงอยู่ในฐานะหยิงยโสโอหังยิ่ง ยังถูกสังหารด้วยการถูกตรึงร่างเอาไว้กับพื้น โดยเฉพาะหวังตั้งเทียนนั้น ดวงตาคู่ของเขาเบิกโพลง กระทั่งตัวตายเขายังคงไม่เข้าใจว่าตัวเองไปเหยءเอาคนเช่นใดเข้า

ก่อนตายหวังตั้งเทียนรู้สึกเสียใจขึ้นมา ชั่วชีวิตของเขาเปี่ยมไปด้วยสติปัญญาและมองการณ์ไกล เขาเป็นผู้นำพาให้เผ่ามารโลहितก้าวไปสู่ความเข้มแข็งและเจริญรุ่งเรือง ทุกรักดีในท้ายที่สุด เผ่ามารโลहितก็ถูกทำลายลงด้วยน้ำมือของเขาเช่นกัน

ถ้าหากว่าเขารู้มาก่อนว่าผู้ที่เขาไปแหงนนั้นคือคนเช่นใดละก็ เขาจะไม่ก่อศึกสงครามเช่นนี้ขึ้นมาอย่างเด็ดขาด เขาอวดดีมากเกินไป เข้าใจว่าอาศัยความเข้มแข็งและเจริญรุ่งเรืองของเผ่ามารโลहितในวันนี้ บวกกับพลังของราชันเซียนในแคว้นทะเลเลือดเข้าด้วยแล้ว ย่อมเพียงพอที่จะสั่นคลอนฐานะของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहितได้ แต่ไม่นึกเลยว่าด้านของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษยังไม่ทันรับมือกับการโจมตีของพวกเขา พวกเขาเองกลับต้องถูกทำลายลงด้วยน้ำมือของหลี่ชียเอ่

น่าเสียดาย โลกนี้ไม่มีโอสถเสียใจในภายหลัง หวังตั้งเทียนได้เต็มพ้นด้วยค่าตอบแทนกับความอวดดีของตน สุดท้าย เผ่ามารโลहितประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่เพราะหวังตั้งเทียน และประสบความสำเร็จล้มเหลวก็ด้วยตัวเขาหวังตั้งเทียนเช่นกัน

“แหะ...” เสียงอาเจียนดังขึ้นทั่วไป เมื่อกลุ่มคนรุ่นใหม่ได้เห็นสภาพที่เต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือดและโหดเหี้ยมยิ่งตรงหน้า พวกเขาไม่สามารถอดกลั้นเอาไว้ได้ รู้สึกสะอิดสะเอียนจนต้องอาเจียนออกมาอย่างแรง

ขณะที่ผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโส ถึงแม้พวกเขาจะผ่านคลื่นลมมาแล้วมากมาย แต่เมื่อต้องพานพบกับภาพความหฤโหดที่เต็มไปด้วย

นั่น ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนเหล่านั้นทยอยกันถอยหลังกรุดเหมือน
คลื่นในทะเลที่ขึ้นแล้วก็ลงไปอย่างรวดเร็วอย่างนั้น ไม่มีใครกล้า
เข้าใกล้หวัชชีเย่มากเกินไป ป้องกันไม่ให้ไปทำให้ดาวมฤตยูต้อง
พาลโกรธขึ้นมา แล้วจะสังหารพวกเขาจนสิ้นไม่เหลือซากอีก

“แม่นางทั้งหลาย ไม่พบเจอเสียนาน คิดถึงข้าบ้างไหมนี่” หวัชชีเย
เผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม กล่าวอย่างเอ้อระเหย เมื่อมองเห็นพวกหวัช
วงเหยียนที่อยู่ตรงหน้า

ตอนที่ 1008 ได้อยู่ร่วมกัน

<https://novel-lucky.com>

การศึกเพียงครั้งเดียวสะท้อนทวยุทธภพ ไพร่พลของกองทัพเผ่า
मारโลहितหลายแสนคนต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป ผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุค
ของเผ่าमारโลहितตายอนาถ กระทั่งผู้กุมบังเหียนที่ยิ่งใหญ่ต่อจาก
ราชันเขียนเงินเสวียก็หลีกหนีความตายไปไม่พ้น

เลือดสดๆ ที่ไหลรินอยู่ท่ามกลางซากปรักหักพัง กลิ่นคาวเลือดที่
คละคลุ้งตลบอบอวลไปทั่วทั้งห้องฟ้าของแดนชาติทักษิณ ถึงแม้ว่า
เหตุการณ์จะผ่านไปแล้วหลายวัน กลิ่นคาวเลือดก็ยังคงไม่จางหาย
ไม่ว่าผู้ใดก็ตาม หากได้กลิ่นคาวเลือดที่ยังคงคละคลุ้งอยู่บน
ห้องฟ้าแล้วก็ต้องร่างสั่นเทิ้มขึ้นมา

ภายในชั่วข้ามคืน ทั่วทั้งแดนชาติทักษิณดูเจียบสงบยิ่งนัก ไม่ว่า
เผ่าโลहितที่เคยยโสโอหังยิ่งในช่วงที่ผ่านมา มาวันนี้ก็ต้องนั่งเจียบ
ไม่ว่าผู้ดำรงไว้ซึ่งแข็งแกร่งเพียงใด ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพ หรือ
จะเป็นผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งความน่ากลัวและผังร่างอยู่ลึกลงไปใต้พื้นดิน
ซึ่งไม่ต้องการปรากฏตัวล้วนยังคงต้องนั่งเจียบ

“เผ่ามารโลहितจบสิ้นไปแล้ว ภายในสามยุคจะไม่มีวันได้กลับไป
เจริญเหมือนเดิมได้อีก” ในที่สุด แม้แต่ระดับบรรพบุรุษของเผ่า
โลहितก็ทำได้แค่ทอดถอนใจออกมาด้วยความเสียดายเท่านั้น

จากการที่ไพร่พลกองทัพเผ่ามารโลहितจำนวนหลายแสนคนถูก
ทำลายจนสิ้น ระดับบรรพบุรุษทั้งหมดตายในสนามรบ ย่อมไม่เป็น
ที่สงสัยเลยว่านับจากนี้เป็นต้นไป เผ่ามารโลहितได้ก้าวสู่ความ
ตกต่ำ คิดจะผงาดขึ้นมาอีกครั้งหาใช่เป็นเรื่องง่ายตายนัก

สำหรับจุดจบของเผ่ามารโลहितนั้น มีผู้ที่รู้สึกเสียดาย มีทั้งผู้ที่รู้สึก
โชคดี และก็มีผู้ยินดีปรีดา... เผ่ามารโลहितได้ก้าวเดินบนเส้นทางที่
ไม่เหมือนเดิมนับตั้งแต่ยุคของหวังตั้งเทียน สามัคคี เข้มแข็ง
โหดร้าย สุดท้ายนำพาเผ่ามารโลहितก้าวสู่ความเจริญรุ่งเรือง
กลายเป็นสายแยกของเผ่าโลहितในแดนขาดทักษิณที่ยิ่งใหญ่ที่สุด!

แต่ท้ายสุดแล้ว ประสบความสำเร็จเพราะหวังตั้งเทียน ประสบความ
ล้มเหลวก็เพราะหวังตั้งเทียน จากความพยายามในการดำเนินการ
มาหลายชั่วอายุคน สุดท้ายต้องพินาศกลายเป็นเถ้าธุลีไปเพียง
เพราะความทะเยอทะยานของหวังตั้งเทียน! กล่าวได้ว่าหวังตั้งเทียน
นั้นคือผู้สร้างคุณูปการให้กับเผ่ามารโลहित ขณะเดียวกันก็เป็นคน
บาปของเผ่ามารโลहितในเวลาเดียวกัน

วันรุ่งขึ้นหลังจากที่เผ่ามารโลहितถูกทำลายไป สายแยกขนาดใหญ่
อีกสายหนึ่งของเผ่าโลहित หรือก็คือแคว้นราตรีแดง พวกเขาได้
กระจายข่าวการขึ้นสู่อำนาจของกษัตริย์องค์ใหม่ออกมา!

แคว้นราตรีแดงได้มีการสนับสนุนกษัตริย์องค์ใหม่ขึ้นครองราชย์
ภายในชั่วข้ามคืน อีกทั้งกษัตริย์องค์ใหม่เป็นศิษย์ของแคว้นราตรี
แดงที่เดิมไม่ปรากฏชื่อ...ชื่อหยวนหยวน!

“ใครคือชื่อหยวนหยวน?” กระทั่งศิษย์บางคนของแคว้นราตรีแดง
เองยังอดที่จะถามไม่ได้ว่าชื่อหยวนหยวนเป็นใคร

การที่ศิษย์ที่ไร้ชื่อไร้เสียงคนหนึ่งถูกสนับสนุนให้ขึ้นเป็นกษัตริย์
องค์ใหม่ นับเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายนัก โดยเฉพาะกับแคว้นราตรีแดงที่
เป็นหนึ่งในสำนักสองราชันเซียน

แต่ทว่าไม่มีใครในแคว้นราตรีแดงกล้ากดดันหรือแสดงความสงสัย
ในตัวของกษัตริย์องค์ใหม่ เนื่องจากก่อนที่กษัตริย์องค์ใหม่จะก้าว
ขึ้นสู่บัลลังก์หนึ่งวัน ภายในแคว้นราตรีแดงปรากฏเหตุการณ์ที่
สะท้อนให้เห็นว่าไหน่กว่ากลัวขึ้นมา

บางคนก็รับรู้ถึงเรื่องราวเบื้องหลังบางอย่าง ในคำคิณนั้นเอง ภายใน
แคว้นราตรีแดงได้มีระดับจักรพรรดิเทพรุ่นดึกดำบรรพ์กลับคืนสู่
โลกปัจจุบัน ลงมือปลดและเนรเทศศิษย์ที่เป็นสายราชสำนัก
ออกไปเป็นจำนวนมาก จำนวนนั้นรวมทั้งบุคคลระดับบรรพบุรุษ
กว่าสิบคน

“สายของราชันเซียนเซอะเย่ได้กลับมากุมอำนาจของแคว้นราตรี
แดงอีกครั้งหนึ่ง ผู้ที่เป็นคนสนิทของเทพพายุคะนองหากไม่ถูก
ปลดก็ถูกเนรเทศ!” มีผู้รู้ถึงเบื้องหลังได้แอบปล่อยข่าวนี้ออกมา
อย่างลับๆ

การที่ระดับจักรพรรดิเทพรุ่นดึกดำบรรพ์ปรากฏตัว ย่อมบ่งบอกว่า
การแย่งชิงอำนาจได้ปิดฉากลงภายในคำคิณเดียว การก้าวขึ้นสู่
ตำแหน่งกษัตริย์ของซือหยวนหยวนเป็นเรื่องที่แน่นอน ไม่มีผู้ใด
สามารถสั่นคลอนได้

แคว้นราตรีแดงจัดการเปลี่ยนถ่ายอำนาจเป็นผลสำเร็จ อันเป็น
คำมั่นสัญญาที่เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าได้ให้ไว้กับหลี่ชียเอ
ขณะเดียวกันสิ่งนี้สำหรับแคว้นราตรีแดงแล้วนับเป็นการ
เปลี่ยนแปลงเพื่อถือกำเนิดใหม่อีกครั้ง

เนื่องจากชื่อหวานหวานไม่เพียงเป็นผู้ที่หลีซีเยให้ความสำคัญ
ขณะเดียวกันยังเป็นผู้ที่มารเทพวัวร์โลหิตให้ความสำคัญอีกด้วย สิ่ง
นี้กล่าวสำหรับแคว้นราตรีแดงโดยภาพรวมแล้ว นับว่ามี
ความหมายที่ไม่ธรรมดา

แม้ว่าการแย่งชิงอำนาจในแคว้นราตรีแดงย่อมไม่อาจหลีกเลี่ยงการ
สูญเสียดินแดนได้ แต่สามารถแลกกับการถือกำเนิดใหม่
ขณะเดียวกันก็สามารถหลีกเลี่ยงจากชะตากรรมถูกเช่นฆ่าทำลาย
เฉกเช่นเผ่ามารโลหิตได้

“การเมืองภายในเผ่าโลหิตเห็นที่ต้องเกิดการเปลี่ยนแปลงแล้วละ
เป็นการเปลี่ยนยุคเปลี่ยนศักราชใหม่!” ผู้ที่มีปัญญาภายในเผ่า
โลหิตได้รับกลิ่นอายที่ไม่เหมือนเดิม เผ่ามารโลหิตถูกทำลาย
แคว้นราตรีแดงมีการเปลี่ยนถ่ายอำนาจ ในฐานะที่เป็นสองสายแยก
ใหญ่ของเผ่าโลหิตล้วนเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น ย่อมเป็นการบ่ง
บอกถึงเผ่าโลหิตในแดนขาดทักษิณคงต้องมีการล้างไฟกันใหม่!

ขณะที่แดนขาดทักษิณเกิดเหตุการณ์ขึ้น หลีซีเยและพวกของซู
หย่งหวางได้กลับเข้าไปยังเมืองศักดิ์สิทธิ์เรียบร้อยแล้ว

เวลานี้ ภายในอารามบังเกิดเสียงที่น่าฟังมาก เป็นเสียงของการ
สวดมนต์ที่ฟังแล้วรู้สึกสบายเป็นที่สุด ทำให้รู้สึกถึงความลึกล้ำ
พิสดารอย่างบอกไม่ถูก

ซูหย่งหวงก้าวเดินเข้ามาภายในอาราม เห็นหลี่ชียเอ่ที่เอนกายนอน
อิงแอบอยู่บนตัวของฉินเป่าเจียว โดยที่หัวของเขาหนุนอยู่กับอก
อันเต่งตึง อิมเอิบชูชันของฉินเป่าเจียว ขาทั้งสองข้างพาดอยู่บน
ขาอ่อนของหลี่ชวงเหยียน หลับตาพริ้ม ท่าทางดูสบายและพอใจ
เป็นอย่างยิ่ง

บนมือของหลี่ชวงเหยียนเวลานี้ถือพระคัมภีร์อยู่เล่มหนึ่ง ปากก็
ท่องอ่านไปพร้อมๆ กับอธิบายถึงความหมายที่ลึกซึ้งของพระคัมภีร์
ขณะที่ฉินเป่าเจียวทำการปกปิดเปลือกผลไม้เขียนออกมา แล้ว
ป้อนเข้าปากของคุณชายอย่างนุ่มนวล

เมื่อซูหย่งหวงในฐานะอาจารย์ของหลี่ชียเอ่มองเห็นภาพการเสวยสุข
เช่นนี้ของหลี่ชียเอ่แล้ว อดชื่นเคืองเล็กน้อยไม่ได้ แต่ทั้งหมดนี้ก็เป็น
สิ่งที่เขาสมควรได้รับ การเสวยสุขเฉกเช่นองค์จักรพรรดิของหลี่
ชียเอ่เมื่อเปรียบเทียบกับผลงานในวันนี้แล้ว ไม่นับเป็นอะไร!

“นั่งสิ...” หลังจากที่ซูหย่งหวางได้เข้ามาแล้ว หลี่ชียเอ่ไม่ได้ลืมตาทั้งสองข้างขึ้นมองด้วยซ้ำ ใช้มือตบแก้มอึดื้อตัวที่อยู่ข้างกายกล่าวอย่างเออระเหยออกมาก

หลังจากที่ซูหย่งหวางนั่งลงที่เก้าอี้ข้างกายแล้ว มองดูหลี่ชียเอ่ที่ยังคงเสวยสุขยิ่ง นางถึงกับกล่าวอย่างเคืองๆ ว่า “อย่าลืมสิข้ายังคงเป็นอาจารย์ของเจ้านะ!”

เวลานี้ หลี่ชียเอ่จึงได้ลืมตาทั้งสองข้างขึ้นมา มองดูซูหย่งหวางที่อยู่ใกล้แค่อ้อม ยิ้มกล่าวว่า “ข้ารู้ เป็นเพราะเจ้าเอาเปรียบข้า”

“ใครต้องการเอาเปรียบเจ้า!” ต่อให้เป็นซูหย่งหวางที่สุภาพงดงาม และมีความสูงส่งก็ต้องจ้องมองหลี่ชียเอ่และกล่าวอย่างเคืองๆ ออกมา ด้วยกริยาออดอ้อนอยู่ในที่

ในขณะนี้หลี่ชวงเหยียนก็ได้หยุดการทอเบทสวดพระคัมภีร์เมื่อได้ยินคำพูดของซูหย่งหวาง แม้แต่หลี่ชวงเหยียนที่เยือกเย็นปานน้ำแข็งยังต้องม้มปากยิ้มออกมา

ซูหย่งหวางมองดูหลี่ชวงเหยียน แล้วก็หันมองดูเงินเป่าเจียว นางยังคงสุภาพเยือกเย็นและมีลักษณะของผู้ดี กล่าวว่า “เจ้าหัวหนุน

อยู่กับอกสาวงาม เสพสุขสิ้นกับโฉมตรู แต่หุกลับสดับฟังพระ
คัมภีร์ เจ้าไม่รู้สึกว่ามันเป็นการไม่ให้เกียรติแก่พุทเธอย่างนั้นรี?”

“เจ้าผิดแล้ว ฟ้ากว้างทางไกล ชำนะใหญ่สุด แคพระพุทเธองค์หนึ่ง
จะนับเป็นอะไรไป อีกอย่างแม้แต่พระพุทเธที่มีขนาดใหญ่ที่สุดใน
โลกองค์นั้น ก็มีไซม์จิตที่เปี่ยมด้วยความเวทนาสงสารต่อสรรพ
ชีวิตอย่างนั้นรี พระพุทเธก็ไม่ได้แตกต่างอะไรมากมายกับพวกเรา”
หลี่ซิเยยังคงยิ้มกล่าวอย่างเอ้อระเหย

“แล้วโฉนเจ้าจะต้องฟังบทพระคัมภีร์?” ซูหย่งหวงรู้สึกแปลกใจ
เพราะก่อนหน้านี้ไม่เห็นหลี่ซิเยจะเคยฟังพระธรรม ล้วนแล้วแต่
เป็นตำราหลักสัจธรรมที่หลี่ซวงเหยียนเป็นคนอ่านให้ฟัง

“เนื่องจากข้าก็คือพุทเธ พุทเธก็คือข้า ไซว่าข้ากำลังฟังพระคัมภีร์
แต่ข้ากำลังเสวยสุขอยู่กับรสของพระธรรม” หลี่ซิเยยิ้มกล่าวว่า
“มันก็คล้ายตั้งพ่อครัวใหญ่ที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่ง กำลังชิมหรือลิ้ม
ลองรสชาติของอาหารเลิศรสที่พ่อครัวคนอื่น ๆ ได้ปรุงขึ้นมาอย่าง
นั้น!”

“เจ้าคิดจะบอกอะไร?” เมื่อซูหย่งหวงได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว รู้สึก
เห็นอความคาดคิด กล่าวและมองดูหลี่ซิเยที่ยังคงหนุนออกของ
เงินเป่าเจียว

เวลานี้หลี่ชีย่พลันลุกขึ้นยืนทันที เพศิณหน้ากับซูหย่งหวางแบบต่อหน้าต่อตา ทั้งสองเรียกได้ว่าใกล้กันแค่อ้อม กระทบสามารถรับรู้ได้ถึงลมหายใจซึ่งกันและกัน

ในเวลานี้ หลี่ชีย่ยืนมือไปแล้วค่อยๆ เซยคางทิ้งดงามของซูหย่งหวางขึ้นมา ซูหย่งหวางจ้องมองดูหลี่ชีย่ จ้องมองดวงตาที่ลึกล้ำยากจะหยั่งถึงคุ่นั้นของหลี่ชีย่ ปล่อยให้เขาเซยคางเอาไว้อย่างนั้น

“จ้องมองข้า นั่นแหละ อย่างนี้แหละ” คำพูดของหลี่ชีย่เปี่ยมไปด้วยแรงดิงดูด มากด้วยความเสน่ห์ห่า สามารถทำให้ผู้คนจมปลักกับสิ่งนั้น

ซูหย่งหวางจ้องมองเขาอยู่อย่างนั้น หลี่ชีย่เพ่งมองนัยน์ตาที่สุกใสของนาง เพ่งมองลูกตาดำของนาง ประหนึ่งว่าสามารถมองผ่านลูกตาดำแล้วตรงเข้าไปยังก้นบึ้งหัวใจของนางได้

ในขณะนี้ ทั้งหลี่ซวงเหยียนและเฉินเป่าเจียวต่างเข้าใจว่าหลี่ชีย่ต้องการลวนลามซูหย่งหวาง พวกนางทั้งสองถึงกับมัมปากยิ้มออกมาเบาๆ

หลี่ซีเยเพิ่งมองนัยน์ตาที่สุกใสของซูหย่งหวงตลอดเวลา และแล้วปรากฏว่าซูหย่งหวงเริ่มหายใจถี่และเร็วขึ้นโดยไม่รู้ตัว เป็นบรรยากาศที่อบอวลไปด้วยความคลุมเครืออย่างบอกไม่ถูก หัวใจของนางถึงกับเต้นเร็วและถี่ขึ้น

“มีเสียทีที่เป็นกายสุริยัน!” ในเวลานี้เอง หลี่ซีเยได้ชักมือกลับจากการเซยคางของซูหย่งหวงเอาไว้ พยักหน้ากล่าวว่า “กายสุริยันของเจ้าฝึกได้บริสุทธิ์ยิ่งนัก เรียกได้ว่ายอดเยี่ยมไร้ผู้เทียบเทียมอย่างแน่นอน เจ้ามีโอกาสสำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณได้เร็วกว่าซวงเหยียน แต่หากปล่อยให้ซวงเหยียนแข่งล้ำหน้าไปได้ล่ะก็ เจ้าจะทำให้ข้าต้องผิดหวังยิ่งนัก”

“มันทำให้เจ้าผิดหวังอะไร คำพูดคำนี้ข้าควรเป็นคนพูดจึงจะถูก ข้าเป็นอาจารย์ของเจ้านะ!” ซูหย่งหวงจ้องเขม็งและกล่าวออกมาอย่างเคื่องๆ

หลี่ซีเยเอนตัวนอนลงไปบนอกอวบที่นุ่มนวลและสบายของเงินเป่าเจียวตามเดิม หัวเราะและกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “อย่าลืมนสิ เป็นข้าที่ถ่ายทอดสุดยอดเคล็ดวิชาให้กับเจ้า”

ซูหย่งหวงส่งเสียงฮือออกมา มองดูหลี่ซีเยด้วยท่าที่เย็นชา กล่าวว่า
“ข้ามีข่าวเรื่องหนึ่งบอกต่อเจ้า เมื่อครึ่งปีก่อน เคยมีผู้หญิงคนหนึ่ง
ไปที่สำนักโบราณสี่เหยียน”

“ใคร?” หลี่ซีเยเอ่ยออกไปโดยไม่ได้ใส่ใจ

ซูหย่งหวงกล่าวว่า “ผู้หญิงที่เรียกตัวเองว่าองค์หญิงจุงโจว!นาง
เกือบจะอาละวาดสำนักของเรา เมื่อรู้ว่าเจ้าไม่อยู่จึงได้จากไป”

“องค์หญิงจุงโจว!” เมื่อหลี่ซีเยได้ยินชื่อนี้พลันลุกขึ้นนั่งทันที ตาทั้งสอง
พุ่งตรงไปข้างหน้า

“เรื่องนี้เกือบลืมบอกต่อคุณชายแล้วละ” ในเวลานี้ ฉินเป่าเจียวก็
รีบกล่าวเสริมว่า “ก็เขียนปฐพีที่อยู่สุสานเทียนกุศรานั่นไง คุณชาย
ตามความเห็นของพวกเขา นางมีเจตนาไม่ดี”

“นางแข็งแรงแรงมาก เกรงว่าภายในสำนักของเราไม่มีใครขวาง
นางเอาไว้ได้ ในเมื่อเจ้ารู้จักนางก็น่าจะเข้าใจ หากตอนนั้นนางจะ
ทำลายสำนักโบราณสี่เหยียนก็คงไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร” ซูหย่ง
หวงกล่าวด้วยท่าที่หนักแน่นจริงจัง

ในฐานะเจ้าสำนักของสำนักโบราณสี่เหยียน นางยอมต้องคำนึงถึง
ความปลอดภัยของสำนักโบราณสี่เหยียนตลอดเวลา

“นางพูดอะไรบ้าง” หลี่ชียेमองดูซูหย่งหวาง เอ่ยถามอย่างซ้ำๆ

ซูหย่งหวางก็มองดูหลี่ชียเอ กล่าวว่า “นางต้องการพบคนๆ หนึ่ง คนที่
ชื่อฉูหยุนเทียน! จะต้องพบให้ได้!”

หลี่ชียเอปล้นนิ่งเงียบเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ นี่เป็นเวอร์กรรมเรื่อง
หนึ่ง เป็นเวอร์กรรมที่ก่อขึ้นโดยไม่ตั้งใจ ในที่สุดยังคงต้องมา

หลังจากที่หลี่ชียเอนิ่งเงียบไปพักหนึ่ง เงยหน้าขึ้นมาและถามว่า
“นางยังพูดอะไรอีก!

“ก่อนนางไปจากยังได้บอกว่า ถ้าหากหาฉูหยุนเทียนพบแล้ว ให้
เขาไปพบที่ที่ราบสูงผิงพุทธะ นางจะพำนักอยู่ตรงนั้นระยะหนึ่ง!”

ครั้นซูหย่งหวางเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว จ้องมองหลี่ชียเอแล้วกล่าวว่า “หาก
ฉูหยุนเทียนไม่ยอมไปพบนางละก็ สักวันนางจะต้องทำลายสำนัก
โบราณสี่เหยียนเสีย จะไม่ยอมเลิกเราอย่างเด็ดขาด!”

ครั้นหลีซีย่ได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว ได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ
เรื่องนี้เหตุเกิดจากตัวเขาก็สมควรสิ้นสุดลงที่ตัวเขา ไม่นึกเลยว่า
กาลเวลาผ่านไปอย่างยาวนาน วาสนานี้ยังคงไม่สิ้นสุด

“ใครคือคู่หยุนเทียน?” ซูหย่งหวงมองเห็นลักษณะท่าทีของหลีซีย่
แล้วพอจะอ่านใจออกได้บ้าง กล่าวว่ “ทำไมนางถึงต้องมาหาคู่
หยุนเทียนที่สำนักโบราณสี่เหยียน!”

Novel-Lucky

ตอนที่ 1009 ช่วงเวลาที่หวานชื่น

<https://novel-lucky.com>

สำหรับปัญหาข้อนี้ หลี่ซิงเหียนและเงินเป่าเจียวที่อยู่ในเหตุการณ์พอรู้มาบ้าง ครานั้นที่สุสานเทียนกู่ คุณชายของพวกเขา นางก็เคยคุยถึงเรื่องของฉู่หยุนเทียนกับองค์หญิงจิงโจว ส่วนข้อเท็จจริงเป็นเช่นใดนั้น พวกนางเองก็ไม่รู้เหมือนกัน

หลี่ซิงเหียนถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า "เวลานี้ ฉู่หยุนเทียนจะเป็นใครก็ไม่มีความสำคัญอีกต่อไป ข้าต้องไปที่ที่ราบสูงฝิงพูทระแนนอน ข้าจะไปพบนางแนนอน!"

"เรื่องราวบางอย่างจะต้องมีบทสิ้นสุด มิฉะนั้นมันก็จะรบกวนเจ้าไปตลอดชาติ" ในที่สุด หลี่ซิงเหียนก็ยอมจำนน กล่าวออกมาด้วยความรู้สึกกลัดกลุ้มและจวนด้วยเกล้าเล็กน้อย

"ข้าจะไปเป็นเพื่อนกับเจ้า!" ซูหยงหวงกล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า "องค์หญิงจิงโจวคนนี้หาใช่คนที่จัดการได้โดยง่าย"

"ข้ารู้ นางเป็นคนที่ไม่จบไม่สิ้นเสมอมา" หลี่ซิงเหียนส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่า "แต่ข้ามีเรื่องอีกเรื่องหนึ่งให้เจ้าไปทำ ข้ามีคลังสมบัติส่วนหนึ่งต้องการให้เจ้าได้นำกลับไป!"

“คลังสมบัติแบบไหนกัน?” ซูหย่งหวางอดถามไม่ได้ เพราะคำว่าคลังสมบัติหากออกจากปากของหลี่ซีเย่แล้วต้องไม่ใช่ธรรมดาแน่

“ไม่มีอะไรมาก ก็แค่คลังสมบัติลับ ตอนอยู่ที่แดนสมุนไพรร่ำธาตุไม่ทันระวัง ไปทำลายสายสำนักราชันเซียนบางแห่งเข้า เลยถือโอกาสยึดเอาคลังสมบัติของพวกเขา มาสามารถเติมเต็มคลังสมบัติของสำนักโบราณสี่เหยียนพวกเราได้” หลี่ซีเย่กล่าวเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ทั้งหลี่ซวงเหยียน เงินเป่าเจียว กระทั่งซูหย่งหวางรู้สึกอึ้งและตาค้างกับคำพูดที่เอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเช่นนี้ คลังสมบัติลับของสายสำนักราชันเซียนคือคลังสมบัติที่น่าตระหนกเพียงใด แต่เมื่อออกมาจากปากของคุณชายพวกนางแล้ว มันช่างไร้ค่าอะไรอย่างนั้น เหมือนหนึ่งเป็นสมบัติธรรมดาทั่วไปเท่านั้น

นี่มันคลังสมบัติลับของสายสำนักราชันเซียนเลยนะ หากให้ใครเขารู้เข้าล่ะก็ ต้องเป็นสิ่งที่สร้างความบ้าคลั่งอย่างแน่นอน!

“สำนักโบราณสี่เหยียนก้าวเดินจนมาถึงวันนี้ ถึงเวลาที่สมควรเสริมความแข็งแกร่งได้แล้วล่ะ” หลี่ซีเย่มองดูซูหย่งหวางแล้วกล่าว

อย่างช้าๆ ว่า “สำนักโบราณสี่เหลี่ยมควรจะมีอาวุธวิเศษที่
แข็งแกร่งมากกว่านี้ ภาระหน้าที่หนักอึ้งในการเสริมสร้างเชี่ยวชาญลับ
ให้กับศิษย์ ควรเป็นเจ้าสำนักมาแบกรับหน้าที่นี้”

ซูหย่งหวงสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่งกล่าวท่าที่หนักแน่นว่า “เจ้า
วางใจเถอะ ข้าจะทำให้มันเป็นจริง รับรองไม่ให้อ่างผิดหวัง!”

เวลานี้ บทบาทรู้สึกจะสับสนเล็กน้อย ซูหย่งหวงที่อยู่ในฐานะ
อาจารย์กลับต้องเชื่อฟังหลี่ชียเอ่ที่เป็นศิษย์ทุกอย่าง กระทั่งต้องฟัง
พาหลี่ชียเอ่เป็นอันมาก หลี่ชียเอ่ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตนางที่
ขาดไปไม่ได้ หากไม่มีหลี่ชียเอ่ละก็ ต่อให้นางที่มีความฉลาดหลัก
แหลมมีสายตาที่ยาวไกลและสุขภาพเยือกเย็นก็ทำอะไรไม่ถูก
เหมือนกัน!

“เมื่อเป็นเช่นนั้นข้าก็กลับไปสำนักโบราณสี่เหลี่ยมก่อน” ในที่สุด
ซูหย่งหวงจ้องมองหลี่ชียเอ่อย่างลึกซึ้งทีหนึ่ง กล่าวว่า “การไปที่ราบ
สูงผิงพุทธะในคราวนี้ เจ้าต้องระวังตัวให้ดีล่ะ”

“วางใจเถอะ ข้ากำลังคิดจะไปที่ราบสูงผิงพุทธะสักครั้งหนึ่ง มี
เรื่องราวบางเรื่องจะต้องมีการสะสางให้มันจบ” หลี่ชียเอ่พูดด้วยท่าที่
เฉยเมย

“ใช่แล้ว ใ้เดือนข้ามมิตีก็ไปยังที่ราบสูงฝั่งพุทธะแล้ว เขาออกเดินทางเมื่อราวครึ่งปีก่อน” ก่อนชูหย่งหวางจะลากไป ลุกขึ้นมา กล่าวต่อหลี่ซีเย

“ปลาหนิวน้อยแข็งแรงขึ้นมากแล้ว เขาเอะอะโวยวายต้องการไปที่ราบสูงฝั่งพุทธะมานานแล้ว แต่เจ้าสำนักได้สยบเขาเอาไว้ไม่ให้เขากระทำการบ่มบำม จนกระทั่งภายหลังได้ข่าวว่าวัดลานถั่วจะเปิดแล้ว จึงไม่สามารถรั้งตัวเขาเอาไว้ได้ โวยวายว่าจะต้องไปให้ได้ ในที่สุดเจ้าสำนักตอบตกลงให้เขาไป” เฉินเป่าเสียวกับบอกกล่าวต่อหลี่ซีเย

“เจ้าหนูก่อนนี่” หลี่ซีเยสายหน้า เขารู้ว่าปลาหนิวน้อยต้องการไปทำอะไรที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะ เขาไม่ได้ต้องการไปวัดลานถั่ว แต่ต้องการไปวัดไร่อาวโโส!

หลังจากที่ชูหย่งหวางเดินลากไปแล้ว หลี่ซีเยได้เอนตัวนอนลงเหมือนเดิม หนุนนอนอยู่กับอกที่ตึงเร้าวิญญานยิ่งของเฉินเป่าเสียว

“คุณชาย เมื่อครู๋ข้ายังนึกว่าคุณชายจะจูบเจ้าสำนักนะ” เวลา
เงินเป่าเลี้ยวเม้มปากหัวเราะออกมาเบาๆ นางที่อารมณ์เร้าร้อนยัง
ทำพระพริบตาที่หนึ่งเวลานี้

“อย่างนั้นรี?” หลีซีเยเลิกหนังตาที่หนึ่งและกล่าวด้วยท่าที่เปื้อนนาย
ขณะกำลังเสพสุขด้วยการหนุนอยู่กับอกอวบของนาง

“เห็นที่คุณชายยังคงไม่กล้าทำอะไร หรือเป็นเพราะว่านางคือ
อาจารย์ ดังนั้นในใจของคุณชายจึงรู้สึกหวั่นเกรงหรือเกรงกลัวแล้ว
สิ” เงินเป่าเลี้ยวหัวเราะเบาๆ

คำพูดเช่นนี้ทำให้หลีซีหวงเหยียนถึงกับหน้าแดง เกี่ยวกับด้านนี้
เงินเป่าเลี้ยวที่เผ็ดร้อนยิ่งนั้นดูจะใจกล้ามาก

“หวั่นเกรง? เกรงกลัว?” หลีซีเยถึงกับหัวเราะออกมา สายหน้าเบาๆ
กล่าวว่า “ไม่มีเรื่องอะไรที่ทำให้คุณชายของเจ้าต้องไปหวั่นเกรง
หรือเกรงกลัวอะไรทั้งนั้น”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว เขาหัวเราะที่หนึ่งกล่าวว่า “แทนที่จะไปพูด
แหะโลมเจ้าสำนัก มิสู้มาสนิสนมกับนั่งหนูของข้าจะดีกว่า” กล่าว
พลาง ยื่นมือคว้าไปที่อกเต่งของโฉมตรูในทันที

ทั้งสองคนแลกจูบกันอย่างดูดดื่ม ทำให้ลีส่วงเหยียนที่อยู่ข้างๆ ถึงกับหน้าแดงกำ รู้สึกถึงไอบหน้าที่ร้อนผ่าว

ลีส่วงเหยียนหัวเราะ มองดูลีส่วงเหยียนที่มีไอบหน้าแดงกำ กวักมือเบาๆ เรียกนางให้เข้ามา ยิ้มกล่าวว่า “ซวงเหยียน เข้ามาสิ เดี่ยวจะหาว่า คุณชายของเจ้าฝนตกไม่ทั่วฟ้า”

คำพูดเช่นนี้ของลีส่วงเหยียนทำให้ลีส่วงเหยียนมีไอบหน้าที่แดงกำ มากกว่าเดิมอีก แทบจะแทรกแผ่นดินหนี อยาามองว่านางเป็นคน เย็นชาดั่งน้ำแข็ง แต่เขินอายยิ่งกว่าเงินเป่าเดียวเสียอีก

“พี่ซวงเหยียน โอกาสอยู่ที่ตนเองช่วงชิงเอานะ หากพลาดโอกาส ไปก็หมดสิทธิ์เลยนะ” ถึงแม้เงินเป่าเดียวจะเขินอายเช่นกัน แต่ทว่า ด้วยนิสัยที่ร้อนแรงของนางกลับทำให้นางมีความกล้ามากขึ้น จึง หันหน้าบอกกล่าวต่อลีส่วงเหยียนพร้อมขยิบตาให้ด้วย

ลีส่วงเหยียนอายจนแทบแทรกแผ่นดิน นางที่ยิ่งพยงต้องก้ม หน้าก้มตาในเวลานี้ทำอะไรไม่ถูก ลีส่วงเหยียนเอื้อมมือคว้าเอาตัวนาง เข้ามา หัวเราะกล่าวว่า “ซวงเหยียนน้อยไม่ได้มีมาดของความเป็น พี่สาว ระวังเป็นที่หัวเราะเยาะของเป่าเดียวในภายหลัง”

เมื่อถูกคุณชายกอดเอาไว้อย่างลุ่มหลง ทำให้ลี้ซวงเหยียนที่เขินอายบังเกิดความกล้าขึ้นจากไหน ก้มหน้าลงที่บรรจงจูบแนบกับริมฝีปากคุณชาย จากนั้นก็ไม่ว่าควรทำเช่นใดต่อไป

ลี้ซิวเยถึงกับอมยิ้ม เซยคางนางขึ้นมาอย่างแผ่วเบา แล้วบรรจงจูบนางอย่างนุ่มนวล และหลงรักในตัวนาง

จากการที่แลกจูบกัันของพวกเขาทวีความเร้าร้อนขึ้นเรื่อยๆ ลี้ซวงเหยียนถึงกับเคลิบเคลิ้มอยู่กับสิ่งนั้นและตอบสนองต่อคุณชายนางกอดคอกุณชายอย่างแนบแน่น แทบต้องการให้ตัวของนางหลอมรวมเข้าเป็นเนื้อเดียวกันกับคุณชายของนาง

ในขณะนี้ บรรยากาศของภายในอารามอบอวลไปด้วยเสียงที่สับสนดังออกมา ทั้งสามคนแลกจูบกัันจนเร้าร้อนสุดบรรยาย...

ลี้ซิวเยและพวกของเงินเป่าเจียวอยู่ด้วยกันหลายวัน ขณะเดียวกัน ลี้ซิวเยได้ทำการชี้แนะด้านการฝึกทักษะให้กับพวกนางอีกครั้ง หลังจากที่มีมอบคลังสมบัติลับให้กับพวกซูหย่งหวางแล้ว ลี้ซิวเยก็วางแผนเดินทางไปยังที่ราบสูงฝิงพูทระ

ก่อนออกเดินทาง หลี่ซีย่ได้แปลงร่างเป็นคนอีกคนหนึ่ง เป็นชาย
หนุ่มคนหนึ่ง แลดูมีรสนิยมและมีความเป็นบัณฑิตอยู่บ้าง แต่หวาด
จากคิ้วแล้วเป็นคนเปิดเผย ดูจากด้านหลังมีความสง่าผ่าเผยรัก
อิสระ เป็นอะไรที่ดูง่าย ๆ สบาย ๆ อย่างบอกไม่ถูก

“คุณชาย นี่มัน...” ไม่ว่าจะเงินเปาเจียวหรือว่าหลี่ซวงเหยียน
ครั้งนี้เห็นหลี่ซีย่กลับกลายเป็นคนละคนไปต่างรู้สึกเหนือความ
คาดคิด เนื่องจากคุณชายของพวกเขาางไรชื่อไรแป ไม่เคยต้อง
แปลงร่างเป็นคนอีกคน

“ฉูหยุนเทียน” หลี่ซีย่หัวเราะ กล่าวว่า “ในเมื่อองค์หญิงจุงโจว
ต้องการพบฉูหยุนเทียน ข้าก็จะมอบฉูหยุนเทียนให้นางคนหนึ่ง”

“ฉูหยุนเทียนตายไปแล้วมิใช่รี?” หลี่ซวงเหยียนรู้สึกแปลกใจ
เนื่องจากครานั้นที่สุสานเทียนกู่ ฉูหยุนเทียนที่คุณชายและองค์
หญิงจุงโจวพูดถึงในตอนนั้น ดูเหมือนว่าฉูหยุนเทียนได้ตายไปแล้ว

“นี่เป็นความลับเรื่องหนึ่ง” หลี่ซีย่หัวเราะท่าทีลึกลับ

“ฉูหยุนเทียนที่องค์หญิงจุงโจวต้องการพบคือฉูหยุนเทียนตัวจริง”
ฉูหย่งหวางมองดูหลี่ซีย่ “หรือว่า เจ้าก็คือฉูหยุนเทียน?”

“ฉุ่หยุ่นเหียนนะหรือ...” หลี่ชี่เย่จ้องมองไประยะห่างไกล ผ่านไปครู่ใหญ่ เขาละสายตาทกลับมา ยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “โลกนี้ไม่เคยมีคนชื่อฉุ่หยุ่นเหียน ในเมื่อไม่มีฉุ่หยุ่นเหียนแล้วจะตายได้ อย่งไรกันเล่า”

พวกหลี่ชวงเหียนจ้องมองตากันและกัน พวกนางสามารถคาดเดาถึงความลับบางอย่างที่ซ่อนอยู่ภายใน เมื่อคุณชายไม่ต้องการเปิดเผยออกมา พวกนางยอมไม่ถามอยู่แล้ว

ก่อนถึงเวลาที่ต้องจากกันแล้ว ไม่ว่าจะเป็หลี่ชวงเหียนหรือว่า ฉินเป่าเจียวก็ดี สองโฉมตรูล้วนแล้วแต่ไม่ยากไปจากคุณชายของตน หลี่ชวงเหียนนั้นดูจะเอียงอายอยู่บ้าง เย็นยะเยือกดูจน่าแข็งเช่นนาง เล็งสายตาทิ่งดงามไปยังคุณชายของนางเป็นระยะๆ ต่อให้นางที่ทาทิเยือกเย็นดั่งน้ำแข็ง เวลาก็ไม่เสียทีที่มีรูปโฉมสวยหยาดเยิ้มและทาทิออกอ่อนในที่

ขณะที่ฉินเป่าเจียวนั้นใจกล้ามาก ยืนอยู่ข้างกายคุณชายของนางตลอดเวลา กุมมือคุณชายเอาไว้ ความไม่ต้องการไปจากล้วนแสดงออกบนใบหน้าอย่างชัดเจน

“เอาละ ให้เวลาพวกเจ้าได้อำลากัน” ชูหย่งหวังยิ้มเจื่อนๆ ล้วงมองหลี่ชีย่ด้วยท่าทีเคื่องๆ รู้ว่าเป็นการหวานเสน่ห้ให้กับนางทั้งสองของเขา

“คุณชาย พวกเราไปที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะด้วยกันดีหรือไม่” หลังจากชูหย่งหวังเดินจากไปแล้ว ฉินเปาเลียวที่มีความร้อนแรงอดที่จะโอบเอวของคุณชายเอาไว้

“ต้องแยกแยะความสำคัญนะ” หลี่ชีย่ลูบไล้ผมของนางแพ้วเบาๆ กล่าวว่า “เรื่องคลังสมบัติลับนั้นสำคัญมาก พวกเจ้าจะต้องทำหน้าที่คุ้มกันเจ้าสำนักกลับไป หลังจากกลับไปถึงสำนักอย่างปลอดภัยแล้ว หากพวกเจ้าอยากจะทำก็ได้ ข้าंनाจะอยู่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะค่อนข้างนาน”

“คุณชายจงเจริญ...” สาวงามผู้ร้อนแรงถึงกับดีใจกระโดดโลดเต้นขึ้นมา จากนั้นก็อดที่จะจุ้มพิตคุณชายของนางด้วยความเร้าร้อนไม่ได้

“เอาละ สมควรจะทำอย่างไรเสียก็ต้องจากลา” หลี่ชีย่ส่ายหน้ายิ้มกล่าว

หลี่ซวงเหยียนที่มีท่าทีเอียงอาย แต่ทว่าวินาทีที่จะลาจาก นางก็อดไม่ได้ที่จะเงยหน้าขึ้นจูบคุณชายของนางเบาๆ ทีหนึ่ง

“ไปกันเถอะ อนาคตยังอีกยาวไกล รอให้ข้าเสร็จธุระจากที่ราบสูง ผิงพุทธะแล้ว ข้าน่าจะรั้งอยู่ที่สำนักฝึกฝนอย่างหนัก” หลี่ซิเย่กล่าว ปลอบหลี่ซวงเหยียน

นางงามน้ำแข็งค่อยเผยให้เห็นรอยยิ้มออกมา นางช่างงดงามในเวลานี้ ดั่งสรรพสิ่งในฤดูใบไม้ผลิ!

ตอนที่ 1010 ที่ราบสูงฝั่งพุทธะ

<https://novel-lucky.com>

หลังเดินทางออกจากเมืองศักดิ์สิทธิ์ หลี่ชีย่มุ่งหน้าไปยังที่ราบสูงฝั่งพุทธะเพียงลำพัง เนื่องจากหลี่ชีย่ไม่ได้เร่งทำเวลา เขาจึงเดินทางไปที่ราบสูงฝั่งพุทธะพลาจฝักหัทชะไปพลาจ

ผลพวงจากการทำศึกกับเผ่ามารโลहित หลี่ชีย่ได้กลิ่นกินเลือดวิเศษของแคว้นทะเลเลือดมาได้ครึ่งหนึ่ง สิ่งนี้กล่าวสำหรับหลี่ชีย่แล้ว นับว่าเป็นของบำรุงชั้นเลิศ มีผลดีมากมาย ดังนั้นหลี่ชีย่ต้องค่อยๆ ย่อยสลายมัน เพื่อใช้ประโยชน์กับเลือดวิเศษปริมาณมหาศาลนี้ได้อย่างเต็มที่

ในขณะที่เดียวกัน หลังจากที่ปลดสลักฐานเต๋าได้แล้ว ทำให้หลี่ชีย่มีสภาพเหมือนพยัคฆ์ร้ายที่หลุดออกจากกรง ก่อนหน้านั้นเขาได้ทำการปูพื้นฐานมายังแน่นหนา ระหว่างที่ฐานเต๋าถูกปิดกั้นเอาไว้ หลี่ชีย่ได้ทำการขัดเกลาครั้งแล้วครั้งเล่า เวลานี้พลังที่คลายสลักได้แล้ว จึงทำให้หลี่ชีย่หลังจากก้าวสู่ระดับปราชญ์แล้วสามารถก้าวรุดหน้าไปได้อย่างรวดเร็ว

แน่นอนว่าหลี่ชียเอ่ไม่ได้รับแรงที่จะก้าวสู่ปราชญ์สวรรคตวิถึในทันที และไม่เร่งรีบในการบุกเบิกสวรรคตวิถึ ดังนั้นเขาอาศัยวิธีค่อยๆ ก้าวไปที่ละก้าวๆ เพื่อขัดเกลาฐานเต้าของตนเอง

กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว เวลานี้เขาต้องการฝึกมดเก้าตัวให้สำเร็จ แม้ว่าเขาสามารถคิดค้นเรือแห่งชีวิต เรือสร้างภพ และเรือชีวิตนิรันดร์ได้แล้ว แต่สำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว หนทางยังอีกไกลกว่าจะสำเร็จ เขาจะต้องทำ "มดเก้าตัว" ให้สำเร็จบริบูรณ์ เพื่อให้มันเกี่ยวพันซึ่งกันและกัน ไม่ใช่ต่างคนต่างอยู่ในขณะนี้

ขณะเดียวกัน สำหรับสวรรคตวิถึของตนเองนั้น หลี่ชียเอ่มีระบบการคิดที่เป็นของตนเอง เขาต้องการให้มันหลอมรวมเข้ากับสิ่งที่สุดยอดไร้ผู้เทียบเทียมอย่างหนึ่ง เขาต้องการคิดค้นสุดยอดหลักสัจธรรมที่เป็นของเขาเองจริงๆ กระทั่งถูกยกย่องว่าเป็นสุดยอดวิถึอันดับหนึ่งนิรันดร์กาล! ดังนั้นกล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว มหาวิถึยาวไกล หุ่ทุกอย่างเพียงจะเริ่มต้นเท่านั้น ยังคงมีวิถึทางที่ต้องก้าวเดินไปอีกยาวไกลนัก

แม้ว่าหลี่ชียเอ่จะเดินไปพลาด ฝึกไปพลาด แต่ทว่าในที่สุด ภายในระยะเวลาไม่นานนัก เขาก็ได้ก้าวเข้าสู่อาณาบริเวณของที่ราบสูงฝั่งพุทธะแล้ว

ที่ราบสูงผิงพุทเธตั้งอยู่ด้านทิศตะวันตกสุดของแดนชาติทักษิณ
กินพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลมาก กระทั่งไม่มีใครรู้ว่ามันกว้างไกลแค่ไหน

ที่ราบสูงผิงพุทเธเรียกได้ว่าเป็นพื้นที่ที่สูงที่สุดของแดนมนุษย์
กษัตรา ซึ่งตั้งอยู่บนภูมิประเทศที่สูงมาก กระทั่งมีผู้ที่ยกย่องให้ที่
ราบสูงผิงพุทเธคือพื้นที่ที่เข้าใกล้ท้องฟ้ามากที่สุด

ยามที่ก้าวเท้าเข้าสู่ที่ราบสูงผิงพุทเธนั้น เห็นท้องฟ้าสีครามที่
เหมือนสามารถสัมผัสได้เพียงเอื้อมมือไปเท่านั้น การได้มาอยู่ตรง
นี้ ให้ความรู้สึกถึงท้องทะเลกว้างไกลท้องนภาอันไพศาลอย่างนั้น

ไม่ว่าผู้ใดก็ตาม เมื่อย่างก้าวเข้าสู่ที่ราบสูงผิงพุทเธแล้วก็จะรับรู้ถึง
กลิ่นอายที่มีพลังมหาศาลมากสายหนึ่ง แต่ทว่า กลิ่นอายที่มีพลัง
มหาศาลนี้กลับไม่รุนแรง ไม่ดุตัน มันเป็นความอ่อนนุ่มที่บอกไม่
ถูก

ไม่ว่าผู้ใดก็ตาม เมื่อก้าวเข้าสู่ที่ราบสูงผิงพุทเธแล้วก็จะรับรู้ถึงกลิ่น
อายที่มีพลังมหาศาลมากสายหนึ่ง กลิ่นอายที่มีพลังมหาศาลสายนี้
ที่เข้ามาปะทะใบหน้ากลับเหมือนสายลมที่ต้องโบหน้าในยามว

สันตฤดู กระทั่งเหมือนมือของมารดาที่มีผิวหนังด้านมาลูบไล้
โบหน้าของตนอย่างแผ่วเบาอย่างนั้น

การเหยียบย่างสู่บริเวณที่ราบสูงฝั่งพุทธะนั้น ดูเหมือนว่าจะทำให้
ลึมเรื่องราวไปได้หลายอย่าง ทำให้รู้สึกเหมือนกำลังเดินทางกลับ
บ้าน มันช่างสบายอะไรอย่างนั้น และเป็นทีที่หลงใหลอย่างนั้น!

หลังจากได้ก้าวสู่บริเวณที่ราบสูงฝั่งพุทธะแล้ว กระทั่งสามารถแหว่
เสียงเทศนาธรรมของพุทธะดังขึ้นเป็นระยะๆ เสียงสวดดังกล่าวหา
ได้ถูกส่งมาจากสถานที่ใดที่หนึ่งแต่อย่างไร แต่มันดังออกมาจาก
ภายในจิตใจของผู้นั่นเอง เหมือนหนึ่งว่าคนผู้นั้นมีพุทธองค์ประทับ
นั่งอยู่ในใจองค์หนึ่งอย่างนั้น

“ที่ราบสูงฝั่งพุทธะนะ ที่ราบสูงฝั่งพุทธะ” หลังจากที่หลี่ซีเย่ได้ก้าว
เท้าเข้าไปบริเวณที่ราบสูงฝั่งพุทธะแล้ว และรับรู้ได้ถึงกลิ่นอาย
พุทธะที่เข้ามาปะทะกับใบหน้า ต้องพึมพำออกมาว่า “พันล้านปี
ผ่านไป ดูเหมือนจะแข็งแกร่งมากขึ้นไปกว่าเดิมเสียอีก ข้าเฝ้ารอ
คอยอยู่เล็กๆ เหมือนกัน รอคอยจนถึงวันนั้น อายากจะรู้กันว่า
สามารถสำแดงเทวราชสยบมารได้หรือไม่!”

มองดูฟ้าดินสี่ครามแห่งนี้ มองดูห้องฟ้าที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม หลีซียเอถึงกับยิ้มออกมาแล้วมุ่งหน้าเดินทางต่อไป

แม้จะกล่าวว่าที่ราบสูงผิงพุทระเป็นที่ที่สูงที่สุดในแดนชาติทักซิณหรือกระทั่งทั่วทั้งแดนมนุษย์กษัตรา แต่สถานที่แห่งนี้เชื่อว่าจะปราศจากผู้คน ตรงกันข้ามกลับเต็มไปด้วยเงาของผู้คนที่หนูนเนื่องกันมาไม่ขาดสาย!

การก้าวเดินอยู่บนที่ราบสูงแห่งนี้ สามารถพบเห็นศาสนิกชนทั้งหญิงและชายจำนวนนับไม่ถ้วน กระทั่งมีศาสนิกชนทั้งหญิงและชายจำนวนมากที่เดินก้าวหนึ่ง คุกเขาลงกราบก้าวหนึ่ง มุ่งตรงไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของที่ราบสูงผิงพุทระ และในจำนวนศาสนิกชนทั้งหญิงและชายจำนวนนับไม่ถ้วนเหล่านี้มีจำนวนไม่น้อยที่เป็นผู้บำเพ็ญตน พวกเขาถือจะมุ่งหน้าไปยังส่วนที่ลึกเข้าไปกว่านั้นของที่ราบสูงผิงพุทระด้วยความศรัทธาอย่างยิ่งนัก

ภายในบริเวณที่ราบสูงผิงพุทระประกอบด้วยเมือง และตำบลเป็นจำนวนมาก แต่ที่มีมากไปกว่านั้นก็คือวัดวาอาราม กระทั่งกล่าวได้ว่าเขาหนึ่งแห่งก็คือวัดหนึ่งแห่ง โดยไม่นับเป็นคำกล่าวที่อวดอ้างแต่อย่างใด

ขนาดของวัดพุทธนั้นมีทั้งขนาดใหญ่และขนาดเล็ก ขนาดเล็ก อาจจะมีกุฏิเพียงหลังเดียวเท่านั้น ขณะที่ขนาดใหญ่นั้นใหญ่โต มโหฬาร มีพระสงฆ์นับหมื่นรูป ดุจดังเป็นเมืองใหญ่เมืองหนึ่งอย่าง นั้น

ที่ราบสูงฝั่งพุทธะคือหนึ่งในสิบสองหลุมฝังศพ เมื่อกล่าวถึงสิบสอง หลุมฝังศพแล้วหลายคนต้องรู้สึกกลัวจนขนลุกขึ้นมา ทุกคนรู้ว่า มันคือสถานที่ที่อันตรายแห่งหนึ่ง

แต่ทว่ายามที่เหยียบย่างสู่บริเวณที่ราบสูงฝั่งพุทธะไปแล้ว กลับ ไม่ได้รู้สึกเลยว่าที่ตรงนี้มีอันตรายอะไร เพราะสถานที่แห่งนี้ทุกๆ ครอบครัวล้วนมีพระอยู่ในเรือน สถานที่ตรงนี้มีแต่วัดที่ตั้งอยู่ทุกหน ทุกแห่ง ผู้คนเดินกันขวักไขว่ ศาสนิกชนมีจำนวนนับไม่ถ้วน มีความเจริญรุ่งเรืองยิ่งนัก หากจะกล่าวว่ที่ตรงนี้คือที่ที่อันตรายละก็ ไม่มีใครเชื่ออย่างแน่นอน

ไม่มีใครเข้าใจว่าเหตุใดที่ราบสูงฝั่งพุทธะถึงได้ถูกจัดให้เข้าไปอยู่ เป็นหนึ่งในสิบสองหลุมฝังศพ กระทั่งมีผู้ที่กล่าวว่า ที่ราบสูงฝั่ง พุทธะมีความปลอดภัยมากกว่าที่ใดๆ ทั้งสิ้น ที่ตรงนี้ไม่มีความ ขัดแย้งระหว่างพรรคและหรือสำนักต่างๆ กระทั่งกล่าวได้ว่า สถานที่ตรงนี้มีความสงบสันติกว่าทุกแห่ง เนื่องจากประชาชน ทั่วไปและผู้บำเพ็ญตนที่อาศัยอยู่ที่นี่เป็นเวลานาน ต่างเข้าไปบวช

เป็นพระสงฆ์หรือไม่ก็เป็นพุทธศาสนิกชนนับถือศาสนาพุทธ จึงมีการแก่งแย่งน้อยกว่าโลกของมนุษย์ปุถุชนเป็นอันมาก

สำหรับเรื่องที่ว่าเหตุใดที่ราบสูงฝิ่งพุทระจึงถูกจัดให้เข้าไปอยู่หนึ่งในสิบสองหลุมฝังศพนั้น มีผู้ที่ล่วงรู้เรื่องนี้อยู่จำนวนน้อยมาก ไม่มีใครรู้ว่าเพราะเหตุใด ที่ราบสูงฝิ่งพุทระจึงถูกจัดให้เข้าไปรวมอยู่กับสุสานเทียนกู สุสานอาถรรพ์อันดับหนึ่งที่เป็นสถานที่ที่อันตรายต่างก็เป็นหนึ่งในสิบสองหลุมฝังศพเช่นกัน

สำนักพุทธ เป็นสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดที่เสื่อมลงแล้ว กระทั่งกล่าวได้ว่าในเก้าแดน สิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดที่เป็นศาสนาพุทธมีอยู่น้อยมากๆ แต่ทว่า ในที่ราบสูงฝิ่งพุทระมีเพียงสำนักเดียวก็คือสำนักพุทธ!

เมื่อกล่าวถึงที่ราบสูงฝิ่งพุทระแล้ว ผู้คนจำนวนมากก็จะนึกถึงวัดลานถั่ว พุดถึงอาณาจักรพุทระบนสวรรค์ แต่ทว่า ท่ามกลางสำนักพุทธและวัดพุทธจำนวนนับหมื่นบนที่ราบสูงฝิ่งพุทระ ใช่ว่าวัดพุทธทั้งหมดจะอยู่ภายใต้การปกครองของวัดลานถั่ว

ความจริงแล้ว ท่ามกลางที่ราบสูงฝิ่งพุทระที่กว้างใหญ่ไพศาล และท่ามกลางวัดพุทธที่มีอยู่หมื่นพันบนที่ราบสูงฝิ่งพุทระมีเพียงจุด

มหาธาตุที่เป็นวัดพุทธจำนวนสิบแปดแห่งเท่านั้นที่อยู่ภายใต้การปกครองของวัดลานแก้ว

ที่ราบสูงฝั่งพุทธะมีผู้บำเพ็ญตบาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก มีอยู่จำนวนมากที่มาจากสำนักใหญ่ต่างๆ กระทบมาจากทั่วทั้งเก้าแดน

ลือกันว่าผู้ที่อาศัยอยู่ในที่ราบสูงฝั่งพุทธะเป็นเวลานาน ไม่ว่าจะผู้นั้นจะเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดา หรือเป็นผู้บำเพ็ญตบาศัย ก็จะมีจิตที่หันเข้าหาพุทธะ อย่าวว่าแต่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาเลย กระทบผู้บำเพ็ญตบาศัยที่แข็งแกร่งเมื่ออาศัยอยู่เป็นเวลานาน ก็จะเข้าร่วมในพุทธศาสนา

มีผู้กล่าวว่าที่ราบสูงฝั่งพุทธะเป็นสถานที่ที่กลับคืนสู่พุทธะ ซึ่งคำกล่าวนี้ไม่ผิดแม้แต่น้อย ดังนั้นจึงมียอดฝีมือจำนวนมากไม่น้อยที่ไม่ต้องการอาศัยอยู่ที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะนาน ด้วยเกรงว่าจะได้รับผลกระทบต่อจิตแห่งเต้าของพวกเขา

แน่นอนที่สุด ย่อมต้องมีผู้ที่มีจิตแห่งเต้าที่มั่นคงกลับชมชอบที่จะมาอาศัยอยู่ที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะ หวังอาศัยพลังจากที่ราบสูงฝั่งพุทธะมาขัดเกลาจิตแห่งเต้าของตนเอง แต่แล้วก็ยังมีบางคนที่กระทำการ

ลัมเหลว จนบวชเป็นพระนับจากนั้นเป็นต้นมา แต่ก็มีบางคนที่ทำให้จิตแห่งเต่าเข้มแข็งมั่นคงมากยิ่งขึ้นไปกว่าเดิมอีก

หลี่ซิเย่เดินอยู่ท่ามกลางที่ราบสูงฝั่งพุทธะ มองดูผู้คนทั้งหลายหลากหลายมากมาย คนที่อาศัยอยู่ที่ตรงนี้มีมนุษย์ปุถุชนธรรมดา มีผู้บำเพ็ญตน มีเผ่าพันธุ์มนุษย์ เผ่าโลหิต เผ่าปีศาจ เผ่ามนุษย์ศิลา... เดินกันขวักไขว่แออัดเบียดเสียด

ระหว่างทางที่เดินผ่านไป ส่วนใหญ่ที่เห็นก็จะเป็นวัดพุทธ มีทั้งประเภทเหลืองอร่ามแวววาว มีที่เป็นก่ออิฐมุงหลังคาด้วยกระเบื้อง รวมทั้งที่ปลูกเป็นกระท่อมมุงด้วยหญ้าคา...

ไม่ว่าจะเป็นใครก็ต้องตกใจวัดพุทธจำนวนมากมายที่เห็นตรงหน้า จนเหม่อลอย เมื่อก้าวสู่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะ เกรงว่ารวมเอาจำนวนวัดพุทธทั้งหมดในเก้าแดนก็มีไม่เท่าที่ราบสูงฝั่งพุทธะ กระทั่งไม่ถึงแม้เพียงหนึ่งในสิบเสียด้วยซ้ำ

หลี่ซิเย่เดินอยู่ท่ามกลางกลิ่นอายพุทธะที่อบอวล รับรู้ได้ถึงความเป็นพุทธบนพื้นที่แห่งนี้ แต่ละก้าวที่ก้าวเดินออกไปเอ้อระเหย ลอยชาย แม้ว่ากลิ่นอายความเป็นพุทธของที่ราบสูงฝั่งพุทธะจะไม่

ธรรมดา แต่ไม่สามารถส่งผลกระทบต่อจิตแห่งเต้าของหลี่ซีเยได้
แม้เพียงน้อยนิดอยู่แล้ว

ในเวลาตัวเอง ปราบกฏคลื่นหนึ่งที่กระเพื่อมสั่นไหวถูกส่งออกมา หลี่
ซีเยที่กำลังเดินอยู่ท่ามกลางที่ราบสูงจึงหยุดและควักสิ่งหนึ่งออกมา
มันคือผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองนั่นเอง

หลังจากที่ผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองผืนนั้นปรากฏ บนผ้าเช็ดหน้ามีการ
รวมตัวกันจนกลายเป็นเงาเล็กๆ ขึ้นมาร่างหนึ่ง ซึ่งก็คือผู้ที่ถูกหลี่
ซีเยเรียกว่าผู้ดำรงอยู่ในฐานะนั่งหนูตัวน้อยๆ คนหนึ่ง

“เจ้ามาถึงสถานที่แห่งใดกัน?” ร่างเงาขนาดเล็กนั้นเสียงใสเสนาะหู
น้ำเสียงเหมือนตกใจอยู่

หลี่ซีเยหัวเราะออกมา กล่าวว่า “ที่ราบสูงผิงพุทธะ ทำไมรี ทำไม่ถึง
ได้รู้สึกสนใจมากเป็นพิเศษ? ที่ๆ เข้าไปมามีมากมาย ไม่เห็นเจ้าจะ
เคยสนใจแม้แต่หน่อย”

“เพราะว่าที่นี่มีพลังสายหนึ่งที่ข้าคุ้นเคย!” เจ้าเงาขนาดเล็กเมื่อ
กล่าวถึงตรงนี้แล้ว นางเอียงคอแล้วกล่าวว่า “ที่ราบสูงผิงพุทธะ
สถานที่แห่งนี้ไม่เคยได้ยินมาก่อน!”

“เพราะว่าในอดีตมันไม่ได้ชื่อว่่าที่ราบสูงผิงพุทธะ ต่อมาภายหลังมีผู้ที่มีนามว่่าท้าวสักกะได้มาที่นี่ จึงทำให้สถานที่ตรงนี้แปรเปลี่ยนไป และถูกเรียกชื่อว่่าที่ราบสูงผิงพุทธะ!”

“ท้าวสักกะ?” ร่างเงาขนาดเล็กเอียงคอเหมือนกำลังหวนรำลึกอะไรบางอย่าง เหมือนกำลังค้นหา เพื่อดูว่ามีคนผู้นี้อยู่ในความทรงจำหรือไม่

“เขาเป็นผู้นั่ดำรงอยู่ในยุคสมัยที่นานมาก นานมาก ๆ มาแล้ว นานจนกระทั่งผู้คนลืมไปแล้วว่่ามันคือยุคไหนกันแน่ นานจนกระทั่งไม่มีใครรู้ว่าเคยมีคนที่ชื่อท้าวสักกะอยู่” หลี่ซียะกล่าวอย่างเอ้อระเหย

“ฮึ นานมากกว่าซ้ารี?” ร่างเงานั้นเหมือนไม่พอใจ กล่าวนำเกรงขามออกมา

หลี่ซียะหัวเราะก๊าก กล่าวว่่า “เจ้ายังไม่ยอมแพ้อีก ถึงแม้ว่่าเจ้าจะเป็นยายเฒ่าที่แก่เฒ่าจนไม่รู้จะแก้งังไ่ได้อีก แต่ในอดีตที่ผ่านมายังมียุคสมัยที่เก่าแก่ยาวนานมากกว่านั้น เรื่องนี้คงไม่ต้องให้ซ้ากล่าวมากความแล้วกรรมัง”

“เจ้า...” ร่างเงาขนาดเล็กที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองถูกหลีชีเยย้า โมโหจนโกรธจัด กล่าวน่าเกรงขามออกมา “อู๋ เจ้านะสิยาย เตมา!”

หลีชีเยย้าหัวเราะ จากนั้นกล่าวว่า “พลังที่ทำให้เจ้ารู้สึกคุ้นเคยมันคืออะไร ในเมื่อเจ้าไม่รู้จักที่ราบสูงฝั่งพุทธะ ย่อมบ่งชี้ว่าสิ่งนี้ต้องไม่ใช่กลิ่นอายพุทธะแล้ว”

“เป็นพลังที่แข็งแกร่งมากสายหนึ่ง บงการทุกสิ่งทุกอย่างในนี้” ร่างเงาขนาดเล็กพยายามรับรู้ถึงมันอย่างตั้งใจ จากนั้นสายหน้ากล่าวว่า “ข้ามันได้สูญเสยร่างกายไป ไม่สามารถตอบสนองได้ทั้งหมด”

“ข้ารู้แล้วละว่ามันคืออะไร” หลีชีเยย้ากล่าวว่า “เนื่องจากในนี้มีกาน้ำที่เสียหายอยู่ใบหนึ่ง เป็นกาน้ำเสียหายที่สุดยอดมาก เจ้าน่าจะรู้จักสิ่งนั้น”

“เจ้าว่าเป็นกาใบนั้นรี?” ร่างเงาขนาดเล็กดูเหมือนจะรู้สึกตื่นตระหนก ร้องเสียงอันทังออกมาว่า “ถูกต้อง พอเจ้าพูดออกมา ข้าก็สามารถรู้สึกได้ทันที มันคือเจ้าของสิ่งนั้นแหละ!”

“ของสิ่งนั้นอยู่ที่นี้มานานมากๆ แล้ว” หลี่ชีย่ยิ้มเฉยเมย กล่าวว่า
“เพียงความคิดชั่ววูบก็เป็นพระ เพียงความคิดชั่ววูบก็เป็นมาร ช่าง
เป็นสิ่งที่ฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก เสียตาย ท้าวสักกะมาถึงก่อนทุกคน
ก้าวหนึ่ง!”

“นั่นมันคือสิ่งที่เป็นหนึ่งไม่มีสองนะ” ร่างเงาขนาดเล็กกล่าวว่า
“หากว่าเจ้าสามารถได้สิ่งนี้มาละก็ กล่าวสำหรับเจ้าแล้ว มันคือสุด
ยอดแห่งฝืนลิขิตสวรรค์ พานพบเทพสังหารเทพ พบเจอมารเช่น
ฆาตมาร!”

“สังหารเทพเช่นฆาตมาร?” หลี่ชีย่หัวเราะออกมา กล่าวว่า “ต่อให้
ไม่มีเจ้าสิ่งนี้ ข้าก็พานพบเทพสังหารเทพ พบเจอมารเช่นฆาตมาร
อยู่แล้ว”

ตอนที่ 1011 สิ่งของสิ่งนั้น

<https://novel-lucky.com>

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลีซีเยหยุดคิดหนึ่ง มองไปยังที่ที่ห่างไกล กล่าวว่่า “ทำลายผู้ดำรงอยู่สุดท้ายนั้นให้ได้ นั่นแหละฝันลิขิตที่แท้จริง!”

“ดังนั้นเจ้าสมควรต้องได้สิ่งนี้มา มีกาน้ำนี้อยู่ในมือ การที่จะทำลายผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนั้นย่อมจะมีมากขึ้นอีกนิด!” ร่างเงาขนาดเล็กที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองกล่าวขู่หลีซีเย

“แหะ นิ่งหนูตัวน้อยๆ เจ้าไม่ต้องมาทำขู่ข้า” หลีซีเยหัวเราะกล่าวว่า “เจ้ากาน้ำขำรูดนั้นเป็นดาบสองคม มันสามารถทำให้เจ้ามีชื่อเสียงเป็นนิรันดร์ แต่ก็สามารถทำให้เจ้ากลายเป็นมารไปตลอดกาลได้เช่นกัน สิ่งของเช่นนี้หากนำไปใช้ในการศึกสุดท้ายผู้ใดสามารถควบคุมมันได้ยังเอาแน่ไม่ได้เลย”

“แหะ มิฉะนั้นแล้ว ก็คงไม่มีที่ราบสูงฝั่งพุทธะแล้วละ!” หลีซีเยหัวเราะแล้วกล่าวว่า “แม้ว่าบนโลกใบนี้ไม่มีคนรู้จักท้าวสักกะผู้นี้ อีกแล้ว แต่ทว่าสติปัญญาอันฉลาดหลักแหลมมองการณ์ไกลของเขา ความคิดอันประเสริฐของเขา ความไร้ผู้เทียบเคียงของเขา เรียกได้ว่าผู้ดำรงอยู่ในฐานะสุดยอดมากมายล้วนแล้วแต่เทียบ

ไม่ได้กับเขา แต่ว่าสุดท้ายเขาก็ยังคงอดกลั้นเอาไว้ มันเป็นเพราะอะไรล่ะ? เพราะเขาไม่มีความมั่นใจ ด้วยเกรงว่าถึงมีเจ้ากาน้ำชาชุดใบนี้อยู่ในมือก็ไม่แน่จะสำเร็จ!”

“แต่ว่า เจ้าต่างกัน” ร่างเงาขนาดเล็กกล่าวว่า “เจ้าได้เตรียมตัวมานานเท่าไรแล้วล่ะ? เจ้ามีทางหนีที่ใล่อยู่เท่าไร? หากว่าเจ้าได้กาน้ำใบนี้อีกใบ โอกาสชนะต้องเพิ่มขึ้นสามส่วนแน่นอน!”

“ไม่...” หลีชีเย่หัวเราะ สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เห็นที่เจ้ายังคงไม่เข้าใจ เจ้าไม่เข้าใจเอาเสียเลยว่าคุณต้องเผชิญหน้านั้นคืออะไร!”

“ถูก ใครว่าข้าไม่รู้ สิ่งที่ข้ารู้มีมากกว่าเจ้าเสียอีก!” เจ้าร่างเงาขนาดเล็กกล่าวพร้อมกับส่งเสียงฮือออกมาอย่างไม่พอใจนัก

“เจ้าเคยนำทัพไปปราบมาด้วยตนเองมารึ?” หลีชีเย่ยิ้มเฉยเมย กล่าวว่า “เจ้ารู้ว่าสิ่งที่ต้องเผชิญนั้นคืออะไรหรือไม่? เจ้ารู้ว่าอะไรเรียกว่าไร้ผู้ต่อกรหรือไม่? ยามเมื่อเจ้าออกศึกด้วยตนเอง เจ้าจึงจะรู้ว่าผู้เคยได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ดำรงอยู่ในจุดที่ไร้ผู้ต่อกรที่สุด ล้วนแล้วแต่เล็กจิ๋วอะไรปานนั้น!”

“แล้วเจ้าล่ะ?” ร่างเงาขนาดเล็กลงถึงกับออกปากว่า “เจ้าเคยเห็นร่างที่แท้จริงมาหรือ? เจ้าเคยเห็นผู้ดำรงอยู่ที่แท้จริงมาหรือ?”

หลี่ซียเอถึงกับจ้องมองไปยังที่ที่ห่างไกล มองไปไกลแสนไกลมากๆ หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ กล่าวว่า “ที่ข้าสามารถมีชีวิตรอดกลับมาได้ นั้นเป็นเพราะข้าไม่มีวันตายไม่มีวันดับสูญ! เนื่องจากผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนั้นไม่สามารถสืบทอดย้อนไปถึงร่างเดิมของข้าได้ มิฉะนั้นแล้ว หากร่างเดิมของข้าถูกสืบทอดย้อนกลับไปจนพบละก็ ต่อให้เจ้าไม่ตายไม่ดับสูญก็จริง เกรงว่าก็คงมีแต่ความตายสถานเดียว!”

“ข้ารู้แล้วละ ” ร่างเงาขนาดเล็กลงกล่าวว่า “เจ้าเคยพูดถึงถ้าเซียนมาร ที่แท้ใช่ที่เจ้าไม่มีวิธีสละให้หลุดจากการควบคุมของถ้าเซียนมาร แต่เป็นเพราะเจ้าคิดอาศัยถ้าเซียนมารมาปิดบังซ่อนเร้นร่างที่แท้จริงของเจ้า!”

“บางทีอาจเป็นอย่างนั้นก็ได้อ” หลี่ซียเอไม่ได้ปฏิเสธแต่ก็ไม่ยืนยัน ยืนกล่าวว่า “ถ้าเซียนมารก็ใช่ที่จะโจมตีได้ง่ายดาย ต่อให้เป็นราชันเซียนก็ต้องแลกมาด้วยค่าตอบแทนที่สูงมาก! เป็นค่าตอบแทนที่แสนสาหัส!”

“แล้วชาตินี้ล่ะ?” ร่างเงาขนาดเล็กกล่าวว่า “ชาตินี้เจ้าจะอาศัยอะไร มาปิดบังซ่อนเร้นร่างที่แท้จริง? อย่าลืมนะ เจ้านะมีสถานะไม่ตายไม่ สูญสลายอยู่แล้ว! เจ้ามีความมั่นใจรอบชนะได้หรือไม่? เจ้าจะพ่ายแพ้ ไม่ได้ เพราะหากเจ้าแพ้ เจ้าก็ต้องกลายเป็นธุลีนับจากนี้ไป!”

“วางใจเถอะ ข้าจะต้องไม่แพ้ ชาตินี้ข้าจะกวาดล้างทุกอย่างจน สิ้น!” นัยน์ตาของหลี่ชีย่กลับกลายเป็นดุจลึกล้ำยิ่งนัก เป็นความ อหังการที่บอกไม่ถูก ความอหังการที่แม้แต่สวรรค์ก็ต้องสั่นเทา เขาเอ่ยอย่างช้าๆ ว่า “ไม่มีสิ่งใดสามารถขัดขวางจังหวะการก้าว เท้าของข้า กระทั่งผู้ที่ดำรงอยู่บนเก้าชั้นฟ้าก็ทำไม่ได้ คงมีสักวัน รอให้โอกาสสุกงอมแล้วล่ะก็ ข้าจะบุกโจมตีเข้าไป!”

“ในเมื่อเจ้าตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะสู้ งั้นเจ้ายังต้องการกาน้ำใบนั้น อานุภาพของกาน้ำใบนั้นข้าคงไม่ต้องกล่าวมากความ ขอเพียงมี กาน้ำใบนั้นอยู่ในมือ เจ้าก็จะมีไฟตายที่เยี่ยมยอดอยู่ในมือแล้ว!”
ร่างเงาขนาดเล็กนั้นยังคงยุงหลี่ชีย่ต่อ

“นั่งหนุตัวน้อยๆ เจ้าไม่ต้องมายุข้า ข้าไม่ลงมืออยู่แล้ว” หลี่ชีย่สาย หัวยิ้มกล่าว

“ฮึ ตามความเห็นของข้า เจ้านะกลัวที่ราบสูงฝั่งพุทธะนะสิ เจ้าเองก็ไม่มั่นใจว่าจะจัดการกับที่ราบสูงฝั่งพุทธะได้!”

“พูดไปพูดมา นั่งหนุตัวน้อยๆ เจ้ายังคงไม่เข้าใจข้า” หลี่ชีย่สายหน้ายิ้มกล่าวว่า “ที่ราบสูงฝั่งพุทธะไม่ได้ง่ายเหมือนดังที่เจ้าคิดอย่างไรก็ตาม ข้าเองก็ไม่มีเวลาจำเป็นต้องเป็นศัตรูกับที่ราบสูงฝั่งพุทธะ! กาน้ำใบนั้นไม่แน่ว่ามันจะเหมาะสมมากที่สุดหากอยู่ในมือข้าเสมอไป!”

“เพราะอะไร?”

หลี่ชีย่อมยิ้ม มองดูวัดโบราณที่อยู่ห่างไกลมากๆ กล่าวอย่างเอื่อระเหยว่า “ใครๆ ก็ว่ากันว่า พระท่านทรงเมตตา แต่ทว่าข้ากำลังรอ รอวันที่พระโคจรขึ้นมา สำแดงเทวราชสยบมาร! เมื่อไรที่พุทธะโคจรขึ้นมามันก็ต้องเลือดสาดสามพันสี่เช่นกัน!”

“เจ้ามั่นใจว่าจะเป็นชาตินี้รึ?” ร่างเงาขนาดเล็กอดถามขึ้นมาไม่ได้

“บางทีใช่ บางทีอาจไม่ใช่” หลี่ชีย่กล่าวอย่างซ้าๆ ว่า “สรุปก็คือคงไม่นานแล้วละ ยุคใหม่กำลังจะมาถึงแล้ว มันเป็นยุคที่ไม่สามารถจินตนาการได้ เกรงว่าคงตื่นเต้นมากไปกว่ายุคนั้นของเจ้า!”

“ถุย อย่าฝันกลางวันไปเลย ยุคนั้นของข้าเรียกได้ว่าสุดยอดเป็นนิรันดร์!” ร่างเงาขนาดเล็กไม่ยอมแพ้ กล่าวพร้อมกับส่งเสียงฮีแสดง ความไม่พอใจออกมา

““อย่างนั้นรี?” หลี่ชียะยิ้มกล่าวว่า “แต่ว่ายุคที่สุดยอดอันเป็นนิรันดร์นั้นแหละ สุดท้ายก็กลายเป็นเถ้าธุลีไปในที่สุด แล้วยังมีใครที่จดจำยุคนั้นได้อีก!”

คำพูดของหลี่ชียะทำเอาร่างเงาขนาดเล็กนั้นนิ่งเงียบขึ้นมา และไม่ต้องการกล่าวสิ่งใดอีกต่อไป จากนั้นมันก็จางหายไป หลี่ชียะได้แต่ยิ้ม เก็บผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองนั้นขึ้น และเดินทางต่อไป

ที่ราบสูงผิงพุทธะ มีพื้นที่ที่งดงาม ยามที่ทอดสายตามองออกไป สามารถมองเห็นที่ราบกว้างใหญ่ที่เป็นทุ่งหญ้า ขณะเดียวกันก็สามารถมองเห็นภูเขาหิมะที่สูงเสียดฟ้า ยิ่งสามารถมองเห็นแม่น้ำขนาดใหญ่ดั่งมังกรยักษ์ที่ยืดครองพื้นที่เอาไว้...

ที่ราบสูงผิงพุทธะมีพื้นที่ที่กว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา แต่ด้วยพื้นที่ที่กว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตานี้แหละกลับปรากฏว่ามี ความคึกคักเช่นนี้ตลอดพันล้านปีที่ผ่านมา มีความเจริญรุ่งเรือง

เช่นนี้ และมีผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่เดินทางมาจากเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินตลอดเวลาที่ผ่านไป

หลี่ชีย่เดินอยู่ลำพังคนเดียวบนเขา บางครั้งก็ไหลไปตามคลื่นของมนุษย์ที่มานมัสการกราบไหว้ บางครั้งก็นั่งโดดเดี่ยวบนยอดเขาแห่งหนึ่งเพื่อรับรู้ถึงความเป็นพุทธะของฟ้าดินแห่งนี้...

“การต่อสู้กันระหว่างยอดดารารุ่งจะระเบิดขึ้นแล้ว รีบไปที่ยอดเขาเมฆาหิมะกันเถอะ...” ขณะที่หลี่ชีย่กำลังไหลไปตามคลื่นของผู้คนอยู่นั้น ปรากฏความวุ่นวายขึ้น เมื่อมีข่าวๆ หนึ่งแพร่ออกมา ทำให้ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต่างตื่นตัวขึ้นมา

ข่าวนี้แพร่กระจายได้เร็วมาก เพียงชั่วพริบตาเดียวก็แพร่ไปไกลนับสิบล้านลี้ ทำให้ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่อยู่บริเวณที่ราบสูงฝั่งพุทธะต่างรีบรุดมาตามข่าว

“เป็นการต่อสู้ชี้ขาดกันระหว่างผู้ใดรี?” มีผู้ได้ข่าวแล้วเอ่ยถามขึ้นมาอย่างรีบเร่ง

“เป็นว่อหลงเสวียนกับเป่าจู้เหรินหวาง รับรองว่าเป็นการต่อสู้ระดับสุดยอดดารารุ่งแน่นอน” ผู้ที่ได้ข่าวมารีบกล่าวตอบทันที

“อ้อ คือผู้คลั่งสงครามสินะ ไม่สิ บางทีอาจต้องเรียกว่าเป็นเทพสงคราม การต่อสู้ในหลายครั้งของเขาแล้วแต่น่าตื่นเต้นมาก ต้องไม่ให้พลาด” กระทั่งรุ่นอาวุโสที่ได้ยินว่าเป็นสองคนนี้แล้ว ต่างรู้สึกมีชีวิตชีวาขึ้นมา รีบเร่งเดินทางเพื่อไปดูชม

ในเวลานี้ ผู้คนแห่กันไปยังยอดเขาเมฆาหิมะกันเป็นจำนวนมาก ต่างต้องการไปดูชมการต่อสู้ในครั้งนี่ของยอดดาวรุ่งทั้งนั้น ไม่ว่าจะ เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ หรือรุ่นอาวุโส ต่างไม่ต้องการให้ตนเองต้องพลาดชมการต่อสู้ที่น่าตื่นเต้นในครั้งนี่

แม้หลีชีเยจะได้ยินข่าวนี้แล้ว แต่ทว่าเขาไม่ได้รู้สึกสนใจอะไรนัก ยังคงก้าวเดินไปอย่างช้าๆ

ขณะที่หลีชีเยยังคงก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างช้าๆ อยู่ นั้น ชายหนุ่มคนหนึ่งที่ได้เดินผ่านมาได้กล่าวกับหลีชีเยว่า “พี่น้อง ไม่ไปชมการต่อสู้รี?”

รูปร่างหน้าตาของชายหนุ่มผู้นี้ธรรมดา บนหัวสวมหมวกงอบใบหนึ่ง พลันที่เห็นหลีชีเยก็หยุดและหักท่ายหลีชีเยด้วยท่าที่เป็นมิตร

“อ้อ เป็นการต่อสู้ที่น่าดูชมมากเลยรี?” หลีชีเย่มองดูชายหนุ่มที่สวมหมวกงอบผู้นี้แล้วถึงกับเพยรอยยิ้มออกมา เป็นรอยยิ้มที่มากด้วยไมตรี

“รับรองความสนุก เป็นการต่อสู้เพื่อชี้ขาดของระดับสุดยอดดาวรุ่งระหว่างว่อหลงเสวียนกับเป่าจู้เหรินหวง!” ชายหนุ่มสวมหมวกงอบรีบกล่าวตอบ จากนั้นกล่าวแนะนำตัวต่อหลีชีเย่ว่า “ใครๆ ต่างเรียกน้องว่าเสี่ยวชิง (ดาวดวงน้อย) ไม่ทราบว่ามีชื่ออะไร”

“ฉูหยุนเทียน” หลีชีเย่มกล่าวพร้อมกับจ้องมองไปที่ชายหนุ่มสวมหมวกงอบนั้น

“ที่แท้พี่ฉู นับถือ นับถือ” ชายหนุ่มสวมหมวกงอบก็รีบเร่งกล่าวว่า “รีบไปดูกันเถอะพี่น้อง การต่อสู้ระดับสุดยอดเช่นนี้ รับรองว่าคุ้มค่าแก่การดูชมแน่นอน”

และแล้ว พวกเขาทั้งสองก็ร่วมเดินทางไปยังยอดเขาเมฆาหิมะด้วยกัน ระหว่างทาง หลีชีเย่ที่มีท่าทีเอ้อระเหยสบายๆ ได้เอ่ยถามกับชายหนุ่มผู้สวมหมวกงอบว่า “ว่อหลงเสวียนคือใคร?”

“เป็นดาวรุ่งที่ยอดเยี่ยมมากคนหนึ่ง ขณะเดียวกันก็เป็นสุดยอดสาวงามคนหนึ่งด้วย” ชายหนุ่มสวมหมวกงอบกล่าวว่า “นางมีชาติกำเนิดมาจากพามังกรหมอบ มีผู้กล่าวว่าทีมหาสมุทรอุดรชื่อของนางสามารถเสมอเทพธิดาสยบฟ้าได้!”

“มีชื่อเสมอเทพธิดาสยบฟ้า?” หลี่ซีเยถึงกับเผยรอยยิ้มออกมา เทพธิดาสยบฟ้า ลือชื่อยิ่ง ผู้สืบทอดของเมืองสมุทรสยบฟ้า ผู้ที่สามารถมีชื่อเสมอเหมือนกับนางได้ย่อมต้องไม่ธรรมดาแน่นอน

“ว่อหลงเสวียนเฟิงจะมีชื่อเสียงโด่งดังทั่วหล้าเมื่อไม่กี่ปีมานี้เอง หากว่าพี่น้องไม่เคยได้ยินชื่อของนางละก็ บางทีน่าจะเคยได้ยินชื่อพี่ชายใหญ่ของนาง พี่ชายใหญ่นางมีชื่อว่าว่อหลงลือ เป็นผู้สืบทอดคนก่อนของพามังกรหมอบ เขาเคยไปฝึกยุทธ์ที่หอจริยวิधिแห่งหอวิधिฟ้ามาก่อน เคยได้รับการยกย่องว่าเป็นดาวรุ่งผู้มีความรู้ความสามารถมากที่สุดของกลุ่มคนรุ่นใหม่”

“ว่อหลงลือ?” หลี่ซีเยทำท่าตรึงตรอง ครานั้นที่หอวิधिฟ้าเหมือนว่าเคยได้ยินชื่อคนๆ นี้มาก่อน

“น่าเสียดาย ความจริงครานั้นว่อหลงลือก็นับว่าสุดยอดมาก ได้ข่าวว่าหลังจากที่เขาไปจากหอวิधिฟ้าและกลับไปยังมหาสมุทรอุดร

แล้ว ก็มีจิตที่หะเยอหะยานมากในอันที่จะก้าวขึ้นสู่ระดับปราชญ์ ที่
น่าเสียดายก็คือเขาไม่สามารถก้าวข้ามสุญว์ตนะไปได้ ในที่สุดสุด
ยอดดาวรุ่งแห่งยุคก็มีอันต้องดับสลายไปเช่นนี้” ชายหนุ่มสวม
หมวกงอบกล่าวพร้อมกับส่ายหน้าด้วยความเสียดาย

หลี่ซิเย่เพียงแค่มินิดหนึ่ง ด้วยพันล้านปีที่ผ่านมา ดาวรุ่งที่
ปราดเปรื่องน่าทึ่งจำนวนนับไม่ถ้วนที่ต้องตายก่อนวัยอันควร และ
ในจำนวนนั้นมีอยู่ไม่น้อยที่ต้องตายเพราะสาเหตุของสุญว์ตนะ

“แล้วเป่าจู้เหรินหวงล่ะ?” หลี่ซิเย่ถามไปอย่างนั้นเอง

“เป่าจู้เหรินหวงก็คือเจ้าสำนักของสำนักกายวิเศษเทวะ และเป็น
มนุษย์กษัตราของแคว้นยวีพินเจียง ในอดีตทุกคนต่างเรียกเขาว่า
เป่าจู้เซินลือ” ชายหนุ่มสวมหมวกงอบกล่าวว่า “เขานั้นนับเป็นผู้ที่
เยี่ยมยอดมากคนหนึ่งโดยแท้จริง หลังจากที่เขาได้ปกครองสำนัก
กายวิเศษเทวะแล้ว สำนักกายวิเศษเทวะและแคว้นยวีพินเจียงก็
เจริญรุ่งเรืองขึ้นเรื่อยๆ มีสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากยินยอมขึ้นตรง
ต่อสำนักกายวิเศษเทวะ ดังนั้นจึงมีฉายาว่ามนุษย์กษัตรา!”

ครั้นหลี่ซิเย่ได้ยินชื่อนี้แล้วถึงกับเพยรอยยิ้มออกมาให้เห็น ที่แท้ก็
เพื่อนเก่านั่นเอง!

ชายหนุ่มสวมหมวกงอบกล่าวว่า "เวลานี้ เป่าจู้เหรินหวังนับว่าสุดยอดมาก เขาไม่เพียงได้รับการยกย่องว่าเป็นเทพสงครามเท่านั้น ยังถูกยกย่องให้เป็นหนึ่งในสี่ยอดกายเซียนอีกด้วย!"

"สี่ยอดกายเซียน?" หลี่ซีเย่มองหน้า

ชายหนุ่มสวมหมวกงอบรีบเร่งกล่าวว่า "หากจะกล่าวให้ถูกต้อง ที่ผู้คนยกย่องว่าเป็นสี่ยอดกายเซียนแห่งดินแดนภาคกลางนั้น สำนักโบราณสี่เหียนครอบครองกายเซียนไปแล้วถึงสาม ขณะที่เป่าจู้เหรินหวังคืออีกหนึ่งกายเซียนนอกเหนือจากสำนักโบราณสี่เหียน! ได้ยินมาว่ากายเหวะสยบอเวจีของเขาไร้ผู้ต่อกร"

ครั้นเอยถึงตรงนี้แล้ว ชายหนุ่มสวมหมวกงอบถึงกับจ้องมองไปที่หลี่ซีเย่

ตอนที่ 1012 วอหลงเสวียน

<https://novel-lucky.com>

“กายทေးสยบอเวจีสินะ...” เมื่อหลี่ชียเอ่ได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว ถึงกับเพ่งมองไปยังที่ที่ห่างไกล

ชายหนุ่มสวมหมวกงอบรีบกล่าวว่า “ได้ยินว่า เป่าจู้เหรินหวางได้ฝึก กายทေးสยบอเวจีสำเร็จแล้ว อยู่ในชั้นกลางของกายเซียน กระทั่ง มีข่าวลือว่าเป่าจู้เหรินหวางได้ทำการเพิ่มเติมเสริมแต่งเคล็ดกาย เซียนของสำนักกายวิเศษทေးจนครบถ้วนสมบูรณ์แล้ว ผลงาน ของเขานับว่าปราดเปรื่องน่าทึ่งยิ่งนัก ได้รับการขนานนามจาก บรรดาบรรพบุรุษของสำนักกายวิเศษทေးว่าเป็นเจ้านำความ เจริญรุ่งเรืองสู่สำนัก เรียกได้ว่าเทียบเคียงกับผู้ก่อตั้งสำนักกาย วิเศษทေးเลยทีเดียวนะ”

“แต่งเติมเคล็ดกายเซียนของสำนักกายวิเศษทေးจนครบถ้วน สมบูรณ์?” หลี่ชียเอ่ถึงกับเผยให้เห็นรอยยิ้ม ไซ้ว่าเขาจะดูแลต่อ เป่าจู้เหรินหวาง หรือก็คือเป่าจู้เหรินหวางในวันนี้

แต่ทว่าเคล็ดกายเซียนของสำนักกายวิเศษทေးเป็นอย่างไรนั้น มีริ ที่เขาจะไม่เข้าใจ? เป็นความจริงที่สำนักกายวิเศษทေးมีตำรากาย เซียนอยู่ฉบับหนึ่ง เป็นเคล็ดกายเซียนที่มีชื่อว่า “เคล็ดวิเศษสยบ

อเวจี” แต่เคล็ดกายเขียนเนกเช่น “เคล็ดวิเศษสยบอเวจี” หาใช่
ผู้ใดก็สามารถเสริมแต่งให้มันสมบูรณ์ได้ อย่างน้อยเป่าจู้เหรินหวง
ก็ไม่สามารถทำเช่นนั้นได้

“น่าสนใจ เริ่มต้นจากการฝึกกายกษัตราจนไปถึงกายเขียน นับว่า
ยอดเยี่ยมโดยแท้” หลี่ชียี๋มกล่าว

“นั่นนะสิ เป่าจู้เหรินหวงในเวลานี้มีชื่อเสียงโด่งดังมากในดินแดน
ภาคกลาง ดังมากกว่าสามยอดกายเขียนสำนักโบราณสี่เหยียนอยู่
มากทีเดียว เนื่องจากหลายคนมักกล่าวว่าสามยอดกายเขียนของ
สำนักโบราณสี่เหยียนมีผลงานนับชั้นได้ ขณะที่ผลงานของเป่าจู้
เหรินหวงผลงานการรบนับไม่ถ้วน เวลานี้มีการวางตำแหน่งของ
เขากับจีคิงหวู่ตีให้อยู่ในระดับเดียวกัน ถือเป็นสุดยอดดาวรุ่งยอด
เยี่ยมที่สุดของดินแดนภาคกลาง”

“เขาทำคงกลายเป็นสายสำนักราชันเขียนของดินแดนภาคกลาง
ไปตั้งแต่เมื่อไหร่กัน” หลี่ชียี๋มกล่าว

ชายหนุ่มสวมหมวกงอบยกไหล่ที่หนึ่งกล่าวว่า “ใครๆ เขาก็พูด
เช่นนี้กัน หลินเทียนตี้แห่งแดนขาดทักษิณ ว่อหลงเสวียนแห่ง
มหาสมุทรอุดร เหมยซู่เหยาแห่งร้อยเมืองบูรพา จ้านซือแห่งทุ่งรก

ร่างประจิม ลีคองหวู่ตี้แห่งดินแดนภาคกลาง แต่หลายปีมานี้ ชื่อของ เป่าจู้เหรินหวงก็ไล่ตามขึ้นมาติดๆ แล้วล่ะ”

หลี่ชียเอ่เพียงยิ้มชนิดหนึ่งแล้วไม่ได้กล่าวสิ่งใด เขาไม่ได้ให้ความ สนใจกับการจัดอันดับเช่นนี้

ไม่นานนัก หลี่ชียเอ่และชายหนุ่มสวมหมวกงอบก็ไปถึงยอดเขา เมฆาหิมะแล้ว ความจริง ก่อนหน้านั้นหลี่ชียเอ่ไม่ได้สนใจกับการ ประลองเช่นนี้นัก แต่เมื่อได้ยืมว่าเป่าจู้เหรินหวงในวันนั้นสามารถฝึก เคล็ดกายเซียนได้สำเร็จ เขาจึงต้องการรู้ว่าที่เป่าจู้เหรินหวงฝึกนั้น คือเคล็ดกายเซียนเช่นใดกันแน่

เป็นที่ทราบกันดีว่าเก้าแดนในวันนี้ เคล็ดราชันเซียนหาง่าย เคล็ด กายเซียนหายาก กระทั่งกล่าวได้ว่าเคล็ดกายเซียนมีค่ายิ่งกว่า เคล็ดราชันเซียนเสียอีก ในเมื่อเป่าจู้เหรินหวงฝึกกายทวะสยบ อเวจีสำเร็จ นั้นย่อมบ่งบอกว่าเขาได้ฝึกเคล็ดกายเซียนแล้ว กระทั่ง อาจจะเป็นไปได้ว่าเป็นเคล็ดกายเซียนฉบับสมบูรณ์!

หลังจากที่หลี่ชียเอ่กลະชายหนุ่มสวมหมวกงอบถึงยังยอดเขาเมฆา หิมะแล้ว ขณะที่อยู่บริเวณด้านนอกของยอดเขาเมฆาหิมะ เรียกว่า ผู้คนได้ยืมมุงกันจนเต็มพื้นที่ไปหมด ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่เร่ง

รุดมาจากทุกทิศทุกทางเพื่อดูชมการต่อสู้ในครั้งนี้ บางคนยืนดูอยู่ บนท้องฟ้า บางคนยึดเอายอดเขาสูงที่ห่างออกไป บางคนนั่งอยู่บน ที่ราบมองดูจากระยะห่างไกล...

ยอดเขาเมฆาหิมะเป็นภูเขาค้างคาวที่สูงตระหง่านเสียดฟ้า ปกติน้อย คนนักที่จะขึ้นมาบนนี้ แต่มาวันนี้กลับเต็มไปด้วยผู้คนจำนวนมาก ผู้คนจำนวนมากนับไม่ถ้วนต่างรอดูการศึกที่กำลังจะเกิดขึ้น

มาวันนี้ ชื่อเสียงของเป่าจู้เหรินหวางได้ขจรไกลในแดนมนุษย์ กษัตริย์ แม้ว่าหลายปีก่อนหน้า ชื่อของเขาจะเทียบไม่ได้กับพวกจี้ คองหวู่ตี้ เหมยซู่เหยา แต่ทว่าในระยะเวลาไม่กี่ปีมานี้ เป่าจู้เหรินหวาง ยกทัพออกปราบศึกเหนือเสือใต้ ได้สร้างผลงานเอาไว้ได้อย่างยอดเยี่ยม

เวลานี้ยอดเขาหิมะที่สูงตระหง่านได้มีผู้นั่งยืนอยู่แล้ว เป็นชาย หนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งก็คือเป่าจู้เหรินหวาง หรือเป่าจู้เซินจื่อในครั้งนั้น นั่นเอง

ก็ปีผ่านไปแล้ว เป่าจู้เหรินหวางยังคงมีลักษณะที่ไม่เปลี่ยนแปลงไป จากเดิม แต่ทว่าท่าทีกลับแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ครานั้นเป่าจู้

เช่น ล้อมันคงตั้งขุนเขา ขณะที่เป่าจู้เหรินหวางในวันนี้ไซ้จะมันคงตั้ง
ขุนเขาเท่านั้น!

เวลานี้ เห็นเพียงเป่าจู้เหรินหวางที่ยืนอยู่บนยอดเขาเมฆาหิมะ แม้ว่า
ยอดเขาจะสูงเสียดฟ้า แต่ทว่าเมื่อภูเขาอยู่ใต้เท้าของเขาแล้วกลับ
แลดูช่างเล็กอะไรขนาดนั้น เขายืนตัวตรงอยู่ตรงนั้นก็เหมือนหนึ่ง
เป็นเขาเทวะที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงตราบนิรันดร์

เป่าจู้เหรินหวางสวมชุดสีเทาทั้งชุด ไม่ได้มีท่าทีแสสร้งแต่ประการ
ใด ซึ่งสิ่งที่ส่งผลให้เขาเปล่งพลังที่สามารถสยบเหล่าชั้นฟ้าออกมา
ไม่ว่าใครก็ตามเมื่ออยู่ตรงหน้าเขาแล้วต้องรู้สึกอึดอัด กระทั่งไม่
กล้าจ้องมองเขาตรงๆ!

แม้ว่าบัดนี้เป่าจู้เหรินหวางจะไม่ได้ปล่อยพลังลมปราณออกมา แต่
เขาในฐานะบรรลุกายเซียนชั้นกลาง กายเทวะสยบอเวจีได้ทำให้ตัว
เขามีปรากฏการณ์ประหลาดที่ไม่เหมือนใคร เวลานี้เขาเสมือน
หนึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เก่าแก่โบราณองค์หนึ่ง สยบมารเทพในเก้าชั้น
ฟ้าสิบแดนดินเอาไว้!

นาทีนี้ ทุกๆ ความเคลื่อนไหวของเขา เสมือนหนึ่งว่าฟ้าดินล้วน
เคลื่อนไหวด้วยการหมุนรอบตัวของเขา ตัวเขาเหมือนดังเป็น
ศูนย์กลางของโลกที่บงการทุกสิ่งอย่างบนโลกใบนี้!

“คนหนุ่มมีพลังน่าเลื่อมใสนะ” แม้แต่ผู้ยิ่งใหญ่ระดับอาวุโสเมื่อ
มองเห็นท่าทีองอาจเช่นนี้ของเป่าจู้เหรินหวงแล้วก็ต้องพึมพำ
ออกมา “ในยุคปัจจุบัน ต่อให้เป็นระดับปราชญ์ทั่วไปเมื่ออยู่ต่อ
หน้าเขาแล้วก็ต้องยอมอ่อนข้อให้!”

“เป่าจู้เหรินหวง เทพสงครามแห่งดินแดนภาคกลางของพวกเรา!”
ผู้บำเพ็ญตนที่มาจากดินแดนภาคกลางถึงกับกล่าวด้วยสีหน้าที่
เต็มไปด้วยความภาคภูมิใจ

แม้ว่าฉายาเทพสงครามออกจะโอ้อวดไปบ้าง แต่ผู้บำเพ็ญตนที่มา
จากดินแดนอื่นก็ไม่กล้าเห็นแย้งต่อหน้าเป่าจู้เหรินหวง ก็ใครใช้ให้
เขาได้สร้างผลงานการสู้รบเอาไว้มากมายกันแล้ว

“เฮ้อ หลายปีมานี้เขาได้สู้รบไปทั่ว สู้รบกับฉีคงหวูตี้ สู้รบกับเหมยซู่
เหยา สู้กับหลินเทียนตี้ สู้ว่หลงเสวียน...” ถึงแม้จะเป็นดาราทุ่งกลุ่ม
คนรุ่นใหม่ เมื่อต้องมาอยู่ต่อหน้าเป่าจู้เหรินหวงแล้วก็ไม่อาจพอง
ได้โดยสิ้นเชิง กล่าวพึมพำออกมาว่า “ดาราทุ่งในยุคปัจจุบัน ส่วน

ใหญ่ล้นแล้วแต่เคยสู้รบกับเขามาแล้วทั้งนั้น แม้มันนับเป็นเทพสงคราม ก็ต้องเป็นผู้คลั่งสงคราม!”

ผู้ที่เป่าจู้เหรินหวางทำสู้อีในรอบหลายปีนี่ช่างมีมากมายเหลือเกิน ทำสู้อกับจี้คงหวู่ตี้ ทำเหมยซู่เหยา ทำหลินเทียนตี้... อาจกล่าวได้ว่ากลุ่มคนรุ่นใหม่ที่กำลังก้าวเข้ามาเป็นผู้แข็งแกร่งแห่งยุค เข้าทำสู้อมาหมดแล้ว!

ด้วยเหตุนี้เอง จึงมีคนยกย่องเขาให้เป็นเทพสงคราม และมีคนเรียกเขาว่าผู้คลั่งสงคราม

หลี่ซีเย่ยืนมองดูเป่าจู้เหรินหวางที่หนึ่งจากระยะห่างไกล มันอยู่ในใจพยักหน้ากล่าวว่า “เป็นกายเทวะสยบอเวจีจริงๆ ”

“นั่นนะสิ ด้วยความที่เขาบรรลุกายเซียนชั้นกลาง จึงทำให้เขาสามารถทำหายหัวเหล่า กายเซียนนี้มันช่างยอดเยี่ยมไร้ผู้ต่อกรโดยแท้ แม้แต่จี้คงหวู่ตี้ก็พ่ายแพ้ต่อเขามาแล้วครั้งหนึ่ง” ชายหนุ่มสวมหมวกงอบถึงกับกล่าวทอดถอนใจออกมา

“อ้อ กระทั่งสู้อกับจี้คงหวู่ตี้แล้ว” หลี่ซีเย่พลันรู้สึกสนใจขึ้นมาทันที

ครั้งนั้น ขณะอยู่ที่ร้อยเมืองบุรพา เขาก็มีชื่อเสียงขจรไกลแล้วนี่นา อาศัยตรีเทวะสมบัติของเขา ทำให้ระดับอาวุธจำนวนนับไม่ถ้วนตั้ง ความหวังที่ตัวเขา!

“เป่าจู้เหรินหวางต่อสู้กับฉีคองหวูตีมาสามครั้ง” ชายหนุ่มสวมหมวก กอบกล่าวว่า “เป่าจู้เหรินหวางชนะหนึ่งแพ้วสอง ทุกคนคาดเดากันว่า หลังจากนั้นไม่นานเขาจะต้องทำสู้กับฉีคองหวูตีอีกครั้งอย่างแน่นอน”

หลี่ซีเยี่ยมกล่าวว่า “ชนะหนึ่งแพ้วสอง น่าสนใจ ไหนลองเล่ามาซิ”

“ได้ยินมาว่า ครั้งแรกเป่าจู้เหรินหวางพ่ายแพ้ว ครั้งที่สองฉีคองหวูตี พ่ายแพ้ว ครั้งที่สามได้ยิวว่าฉีคองหวูตีเป็นผู้ทำ และเอาชนะเป่าจู้เหรินหวางไปได้” ชายหนุ่มสวมหมวกกอบกล่าวว่า “ดังนั้น ทุกคนจึง เดาวาครั้งนี้ เป่าจู้เหรินหวางต้องเป็นผู้ทำฉีคองหวูตีแน่นอน!”

เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ หลี่ซีเยี่ยมองดูเป่าจู้เหรินหวาง หรือตาทั้งสอง ข้ำที่หนึ่ง พิมพ์ออกมาว่า “เห็นทีคือคนตายแล้วเกิดใหม่ละ”

“พี่น้อง ว่าอะไรนะ?” ชายหนุ่มสวมหมวกงอบไต้ยีนไม่ชัดเจน จึงเอ่ยถามขึ้น

“ไม่มีอะไร แค่พูดไปอย่างนั้นเอง” หลีชีเย่ส่ายหน้าเบาๆ และยิ้มกล่าวออกมา มองดูเป่าจู้เหรินหวง เขาлубคางทีหนึ่ง เรื่องนี้สำหรับเขาแล้ว มันช่างมีความหมายเหลือเกิน

ในขณะนี้ เป่าจู้เหรินหวงยืนรอคอยอย่างเจียบๆ อยู่บนเขาเมฆาหิมะ ที่ที่เขายืนอยู่เหมือนดั่งกาลเวลาได้หยุดนิ่งไปอย่างนั้น

“ว่อหลงเสวียนน่าจะมาตามนัดนะ” ด้านนอกเขาเมฆาหิมะ ทุกคนต่างรอคอยอยู่เจียบๆ มีบางคนที่ยอดทนไม่ไหวต้องหันมองไปทางระยะห่างไกล เพื่ารอคอยการมาถึงของว่อหลงเสวียน

“ว่อหลงเสวียนจะต้องมาแน่ นางต้องการล้างความอัปยศ” มีคนเอ่ยขึ้นแผ่วเบา “ครั้งก่อนนางพ่ายแพ้ต่อเป่าจู้เหรินหวง หากคราวนี้ นางไม่สามารถเอาชนะได้ เกรงว่าจะส่งผลกระทบต่อนาง”

“ข้ารู้สึกว่าการต่อสู้ในครั้งนี้ เป่าจู้เหรินหวงน่าจะเป็นฝ่ายชนะ เวลาที่เป่าจู้เหรินหวงมีความแข็งแกร่งยากจะต้านทาน ทุกคนต่างรู้สึก ว่า ต่อให้นางสู้กับมนุษย์เทพจักรหวุต้อีกครั้ง โอกาสที่จักรหวุต้อจะ

ชนะก็มีสูงมาก!” ผู้บำเพ็ญตนจากดินแดนภาคกลางที่ภูมิใจในตัว
ของฉิ่งหวู่ตีกล่าว

“การรบยังไม่เริ่มต้น ยากจะประเมินได้” ปี่ศาลเต๋มาที่มาจาก
มหาสมุทรอุดรสายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ว่อหลงเสวียนต่อสู้กับเป่าจู้เห
รินหวงมาสองครั้ง ครั้งแรกเป่าจู้เหรินหวงพ่ายแพ้ ครั้งที่สองแม้ว่า
ว่อหลงเสวียนจะพ่ายแพ้ แต่ว่อหลงเสวียนยังคงมีโอกาสชนะอีกครั้ง
นางไม่เพียงเป็นน้องสาวแท้ๆ ของว่อหลงจื่อ เป็นผู้สืบทอดของผา
มังกกรหมอบด้วย”

“ซ่าา..” ขณะที่ทุกคนกำลังเฝ้ารอนั้น พลันปรากฏเสียงน้ำดัง
ขึ้น เห็นบนท้องฟ้าที่มาเป็นลูกคลื่น เหมือนเป็นคลื่นในทะเลที่ซัด
เข้าหาฝั่งอย่างนั้น เป็นลูกคลื่นหนุนเนื่องกันเข้ามาอย่างรุนแรง

“มาแล้ว ว่อหลงเสวียนมาแล้ว” มีผู้ที่มองขึ้นไปบนท้องฟ้าแล้วร้อง
เสียงอันดังออกมา

ในเวลานี้ คลื่นยักษ์ได้ทำการกวาดต้อนเมฆบนท้องฟ้าออกไป
ท่ามกลางคลื่นยักษ์นั้น เห็นมังกรน้ำขนาดใหญ่ที่เหมือนเล่นกับ
คลื่นอยู่ บางครั้งก็มุดดำลงไปใต้น้ำ บางครั้งก็กระโดดขึ้นกลาง
อากาศ ขณะที่บนตัวมังกรน้ำมีผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่

หญิงสาวคนนี้อยืนโต่กับลมอยู่บนม้งกรน้ำ เห็นเสื้อของนางที่ไหวไปตามลม! เมื่อผู้หญิงนี้ปรากฏต่อหน้าผู้คนในลักษณะเช่นนี้ นับว่าได้สร้างความรู้สึกน่าทึ่งแก่ผู้คนเป็นอันมาก

หญิงสาวที่ยืนอยู่บนม้งกรน้ำสวมชุดสีฟ้าครามทั้งชุด บนชุดมีลวดลายเป็นสีทอง ทำให้นางแดดดูเรียบง่ายแต่ก็สูงส่งมีระดับ

หญิงสาวผู้นี้มีใบหน้าตั้งดวงเดือน สวยงามละเอียดอ่อนและไร้ที่ติ จมูกโด่งของนางบ่งบอกถึงอารมณ์ความรู้สึกของชนชาติที่แตกต่าง ปากเล็กเรียวแดงของนางทำให้แลดูเย้ายวนยิ่งนัก!

หญิงสาวปล่อยผมยาวสยาย สวมมงกุฎกษัตริย์ ทำให้นางแลดูไม่เพียงสูงส่งเยี่ยงกษัตริย์เท่านั้น ขณะเดียวกันก็ดูเลือนรางสุดจะคาดเดาได้

“ว่อหลงเสวียน” ผู้ยิ่งใหญ่ที่มาจากมหาสมุทรอุดรต้องพึมพำออกมาเมื่อเห็นหญิงสาวผู้นี้ “นางไม่ใช่ผู้สืบทอดของพาม้งกรหมอบอีกแล้ว แต่เป็นเจ้าสำนักพาม้งกรหมอบ”

“ซ้าา...” เวลาที่ ว่อหลงเสวียนได้ขึ้นมาถึงยอดเขาเมฆาหิมะ ยามที่นางก้าวลงแต่ะพื้นนั้น ปรากฏว่าคลื่นที่ปลุงปล่าน และมังกรน้ำขนาดยักษ์ที่ดำผุดดำว่ายพลันหายไปทันทีอย่างไร้ร่องรอย

“ขอแสดงความยินดีต่อแม่นางเสวียน แม่นางเสวียนบัดนี้คือเจ้าสำนักพามังกรหมอบ นับว่านายยินดียิ่ง” เมื่อว่อหลงเสวียนยืนอย่างมั่นคงแล้ว เป่าจู้เหรินหวงหันหลังกลับและเอ่ยขึ้นอย่างซ้าๆ

ว่อหลงเสวียนมองดูเป่าจู้เหรินหวง กล่าวด้วยท่าที่สบายๆ

“ขอบคุณนะ วันนี้พวกเราที่มาตัดสินแพ้ชนะกัน!”

“ดี ฝีมือแม่นางเสวียนไร้ผู้เทียบเทียม วันนี้ข้าต้องการขอคำชี้แนะอีกสักครั้งหนึ่ง!” เป่าจู้เหรินหวงกล่าวอย่างซ้าๆ ว่า “แต่ว่าแม่นางเสวียนต้องระวังสักหน่อย มือเท้าไร้ตา หากทำให้แม่นางต้องบาดเจ็บละก็ต้องขออภัยด้วย”

ตอนที่ 1013 ฐานะแท้จริงของชายหนุ่มสวมหมวกงอบ

<https://novel-lucky.com>

“เป็นหรือตายฟ้าลิขิต!” วอหลงเสวียนดูเย็นชายิ่ง กล่าวว่่า “พวกเราเริ่มกันเถอะ” พลันที่กล่าวจบคำ “ซ้าา..” ปรากฏน้ำทะเลที่ขี้นลง ตัวของนางพลันกลับกลายเป็นเลือนราง เหมือนหนึ่งนางยืนอยู่ท่ามกลางทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลอย่างนั้น

“ตกลง เริ่มได้เลย” เป่าจู้เหรินหวังก็ไม่ได้ซักซ้าแต่อย่างใด “แว้งค์” ภายเหวะสยบอเวจีปะทุขี้นแล้ว ยามที่เขาค่อยๆ ลอยตัวขี้นจากพื้นดินนั้น ได้ยินเสียงแตกหักดัง “คร้ากก คร้ากก” บริเวณอากาศว่างเปล่าที่เขายืนอยู่พลันแตกร้าวไปสิ้น

ผู้คนจำนวนมากครั้นเห็นภาพนี้แล้วรู้สึกหวั่นไหวภายในใจ ผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสยังต้องรู้สึกใจหายใจคว่่า พิมพ์้าออกมาว่่า “ช่างแข็งแกร่งอะไรปานนั้น ภายเขียนสมดังคำเล่าลือ แม้แต่มิติกาลเวลายังถูกทำลายได้”

เวลานี้เอง ปรากฏเสียงร้องดังเป็นเสียงยาวเสียงหนึ่งดังขี้น วอหลงเสวียนทำท่ากำมือทีหนึ่ง ปรากฏสิ่งหนึ่งที่มีรูปร่างใหญ่โตมโหฬารพุ่งลงมาจากห้องฟ้า ยามที่มันพุ่งตัวลงมานั้นได้ส่งเสียงร้องดังไม่ขาดสาย ทำให้ห้องฟ้ายังต้องสั่นสะเทือนหวั่นไหวขี้นมา

“วาฬมังกร สิ่งมีชีวิตดึกดำบรรพ์ในตำนาน!” มีคนที่ร้องออกมา
เมื่อได้เห็นสิ่งที่ใหญ่โตพุ่งลงมาจากท้องฟ้า

สิ่งมีชีวิตที่ลงมาจากฟากฟ้าตัวนี้มีขนาดใหญ่โตมาก ลำตัวที่ยาว
นับหมื่นลิ้นของเขาเห็นแล้วต้องหนาว เจ้าสิ่งมีชีวิตตัวนี้คล้ายมังกร
แต่ก็ตั้งปลาวาฬ มันมีลำตัวเป็นปลาวาฬ แต่ส่วนของหัวเป็นมังกร

ยามที่วาฬมังกรลงมาจากฟากฟ้า ได้หอบเอาอนุภาพการทำลาย
ล้างฟ้าดินซัดเข้าหาเป่าจู้เหรินหวง แม้ต้องเผชิญหน้ากับการโจมตี
ที่รุนแรงเช่นนี้ เป่าจู้เหรินหวงไม่ยอมถอยแม้แต่ก้าวเดียว คงหมัด
สวนเข้าปะทะกับวาฬมังกรอย่างจัง

“ปัง” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ภายใต้การปะทะกันอย่างรุนแรง ทำให้
ทั่วทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะยังคงต้องสะเทือนหวั่นไหว ภายใต้หมัดเดียว
หมัดนี้ วาฬมังกรที่ใหญ่มากโฉบพลาญปล้นแหลกละเอียดในทันที ต่อ
ให้มีขนาดใหญ่โตมากไปกว่านี้ก็ไม่อาจต้านทานหมัดๆ เดียว
จากกายเทวะสยบอเวจีได้

ปล้นที่วาฬมังกรขนาดใหญ่แหลกละเอียดไปแล้ว เหลือทิ้งเอาไว้
เพียงน้ำทะเลเพียงหยดเดียวเท่านั้น สร้างความหวั่นไหวกับผู้คน

เป็นจำนวนมาก น้ำทะเลเพียงหยดก็สามารถกลับกลายเป็นวาพ
มังกรขนาดใหญ่ได้ นับว่าเป็นฝีมือที่ฝึนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก

“ทีข้าบ้างละนะ!” หลังจากทีเป่าจู้เหรินหวางอาศัยเพียงหมัดเดียว
ทำลายวาพามังกรแล้ว คำรามออกมาพร้อมกับหางฝ่ามือออก
ทันใดนั้นห้องฟ้าดำมืด เหมือนหนึ่งตกอยู่ท่ามกลางความมืดมิด
ในทันที

พลันทีเป่าจู้เหรินหวางสีแดงกายเทวะสยบอเวจีออกมา หนึ่งฝ่ามือที่
สามารถกำราบเหล่าชั้นฟ้า คุมขังเทพมาร ภายใต้หนึ่งฝ่ามือนี้
กระทั่งระดับปราชญ์ยังคงต้องสั่นเทา และสามารถบดขยี้สังหาร
ปราชญ์ทั่วไปได้

ภายใต้การสยบเช่นนี้ ว่อหลงเสวียนเคลื่อนไหวดั่งมังกร ตัวดั่งปลา
โจน พลันหลบหลีกและหลุดรอดจากพลังฝ่ามือนี้ไปปรากฏตัวอยู่
บนเส้นขอบฟ้า

ในขณะนี้ บนห้องฟ้าที่กว้างไกลไร้ขอบเขต ว่อหลงเสวียนทำท่า
กัวกมือที่หนึ่ง ปรากฏมหาสมุทรที่กว้างใหญ่ขึ้นที่ด้านหลังของนาง
ยังดีที่นางอยู่บนห้องฟ้า มิฉะนั้นแล้ว หากยังคงยืนอยู่บริเวณยอด
เขาเมฆาหิมะสะกึ่งคงท่วมที่ราบสูงฝั่งพุทธะจนมิดจมบาดาลไปแล้ว

“ถูกใจข้าพอดีเลย ย้ายไปสู่กันบนห้องฟ้าจะได้ไม่แคะกะมือเท้า
นัก” เป่าจู้เหรินหวงคำรามเสียงยาวออกไป พร้อมกับเหินฟ้าขึ้นไป
ลงมือด้วยหมัดพุ่งตรงไปที่ว่อหลงเสวียนอย่างหนักหน่วง

“ไป พวกเรารีบไปดูกัน” เมื่อเป่าจู้เหรินหวงและว่อหลงเสวียนไปสู่
รบก้นบนห้องฟ้า ทำให้ผู้ที่ยืนอยู่ด้านนอกยอดเขาเมฆาหิมะยากจะ
มองเห็นการต่อสู้ได้อย่างชัดเจนอีกต่อไป บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่มี
กำลังพอก็จะทยอยกันเหินฟ้าขึ้นไปยังห้องฟ้า

“ผลแพ้ชนะปรากฏ” หลี่ซีเยเพียงมองแวบหนึ่งยิ้มท่าทีเฉยเมย แต่
ไม่ได้ติดตามไปดู เพียงสายหน้าแล้วก็หันหลังเดินจากไป

“พี่น้อง จะไปที่ไหนกัน” เมื่อเห็นหลี่ซีเยหันหลังเดินไปทันที ชาย
หนุ่มสวมหมากงอบจึงรีบเร่งตามไป

“เดินท่องไปรอบๆ สถานที่ห้องเทียวบนที่ราบสูงฝั่งพุทธะมีมากมาย
เหลือเกิน” หลี่ซีเยก้าวเดินช้าๆ และพูดด้วยท่าทีเฉยเมย

“อิ อิ ข้าเองก็ไม่ได้มีฐานะอะไร เอาเป็นว่าให้ข้าได้เดินไปด้วยกันกับ พี่น้องก็แล้วกัน” ชายหนุ่มสวมหมวกงอบเดินตามติดหลีชีเยไป

หลีชีเยหยุดเดินแล้วหันกลับมา มองดูชายหนุ่มสวมหมวกงอบ กล่าวหาที่เอ้อระเหยว่า “เจ้าคิดจะทำอะไร? กำลังสืบเสาะอะไรกับ ตัวข้าใช่หรือไม่?”

“เออ...” ชายหนุ่มสวมหมวกงอบรีบเร่งร้องกล่าวออกมาเหมือนถูก ประักปรำว่า “พี่น้อง มันเป็นการประักปรำข้าชัดๆ ข้าก็แค่ต้องการ คบหาสหายสักคนเท่านั้นเอง แต่ก็ถูกสงสัยว่ามีจิตที่คิดไม่ซื่อเสีย แล้ว”

“ชื่อคงโทเวเทียนนะ ชื่อคงโทเวเทียน คนอื่นอาจจดจำเจ้าไม่ได้ แต่ หน้าที่พ่อค้าหน้าเลือดเช่นเจ้า ไม่ว่าจะแปลงโฉมอย่างไรก็ไม่ สามารถชำระล้างกลิ่นสาบของความเป็นพ่อค้าหน้าเลือดบนตัวเจ้า ออกไปได้” หลีชีเยหัวเราะพร้อมกับส่ายหน้ากล่าว

พลันที่หลีชีเยกล่าวคำๆ นี้ออกมา ชายหนุ่มสวมหมวกงอบถอย หลัง “ตึง ตึง ตึง” ติดต่อกันหลายก้าว สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป จ้องมองหลีชีเยอย่างระมัดระวังตัวยิ่ง

“เจ้าเป็นใคร!” ดวงตาที่แหลมคมยิ่งคู้ขึ้นของชายหนุ่มสวมหมวก
งอบจ้องเขม็งไปที่หลี่ซิเย่ไม่กระพริบ

หลี่ซิเย่เผยรอยยิ้มที่เมินเฉย กล่าวว่า “แล้วเจ้าคิดว่าใครล่ะ?”

“เป็น เป็น เป็นท่านจริงๆ หรือเนีย?” ชายหนุ่มสวมหมวกงอบไม่
ค่อยจะมั่นใจนัก ร้องเสียงหลงออกมา “คุณชายหลี่ ไม่ ไม่ นาย
ท่าน เป็นท่านจริงๆ หรือนี้?”

หลี่ซิเย่แปลงร่างกลับไปเป็นร่างเดิม แต่เพียงแวบเดียวก็กลับ
กลายเป็นฉูหยุนเทียนตามเดิม หัวเราะและกล่าวว่า “ชื่อคงโหว
เทียน เจ้านี้นับว่าไม่ฉลาดเลยนะ ถึงกับคิดมิดิมีร้ายกับข้าเลยรี”

ชายหนุ่มสวมหมวกงอบหมุนตัวแปลงกลับร่างเดิม เป็นชื่อคงโหว
เทียนพ่อค้าหน้าเลือดผู้นั้นจริงๆ แต่เขาหันมองกวาดไปรอบๆ ครั้ง
หนึ่งแล้วแปลงกลับเป็นชายหนุ่มสวมหมวกงอบตามเดิม

“เหอะ เหอะ เหอะ นายท่าน เป็นท่านจริงๆ หรือเนีย เป็นท่านจริงๆ
มิน่าล่ะข้าถึงมองไม่ชัดเจน” หลังจากชื่อคงโหวเทียนแปลงร่าง
กลับไปเป็นชายหนุ่มสวมหมวกงอบแล้ว เขาถูมือสองข้างไปมา
หัวเราะเหะเหะ กล่าวว่า “ข้าสมควรเดาได้ว่าเป็นนายท่านจึงจะถูก

เพียงแต่ไม่มั่นใจเท่านั้น วิชาการแปลงที่ไม่สามารถมองออกได้
อย่างชัดเจนบนโลกใบนี้ มีเพียงของนายท่านเท่านั้น”

ช็อคทอเวเทียนชำนาญในเรื่องการแปลงโฉม ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า
ยากจะมีผู้ใดสามารถทัดเทียมกับเขาในด้านนี้ แต่เมื่อต้องเจอกะเจอ
กับหลี่ชียเอ่แล้ว เขากลับไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน ดังนั้น
จึงทำให้เกิดความสงสัยขึ้นในใจ จึงหาเหตุเข้าใกล้หลี่ชียเอ่ “ไม่นึก
เลยว่าจะเป็นหลี่ชียเอ่จริงๆ

ช็อคทอเวเทียนยิ้มแต่กล่าวด้วยความดีใจ “ได้ยืนยันนายท่านไป
แดนวิญญานศักดิ์สิทธิ์มา ไม่นึกเลยว่าพอนายท่านกลับมาถึงก็
สร้างความเกรียงไกรไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน พลันไกรธขึ้นมากี่
เช่นฆ่ากองทัพนับล้าน เช่นฆ่าเผ่ามารโลหิตเสียจนเลือดไหลนอง
เป็นธาร...”

“เออละ อย่างมั่วประจบสอพลออยู่เลย” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวตัดบทช็อคทอเวเทียน
ยิ้มกล่าวว่า “เจ้านี่คงไม่ใช่ไปก่อเรื่องอะไรที่ให้ผู้อื่นรู้ไม่
ได้มาอีกใช่หรือไม่”

“นายท่าน นี่ท่านเอาอะไรมาพูด” ช็อคทอเวเทียนรีบเร่งกล่าวด้วย
ท่าทีเหมือนสาบานอย่างน่าเชื่อถือ “ข้าน้อยคือผู้ให้การ

สนับสนุนต่อนายท่าน เมื่อได้ยืนยันว่านายท่านเกรียงไกรไปทั่วหล้า
เย้ยหยันเก้าชั้นฟ้า นายท่านคือความภาคภูมิใจของข้าน้อย และ
รู้สึกเป็นเกียรติ...”

“ได้ ข้ารับรู้ในความปรารถนาดีของเจ้า” หลี่ซีเยหัวเราะออกมา
เหลือบมองชื่อคงโหวเทียนทีหนึ่ง “ถ้าหากเจ้าไม่ได้ทำเรื่องไม่ดี
เอาไว้ล่ะก็ เจ้าต้องแปลงโฉมบนที่ราบสูงผิงพุทระด้วยรี? หากว่า
เจ้าไม่มีศัตรูบนที่ราบสูงผิงพุทระล่ะก็ จำเป็นต้องทำตัวหลบๆ
ซ่อนๆ อย่างนี้หรือ?”

“เหอะ เหอะ เหอะ นายท่านเข้าใจผิดแล้วล่ะ” ชื่อคงโหวเทียนถูมือ
ไปมา หัวเราะเหะเหะ กล่าว่า “นายท่าน ข้าน้อยได้ล้างมือใน
อ่างทองคำแล้ว ข้าน้อยได้กลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดีแล้ว จะปฏิบัติ
ตนเป็นผู้ที่มีเมตตาตรงไปตรงมาอย่างแท้จริง มีน้ำใจเอื้อเฟื้อต่อ
ผู้อื่น มีคุณธรรม เป็นผู้ได้รับการอบรม...”

ชื่อคงโหวเทียนพยายามคุยฟุ้งเรื่องตนเอง ขณะที่หลี่ซีเยไม่กล่าว
ตัดบทปล่อยให้เขาได้พูดไป เพียงแต่จ้องมองดูด้วยรอยยิ้ม

ภายใต้สายตาของหลี่ซีเย หลังจากชื่อคงโหวเทียนได้คุยฟุ้งเพื่อ
อำพรางตนเองไปได้พักหนึ่ง รู้ว่าไม่สามารถซ่อนเร้นต่อไปได้อีก

ถึงกับแสดงท่าทีห่อเหี่ยว ในใจของเขารู้ดีว่าสามารถหลอกคนอื่นได้ แต่หลอกหลีชีเย่ไม่ได้อย่างแน่นอน

“เหอะ เหอะ เหอะ นายท่าน เรื่องมันมีอยู่ว่า” ในที่สุด ซื่อคงโหวเทียนได้แต่หัวเราะเจื่อนๆ ฤมื่อไปมาแล้วกล่าวว่า “ข้าเพียงไปท่องเที่ยวตามวัดวาบางแห่งมาเท่านั้น ความจริงก็ไม่ได้ทำอะไรมาก อย่างมากก็แค่เก็บเอาของเฉพาะประจำห้องถื่นที่อยู่บนพื้นเอาไปเป็นที่ระลึกเท่านั้นเอง”

หลีชีเย่ยอมเข้าใจในความหมายของซื่อคงโหวเทียนที่ว่าเป็นของเฉพาะประจำห้องถื่นว่าหมายถึงอะไร เขาล้วงมองซื่อคงโหวเทียนและกล่าวว่า “สมบัติพิเศษของเจ้าแหบจะนับไม่ถ้วนอยู่แล้ว จำเป็นด้วยหรือที่เจ้าต้องทำเช่นนี้? วันๆ เอาแต่หลอกหลวงต้มตุ๋น ดูออกจะเสียด้านะหุบเขาความลับสวรรค์เกินไปกระมัง”

ซื่อคงโหวเทียนรู้สึกเขินนิดหนึ่ง หัวเราะแห้งๆ กล่าวว่า “นายท่าน เรื่องนี้ เรื่องนี้ก็ ยากละนะ มัน มันคือโรคประจำตัวของข้า วันไหนไม่ได้ขโมยอะไรบางอย่าง แกล้งใครเขานิด หลอกใครเขาหน่อย ข้าจะรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวขึ้นมา”

“นี่มันคือโรคชนิดหนึ่ง ไม่มียารักษาให้หายได้” หลี่ซิเยเองก็จนด้วยเกล้า สายหัวและยิ้มกล่าวออกมา

ซือคังโหวเทียนหัวเราะหะ หะ จากนั้นยิ้มแต่กล่าวว่า “นายท่านเร็วๆ นี่เป่าจู้เหรินหวางดูอวดดีเหลือเกิน นายท่านเมื่อไหร่จะลงมือบั่นทอนความอึกเหิมของเขาลงบ้าง ให้เขารู้บ้างว่ามีเพียงนายท่านเท่านั้นที่เป็นผู้ไร้ซึ่งผู้ต่อกรในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินเพียงคนเดียวเท่านั้น”

“ทำไมรี เจ้าไปทำเรื่องอะไรให้เป่าจู้เหรินหวางจ้องจับแล้วละ” หลี่ซิเยเหลือบมองเขาทีหนึ่ง ซือคังโหวเทียนมีไส้ก็ขดมิริที่เขาจะไม่เข้าใจ?

ซือคังโหวเทียนกล่าวว่า “หะ หะ เรื่องนี้จะโทษข้าก็ไม่ถูกต้องโทษที่เขาอวดดีมากเกินไป แต่งตั้งตนเองว่าเป็นสุดยอดกายเซียนอันดับหนึ่ง อีกทั้งหมูนี่ศิษย์ของสำนักกายวิเศษเทวะยโสมากเกินไป พาลหาเรื่องระรานไปทั่ว ทำเหมือนว่าพวกเขาคือสำนักอันดับหนึ่งของแดนมนุษย์กษัตราอย่างนั้น ดังนั้นข้าเลยค้นมือขึ้นมาชั่วขณะ ทำการขุดสุสานบรรพชนของเป่าจู้เหรินหวางเสียเลย!”

“นับว่าเป็นเรื่องที่ดีมาก งั้นเจ้าก็รอให้เป่าจู้เหรินหวงจับตัวเจ้าได้ก่อน แล้วปณกระดุกไปรออัฐิเจ้าก็แล้วกัน” หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะออกมา การไปชุดสุสานบรรพชนของเป่าจู้เหรินหวง แล้วเป่าจู้เหรินหวงไม่สังหารเขาละก็ต้องนับเป็นเรื่องแปลก

“ก็แค่ขโมยสมบัติวิเศษจากสุสานบรรพชนไปไม่กี่ชิ้นเท่านั้นเอง จำเป็นต้องคลั่งขนาดนี้เชียวรี?” ซือคองโหวเทียนยิ้มแต่กล่าว ท่าที่เหมือนไม่ค่อยจะใส่ใจเท่าไรนัก

แม้ว่าตัวของซือคองโหวเทียนในยุคสมัยนี้หาได้มีชื่อเสียงโด่งดังแต่อย่างไรก็ตาม ต่อให้มีชื่อเสียงอยู่บ้างก็ไม่ใช่ชื่อดีอะไรนัก แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าทักษะของเขาอ่อนด้อย เขาไม่เห็นจะเกรงกลัวต่อเป่าจู้เหรินหวงจริง การที่เขามีชาติกำเนิดมาจากหุบเขาความลับสวรรค์ที่ลึกลับ ซึ่งมีต้นเหตุที่ไม่ธรรมดาเลยทีเดียว!

“แต่ว่า นายท่าน ไซว่าข้าน้อยมีใจคิดจะยุแหย่ มีคำพูดอยู่คำหนึ่งไม่รู้ว่าสมควรจะพูดออกมาหรือไม่”

หลี่ชียเอิ้มเฉยเมย กล่าวว่ “จะจริงหรือเท็จ จิตของข้าใส่ดั่งกระจกพูดมา”

“สำนักกายวิเศษเทวะมีแนวคิดที่จะรับเอาแม่นางเงินกลับไป
ความหมายของสำนักกายวิเศษเทวะคือ แม่นางเงินกำเนิดจาก
สำนักกายวิเศษเทวะ ขณะที่ครอบครัวของนางก็อยู่ในสำนักกาย
วิเศษเทวะ ดังนั้นสำนักกายวิเศษเทวะจึงหวังจะให้แม่นางเงิน
กลับไปยังสำนักกายวิเศษเทวะ”

แม่นางเงินที่ซื้อคงโทวเทียนพูดถึงก็คือเงินเป่าเลียวนั่นเอง

สำหรับคำพูดของซื้อคงโทวเทียน หลี่ชีย่เพียงยิ้มหนึ่ง การที่
สำนักกายวิเศษเทวะมีแนวความคิดเช่นนี้ก็ใช้ว่าเป็นเรื่องแปลก
เนื่องจากเงินเป่าเลียวในวันนี้แข็งแกร่งขึ้นมากแล้ว สำนักกาย
วิเศษเทวะย่อมต้องการให้นางกลับไป

ตอนที่ 1014 วัตขนาดเล็กรื้อชื่อ

<https://novel-lucky.com>

“สำนักกายวิเศษทะเลในปัจจุบันแตกต่างจากในอดีตแล้วละ” ซื่อคงโทวเทียนกล่าวกับหลี่ชียู่ว่า “หลายปีมานี้ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น หรือบางทีอาจเป็นเพราะเป่าจู้เหรินหวงปกครองได้ดีจริง จึงทำให้สำนักกายวิเศษทะเลแข็งแกร่งขึ้นมาอย่างกะทันหัน ธาตุแท้ภายในของพวกเราเพิ่มพูนขึ้นมากมาย สำหรับตัวของเป่าจู้เหรินหวงนั้นยังไม่ต้องพูดถึง หลายปีก่อนหน้าเขายังเสียเวลากับการฝึกกายกษัตราอยู่ ต่อมาภายหลังไม่ทราบที่เกิดอะไรขึ้น เขาได้เปลี่ยนมาฝึกกายเซียนอย่างกะทันหัน”

“นายท่าน ใ้ว่าข้าน้อยเข้าใจไปเอง” ซื่อคงโทวเทียนกล่าวว่า “เวลานี้ สำนักกายวิเศษทะเลยกย่องว่าเป่าจู้เหรินหวงได้ทำการเสริมแต่ง “เคล็ดวิชาสยบอเวจี” ของสำนักพวกเขาจนสมบูรณ์แล้วว่ากันตามตรงเลยนะ ข้าไม่เชื่อเรื่องนี้เลยแม้แต่น้อย เหอะ อาศัยมาตรฐานของเป่าจู้เหรินหวงในครานั้นสามารถเสริมแต่งให้เคล็ดวิชาสยบอเวจีจนครบถ้วนบริบูรณ์ได้ด้วยหรือ ถ้าหากเป็นเช่นนั้น จีคิงหวู่ตี้ และเหมยซู่เหยาคงสามารถแต่งตั้งราชันเซียนได้แล้วละ”

ครั้นเอยถึงตรงนี้แล้ว ซื่อคงโทวเทียนหยุดนิดหนึ่ง กล่าวต่อไปว่า “แม้ว่าสติปัญญาของเป่าจู้เหรินหวงจะไม่เลวเลยทีเดียว และก็เป็นคน

ที่สามารถอดกลั้นได้ แต่ทว่า ข้ารู้สึกว่าคุณอาศัยเพียงเขาคนเดียวไม่สามารถเสริมแต่งให้เคล็ดวิชากายเขียนให้ครบถ้วนสมบูรณ์ได้แน่นอน!”

หลี่ชียิ้มแต่ไม่พูดอะไรออกมา ไม่มีเรื่องใดๆ สามารถรอดพ้นสายตาของเขาไปได้ เคล็ดวิชาที่เป่าจู้เหรินหวงฝึกนั้นคือเคล็ดวิชาสยบอเวจีของสำนักกายวิเศษเหวหรือไม่นั้น เขาย่อมรู้ดีทุกอย่าง

“นายท่าน มีคำพูดคำหนึ่งข้าน้อยถือโอกาสบอกกล่าวต่อนายท่านก็แล้วกัน” ซื่อคงโหวเทียนมองหน้าหลี่ชีย่อย่างไม่สะทกสะท้าน กล่าวว่ “ข้าน้อยสืบข่าวได้ว่าเป่าจู้เหรินหวงคิดอยากจะทำางานกับแม่นางเงิน เพียงแต่ยังหวั่นเกรงอะไรบางอย่างอยู่ จึงไม่ได้ลงมือเท่านั้น”

“อาศัยเขาอะหรือ?” หลี่ชีย่อยิ้มเพียงอมยิ้มแล้วก็ไม่ได้พูดต่อ

“แน่นอนที่สุด มีเพียงนายท่านเท่านั้นที่คู่ควรกับแม่นางเงิน” ซื่อคงโหวเทียนเร่งรีบยิ้มแต่กล่าวออกมา

หลี่ซีเยเหลือบมองเขาที่หนึ่ง กล่าวท่าที่เอ้อระเหยว่า “เจ้าออกมา
ตะลอนๆ ลักเล็กขโมยน้อยเช่นนี้ อาจารย์เจ้ารู้เรื่องบ้างหรือไม่?
ต้องการให้บอกกล่าวต่อเหรินหวังให้ทราบหรือไม่ล่ะ?”

คำพูดของหลี่ซีเยเล่นเอาเสียช็อคงโหวเทียนตกอกตกใจ ทำท่าคอ
หดเข้าออก หัวเราะเจื่อนๆ “เหะ เหะ นายท่าน ข้าน้อยมายกยอปอ
ปั้นท่าน โอ้...ไม่ เดิมนายท่านนับเป็นผู้ที่ฉลาดมีความสามารถ
เป็นเอกนิจนิรันดรอยู่แล้ว การที่ข้าน้อยมาคอยให้การรับใช้เล็กๆ
น้อยๆ ทำงานที่ไม่อาจเปิดเผยได้บ้าง อาจารย์ข้า กระทั่งเหรินหวัง
ท่านทั้งสองแม้ทราบเรื่องก็ต้องรู้สึกภูมิใจในตัวข้าน้อย”

“แล้วเรื่องลักเล็กขโมยน้อยล่ะ?” หลี่ซีเยเหลือบมองดูเขาที่หนึ่ง

ช็อคงโหวเทียนหัวเราะแห้งๆ กล่าวว่า “เหอะ เหอะ เหอะ นายท่านก็
รู้นี้ คนเราหาใช้ปราชญ์มีหรือที่จะไม่กระทำความผิด ไม่มีคนที่
สมบูรณ์แบบ นายท่านว่าเช่นนั้นไหม? ข้าน้อยก็แค่ทำอะไรที่เล็กๆ
น้อยๆ เท่านั้นเอง คิดว่าบรรดาบรรพบุรุษของหุบเขาก็คงไม่เก็บมา
ใส่ใจ”

“ช็อคงโหวเทียนนะช็อคงโหวเทียน เจ้าหนูเช่นเจ้าพูดได้เพียงคำ
เดียวว่า ไม่มีทางเยียวยารักษาได้อีกแล้ว”

“นายท่านกล่าวชื่นชมเช่นนี้ นับเป็นเกียรติของข้าน้อย” ซ็อลคังโหว
เทียนไม่ใส่ใจแม้แต่หน่อย ยิ้มแต่กล่าวออกมา

หลี่ชียเอ่ได้แต่ยิ้ม เข้าใจแล้วว่าคนอย่างซ็อลคังโหวเทียนไม่ว่าจะ
ทำอะไรก็ไม่สามารถแก้ไขตัวเขาได้อีกแล้ว เขาจะเป็นคนที่
เหมือนคนพเนจรที่สนุกสนานไปวันๆ โดยไม่มุ่งมั่นต่อการฝึก
บำเพ็ญเพียร หวังก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุด กระทั่งเป็นถึงอยู่เหนือผู้คนทั้ง
ปวงเช่นผู้อื่น

ความจริงแล้ว พรสวรรค์ของซ็อลคังโหวเทียนไม่ได้ด้อยไปกว่า
บรรดาพวกที่ได้อิทธิฤทธิ์ดารุง เพียงแต่เขาไม่สนใจเรื่องของ
พรสวรรค์สูงหรือต่ำ เขาเป็นผู้ที่มีใจสนุกกับเรื่องราวในโลกแบบนี้
ของเขาแหละ ไม่ได้มีใจคิดทะเยอทะยานจะแย่งชิงความเป็นใหญ่
ในหล้ากับเขา

“ทุกคนต่างมีปณิธานของตนเอง ไม่มีใครสามารถฝืนได้”
สุดท้ายหลี่ชียเอ่ก็พูดได้เพียงเท่านี้

ซ็อลคังโหวเทียนจ้องมองไปที่หลี่ชียเอ่ ยิ้มแต่กล่าวว่า “นายท่านจะไป
ไหนรี มีอะไรที่ต้องให้ข้าน้อยเป็นธุระให้กับนายท่านบ้างหรือไม่”

หลี่ชียเอ่เหลือบตามองที่หนึ่งกล่าวว่า “ไม่ต้องแล้ว ข้าไม่มีความคิดที่จะไปตามหาสมบัติอะไรเป็นการชั่วคราว ขณะนี้ข้าต้องการเพียงสงบจิตเข้าฌานศึกษาธรรมะ อ่านพระคัมภีร์ ท่องไปตามวัดต่างๆ แน่نون หากเจ้าคิดจะบวชเป็นพระละก็ ข้าสามารถช่วยโกนผมบวชให้กับเจ้าได้นะ”

ซือคงโหวเทียนพอได้ยินคำพูดเช่นนี้ ทำท่าคอหดยิ้มแต่กล่าวว่า “บวชเป็นพระรี? แหะ แหะ นายท่าน ข้าน้อยเป็นมนุษย์ปุถุชนบวชเป็นพระไม่ได้หรอกนะ”

แต่ซือคงโหวเทียนเองก็รู้สึกแปลกใจมาก เขาอดที่จะถามไม่ได้ว่า “ทำไมนายท่านจะต้องเข้าฌานศึกษาพระธรรมละ?” เขาย่อมไม่เชื่ออยู่แล้วว่าหลี่ชียเอ่จะไปบวชเป็นพระ เขารู้ว่าหลี่ชียเอ่ต้องไม่ใช่คนที่สามารถบวชเป็นพระได้เด็ดขาด!

“นี่เป็นความลับ” หลี่ชียเอ่ยิ้มท่าทางลึกลับ กล่าวอย่างเอื้อระเหย ออกมา

เมื่อหลี่ชียเอ่พูดเช่นนี้แล้ว ซือคงโหวเทียนยอมไม่กล้าซักไซ้ต่อไป เขายิ้มแต่กล่าวว่า “ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าน้อยก็ไม่อยู่รบกวนนาย

ท่านเข้ามาณศึกษาพระธรรมแล้วละ หากนายท่านมีสิ่งใดต้องการ ให้ข้าน้อยเป็นธุระให้ละก็ เพียงนายท่านเรียกคำหนึ่ง รับรอง ข้าน้อยเรียกปู่มาปั๊บ”

หลังจากซื้อคงโทเวเทียนจากไปแล้ว หลี่ชีย่จึงเดินทางต่อไป ในที่สุดหลังเดินทางไปแล้วหลายวันหลี่ชีย่ก็มาถึงยังด้านหน้าของวัดแห่งหนึ่ง

วัดแห่งนี้ตั้งอยู่บริเวณที่เป็นทางโค้งของภูเขา เป็นที่เปลี่ยวที่ไม่ค่อยมีผู้คนผ่านไปมาบริเวณนี้ ขนาดของวัดแห่งนี้ไม่ได้ใหญ่โต ดูไปแล้วเป็นเพียงสิ่งปลูกสร้างสี่ด้านที่ล้อมรอบลานกว้างที่อยู่ตรงกลางเท่านั้น

ดูจากสภาพของผนังที่หลุดร่อนแล้ว สามารถประเมินได้ว่าวัดแห่งนี้ได้สร้างขึ้นมาเนิ่นนานมาก อีกทั้งมีผู้คนมากราบไหวไม่มาก แทบจะไม่มีศาสนิกชนให้เห็นเลย

ที่ราบสูงฝั่งพุทธะมีวัดอยู่เป็นจำนวนมาก แม้ว่าบางวัดจะมีผู้คนไปกราบไหว้เป็นจำนวนมาก แต่ก็ก็เป็นความจริงที่วัดบางแห่งมีผู้คนเข้าไปกราบไหว้กันน้อยมาก

แม้ว่าทางวัดจะไม่ค่อยมีผู้คนมากราบไหว้ก็จริง แต่ว่าประตูดังคงเปิดกว้างพร้อมให้การต้อนรับผู้มีจิตศรัทธาเสมอ

หลี่ซิเย่มองดูวัดขนาดเล็กที่อยู่ตรงหน้า เขานิ่งเงียบไปเป็นเวลาครู่ใหญ่ ในที่สุดได้ก้าวเดินเข้าไปอย่างช้าๆ ภายในวัดปรากฏเงากลางๆ อยู่บ้าง แต่ทว่าในภาพรวมของวัดทั้งหมดแล้ว นับว่ายังคงมีลักษณะที่ดูโบราณเรียบง่ายและพิถีพิถันมากอยู่เหมือนกัน

เมื่อเดินเข้าไปภายในวัดแล้ว ถึงแม้ว่าจะไม่มีผู้ที่เข้ามากราบไหว้ก็ตาม แต่บริเวณหน้าพระพุทธรูปยังคงมีควันธูปลอยตัวคลุ้งขึ้นไป ย่อมเป็นการบ่งบอกกว่าต่อให้ไม่มีผู้คนเข้ามาขึ้นธูปกราบไหว้ พระสงฆ์ภายในวัดก็ยังคงจุดธูปบูชาพระพุทธรูปเช่นเคย

เมื่อยืนอยู่ด้านหน้าพระพุทธรูป มองดูควันธูปที่ลอยม้วนตัวขึ้นไป เมื่อมองทะลุผ่านควันธูปไป หลี่ซิเย่มองเห็นพระพุทธรูปที่ตั้งประดิษฐานบูชาอยู่ หากจะกล่าวให้ถูกต้องควรจะเป็นพระโพธิสัตว์มากกว่า

ท่ามกลางควันธูปที่ลอยม้วนตัวขึ้นไป สามารถมองเห็นรูปพระโพธิสัตว์องค์นี้ เห็นได้ชัดว่าเป็นผู้หญิง มือซ้ายทำมืออยู่ในรูปของดอกบัว มือขวาทำท่าที่ไม่สามารถระบุได้ว่าเป็นอะไร นางประทับนั่ง

อยู่ในดอกบัวในลักษณะเอียงตัว ทำให้ไม่สามารถมองเห็นใบหน้าได้อย่างชัดเจน แต่ดูจากโครงหน้าแล้ว ต้องเป็นหญิงสาวที่งดงามเหนือมนุษย์ปุถุชนทั่วไป

รูปพระโพธิสัตว์นี้ประหลาดมาก เกรงว่าจากวัดจำนวนนับไม่ถ้วนทั่วทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะ คงมีวัดนี้วัดเดียวที่มีพระโพธิสัตว์ลักษณะเช่นนี้เพียงองค์เดียวเท่านั้น และคงไม่มีใครรู้ว่าคือพระโพธิสัตว์องค์ใด

หลี่ซีเย่ยืนจ้องมองพระโพธิสัตว์องค์นี้ และอดไม่ได้ที่จะนั่งลงอย่างช้าๆ นั่งขัดสมาธิลงบนเบาะนั่งกลมที่ถักทอจากหญ้าคา จ้องมองดูพระโพธิสัตว์องค์นี้อย่างเสียบๆ

หลี่ซีเย่นั่งมองดูพระโพธิสัตว์องค์นี้จนดูเหม่อไป เหมือนว่าลืมเวลา ลืมสิ่งทุกอย่างทุกอย่าง นั่งจ้องมองดูอยู่อย่างนั้น

เรื่องราวที่ผ่านไปแล้วไม่อาจหวนระลึกถึงได้อีก แต่ในขณะนี้ ช่วงเวลาบางช่วงกลับทำให้หลี่ซีเย่อดที่จะหวนระลึกถึงขึ้นมาบ้างเล็กน้อย

“จะเป็นนางมารก็ดี เป็นเทพธิดาก็ช่าง ทุกอย่างล้วนไม่มี
ความสำคัญ ห้ายสุดล้วนแล้วแต่เป็นเมฆหมอกที่ผ่านไปเท่า
นั่นเอง” หลี่ชียเอ่ที่จ้องมองดูพระโพธิสัตว์องค์นี้จนเหมือนโง่งมไป
ชั่วขณะ พิมพ์่าออกมาว่า “เรื่องราวมากมายในครานั้นที่ยากจะลืม
เลือนได้จริงๆ ข้า ข้าไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี ข้าไม่เคยชอบที่จะ
ถวายเป็นแต่พุทธองค์เช่นนี้เลย แต่หากว่าวิธีนี้สามารถทำให้เจ้า
รู้สึกสงบ สามารถทำให้เจ้านั่งจนละสังขารไปโดยไร้สิ่งซึ่งพวง ข้า
เองก็รู้สึกดีใจยิ่งนัก”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว เขาอดที่จะทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ได้ ใน
เวลานี้เขาถึงกับโง่งมไปอย่างช่วยไม่ได้ ชั่วชีวิตของเขา มีผู้ที่ผ่าน
เข้ามาในชีวิตของเขามากมาย มีทุกประเภท ราชันเซียน เทพ
แท้จริง มนุษย์ปฤชณธรรมดา... ชั่วชีวิตนี้ของเขา อย่างไรเสียก็มี
คนบางคน เรื่องบางเรื่องที่ทำให้เขาไม่สามารถลืมเลือนไปได้

มองดูพระโพธิสัตว์องค์นี้ที่อยู่ตรงหน้า หลี่ชียเอ่อดที่จะนั่งเงียบไป
ไม่ได้ ข้างกายของเขาเคยมีผู้คนเป็นจำนวนมาก ขณะเดียวกันก็มี
ผู้คนจำนวนมากที่ยินดีมอบทุกสิ่งทุกอย่าง กระทั่งเสียสละชีพเพื่อ
เขา! หญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าก็คือผู้หญิงที่มีลักษณะเช่นนี้ ไม่นาน
เท่าไรนี่เอง นางยินดีเป็นคนแรกที่ขวางอยู่ด้านหน้าของเขาในช่วง
จิ้งหะคับขัน!

กาลเวลาผ่านไปยาวนาน ในที่สุดเมื่อถึงเวลาที่โลกนี้กลับสู่ความสงบสุข นางได้ถวายตัวต่อพุทธองค์ และละสังขารในท่านั่งสมาธิอยู่ที่ตรงนี้ ขอเพียงสามารถมีความสงบเท่านั้น!

มองดูพระโพธิสัตว์ที่อยู่ตรงหน้า ไม่รู้เป็นเพราะอะไรที่ทำให้หลีชีเยถึงกับสิ้นไหวในใจขึ้นมาจนแทบควบคุมไม่ได้ พันล้านปีที่ผ่านมาเรื่องราวมากมายไม่สามารถทำให้ใจดวงนี้ของเขาต้องหวั่นไหวได้อีกแล้ว กาลเวลาได้ขัดเกลาทุกสิ่งทุกอย่าง เวลานี้เขาจึงมีจิตใจที่แข็งดั่งกับเหล็กไหล!

แต่ในเวลานี้อเอง เขายังคงต้องหวั่นไหวกับมัน กาลเวลาคือสิ่งที่ไร้ความปราณีมากที่สุด ต่อให้เจ้าไม่มีวันตายไม่ดับสลาย ต่อให้มันไม่สามารถพาเอาตัวเจ้าไปได้ แต่มันสามารถนำพาสิ่งต่างๆ ไปมากมาย มันสามารถพาเอาคนที่อยู่ข้างกายเจ้าไป สามารถพาครอบครัว มิตรสหายไป...

ขณะที่หลีชีเยกำลังนั่งเหม่ออยู่ ปรากฎแม่ชีเฒ่าผู้หนึ่งได้เดินเข้ามา ท่าทีของแม่ชีผู้นี้เย็นชา ไม่รับรู้ต่อสิ่งรอบข้าง เพียงกล่าวอย่างเย็นชาว่า "จตุรปูชาหรือจำวัด?"

หลี่ซีเยไม่ได้กล่าวตอบทันที ลุกซึ้นยืน จุดธูปอย่างเงียบๆ จากนั้น
โค้งคำนับ ปักธูปเรียบร้อยแล้วจ้องมองพระโพธิสัตว์ตาไม่กระพริบ
จากนั้นหันหลังกลับไป

“มาคนเดียว จำวัด” หลี่ซีเยมองหน้าแม่ซีเต๋มากล่าวเรียบเฉย

แม่ซีเต๋ามีท่าทีเย็นชาล้วงเอากุญแจออกมาดอกหนึ่งมอบให้กับหลี่ซีเย
กล่าวว่าน้ำเสียงเย็นชา “กุฏิด้านตะวันตก รับผิดชอบเรื่อง
อาหารการกินด้วยตนเอง” จากนั้นหันหลังจากไปทันที

หลี่ซีเยก็ไม่ได้กล่าวมากความ ถือกุญแจดอกนั้นเดินเข้าไปยังกุฏิ
ด้านทิศตะวันตก ดูจากฝุ่นที่จับภายในกุฏิแล้ว เกรงว่าคงไม่มีใคร
เข้ามาพักเป็นเวลานานแล้ว

หลี่ซีเยเข้าพักในกุฏิโดยไม่รีบเร่งอะไร เขานั่งเขามานอนอยู่เงียบๆ
เพื่อรับรู้ถึงช่วงเวลาอันสงบที่หาได้ยาก เมื่ออยู่ตรงนี้ ทันใดนั้นรู้สึก
ได้เหมือนได้ตัดขาดออกจากโลกภายนอกและอยู่อย่างเอกเทศ มัน
ช่างสงบเงียบอะไรอย่างนั้น ช่างสุขสบายอะไรอย่างนั้น ทำให้จิตใจ
รู้สึกปลอดโปร่งว่างเปล่า

บางทีครานั้นที่นางมาถึงตรงนี้ สิ่งที่น่างตามหากก็คือความสงบเช่นนี้

หลี่ชีย่พักอาศัยอยู่ในกุฏิวัดแห่งนี้นั่งเข้าฌานอย่างเจียบๆ โดยไม่มี
ผู้ใดมารบกวนเขา ภายในวัดแห่งนี้มีเพียงแม่ชีเฒ่าเพียงผู้เดียว
เท่านั้น นางคือเจ้าอาวาส ขณะเดียวกันก็เป็นทั้งแม่ครัวอีกด้วย

ขณะที่แม่ชีเฒ่าไม่เคยสนใจต่อเรื่องราวใดๆ ทั้งสิ้น ขณะเดียวกันก็
ไม่สนใจที่จะถามถึงหลี่ชีย่ ปกติแล้วนางนอกจากนั่งเจียบๆ แล้ว ก็
คือสวดมนต์เข้าฌาน เสมือนว่าทุกอย่างก็จะดำรงอยู่เช่นนี้โดยไม่
แปรเปลี่ยนชั่วนิรันดร์

เหมือนหนึ่งว่าที่ตรงนี้ไม่มีกาลเวลา ไม่มีตะวันจันทร์ ที่ตรงนี้ทุก
อย่างล้วนแล้วแต่ถูกลืมเลือนไปสิ้น เรื่องราวในโลก สังคมโลกีย์
เวลา ชื่อเสียงลาภยศ... ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนถูกลืมเลือนไปจนสิ้น ที่
ตรงนี้นอกจากความสงบแล้วยังคงเป็นความสงบ ไม่มีสิ่งอื่น
ได้อีกเลย

ตอนที่ 1015 หอเก็บพระคัมภีร์

<https://novel-lucky.com>

หลังจากที่หลี่ซีเยนั่งอยู่ภายในวัดที่ไร้ชื่อเงียบๆ มาหลายวัน ในที่สุดเขาได้เดินออกมาจากกุฏิวัดนั้น

แม่ซีเต๋มายังคงนั่งเงียบๆ อยู่ภายในวิหารเหมือนเช่นทุกครั้งที่ผ่านมา ต่อให้หลี่ซีเยเดินเฉียดเข้ามานางก็ไม่ได้มองด้วยซ้ำ เหมือนกำลังเข้ามานปล่อยจิตปล่อยใจ ดุจดั่งไม่มีสิ่งใดสามารถรบกวนต่อนางอย่างนั้น

“ข้าต้องการขึ้นไปยังหอเก็บพระคัมภีร์เพื่อศึกษาพระธรรม” หลี่ซีเยกล่าวต่อแม่ซีเต๋มาที่นั่งนิ่งเงียบตรงนั้น

ในเวลาตัวเอง แม่ซีเต๋มาจึงได้ลืมตาขึ้น ดวงตาทั้งสองของนางแลดูหมองเชื่องซึม คล้ายตั้งวัยของนางที่อยู่ในช่วงชราภาพ อย่างนั้น

“หอเก็บพระคัมภีร์มีไว้สำหรับผู้มีวาสนาเท่านั้น” แม่ซีเต๋มายังคงสงบนิ่ง ยังคงเย็นชา

“ข้าก็คือผู้มีวาสนา” หลีชีเย่ก็ตอบอย่างเรียบเฉย จบคำหลีชีเย่ก็ไม่กล่าวต่อและไม่รอคำตอบแม่ชีเต๋อว่าเห็นด้วยหรือไม่ เขาเดินตรงไปยังด้านหน้าของพระโพธิสัตว์ เอื้อมมือไปหยิบเอากุญแจที่ทำด้วยไม้ดอกหนึ่งจากใต้ฐานดอกบัว และหันหลังเดินจากไปทันที

ตั้งแต่ต้นจนจบ แม่ชีเต๋อายังคงนั่งอยู่บนเบาะนั่งทรงกลมที่ถักทอจากหญ้าคาโดยไม่ได้เคลื่อนไหวใดๆ แม้แต่ยามที่หลีชีเย่หยิบเอากุญแจไปนางก็ไม่ได้กล่าวออกมาแม้แต่คำเดียว แต่คู่ดวงตาที่แลดูหมองเชื่องซึมคู่นั้นส่งประกายเจิดจ้าขึ้นมาตั้งดวงตะวันจันทร์รา ดวงตาคู่นั้นกลับกลายเป็นลึกล้ำยากจะหยั่งถึงแก่ผู้พบเห็น

ถึงจะเป็นเช่นนี้ แม่ชีเต๋อก็ไม่ได้กล่าวคำใดออกมาสักคำ และไม่มี ความเคลื่อนไหวใดๆ สุดท้าย นางหลับตาลงอย่างช้าๆ นั่งนิ่งเงียบ เข้าฌานต่อไป

หลีชีเย่เดินไปถึงด้านหลังสุดของวัด ที่ตรงนั้นมีทางเดินทอดยาว ออกไป สุดทางเดินมีห้องเล็กๆ ห้องหนึ่ง บนประตูด้านหน้าห้องไม่มีป้ายหรือสัญลักษณ์ใดๆ

แต่มันก็คือหอเก็บพระคัมภีร์ที่หลีชีเย่ต้องการค้นหา หลีชีเย่เดินไปถึงยังหน้าห้อง นำเอาลูกกุญแจไม้เสียบเข้าไปยังรูกุญแจ ได้ยิน

เสียงดังคร่ำกุกญแจเหมือนถูกเปิดออก แต่ทว่าประตูไม้ที่เก่าแก่
ยังคงไม่ได้ถูกเปิดออกมา

หลี่ซีเยใช้มือข้างเดียววางตะลงบนประตูไม้ที่เก่าแก่ซึ่งไม่รู้ว่าจะ
ผ่านกาลเวลามาเนิ่นนานเท่าไรมาแล้ว แม้ว่ามันจะมีความเก่ามาก
ก็จริง แต่ลายไม้บนประตูยังคงมองเห็นได้อย่างชัดเจน

จากการที่หลี่ซีเยเอาฝ่ามือวางทาบลงไปบนประตูไม้ ปรากฏ
ลวดลายไม้บนประตูพลันเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น ลายไม้นั้นค่อยๆ
ถักทอเข้าด้วยกันกลายเป็นดอกบัวดอกหนึ่ง ดอกบัวดอกหนึ่ง
ที่เกิดจากการถักทอของลายไม้แลดูช่างมีความศักดิ์สิทธิ์บริสุทธิ์
เหลือเกิน ทำให้จิตใจของผู้ที่พบเห็นสงบขึ้นมา

“เอี้ยด...” เวลาตัวเอง ประตูไม้ค่อยๆ เปิดออกมา หลี่ซีเยก้าวเท้าเข้าไป
ไปภายในหอเก็บพระคัมภีร์ จากนั้น “เอี้ยด” ประตูไม้ได้ปิดลง
ดังเดิมอีกครั้ง

เมื่อหลี่ซีเยก้าวเข้าไปยังหอเก็บพระคัมภีร์ สิ่งปรากฏอยู่ตรงหน้า
คือหอสมุดที่ใหญ่โตมาก มีตำราที่ถูกเก็บเอาไว้ในนั้นมากมาย
ทอดสายตามองไปแล้วเรียกได้ว่าเห็นเพียงตำราเต็มลูกตาทั้งสอง
ไปหมด

หอบเก็บพระคัมภีร์ที่อยู่ตรงหน้าไม่ได้เล็กเหมือนที่เห็นอยู่ด้านหน้า
ด้านในเหมือนเป็นโลกอีกโลกหนึ่ง หากไม่ได้เดินเข้าด้านใน
ลำพังดูจากภายนอกจะมองไม่เห็นสิ่งผิดปกติแต่อย่างใด

หอบเก็บพระคัมภีร์ก็เป็นเหมือนดังชื่อของมันอย่างนั้น สิ่งที่เก็บอยู่
ภายในล้วนแล้วแต่เป็นพระคัมภีร์ทั้งสิ้น หากเข้าใจว่าภายในหอบ
เก็บพระคัมภีร์อาจมีตำรายุทธ หรือสุดยอดเคล็ดวิชาอะไรซ่อนอยู่
ล่ะก็ นับว่าคิดผิดอย่างมหันต์

สิ่งที่เก็บอยู่ภายในหอบเก็บพระคัมภีร์ล้วนแล้วแต่เป็นบทสวดทั้งนั้น
อีกทั้งคัมภีร์เหล่านี้ส่วนใหญ่ยังเป็นต้นฉบับอีกด้วย ล้วนแล้วแต่มา
จากมือของอริยสงฆ์ทั้งสิ้น ดังนั้นยามที่ก้าวเท้าเข้าไปในหอบเก็บ
พระคัมภีร์ จึงปรากฏกลิ่นอายสงฆ์ที่ยิ่งใหญ่และเปี่ยมด้วยความ
สงบสุขและความเป็นมงคลที่ตลบอบอวลไปทั่วทั้งหอบเก็บพระคัมภีร์
อันใหญ่โตแห่งนี้

หลี่ชีย่เดินไปพลาง มองดูพระคัมภีร์ที่มากมายมหาศาลเหล่านี้ที่
อยู่ตรงหน้า พระคัมภีร์เหล่านี้มาจากเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ผ่าน
การเก็บรวบรวมมาอย่างยาวนาน ท่ามกลางกาลเวลาอันยาวนานที่
ผ่านไป ไม่เพียงแต่ตัวเขาเท่านั้น บรรดาขุนพลผู้ที่เคยรับใช้อยู่ได้

บังคับบัญชาของเขา สำนักต่างๆ ล้วนแล้วแต่ได้เคยช่วยเก็บรวบรวมพระคัมภีร์ให้กับเขา

ถ้าหากจะกล่าวว่าย่ำกลางเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน มีที่ใดบ้างที่มีพระคัมภีร์เก็บรวบรวมเอาไว้สมบูรณ์มากที่สุดละก็ ต้องเป็นที่แห่งนี้ อย่างแน่นอน โลกนี้ไม่มีที่ใดหรือสำนักใดที่สามารถเก็บรวบรวมพระคัมภีร์เอาไว้ได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ได้ถึงเพียงนี้อีกแล้ว

กระทั่งเป็นเรื่องที่สดจินตนาการ ตำราพระคัมภีร์บางส่วนนั้นได้มาจากวัดลานถั่ว อีกทั้งยังเป็นต้นฉบับของวัดลานถั่วอีกด้วย ซึ่งสิ่งนี้บุคคลภายนอกไม่มีทางได้มาครอบครองอยู่แล้ว

ย่ำกลางคัมภีร์จำนวนมหาศาลเหล่านั้น หลี่ซีย่ได้ทำการคัดเลือกคัมภีร์ออกมาจำนวนไม่น้อย อีกทั้งส่วนใหญ่เป็นคัมภีร์ที่มีแหล่งกำเนิดมาจากที่ราบสูงฝั่งพุทธะ กระทั่งมาจากวัดลานถั่ว

ความจริงแล้ว หลี่ซีย่ได้เคยอ่านศึกษาตำราพระคัมภีร์จำนวนมหาศาลที่อยู่ตรงหน้าแล้ว เพียงแต่สำหรับหลี่ซีย่แล้วคราวนี้เขามีแผนการใหม่ทั้งหมด ดังนั้นเขาจึงต้องเริ่มต้นอ่านและศึกษามันอีกครั้ง เพื่อเตรียมความพร้อมในการไปวัดไร่อ่าวโสต่อไป

กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว การปะทะกับวัดไร่อาวูโสของเขหาหาใช่เป็นครั้งแรก เพียงแต่มาคราวนี้เขาได้เปลี่ยนแปลงกลยุทธ์ใหม่ เป็นกลยุทธ์ใหม่ทั้งหมด

จากนั้นเป็นต้นมา หลี่ชียเอ่ศึกษาพระธรรม บังเกิดธรรมะภายในใจ กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว สิ่งที่เขาต้องการหาใช่การบรรลุ แต่เป็นการเกิดความชื่นชม ข้าก็คือพุทธะ ข้าก็คือธรรมะ ซึ่งเป็นสิ่งที่หลี่ชียเอ่ต้องการให้เป็น

จากการศึกษาและสวดพระคัมภีร์ของหลี่ชียเอ่ ทำให้บังเกิดความชื่นชมในจิต ปราภฏการณ์ประหลาดค่อยๆ บังเกิดขึ้นมา ปรีปากออกมาพลันรู้สึกเป็นวาจาที่มีความเนียนแหลม และกายเปล่งแสงแห่งธรรมะออกมา ทำให้ตัวเขาดูเหมือนเป็นพุทธองค์อย่างนั้น

ถึงแม้ว่าแม่ชีเต๋มาจะเป็นเจ้าอาวาสของวัดแห่งนี้ แต่นางกลับทำเหมือนไม่รู้ไม่เห็น กระทั่งไม่ได้มองดูหลี่ชียเอ่เสียด้วยซ้ำ เสมือนว่าสถานที่ตางนี้หาได้มีตัวตนของหลี่ชียเอ่ดำรงอยู่อย่างนั้น

“ปัง...” เสียงหนึ่งดังขึ้น วันนี้ ขณะที่หลี่ชียเอ่กำลังนั่งขัดสมาธิอยู่ พลันปราภฏเสียงของสิ่งของที่มีน้ำหนักหล่นกระทบกับพื้นดังขึ้น ทำให้หลี่ชียเอ่พลันลืมตาขึ้นมา

หลี่ชีย่เดินออกไปด้านนอก เห็นร่างของผู้หญิงคนหนึ่งที่ร่วงหล่นลงบนลานกว้าง ผู้หญิงคนนี้สวมชุดดำทั้งชุด ร่างของนางอยู่ภายใต้ชุดกว้างที่นางสวมใส่ แต่ทว่าในขณะนี้ บนตัวนางมีแต่รอยเลือด จากการร่วงหล่นลงมาในครั้งนี้นำให้นางแทบไม่อาจลุกขึ้นยืนได้

“แคร้งค์ ขณะที่หลี่ชีย่เดินเข้าไปใกล้ ผู้หญิงในชุดดำพลันปรากฏกระบี่ในมือ สายตาคู่หนึ่งของนางจ้องเขม็งอย่างน่าเกรงขามไปที่หลี่ชีย่

หลี่ชีย่จ้องมองดูนางและยิ้มเฉยเมยกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “เคล็ดวิชาทำลายมิติที่ฝึนลิขิตสวรรค์เพื่อใช้ในการหลบหนีของเจ้า ได้สูญสิ้นพลังลมปราณทั้งหมดของเจ้าไปแล้ว ในเวลานี้เจ้าก็ไม่ต่างอะไรจากหญิงสาวผู้อ่อนแอแต่อย่างไร กระทั่งเทียบไม่ได้กับหญิงสาวผู้อ่อนแอด้วยซ้ำ เพียงแค่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งก็สามารถสังหารเจ้าได้”

หญิงสาวในชุดดำจ้องเขม็งอย่างน่าเกรงขามไปที่หลี่ชีย่โดยไม่ได้ปริปากแต่อย่างใด เหมือนหนึ่งต้องการอ่านหลี่ชีย่จากท่าทีที่เห็นอย่างนั้น

หลี่ชีย่ค่อยๆ ยื่นมือออกไปยังเบื้องหน้าของหญิงสาวผู้นั้น หญิงสาวในชุดดำจ้องมองหลี่ชีย่ท่าที่ลึงเลินดิหนึ่ง สุดท้ายจึงแตะมือของหลี่ชีย่เพื่อให้หลี่ชีย่สามารถพยุงตัวของนางให้ลุกขึ้นมาได้

หลี่ชีย่พยุงหญิงสาวชุดดำเข้าไปภายในห้อง จัดที่ทางให้นางได้นั่งลง ตั้งแต่ต้นจนจบ แม่ชีเตมาที่นั่นอยู่เงียบๆ ภายในวิหารไม่ได้มีการเคลื่อนไหวเลยแม้แต่บ่อย นางนั่งหลับตานิ่งอยู่อย่างนั้นตลอดเวลาเสมือนว่าไม่เคยรับรู้กับการมาถึงของหญิงสาวชุดดำอย่างนั้น

ภายในห้อง หลี่ชีย่ได้ยกน้ำสะอาดรวมทั้งสิ่งของเครื่องใช้ประเภทชำระล้าง กล่าวกับหญิงสาวด้วยท่าที่เมินเฉยว่า "ล้างทำความสะอาดสักหน่อยเถอะ มีแต่กลิ่นคาวเลือด ทำลายอารมณ์สุนทรีย์ของข้าไปหมด"

หญิงสาวชุดดำเพียงจ้องมองหลี่ชีย่ด้วยท่าที่นิ่งเงียบ ไม่ได้มีทีท่าจะล้างทำความสะอาด ย่อมไม่ต้องสงสัยว่า นางไม่ประสงค์จะเปิดเผยโฉมหน้าที่แท้จริงต่อหลี่ชีย่

"เออละ เผยโฉมหน้าที่แท้จริงของเจ้าออกมาเถอะ การแต่งตัวอำพรางเช่นนี้ของเจ้าบางที่อาจสามารถปิดบังคนอื่นได้ แต่ไม่

สามารถปิดบังข้าได้” หลีชีเย่มองดูหญิงสาวชุดดำที่หนึ่ง กล่าวว่า
“ศิษย์ของเขามังกรหมอบ ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดก็ตามก็ต้องมีกลิ่นคาว
ทะเลออกมา ไม่ต้องดูข้าก็รู้ว่าเจ้าเป็นใคร!”

“เจ้าเป็นใครกันแน่...” หญิงสาวในชุดดำพลันตื่นตระหนก กล่าว
เสียงทุ้มต่ำออกมา เวลานี้แม้นางจะบาดเจ็บสาหัส กระทั่งไร้ซึ่ง
เรียวแรง แต่ทว่าลักษณะอันน่าเกรงขามที่มีมาแต่กำเนิดไม่อาจ
เปลี่ยนแปลงได้ พลันเปิดปากก็จะมีลักษณะท่าทีขมขู่อย่างนั้น

หลีชีเย่มเฉยเมย กล่าวว่า “คนที่ช่วยชีวิตเจ้า แนนอน เจ้า
สามารถเรียกชื่ออีกชื่อหนึ่งของข้าได้ ฉูหยุนเทียน!”

เวลานี้ หญิงสาวในชุดดำรู้สึกผวา นางจ้องมองหลีชีเย่แต่ก็ดูไม่
ออก ผู้ชายตรงหน้าที่ดูหน้าตาดีมองดูเหมือนธรรมดา แต่ทว่ากลับ
เหมือนเต็มไปด้วยความลึกลับ

“เออละ อย่างมัวแต่สงสัยอะไรมากมายอยู่เลย ถ้าหากข้าจะคิดร้าย
กับเจ้าละก็ ต่อให้เจ้าอยู่ในขณะที่ยังสมบูรณ์เต็มที่ ข้าก็สามารถ
สังหารเจ้าได้” หลีชีเย่มกล่าว

หญิงสาวชุดดำจ้องมองหลี่ชียเอ๋ออยู่พักหนึ่ง ในที่สุดได้แปลงกลับมา อยู่ในโฉมหน้าที่แท้จริง นางก็คือเจ้าสำนักเขามังกรหมอบว่อหลง เสวียนนั่นเอง

หลังจากที่ว่อหลงเสวียนได้เผยโฉมหน้าที่แท้จริงออกมาแล้ว หลี่ชียเอ๋อเพียงมองดูนางด้วยท่าทีเรียบเฉย ขณะที่ว่อหลงเสวียนยังคงกล่าวอะไรได้อีก ได้แต่ทำความสะอาดอย่างเงียบๆ

“อืม ค่อยยังชั่ว ดีขึ้นกว่าเดิมเยอะเลย ถึงแม้จะไม่สามารถล้างกลิ่นคาวทะเลพามังกรหมอบของพวกเขาเจ้าที่มีมาแต่กำเนิดไปได้ แต่อย่างน้อยที่สุดก็ได้ล้างเอากลิ่นคาวเลือดออกไป” หลี่ชียเอ๋อยิ้มเฉยเมย

ยามเมื่อว่อหลงเสวียนชำระล้างเสร็จสรรพแล้ว พลันทำให้ภายในห้องรู้สึกสว่างไสวขึ้นมา นางช่างงดงามสุกใสอะไรอย่างนั้น แม้ว่าขณะนี้นางจะได้รับบาดเจ็บสาหัส สีหน้าขาวซีด แต่ทว่า ยังคงไม่ส่งผลกระทบต่อท่วงทีที่งดงามของนาง

ว่อหลงเสวียนที่เพิ่งจะชำระล้างเสร็จเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ๋อแล้ว พลันโมโหจนแทบกระอักเลือดออกมา แม้หลี่ชียเอ๋อจะมีบุญคุณกับนาง แต่นางยังคงจ้องมองอย่างโกรธแค้น “ข้ามีกลิ่นคาวทะเลที่ไหนกัน!”

ว่อหลงเสวียนไม่เพียงเป็นดาวรุ่ง ยังเป็นสุดยอดสาวงามอีกด้วย ด้วยฐานะของการเป็นสาวงามคนหนึ่ง นางย่อมให้ความสำคัญกับรูปลักษณ์ของตนเอง เวลานี้หลี่ชีย่กลับบอกว่าตัวของนางมีกลิ่นคาวทะเล นางย่อมไม่ยินดีอย่างแน่นอน

หลี่ชีย่มองดูว่อหลงเสวียน ยิ้มกล่าวว่า “ในเมื่อเจ้าเป็นถึงผู้สืบทอดของพามังกรหมอบ เจ้าสมควรรับรู้ถึงประวัติความเป็นมาของพามังกรหมอบ”

“ฮึ ประวัติความเป็นมาอะไร” ว่อหลงเสวียนกล่าวน่าเกรงขามออกมา นางไม่สบอารมณ์กับหลี่ชีย่เป็นพิเศษ

หลี่ชีย่กล่าวเอ้อระเหยว่า “แม้ว่าพามังกรหมอบของพวกเจ้าจะไม่ใช่สายสำนักราชันเซียน แต่พวกเจ้าก็เป็นหนึ่งในสำนักที่เก่าแก่ที่สุดสำนักหนึ่ง สำนักที่ไม่ได้เป็นสายสำนักราชันเซียนกลับสามารถยืนหยัดอยู่ได้ในมหาสมุทรโดยไม่ล่มสลายในห้วงพันล้านปีที่ผ่านมา เจ้าว่ามีสาเหตุมาจากสิ่งใดกันแน่?”

ว่อหลงเสวียนไม่ได้ตอบคำถามของหลี่ชีย่ นางเพียงมองดูหลี่ชีย่ด้วยท่าทีน่าเกรงขาม

หลี่ซิเย่ นั่งลงและกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ท่ามกลางกาลเวลาที่ยาวนานมาก บริเวณใต้ทะเลของมหาสมุทรอุดรได้เคยมีเผ่าพันธุ์หนึ่งอาศัยอยู่ พวกเขาอาศัยอยู่ใต้ทะเลลึก ตัดขาดจากโลกภายนอก กระทั่งเวลาต่อมา มีคนจากเผ่าดังกล่าวว่ายจากทะเลขึ้นมาบนฝั่ง ต่อมาในยุคหลังมานี้จึงค่อยๆ รับรู้ว่ามีการดำรงอยู่ของเผ่าพันธุ์นี้...”

เมื่อหลี่ซิเย่กล่าวถึงตรงนี้แล้ว ว่อหลงเสวียนพลันเพ่งสายตาตรงไปข้างหน้าอย่างช่วยไม่ได้ ผู้ที่รู้เรื่องนี้เกรงว่าคงมีอยู่ไม่กี่คนในยุคนี้ แม้แต่ศิษย์ของพามังกรหมอบเองก็ไม่รู้

“...อย่างช้าๆ ในที่สุดเผ่านั้นได้สูญสลายไป ขณะที่มหาสมุทรอุดรกลับปรากฏสำนักที่ชื่อว่าพามังกรหมอบขึ้นมา ไม่มีใครรู้ว่ารายละเอียดเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของพามังกรหมอบโดยละเอียด อยู่ๆ เหมือนถือกำเนิดขึ้นมาภายในชั่วค่าคืน” หลี่ซิเย่ยิ้มกล่าว

ตอนที่ 1016 ประวัติความเป็นมาของผ้ามังกรหมอบ

<https://novel-lucky.com>

ว่อหลงเสวียนจำต้องหรี่นัยยตาลง มันเป็นเรื่องที่น่าแปลกมาก ความลับเรื่องนี้มีเพียงบุคคลระดับบรรพบุรุษของผ้ามังกรหมอบเท่านั้นที่รู้ แต่คนแปลกหน้าตรงหน้าที่ชื่อฉูหยุนเทียนกลับรู้มากถึงเพียงนี้

“ไม่ต้องตกใจ และไม่ต้องบังเกิดความคิดที่จะสังหารข้า” หลี่ชียเอ จ้องมองว่อหลงเสวียนด้วยท่าทีเหนียวหนาย กล่าวหาว่า “อย่าว่าแต่สารรูปในเวลานี้ของเจ้าเลย ต่อให้ตอนที่เจ้าอยู่ในภาวะที่แข็งแกร่งเต็มที่ หากข้าจะฆ่าเจ้ามันก็ไม่ต่างอะไรจากการบีบลูกไก่ให้ตายสักเท่าไร”

“วาจาโอหังมาก! เว้นแต่เจ้าเป็นจักรพรรดิเทพ” ว่อหลงเสวียน กล่าวน้ำเสียงจริงจัง แต่ไม่ว่านางจะมองดูอย่างไร ก็ไม่สามารถมองเห็นทักษะที่แท้จริงของฉูหยุนเทียนที่อยู่ตรงหน้า

“จะเป็นจักรพรรดิเทพหรือไม่มันไม่สำคัญ ข้าไม่เคยใส่ใจกับคนระดับพวกเจ้าเลยนะ” หลี่ชียเอมองดูว่อหลงเสวียนแล้วยิ้มกล่าวว่า “แต่ว่าชนเผ่าโบราณใต้ทะเลลึกที่ยังหลงเหลืออยู่นี้นะ ถ้าหากบีบเจ้าให้ตายคามือจริงนับว่าน่าเสียดายจริงๆ เลยนะ ด้วยสายเลือด

เช่นนี้ของเจ้า ไม่ได้ปรากฏตัวมานานมากแล้ว สายเลือดเช่นนี้มีค่ามากกว่าอะไรเสียอีก เกือบจะมีค่ามากกว่าไอศถเขียนแล้วละ”

“เจ้าคิดจะทำอะไร?” วอหลงเสวียนมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไปทันทีที่หลี่ชียเอากล่าวคำๆ นี้ออกมา คนชื่อฉู่หยุนเทียนที่อยู่ตรงหน้ารู้มากเกินไปเสียแล้ว หากเขาคิดไม่ซื่อละก็ยอมมีอันตรายมากกว่าใครๆ

“ข้าจะไปทำอะไรได้?” หลี่ชียเอค่อยๆ เหลือบมองไปที่วอหลงเสวียนอย่างช้าๆ กล่าวว่ “หรือคิดว่าข้าจะดื่มกินเลือดของเจ้าเพื่อเป็นการบำรุงร่างกายขนานใหญ่รึ? และหรือคิดว่าข้าจะชินใจเจ้าเพื่อให้เจ้าตั้งท้องมีลูกกับข้าอย่างนั้นรึ? ไม่ว่าจะเป็นทางเลือกไหน ข้าก็ไม่สามารถลงมือได้”

“เผ่าพันธุ์พวกเจ้าอย่างไรเสียก็มีกลิ่นคาวทะเล ข้าไม่ยากดื่มเลือดของเจ้าหรอกนะ สำหรับข้อที่ว่าให้เจ้ามีลูกกับข้ารึ? เสียใจด้วย สายเลือดของเจ้าแม้ว่าจะไม่เลวนัก แต่ทว่าผู้ที่ต้องการตั้งครรภ์ให้กับข้ามีมากมายเหลือเกินจริงๆ ต่อให้เป็นผู้หญิงที่มีสายเลือดเขียนแท้จริงในกายก็ไม่เห็นจะมีคุณสมบัติพอที่จะมาตั้งครรภ์ให้กับข้า” หลี่ชียเอกล่าวถึงตรงนี้แล้ว มองดูวอหลงเสวียนแล้วกระพริบตาให้ทีหนึ่งแล้วหัวเราะก๊ากออกมา

ว่อหลงเสวียนถูกยั่วโมโหจนแทบกระอักเลือดออกมา มองดูหลี่ซีเยอย่างโกรธเคือง โกรธจนตัวสั่นเทา นางได้ชื่อว่าเป็นสุดยอดสาวงามคนหนึ่งในมหาสมุทรอุดรกระทั่งแดนมนุษย์กษัตรา ไม่ว่าจะก้าวเดินไปที่แห่งใด ล้วนแล้วแต่ดาวล้อมเดือนทั้งสิ้น เวลานี้หลี่ซีเยกลับวิจารณ์นางจนไม่มีราคาเลย

“ถ้าหากเจ้าไม่มีเรื่องอื่นอีก ข้าต้องกักตนเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บแล้วละ” สุดท้าย ว่อหลงเสวียนกล่าวอย่างแค้นเคืองออกมา

หลี่ซีเยเหลือบมองนางทีหนึ่ง ยิ้มกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “แม่ นางเจ้าผิดไปหรือเปล่า นี่มันห้องของข้านะ เจ้าพลิกกลับจากแขกกลายเป็นเจ้าของห้องเลยนะ”

“เออละ ที่นี้ยังมีห้องว่างห้องอื่นอีกหรือไม่ ขอข้าห้องหนึ่ง” ว่อหลงเสวียนเวลานี้ถูกหลี่ซีเยยั่วโมโหจนแทบคลั่ง ดันรนพยายามลุกขึ้นยืน

หลี่ซีเยโบกมือตัดบทนางที่กำลังพยายามลุกขึ้นยืน กล่าวว่า “เออละ ข้าล้อเจ้าเล่นเท่านั้นเอง ด้วยอาการบาดเจ็บเช่นนี้ของเจ้า ต่อให้กักตนสามถึงห้าปีก็ไม่สามารถหายขาดได้ เจ้ารีบร้อนไปก็ไม่มีประโยชน์”

ไม่ถนัดกว่าว่อหลงเสวียนที่โมโหจนถึงขีดสุดจะระงับอารมณ์
โกรธนั้นเอาไว้ได้ สงเสียงฮือออกมา และยังคงนั่งอยู่บนเก้าอี้อย่าง
โกรธเคือง

“การที่คราวนี้เจ้าฟายแพ้ให้กับเป่าจู้เช่นนี้นั้น ไม่ได้ยู่เหนือ
ความคาดคิดเลยแม้แต่น้อย” หลี่ชียู่กล่าวและมองดูว่อหลงเสวียน
ที่ยังคงโกรธอยู่

ว่อหลงเสวียนก็ไม่ได้ท้อ เพียงกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า “แพ้ชนะ
เป็นเรื่องปกติ ไซ้ว่าข้าเพียงจะฟายแพ้เป็นครั้งแรก ไม่เห็นมีอะไรเลย
ไว้คราวต่อไปข้าจะต้องชนะแน่นอน!”

“เจ้ายังไม่เข้าใจอีก” หลี่ชียู่หัวเราะและสายหัวกล่าวว่า “นั่นเพราะ
เป่าจู้ไม่ให้โอกาสครั้งต่อไปกับเจ้าแล้ว”

คำพูดนี้ของหลี่ชียู่พลันทำให้สีหน้าของว่อหลงเสวียนแปรเปลี่ยน
ไป มองดูหลี่ชียู่ด้วยท่าทีน่าเกรงขามว่า “เจ้าคอยสะกดรอย
ติดตามข้าอย่างลับๆ”

“เจ้าผิดอีกแล้ว” หลีชีเย่สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ข้าแค่มองดูเจ้ากับ
ต่อสู้เปิดฉากกับเป่าจู้เช่นลือเท่านั้น เพียงแค่นั้นข้าก็รู้แล้วว่าจุดจบ
เป็นเช่นใด ไม่จำเป็นต้องดูต่อไปอีกเลย”

“คำพูดนี้ของเจ้าหมายความว่าอะไร? เจ้ารู้อะไรมา?” ว่อหลง
เสวียนจ้องมองหลีชีเย่แล้วกล่าวน่าเกรงขามออกมา

หลีชีเย่อมยิ้มแต่ไม่ตอบคำถาม เพียงนั่งอยู่ตรงนั้นด้วยท่าทีเหนียว
หนาย มองดูว่อหลงเสวียนด้วยท่าทีเอือระเหย

ว่อหลงเสวียนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ อย่างไรก็ตามเสียนางก็มีฐานะเป็นถึง
เจ้าสำนัก และเป็นผู้ที่ได้เคยผ่านอุปสรรคต่างๆ มา ยึดได้หดได้
หลังจากที่นางทำอารมณ์ให้สงบลงได้แล้ว นั่งตัวตรงด้วยท่าทีหนัก
แน่น มองดูหลีชีเย่อย่างจริงจัง กล่าวว่า “ผู้น้องมีหลายสิ่งที่ไม่
เข้าใจ ขอสหายได้โปรดชี้แนะด้วย”

เวลานี้ ไม่ว่าจะมองดูนางเช่นใดก็ตาม นางยังคงดูสูงส่งเช่นนั้น ทำ
ให้ผู้คนต้องหวั่นไหว

“มีผู้กล่าวเอาไว้ว่า ผู้หญิงเปลี่ยนสีหน้าเร็วยิ่งกว่าพลิกเปลี่ยนหน้า
ตำราเสียอีก คำกล่าวนี้ไม่ผิดแม้แต่น้อย” หลีชีเย่ยิ้มกล่าว

ว่อหลงเสวียนถูกหลี่ซีเย่ย่าโมโหจนไม่รู้จะโกรธอย่างไร แต่นางกลับสามารถควบคุมอารมณ์ของตนเอาไว้ได้อย่างรวดเร็ว นางจ้องมองหลี่ซีเย่ด้วยท่าทีจริงจัง กล่าวว่า “ถ้าหากสหายจงใจต้องการกลั่นแกล้งข้าละก็ ข้าเองก็จนด้วยเกล้า”

การแสดงถึงอ่อนข้อให้ที่พอเหมาะพอควรในเวลานี้ของว่อหลงเสวียน ไม่ว่าใครก็ต้องชื่นชอบ ก็เพียงคนผู้นั้นเป็นบุรุษ จะต้องพึงพอใจกับสตรีที่รู้จักกาลเทศะเช่นนี้แน่นอน

หลี่ซีเย่ถึงกับนั่งอมยิ้มอยู่ตรงนั้นด้วยท่าทีเมินเฉยเมื่อเห็นว่อหลงเสวียนใช้วิธีแบบนี้ กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “เจ้ามีตรงไหนที่ไม่เข้าใจรี?”

คำพูดของหลี่ซีเย่ทำให้ว่อหลงเสวียนต้องทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง จากนั้นเงยหน้าขึ้นมาจ้องมองหลี่ซีเย่ กล่าวว่า “คราวนี้ท่าทีของเป่าจู้เหรินหวางไม่เหมือนเดิม”

“เพราะว่าคราวนี้เขาต้องการสังหารเจ้าชนิดตัดรากถอนโคนอย่างนั้นรี” หลี่ซีเย่หัวเราะกล่าวว่า “เขาต้องการฆ่าเจ้าให้ได้ถึงยอมเลิกเรา”

“ถูกต้อง ก่อนหน้านั้นที่ประลองกันสองครั้ง แม้ว่าจะมีแพ้มีชนะ แต่ไม่เคยเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นมา” วอหลงเสวียนเอ่ยขึ้นซ้ำๆ

หลี่ชียะยิ้มเฉยเมยกล่าวว่า “เช่นนั้นแล้ว เจ้าคิดว่ามันเป็นเพราะอะไรถึงทำให้เขาคิดฆ่าเจ้าแบบตัดรากถอนโคนล่ะ? เป็นเพราะเขาคิดว่าพลังแฝงที่เจ้ามีอยู่จะคุกคามเขาได้ในอนาคต ดังนั้น จึงถือโอกาสที่เจ้ายังไม่ทันปีกกล้าขาแข็ง จัดการเจ้าเสีย หรือบางทีอาจเป็นเพราะเจ้าไม่มีค่าสำหรับเขาอีกแล้ว ดังนั้นจึงต้องการฆ่าเจ้าเพื่อสร้างชื่อเสียงบารมี”

คำพูดเช่นนี้ทำให้วอหลงเสวียนถึงกับนิ่งเงียบ ในใจของนางเองเวลานี้ก็ไม่มั่นใจเหมือนกัน

“เจ้าน่ะรู้ตัวเองดี แต่เขาไม่รู้” หลี่ชียะหัวเราะแล้วกล่าวว่า “เป่าจู้เช่นลือแม้ว่าจะมีฝีมืออยู่บ้าง แต่ด้วยมาตรฐานเช่นนั้นของเขายังไม่เข้าตาซ้ำ ตัวเจ้ามีสายเลือดโบราณในกาย อาศัยเพียงเขา หรือแม้กระทั่งคนที่อยู่เบื้องหลังเขาก็ไม่รู้เรื่องนี้เหมือนกัน...”

“...หนทางเจ้ายังอีกยาวไกล การที่เจ้าพ่ายแพ้ให้กับเป่าจู้เช่นลือนั้นถือเป็นเรื่องปกติ ประการแรกเจ้าเข้าใจในเรื่องสายเลือดของ

ตัวเองเพียงผิวเผินเท่านั้น ยังไม่สามารถก้าวลึกเข้าไปถึงจุดนั้นได้
ประการที่สอง เขาได้จับทางเคล็ดวิชาของสำนักผามังกรหมอบจน
ทะลุปรุโปร่งแล้ว สำหรับเขาตัวเองไม่มีค่าสำหรับให้เขาได้ขัดเกลา
ตัวเองอีกแล้ว คุณค่าสุดท้ายของตัวเจ้าก็คือเป็นบันไดที่เขาใช้ก้าว
สู่เบื้องบน การสังหารเจ้าจะเป็นการสร้างชื่อให้กับเขา” เมื่อหลี่ชียเอ
เอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ได้จ้องมองไปที่ว่อหลงเสวียน

ว่อหลงเสวียนถึงกับนิ่งเงียบขึ้นมา ไม่ถ่างปากกว่านางจะเงยหน้า
ขึ้นมาได้ และกล่าวกับหลี่ชียเอว่า “เจ้าว่ามีคนอยู่เบื้องหลังเขา คนๆ
นั้นเป็นใครกัน?”

“เจ้าคิดว่าเป็นคนเช่นใดล่ะ?” หลี่ชียเอไม่ตอบแต่ถามกลับด้วยท่าที
ยิ้มเฉยเมย

ว่อหลงเสวียนทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง กล่าวว่า “เป็นผู้ที่ดำรงอยู่ใน
ฐานะที่แข็งแกร่งมาก แม้ว่าข้าจะพ่ายแพ้ให้กับเป่าจู้เหรินหวง แต่
ข้ายังมั่นใจว่าสามารถถอนตัวไปได้อย่างปลอดภัย! ขณะที่เป่าจู้เห
รินหวงตามล่าข้าอยู่นั้น ข้าได้หลบหนีไปไกลได้อย่างฉับพลัน เขา
ตามล่าข้าอย่างไม่ลดละ ตามล่าข้าไปตลอดทาง...”

“ข้ารู้ว่าสำนักพามังกรหมอบของพวกเจ้ามีเคล็ดวิชาหลบหนีอยู่ วิชาหนึ่ง แน่นอน หากเจ้าต้องการหลบหนี ในด้านความเร็วเป้าจู้ เช่นลือไม่เชี่ยวชาญนัก เขาตามเจ้าไม่ทันแน่”

“แต่ว่าทันใดนั้นมีคนผู้หนึ่งลงมือต่อข้า เขาแข็งแกร่งมาก ข้าไม่สามารถมองเห็นหน้าตาเขาได้อย่างชัดเจน พอข้ารู้สึกว่ามีดีแน่ จึงได้เสกเอาของวิเศษประจำสำนักออกมา ทำลายมิติกาลเวลาแล้ว หลบหนีทันที” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว วอหลงเสวียนยังคงรู้สึก ตระหนกอยู่ เนื่องจากคนที่ลงมือกะทันหันในที่ลับมีความแข็งแกร่ง มากเหลือเกิน หากไม่เป็นเพราะนางอาศัยเลือดวิเศษปริมาณ มหาศาลเสกเอาของวิเศษออกมา เกรงว่าจะหนีไม่รอด และจะต้อง ตายภายใต้เงื้อมมือคนผู้นั้นอย่างแน่นอน

“เช่นนั้นก็แสดงว่าไม่ผิดแล้วละ เป็นการบ่งชี้ว่าเป้าจู้เช่นลือแค่ถือ ว่าตัวเจ้าเป็นเหมือนหินลับมีดที่เขาใช้ขัดเกลาวีชาของเขาเท่านั้นเอง”

“ความหมายของเจ้า นั้นเป็นการทดลองอย่างนั้นหรือ?”

หลี่ชียู่กล่าวว่า “เจ้าจะพูดเช่นนี้ก็ได้ อาศัยผลงานการสู้รบของเขาในช่วงที่ผ่านมาก็พอจะมองออกได้ว่า เขากำลังมองหาวิธีการ

รุกรับที่เหมาะสมที่สุดอยู่ เจ้าลองดูสิ หลายปีที่ผ่านมาเขาได้
ประลองกับใครมาบ้าง แล้วผลเป็นอย่างไร”

“หลายปีที่ผ่านมา เรียกได้ว่ากลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีชื่อเสียงในแดน
มนุษย์กษัตรา ล้วนแล้วแต่ถูกทำประลองโดยเป่าจู้เหรินหวงมาแล้ว
ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะป็นฉีคองหวูตี้ จ้านซือ หลินเทียนตี้ ไปเลี่ยนเจิน
เหมยซู่เหยา...เป็นต้น” วอหลงเสวียนกล่าวอย่างไตร่ตรอง

“เวลาที่เขาทำประลองกับคนอื่นจะเป็นเช่นนี้ประจำ ครั้งแรกสวน
ใหญ่จะจบลงด้วยการพ่ายแพ้ ครั้งที่สองเขาก็จะพลิกสถานการณ์
กลับมาชนะใช่หรือไม่”

วอหลงเสวียนไตร่ตรองนิดหนึ่ง กล่าวว่า “เป็นลักษณะเช่นนี้จริง
ตอนที่ประลองกับข้าก็เป็นเช่นนี้ ประลองกับฉีคองหวูตี้ก็เป็นเช่นนี้
เขาทำประลองกับฉีคองหวูตี้ ครั้งแรกพ่ายแพ้ พอครั้งที่สองกลับเป็น
ฝ่ายฉีคองหวูตี้ที่พ่ายแพ้ ในขณะนั้นนับเป็นเรื่องที่สุดจินตนาการได้
ไม่มีใครคาดคิดว่าเขาสามารถเอาชนะได้ในครั้งที่สอง ทุกคนต่างรู้
ดีว่าการประลองในครั้งแรกนั้น ฉีคองหวูตี้ได้เปรียบเขาอย่างมาก
ทีเดียว!”

“นั่นเป็นเพราะเป่าจู้เซ็นลือไม่ได้สู้รบโดยลำพังคนเดียว แต่มีคนอีกคนหนึ่ง ซึ่งก็คือคนที่คอยยืนอยู่เบื้องหลังเขาคนนั้น” หลี่ซีเยกกล่าวว่า “รบร้อยครั้งได้เป็นเทพ พ่ายแพ้ร้อยครั้งได้เป็นราชัน ตัวของเป่าจู้เซ็นลือหาใช่ประเภทมีความปราดเปรื่องจนน่าทึ่ง เขาจำเป็นต้องอาศัยการทำประลองจำนวนนับไม่ถ้วนมาสั่งสมประสบการณ์ของตนเอง อาศัยการสู้รบในแต่ละครั้งมาหาจุดบกพร่องของศัตรู ขณะเดียวกันก็จะได้เติมแต่งในส่วนที่ตนเองขาดไป!”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยหยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าวต่อไปว่า “สำหรับเป่าจู้เซ็นลือแล้ว เขาไม่กลัวเรื่องพ่ายแพ้ เนื่องจากเขารู้ตัวดีว่าตัวเองจะไม่ตายเพราะการสู้รบแน่นอน เพราะเบื้องหลังของเขามีผู้ที่คอยให้การคุ้มกันให้กับเขาอยู่! มิฉะนั้นแล้ว เขาคงไม่เที่ยวทำใครต่อใครไปทั่ว ถ้าหากเป่าจู้เซ็นลือเป็นผู้ที่คลั่งไคล้เรื่องสงคราม หรือเป็นผู้ที่คลั่งการฝึกวิชา เขาคงทำประลองไปทั่วตั้งแต่ครั้งแรกโน้นแล้วละ”

“เขาเป็นคนที่รอบคอบมาก!” วอหลงเสวียนรู้สึกเข้าใจในตัวของเป่าจู้เหรินหวงมากขึ้น จากการทำประลองกับเขามา

“ถูกต้อง เขานับเป็นคนที่ค่อนข้างรอบคอบคนหนึ่ง” หลี่ซีเยยิ้มเฉยเฉยแล้วกล่าวว่า “เวลานี้ กลับกลายเป็นคนที่ใครๆ เรียกว่าคลั่ง

สงคราม เขาเป็นคนบ้าอย่างนั้นรี? ไม่ เขาเป็นคนบ้าที่ชอบการสู้รบอย่างนั้นรี? ก็ไม่ใช่! เขาเพียงแต่อาศัยคนอื่นมาขัดเกลาตนเองเท่านั้น”

Novel-Lucky

ตอนที่ 1017 จิตศรัทธาในพระพุทธ

<https://novel-lucky.com>

ว่อหลงเสวียนนกล่าวว่า “คนที่ยืนอยู่เบื้องหลังเป่าจู้เหรินหวางเป็นใครกันแน่? เป็นปฐุมบรรพบุรุษของสำนักกายวิเศษเทวะอย่างนั้นหรือ?”

“ปฐุมบรรพบุรุษของสำนักกายวิเศษเทวะ?” หลี่ซีเย่สายหน้ากล่าวว่า “เกรงว่าคงไม่ใช่ แม้ว่าสำนักกายวิเศษเทวะจะมีเคล็ดกายอยู่ในครอบครองมากมาย แต่ไม่ได้ถึงขั้นพหูสูตขนาดถึงกับรู้ซึ่งถึงเคล็ดวิชาต่างๆ ไต่หล้าได้ ไช้ว่าใครก็สามารถทำเช่นนั้นได้!”

ว่อหลงเสวียนนถึงกับนั่งเงิบ การสู้รบกับเป่าจู้เหรินหวางในครั้งนี้ นางพ่ายแพ้อย่างราบคาบ เป็นไปตามคนชื่อฉู่หยุนเทียนที่อยู่ตรงหน้าได้กล่าวเอาไว้ เป่าจู้เหรินหวางสามารถค้นพบวิธีสยบเคล็ดวิชาของนางได้อย่างสิ้นเชิง ทำให้นางถูกควบคุมไปเสียทุกอย่าง ไม่สามารถพลิกฟื้นสถานการณ์ได้เลย

“ไม่ต้องย่อหัว เป่าจู้เหรินหวางมีความสามารถก็จริง อีกทั้งคนที่ยืนอยู่เบื้องหลังของเขาก็มีความฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่ง” หลี่ซีเย่กล่าวว่า “แต่หากว่าเจ้าสามารถบรรลุถึงความลึกล้ำพิสดารของสายเลือดตัวเองสักก็ การที่เจ้าจะเอาชนะเขานั้นหาใช่เป็นเรื่องยาก!”

ว่อหลงเสวียนต้องทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “บางทีอาจจะใช่ ต่อให้มีวันนั้นจริงๆ เกรงว่าคงเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลาอีกนานมากแล้วละ”

ว่อหลงเสวียนหาใช่เป็นคนที่พานพบอุปสรรคก็รู้สึกสิ้นหวัง แต่ในขณะที่สถานการณ์ไม่สู้จะดีนัก นางได้รับบาดเจ็บสาหัสมาก ต่อให้สามารถหนีกลับไปยังมหาสมุทรอุดรได้ เกรงว่าคงต้องใช้เวลาหลายปีในการรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนเรื่องการบรรลุถึงความลึกล้ำพิสดารของสายเลือด เกรงว่าคงต้องใช้เวลาที่นานกว่านั้นอีก

“เอาไปเถอะ ยาของข้าขนานนี้สามารถช่วยให้อาการบาดเจ็บของเจ้าหายได้เร็วมาก” หลี่ซีเยโยนขวดที่เล็กมากๆ ขวดหนึ่งให้กับว่อหลงเสวียน ขวดนี้มีขนาดเล็กมากจนทำให้คนต้องรู้สึกว่าจะอะไรจะซี้ตืดขนาดนั้น!

แรกทีเดียว ว่อหลงเสวียนไม่ได้ใส่ใจกับมันนัก เพียงเปิดออกเพื่อดูไปอย่างนั้น ยามที่ขวดขนาดเล็กถูกเปิดออก ปรากฏว่ากลิ่นหอมเซียนโชยออกมา พลันที่ได้กลิ่นทำให้รู้สึกสบายไปทั้งตัว เมื่อมองดูเนื้อยาที่อยู่ในขวด เห็นมีลักษณะเหมือนไขสงประกายเซียนระยิบระยับออกมา

วอลงเสวียนรู้สึกหวั่นไหวเมื่อได้เห็นเนือยานี้เข้า แม้วานางจะไม่มี
ความรู้เรื่องหยูกยา แต่ก็รู้ว่าเนือยานี้ต้องเป็นหนึ่งไม่มีสองแน่นอน

“นี่ นี่ นี่มันยาอะไร?” วอลงเสวียนจ้องมองหลี่ซิเย่ด้วยความ
ตระหนกยิ่ง

หลี่ซิเย่ยิ้มเฉยเมย กล่าวว่า “เนือยานี้เนือยาประสานฟ้า รับรองว่า
สามารถรักษาอาการบาดเจ็บของเจ้าให้หายภายในระยะเวลาอัน
สั้นได้อย่างแน่นอน”

“เนือยานี้เนือยาประสานฟ้า!” วอลงเสวียนรู้สึกหวั่นไหวเป็นอย่าง
ยิ่ง กล่าวด้วยความตระหนกว่า “ข้าเคยได้ยินยาชนิดนี้ ร่ำลือกันว่า
เป็นโอสถอันดับหนึ่งในเก้าแดน ไม่เคยมีใครสามารถปรุงกลั่นเนือ
ยาชนิดนี้ออกมาได้”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว วอลงเสวียนจ้องมองหลี่ซิเย่ด้วยความรู้สึกที่
หวั่นไหว นางไม่รู้ว่าคนที่ชื่อฉู่หยุนเทียนตรงหน้านี้เป็นผู้ใดกันแน่!

ที่น่าหวั่นไหวยิ่งกว่าก็คือเนื่อยาที่ล้ำค่ายิ่งถึงเพียงนี้ ฉูหยุนเทียน กลับมอบให้กับนางอย่างง่ายๆ เป็นที่ทราบกันดีว่า พวกเขาไม่ใช่ญาติ ไม่ใช่สหาย และนางก็ไม่คิดว่าตัวเองจะมีเสน่ห์มากถึงขั้นทำให้ผู้อื่นยอมมอบสุดยอดเนื่อยาอันดับหนึ่งในเก้าแดนให้กับนางง่ายๆ เช่นนี้

ไม่ถนัดนักกว่าว่อหลงเสวียนจะได้สติกลับมา นางสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง มองดูหลี่ชียเอ่แล้วกล่าวว่า “ทำไมต้องมอบยาที่ล้ำค่า เช่นนี้แก่ข้า?”

ว่อหลงเสวียนคาดเดาคำคิดของผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าไม่ออก มัน เป็นเหมือนปริศนาที่ยากจะเข้าใจ

“เพราะข้าไม่ต้องการให้เจ้าตาย” หลี่ชียเอ่ยิ้มเฉยเมย กล่าวด้วยท่าที เอ้อระเหยว่า “สายเลือดที่เก่าแก่โบราณจนไม่สามารถไล่เรียงถึง ต้นตอเนี่ยะ ข้าอยากเห็นว่าที่สุดแล้ว สายเลือดนี้จะบริสุทธิ์ไปได้ ถึงระดับไหนกัน”

“เจ้ามีความเข้าใจเกี่ยวกับสายเลือดของข้ามากหรือ?” ว่อหลง เสวียนจ้องมองที่หลี่ชียเอ่ ความจริงแล้วต่อให้เป็นพามังกรหมอบ ของพวกเขาในวันนี้ก็ไม่เข้าใจเกี่ยวกับสายเลือดอะไรมากมายนัก

เนื่องจากการปรากฏสายเลือดที่บริสุทธิ์เช่นนางเป็นเรื่องราวที่นาน
มากมาแล้ว ผามังกรหมอบในวันนี้ของพวกเขาไม่ใช่ผามังกร
หมอบในยุคดึกดำบรรพ์อีกต่อไป ไม่ใช่ผู้อพยพมาจากใต้ทะเลลึก
ที่อยู่ในตำนานอีกแล้ว

“อย่างน้อยที่สุดก็มีความเข้าใจมากกว่าผามังกรหมอบของพวกเขา
เจ้าอยู่มา” หลี่ซีเยหัวเราะกล่าวว่า “ผามังกรหมอบของพวกเขาเจ้า
ไม่ได้ให้กำเนิดสายเลือดเช่นนี้มานานมากแล้ว นานจนพวกเขาเอง
ก็เกือบจะลืมเลือนไปแล้วว่า บรรพบุรุษของตนเองนั้นถือกำเนิดมา
จากใต้ทะเลลึก!”

“สหายมีความรู้สึกซึ่งเช่นนี้ น้องคนนี้หวังว่าสหายสามารถให้ความ
กระจ่างเกี่ยวกับสายเลือดได้บ้าง” วอหลงเสวียนไซเป็นคนโง่ แต่
ตรงกันข้าม นางเป็นคนที่ชาญฉลาดมากคนหนึ่ง

หลี่ซีเยหัวเราะออกมากกล่าวว่า “ซีแนะแก่เจ้า? แน่นอน ข้าสามารถ
ซีแนะเจ้าได้ แต่ปัญหาอยู่ที่ว่าเจ้าสามารถให้อะไรข้าได้? คนอย่าง
ข้า อาจทำตัวเป็นคนดีได้บ้างในบางโอกาส แต่ที่ไม่สามารถทำตัว
เป็นคนดีได้ตลอดเวลา คิดอยากจะได้ก็ต้องมีสิ่งแลกเปลี่ยนตอบ
แทน ข้าต้องการการตอบแทนจากเจ้าจึงสามารถมอบให้กับเจ้า
ได้!”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้ว่อหลงเสวียนต้องนั่งเงิบ นางไม่รู้อะไรเกี่ยวกับผู้มีชื่อว่าฉู่หยุนเทียนที่อยู่ตรงหน้าเลย นางไม่สามารถรับปากหรือให้คำมั่นสัญญาใดๆ กับคนที่ไม่รู้จักหัวนอนปลายเท้ามาก่อนได้

“ไปรักษาตัวให้หายก่อนเถอะ” หลี่ชีย่มองดูว่อหลงเสวียนที่อยู่ระหว่างนั่งเงิบ ยิ้มให้นิดหนึ่ง จากนั้นลุกขึ้นเดินจากไป ตรงไปยังหอเก็บพระคัมภีร์เพื่ออ่านและศึกษาพระคัมภีร์ต่อไป

ว่อหลงเสวียนพักรักษาตัวอยู่ภายในวัดแห่งนี้ หลังจากที่น่างได้ใช้เนื่อยาประสานฟ้าที่หลี่ชีย่ให้มาแล้ว อาการบาดเจ็บทุเลาได้อย่างรวดเร็ว นางได้รับบาดเจ็บสาหัสมาก กระทั่งสร้างความเสียหายถึงฐานเต้าของนางด้วย

ต่อให้นางสามารถหนีกลับไปพักรักษาตัวที่ผามังกรหมอบได้ ถึงแม้ผามังกรหมอบจะมียาสมานแผลที่เยี่ยมยอดก็จริง แต่ด้วยอาการบาดเจ็บของนางแล้ว เกรงว่าคงต้องใช้เวลาหลายปีหรือกระทั่งมากกว่าสิบปีจึงสามารถหายเป็นปกติได้ ทว่าภายใต้ประสิทธิภาพของเนื่อยาประสานฟ้า อาการบาดเจ็บของนางกลับสามารถหายเป็นปกติได้ภายในสี่ถึงห้าวันเท่านั้น

สิ่งนี้ได้สร้างความหวุ่นไหวให้กับวอลลงเสวียนเป็นอันมาก เนื้อยานี้ดูจะฝืนลิขิตสวรรค์มากไปเสียแล้ว นางถึงกับท่องบ่นชื่อนี้พิมพ์ออกมาว่า “เนื้อยาประสานฟ้า เนื้อยาประสานฟ้า ประสานได้ กระทั่งฟ้า แล้วยังมีสิ่งใดที่ไม่สามารถประสานได้อีก?”

ในอดีต วอลลงเสวียนก็เคยได้ยินชื่อของเนื้อยาประสานฟ้ามาก่อนเช่นกัน แต่นั่นเป็นเพียงสิ่งที่อยู่ในตำนานเท่านั้น นางได้รับทราบมาจากปากคำของผู้อาวุโสว่าเนื้อยาประสานฟ้าขึ้นชื่อว่าเป็นไอศถอันดับหนึ่งในเก้าแดน ความจริงไม่เฉพาะนางเท่านั้น แม้แต่บุคคลระดับบรรพบุรุษเป็นจำนวนมากก็ไม่เคยรู้ว่าเนื้อยาประสานฟ้ามีหน้าตาเช่นใด ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าเคยเห็นกับตามาก่อน ทุกคนเพียงแค่ได้ยินชื่อชื่อนี้เท่านั้น ต่อให้เป็นหมอไอศถที่ฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งก็ไม่สามารถปรุงเนื้อยาประสานฟ้าออกมาได้

เวลานี้ หลี่ชีย่กลับเอาสุดยอดไอศถอันดับหนึ่งในเก้าแดนมอบให้กับนางง่าย ๆ อีกทั้งยังทำให้นางได้สัมผัสกับประสิทธิผลของเนื้อยาประสานฟ้าที่ขึ้นชื่อว่าสุดยอดไอศถอันดับหนึ่งในเก้าแดนโดยแท้จริง แล้วจะไม่ให้วอลลงเสวียนรู้สึกหวุ่นไหวได้อย่างไร

อาการบาดเจ็บของว่อหลงเสวียนได้หายเป็นปกติภายในระยะเวลาอันสั้นเพียงไม่กี่วันเท่านั้น แต่นางไม่ได้จากไป นางยังคงพักอาศัยอยู่ในวัดแห่งนี้

การที่ว่อหลงเสวียนยังคงอาศัยอยู่ที่นี้ นอกจากนางต้องการจะรู้ว่าคนที่ยืนอยู่เบื้องหลังเป่าจู้เหรินหวงนั้นคือผู้ใดกันแน่ ขณะเดียวกันนางก็ต้องการรู้ว่าคนที่มีชื่อว่าฉูหยุนเทียนเป็นบุคคลเช่นใดกันแน่

หลายวันมานี้หลี่ชีย่อยู่แต่ภายในหอเก็บพระคัมภีร์ ถึงแม้ว่าภายในหอเก็บพระคัมภีร์จะเป็นเหมือนโลกอีกโลกหนึ่ง ทว่าหลายวันมานี้ ต่อให้เป็นโลกอีกโลกหนึ่งก็ไม่สามารถปิดบังซ่อนเร้นปรากฏการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นภายในหอเก็บพระคัมภีร์ได้

หลายวันมานี้ หอเก็บพระคัมภีร์ปรากฏรัศมีพุทธะออกมา ถึงแม้ว่ารัศมีพุทธะจะถูกปิดกั้นโดยหอเก็บพระคัมภีร์ ทำให้มีรัศมีพุทธะที่เล็ดลอดออกมาน้อยมาก แต่รัศมีอันน้อยนิดที่เล็ดลอดออกมากลับแลดูเป็นจริงมาก ทุกๆ รัศมีพุทธะที่เปล่งออกมาเหมือนหล่อขึ้นมาจากทองคำ รัศมีทองคำเป็นเส้นๆ เคลื่อนไหวส่งประกายระยิบระยับ แลดูงดงามมาก ทั้งยังปรากฏเสียงเหมือนพงทอนที่ถูกไปรยปรายลงมา

ปรากฏการณ์ประหลาดที่เล็ดลอดออกมาจากห่อเก็บพระคัมภีร์ไซ
จะมีเพียงรัศมีพุทธะเท่านั้น ด้านนอกห่อเก็บพระคัมภีร์ยังสามารถ
ได้ยับยั้งเทศนาธรรมอยู่กลางๆ เหมือนหนึ่งภายในห่อเก็บพระคัมภีร์
ได้กลายเป็นแดนพุทธะไปแล้ว ทันใดนั้น ทำให้ผู้คนเกิดความ
เข้าใจผิด เข้าใจว่าภายในห่อเก็บพระคัมภีร์มีพุทธองค์กำลังเทศนา
ธรรมอยู่ ทุกๆ คำพูด ทุกๆ ตัวอักษร ล้วนแล้วแต่กลายเป็นสุดยอด
พุทธวจน ทุกคำพูดคือหนึ่งโลกธาตุ ทุกตัวอักษรคือหนึ่งพระธรรม
คำสอน!

หลายวันหลังจากนั้น แม้แต่โลกอีกโลกหนึ่งของห่อเก็บพระคัมภีร์ก็
ไม่สามารถปิดกั้นปรากฏการณ์ประหลาดที่อยู่ภายในได้อีกแล้ว
จากปรากฏการณ์ประหลาดที่เล็ดลอดออกมา บริเวณด้านหน้า
ของประตูห่อเก็บพระคัมภีร์กลับมีดอกบัวทองคำผุดขึ้นมาจากใต้
พื้นดิน หลายวันต่อจากนี้ ภายในพื้นที่หลายแห่งของวัดได้มี
ดอกบัวทองคำเกิดขึ้นจำนวนมากไม่ย่อย กระทั่งปรากฏบ่อทองคำขึ้นที่
บริเวณลานกว้างของวัด อันเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกถึงความสูงส่ง
ของศาสนาพุทธ โดยที่น้ำทองคำไหลรินเอื่อยๆ อยู่อย่างนั้น

ภาพเช่นนี้ไม่เพียงสร้างความหวั่นไหวให้กับว่อหลงเสวียนเท่านั้น
แม้กระทั่งแม่ชีเต๋าที่มีท่าทีเย็นชามาโดยตลอดยังรู้สึกหวั่นไหว
อย่างยิ่ง วาจาที่เฉียบแหลมลึกซึ้ง พื้นพวยพุ่งเป็นเงินทองที่อยู่ใน
ตำนานก็คงไม่เกินเลยไปกว่านี้อีกแล้ว

ไม่ว่าจะเป็นว่อหลงเสวียน หรือแม่ซีเต๋มาล้วนไม่สามารถมองเห็นสภาพที่อยู่ภายในหอเก็บพระคัมภีร์ แต่ด้านนอกของหอเก็บพระคัมภีร์เต็มไปด้วยเงินทองที่พวยพุ่งขึ้นมา ดอกบัวทองคำขึ้นเป็นหย่อมๆ นั้นย่อมจินตนาการได้ว่าสภาพภายในหอเก็บพระคัมภีร์จะมีลักษณะเช่นใด เกรงว่าที่ตรงนั้นคงกลายเป็นแคว้นแห่งพุทธะไปแล้ว มีพระสงฆ์หมื่นพันที่กำลังฟังเทศนาธรรมอยู่ มีพระอรหันต์นับร้อยที่คอยคุ้มกัน มีพระโพธิสัตว์นับแสนที่เทศนาธรรม...

ในที่สุดปรากฏการณ์ประหลาดเหล่านี้ได้หายไป ได้ยินเสียง "เอ๊ยด" หลี่ชีย่ได้เปิดประตูก้าวออกมาจากหอเก็บพระคัมภีร์ ในขณะที่ลักษณะของหลี่ชีย่ไม่ได้แตกต่างอะไรจากเมื่อแรกเริ่มเข้าไป น่าจะบอกว่าเป็นธรรมดามากขึ้นไปอีก เป็นลักษณะของการกลับสู่ดั้งเดิมที่ไร้การปรุงแต่ง

แม้ว่าตัวของหลี่ชีย่เวลานี้ที่ดูธรรมดามากขึ้น แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด ยามที่ยืนอยู่ข้างกายของหลี่ชีย่แล้ว กลับเหมือนทำให้รู้สึกถึงความเป็นพุทธะออกมา เหมือนว่าพุทธองค์ได้ส่งพลังมากล่อมเกล่าอย่างนั้น มันดูเป็นธรรมชาติมาก ช่างลึกล้ำพิสดาร ทำให้ผู้คนเกิดความรู้สึกต้องการบวชเป็นพระอย่างนั้น

ว่อหลงเสวียนที่อยู่ในฐานะดาวรุ่งแห่งยุค เป็นถึงเจ้าสำนักพามังกร หมอบ นางจึงมีจิตแห่งเต๋าที่แข็งแกร่งมาก แต่เมื่อนางยืนอยู่ข้าง ภายหลี่ซีย่แล้วกลับทำให้จิตแห่งเต๋าของนางกระเพื่อมเป็นคลื่น ท้ามกลางคลื่นที่กระเพื่อมเป็นวงนั้นกลับมีร่างเงาของหลี่ซีย่ ปรางค์อยู่ ซึ่งหลี่ซีย่เปรียบเสมือนหนึ่งเป็นพุทธองค์อย่างนั้น

“นี่คือวิชาอะไรของเจ้า!” ว่อหลงเสวียนจ้องมองหลี่ซีย่ด้วย ท่าที่ตระหนกยิ่ง

ขณะที่หลี่ซีย่ในเวลานี้กลับแลดูสงบยิ่งนัก บริเวณที่เขาอยู่ เหมือนว่าเงียบสงบทั้งฟ้าดิน แม้แต่กาลเวลายังไม่กล้าที่จะรบกวน เขา

“นี่คือพระธรรมที่สามารถโปรดสรรพสัตว์” หลี่ซีย่เผยให้เห็นถึง รอยยิ้ม ในเวลานี้ ทั้งๆ ที่เขาไม่ได้อยู่ในสถานะเป็นพระสงฆ์ แต่ รอยยิ้มของเขากลับทำให้เกิดภาพลวงตาขึ้น เหมือนว่าเขาคือพุทธ องค์ที่มีความเมตตาต่อสรรพสัตว์อย่างนั้น!

ในใจของว่อหลงเสวียนรู้สึกสะท้านขึ้นมาชนิดหนึ่ง นางสุดลมหายใจ เข้าลึกๆ ขจัดความคิดฟุ้งซ่านออกไป สยบความคิดที่กระเพื่อมอยู่ ภายใใจ ถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ในใจของนางก็ยังคงรู้สึกหวั่นไหว

หลี่ชียเอ่ไม่ได้สำแดงเคล็ดวิชาอะไร เพียงเอ่ยวาจาออกมาคำหนึ่งก็สามารถทำให้ใจเกิดเป็นระลอกคลื่นขึ้นมาได้ ดุๆ ไปแล้วรู้สึกช่างน่ากลัวเสียเหลือเกิน ต่อให้เป็นพระธรรมยิ่งใหญ่ไร้ขอบเขตที่อยู่ในตำนาน เกรงว่าคงไม่เกินเลยไปกว่านี้อีกแล้ว

ท้ายสุด หลี่ชียเอ่ได้นำเอากุญแจกลับไปไว้ยังที่เดิม ยืนอยู่ด้านหน้าพระโพธิสัตว์ เขาพนมมือโค้งคำนับ หันหลังเดินจากไป ไร้ซึ่งความพะวง

ตั้งแต่ต้นจนจบ แม่ชีเต๋ามั่งนั่งอยู่ที่ตรงนั้น ไม่ได้พูดอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว

หลังจากก้าวออกจากบริเวณวัดแล้ว ในที่สุดหลี่ชียเอ่ได้หยุดเดินและหันหลังกลับไปถามว่า “เจ้าตามข้ามาทำไม?”

ที่เดินตามหลังมาคือว่อหลงเสวียนนั่นเอง อีกทั้งว่อหลงเสวียนเวลานี้ได้เปลี่ยนรูปลักษณะไปโดยสิ้นเชิง นางอยู่ภายใต้ชุดดำทั้งชุด

ตอนที่ 1018 พบองค์หญิงจูงใจอีกครั้ง

<https://novel-lucky.com>

วอหลงเสวียนเวลานี้ก็ยืนตัวตรงมองดูหลี่ชีย่ เพยรอยยิ้มออกมา กล่าวว่ “ข้าจะตามเจ้าไป ดูว่เจ้าเป็นคนแบบไหนกันแน่”

เวลานี้ วอหลงเสวียนไม่ได้ปิดบังซ่อนเร้นความทะเยอทะยานของตนเองอีกต่อไป นางเข้าใจดีว่ หากมีการแสดงพฤติกรรมที่ ต้องการโกหกหลอกลวงต่อหน้าหลี่ชีย่สะกั ย่อมเป็นการกระทำที่ ไม่ชาญฉลาดเอาเสียเลย

“เกรงว่ผู้อยู่เบื้องหลังเป่าจู้เหรินหวงยังคงตามหาเจ้าอยู่ หากเจ้าจะ ฉลาดสักหน่อยก็ควรไปจากที่นี่เสีย กลับไปยังพามังกรหมอบของ เจ้า เจ้าไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเป่าจู้เหรินหวง ยิ่งไม่ใช่คู่ต่อสู้ของผู้อยู่ เบื้องหลังของเขานั้น” หลี่ชีย่เวลานี้แม้ดูธรรมดา แต่กลับให้ ความรู้สึกถึงอยู่เหนือมนุษย์ปฤชนอนอย่างนั้น

“ข้ากลับต้องการเห็นว่เขาเป็นใครกันแน่” วอหลงเสวียนเพย รอยยิ้มออกมา น่าเสียดายที่ใบหน้าของนางถูกปิดบังเอาไว้ ไม่ สามารถมองเห็นรอยยิ้มที่สวยหยาดเยิ้มนั้น

หลี่ชีย่เพียงจ้องมองว่อหลงเสวียนทีหนึ่ง ในที่สุดก็ไม่ได้กล่าวสิ่งใด ออกมา หันหลังเดินไปทันที ก้าวเดินต่อไปข้างหน้า ขณะที่ว่อหลงเสวียนเลียนแบบเดินตามไปด้านหลังติดๆ

ท่าที่เช่นนี้ของว่อหลงเสวียนคือตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่า จะตามหลี่ชีย่ไปให้ได้

แน่นอน หลี่ชีย่ไม่ได้ให้ความสำคัญอยู่แล้ว การที่ว่อหลงเสวียนเดินเลียนแบบตามเขาทุกอย่าง เขากลับไม่ได้รู้สึกว่ามีใครที่เดินตามอยู่ด้านหลังเลยแม้แต่น้อย

ขณะที่ว่อหลงเสวียนซึ่งติดตามอยู่ด้านหลังกลับรู้สึกถึงความแตกต่าง เห็นหลี่ชีย่ที่เดินก้าวไปข้างหน้าทีละก้าวๆ ดูว่าเชื่องช้าเหลือเกิน แต่ความเป็นจริงเขาเดินได้เร็วมาก

แต่ว่อหลงเสวียนมีความรู้สึกที่แปลกประหลาดแต่ก็บอกไม่ถูก เหมือนว่าที่กำลังเคลื่อนไหวยุ่่นั้นไม่ใช่หลี่ชีย่ แต่เป็นที่ราบสูงฝั่งพุทธะ เหมือนหนึ่งว่าหลี่ชีย่นั่นแหละคือศูนย์กลางของที่ราบสูงฝั่งพุทธะ เขายืนอยู่ตรงนี้เองไม่มีการแปรเปลี่ยนเป็นนิรันดร์ ขณะที่ทั่วทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะหมุนตามตัวของเขา

แต่ที่ดูลึกล้ำมหัศจรรย์มากกว่านั้นก็คือบนตัวของหลี่ชียเอ่ไม่ได้มี
รัศมีพุทธะ ไม่มีปรากฏการณ์ประหลาด แต่ทว่าเมื่อติดตามอยู่
ด้านหลังของเขาแล้วกลับมีความรู้สึกอะไรอย่างหนึ่งที่บอกไม่ถูก
เหมือนดั่งเป็นกลิ่นอายพุทธะ ยิ่งใหญ่แต่อ่อนโยน หันใดนั้น ทำให้
มองเห็นคนที่เดินอยู่ด้านหน้าไม่ใช่หลี่ชียเอ่ แต่เป็นพุทธองค์องค์
หนึ่ง

พระอาทิตย์ขึ้นจากเส้นขอบฟ้าที่อยู่ไกลลิบเบื้องหน้า ขณะที่หลี่
ชียเอ่ก็เสมือนดั่งพุทธองค์ที่ก้าวเดินไปยังขอบฟ้าที่ละก้าวๆ ด้านหลัง
ของเขาปรากฏเป็นมหาวิถีสี่มีประกายสีทองวาววับ ประกายสีทอง
ที่แผ่ขยายออกไปเหมือนหนึ่งเป็นการโปรดสรรพสัตว์

ความรู้สึกเช่นนี้นับว่าสุดยอดไร้ผู้เทียบเทียม ทำให้ว่อหลงเสวียน
ต้องสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ตั้งสติให้มั่น มิฉะนั้นละก็ ต่อให้จิตแห่ง
เต๋าของนางจะมั่นคงเพียงใดก็จะต้องได้รับผลกระทบจากหลี่ชียเอ่

ผู้คนจำนวนมากมักได้รับผลกระทบจากกลิ่นอายพุทธะเมื่อมาถึงที่
ราบสูงผิงพุทธะ เหมือนดั่งเช่นว่อหลงเสวียนเองก็จะได้รับ
ผลกระทบนี้ แต่ทว่าสำหรับบุคคลเฉกเช่นว่อหลงเสวียนแล้ว ขอ
เพียงไม่ไปทำสุ่กับวัดสิบแปดแห่งที่เป็นจตุรมาธาตุดั้งสี่ กลิ่นอาย
พุทธะของที่ราบสูงผิงพุทธะที่ส่งผลกระทบมานั้นสามารถไม่กล่าวถึง
มันเลยก็ได้

ทว่าในขณะที่หฺลึซึเย่ไม่ได้อำแดงพุทธปาฎิหาริย์ไม่ได้เทศนาธรรม ก็สามารรถส่งผลกระทบต่อนางอย่างมากทีเดียว แสดงว่าความเป็นพุทธะบนตัวของเขาแข็งแกร่งจนไม่อาจจินตนาการได้เลย หากเขาอำแดงพุทธปาฎิหาริย์ และเทศนาธรรมละก็ เกรงว่าตนเองคงต้านอยู่ได้ไม่นาน

เรื่องเช่นนี้จะไม่ให้ว่อหลงเสวียนต้องรู้สึทหวั่นไหวได้อย่างไร ยอดฝีมือเช่นนางที่บรรลุถึงระดับนี้แล้ว ย่อมรู้ได้ว่าอะไรคือภาพที่เกิดจากการจินตนาการ อะไรคือภาพแท้จริง แต่ทว่าดูไปแล้วภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้ามันไม่ใช่ภาพจินตนาการ และก็ไม่ใช่ภาพแท้จริง แต่เหมือนเป็นเงาสะท้อนอย่างหนึ่ง

ภายในใจของว่อหลงเสวียนเข้าใจดี ฉุ่หฺยุนเทียนที่อยู่ตรงหน้ามีความเป็นพุทธะที่น่ากลัวมาก หรือบางทีเขาอาจจะมีจิตแห่งพุทธะดวงหนึ่งอยู่ในครอบครองแล้ว!

“ที่เจ้าศึกษาอยู่คือแนวทางพุทธใช่หรือไม่?” ในที่สุด ว่อหลงเสวียนที่เดินตามอยู่ด้านหลังหฺลึซึเย่อดที่จะถามไม่ได้ เป็นที่ทราบกันดี หากจะศึกษาหรือฝึกฝนจนกระทั่งแข็งแกร่งได้ถึงเพียงนี้ ใ้จะสามารรถฝึกให้สำเร็จได้เพียงวันเดียว

“ข้าก็คือพุทธะ โยจะต้องฝึก?” เวลานี้หลี่ซีเยพลันเปิดปากกล่าวว่า “สรรพสิ่งล้วนมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน หนึ่งในธรรมะคือสรรพสิ่ง ธรรมะของข้าก็คือธรรมะพุทธะ ทางออกของข้าก็คือทางออกของพุทธะ”

เวลานี้ หลี่ซีเยไม่ได้พูดออกมาด้วยเสียงอันดัง แต่พลันที่ว่อหลง เสวียนไต้ยिन กลับเหมือนดังเสียงนี้ดังไปถึงเก้าชั้นฟ้า เสมือนว่า พุทธองค์ตรัสด้วยพระองค์เอง จักรวาลเคลื่อนคล้อย สรรพธรรมะ ประสานเสียงก้อง

“นี่เจ้าจะบวชเป็นพระภิกษุที่วัดลานถั่วรี? หรือว่าเดิมเจ้าก็ถือ กำเนิดมาจากวัดลานถั่วอยู่แล้ว?” ว่อหลงเสวียนพยายามยัดมันใน จิตแห่งเต้าอย่างมั่นคง เพื่อป้องกันไม่ให้อัตตาได้รับผลกระทบจากหลี่ซีเย เอ่ยถามขึ้นมาด้วยความสงสัย

เป็นที่ทราบกันดีว่าในเก้าแดนหากจะกล่าวถึงพุทธธรรมต้องยกให้ วัดลานถั่วเป็นเอก ไม่มีผู้ใดสามารถเทียบเคียงเขาได้ ในที่ราบสูงฝั่ง พุทธะ หากเป็นผู้ที่บรรลุพระธรรมมาแล้วก็ต้องบวชที่วัดลานถั่ว กระทั่งมีผู้ที่ต้องการบวชที่วัดลานถั่วเป็นจำนวนมาก แต่ไม่สามารถเหยียบเข้าไปภายในวัดลานถั่วได้

“บวชรี?” หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “ข้าก็คือพุทธะ ข้า
ยังจะบวชกับผู้ใดได้อีก สุดปลายทางของธรรมะก็คือข้า ยังจะต้อง
ให้ผู้ใดมาสั่งสอนธรรมะให้กับข้าอีก?”

คำพูดของหลี่ชียเอปล้นทำให้วอหลงเสวียนต้องนั่งเงียบ ผู้ชาย
ธรรมดาที่อยู่ตรงหน้าไม่เคยธรรมดาเลย หรือบางทีอาจเป็นไปได้
ตามที่เขาพูด เขาก็คือพุทธะ เขาก็คือพระพุทธรองค์!

หลี่ชียเอก้าวเดินไปข้างหน้าต่อไป วอหลงเสวียนก็เดินตามเขาไป
เสียทุกอย่าง ทั้งสองไม่ได้พูดคุยสนทนากันมากมายอีก

ในที่สุดหลี่ชียเอได้มาถึงยังวัดแห่งหนึ่ง วัดแห่งนี้มีขนาดที่ไม่ใหญ่โต
แต่ก็ไม่เล็ก กำแพงผนังวัดและกระเบื้องผ่านการกัดเซาะของ
กาลเวลาและแสงแดดลมฝนมาเป็นเวลาที่ยาวนาน เวลาที่แลดู
หมองเก่าแก่ยิ่งนัก ไม่มีสีสนแวววาวเหมือนเดิมอีกต่อไป

แต่ในภาพรวมสามารถดูได้ว่าวัดแห่งนี้มีกลิ่นอายพุทธะที่ลอยขึ้นมา
ดุจดั่งวัดทั้งหลายได้มีการซ่อมแซมไปตามสถานการณ์ ขอเพียงผู้มี
ประสบการณ์ล้วนสามารถมองดูได้ว่าวัดแห่งนี้ไม่ธรรมดา

หลี่ซีเยยิ่นและมองดูวัดนี้อย่างละเอียดจากบริเวณภายนอกของวัด
สุดท้ายก็ก้าวเดินเข้าไปภายในวัด โดยมีว่อหลงเสวียนรีบเร่งก้าว
เท้าเดินตามเข้าไปติดๆ

ถึงแม้ว่าว่อหลงเสวียนหาใช่ประเภทที่มีความรู้ด้านฮวงจุ้ยและ
สถานการณ์ แต่ทันทีที่นางเหยียบย่างเข้าไปภายในบริเวณวัดแห่ง
นี้แล้ว พลันรู้สึกได้ถึงความไม่ธรรมดาของวัดแห่งนี้ เสมือนว่าวัด
แห่งนี้จะหลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกันกับฟ้าดิน ให้ความรู้สึกถึงความ
มั่นคงไม่มีสิ่งใดสามารถทำลายได้อย่างนั้น

การเข้าไปอยู่ในวัดที่มีลักษณะเช่นนี้แล้ว ทำให้มีความรู้สึกว่ามัน
ไม่ใช่วัด แต่เป็นป้อมปราการที่มีความมั่นคงแข็งแรงไม่อาจทำลาย
ได้

ภายในวัดไม่มีศาสนิกชนผู้มีจิตศรัทธา อีกทั้งยังพบเห็นพระภิกษุ
ได้ยาก ว่อหลงเสวียนมีฐานะเป็นยอดฝีมือคนหนึ่ง ต่อให้ไม่ได้พบ
เห็นยอดฝีมือภายในบริเวณวัดก็จริง แต่นางสามารถรับรู้ได้ว่า
ทุกๆ กุฏิของวัดล้วนแล้วแต่มีพระภิกษุนั่งอยู่ภายในเงียบๆ

“ไม่ทราบว่าจะมาสักพักหรือจุดธูปบูชา?” หลังจากที่หลี่ชียเอ่ได้เข้าไปยังวัดแห่งนี้แล้ว ในที่สุดปรากฏหลวงจีนเต๋าคนหนึ่งได้ออกมากล่าวต่อหลี่ชียเอ่ในลักษณะพนมมือ

“ข้าต้องการพบนายของพวกท่าน” หลี่ชียเอ่มองดูหลวงจีนเต๋าที่หนึ่งแล้วกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

หลวงจีนเต๋าพนมมือทั้งสองกลางอก กล่าวว่า “ขอภัย ประสกมาไม่ถูกเวลา เจ้าอาวาสของพวกเรากำลังกักตนเข้าฌานอยู่ ไม่พบบุคคลภายนอก ขอประสกค่อยมาใหม่วันหลังเถอะ”

“ข้าไม่ได้ต้องการพบเจ้าอาวาสของพวกท่าน” หลี่ชียเอ่สายหน้ากล่าวว่า “ข้าต้องการพบนายของพวกท่าน บู้เหลียนเซียง!”

“ประสก นี่มัน...” เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ่ หลวงจีนเต๋าปล้นเพ่งตามองไปข้างหน้า ภายในดวงตาที่แก่เต๋อฉายแววเยือกเย็นออกมา เสมือนหนึ่งเป็นประกายที่มาจากส่วนลึกของจักรวาลอย่างนั้น

หลี่ชียเอ่ยิ้มเฉยเมย กล่าวว่า “ให้บอกหาสหายเก่ามาเยือน” กล่าวพลาง หลี่ชียเอ่ปล่อยให้กลิ่นอายพุทธะในตัวเปล่งกระจายออกมา

นาทีนี้ภายใต้เท้าทั้งสองของหลี่ซีเยพลันปรากฏดอกบัวสีทองดอกหนึ่งค่อยๆ เบ่งบาน น้ำพุทองคำพวยพุ่งออกมาจากใต้พื้นดิน เสียงเทศนาธรรมดั่งขึ้น เสมือนหนึ่งมีหลวงจีนจำนวนนับพันนับหมื่นที่กำลังสวดมนต์อยู่อย่างนั้น

ถึงแม้ว่ารูปร่างของหลี่ซีเยในเวลานี้จะไม่มี การเปลี่ยนแปลงใดๆ เกิดขึ้น แต่แลดูไปแล้วกลับให้ความรู้สึกถึงรูปร่างที่ใหญ่โตมโหฬารของเขา นาทีนี้เวลานี้เขาคลายตั้งเป็นพระพุทธรูปขนาดยักษ์ หลังแบกห้องฟ้า เท้าเหยียบพื้นดิน เปล่งพุทธมนต์ออกมาโปรดเหล่าสรรพสัตว์

ทั้งหมดที่เห็นล้วนแล้วแต่ไม่ใช่ภาพลวงตาแต่เป็นสัจธรรม มีเพียงผู้ที่ฝึกถึงขั้นลึกซึ้งสุดจะหยั่งถึงจึงสามารถสำแดงพุทธปาฏิหาริย์เช่นนี้ออกมาได้

“อมิตภพุทธ ที่แท้พุทธะให้เกียรติมาเยือน” หลวงจีนเต๋าพนมมือโค้งคำนับนิดหนึ่ง กล่าวว่า “กรุณาขอให้เอาตมไปรายงานสักครู่” กล่าวจบคำหันหลังจากไปทันที

หลังจากที่หลวงจีนเต๋าเดินจากไป หลี่ซีเยได้ทำการเก็บซ่อนกลิ่นอายพุทธะเอาไว้ กลับสู่ลักษณะที่เป็นปุถุชนธรรมดา ถึงแม้ว่าเขา

จะมีลักษณะธรรมดา แต่กลับให้ความรู้สึกที่อยู่เหนือมนุษย์ปุถุชน
ธรรมดาอย่างนั้น

เพียงครู่เดียว หลวงจีนเต๋าได้กลับมาพร้อมกับพนมมือและโค้ง
คำนับต่อหลี่ชียะกล่าวว่า “พุทธะ นายต้องการพบท่าน” กล่าว
พลาง เดินนำหน้าหลี่ชียะไป

หลี่ชียะเดินตาม โดยมีว่หลงเสวียนเดินตามติดไปด้วย นางรู้สึก
แปลกใจยิ่งนัก หลี่ชียะต้องการพบใครกันแน่

เพียงชั่วครู่ หลวงจีนเต๋าก็ได้นำพาคนทั้งสองมาถึงด้านหน้าประตู
โค้งแห่งหนึ่ง เขายืนห้อยมือลงสองข้างไม่ก้าวเดินต่อไปด้านใน ส่ง
สัญญาณให้พวกของหลี่ชียะเข้าไป

พวกหลี่ชียะสองคนก้าวผ่านเข้าไปในประตูโค้ง หลังจากก้าวผ่าน
ประตูโค้งไปแล้วจึงพบว่า ด้านในเหมือนเป็นโลกอีกโลกหนึ่ง ด้าน
ในมีภูเขา แม่น้ำทุ่งหญ้าเขียวขจี หาใช่เป็นตึกรามบ้านช่อง
โบราณดังที่เข้าใจ

สิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าหลี่ชียะพวกเขาในเวลานี้กลับเป็นแม่น้ำสาย
หนึ่ง แต่แม่น้ำสายนี้กลับมีลักษณะใสสะอาดส่งแสงสะท้อน

ระยิบระยับออกมา แต่แสงระยิบระยับนั้นไม่ใช่แสงสะท้อนที่เกิดจากน้ำ แต่เป็นประกายสีเงิน

แม่น้ำสายนี้ดูไปแล้วเหมือนเป็นทางช้างเผือก ดุจดั่งบนสวรรค์ชั้นฟ้าเคยมีทางช้างเผือกเส้นหนึ่ง ภายหลังได้ร่วงหล่นลงมายังโลกมนุษย์ และตกลงมา ณ ที่ตรงนี้

ท่ามกลางแม่น้ำสายนี้เห็นมีคนผู้หนึ่งที่นั่งขัดสมาธิอยู่ มีดอกบัวดอกหนึ่งที่บานเบ่งเต็มที่ ดอกบัวดอกนี้ได้เปล่งสีสน่มากมายหลากสีออกมา และเป็นสีสนเหล่านี้ที่ส่งไปยังส่วนลึกของแม่น้ำสายนี้ และทำให้ส่วนลึกของแม่น้ำบังเกิดปรากฏการณ์ประหลาดต่างๆ ออกมา เหมือนหนึ่งมีสุดยอดสมบัติวิเศษกำลังจะถูกเปิดออกอย่างนั้น

ผู้หญิงที่นั่งอยู่บนดอกบัวแลดูอายุราวสามสิบเศษ บุคลิกและความสามารถของนางยากจะบรรยายได้ด้วยตัวอักษร ผู้หญิงที่มีบุคลิกและความสามารถที่สุดยอดผนวกกับความเป็นผู้ใหญ่ที่มีลักษณะงดงามชวนหลงใหล ทำให้ผู้พบเห็นต้องหัวใจเต้นตุ้มตาม!

กล่าวได้ว่าว่อหลงเสวียนคือหญิงงามแห่งยุคคนหนึ่ง ความงดงาม
ของนางเรียกได้ว่าสวยหยาดเยิ้มทีเดียว แต่เมื่อต้องเปรียบเทียบกับ
ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าแล้วยังคงด้อยกว่านาง

ว่อหลงเสวียนไม่รู้จักผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ แต่หากว่าหลี่ซวงเห
ยียนและฉินเปาเจียวอยู่ที่นี้ด้วยละก็ พวกนางจะต้องรู้จักผู้หญิงที่
อยู่ตรงหน้านี้อย่างแน่นอน นางก็คือองค์หญิงจุงโจวนั่นเอง

ถ้าหากบุคคลภายนอกไม่รู้เรื่องนี้ก็ต้องตกใจอย่างมากแน่นอน
เนื่องจากองค์หญิงจุงโจวเคยถูกฝังเอาไว้ในสุสานเทียนกู่ ในฐานะ
ของเชียนปฐพีของสุสานเทียนกู่ นางกลับสามารถมีชีวิตกลับ
ออกมาได้ ช่างเป็นเรื่องที่สร้างความตระหนกให้กับผู้คนเหลือเกิน

ยอมไม่ต้องสงสัย ครานั้นองค์หญิงจุงโจวสามารถเลือกเรืออเวจีได้
ถูกต้อง ทำให้สามารถต่อชีวิตได้สำเร็จ ได้อายุขัยกลับมา ส่วนจะ
ได้เท่าไรนั้นไม่มีใครรู้

หลี่ซิเยมองดูองค์หญิงจุงโจวที่นั่งอยู่บนดอกบัวตรงหน้า มองเห็น
รูปโฉมที่ไม่ได้เปลี่ยนแปลง ทำให้ต้องหอดถอนใจออกมาเบาๆ ก็ปี
ผ่านไปแล้ว เรื่องราวบางเรื่องกลับไม่ได้แปรเปลี่ยนไปเลย ต่อให้มี
การเปลี่ยนไป แต่บางสิ่งบางอย่างยังคงไม่สามารถลืมนไปได้

ครานั้น มันเป็นความเข้าใจผิด และก็ป็นเวอร์กรรมเรื่องหนึ่ง ในเมื่อ
สิ่งนี้เกิดขึ้นด้วยมือของเขา มันก็ถึงเวลาสมควรให้มันสิ้นสุดลงด้วย
มือของเขาเช่นกัน

Novel-Lucky

ตอนที่ 1019 ทั้งรักทั้งเกลียด

<https://novel-lucky.com>

ยามที่หลี่ชียเอมาถึง ฉับพลันนั้น องค์กรหญิงจูงโจวได้ลืมตาขึ้นทั้งสองข้าง เมื่อนางเห็นหลี่ชียเอแล้วพลันมีลักษณะท่าทางที่เปลี่ยนไปอย่างมาก แม้วานางจะเคยได้ชื่อว่าเป็นยอดฝีมือที่ระบือเก่าแดนมาก่อน ยังคงมีท่าทางที่ห้วนไหวอย่างรุนแรง

“ซ่าา...ซ่าา...ซ่าา...” จากอารมณ์ที่ห้วนไหวอย่างรุนแรงของนาง ทำให้ทางข้างเผือกทั้งเส้นพลันสั้นไหวขึ้นมา ประกายสีสนหลากสีที่เปล่งออกมาจากดอกบัวไม่คงที่ตืดๆ ดับๆ เสมือนหนึ่งพายุฝนฟ้าคะนองกำลังจะเกิดขึ้นอย่างนั้น

“อย่าห้วนไหว หากเจ้าทำอะไรบุ่มบ่ามตอนนี้ เท่ากับเจ้าจะเสียแรงเปล่า เสียตายในสิ่งที่เจ้าสู้อุตสาห์ทำมา” ในขณะนี้ หลี่ชียเอได้กล่าวปลอบประโลมนางอย่างเชื่องช้า ด้วยท่าทีแฝงไว้ซึ่งความอ่อนโยน

ดวงตาทั้งสองขององค์กรหญิงจูงโจวในเวลานี้จ้องเขม็งไปที่หลี่ชียเอ แต่ประกายตาที่จ้องมองเหมือนว่าสามารถสังหารหลี่ชียเอได้

สิ่งนี้ได้สร้างความฉงนให้กับว่อหลงเสวียน นางจ้องมองหลี่ซีเย แล้วก็มองดองค์หฺยฺงจฺงโจวเหมือนนางไม่รู้เรื่องอะไรเลย แต่นางสังหรณ์บอกนางว่า ระหว่างพวกเขาสองคนต้องมีอะไรบางอย่าง ซึ่งโดยปกติแล้วนางสังหรณ์ของผู้หฺยฺงจฺงโจวมักจะมีความแม่นยำอยู่เสมอ

หลี่ซีเยโบกมือเบาๆ กับว่อหลงเสวียนกล่าวว่า “เจ้าไปรอข้าด้านนอก ให้ข้าได้คุยกันสองต่อสอง”

ถึงแม้ว่าในใจของว่อหลงเสวียนจะเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น แต่นางก็ไม่ได้มีความคิดที่ต้องการร่วมในเหตุการณ์ด้วย ดังนั้นจึงล่าถอยจากไปอย่างเงียบๆ

“ฉุ่หยุนเทียน!” หลังจากที่ว่าว่อหลงเสวียนได้เดินจากไปแล้ว องค์กรหฺยฺงจฺงโจวจ้องมองหลี่ซีเยด้วยท่าทีน่าเกรงขาม และเอ๋ยชื่อนี้ออกมา ขณะที่นางเอ๋ยชื่อนี้ออกมานั้นไม่รู้ว่าเป็นความเกลียดชังหรือเป็นความเอ็นชารีซึ่งความปราณี

“เป็นข้าเอง” หลี่ซีเยทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวอย่างไม่สะทกสะท้าน สายตาของเขาสบตากับองค์กรหฺยฺงจฺงโจวอย่างไม่หวาดหวั่น ด้วยอาการราบเรียบ

องค์หญิงจุจิวเวลานี้จ้องเขม็งไปที่หลี่ชียเอ่ มองดูผู้ชายที่อยู่ตรงหน้า ผู้ชายที่ทำให้นางต้องเฝ้าติดตามมาชั่วชีวิต เป็นผู้ชายคนหนึ่งที่ไม่มิตัวตน นางไม่รู้ว่ามันคือความรู้สึกเช่นใด เป็นความเกลียด หรือว่า...

“ข้าสมควรเรียกเจ้าว่าอิกาทมิฬ หรือว่าฉูหยุนเทียนดีล่ะ?” น้ำเสียงขององค์หญิงจุจิวในขณะนี้เยือกเย็นจนถึงขีดสุด เสียงของนางเยือกเย็นเพียงพอที่จะปกคลุมเก้าชั้นฟ้า ปกคลุมดวงตะวันได้

ในขณะนี้ หลี่ชียเอ่ได้แปลงร่างกลับมาเป็นร่างจริง กลับกลายเป็นหลี่ชียเอ่ เขาทอดถอนใจออกมาเบาๆ “นั่นล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องราวที่ผ่านมาแล้ว ข้าไม่ใช่อิกาทมิฬ และก็ไม่ใช่ฉูหยุนเทียน ข้าคือหลี่ชียเอ่”

“งั้นหรือ?” องค์หญิงจุจิวจ้องเขม็งไปที่หลี่ชียเอ่ สายตาเยือกเย็นไร้ความปราณี กระทั่งกล่าวได้ว่ามีปณิธานการฆาที่เยือกเย็นออกมา นางกล่าวอย่างจริงจังว่า “เจ้ามีฐานะจำนวนเท่าไรกันแน่ ชาตินี้ชื่อหลี่ชียเอ่ แล้วชาติหน้าล่ะ!”

“ไม่ หลี่ชียเอ่มีเพียงคนเดียวเท่านั้น อิกาทมิฬก็มีเพียงหนึ่งเดียว” หลี่ชียเอ่ส่ายหัวเบาๆ

“แล้วคุณหยุนเทียนคนนั้นล่ะ!” องค์กรหญิงจุงโจวกล่าวเสียงน่าเกรงขามว่า “ฐานะเช่นคุณหยุนเทียนเจ้ามีอยู่กี่คนล่ะ สิบคน แปดคน หรือหลายร้อยคน?”

หลี่ซีเยทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “ครานั้นมันเป็นเพียงความเข้าใจผิด ครานั้น ข้าไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น...”

“เข้าใจผิด...” เวลานี้ องค์กรหญิงจุงโจวร้องกล่าวด้วยเสียงอันดังและน่าเกรงขามว่า “เข้าใจผิด เจ้าคิดว่ามันคือความเข้าใจผิดอย่างนั้นหรือ...” ท่าทีของนางในขณะนี้ดูจะควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ ท่ามกลางความเย็นชาแฝงไว้ซึ่งไม่ยินยอม ความเกลียดชัง...

หลี่ซีเยในเวลานี้ไม่รู้ว่าจะตอบโต้เช่นใด เขามองดูองค์กรหญิงจุงโจวเอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม วันนี้ ข้าขอแสดงความยินดีกับเจ้า ในที่สุดเจ้าก็ต่ออายุได้สำเร็จ สามารถมองเห็นบุคลิกลักษณะอันโดดเด่นของเจ้าอีกครั้งในชาตินี้ นับว่าเป็นความงดงามของเก้าแดนอย่างหนึ่ง”

ยากนักที่องค์หญิงจุงโจวกลับนั่งเงียบไปได้ชั่วขณะกับคำกล่าว
เช่นนี้ นางที่นั่งอยู่บนดอกบัวเวลานี้ไม่พูดไม่จา เพียงจ้องมองหลี่ซี
เย่ออย่างน่าเกรงขาม

“เจ้าคิดว่ามันแค่นี้เองนะหรือ?” ในที่สุด องค์หญิงจุงโจวที่จ้อง
เขม็งหลี่ซีเย่กล่าวน้ำเสียงที่เยือกเย็นดุจน้ำแข็งออกมา

หลี่ซีเย่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ มองดูดวงตาคู่ขององค์หญิงจุงโจว
กล่าวว่า “ครานั้น ข้าไม่ได้หมายความว่าถึงอย่างนั้น บอกได้แต่เพียง
โชคชะตาเล่นตลกกับผู้คน”

“โชคชะตาเล่นตลก?” เวลานี้ องค์หญิงจุงโจวหัวเราะเยือกเย็น
ออกมา “ไม่รู้ว่าเป็นความเย็นชา หรือว่าหัวเราะเยาะตนเอง กล่าวน่า
เกรงขามออกมาว่า “ความหมายของเจ้าคือข้ารักข้างเดียว ข้าเป็น
คนก่อกำก็ต่อกรกรรมเอง ไล่ตามมาชั่วชีวิต สุดท้าย มันเป็นเพียง
กลลวงเท่านั้นเอง!”

หลี่ซีเย่ถึงกับนั่งเงียบกับคำพูดเช่นนี้ เรื่องราวในครั้งนั้นเขาไม่ได้
ให้เป็นเช่นนั้น แต่เมื่อมีการพัฒนาจนสุดท้ายแล้ว มันกลับ
กลายเป็นอยู่นอกเหนือความคาดคิดของเขาไปมากทีเดียว

หลี่ซีเยเอ๋ยขึ้นมาแผ่วเบาว่า “ครานั้น เจ้าอายุยังน้อย เป็นเพียงสาวน้อยคนหนึ่งเท่านั้น”

ในครั้งนั้น ราชวงศ์โบราณลุงโจวมีความแข็งแกร่งมาก กระทั่งกล่าวได้ว่าแม้แต่อเวฬุก็ยังไม่หวั่นเกรงต่อราชวงศ์โบราณลุงโจวอยู่สามส่วน เสียดาบราชวงศ์โบราณลุงโจวกลับเลือกที่จะร่วมมือกับอเวฬุ

ในขณะนั้น ราชวงศ์โบราณลุงโจวมีของสิ่งหนึ่งที่ฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก ของสิ่งนี้เกี่ยวพันถึงความลับเรื่องหนึ่ง หลี่ซีเยในเวลานั้นต้องการทำลายอเวฬุ แต่ทว่าไฟตายที่อยู่ในมือยังมีไม่เพียงพอ ยิ่งไปกว่านั้น ยุคนั้นอเวฬุมีคนเก่งมากความสามารถมากมาย โดยเฉพาะราชันเซียนเทียนเถียนเถียนในวัยเยาว์ ยิ่งนับว่าปราดเปรื่องน่าทึ่งยิ่งนัก

ในเวลานั้นหลี่ซีเยต้องการได้ของสิ่งนั้นจากราชวงศ์โบราณลุงโจว ดังนั้นเขาจึงแปลงเป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง ใช้ชื่อว่าฉูหยุนเทียน ผ่องตัวเข้าไปในราชวงศ์โบราณลุงโจว

ความจริงแล้ว ในครั้งนั้นเขาไม่ได้สนิทสนมกับองค์หญิงลุงโจวซึ่งหน้า เพียงเฝ้ามององค์หญิงลุงโจวในระยะห่างไกลภายใต้แสงจันทร์

เท่านั้น เวลานั้นองค์หญิงจุใจเป็นเพียงองค์หญิงน้อยๆ คนหนึ่ง
เท่านั้น

องค์หญิงจุใจในเวลานั้นเป็นเพียงองค์หญิงน้อยที่ว่าเหวเท่านั้น
เนื่องจากในขณะนั้นจักรพรรดิของราชวงศ์โบราณจุใจก็เป็น
จักรพรรดิเทพที่แข็งแกร่งและฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งคนหนึ่ง แต่เขากลับ
มีความทะเยอทะยานมาก และติดต่อบุคคลกับอเวจีอย่างแน่นแฟ้น

องค์หญิงจุใจในเวลานั้น แม้ว่าจะมีชาติกำเนิดที่สูงส่ง แต่ก็ต้อง
อยู่อย่างโดดเดี่ยว การจ้องมองซึ่งกันและกันภายใต้แสงจันทร์ใน
ครั้งนั้น ทำให้ผู้ที่มีชื่อว่าฉุ่หยุนเทียนถูกสลักเอาไว้ในความทรงจำ
ของนางอย่างลึกซึ้ง

“เนื่องจากข้าอายุยังน้อย ยังอ่อนต่อโลก ดังนั้นเจ้าจึงล่อลวงข้า
หลอกให้ลุ่มหลง” องค์หญิงจุใจหัวเราะน่าเกรงขาม จ้องเขม็งไป
ที่หลี่ซีเยอย่างเยือกเย็น

“ข้าไม่ได้มีความคิดเช่นนั้น เจ้าเป็นหญิงสาวที่มีจิตใจดีงาม” หลี่
ซีเยทอดถอนใจเบาๆ กล่าว “ครั้งนั้นเป็นเพราะข้าห่วงใยเจ้า ไม่
ต้องการให้เจ้าก้าวเดินบนเส้นทางของบิดาเจ้า”

“อย่างนั้นรี เช่นนั้นแล้วข้าสมควรขอบใจเจ้าจึงจะถูก!” องค์หญิงจุงโจวกล่าวจริงจังออกมาว่า “เจ้าหวังใยข้า หรือว่าหวังใยสถานที่ซ่อนของทางข้างเผือกนี้กันแน่?”

คำพูดนี้ได้ทำให้หลี่ชียเอ่ต้งนึ่งเงียบ ในที่สุดเขาจ้องมองตาขององค์หญิงจุงโจวอย่างไม่สะทกสะท้านกล่าวว่า “ถูกต้อง ครานั้นที่ข้าแฝงตัวเข้าไปในราชวงศ์โบราณจุงโจวนั้น ข้าต้องการได้ของสิ่งนี้จริงๆ แต่ก็ก็เป็นความจริงที่ข้าหวังใยเจ้า เจ้าคือตรีเทวะสมบัติ ข้าหวังว่าเจ้าจะก้าวเดินไปยังเส้นทางอีกเส้นหนึ่ง”

“ไม่ไปขวางทางของเจ้าไซ้มัย” องค์หญิงจุงโจวหัวเราะอย่างเยือกเย็น รอยยิ้มของนางช่างเยือกเย็นอะไรปานนั้น กระทั่งกล่าวได้ว่าไม่มีท่าทีของการยิ้มแม้แต่น้อย

“ถ้าหากเจ้าคิดว่ามันเป็นเช่นนั้น ข้าก็ทำอะไรไม่ได้” หลี่ชียเอ่จ้องมองนางอย่างไม่สะทกสะท้านว่า “ถ้าหากเจ้าคิดว่าการร่วมมือกับอเวจีเป็นเรื่องที่ถูกต้องล่ะก็ ข้าก็ไม่มีอะไรจะพูด และพวกเราก็ไม่มี ความจำเป็นต้องพูดคุยกันอีกต่อไป สิ่งนี้เป็นเส้นตายของข้า ใครผู้ใดร่วมมือกับอเวจี ข้าก็จะทำลายมันเสีย มีแค่นี้เอง!”

องค์หญิงจงโจวล้อมองเขาอย่างเยือกเย็น กล่าวจริงจังว่า “ถูก เจ้า พุดตุก เรื่องอินทงnungงับ้าบอเกี่ยวกับอเวจี ข้าก็ชี้คร้านจะไปสนใจ!”

“ข้ารู้ว่าเจ้าต่างจากบิดาของเจ้า ดังนั้นท้ายสุดเจ้าก็ได้เลือก เส้นทางเดินที่แตกต่างกัน” หลี่ซีเยพยักหน้ากล่าวว่า “ถ้าหากเจ้า ยังสงสัยข้าอยู่ ข้าก็ไม่จำเป็นต้องปฏิเสธ ครานั้นที่ข้าแฝงตัวเข้าไป ราชวงศ์โบราณจงโจวก็เพื่อเจ้าสิ่งนั้น ส่วนเรื่องที่เป็นหวังเป็นไยตัว เจ้า เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากได้พบกับเจ้าแล้ว”

“อย่างนั้นรี?” องค์หญิงจงโจวหัวเราะเยือกเย็น กล่าวน่าเกรงขาม ว่า “เจ้าไม่สะทกสะท้านเช่นนี้ตลอดอย่างนั้นเลยรี? ทุกๆ คำพูดใน จดหมายก็ไม่สะทกสะท้านเช่นนี้หรือ? โ้วว เห็นทีบุรุษผู้ ยิ่งใหญ่ที่ช่วยผู้คนทั้งเก้าแดนที่ตกอยู่ในท่ามกลางความทุกข์ยาก คุณลักษณะของเขาไม่มีจุดต่างพร้อยแม้แต่น้อยนิด คนที่ผิดคือข้า เป็นข้าคนนี่ที่เป็นผู้หญิงตัวน้อยๆ ที่ไม่รู้จักกาลเทศะ ทำให้งานของ ไต้เท้าต้องเสียหาย ข้ามันคนแล้ว!” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว นางต้อง เผยความไม่พอใจความเกลียดชังออกมาโดยไม่รู้ตัว!

“ไม่...” หลี่ซีเยรู้สึกจนด้วยเกล้า “ข้าไม่เคยเป็นบุรุษผู้ยิ่งใหญ่อะไร ทั้งนั้น ข้ายอมรับ ครานั้นที่มีจดหมายโต้ตอบกับเจ้าข้ามี จุดมุ่งหมายอื่นจริงๆ นอกจากหวังไยต่อเจ้าแล้ว ข้าคิดจะรู้สถานที่ ซ่อนของทางข้างเผือกจากปากของเจ้าจริง!”

ครั้งนั้นหลี่ซีเยที่อยู่ในร่างของอีกาทมิพีได้อาศัยฐานะของฉู่หยุน เทียนแฝงตัวเข้าไปในราชวงศ์โบราณลงโจว เข้าไปจนถึงส่วนที่ลึกที่สุดของพระราชวังซึ่งมีการรักษาการอย่างเข้มงวด เขาต้องการ สืบค้นร่องรอยของๆ สิ่งนั้น

ในครั้งนั้นเนื่องจากติดขัดเรื่องของฐานะ เขาไม่อาจพบหน้ากับองค์หญิงลงโจวได้ และพูดคุยด้วยไม่ได้ แต่พวกเขากลับติดต่อการทาง จดหมายอย่างลับๆ

“มีเท่านั้นเองหรือ?” องค์หญิงลงโจวกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “ทุกถ้อยคำของเจ้าที่พูดออกมามีเพียงเท่านั้นเองหรือ? เจ้าไม่เคย คิดหลอกลวงให้หญิงสาวที่ไร้เดียงสาคนหนึ่ง ให้นางหลงรักเจ้าคนที่ชื่อว่าฉู่หยุนเทียนอย่างสุดจิตสุดใจ คนที่ไม่เคยมีตัวตนดำรงอยู่! ให้นางบอกเล่าความลับทุกอย่างให้กับเขา!”

“ข้า...” หลี่ซีเยเปิดปากจะพูด แต่ก็นิ่งเงียบเอาไว้ได้แต่ทอดถอน ภายใต้อาณัติ

ความจริงแล้ว ในฐานะอีกาทมิพีของเขาในครั้งครานั้นไม่ได้มี ความคิดเช่นนี้จริงๆ กล่าวได้ว่าเรื่องนี้ไม่คู่ควรที่จะไปทำ องค์หญิง

ลุงโจวในครั้งนั้นนับเป็นองค์หญิงน้อยที่มีฐานะสูงส่ง ขณะเดียวกัน ก็เป็นองค์หญิงน้อยที่โดดเดี่ยว ไม่ได้ได้รับความรักจากผู้เป็นบิดา ไม่มีมิตรสหาย ด้วยเหตุนี้ ชายหนุ่มที่หวังใยต่อนางจึงได้เข้าไปอยู่ใน วิถีชีวิตที่โดดเดี่ยวของนาง!

องค์หญิงลุงโจวหลงรักคนที่ชื่อฉู่หยุนเทียน คนที่ไม่เคยมีตัวตน ดำรงอยู่คนนั้น

อิคาหมิพีในครั้งนั้นไม่ได้มีเจตนาเช่นนี้แต่แรก อย่างไรก็ตาม ความเข้าใจผิดที่เกิดขึ้นได้ผลักให้องค์หญิงลุงโจวจมปลักลึกลงไป ทุกทีๆ

“ข้อความจดหมายในครั้งนั้น ข้าแค่ชี้แนะการฝึกทักษะของเจ้าเท่านั้นเอง” หลี่ซีเยเอ่ยอย่างช้าๆ

ครานั้นหลี่ซีเย่ได้มีการติดต่อทางจดหมายกับองค์หญิงลุงโจวแน่นอน เพื่อน ข้อความในจดหมายของหลี่ซีเย่กล่าวได้ว่า เขาได้อบรมสั่งสอนองค์หญิงลุงโจวด้วยความจริงใจ นอกจากไม่ต้องการให้นาง เดินไปบนเส้นทางเดียวกับผู้เป็นบิดาแล้ว ขณะเดียวกันก็ต้องการ ทิ้งเชื้อไฟให้กับเผ่าพันธุ์มนุษย์อีกด้วย เนื่องจากองค์หญิงลุงโจวมี พรสวรรค์ที่สูงมาก เพราะเป็นตรีทเวะสมบัติ

ดังนั้นการอบรมสั่งสอนอย่างจริงใจของหลี่ชียเอ่ ทำให้องค์หญิงจุงโจวเข้าใจผิดและหลงรักคนที่ไม่มีความดีที่ชื่อฉุ่หยุนเทียน ทำให้นางไม่มีสิ่งใดปิดบังซ่อนเร้นต่อหลี่ชียเอ่แม้แต่น้อย ถึงสุดท้ายแล้วหลี่ชียเอ่คิดจะแก้ไขสถานการณ์นี้ แต่ความเข้าใจผิดนั้นก็ได้บาดลึกลงไปมากแล้ว

“ซีแนะ!” องค์หญิงจุงโจวส่งเสียงอันทังออกมา “ถูก ถูก ถูกต้อง อาจารย์ที่ศึกษาระดับเซียนที่ยิ่งใหญ่ของพวกเราคอยซีแนะต่อข้า มันคือเกียรติอันสูงส่งของข้า นอกเหนือจากสิ่งนี้แล้วก็ไม่มีอย่างอื่นอีกแล้วรี!”

ตอนที่ 1020 ความลับในอดีต

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชียेमองดวงค์หญิงจูงโจวที่อยู่ตรงหน้า เวลานี้อารมณ์ของนางดูจะพลุ่งพล่านมากเป็นพิเศษ ดอกบัวที่นางนั่งอยู่ส่งประกายวูบวาบ ติดๆ ดับๆ ทางข้างเผือกเกิดอาการสั่นไหวทั้งเส้น

หลี่ชีย่สุดลมหายใจเข้าลึกๆ จ้องมองสู้กับสายตาขององค์หญิงจูงโจวอย่างไม่สะทกสะท้าน กล่าวจริงจังว่า "เรื่องราวในครั้งครานั้น ทั้งหมดล้วนเป็นความผิดของข้า ที่ข้ามาที่นี่ในวันนี้ ข้าได้พกพาเอาความจริงใจมาด้วย"

องค์หญิงจูงโจวนั่งนิ่งเงียบไม่พูดไม่จาอยู่ตรงนั้น ท่าทางเย็นชา ไม่รู้ว่าในใจของนางกำลังคิดอะไรอยู่

"เหอะ..." ในที่สุด องค์หญิงจูงโจวหัวเราะเย็นชา กล่าวอย่างน่าเกรงขามว่า "ฉุ่หยุนเทียน เหอะ เจ้าจะชื่อว่าฉุ่หยุนเทียนก็ดี อีกาหมิพก็ช่าง ต่อให้เป็นหลี่ชีย่ก็ไม่ได้มีปัญหาอะไร! แต่ข้าไม่เคยเชื่อคำพูดของเจ้า เจ้ามีหัวใจหรือไม่?"

หลี่ซีเยถึงกับตอบไม่ถูก ต้องยืนนิ่งเงียบอยู่ตรงนั้น ความเข้าใจผิดที่เกิดขึ้น ใช้ว่าจะสามารถอาศัยคำพูดเพียงสองสามคำก็แก้ไขได้ มิฉะนั้นแล้ว คงไม่ยึดเยื่อมานานถึงพันล้านปี

“ความจริงใจ...” องค์หญิงจุงโจวกล่าวน่าเกรงขามว่า “ในครานั้น ใครกันที่ไปจากราชวงศ์โบราณจุงโจวอย่างเงียบๆ! ข้ารู้ นั่นเป็นเพราะว่าข้าไม่รู้จริงๆ ว่าทางข้างเพื่อกสายนี้ซ่อนอยู่ที่ใด ดังนั้นสำหรับเจ้าแล้ว ข้าไม่มีค่าให้เจ้าหลอกใช้อีกต่อไปแล้ว ดังนั้นเจ้าจึงล่องหนหายตัวไปอย่างเงียบๆ ทิ้งให้เด็กผู้หญิงรอการกลับมาของเจ้าด้วยความระทม”

“เสียดาย ผู้หญิงที่ไร้เดียงสาคนนั้นยังคงเข้าใจว่าผู้ชายที่ชื่อฉู่หยุนเทียนจะต้องกลับมา!” องค์หญิงจุงโจวเมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว จะหัวเราะก็หัวเราะไม่ออก ท่าทางบ่งบอกถึงความรักความแค้นที่สุดประมาณ

“ถ้าหากเจ้าคิดว่ามันเป็นเช่นนี้ ข้าเองก็จนด้วยเกล้า” หลี่ซีเยกล่าวว่า “ครั้งนั้นที่ข้าจากไปนั้น ประการแรกเป็นความจริงที่ข้าสืบค้นหาสิ่งนั้นไม่พบ และข้าก็รู้แล้วว่าเจ้าของสิ่งนั้นไม่ได้ซ่อนอยู่ในราชวงศ์โบราณจุงโจวของพวกเจ้า ประการที่สอง ที่ข้าไปจากราชวงศ์โบราณจุงโจวก็เป็นเพราะว่าที่ตรงนั้นไม่ปลอดภัยอีกต่อไป เทียนถูได้เตรียมพร้อมที่จะรุกรานต่อราชวงศ์โบราณจุงโจวแล้ว”

“อย่างนั้นรี อาจารย์ที่พิจารณาราชันเขียนผู้ยิ่งใหญ่ของพวกเรา
แม่นยำเสมอ ไม่ว่าจะเป็นเวลาใด ก็จะมีเหตุผลเพียงพออยู่เสมอ”
องค์หญิงจุงโจวหัวเราะออกมาอย่างเยือกเย็น ท่าที่เปี่ยมไปด้วยการ
เยาะเย้ยถากถาง

หลี่ซีย่สายหน้า กล่าวหาว่า “หากว่าเจ้าเข้าใจเช่นนี้ ข้าพูดได้เพียง
เจ้าน่ะไม่เข้าใจข้าแม้แต่นิดเดียว ถ้าหากข้าต้องการจะหายสาบสูญ
ไปแล้วก็ เจ้าไม่สามารถหาตัวข้าพบตลอดไป เหมือนตั้งฉัตรหยุนเทียน
อย่างนั้น ข้าเป็นห่วงเรื่องความปลอดภัยของเจ้าตลอดมา หาไม่
แล้ว ข้าคงไม่ใช่คนส่งจดหมายไปให้เจ้าเพื่อให้เจ้าออกจาก
ราชวงศ์โบราณจุงโจว!”

ครั้นองค์หญิงจุงโจวได้ยินคำพูดของหลี่ซีย่แล้ว ท่าทีของนางที่
เดิมเย็นชาพลันดวงตาคู่ส่งประกายแวววาวขึ้นมา แลดูงดงามเป็น
พิเศษ นางพึมพำออกมา “ถูกต้อง ข้าได้รับจดหมายแล้ว นัดให้ไป
พบกันที่เหมยฮั่วอู!”

แต่เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ท่าทีขององค์หญิงจุงโจวพลันกลับ
กลายเป็นเย็นชาขึ้นมาอีก นางจ้องมองหลี่ซีย่ท่าที่เยือกเย็น กล่าว
น่าเกรงขามออกมาว่า “แต่คนที่ชื่อฉัตรหยุนเทียนไม่ได้ปรากฏตัวที่

เหมยฮั่วอู! ฮ่า ฮ่า มันเป็นเพียงคนหลอกลวงคนหนึ่งเท่านั้น ที่ผ่านมาทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นกลการหลอกลวง! มีเพียงผู้หญิงที่ชื่อปู้เหลียนเซียงเท่านั้นที่โง่งงไปหลงเชื่อ!”

“ไซ่ ข้าไม่ได้ไป ข้าไม่ขอแก้ต่างให้กับตนเอง” หลี่ซีเย่กล่าวว่า “ตอนนั้นข้าคิดแต่เพียงต้องการให้เจ้าออกจากราชวงศ์โบราณลงโจวเท่านั้น ถูกต้อง ตอนนั้นข้าอยู่ที่แดนเทพสวรรค์ ข้าเพียงให้คนสนิทของข้าส่งจดหมายให้กับเจ้า นัดให้เจ้าไปที่เหมยฮั่วอู ข้าต้องการให้เจ้าไปให้ไกลจากราชวงศ์โบราณลงโจวเท่านั้น เนื่องจากกลองศึกได้ลั่นขึ้นมาแล้ว สงครามครั้งยิ่งใหญ่ได้เปิดฉากขึ้นมาแล้ว ต่อให้เทียนถูไม่ทำลายราชวงศ์โบราณเทียนถูของพวกเขา เจ้า วันข้างหน้าข้าก็ต้องนำทัพไปโจมตีราชวงศ์โบราณลงโจวอยู่ดี”

“ไซ่สิ เจ้ามันคือผู้ช่วยชีวิตผู้ยิ่งใหญ่ เป็นผู้สูงส่งของเก้าแดน เป็นผู้ช่วยเหลือเก้าแดน...” องค์หญิงลงโจวกล่าวเหยียดหยัน

“นี่มันไม่สำคัญ” หลี่ซีเย่สายหน้า กล่าวว่า “ไม่ว่าเจ้าจะมองข้าอย่างไร แต่ขีดจำกัดของข้าจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงตลอดไป ข้าจะทำให้โอเวี๋หายสาบสูญไปจากเก้าแดน ไม่ว่าใครก็ตามที่ร่วมมือกับโอเวี๋ ข้าก็จะทำลายมันเสีย ไม่มีใครสามารถขัดขวางล้างหะการอย่างก้าวของข้าได้ ถ้าหากเจ้าคิดว่าข้าจะไม่ยกทัพไปทำลาย

ราชวงศ์โบราณจูงโจวเพราะเจ้าละก็ เจ้าคงคิดผิดมหันต์ ภายใต้
ขีดจำกัดข้าจะไม่อ่อนข้อให้กับผู้ใดทั้งสิ้น!”

มองดูองค์หญิงจูงโจว หลี่ชียเอากล่าวไม่สะทกสะท้านว่า “เจ้าจะมอง
ข้าอย่างไรก็ได้ทั้งนั้น คนหลอกกลาง เพชฌฆาต คนฆ่าสัตว์ หรือจะ
เป็นผู้ช่วยชีวิตผู้ยิ่งใหญ่ที่เจ้าว่า เจ้าเยาะเย้ยข้า เหยียดหยามข้า ดู
แคลนข้าก็ได้ทั้งนั้น ข้าเพียงต้องการให้เจ้าได้รู้ว่าขีดจำกัดของข้า
จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงไปเพราะเจ้า!”

สำหรับคำพูดของหลี่ชียเอ่นั้น องค์หญิงจูงโจวเพียงนั่งนิ่งอยู่ตรงนั้น
เป็นเวลานานไม่พูดไม่จาด้วยท่าทีที่เย็นชา

“ข้าไม่สนใจสิ่งเหล่านี้ ราชวงศ์โบราณจูงโจวก็น่าดี อเวจก็ช่าง ข้าไม่
สนใจ!” องค์หญิงจูงโจวถึงกับเหม่อลอย ก้มหน้าพึมพำออกมาว่า
“สงครามแบบนี้ข้าไม่อยากรู้ และไม่ต้องการรู้!”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว องค์หญิงจูงโจวเงยหน้าขึ้นมา จ้องมองหลี่ชีย
เยอย่างน่าเกรงขาม กล่าวเยาะเย้ยว่า “แต่สุดท้ายเจ้ายังคงหลอก
ข้า ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า คู่หยุนเทียน คู่หยุนเทียนตายแล้ว เป็นเพียงชาวๆ
หนึ่งเท่านั้น ข้าไม่เห็นศพของเขา ไม่เห็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดของเขาเลย
ไม่เห็นแม้กระทั่งเงา แต่แล้วผู้หญิงที่โง่เงาคนหนึ่งกลับหลงเชื่อ สู้

อดสำหรับลำบากตามหาไปชั่วชีวิต อย่ารู้ว่าเขาตายอยู่ที่ใด ศพของเขาฝังอยู่ตรงไหน อย่ารู้ตลอดเวลาว่าใครเป็นคนฆ่าเขา อยากจะแก้แค้นให้กับเขาตลอด...”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้ น้ำตาได้ไหลออกมาเปียกบริเวณหางตา “มีเพียงผู้หญิงที่โง่เงาคนนั้นที่เชื่อเรื่องนี้ เชื่อในกลลวงกับสิ่งที่ไม่มีความจริงเลย เพื่อกลลวงนี้ ผู้หญิงคนหนึ่งเข้าไปในสุสานเทียนกุ่ กลายเป็นเชียนปฐพี! เนื่องจากเจ้าผู้หญิงโง่คนนี้หวังว่าจะหาศพของคนที่คุณผู้หญิงเทียนพบเข้าสักวัน!”

หยดน้ำตาหยดหนึ่งค่อยๆ ซึมไหลลงมาจากหางตา และหยดลงบนพื้นโดยไม่รู้ตัว

“ถูกต้อง มันคือกลลวง” หลี่ซีเยกล่าวด้วยความฉงนด้วยเกล้าว่า “ครานั้น เพื่อหาตัวผู้หญิงเทียนให้พบ เจ้าไล่ติดตามจนพลได้บังคับบัญชาของข้าจนต้องเห็นฟ้าดำดิน! เพื่อให้การไล่ล่าที่ไม่จำเป็นนี้จบสิ้นลง มีเพียงวิธีทำให้ผู้หญิงเทียนหายสาบสูญไป แต่ที่ข้านี้ไม่ถึงก็คือ เจ้ากลับยังคงต้องการรู้ว่าผู้หญิงเทียนถูกฝังเอาไว้ที่ไหน!”

“ฉุ่หยุนเทียน ไม อิกาทมิพ ไมสิ หลีชีเย เจ้าเป็นคนหลอกลวงมา โดยตลอด!” องค์กรหญิงจุงโจวกล่าวจริงจังว่า “ถ้าหากเจ้าไม่ใช่คน หลอกลวง เจ้าก็ควรจะบอกความจริงกับข้า!”

หลีชีเยถึงกับนั่งเงิบ ผ่านไปครูใหญ่ เขาสู้อยู่สายตาขององค์กรหญิงจุง โจวอย่างไม่สะทกสะท้าน พยักหน้ากล่าวว่า “ถูกต้อง ข้าคือคน หลอกลวง ความผิดทั้งหมดล้วนเป็นเพราะข้า ดังนั้นที่มาวันนี้ก็เพื่อ ต้องการให้เรื่องนี้มันจบลง”

“ฮ่า ฮ่า ทำไม อาจารย์ที่ปรึกษาระชั้นเซียนผู้ยิ่งใหญ่ไม่แก้ต่าง ให้กับตัวเองแล้วรี!” องค์กรหญิงจุงโจวหัวเราะเยือกเย็นด้วยเสียงอัน ดังออกมา

หลีชีเยมององค์กรหญิงจุงโจวด้วยท่าทีจริงจัง กล่าวอย่างไม่สะทก สะท้านว่า “มันไม่มีความจำเป็นต้องแก้ตัว ในเมื่อข้าก็ได้มาแล้ว ไม่ มีอะไรจะต้องไปแก้ตัวอีก”

องค์กรหญิงจุงโจวมองดูหลีชีเย จ้องมองหลีชีเยด้วยท่าทีดูร้าย จ้อง เขม็งอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานานมาก กล่าวน่าเกรงขามว่า “ตลอดเวลาที่ผ่านมา เจ้าเป็นคนที่พุดเก่งมากไม่ใช่รี? เจ้าสามารถ ในการวางแผนมาโดยตลอดไม่ใช่รี? เช่นนั้นก็ดี ข้าต้องการฟังคำ

แก้ตัวของเจ้า ข้าต้องการไต่ยื่นข้ออ้างของเจ้า! เจ้าหาข้ออ้างให้กับตัวเองเดี๋ยวนี้เลย!”

หลี่ซีเยมองดูองค์หญิงจุงโจว นิ่งเงียบไปพักหนึ่ง สุดท้าย เขาทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “หลังจากที่ราชวงศ์โบราณจุงโจวของพวกเจ้าถูกทำลายไป เทียนถูไต่อยู่ในฐานะไม่มีใครสามารถต่อกรได้อีกแล้ว ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาต้องการจับเป็นตัวของข้า เนื่องจากเขารู้ว่าข้ารู้ความลับมากมาย เขาต้องการไต่สิ่งที่อยู่ในทะเลแห่งความรู้ของข้า...”

“...ดังนั้น ข้าไต่แต่หลบซ่อนตัวอยู่เบื้องหลัง ให้กองทัพทั้งหมดหายสาบสูญไปในเก้าแดน รอคอยโอกาส เพื่อโจมตีครั้งเดียวให้ประสบความสำเร็จ ดังนั้นช่วงเวลาที่ยากลำบากพวกเราจำเป็นต้องหายสาบสูญไป หากข้าปรากฏตัวเมื่อใด เทียนถูไต่ต้องตามสังหารไปถึงนั่นทันทีเพื่อเอาชนะพวกเราในคราเดียว” ครั้นเอยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยต้องทอดถอนใจยาวออกมา

ความจริงแล้ว สิ่งนี้หาใช่เป็นการแก้ตัว สถานการณ์ ณ ตอนนั้นเป็นเช่นนี้จริง เขาเคยลอบสังหารราชันเซียนเทียนถูมาหลายครั้ง แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ ขุนพลที่อยู่ใต้บังคับบัญชาต้องได้รับความเสียหายอย่างหนัก สิ่งเดียวที่ทำให้เขารู้สึกเสียใจก็คือในยุคนั้นหากราชวงศ์โบราณจุงโจวยืนอยู่ข้างเดียวกันกับเขามาตั้งแต่ต้น

หรือบนโลกใบนี้ไม่มีคนชื่อราชันเซียนเทียนถู อเวจก็คงไม่
แข็งแกร่งมากถึงขั้นปกครองทั่วทั้งเก้าแดนได้ สร้างความ
เจริญรุ่งเรืองให้กับอเวจยุคแล้วยุคเล่า

“เหอะ อาจารย์ที่ปรึกษาราชันเซียนผู้ยิ่งใหญ่ของพวกเรา ก็มีวันที่
ต้องหายสาบสูญเพื่อหลบหลีกด้วยเหมือนกัน” องค์หญิงจุงโจวเก
ล่าเยาะเย้ย

หลี่ซีเยกล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “ใช่ว่าข้าจะไร้ผู้ต่อกรตลอดกาล ต้อง
ยอมรับว่าอเวจมีความแข็งแกร่งมาก เทียนถูก็คือราชันเซียนที่ยอด
เยี่ยมมาก ในสมัยนั้น ข้าไม่สามารถทำลายอเวจได้ ไม่สามารถทำ
อะไรเทียนถู บอกได้คำเดียว ข้ายังไม่แข็งแกร่งพอ”

“ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ขอเพียงมีชีวิตอยู่ ต่อให้กาลเวลาจะ
ยากลำบากเพียงใดก็ตาม ก็สามารถผ่านมันไปได้ ขอเพียงยืนหยัด
ก็จะชนะ” หลี่ซีเยเอ่ยอย่างช้าๆ

ความจริงสำหรับเขาแล้ว ในยุคที่อเวจเรืองอำนาจเต็มที่ ยุคที่อยู่ใน
ความปกครองของเทียนถู ไม่ว่าจะสำหรับเก้าแดน สำหรับเผ่าพันธุ์
มนุษย์ หรือว่าอิกาทมิฬที่ต่อมาภายหลังได้กลายเป็นอาจารย์ที่

ปรึกษาของราชันเซียนแล้ว ล้วนแล้วแต่อยู่กันอย่างยากลำบาก
ด้วยศัตรูแข็งแกร่งเหลือเกิน!

องค์หญิงจงใจถึงกับนั่งเสียบเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ เนื่องจาก
นางก็คือผู้ที่เกิดอยู่ในยุคนั้นนั่นเอง นางจึงเข้าใจถึงความมืดมิด
ของยุคนั้น รู้ว่ามันไม่ง่ายเลยสำหรับยุคนั้น

“คงได้รับทุกข์ทรมานมากเลยสินะ” เมื่อนึกถึงยุคที่อเวจีปกครอง
เก้าแดน ราชันเซียนเทียนถุ่ยโสโห้หัง ทำให้องค์หญิงจงใจถึงกับ
เหม่อลอย ทำให้คำกล่าวที่นุ่มนวลหลุดปากออกมาอย่างไม่รู้ตัว

หวนระลึกถึงวันเวลาที่ผ่านไป หลี่ชียเอ่ถึงกับทอดถอนใจออกมา
เบาๆ กล่าวว่ “นับว่ายังดี ที่เข้าไปให้กองทัพหลบเข้าไปอยู่ในที่ที่
อันตรายที่สุด อยู่เบื้องหน้าเทียนถุ่ย วันเวลาที่ยากลำบากกว่านั้นก็
ผ่านมาแล้ว มันซาชินเสียแล้ว อย่างไม่รู้ตัว”

“ไม่ว่าจะพูดอย่างไร ไม่ว่าเจ้าจะอาศัยข้ออ้างอย่างไร มันก็ไม่
สามารถเปลี่ยนแปลงความจริงการเป็นคนหลอกลวงของเจ้าไป
ได้!” ในที่สุด องค์หญิงจงใจเงยหน้าขึ้น จ้องเขม็งหลี่ชียเอ่อย่างน่า
เกรงขาม

“ข้ารู้ ในใจของเจ้าข้าก็คือคนหลอกลวง” หลี่ซีเยพยักหน้าด้วยท่าทีจริงจัง กล่าวว่ “ไม่ว่าจะว่าอย่างไร เรื่องนี้ความผิดอยู่ที่ข้า ดังนั้นข้าจึงอยากแก้ไขปัญหาเรื่องนี้”

ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้ หลี่ซีเยจ้องมองดวงตาทั้งสองของนาง กล่าวว่ “ชาตินี้ข้าได้ช่วงชิงร่างเดิมของข้ากลับคืนมาได้ ข้าจึงตั้งใจจะรบให้ถึงที่สุด ดังนั้นเรื่องที่ควรสะสางก็ให้มันได้สะสางเสียให้หมด เหตุใดข้าจึงไปหาเจ้าที่สุสานเทียนกุ? เป็นเพราะต้องการค้นร่องหลอมเขียนหยินหยางอย่างนั้นหรือ? บอกตามตรงเลยนะ ข้าสามารถแลกอาวุธราชันกับคนอื่นๆ ในสุสานเทียนกุได้ทั้งนั้น”

“ที่ข้าไปหาเจ้า เพราะข้าต้องการให้เจ้าได้รู้ความจริง!” หลี่ซีเยจ้องมองเข้าไปยังนัยน์ตาทั้งสองขององค์หญิงลู่โจวอย่างลึกซึ้ง

ตอนที่ 1021 คือรักหรือเกลียด

<https://novel-lucky.com>

“อย่างนั้นรี?” สำหรับคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียเอ องค์กรหญิงล่งโจวเพียงมองหลี่ชียเออย่างเย็นชา ดูจากท่าทีของนางแล้ว นางไม่เชื่อในคำพูดของหลี่ชียเอเอาเสียเลย

“ถ้าหากเจ้าไม่เชื่อ ข้าก็จนปัญญา” หลี่ชียเอกล่าวน้ำเสียงราบเรียบว่า “ก่อนศึกครั้งใหญ่ สิ่งที่ต้องระสาง ข้าจะต้องระสางให้ได้ ที่ข้าไปหาเจ้าที่สุสานเทียนกู่ นั้น ข้าเพียงต้องการให้เจ้าได้รับรู้ว่าเรื่องราวของฉู่หยุนเทียนในครั้งครานั้น แท้จริงมันเป็นอย่างไรกันแน่ หากเจ้ารู้ความจริงแล้วข้าเชื่อว่าเจ้าต้องมิกำลังใจที่จะออกไปจากสุสานเทียนกู่”

“ฮึ...” ในเวลานี้ องค์กรหญิงล่งโจวส่งเสียงฮือออกมาอย่างเยือกเย็น กล่าวน้ำเกรงขามว่า “ฟังดูแล้ว เหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแล้วแต่อยู่ในความคาดคิดของเจ้าอย่างนั้น”

“แต่เจ้าก็ได้ไปที่ทำน้ำอเวจี” หลี่ชียเอมองดูองค์กรหญิงล่งโจวด้วยท่าทีจริงจัง กล่าววว่า “เมื่อเจ้ารู้แล้ว เจ้าก็จะอาศัยความพยายามอย่างมากเพื่อไปจากสุสานเทียนกู่ เพื่อกลับมายังโลกนี้อีกครั้งหนึ่ง เรื่องราวระหว่างเจ้ากับข้าก็สมควรมืบทสรุป ท่ามกลางแม่น้ำอเวจี

นั่น ที่นั่งของเรืออเวจีเข้ากันไว้ให้กับเจ้าหนึ่งที เวลานี้เจ้าก็ได้มีชีวิต กลับออกมาแล้วมิใช่รี?”

องค์หญิงจุจวณิ่งเงียบไม่พูดไม่จาเป็นเวลานานมาก นางยังคง ล้องเหม็งไปยังหลี่ชียเอ่ด้วยท่าทีน่าเกรงขาม ดูเหมือนว่านางยังไม่ได้ ฝอนคลายลงจากคำพูดของหลี่ชียเอ่ หรือบางทีคำพูดของหลี่ชียเอ่ไม่ ทำให้นางซาบซึ้งใจ

“เจ้ามั่นใจ ว่าเจ้าไม่ได้มาด้วยเรื่องของทางข้างเผือกสายนี้?”

“ถ้าหากเจ้าจะเข้าใจเช่นนี้ ขอบอกได้แต่เพียงว่าเสียใจที่เจ้าไม่เคย เข้าใจข้า สำหรับเจ้าแล้ว ข้าเป็นได้เพียงคนแปลกหน้าคนหนึ่ง เท่านั้น หรือจะกล่าวว่า ข้าเป็นคนหลอกลวงที่เลวทรามต่ำช้าไร้ ยางอาย” หลี่ชียเอ่มองดูองค์หญิงจุจวณิ่งเงียบที่หนึ่งรู้สึกหมดอารมณ์ กล่าวว่ “ถ้าหากว่าเจ้าคิดว่าข้าวางแผนให้ร้ายทุกอย่างก็เพื่อทาง ข้างเผือกนี้ละก็ เจ้าจะคิดอย่างไรก็เป็นเรื่องของเจ้า ครานั้นข้าทำ ไม่ถูก ความผิดในครั้งนั้นข้าจะชดเชยคืนให้กับเจ้า!”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ่รู้สึกหมดอารมณ์จึงจะหันหลังจาก ไป

“เจ้าหยุดอยู่ตรงนั้น!” เมื่อองค์หญิงจุงโจวเห็นหลี่ชียเอะจะหันหลังจากไป พลันส่งเสียงอэндังออกมา แต่หลี่ชียเอะไม่สนใจ ยังคงเดินออกไปด้านนอก

“ฉุ่หยุนเทียน! เจ้าหยุดอยู่ตรงนั้นนะ เจ้าอย่าลืมเรื่องราวทุกอย่างที่เจ้าเคยกล่าวเอาไว้ในจดหมายสิ!” องค์หญิงจุงโจวร้องกล่าวเสียงอэндังออกมาว่า “เจ้าเคยสัญญาอะไรเอาไว้? หรือเจ้าลืมไปแล้วหรือ? เจ้าบอกว่าจะปกป้องข้าตลอดชีวิต สัญญาที่เจ้าให้เอาไว้ไปอยู่ไหน!”

หลี่ชียเอะที่กำลังเดินออกไปข้างนอกพลันหยุดกึกแล้วหันหลังกลับมา มองดูองค์หญิงจุงโจวอย่างช้าๆ กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “ข้าเคยสัญญาเอาไว้จริง แต่เวลานี้เจ้ายากจะมีผู้เทียบเทียม เวลานี้เจ้าไม่ต้องการการคุ้มครองจากข้าแล้ว”

“อย่างนั้นรี?” องค์หญิงจุงโจวกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “พวกเราไม่มีวันจบ! เจ้าอย่านึกนะว่าได้เลือกเรืออเวจีให้แล้ว เรื่องราวระหว่างเจ้ากับข้าก็เป็นอันเลิกรา!”

หลี่ซีเย่หนึ่งเงียบครู่หนึ่ง จากนั้นกล่าวน้ำเสียงเรียบเฉยว่า “ข้ารู้ เป็น เพราะข้าที่หลอกลวงเจ้า เป็นเพราะข้าที่ทำให้เจ้าต้องเสียเวลาไป โดยไร้ประโยชน์ชั่วชีวิต ทุกอย่างมันเกิดขึ้นเพราะข้า...”

“พูดง่ายดีนี่” องค์กรหญิงจูงโจวกล่าวน้ำเสียงน่าเกรงขาม “เจ้ารู้ หรือไม่ว่าชีวิตของข้าผ่านมาอย่างไร? ภายใต้การครอบงำของ อเวจี เพื่อตามหาความจริง ข้าต้องไปทั่วทั้งเก้าแดน เป็นศัตรูกับ อเวจี เป็นศัตรูกับเก้าแดน ข้าต้องการรู้เพียงคำตอบเดียว ข้าอยาก รู้ว่าฉุ่หยุนเทียนฝังอยู่ที่ไหน! เพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบนี้ ข้าไม่ยี่หระ ที่จะเป็นศัตรูกับทุกๆ คน...”

“ข้ารู้” หลี่ซีเย่กล่าวเรียบเฉยว่า “ดังนั้นข้าจึงได้ปฏิบัติตามคำมั่น สัญญาของข้า หากไม่มีใครคอยช่วยเหลือเจ้าล่ะก็ เจ้าคิดว่าเจ้า สามารถกลับออกมาได้อย่างปลอดภัยภายใต้เงื้อมมือของเทียนถู อย่างนั้นหรือ?”

“เป็นเจ้าหรือ?” ดวงตาทั้งสองขององค์กรหญิงจูงโจวพุ่งตรงไป ข้างหน้า จ้องเขม็งไปที่หลี่ซีเย่อย่างน่าเกรงขาม

“จะเป็นใครมันก็ไม่สำคัญ ข้าเพียงต้องการบอกกับเจ้าว่า ข้า ปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาของข้า” หลี่ซีเย่กล่าวท่าทีเรียบเฉยว่า

“ถ้าหากเจ้าจะบอกว่า ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่เป็นแผนการของข้า เพียงเพื่อต้องการให้ได้มาซึ่งทางข้างเผือกสายนี้ ข้าคงบอกได้ เพียงคำว่าผิดหวังมาก”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้ หลี่ชีย่ล้องมององค์หญิงจุงโจวด้วยท่าทีเรียบเฉย “ถูกต้อง ข้าณะเป็นคนหลอกลวง ไม่ผิด ครานั้นข้าได้หลอกลเจ้าจริง แต่หากจะกล่าวว่า เพื่อให้ได้มาซึ่งทางข้างเผือกสายนี้แล้ว ต้องอาศัยแผนการนี้มาให้ร้ายเจ้ากล่าวสำหรับข้าแล้ว มันเป็นการเสื่อมเสียต่อสติปัญญาของข้า!”

“ฮึ เจ้าเป็นคนหลอกลวงตลอดมา” เวลานี้ องค์หญิงจุงโจวส่งเสียงฮือออกมาอย่างเยือกเย็น แต่เห็นได้ชัดเจนว่าท่าทีของนางอ่อนลงมากแล้ว ไม่ได้มีท่าทีกล่าววาจาฉะฉานใส่ผู้อื่น นางกำลังรู้สึกเหมือนว่าตัวเองไร้เหตุผล

“ถูกต้อง ในใจของเจ้าข้าคือคนหลอกลวงจริงๆ ” หลี่ชีย่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ “ไม่ต้องการจะพูดอะไรอีกต่อไป

องค์หญิงจุงโจวสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง นางเงยหน้าขึ้นและล้องเขม็งไปที่หลี่ชีย่ ยังคงเยือกเย็น กล่าวน้ำเสียงจริงจังว่า “เจ้าค้นหามาถึงที่นี่ได้อย่างไรกัน?”

“สิ่งนี้สำหรับข้าแล้วไม่ยากเย็นอะไร” หลี่ชียเอ่กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “ครานั้นที่ราชวงศ์โบราณลงโจวถูกทำลาย ได้ส่งตัวคนแก่ หลบหนีและบวชเป็นพระ ข้าก็รู้ทันทีว่าบรรพบุรุษของราชวงศ์โบราณลงโจวได้มีทางหนีที่ไล่เอาไว้แต่แรกแล้ว ปฐมบรรพบุรุษราชวงศ์โบราณลงโจวของพวกเจ้าไม่ได้เอาทางข้างเผือกสายนี้ไปไว้ที่ภายในราชสำนัก แต่ทิ้งมันเอาไว้ที่นี่ตั้งแต่ต้น”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ่จ้องมององค์หญิงลงโจว กล่าวว่า “ถ้าหากข้าต้องการได้ทางข้างเผือกสายนี้ละก็ ข้าไม่จำเป็นต้องรอจนถึงวันนี้! สำหรับข้าแล้ว สิ่งนี้นับเป็นไฟตายที่ดีใบหนึ่งในยุคอเวจีเท่านั้น ถึงไม่มีไฟตายใบนี้ ข้าก็สามารถทำลายอเวจีได้เช่นกัน!”

“ข้าพูดได้ย่อมทำได้!” สุดท้ายแล้ว หลี่ชียเอ่สู้อย่างตาที่เยือกเย็นขององค์หญิงลงโจวอย่างไม่สะทกสะท้าน

องค์หญิงลงโจวไม่ต้องการสบสายตากับหลี่ชียเอ่ นางหลับตาลง แต่ท่าทีเย็นชาและไม่พูดอะไรออกมา

ในขณะที่ หลี่ชียเอ่ได้หยิบเอาคั่นฉ่องหลอมเขียนหยินหยางออกมาอย่างช้าๆ แล้ววางมันลงกับพื้น “เจ้าได้รับการต่ออายุชีพและกลับสู่โลกปัจจุบัน ข้าดีใจด้วยนะ ในที่สุดเจ้าก็ได้กลับมายังโลกนี้ได้อีก ของวิเศษชิ้นนี้ก็สมควรคืนกลับไปยังเจ้าของแล้ว”

“เจ้าคิดว่าแค่นี้ก็จบสิ้นแล้วหรือ นี่นะหรือสิ่งที่เจ้าชดเชยคืนให้กับข้า?” องค์หญิงจุงโจวเอ่ยน้ำเสียงจริงจัง

หลี่ชียเอ่ส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ไม่ นี่เป็นเพียงจะบอกว่า ข้ามีความจริงใจที่จะสะสางเรื่องนี้ให้จบ ขอเพียงเจ้าว่ามา ข้าจะชดเชยให้เจ้า”

“เจ้าจะเอาอะไรมาชดเชย!” องค์หญิงจุงโจวกล่าวเสียงน่าเกรงขาม สายตาที่เยือกเย็นล่องเขม็งไปที่หลี่ชียเอ่

หลี่ชียเอ่ถึงกับนิ่งเงิบครู่หนึ่ง ในที่สุดเขาไม่ได้พูดอะไรออกมา เขาเข้าใจ สิ่งที่องค์หญิงจุงโจวต้องการไม่ใช่สมบัติวิเศษ!

“พวกเราไม่จบแน่!” ท้ายสุด องค์หญิงจุงโจวได้กล่าวน่าเกรงขามออกมา

หลี่ซีเยมองดูองค์หญิงจุงโจวที่มีท่าทีเย็นชาไร้ความปราณี พยักหน้ากล่าวว่า “ข้ารู้ เจ้าจะคิดบัญชีกับข้า ข้าจะไม่หลบหนีไปไหน ข้าเชื่อว่าอีกไม่นานเจ้าก็สามารถออกจากที่นี่ได้ ข้าจะรอเจ้าอยู่ที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะนี้แหละ เจ้าจะคิดบัญชีกับข้า ข้าพร้อมรอเจ้าทุกเวลา”

“ฮึ...” สุดท้าย องค์หญิงจุงโจวส่งเสียงฮือออกมาเยือกเย็น “ไม่รู้เหมือนกันว่าตกลงคือความแค้นหรืออะไรกันแน่

ท้ายสุด หลี่ซีเยนั่งเฝ้ายอมอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นหันหลังเดินจากไป เดินไปได้ไม่กี่ไกลก็หันหลังกลับมาอีก มองดูองค์หญิงจุงโจวท่าทีจริงจังกล่าวว่า “ข้าชื่อหลี่ซีเย ไม่ใช่หยุนเทียน! แน่นอน หากเจ้าต้องการคิดบัญชีกับฉุ่หยุนเทียนล่ะก็ ฉุ่หยุนเทียนยังคงรอเจ้าอยู่!” กล่าวจบหันหลังจากไป

องค์หญิงจุงโจวมองดูเงาหลังของหลี่ซีเยจากไปไกล ไม่พูดไม่จาเป็นเวลานาน “ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าไรแล้ว นางตัวต้วมมือทีหนึ่ง คันฉ่องหลอมเขียนหยินหยางกลับเข้าไปอยู่ในมือของนาง มองดูหลี่ซีเยที่หายไป หอดถอนใจออกมาเบาๆ พิมพ์แผ่วเบาว่า “เวรกรรม...”

หลี่ชีย่เดินทางออกจากวัด ว่อหลงเสวียนติดตามเขามาทางด้าน
หลังติดๆ อยู่อย่างนั้น

หลี่ชีย่ต้องเหลือบมองว่อหลงเสวียนที่ตามติดตัวเอง กล่าวว่า "ชั่ว
ดีอย่างไรเจ้าก็เป็นถึงเจ้าสำนัก เจ้าจะมาแต่ตามกันข้าอยู่อย่างนี้
เพื่ออะไรกัน?"

กลายเป็นว่าว่อหลงเสวียนในเวลานี้เลียนแบบหลี่ชีย่ที่เอ้อระเหยไม่
รีบเร่งไม่ช้าเกินไปอย่างนั้น กล่าวว่า "ถนนออกจะกว้างใหญ่ ต่าง
คนต่างเดิน ไฉนเจ้าต้องหาว่าข้านะเดินตามเจ้าให้ได้"

หลี่ชีย่เหลือบตามองนางที่หนึ่งกล่าวว่า "นั่งหนู เจ้าเชื่อหรือไม่ว่า
ข้าจะจับเจ้าโยนลงไปใถ้ำมารที่น้ำกล้วที่สุด ให้เจ้าติดอยู่ในนั้น
ออกมาไม่ได้ตลอดกาล"

"โยนสิ เจ้าโยนสิ" ในขณะนี้ ว่อหลงเสวียนยืนเท้าสะเอว แอ่นอกที่
ชูชันของนาง แม้นางจะมีฐานะสูงส่ง เวลานี้กลับมีท่าทีใจกล้าไร้
เหตุผลอยู่สามส่วน

หลี่ซีเยมองดูว่หลงเสวียนแวนหนึ่ง ชีคร้านจะกล่าวมากความหัน
หลังออกเดินไปทันที

ว่หลงเสวียนเร่งรีบตามติดไปเดินตีคู่กับหลี่ซีเย กล่าวว่า “เป็นไร
ไป ไม่พอใจหรือไง? ผู้หญิงคนเมื่อครูเป็นใคร? คู่รัก เพื่อนหญิง?
ทะเลาะกับนางมารี?”

เวลานี้ว่หลงเสวียนที่มีฐานะเป็นเจ้าของสำนักพามังกรหมอบ กลับ
แลดูเหมือนอนุภักวิญญาณแห่งความสอดรู้สอดเห็นที่ร้อนรนเข้าสิง ดู
อยากรู้อยากเห็นเหลือเกินคอยแต่จะสืบเสาะหาข่าวอย่างนั้น

หลี่ซีเยไม่สนใจต่อนาง เดินทางมุ่งหน้าไปเรื่อยๆ ขณะที่ว่หลง
เสวียนยังไม่ตายใจ ตามหลี่ซีเยไปเรื่อยๆ ทุกฝีก้าว

“เออละ ไม่พูดถึงเรื่องนี้ก็ได้ พวกเรามาเปลี่ยนหัวข้อคุยเป็น
อย่างไร?” ว่หลงเสวียนกล่าวว่า “พูดเกี่ยวกับเรื่องของเจ้าเป็น
อย่างไร? เจ้าสังกัดสำนักไหนหรือ ทำไมก่อนหน้านี้ไม่เคยได้ยิน
ชื่อคุณหยุนเทียนมาก่อน”

หลี่ซีเยเหลือบมองนางที่หนึ่ง กล่าวว่า “นังหนู เจ้าต้องการรู้เรื่อง
อะไร?”

ว่อหลงเสวียนทำหน้าที่เอียงคอ เวลานี้ท่าที่เช่นนี้ของนางดูน่ารักอยู่ บ้าง ไม่เหมือนเป็นดาวรุ่งที่อยู่สูงเด่น ยิ่งไม่เหมือนกับผู้ที่มีตำแหน่งสูงและมีอำนาจ นางยิ้มกล่าวว่า "ข้าต้องการรู้ประวัติความเป็นมาของเจ้า"

หากไม่เป็นเพราะใบหน้าของนางที่ถูกปกปิดเอาไว้ จะต้องได้เห็นรอยยิ้มที่งดงามยิ่งเหมือนดั่งบุปผาแรกแย้มอย่างนั้นแน่นอน

"ไม่รู้" หลี่ชียเอตอบท่าที่เฉยเมย จากนั้นเดินทางต่อไปข้างหน้า

ว่อหลงเสวียนยังไม่ยอมแพ้ ยังคงไล่ตามหลี่ชียเอไป แลดูมีอารมณ์ดีเป็นพิเศษ เลียนแบบท่าที่ของหลี่ชียเอ กล่าวท่าที่เอ้อระเหยว่า "เช่นนั้น พวกเรามาพูดคุยถึงเรื่องเผ่าที่หลงเหลือใต้ทะเลลึกนั้นเป็นเช่นใด?"

"เจ้าต้องการรู้เกี่ยวกับความลึกลับพิสดารของสายเลือดเจ้านะสิ" หลี่ชียเอกล่าวพร้อมกับเหลือบตามองดูว่อหลงเสวียนที่หนึ่ง

“ถูกต้อง” วอหลงเสวียนก็ไม่ได้บ่งชี้แต่เพียงอย่างเดียว กล่าวว่าเป็นไปตามที่เจ้าพูด ผามังกรหมอบของข้ารู้เรื่องเกี่ยวกับสายเลือดโบราณนับว่าน้อยมาก ได้โปรดชี้แนะด้วย”

“ชี้แนะชี้ว่าจะไม่ได้” หลี่ชียเอ่ก็กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “เจ้าสามารถทำอะไรกับข้า?”

“เจ้าต้องการอยากได้อะไร?” วอหลงเสวียนก็ไม่ทำอะไรอีตอาด ยืดอาดแต่เพียงอย่างเดียว กล่าวอย่างไม่ลังเล

หลี่ชียเอ่มองหน้านางที่หนึ่ง กล่าว “บอกตามตรงเลยนะ สิ่งของผามังกรหมอบที่สามารถทำให้ข้าสนใจได้มีเพียงไม่กี่ชิ้นเท่านั้น แม้ว่าพวกเจ้าจะเป็นสำนักที่เก่าแก่ยิ่งแห่งหนึ่ง ทั้งยังเป็นเผ่าพันธุ์ที่หลงเหลือมาจากใต้ทะเลลึก ถึงแม้ว่าบรรพบุรุษของพวกเจ้าจะได้นำเอาของล้ำค่าขึ้นมาไม่น้อย เสียตายเกือบจะสูญหายไปจนหมดแล้ว ถึงแม้ว่ายังมีบางส่วนที่ยังเอาออกมาแสดงออกหน้าออกตาได้ แต่ก็ไม่แน่ว่าข้าจะเห็นพวกนั้นอยู่ในสายตา”

ตอนที่ 1022 ไปเจียนเงิน

<https://novel-lucky.com>

“เจ้า...” วอหลงเสวียนถึงกับจ้องมองหลี่ชียเอด้วยอาการโมโหพืดพืด ผามังกรหมอบของพวกเขา นับเป็นสำนักเจ้าลัทธิในแดนมหาสมุทร อุดร เป็นสำนักที่เก่าแก่ มีธาตุแท้ภายในที่แข็งแกร่งมาก เวลานี้ กลับกลายเป็นไร้ค่าเมื่อออกจากปากของหลี่ชียเอ

“แต่ว่านะ” ยากนักที่จะเห็นรอยยิ้มของหลี่ชียเอในเวลานี้ เขาจ้องมองวอหลงเสวียนแล้วกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ถ้าหากเจ้าเป็นสาว อุ๋นเตียงให้กับข้า ข้าอาจพิจารณาชี้แนะให้เจ้าได้บ้าง”

“ฝันไปเถอะ” วอหลงเสวียนมองค้อนหลี่ชียเอกล่าวด้วยท่าที่ไม่พอใจอย่างยิ่ง

หลี่ชียเอทำท่ายกไหล่ กล่าวเอ้อระเหยว่า “เป็นเจ้าพลาตโอกาสฟ้าประทานเองนะ” ขาดคำ ก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

วอหลงเสวียนยังคงไม่คิดที่จะละทิ้งเร่ร่อนก้าวเท้าตามไปให้ทัน “พวกเราจะไปไหนกัน?”

หลี่ชีย่ไม่ตอบ เดินต่อไปเรื่อยๆ ขณะที่ว่อหลงเสวียนก็ไม่สนใจ
ยังคงตามติดอยู่ด้านหลังหลี่ชีย่ต่อไป ท่าที่เหมือนว่าข้าเอาแน่
อย่างนั้น

ในที่สุดหลี่ชีย่ได้มาถึงและหยุดลงยังวัดที่มีขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง
จ้องมองวัดนั้นที่อยู่ตรงหน้า

ด้านนอกของวัดแห่งนี้ มีผู้มีจิตศรัทธาหญิงชายจำนวนมาก บ้าง
ก็กราบลงกับพื้น เพื่อต้องการบวชในพระพุทธศาสนา บ้างก็
กราบสามครั้งคำนับเก้าครั้ง จุद्धูปบูชาด้วยความศรัทธา และบาง
คนที่คุกเข่าอยู่ตรงนั้นไม่ยอมลุกขึ้น เพื่อต้องการพบกับอริยะสงฆ์
...

ในบรรดาผู้มีจิตศรัทธาชายหญิงที่คุกเข่ากราบไหว้อยู่ด้านหน้า
ของวัดนั้น กลับมีจำนวนไม่น้อยที่เป็นผู้บำเพ็ญตน

โดยปกติทั่วไปแล้ว ผู้บำเพ็ญตนจะไม่นับถือศาสนาพุทธ แต่ทว่า
เมื่อมาถึงที่ราบสูงผิงพุทธะแล้วทุกอย่างก็แปรเปลี่ยนไป โดยเฉพาะ
กับผู้บำเพ็ญตนที่มีทักษะอ่อน เมื่ออาศัยอยู่บนที่ราบสูงผิงพุทธะ
เป็นเวลานาน ก็จะได้รับผลกระทบจากกลิ่นอายพุทธะที่ยิ่งใหญ่ของ

ที่ราบสูงฝั่งพุทธะ ถูกโน้มน้าวโดยกลิ่นอายพุทธะ ทำให้ค่อยๆ มีความคิดละจากทางโลก และต้องการบวชในพระพุทธศาสนา

สำหรับผู้ที่ต้องการบวชเป็นพระบนที่ราบสูงฝั่งพุทธะแล้ว ไม่ว่าจะ เป็นผู้บำเพ็ญตน หรือมนุษย์ปุถุชนธรรมดา ทางเลือกที่ดีที่สุดย่อม เป็นวัดลานถั่ว หรือไม่ก็วัดที่อยู่ในเครือสืบแปดแห่ง หรือก็คือที่มี นามว่าวัดจตุธาต

ทว่าอย่าว่าแต่วัดลานถั่วเลย ต่อให้เป็นวัดจตุธาตจำนวนสืบแปด แห่งก็ยากที่จะเข้าไปได้ ต่อให้เป็นदारुंगที่ยโสโอห่งเพียงใด กระทั่ง จักรพรรดิเทพที่แข็งแกร่งไร้ผู้เทียบเทียม คิดจะเข้าไปยังวัดจตุธาต ทั่งสืบแปดแห่งก็ไม่ใช่เรื่องง่ายตาย หากยังไม่สามารถบรรลุธรรมะ ถึงขั้นนั้น วัดทั้งสืบแปดแห่งจะไม่ยอมให้ได้บวชอย่างแน่นอน

ถ้าหากว่าไม่สามารถเข้าบวชในวัดจตุธาตทั้งสืบแปดแห่งละก็ สำหรับผู้ที่ต้องการจะบวชในพระพุทธศาสนาจริงๆ แล้ว ยังมี ทางเลือกอีกมากบนที่ราบสูงฝั่งพุทธะ เนื่องจากที่ราบสูงฝั่งพุทธะมี วัดอยู่เป็นจำนวนมากมาย ดังนั้นผู้คนจำนวนมากจึงเลือกบวชวัด หนึ่งวัดใดเพื่อปฏิบัติธรรม หลังจากที่ได้ปฏิบัติธรรมจนถึงระดับ หนึ่งแล้ว ค่อยหาทางเข้าบวชในวัดจตุธาตทั้งสืบแปดแห่งต่อไป

“พวกเราจะมาทำอะไรที่นี่?” เมื่อเห็นหลี่ชีย่ก้าวเดินเข้าไปยังวัด วอหลงเสวียนจึงเอ่ยถามขึ้น

“อภิปรายธรรม” หลี่ชีย่หัวเราะ พลันกลืนอายุพุทระอบอวล ร่างของหลี่ชีย่พลันมีการเปลี่ยนแปลง เหมือนดั่งเป็นอริยสงฆ์องค์หนึ่งอย่างนั้น

ช่วงเวลาต่อจากนี้ไป หลี่ชีย่ได้แวะเวียนไปยังวัดต่างๆ จำนวนมากของที่ราบสูงผิงพุทระ วัดที่เขาเลือกนั้นบางแห่งเป็นวัดขนาดใหญ่ที่มีชื่อเสียงโด่งดังของที่ราบสูงผิงพุทระ แต่บางแห่งก็เป็นวัดขนาดเล็กที่ไร้ชื่อเสียง

วัดทุกแห่งที่หลี่ชีย่เข้าไป ล้วนแล้วแต่ไปอภิปรายธรรมกับอริยสงฆ์ของวัดนั้นๆ แทนที่จะบอกว่าเป็นการอภิปรายธรรม บอกว่าเป็นการชนะได้ในประโยคเดียวมากกว่า เพราะว่าไม่ว่าจะเป็นการฟังเทศนาธรรมจากอริยสงฆ์ หรือการอภิปรายธรรมกับอริยสงฆ์ เขามักจะถามคำถามข้อหนึ่งจนฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถโต้ตอบได้

เรียกได้ว่าหลี่ชีย่สามารถอาศัยเพียงคำพูดเดียวเอาชนะบรรดาอริยสงฆ์เหล่านั้น ทำให้พวกเขาต้องยอมศิโรราบ พ่ายแพ้ทั้งกายและใจ

ว่อหลงเสวียนติดตามอยู่ข้างกายของหลี่ชีย่ตตลอด เมื่อได้เห็นได้
ฟังหลี่ชีย่อภิปรายธรรมกับบรรดาอริยสงฆ์ทั้งหลาย ได้เห็นหลี่ชีย่
เอาชนะได้ในประโยคเดียว ทำให้ภายในใจของนางรู้สึกหวั่นไหวยิ่ง
นัก

สิ่งที่ทำให้ว่อหลงเสวียนต้องหวั่นไหวหาใช่เพราะหลี่ชีย่อาศัย
คำพูดประโยคเดียวที่เอาชนะคู่ต่อสู้ได้เท่านั้น แต่ที่น่ากลัวยิ่งไป
กว่านั้นก็คือ คำพูดทุกๆ คำพูด การเคลื่อนไหวทุกๆ ความ
เคลื่อนไหวก็คือมาตรฐาน และกลายเป็นมาตรฐานของศาสนา
พุทธ

เป็นไปดังที่เขาได้เคยพูดเอาไว้ว่า เขาก็คือพุทธะ ธรรมะของเขาก็
คือธรรมะของศาสนาพุทธ! ซึ่งนับเป็นเรื่องที่น่ากลัวอย่างยิ่ง

หนึ่งคำพูดกลายเป็นหลักธรรม เป็นเรื่องที่ยากจะจินตนาการได้
แม้ว่าเคยมีตำนานเล่าขานกันว่า พระสงฆ์ที่บรรลุเป็นพระโพธิสัตว์
สามารถอาศัยคำพูดเดียวตัดสินธรรมได้ แต่ในสายตาของว่อหลง
เสวียนแล้ว เกรงว่าหลี่ชีย่จะล้ำหน้าพระสงฆ์ที่บรรลุเป็นพระ
โพธิสัตว์อยู่มาก

การกระทำของหลี่ชีย่สร้างความสำเร็จให้กับว่อหลงเสวียนเป็นอันมาก หรือว่าคนชื่อฉู่หยุนเทียนตรงหน้าเป็นนักบวชจริงๆ ต้องการสำเร็จมรรคผลที่แท้จริงในพุทธศาสนาอย่างนั้นรี

แต่กลางสังหรณ์อย่างหนึ่งบอกนางว่า เรื่องนี้คงไม่ได้ง่ายดังที่คิด

หลังจากที่ติดตามหลี่ชีย่ท่องไปตามวัดขนาดใหญ่ไปแล้ว ว่อหลงเสวียนไม่เพียงรู้สึกมีนงง ตื่นตระหนก ที่ยิ่งกว่านั้นคือเป็นบททดสอบบทหนึ่งสำหรับนาง เนื่องจากกลิ่นอายความเป็นพุทธของหลี่ชีย่รุนแรงมากเหลือเกิน อีกทั้งมีแนวโน้มทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นไปอีก การติดตามอยู่ข้างกายหลี่ชีย่ส่งผลกระทบต่่ว่อหลงเสวียนอย่างยิ่ง เพราะความเป็นพุทธของหลี่ชีย่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อจิตแห่งเต้าของนาง

แม้ว่าหลี่ชีย่ไม่ได้ตั้งใจส่งกลิ่นอายพุทธะกระทบนางโดยตรง และหลี่ชีย่เองก็ไม่ได้อาศัยความเป็นพุทธไปโปรดนาง แต่การมาอยู่ข้างกายเขา ต่อให้หลี่ชีย่พยายามเก็บกลิ่นอายความเป็นพุทธเอาไว้ แต่ว่อหลงเสวียนยังคงได้รับพลังอำนาจที่ทรงพลังยิ่งทำให้จิตแห่งเต้าของนางถูกโน้มนำเข้าไป

ทำให้วอลงเสวียนจำต้องรักษาจิตแห่งเต่าให้มั่นคงเอาไว้ หากไม่
แล้วหากพลังเปลวเมื่อใด กลิ่นอายความเป็นพุทธก็เสมือนหนึ่งเป็น
น้ำที่แทรกซึมเข้าได้ทุกซอกซอมน!

แต่ก็เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้วอลงเสวียนยิ่งต้องการอยู่ข้างกายหลี่
ซีเย เพราะกล่าวสำหรับนางแล้วมันคือบททดสอบครั้งยิ่งใหญ่ หลี่
ซีเยเปรียบประดุจหินลับมีดก้อนหนึ่ง ความเป็นพุทธที่รุนแรงของหลี่
ซีเยสามารถขัดเกลาจิตแห่งเต่าของนางได้เป็นอย่างดี

วอลงเสวียนคือยอดฝีมือแห่งยุค ทั้งยังเป็นดาวรุ่งที่มีพรสวรรค์สูง
ยิ่ง นางสามารถรักษาจิตแห่งความเป็นเต่าได้อย่างมั่นคง แต่
สำหรับบุคคลอื่นอาจไม่แน่เสมอไป

ช่วงเวลาระหว่างนี้ หลี่ซีเยได้เดินทางไปยังวัดขนาดใหญ่ต่างๆ
หลายแห่ง กลิ่นอายความเป็นพุทธของเขาได้ส่งผลกระทบโดยตรง
ต่อพุทธศาสนิกชนชายหญิงเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะบรรดา
มนุษย์ปุถุชนหรือผู้บำเพ็ญตนที่มีความประสงค์ต้องการบวชใน
พระพุทธศาสนา ภายใต้ผลกระทบจากกลิ่นอายความเป็นพุทธ
ของหลี่ซีเย พวกเขาถึงกับต้องการเป็นสาวกของหลี่ซีเย หลี่ซีเย
ก้าวเดินไปที่ไหน พวกเขา ก็จะติดตามไปที่นั่น

แม้ว่าหลี่ซีเยจะไม่เคยได้เทศนาธรรมกับพวกเขาแม้แต่ครั้งเดียว ไม่เคยถ่ายทอดธรรมะให้กับพวกเขาแม้แต่บ่อย แต่ภายใต้พลังโน้มน้าวของกลิ่นอายความเป็นพุทธ จึงมีผู้ที่ติดตามเป็นสาวกของหลี่ซีเยทวีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

“ศาสนาพุทธช่างน่ากลัวเหลือเกิน” วอหลงเสวียนที่ติดตามหลี่ซีเย เมื่อได้พบเห็นภาพเช่นนี้แล้ว รู้สึกตระหนกยิ่งนัก ไม่เคยถ่ายทอดธรรมะ ไม่เคยเทศนาธรรมแม้แต่ครั้งเดียว ก็สามารถโปรดสาวกได้มากมายถึงเพียงนี้ อำนาจเช่นนี้แทบจะเทียบเปรียบเปรยได้กับวิฆเนศวรแล้ว

“มิฉะนั้นแล้ว เจ้าคิดว่าที่ราบสูงฝั่งพุทธะเป็นมาได้อย่างไร?” หลี่ซีเยยิ้มเฉยเมย กล่าวว่ “พุทธธรรมกว้างไกล สิ่งนี้คือความแตกต่างโดยสิ้นเชิงระหว่างศาสนาพุทธและการบำเพ็ญเพียรของเต๋า!”

วอหลงเสวียนถึงกับนั่งเงยบกับสิ่งนี้ ศาสนาพุทธไม่ฝึกเคล็ดวิชา แต่เมื่อบรรลุถึงจุดๆ หนึ่ง โดยเฉพาะเฉกเช่นหลี่ซีเยที่หนึ่งประโยคกลายเป็นธรรมะ น่ากลัวเสียยิ่งกว่าผู้บำเพ็ญตนกระทั่งระดับปราชญ์เสียอีก

ระหว่างที่หลี่ชียเอเดินทางไปยังวัดขนาดใหญ่ต่างๆ เพื่ออภิปรายธรรมะนั้น ปราบกฏยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่มายังที่ราบสูงผิงพุทธะ อีกทั้งยังเป็นบุคคลระดับปราชญ์เป็นจำนวนมาก กระทั่งมีชาติกำเนิดมาจากสายสำนักราชันเซียนที่โด่งดัง

แน่นอนที่สุดว่าคนเหล่านี้ไม่ได้มาเพราะนับถือในศาสนาพุทธ การมาถึงของพวกเขาได้สร้างความศึกคักให้กับที่ราบสูงผิงพุทธะที่เดิมมีความเจริญรุ่งเรืองอยู่แล้วให้ศึกคักเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิมอีก

การปราบกฏตัวของผู้ยิ่งใหญ่บนที่ราบสูงผิงพุทธะนี้ ได้ทำให้เกิดการคาดเดามากมาย เนื่องจากผู้คนจำนวนมาก โดยเฉพาะบรรดาผู้บำเพ็ญตนที่กำเนิดมาจากสำนักขนาดเล็ก พวกเขาไม่รู้ว่าบรรดาผู้ยิ่งใหญ่เหล่านี้มาที่ที่ราบสูงผิงพุทธะด้วยเหตุใด

“ได้ยินว่าแคว้นพุทธะจะเปิดแล้ว จึงมีจักรพรรดิเทพที่ต้องการมานมัสการ” มีข่าวลือที่แพร่กระจายอยู่บนที่ราบสูงผิงพุทธะ

แต่ก็มีข่าวที่มาจากผู้ที่รู้ข่าวได้วงไวกล่าวว่า “ไม่ใช่แคว้นพุทธะจะเปิด แต่เป็นเพราะมีผู้ที่ขึ้นสู่อสวรรค์ เป็นพระเถระที่บรรลุมรรคผลรูปหนึ่ง หากท่านจะขึ้นสู่อสวรรค์ แคว้นพุทธะย่อมต้องเปิด กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนจำนวนมาก กระทั่งระดับปราชญ์ที่ยิ่งยโส

โอหังแล้ว หากสามารถเห็นการขึ้นสู่สวรรค์กับตาตนเอง ย่อม
นับเป็นโชคที่มหัศจรรย์อย่างหนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้น หากสามารถพบ
พบกับการขึ้นสู่สวรรค์ เก่งกว่าน่าจะมีประโยชน์มากมายนัก!”

“ขึ้นสวรรค์...” เมื่อมีข่าวลือสะพัดออกมาเช่นนี้ แม้แต่ผู้บำเพ็ญตน
จำนวนมากที่กำลังต้องการบวชในพุทธศาสนา ยังรู้สึกใจเต้นตุ้ม
ตามกับข่าวนี้

มีผู้บำเพ็ญตนกล่าวว่า “มีตำนานว่ากันว่า หากพระเถระที่ได้ขึ้น
สวรรค์ ย่อมต้องสลесิ้นแล้วทุกสิ่ง เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว หาก
สามารถได้มาซึ่งจีวรและบาตรของพระเถระผู้นั้นไว้ในครอบครอง
ย่อมสามารถสำเร็จมรรคผลได้เช่นกัน”

ในเวลานี้ปรากฏข่าวลือมากมายแพร่สะพัดอยู่ที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะ
โดยเฉพาะข่าวเรื่องพระเถระขึ้นสวรรค์ได้แพร่สะพัดในแดนขาด
ทักซิณแล้ว ทำให้มีผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากทะลักเข้าสู่ที่ราบสูงฝั่ง
พุทธะเป็นจำนวนมากยิ่งขึ้นไปอีก เนื่องจากทุกคนต่างต้องการได้
ครอบครองจีวรและบาตรที่อยู่ในตำนาน

ระหว่างนี้บรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีชื่อเสียงจำนวนมากต่างมายังที่
ราบสูงฝั่งพุทธะ จำนวนนี้ผู้ที่เด่นดังเป็นพิเศษต้องยกให้กับผู้มี

ฉายาว่าเทพสงครามอย่างเป่าจู้เหรินหวาง มนุษย์เทพลี้คังหวู่ตี้ ยังมีผู้ที่มาจากที่รกร้างประจิมอย่างเช่นจ้านซือเป็นต้น!

โดยเฉพาะเป่าจู้เหรินหวางเวลานี้นับว่าโด่งดังขึ้นมาอย่างรวดเร็วจนไม่มีใครสามารถขวางเขาได้ เขาได้เอาชนะว่อหลงเสวียนได้อีกครั้ง ทำให้ชื่อเสียงของเขาเด่นดังเป็นอันมาก กระทั่งมีผู้กล่าวว่าชื่อชั้นของเขาเวลานี้อยู่เหนือลี้คังหวู่ตี้แล้ว หรือต่อให้ไม่อยู่เหนือก็คงอยู่เคียงคู่กับลี้คังหวู่ตี้แล้วเวลานี้

ความจริงแล้วใช้ว่าจะมีเพียงเป่าจู้เหรินหวาง และลี้คังหวู่ตี้ที่ปรากฏตัวยังที่ราบสูงผิงพูทระเท่านั้น ระหว่างนี้ผู้ที่เร่งรีบรุดมายังที่ราบสูงผิงพูทระได้เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในจำนวนนั้นย่อมไม่ขาดดาวรุ่งผู้ปราดเปรื่องน่าทึ่งอยู่แล้ว

ไปเจี้ยนเจินก็คือหนึ่งในจำนวนนั้น การมาถึงของไปเจี้ยนเจินไม่ได้บังเกิดพลังอำนาจที่สร้างความหวั่นไหว ไม่มีท่าทีของความเป็นผู้อยู่เหนือผู้อื่นที่แสดงออกมา

นางเดินทางมาเพียงลำพังคนเดียวกับกระบี่คู่ใจ เวลานั้นนางไม่ได้เปล่งกลิ่นอายรุนแรงของกระบี่ ไม่ได้เปล่งกลิ่นอายการฆ่าที่น่าเกรง

ขามออกมา เมื่อเทียบกับก่อนหน้านั้น นับว่านางแปรเปลี่ยนไป
มากทีเดียว

เวลานี้ของไปเจียนเงินเหมือนกลับคืนสู่ความเป็นตัวตนจริงดั้งเดิม
เฉกเช่นชื่อของนางอย่างนั้น นางมาพร้อมกับกระป๋องใจ เรียบง่าย
และดูเป็นธรรมชาติ หนึ่งก้าวหนึ่งฟ้าดิน ดุจดั่งได้หลอมรวมเข้ากับ
สรรพกฎเกณฑ์อย่างนั้น

“ไปเจียนเงินมาแล้ว” มีบางคนร้องออกมาด้วยความตระหนก เมื่อ
เห็นไปเจียนเงินเข้ามาอยู่ที่ราบสูงผิงพุทธะ การมาอยู่ที่ราบสูงผิง
พุทธะของไปเจียนเงินได้สร้างความเกรี้ยวกราวขึ้นไม่น้อยทีเดียว

“เพลงกระบี่อันดับหนึ่งแห่งยุค!” กระทั่งระดับปราชญ์รุ่นอาวุโส
ยังคงต้องยอมรับในเรื่องนี้

มีผู้คาดเดาถึงการมาของไปเจียนเงิน กล่าวว่า “นางมาด้วยเรื่อง
อะไรกันแน่ นะ เกรงว่าฉิวและบาตรของพระเถระไม่น่าทำให้นาง
ต้องตื่นรู้จากทุ่งรกร้างประจิมมาที่ที่ราบสูงผิงพุทธะได้”

“บางทีอาจมาเพราะจ้านซือก็ได้” ผู้บำเพ็ญตนที่มาจากทุ่งรกร้าง
ประจิมกล่าวว่า “บุญคุณความแค้นระหว่างนางกับจ้านซือยังไม่จบ

สิ้น ครึ่งก่อนนางฟายแพ้วต่อจ้านซื่อ มาคราวนี้ นางอาจจะมาทำ
ดวงเพื่อแก้มือกับจ้านซื่ออีกครั้งก็เป็นได้”

“มีความเป็นไปได้” มีผู้กล่าวว่า “ไปเจียนเงินต่อสู้ขาดกับจ้านซื่อ
มาสองครั้ง ครั้งแรกจ้านซื่อฟายแพ้ว ครั้งที่สองไปเจียนเงินเป็นฝ่าย
ฟายแพ้ว เวลานี้นางขึ้นชื่อว่าเพลงกระบี่ไร้ผู้ต่อกร จะต้องทำดวงกับ
จ้านซื่ออย่างแน่นอน!”

“หากเป็นเช่นนี้จริง เกรงว่านางคงจะชนะ” ผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งพิมพ์
ออกมาว่า “เพลงกระบี่ของไปเจียนเงินได้บรรลุขั้นสุดยอดแล้ว
เรียกได้ว่าไร้ผู้ต่อกร แม้แต่เป่าจู้เช่นลือก็คงไม่กล้าทำดวงกับนาง
อีก”

“ฮิ ใครว่าเทพสงครามไม่กล้าทำสู้กับไปเจียนเงินแล้วละ” คำพูดนี้
ได้ทำให้ผู้สนับสนุนเป่าจู้เหรินหวงรู้สึกไม่พอใจทันที

ตอนที่ 1023 ปิงอวี๋เซีย

<https://novel-lucky.com>

อาจกล่าวได้ว่า ปัจจุบันเป่าจู้เหรินหวงมีผู้ติดตาม ผู้เลื่อมใสศรัทธา เป็นจำนวนมาก กระทั่งเรียกได้ว่า ผู้ติดตามเป่าจู้เหรินหวงมี มากกว่าฉีคังหวู่ตี้เสียอีก

เหตุผลนั้นง่ายมาก ฉีคังหวู่ตี้เป็นดาวรุ่งที่สุดยอดมาก มีชาติ กำเนิดมาจากเขาท่าคง ซึ่งถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าเขานั้นไม่ธรรมดา การมีตรีทเวะสมบัติในตัวยิ่งสร้างความได้เปรียบอย่างมากกับตัว ของเขา

ในสายตาของผู้คนจำนวนมาก ฉีคังหวู่ตี้คือทายาทรุ่นหลังของ ราชนั้เซียน เป็นผู้ที่คาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิด ซึ่งบุคคลเช่นนี้ นับว่ามีความแตกต่างกับผู้บำเพ็ญตนทั่วไปชนิดอยู่กันคนละโลก กันเลย

ซึ่งแตกต่างจากเป่าจู้เหรินหวง เขามีชาติกำเนิดมาจากสำนักกาย วิเศษทเวะ แม้ว่าสำนักกายวิเศษทเวะก็นับเป็นสำนักเจ้าลัทธิ แต่ถือ ว่าห่างชั้นจากสายสำนักราชนั้เซียน เป่าจู้เหรินหวงในวัยเยาว์ก็มี พรสวรรค์เทียบไม่ได้กับดาวรุ่งที่สุดยอดไร้ผู้เทียบเทียมดั่งฉีคังหวู่ตี้

เมื่อเปรียบเทียบถึงชาติกำเนิดที่ธรรมดา พรสวรรค์ที่ธรรมดา แต่ เป่าจู้เหรินหวางที่พ่ายแพ้การต่อสู้แล้วลุกขึ้นมาสู้อีก จนท้ายสุด สร้างชื่อระบือไปทั่วหล้า เทียบชั้นได้กับบรรดาดาวรุ่งที่สดยอดไร้ผู้ เทียบเทียมเช่นฉีคิงหวู่ตี้ เหมยซู่เหยา และหลินเทียนตี้ได้

ในสายตาของผู้บำเพ็ญตนทั่วไปมองว่า เป่าจู้เหรินหวางคือตัวแทน ของชนรากหญ้า เป็นเงาของพวกเขา ไม่แน่ว่าหากพวกเขาจะ พยายามและต่อสู้ สักวันหนึ่งก็อาจก้าวไปถึงจุดสูงสุดเช่นเป่าจู้เหรินหวางก็เป็นได้ที่ชื่อเสียงระบือไกลไปทั่วหล้า

ด้วยเหตุนี้เอง เป่าจู้เหรินหวางจึงมีผู้ติดตามที่ผู้ที่ศรัทธาในตัวของเขา มากมาย ในความคิดของพวกเขา เป่าจู้เหรินหวางคือเทพ สงคราม อนาคตต้องได้เป็นราชันเซียน

เวลานี้กลับมีผู้บอกว่าเป่าจู้เหรินหวางไม่กล้าทำสู้กับไปเจี้ยนเจิน บรรดาผู้สนับสนุนของเป่าจู้เหรินหวางยอมต้องไม่ยอม และตอบโต้ ฝ่ายตรงข้ามทันที

เชื่อว่าทุกคนจะต้องชะตาเดียวกับเป่าจู้เหรินหวางเสียทุกคน ยิ่งไปกว่านั้น ไปเจี้ยนเจินที่มีฐานะเป็นดาวรุ่งที่เยี่ยมยอดที่สุดคนหนึ่ง เป็นสุด

ยอดเพลงกระบี่อันดับหนึ่ง ทั้งยังเป็นโฉมตรูที่สวยยอดมากคนหนึ่ง นางจึงมีชื่นชอบในตัวของนางเป็นอันมากเช่นกัน

“อี เทพสงคราม แต่งตั้งกันเองนะสิ หากจะเรียกเป่าจู้เหรินหวางว่า คลั่งสงครามยังพอว่า” ผู้ชื่นชอบในตัวออกไปเจียนเงินจึงเยาะเย้ยว่า “แม้ว่าเป่าจู้เหรินหวางจะยอดเยี่ยมมาก ผลงานการสู้รบก็เป็นการสังหารเรื่อยมาจากการล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ถ้าหากเขาต้องตายอนาถในการต่อสู้ ก็คงไม่มีความสำเร็จที่เห็นกันในวันนี้ การที่เขาสามารถมีชีวิตรอดมาได้ ก็แค่มีผู้ที่คอยให้การสนับสนุนเท่านั้น”

“แล้วไงล่ะ?” ผู้ให้การสนับสนุนเป่าจู้เหรินหวางก็เยาะเย้ยเช่นกันว่า “ไปเจียนเงินแม้ว่าจะยอดเยี่ยม แต่เมื่อเทียบกับเทพสงครามแล้ว นางยังคงห่างชั้นอยู่อีกมาก อี นางต่อสู้กับเทพสงครามผลคือแพ้สองชนะหนึ่ง ย่อมเป็นการบ่งชี้ว่านางสู้เทพสงครามไม่ได้”

เป่าจู้เหรินหวางเคยต่อสู้กับไปเจียนเงินมาสามครั้ง สองครั้งแรกเป่าจู้เหรินหวางเป็นฝ่ายทำไปเจียนเงิน อย่างไรก็ตามไปเจียนเงินพ่ายแพ้ทั้งสองครั้ง

ผู้ชื่นชอบในตัวไปเจียนเงินก็เยาะเย้ยกลับมา "อย่างนั้นหรือ? ถูกต้อง แม้ว่าไปเจียนเงินจะแพ้ให้กับเป่าจู้เหรินหวงในสองครั้งแรก แต่ อย่าลืมนะ ในครั้งที่สาม เพลงกระบี่ของไปเจียนเงินบรรลุถึงขั้นสุดยอด ไต่ตอนจนเทพสงครามของพวกเจ้าวิ่งหนีหัวซุกหัวซุน เทพสงครามของพวกเจ้าถูกไล่ล่าจนหมดทางหนี เกือบจะต้องแขวนคอฆ่าตัวตาย..."

"...หากไม่เป็นเพราะมีผู้ยื่นมือเข้าให้การช่วยเหลือล่ะก็ ยังมีเทพสงครามที่พวกเจ้าพูดถึงอีกหรือไม่? แหะ แหะ แหะ ตอนนั้นหากไม่มีใครยื่นมือเข้ามาช่วยล่ะก็ เทพสงครามของพวกเจ้าคงกลายเป็นกองกระดูกกองหนึ่งไปนานแล้ว กลายเป็นวิญญาณเร่ร่อนภายใต้คัมกระบี่ของไปเจียนเงินเสียแล้วล่ะ!"

"เจ้า..." คำพูดนี้ทำให้สีหน้าของผู้ให้การสนับสนุนเป่าจู้เหรินหวงบั่นยากสุดๆ

ครานั้น เป่าจู้เหรินหวงทำสุ้ไปเจียนเงินถึงสองครั้ง และไปเจียนเงินก็พ่ายแพ้ถึงสองครั้งติดต่อกัน ต่อมาภายหลัง ไปเจียนเงินโกรธขึ้นมา จึงทำดวลกับเป่าจู้เหรินหวงบ้าง ภายใต้พลังโกรธของไปเจียนเงิน ทำให้ปะทุสุดยอดพลังเพลงกระบี่อู๋จี้ออกมา ลักษณะเหมือนเทพที่คลั่งคลั่งอย่างนั้น ภายใต้เพลงกระบี่อู๋จี้ที่คลั่งคลั่งของ

ไปเจียนเงิน แม้แต่ผู้ร่ำรวยมาอย่างโชกโชนเฉกเช่นเป่าจู้เหริน
หวงก็ต้านไม่อยู่

ผลการต่อสู้ในครั้งนี้นับได้ว่าเป็นการพ่ายแพ้อย่างยับเยินที่สุดของ
เป่าจู้เหรินหวง ถูกคมกระบี่ของไปเจียนเงินฉนทั้งเนื้อทั้งตัวเต็มไปด้วย
ด้วยบาดแผล ต้องวิ่งหนีการตามล่าเป็นล้านลี้ ภายใต้การคลุ้มคลั่ง
ของไปเจียนเงิน เป่าจู้เหรินหวงถูกไล่ล่าจนหมดทางหนี ท้ายสุด มี
คนเข้าให้การช่วยเหลืออย่างลับๆ ช่วยให้เป่าจู้เหรินหวงหลบหนีไป
ได้

หลังการศึกษาในครั้งนี้อันแล้ว ไม่มีใครกล้าจะดูแคลนไปเจียนเงินอีก
ต่อไป กระทั่งมีผู้ให้สัญญากับนางว่า สุดยอดเพลงกระบี่อันดับหนึ่ง!

“แต่ว่า ที่ไปเจียนเงินมาที่ที่ราบสูงผิงพุทธะในครั้งนี่เพราะต้องการ
ทำสู้กับจ้านซือไชหรือไม” ผู้ที่พบเห็นไปเจียนเงินมาพร้อมกระบี่
คู่ใจ จึงคาดเดาออกมาเช่นนี้

จ้านซือ กำเนิดจากสำนักบรรพตผยองฟ้าแห่งทุ่งรกร้างประจิม
เป็นดาวรุ่งที่ยี่โสโอหังมากคนหนึ่ง ขณะที่ไปเจียนเงินกำเนิดจาก
กระบี่เหาะแดนศักดิ์สิทธิ์ ต่างก็อยู่ในทุ่งรกร้างประจิมด้วยกัน

ภาษิตว่าเอาไว้ว่า “เสื่อสองตัวอยู่ถ้าเดียวกันไม่ได้ จ้านซือเคยทำสู้กับไปเจียนเงิน ครั้งแรกจ้านซือพ่ายแพ้ ครั้งที่สองไปเจียนเงินแพ้

แต่ทว่า ไปเจียนเงินในวันนี้เรียกได้ว่าเป็นสุดยอดเพลงกระบี่อันดับหนึ่ง กระบี่อู๋ฉีของนางเกรงว่าไม่ว่าใครก็ต้องหวั่นเกรงอยู่สามส่วน ดังนั้น หลายคนจึงเดาว่านางจะต้องทำดวลกับจ้านซือ เพื่อล้างอายที่พ่ายแพ้ในคราวนั้น

“จ้านซือได้ไปที่วัดจตุพทุทธะแล้ว ได้ข่าวว่าเขาต้องการทำสู้กับพระธรรมของวัดจตุพทุทธะ เขาจะอาศัยจิตแห่งเต๋าของตนรับการโปรดของวัดจตุพทุทธะ!” ผู้ยิ่งใหญ่ผู้หนึ่งได้กล่าวเช่นนี้ออกมา

“แข็งแรงแรงมาก ถึงกับหาญกล้าทำสู้กับพระธรรมของวัดจตุพทุทธะ เกรงว่าแม้แต่ฉีคองหวู่ตี้ก็ไม่กล้าทำเช่นนี้” ชาวเช่นนี้สร้างความตระหนกให้กับผู้คนเป็นอันมาก

ระดับผู้ยิ่งใหญ่ที่มาจากทุ่งรกร้างประจิม ซึ่งรับรู้ถึงสภาพของจ้านซือ ออกล่าวว่า “จ้านซือกับฉีคองหวู่ตี้จะแตกต่างกัน พวกเขาจะมีวิถีทางที่ไม่เหมือนกัน”

ผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้ได้วิเคราะห์ว่า "จ้านซือเลียนแบบราชันเซียนปู่จ้านในครั้งนั้น ก้าวเดินไปที่ละขั้น ก้าวไปที่ละขั้นอย่างระมัดระวัง เขามีฐานเต่าที่แน่นหนามาก มีจิตแห่งเต่าที่มั่นคงและแกร่งดังงูผา! เขาไม่ไผ่หาเป็นผู้ใดซึ่งผู้ต่อกรในยุคเดียวกัน แต่ไผ่ฝืนเป็นผู้สามารถสู้รบไปได้เรื่อยๆ ยืนหยัดไม่ล้ม ท่ามกลางผู้คนที่อยู่ในยุคเดียวกัน บรรดาดาวรุ่งที่ยโสโอหังแห่งยุคด้วยกัน อาจเป็นไปได้ที่จ้านซือมีทักษะอ่อนด้อยที่สุด แต่ทว่า หากจะกล่าวหาว่า ใครจะเป็นผู้ที่สู้รบอย่างดุเดือดจนเป็นคนสุดท้ายล่ะก็ คงจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากจ้านซือ"

"ความแข็งแกร่งของจ้านซือ เพลงกระบี่ของไป่เจี้ยนเจิน ความสุดยอดไร้ผู้ต่อกรของฉีคงหวูตี้ เป่าจู้เหรินหวางผู้ชื่นชอบการต่อสู้ ความน่าทึ่งของหลินเทียนตี้..." ดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่กล่าวด้วยความรู้สึกฉงนด้วยเกล้า "การอยู่ร่วมยุคร่วมสมัยกับพวกเขา นับเป็นเรื่องเศร้า มันเป็นยุคที่ฉัญไรปรากฏขึ้นมามากมาย ดาวรุ่งมากมาย ดั่งสุนัข ไร้ค่าคู่ควรที่จะกล่าวถึง"

"อย่าลืมไปสิ ยังมีเจ้าวังแห่งวังชนนกะหิมะอีกคน" ผู้บำเพ็ญตนที่มาจากร้อยเมืองบูรพาแทรกมาคำหนึ่ง

"ปิงอวี๋เซี่ยก็มาด้วยรี? " มีผู้ร้องกล่าวด้วยความตระหนก "นางเป็นผู้ที่พร้อมมีเรื่องกับทุกคน ไม่เคยเกรงกลัวต่อใครเลย"

“โน่น...” ผู้บ่าเพ็ญตนผู้นี้เข็ดคางทีหนึ่งกล่าวว่า “เจ้าดูนั่นสิ มา โน่นแล้วไง?”

หลายคนหันมองไปตามเสียง เห็นรถศกดีสิทธิคันหนึ่งวิ่งมาอย่าง ซ้ำๆ บนรถศกดีสิทธิมีหนุ่มหล่อคนหนึ่งนั่งอยู่ ไม่ใช่สิ เป็นสุดยอด สาวงามคนหนึ่งนั่งอยู่ เพียงแต่แต่งเป็นชายเท่านั้นเอง

คนผู้นั้นนอกจากปิงอวี๋เซียแล้วจะเป็นใครได้อีก? เวลาที่ปิงอวี๋เซีย นั่ง อยู่บนรถด้วยท่าทีตระหง่า ข้างกายของนางห้อมล้อมไปด้วยหญิง สาว และที่อยู่ในอ้อมกอด หญิงสาวที่มีรูปโฉมงดงามสามถึงห้าคน คอยเคียงข้างกับนาง เหมือนหนึ่งชายหนุ่มที่ตระกองกอดซ้ายขวา อย่างนั้น

ครั้นเห็นปิงอวี๋เซียที่นั่งรถศกดีสิทธิมาถึง ทั้งห้อมล้อมด้วยหญิงงาม ทั้งตระกองกอดซ้ายขวา มีทั้งผู้รู้สึกริฉฉา มีทั้งผู้ที่ไม่รู้จะกล่าวว่า ภาระไร

ปิงอวี๋เซียเวลานี้คือเจ้าวังแห่งวังชนนกะหิมะไปแล้ว แต่ทว่า นาง ยังคง กำเรียบเสิบสานปล่อยตัวตามสบาย นางชมชอบผู้หญิง ซึ่ง เป็นเรื่องที่รู้กันไปทั่วหาใช่เป็นความลับแต่อย่างใด

“เจ้าวังปิง ไม่พบกันเสียนานเลยนะ” เมื่อปิงอวี๋เซี่ยมาถึง ชายหนุ่มผู้หนึ่งเห็นฟ้าเข้ามา ลักษณะสง่าผ่าเผยยิ่งนัก มีรสนิยมเหนือมนุษย์ปุถุชน เหมือนไม่ใช่บุคคลที่อยู่ในโลกมนุษย์ปุถุชน ดูจากคิ้วของเขาเหมือนมีกลิ่นอาบอบอวลของตำรา แลดูไม่เหมือนเป็นผู้บ่่าเพ็ญตน แต่เหมือนเป็นนักศึกษามากกว่า

“หลินเทียนตี้ก็มาด้วยแล้ว” เมื่อเห็นชายหนุ่มที่เห็นฟ้ามาถึง มีผู้สามารถจดจำตัวเขาได้ กล่าวด้วยความตระหนก

ผู้ที่เห็นฟ้าเข้ามาก็คือดาวรุ่งผู้มีชื่อเสียงโด่งดังแห่งแดนชาติทักษิณในยุคปัจจุบัน ที่มีสมญาว่ายอดคนอันดับหนึ่งแห่งแดนชาติทักษิณ หลินเทียนตี้นั่นเอง!

ปิงอวี๋เซี่ยเลื่องชื่อทั่วหล้า นางมีชื่อเสียงโด่งดังก่อนหลินเทียนตี้ ส่วนหลินเทียนตี้ยอมไม่ต้องกล่าวถึง ยอดคนอันดับหนึ่งแห่งแดนชาติทักษิณในยุคนี้ ไม่มีใครไม่รู้จักเขา การเจอกันของสองดาวรุ่งผู้ยิ่งใหญ่ ทำเอาหลายคนต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้

“อ้อ ที่แท้คนแซ่หลินนั่นเอง” ปิงอวี๋เซี่ยที่กอดสาวในอ้อมกอดเหลือบมองหลินเทียนตี้ที่หนึ่ง กล่าวท่าที่เอ้อระเหยว่า “ชื่อที่ดีมีตั้ง

มากมายไม่ตั้ง แต่กลับเรียกตัวเองว่าจักรพรรดิสวรรค์ มันเป็นนางที่ไม่สู้จะดีเลยนะ”

ทุกคนรู้จักดีถึงนิสัยที่พาลและหยิ่งยโสของปิงอวี๋เซีย ไม่ว่าเจออะไรกับใคร นางก็จะยโสเช่นนี้เสมอ

“เจ้าวังขนนกหิมะล้อเล่นแล้วละ” หลินเทียนตี้ก็ไม่ได้แสดงอาการโกรธ ยิ้มกล่าวอย่างมีรสนิยมสูงส่ง “นี่เป็นเพียงชื่อที่มนุษย์ปุถุชนตั้งให้ ไม่คู่ควรจะกล่าวถึง”

“ทำไมรี ต้องการสู้กันสักตั้งหรือไม่ละ? ได้ข่าวว่าระยะนี้ที่ราบสูงฝั่งพุทธะดุคึกครื้นยิ่งนัก ข้าไม่รังเกียจที่จะเพิ่มความคึกครื้นขึ้นมาอีกนิด” ปิงอวี๋เซียที่ทำตัวอิสระเสรี ขณะเดียวกันก็เปี่ยมด้วยความยโส

“จะเปิดฉากสู้กันแล้วรี? ” หลายคนรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของปิงอวี๋เซีย พึมพำออกมาว่า “การต่อสู้รอบที่สี่ไม่รู้ว่าใครจะเป็นผู้ชนะใครจะแพ้”

“แหะ ข้าแหงวังขนนกหิมะชนะ” มีผู้ที่วางเดิมพันทันที

แต่ก็มีคนเดิมพันตาม กล่าวว่า “ข้าถือข้างหลินเทียนตี้ชนะ ล่าสุดเขาไปที่เขาเทพยุทธมาได้รับผลประโยชน์มากมาย มีความได้เปรียบอย่างแน่นอน”

ก่อนหน้านี้ ปิงอวี๋เซียเคยต่อสู้กับหลินเทียนตี้มาแล้วสามครั้ง ครั้งแรกทั้งคู่เสมอกัน ครั้งที่สองปิงอวี๋เซียพ่ายแพ้ ครั้งที่สามหลินเทียนตี้พ่ายแพ้

เวลานี้ พวกเขาได้โคจรมาพบกันอีกครั้ง เรียกได้ว่าโลกมันกลม โดยแท้ หากมีการต่อสู้กันอีกครั้ง รับประกันได้ว่าจะต้องดุเดือดเลือดพล่านแน่นอน

“คุณนี่คนเก่งมีฝีมือมีอยู่มากมาย ฝีมือน้อยนิดของข้าเช่นนี้ไม่คู่ควรจะกล่าวถึง ไม่เข้าตาของเจ้าวังชนนักษิมะอยู่แล้ว” หลินเทียนตี้ไม่ได้มีอาการโกรธ สายหน้าเบาๆ ว่า “กลุ่มคนรุ่นใหม่เกรงว่าต้องยกให้หลี่ซีเยเป็นหนึ่งใน ด้วยทักษะเพียงเท่านี้ของข้า ไม่มีความจำเป็นต้องออกมาอวดอ้าง”

“หลี่ซีเย...” ผู้คนจำนวนมากต้องมองหน้ากันและกัน เมื่อได้ยินหลินเทียนตี้ที่ยกย่องหลี่ซีเยขนาดนี้

“ขำรู้แล้วว่าเจ้าคนเลวคนนี้กลับมาเมื่อไหร่ก็ต้องเป็นที่หวาดกลัวของหัวหล้า” ปิงอวี๋เซี่ยพลันเผยรอยยิ้มออกมา เมื่อได้ยินชื่อที่คุ้นเคยจนไม่รู้ว่าคุ้นเคยอย่างไรชื่อนี้ แม้ว่าเวลานี้นางอยู่ในคราบของชายหนุ่ม แต่เวลาที่นางยิ้มมันช่างงดงามต้องตาต้องใจเหลือเกิน ทำให้ผู้คนต้องใจเต้นตุบตาม

“ดีมาก นับว่าเจ้าตาถึง” ปิงอวี๋เซี่ยมองดูหลินเทียนตี้ที่หนึ่งกล่าวว่า “เจ้าหลี่คนเลวรับรองได้ว่าร้ายกาจยิ่งกว่าที่เจ้าจินตนาการเสียอีก”

“สามารถได้รับการชื่นชมจากเจ้าวังชนนกะหิมะเช่นนี้ ต้องไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน” หลินเทียนตี้พยักหน้ากล่าวว่า “ข้ามีธุระขอตัวไปก่อน แล้ววันหน้าพบกันใหม่” กล่าวพลาง เห็นฟ้าจากไป

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ด้วยบุคลิกลักษณะอันโดดเด่นเช่นหลินเทียนตี้ นับว่าปราดเปรื่องน่าทึ่งยิ่งนัก เขาไม่มีความอหังการเฉกเช่นดาวรุ่งคนอื่นๆ กลิ่นอายตำราที่เป็นหนึ่งไม่มีสองของเขา ทำให้ตัวเขาดูจะแตกต่างจากคนอื่น

ตอนที่ 1024 เขาหลังซาน

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชียะท่องไปในที่ราบสูงผิงพุทธะ เข้าไปตามวัดวาอารามต่างๆ มากมาย ได้อภิปราयธรรมกับอริยสงฆ์ต่างๆ แม้ว่าในที่ราบสูงผิงพุทธะจะมีวัดอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ทว่า หลี่ชียะกลับไม่พบเจอคู่ต่อสู้แต่อย่างใด ไม่ว่าอริยสงฆ์รูปใดก็ตาม เขาก็สามารถอาศัยพุทธวาจา หรือพุทธจิตสองสามประโยคทำให้ฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถตอบข้อซักถามได้

ระหว่างที่หลี่ชียะเดินทางท่องไปตามวัดขนาดใหญ่ต่างๆ ได้ทำให้บังเกิดสาวกขึ้นมามากมาย ไม่ว่าเขาจะเดินไปที่ใดก็ตาม ด้านหลังของเขาก็จะมีสาวกติดตามเป็นขบวน ในบรรดาสาวกเหล่านี้จะมีทั้งผู้บำเพ็ญตนและมนุษย์ปุถุชนอยู่ด้วย

ดังนั้น ยามที่หลี่ชียะเข้าไปบรรยายธรรมตามวัดขนาดใหญ่ต่างๆ มีผู้ที่มองดูบรรดาสาวกที่เดินตามหลังหลี่ชียะจากระยะห่างไกลแล้วอดที่จะชี้มือชี้ไม้ว่า "นี่คืออริยสงฆ์ที่มาจากที่ใดกันแน่ ถึงกับมีสาวกจำนวนมากคอยติดตาม"

“อายุน้อยขนาดนี้ก็สามารรถเข้าถึงพระธรรมได้ลึกซึ้งขนาดนี้
นับว่ายอดเยี่ยมมาก เกรงว่าคงอุปสมบทในวัดลานแก้วได้แน่นอน”
มียอดฝีมือที่มองดูอยู่ที่ห่างไกล ถึงกับทอดถอนใจออกมา

จากการที่หลี่ซีย่ไปยังวัดต่างๆ มาแล้วมากมาย ทุกแห่งที่เขาไปมา
ล้วนไร้ซึ่งผู้ต่อกร ทำให้ความเป็นพุทธของเขาก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุด
เวลานี้ ต่อให้หลี่ซีย่ปราศจากรัศมีพุทธะใดๆ ปราศจากพุทธวาจา
ใดๆ แต่ทว่า ท่วงท่าความเคลื่อนไหวทุกความเคลื่อนไหวเหมือน
หนึ่งเป็นผู้นำพาจักรวาลการเคลื่อนไหวทั้งหมดของที่ราบสูงฝั่งพุทธะ
เป็นเหมือนดั่งที่เขาเคยพูดเอาไว้ว่า เขาก็คือพุทธะ

“พวกเราไปที่เขาหลิงซานกัน” ในที่สุด หลี่ซีย่ได้กล่าวกับว่อหลง
เสวียนที่ติดตามอยู่เคียงข้างเขามาโดยตลอด

ว่อหลงเสวียนยังคงอยู่ในชุดดำคลุมหน้า บุคคลภายนอกไม่
สามารถมองเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของนางได้ นางหันมองบรรดา
สาวกกลุ่มใหญ่ที่เดินตามอยู่ด้านหลัง กล่าวว่า “แล้วพวกเขาละ?
ให้ไปด้วยกันรี?”

หลายวันที่ผ่านมา นับว่าได้ทำให้ว่หลงเสวียนได้รู้จักพลังอกนาจของพุทธะแล้ว เมื่อไหร่ที่ก้าวเข้าสู่พุทธะ ก็จะทำให้เหมือนลุ่มหลงมัวเมา เปลี่ยนไปเป็นคนละคนอย่างนั้น!

บรรดาเหล่าสาวกที่เดินตามอยู่ด้านหลังคือคำอธิบายที่ดีที่สุด บางทีพวกเขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าจุ่หยุนเทียนที่อยู่ตรงหน้าคือใคร แต่ทว่า เมื่อได้ฟังหลี่ชียเออภิปราयरธรรม ได้ฟังพุทธวาจาของหลี่ชียเอแล้ว พวกเขาปล้นก้าวข้ามธรณีประตูของหลี่ชียเอในทันที กลับกลายเป็นสาวกของหลี่ชียเอ ติดตามหลี่ชียเอไปตลอดทาง

หลี่ชียเอมองดูเหล่าสาวกที่อยู่ด้านหลัง ท่าทางของพวกเขาจะแตกต่างกันไป บางคนมีลักษณะเงียบสงบ บางคนเหมือนควบคุมตัวเองไม่ได้ บางคนเงียบขรึมไม่พูดไม่จา..... แต่ ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ในลักษณะท่าทางเช่นใดก็ตาม ต่างก็มีจุดที่เหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง นั่นก็คือ.....ความซื่อสัตย์มั่นคง!

ในขณะนี้ หลี่ชียเอทำท่าพนมมือแล้วร้องเสียงทุ้มต่ำออกไป “พระธรรมยิ่งใหญ่ไร้ขอบเขต กลับใจคือฟากฝั่ง” เสียงทุ้มต่ำที่ร้องออกไปเหมือนดังเป็นเสียงฟ้าผ่าที่ระเบิดขึ้นกลางใจอย่างนั้น

ทันใดนั้นเอง เหมือนดังถูกไม้เคาะลงกลางกระหม่อม ทำให้ภายในจิตใจของเหล่าสาวกเหมือนคลื่นที่กระเพื่อมขึ้นมากระทบเข้ากลางใจของพวกเขา

เวลานี้เอง สาวกทั้งหมดมีอาการร่างสั่นเต็มพร้อมๆ กัน และตื่นขึ้นมาจากภวังค์ ต่างมองหน้ากันและกัน กระทั่งมีคนเอ่ยถามขึ้นมาว่า "ที่นี่มันที่ไหนกันนะเนี่ย?"

ลักษณะเช่นนี้ก็จะคล้ายกับคนเมาสุราที่พอสร้างเมาตื่นขึ้นมาแล้ว งุนงง ไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ใดอย่างนั้น

ว่อหลงเสวียนที่ได้เห็นภาพนี้แล้วถึงกับเสียวสันหลังวาบ สภาพเช่นนี้เหมือนกับที่ภาษาผู้บำเพ็ญตนใช้คำว่า "ต้องมนต์สะกดให้หลงใหล"

อย่างไรก็ตาม หรือว่าการเข้าถึงพุทธศาสนาในที่ราบสูงฝั่งพุทธะจะไม่ใช่การต้องมนต์สะกดให้หลงใหลอีกรูปแบบหนึ่ง เมื่อไหร่ที่ก้าวข้ามธรณีประตูนี้ไป ก็จะลุ่มหลงมัวเมา ลืมสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง หลงใหลอยู่ภายในรสพระธรรมที่นำมาซึ่งความสงบและความเชื่อ

หนึ่งเสียงร้องหมีนคนตื่น หลี่ซีย่เพียงยิ้มเหมินเฉยหันหลังเดินไป
ทันที ทิ้งบรรดาเหล่าสาวกที่ยังคงมีงงไม่รู้ว่าควรจะไปไหน
เหล่านั้น

ว่อหลงเสวียนได้สติกลับมาแล้วจึงรีบเร่งก้าวเท้าตามขึ้นไปเดินตีคู่
อยู่กับหลี่ซีย่ นางอดที่จะล้องมองหลี่ซีย่ที่หนึ่ง กล่าวว่า “นี่ นี่ยังคง
เป็นพระธรรมอยู่อีกหรือ?”

“ทำไมจะไม่ใช่พระธรรม?” หลี่ซีย่หัวเราะที่หนึ่ง กล่าวท่าที่เฉย
เมยว่า “ศาสนาพุทธก็บอกแล้วไงว่า พระธรรมยิ่งใหญ่ไร้ขอบเขต
กลับใจคือฟากฝั่ง! เมื่อไหร่ที่ก้าวเข้าไปยังพระธรรมที่ไร้ขอบเขตนี้
แล้ว หากไม่มีคำจากพุทธะที่กล่าวเตือน เกรงว่าคงต้องก้าวเดินอยู่
ท่ามกลางพระธรรมที่ยิ่งใหญ่ไร้ขอบเขตนี้ตลอดไป”

“นี่มันวิฆาณาร์!” ว่อหลงเสวียนอดที่จะกล่าวออกมาเช่นนี้ไม่ได้
นางหาใช่ผู้ที่มีความรู้ตื่นเขิน ก่อนหน้านั้น นางมีมุมมองเกี่ยวกับ
ศาสนาพุทธในด้านบวก สงบ เมตตา โปรดสรรพชีวิต แต่ทว่า การ
มาที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะในวันนี้ เมื่อได้เห็นการแสดงธรรมที่ไร้ผู้
เทียบเทียมของหลี่ซีย่แล้ว มันทำให้นางรู้สึกหวาดกลัว

ด้วยสาเหตุนี้เอง ทุกครั้งที่หลี่ชียเอ๋อภิปรายธรรมกับบรรดาอริยสงฆ์
ต่างๆ นางจะไม่กล้ารั้งอยู่ข้างกาย เนื่องจากนางเกรงว่าจะไม่
สามารถรักษาจิตแห่งเต้าของตนเองได้ เหมือนดังเช่นเหล่าสาวกที่
ตกอยู่ท่ามกลางพระธรรมอันยิ่งใหญ่ไพศาลนั้น

“หนึ่งจิตเป็นพระ หนึ่งจิตเป็นมาร อย่าลืมนิสัย ที่นี่คือที่ราบสูงผิง
พุทธะ” หลี่ชียเอ๋ออย่างเอ๋อระเหยงกล่าวว่า “ต่อให้ในใจของเจ้าไม่มี
พระ แต่ทว่า เมื่อเจ้าอาศัยอยู่ที่ที่ราบสูงผิงพุทธะเป็นเวลานาน จะ
มากหรือน้อยก็ต้องได้รับผลกระทบแน่นอน”

“แล้วเจ้าล่ะ?” วอหลงเสวียนมองดูหลี่ชียเอ๋อ กล่าวว่า “เจ้าได้รับ
ผลกระทบบ้างหรือไม่?” นางย่อมรู้ว่าการอาศัยอยู่ในที่ราบสูงผิง
พุทธะเป็นเวลานาน จะต้องได้รับผลกระทบจากที่ราบสูงผิงพุทธะ
ดังนั้น ผู้คนจำนวนมากจึงไม่อาศัยอยู่ในที่ราบสูงผิงพุทธะนาน
เกินไป เพียงหนึ่งถึงสองปีก็จะจากไป

ความจริงแล้ว ตลอดเวลาที่ผ่านมา มีผู้ที่ได้รับผลกระทบจากที่
ราบสูงผิงพุทธะมากมาย กระทั่งมีระดับจักรพรรดิเทพหลังจากที่
อาศัยอยู่ที่ราบสูงผิงพุทธะเป็นเวลานาน บังเกิดจิตที่จะบวชเป็นพระ
เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์

“ข้า?” หลี่ซีเย่ยิ้มเอ้อระเหย ความเป็นพุทธที่ต่อเนื่องไม่ขาดสาย กล่าวว่ “ข้าก็คือพุทธะ เป็นข้าที่ส่งผลกระทบต่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะ หาใช่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะมีผลกระทบต่อข้า”

ว่อหลงเสวียนถึงกับนิ่งเงียบ คำพูดนี้หาใช่เป็นคำพูดที่คุยโตโอ้อวด กระทั่งนางเองก็รู้สึกหวั่นไหวบ้างเช่นกัน นางสงสัยว่าคนที่ชื่อฉูหยุนเทียนตรงหน้าคนนี้ได้เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์มาตั้งแต่เยาว์วัยใช่หรือไม่ ได้บวชเรียนแบบไม่โกนผมมาตั้งแต่เยาว์วัย

“เพราะเหตุใด ศาสนาพุทธของที่ราบสูงฝั่งพุทธะจึงแตกต่างจากที่อื่น เหมือนว่พระธรรมของที่นี่จะทรงพลังมากกว่าที่อื่นอยู่มาก ต่างก็เป็นอริยสงฆ์เหมือนกัน แต่ที่ตรงนี้เหมือนผลกระทบจะถูกขยายมากขึ้นหลายเท่าตัว สถานที่แห่งนี้มีความลับอะไรอยู่ เป็นเพราะวัดลานถั่วอย่างนั้นรึ?”

ความจริง คำถามของว่อหลงเสวียนใช่จะมีนางเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เคยถาม เคยมีผู้คนจำนวนมากที่คิดถึงปัญหาข้อนี้ ในที่ราบสูงฝั่งพุทธะแห่งนี้ พลังอำนาจพระธรรมถูกขยายเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีขีดจำกัด

บนโลกมนุษย์ ในเก้าแดนก็เคยมีวัดอยู่เป็นจำนวนไม่น้อย แต่หา
ไม่เคยมีสถานที่แห่งใดเหมือนดังเช่นที่ราบสูงฝั่งพุทธะ ยามที่ย่าง
ก้าวเข้ามายังที่ราบสูงฝั่งพุทธะก็จะบังเกิดจิตแห่งพุทธะ และมีจิตที่
ต้องการบวชภายใต้ร่มกาสาฬวพัศตร์ทันที

“ความลับ จะเป็นความลับตลอดไป หากความลับสามารถให้ผู้อื่น
ล่วงรู้ได้ง่าย ก็ไม่เป็นความลับแล้ว” หลี่ชียเอหัวเราะ ก้าวเดินไป
ข้างหน้าต่อไป

“ไม่บอกก็ช่างเถอะ” ว่อหลงเสวียนส่งเสียงแสดงความไม่พอใจ
ออกมา แต่ยังคงไล่ตามหลี่ชียเอต่อไป กล่าวสำหรับนางแล้ว ไม่
เพียงที่ราบสูงฝั่งพุทธะที่ได้ซ่อนความลับที่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้เท่านั้น
แม้แต่คนที่ชื่อฉูหยุนเทียนตรงหน้าก็มีความลับที่ไม่มีใครรู้เช่นกัน

ในที่สุด หลี่ชียเอและว่อหลงเสวียนก็มาถึงจุดที่เป็นแกนกลางของที่
ราบสูงฝั่งพุทธะแล้ว และเป็นบริเวณที่ถือว่ามีศักดิ์สิทธิ์มาก
ที่สุดของที่ราบสูงฝั่งพุทธะ กระทั่งกล่าวสำหรับศาสนาพุทธในเก้า
แดนแล้ว มันคือสถานที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด...เขาหลิงซาน

ภูเขาไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสูง มีพระยอมศักดิ์สิทธิ์ คำกล่าวนี้เหมาะ
ที่จะใช้กับเขาหลิงซานมากที่สุด

บนที่ราบสูงฝั่งพุทธะ ภูเขาที่สูงใหญ่มีอยู่เป็นจำนวนมาก กระทั่งมีภูเขาที่สูงเสียดจันทรवाल มีทางช้างเผือกรายรอบ ถึงแม้ว่าเขาหลังซานจะมีขนาดสูงใหญ่ แต่ทว่า บนที่ราบสูงฝั่งพุทธะเฉกเช่นขนาดของเขาหลังซานต้องถือว่าเป็นคนเตี้ยอย่างแน่นอน

อย่างไรก็ตาม ภูเขาที่ไม่ใช่ภูเขาที่สูงที่สุดแห่งนี้นักกลับมีชื่อเสียงที่โด่งดัง ภายใต้เขาหลังซานเรียกได้ว่ามีสาวกราบไหว้นับสิบล้าน มีพระเถระจำนวนมากที่เจริญพระพุทธรูปมนต์อยู่

เขาหลังซานคือสถานที่ที่มีความศักดิ์สิทธิ์มากที่สุดของที่ราบสูงฝั่งพุทธะ และก็คือที่ตั้งของวัดลานถ้วนั่นเอง!

ทอดสายตามองไปที่เขาหลังซาน จะเห็นเขาหลังซานที่แวววับไปด้วยประกายพุทธะ ต่อให้ห่างจากเขาหลังซานไกลมากก็ยังคงเห็นสิ่งนี้ได้ ไม่ว่าจะเป็นเวลาใด ไม่ว่าจะเป็กลางวันหรือกลางคืน มันยังคงปรากฏประกายพุทธะระยิบระยับ สองประกายสว่างไสวฟ้าดินแห่งนี้

เหมือนหนึ่งว่า เขาหลังซานได้ค้ำยันพื้นดินแห่งหนึ่งขึ้นมาเพื่อที่ราบสูงฝั่งพุทธะ ไม่ว่าจะเป็นเวลาใด ประกายพุทธะของมันจะคงอยู่

เป็นนิรันดร์ เหมือนหนึ่งแม้อยู่ภายใต้ยุคที่มีดมืดที่สุดมันก็ยังคง
เปล่งประกายระยิบระยับอยู่

มองไปยังหลังซาน จะเห็นเป็นวัดแต่ละแห่งที่สร้างขึ้นตามภูเขา มีความ
ความเข้มข้นเกรงขามและศักดิ์สิทธิ์ บนเขาหลังซานมีพระสงฆ์
ศักดิ์สิทธิ์เจริญพระพุทธรูป มีแปดเทพอสูรมังกรฟ้าคอยให้การ
คุ้มครอง มีพระโพธิสัตว์เทวราชบรรยายธรรม ทิวทัศน์เขาหลังซาน
แลดูคล้ายดั่งแคว้นสวรรค์ ห่างไกลจากรูปรสนกลิ่นเสียง ห่างไกล
จากความสับสนวุ่นวายทางโลก

ไม่ว่าใครก็ตาม เมื่อมาถึงเชิงเขาหลังซาน ก็จะบังเกิดจิตที่อยากจะ
กราบไหว้บูชา ที่ทำให้ผู้คนอดปฏิบัติไม่ได้ก็คือ เดินสามก้าวก้ม
กราบหนึ่งครั้ง และทำให้ผู้คนอดไม่ได้ที่จะหมอบกราบกับพื้น
ตลอดไป!

ดังนั้น ด้านนอกของเขาลังซานจึงมีสาวกจำนวนนับไม่ถ้วนที่ก้ม
กราบอยู่ตรงนั้น มีผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนที่กำลังสวดมนต์ ใน
จำนวนนี้ มีทั้งมนุษย์ปุถุชนธรรมดา ผู้บำเพ็ญตน กระทั่งเจ้า
ผู้ปกครองที่ใดที่หนึ่ง รวมทั้งระดับปราชญ์ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง!

ภายใต้เขาหลังซาน ไม่ว่าเจ้าจะเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดา หรือว่า
ระดับปราชญ์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังก็ตาม ดูเหมือนจะไม่มีสำคัญ
ใดๆ เสมือนหนึ่งเมื่ออยู่ต่อหน้าพุทธะ สรรพชีวิตล้วนมีความเสมอ
ภาค!

บนเขาหลังซานนอกจากมีวัดลานถั่วที่ทุกคนมักจะกล่าวถึงแล้ว ยัง
มีวัดอีกสิบแปดแห่ง ซึ่งก็คือวัดจตุมหาธาตุสุญญะทั้งสิบแปดนั่นเอง

จตุมหาธาตุสุญญะ คือวัดจำนวนสิบแปดแห่งที่แตกต่างจากวัด
ทั้งหลายทั้งปวงบนที่ราบสูงฝั่งพุทธะ วัดทั้งสิบแปดแห่งขึ้นตรงต่อ
วัดลานถั่ว ขณะที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะอันกว้างใหญ่ไพศาลก็มีเพียง
วัดทั้งสิบแปดนี้ที่อยู่ในความปกครองและได้รับการยอมรับจากวัด
ลานถั่ว

จตุมหาธาตุสุญญะ คือวัดทั้งสิบแปดแห่ง แบ่งออกเป็น วัดจตุพุทธ
วัดไตรมหา วัด ฉ ธาตุ และวัดอัญญสุญญะ

วัดจตุธาตุ ก็คือวัดที่มีชื่อว่าวัดจตุธาตุ เป็นวัดที่มีความแข็งแกร่ง
และลึกลับมากที่สุดและมีฐานะสูงที่สุดรองลงมาจากวัดลานถั่ว

วัดไตรมहा คือวัดสามแห่งที่มีฐานะต่ำกว่าวัดจตุรธาตุ มีชื่อต่างๆ
ดังนี้ วัดมหาธาตุสวรรค์ วัดมหาปฐพี วัดมahamanุชย์ โดยที่วัดทั้ง
สามแห่งจะมีฐานะรองจากวัดลานแก้ว และวัดจตุรธาตุเท่านั้น

วัด จ ธาตุ จะมีฐานะรองจากวัดไตรมहा ประกอบด้วยวัดจำนวน
หกแห่งด้วยกันคือ วัดธาตุเทพ วัดธาตุศักดิ์สิทธิ์ วัดธาตุปราชญ์
วัดธาตุปุกุชน...

วัดอัญญสุญญะ คือวัดที่มีฐานะรองจากวัด จ ธาตุ ประกอบด้วยวัด
ต่างๆ จำนวนแปดแห่งคือ วัดสุญญะปริสุทธิ วัดสุญญะปัญญา วัด
สุญญะวิสัย วัดสุญญะจิต...

ภายใต้วัดลานแก้วมีวัดในสังกัดอยู่สิบแปดแห่ง สามารถมองเห็นสี่
เหลี่ยมทองอร่ามระยิบระยับของวัดทั้งสิบแปดแห่ง เห็นประกาย
พุทธะที่รุนแรง ภายในวัดมีเสียงเทศนาธรรมดังออกมา มี
ปรากฏการณ์ประหลาดของพระโพธิสัตว์เทวราช ทันใดนั้น เสมือน
หนึ่งตนเองได้มาถึงแคว้นแห่งพุทธะอย่างนั้น

สำหรับวัดลานแก้วที่ทุกคนกล่าวขวัญถึงนั้น ได้สร้างขึ้นบนยอดเขา
ของเขาหลังซาน ณ ที่ตรงนั้น เห็นเป็นประกายพุทธะที่ระยิบระยับ

แต่ทว่า ประตูวัดปิดแน่นสนิท ไม่มีผู้ใดสามารถมองเห็นแม้เพียง
น้อยนิด

Novel-Lucky

ตอนที่ 1025 วัดสิบบแปดแห่งของเขาลิงซาน

<https://novel-lucky.com>

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา มีคำกล่าวที่ว่า ประตูพุทธะของที่ราบสูงฝั่งพุทธะได้เปิดแล้ว คำกล่าวเช่นนี้ในความหมายที่แท้จริงหาใช่หมายถึงประตูพุทธะของวัดลานถั่วได้เปิดออก แต่หมายถึงประตูของวัดสิบบแปดแห่งของเขาลิงซานที่เปิดต่างหาก

ความจริงก็คือ ประตูวัดลานถั่วมีน้อยครั้งที่เปิด เล่าลือกันว่า ประตูของวัดลานถั่วในทุกยุคทุกสมัยก็เปิดอยู่ไม่กี่ครั้งเท่านั้นเอง กระทั่งลือกันว่า บางครั้งในยุคๆ หนึ่งอาจไม่เคยเปิดเลยแม้แต่ครั้งเดียวก็เคยมี

ตำนานอันเกี่ยวเนื่องกับวัดลานถั่วมีมากมายเหลือเกิน กระทั่งลือกันว่า แม้แต่สุดยอดไร่เทียมทานเจกเช่นจักรพรรดิเทพก็ไม่มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะเข้าไปในวัดลานถั่วได้!

แม้ว่าประตูของวัดลานถั่วจะปิดสนิท แต่ วัดสิบบแปดแห่งภายใต้จตุมหาธาตุสุญญะโดยปกติจะเปิดตลอดเวลา แนนอนในบางยุค ประตูของวัดทั้งสิบบแปดแห่งก็ปิดสนิทเช่นกัน ก่อนหน้านั้น ประตูวัดทั้งสิบบแปดแห่งได้ปิดมาตลอดยุคสมัยของวิบากแห่งเต๋า!

หลี่ชียเอ่ที่ยืนจ้องมองวัดลานแก้วในระยะไกลจากด้านนอกของเขาหลิงซานแล้ว เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่ปรากฏออกมา

บริเวณด้านล่างของเขาหลิงซานมีสาวกจำนวนมากไม่ถ้วนที่กำลังก้มกราบ ส่วนบริเวณด้านนอกเขาหลิงซานจะมียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากกำลังยืนชมอยู่ และมียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่มีที่ท้อยากจะทดลองเหลือเกิน

ในเวลานี้ ไม่เพียงหลี่ชียเอ่และวอหลงเสวียนทั้งสองคนที่อยู่ด้านนอกเขาหลิงซานเท่านั้น ยังมีผู้คนอีกเป็นจำนวนมากที่จ้องมองดูเขาหลิงซานจากระยะห่างไกล กระทั่งมียอดฝีมือที่อดรนทนไม่ไหว ต้องการขึ้นไปยังเขาหลิงซานอยู่นานแล้ว เพื่อเข้าไปยังภายในวัด!

ถึงแม้ว่าประตูของวัดทั้งสิบแปดแห่งจะเปิดอยู่ตลอดเวลา แต่หากคิดจะเข้าไปภายในบริเวณวัดไซ้จะเป็นเรื่องง่ายดาย ขนาดวัดอัญญสุญญะยังเข้าไปได้ยากเลย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงวัดฉาตุ หรือวัดไตรมหาอีกเลย” มีผู้ที่จ้องมองดูเขาหลิงซานจากระยะห่างไกล กล่าวปลงอนิจจังออกมา

เขาหลังซานใครๆ ก็ขึ้นไปได้ แต่ทว่า ผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่
ไม่ต้องการขึ้นไปอยู่ที่ตรงนั้น เนื่องจากผลกระทบจากเขาหลังซาน
มีมากมายเหลือเกิน เมื่อไหร่ที่จิตแห่งเต๋าไม่เข้มแข็งพอ ก็จะจมดิ่ง
สู่ทะเลแห่งพุทธะไปในทันที

แน่นอน ย่อมต้องมีคนที่ยินดีทำทนาย กระทั่งทำทนายถึงที่ด้วยการ
ก้าวเข้าไปยังภายในบริเวณวัด เพื่อต่อสู้กับพระธรรมของวัดทั้งสิบ
แปดแห่งดังกล่าว!

ต้องนับว่าจ้านซือที่มีฝีมือยอดเยี่ยม ก้าวไปข้างหน้าทีละก้าวๆ เริ่ม
ตั้งแต่วัดอัญญสุญญะเรื่อยไปกระทั่งถึงวัดจตุพุทธะ ซึ่งในขณะนี้เขา
ได้ก้าวเข้าไปยังวัดจตุพุทธะแล้ว “ไม่รู้ว่าสามารถรองรับได้กับการ
เทศนาธรรมของพระโพธิสัตว์เทวราชได้หรือไม่” ผู้บำเพ็ญตนผู้
หนึ่งกล่าวทอดถอนใจออกมา

จิตแห่งเต๋าที่แข็งแกร่งของจ้านซือ นั้น เกรงว่าในกลุ่มคนรุ่นใหม่
ยากจะมีใครเสมอเหมือน ต่อให้พวกเขาจู้เหรินหวงก็ไม่อาจเทียบ
ได้” ระดับปราชญ์ผู้หนึ่งเอ่ยขึ้นมา

“เป็นความจริงที่จ้านซือมีความยอดเยี่ยม แต่ทว่า จีคังหวูตี้ก็นับว่า
มีความปราดเปรื่องน่าทึ่งไร้ผู้ต่อกร เขาได้ไปที่วัดมหาธาตุสวรรค์

เพื่อต้องการบรรลุผล หากเขาสามารถบรรลุผลสถานะพระโพธิสัตว์ละก็ จะทำให้เขามีความน่ากลัวมากยิ่งขึ้นไปอีก” คนอีกคนหนึ่งเอ่ยขึ้น

กลุ่มคนรุ่นใหม่ผู้หนึ่งกล่าวด้วยท่าทีสลดว่า “นั่นนะสิ จีคองหยุดี้ในเวลานี้ก็นับว่าน่ากลัวมากแล้ว ตรือริยสมบัติ หากเพิ่มผลสถานะพระโพธิสัตว์เข้าไปอีกละก็ เรียกได้ว่าไร้ซึ่งผู้ต่อกรในกลุ่มคนรุ่นใหม่แน่นอน ไม่ว่าใครก็ต้องยอมอ่อนข้อให้กับเขา!”

ผู้ที่พ่ายแพ้ต่อจีคองหยุดี้ในยุคนี้มีจำนวนมากมายเหลือเกิน กระทั่งกล่าวได้ว่า คนที่พ่ายแพ้ด้วยฝีมือของเขานั้นไม่คู่ควรจะกล่าวถึง มีเพียงระดับเป่าจู้เหรินหวงจึงได้รับการจดจำจากผู้คน ส่วนคนอื่นๆ ที่พ่ายแพ้ต่อจีคองหยุดี้เกรงว่าคงไม่มีผู้ต้องการไปจดจำ

“ผลสถานะระดับพระโพธิสัตว์นะเนี่ย” หลายคนรู้สึกอิจฉาเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้

วัดหังสิบแปดแห่งของที่ราบสูงฝิงพูทระไม่เพียงมีสถานะเป็นเสาหลักของที่ราบสูงฝิงพูทระเท่านั้น ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากนับไม่ถ้วนที่ตื่นขึ้นมาไกลเป็นล้านล้านลี้ กระทั่งมาจากทั่วทั้งเก้าแดน พวกเขา

ไม่เพียงเพราะมาด้วยความศรัทธาที่มีต่อพุทธศาสนาเท่านั้น ด้วย
เชื่อว่าทุกคนล้วนแล้วแต่นับถือศาสนาพุทธกัน

ผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนที่มาถึงที่ราบสูงฝั่งพุทธะ เว้นแต่
ผู้คนส่วนน้อยมากที่มาเนื่องจากเลื่อมใสในพระพุทธรศาสนาแล้ว
ส่วนใหญ่มาเพื่อต้องการสมบัติวิเศษ ผลประโยชน์ และเคล็ดวิชา
ของที่ราบสูงฝั่งพุทธะ

หากต้องการสมบัติหรือของวิเศษและหรือเคล็ดวิชาจากที่ราบสูงฝั่ง
พุทธะก็ง่ายมาก ขอเพียงสามารถผ่านการทดสอบจากวัดหังสิบ
แปดแห่งก็สามารถได้สิ่งของที่ผู้นั้นต้องการ แน่นอน การทดสอบที่
แตกต่างกันย่อมได้รับผลที่แตกต่างเช่นกัน

ในบรรดาวัดหังสิบแปดแห่งจะมีบททดสอบอยู่สามชั้น แบ่งออกเป็น
พึงเทศนาธรรม สร้างสถานะผล และอภิปรายธรรม

พึงเทศนาธรรมนับว่าง่ายต่อการเข้าใจ โดยอริยสงฆ์จากวัดหังสิบ
แปดแห่งมาเทศนาธรรมให้กับท่าน หากสามารถดับฟังไปได้
เรื่อยๆ โดยไม่หวั่นไหว เช่นนั้นแล้ว ก็สามารถได้ในสิ่งที่ต้องการไป
ครอบครอง

แน่นอนที่สุด หากไม่สามารถรักษาจิตแห่งเต้าเอาไว้ได้อย่างมั่นคง
ละก็ ผลสุดท้ายที่ตามมาก็คือการบรรพชาอุปสมบทภายใต้ร่มกา
สาวพัสตร์ และอยู่ที่ที่ราบสูงผิงพุทเธในที่สุด

การสร้างสถานะผลก็เป็นวิธีที่ง่ายอีกวิธีหนึ่ง วัดทั้งสิบแปดจะทำ
การปลุกเมล็ดพันธุ์พุทเธไว้บนตัวของคนผู้นั้น หากพรสวรรค์ของ
คนผู้นั้นยากที่จะต้านทานต่อการเจริญเติบโตของเมล็ดพันธุ์พุทเธ
ท้ายสุดก็จะบังเกิดเป็นสารริกธาตุขึ้นมา เมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะได้รับ
สถานะผลที่ต้องการ หากว่าผู้นั้นได้รับสถานะผลแล้ว ก็จะทำให้คน
ผู้นั้นมีความแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น ได้รับการปกป้องคุ้มครองจาก
พระธรรมที่ยิ่งใหญ่ไพศาลของที่ราบสูงผิงพุทเธ

แต่หากฟ่ายแพ้ว ผลสุดท้ายที่ตามมาก็ง่ายมาก คือการการบรรพชา
อุปสมบทภายใต้ร่มกาสาวพัสตร์ และอยู่ที่ที่ราบสูงผิงพุทเธในที่สุด

การอภิปรายธรรม เป็นการอภิปรายธรรมกับอริยสงฆ์ของวัดทั้งสิบ
แปดแห่ง หากขณะแน่นอนยอมสามารถได้รับในสิ่งที่ต้องการไป
ครอบครอง แต่หากฟ่ายแพ้วก็ต้องบรรพชาอุปสมบทภายใต้ร่มกา
สาวพัสตร์ และอยู่ที่ที่ราบสูงผิงพุทเธในที่สุด

ในความเป็นจริง ไม่ว่าจะเป็นพึ่งเทศนาธรรม หรือว่าการสร้าง
สถานะผล และหรือการอภิปรายธรรม ต่อให้สุดท้ายแล้วต้องประสบ
กับความพ่ายแพ้ วัดทั้งสิบแปดแห่งก็จะไม่บังคับให้ต้องรั้งอยู่ที่วัด

แต่ทว่า เมื่อไหร่ที่คนผู้นั้นต้องพ่ายแพ้ละก็ ย่อมหมายถึงจิตแห่งเต่า
ของคนผู้นั้นสั่นคลอน ไม่สามารถรักษาให้มั่นคงได้อีกต่อไป
สุดท้าย ก็ต้องจมลงสู่ทะเลแห่งพุทธะ มีเพียงวิธีอุปสมบทเข้าสู่รม
กาสาวพัสตร์เท่านั้น จึงนับเป็นที่พึ่งสุดท้ายที่ดีที่สุด

พันล้านปีที่ผ่านมา ผู้คนจำนวนมากต่างมุ่งหน้ามายังที่ราบสูงฝั่ง
พุทธะเพื่อของวิเศษและเคล็ดวิชา เนื่องจากพันล้านปีที่ผ่านมา ยัง
ไม่ต้องกล่าวถึงว่าที่ราบสูงฝั่งพุทธะให้กำเนิดอริยสงฆ์จำนวนเท่าไร
แต่ว่าในรอบพันล้านปีที่ผ่านมา ได้มีผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่
ถ้วนที่ต้องอุปสมบทในพุทธศาสนา ซึ่งมีจำนวนไม่น้อยที่เป็น
จักรพรรดิเทพ เทพแท้จริง กระทั่งรัชทายาทแห่งยุค หลังจากที่คุณ
เหล่านี้ได้อุปสมบทแล้ว ได้ละทิ้งของวิเศษเอาไว้เป็นจำนวนมาก

ยิ่งของวิเศษของวัดทั้งสิบแปดแห่งที่อยู่ในตำนานละก็ ยิ่งเป็นสิ่งที่
ผู้คนจำนวนมากนับไม่ถ้วนต้องการครอบครองอย่างยิ่ง

แต่ทว่า แม้มีผู้คนจำนวนมากไม่ถ้วนที่มุ่งมาที่นี่ด้วยผลประโยชน์
สุดท้ายแล้ว กลับมีผู้คนจำนวนมากต้องร้องอยู่ที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะ
บางคนเป็นเพราะไม่สามารถผ่านบททดสอบไปได้ บางคนอาศัยอยู่ที่
ที่ราบสูงเป็นเวลานาน แล้วบังเกิดจิตแห่งพุทธะ จึงเข้าสู่ร่มกาวสาว
พัสตร์ก็มี

หลี่ซีเยที่มองดูเขาหลิงซานอย่างเอ้อระเหย จากนั้นก้าวไปข้างหน้า
ทีละก้าวๆ ขึ้นสู่เขาหลิงซาน ขณะที่ว้อหลงเสวียนเองก็รีบเร่ง
สาวเท้าก้าวตามขึ้นไป

เวลานี้ บนเขาหลิงซานมีผู้บำเพ็ญตนอยู่เป็นจำนวนมาก และก็มี
มนุษย์ปุกุชนมากเช่นกัน ในจำนวนนั้นมีทั้งมาด้วยเรื่องของวิเศษ
ของวัดหั่งสืบแปดแห่ง และมาเพื่อต้องการเข้าสู่ร่มกาวสาวพัสตร์

ในบรรดาพวกเขาเหล่านั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้บำเพ็ญตนหรือมนุษย์
ปุกุชนธรรมดา หากไม่เป็นเพราะต้องการของวิเศษ หรือต้องการ
เข้าสู่ร่มกาวสาวพัสตร์ละก็ ล้วนแล้วแต่ไม่ต้องการก้าวขึ้นไปยังเขา
หลิงซานทั้งสิ้น เนื่องจากความเป็นพุทธะของเขาหลิงซานช่างรุนแรง
เหลือเกิน

ไม่ว่าใครก็ตาม ยามเมื่อเหยียบย่างขึ้นสู่เขาหลังซานแล้ว ก็
สามารถได้ยินเสียงแห่งธรรมะดังขึ้นภายในใจ เหมือนพุทธองค์
กำลังเทศนาธรรมให้ฟัง อำนวยพรให้ และให้ความคุ้มครองอยู่...

นาที่ที่เหยียบย่างสู่เขาหลังซาน จะรู้สึกได้ถึงตนเองกำลังได้รับการ
ชำระล้างกายาอยู่ภายใต้แสงแห่งพุทธธรรม บังเกิดความพึงพอใจ
และเงียบสงบอะไรอย่างนั้น เหมือนดังว่าในโลกใบนี้ไม่มีสิ่งใดให้
ต้องอาลัยอาวรณ์อีกต่อไปแล้ว

ผู้คนจำนวนมากที่มีจิตแห่งเต๋าไม่แข็งแรงแรงเพียงพอ พลันที่เข้าสู่
เขาหลังซานก็บังเกิดจิตที่พลุ่งพล่านต้องการกราบไหว้ และ
ต้องการอุปสมบทในพระพุทธศาสนา!

สำหรับมนุษย์ปุถุชนธรรมดาถึงไม่ต้องพูดถึง เมื่อเข้าสู่เขาหลังซาน
แล้ว หลายคนไม่สามารถควบคุมอารมณ์ที่พลุ่งพล่านของตนเอง
ได้ มีความปีติจนน้ำตานองหน้า กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว พวกเขา
เขาได้ค้นพบแคว้นแห่งพุทธะที่ต้องการแล้ว!

เขาหลังซาน ยกเว้นวัดลานถั่วที่อยู่บนยอดสูงสุดของเขาหลังซาน
ซึ่งปิดประตูสนิทแล้ว วัดอื่นๆ อีกสิบแปดแห่งล้วนแล้วแต่เปิดกว้าง
เสมอ เรียกได้ว่าเปิดยี่สิบสี่ชั่วโมงเลยก็ว่าได้

แต่ทว่า จะสามารถเข้าไปภายในวัดหรือไม่ก็ต้องขึ้นอยู่กับวาสนา
ของแต่ละบุคคล พุทธองค์เคยตรัสเอาไว้ว่า สรรพชีวิตย่อมตั้งอยู่
บนความเสมอภาค เมื่ออยู่ต่อหน้าพุทธะ เหมือนที่ทุกสรรพชีวิตจะ
เสมอภาค ส่วนที่ว่าจะเสมอภาคหรือไม่นั้น คงมีเพียงพุทธองค์
เท่านั้นที่รู้

คิดจะก้าวเข้าไปยังประตูวัดทั้งสี่แปดแห่งก็หาใช่เป็นเรื่องง่ายดาย
หากคิดจะก้าวข้ามประตูวัดไปมีอยู่สองวิธี หนึ่ง ต้องมีจิตแห่งเตาที่
เข้มแข็งเพียงพอ สอง ต้องมีความเป็นพุทธเพียงพอ

ขอเพียงคนผู้นั้นมีหนึ่งในสองสิ่ง ก็สามารถผ่านเข้าประตูของวัดไป
ได้ มิฉะนั้นแล้ว ต่อให้มีความแข็งแกร่งปานใดก็ตาม มีพรสวรรค์
มากมายเช่นใดก็ตาม พุทธศาสนากับคนผู้นั้นก็จะไม่มีวาสนาต่อ
กัน

หลี่ชียเอ๋ิมให้นิดหนึ่ง ก้าวเท้าขึ้นสู่เขาหิงซานมุ่งหน้าไปยังวัด
สุญญปริสุทธิ์! โดยมีวอหลงเสวียนตามไปติดๆ

ณ วัดทั้งสี่แปดแห่งบนเขาหิงซาน ไม่ว่าจะเป็นการสร้างสถานะ
ผล การฟังเทศนาธรรม หรือจะเป็นการอภิปรายธรรม ขอเพียง

สามารถผ่านประตูวัดเข้าไปได้ ก็สามารถเลือกวิธีได้ตามใจ
ปรารถนา จะเลือกวัดอัญญสุญญ วัดฉาตุ วัดไตรมหา หรือวัดจตุ
พุทธะก็ได้ ถ้ามั่นใจว่าตนนั้นมีกำลังเพียงพอ

แน่นอนที่สุด สามารถทำสื่อกับวัดทั้งสิบแปดวัดก็ได้ แต่ เกรงว่าจะมี
คนเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่สามารถทำสื่อกับวัดทั้งสิบแปดวัด

ด้านนอกของวัดสุญญปริสุทธิตั้งทะเล มีประกายพุทธะที่พุ่งสู่
ห้องฟ้า สร้างความยำเกรงภายในใจต่อผู้คนการยืนอยู่ ณ ตรงนี้
กระทั่งต้องก้มลงกราบกับพื้น

หลีชียิ้มชนิดหนึ่งโดยไม่มีอาการหยุดก้าวเดินแม้แต่น้อย ยามที่เข้า
ก้าวเท้าเข้าสู่ประตูวัดนั้น พลันบังเกิดประกายพุทธะสูงเป็นล้านล้าน
จ่าง ปราภฏการณประหลาดไร้สิ้นสุดที่พุ่งขึ้นสู่ห้องฟ้า มีบรรดา
เหล่าภิกษุที่พนมมียกขึ้นจรดหน้าผากกราบไหว้ มีอริยสงฆ์ก้ม
กราบ มีวชิระโพธิสัตว์คอยคุ้มกัน...

ภาพนี้ ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องหวั่นไหว ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่อยู่ด้าน
นอกหรือบนเขาหลังซาน ต่างรู้สึกใจหายใจคว่ำขึ้นมา

“นี่มันคือการลงมาจุติของพระโพธิสัตว์วัชรระรี หรือว่าเป็นพุทธองค์เสด็จด้วยพระองค์เอง” หลายคนรู้สึกตกใจเป็นอย่างยิ่ง และพิมพ์ออกมาเมื่อต้องพานพบปรากฏการณ์ประหลาดเช่นนี้

สำหรับบรรดาเหล่าพุทธศาสนิกชนที่คุกเข่ากราบไหว้อยู่เชิงเขาหลิ่งซานนั้น ยิ่งคุกเข่ากราบไหว้กันไม่เลิกรา เสียงสัพพะที่โชนกับพื้นดังโป๊กๆ และโห่ร้อง “พุทธองค์สีแดงอิทธิฤทธิ์!”

วอหลงเสวียนติดตามหลี่ชีย่ก้าวเข้าไปด้านใน ยามที่นางก้าวผ่านประตูวัดเข้าไปก็บังเกิดเสียงคำรามของมังกรไม่หยุด ใอน้ำที่พลุ่งพล่าน นางก็สามารถก้าวข้ามประตูวัดได้อย่างง่ายดาย

“ทั้งสองคนนี้เป็นใครกัน?” ผู้คนที่อยู่ด้านนอกเขาหลิ่งซานต้องตกใจกับภาพที่เห็น วอหลงเสวียนยังพอว่า แต่ปรากฏการณ์ประหลาดของหลี่ชีย่่นั้นสร้างความหวั่นไหวต่อผู้คนยิ่งนัก

“อาจเป็นไปได้ที่ทั้งสองคนนี้ไม่ใช่ผู้บำเพ็ญตน แต่เป็นอริยสงฆ์ที่ออกบวชโดยไ้ว้ม” บางคนที่มีมองเห็นหลี่ชีย่หายเข้าไปภายในวัดแล้ว กลับอายพุทธะยังดูยิ่งใหญ่ไม่ฉางหาย จึงพิมพ์ออกมา

“แดนมนุษยภัตตราได้มีอริยสงฆ์เช่นนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน” มีบางคน
ที่เอ่ยถามขึ้นด้วยความสงสัย

ขณะที่รุ่นอาวุโสสายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ผู้บำเพ็ญตนอย่างพวกเรา
ให้ความสำคัญกับการทักษะ จะมีสักกี่คนที่สนใจใน
พระพุทธศาสนา อีกอย่าง นอกเหนือจากที่ราบสูงฝั่งพุทธะแล้ว
บุคคลที่อยู่ในพุทธศาสนาเดิมก็มีอยู่ไม่มากอยู่แล้ว หากพวกเรา
ทุกคนจะไม่รู้จัก ก็ไม่นับเป็นเรื่องแปลก”

เมื่อทุกคนได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้วก็เห็นด้วยว่ามีเหตุผล ความจริง
แล้ว ผู้บำเพ็ญตนทุกคนจะสนใจเฉพาะกำลังของตนจะแข็งแกร่ง
หรืออ่อนด้อยอย่างไร แล้วจะมีใครเล่าไปให้ความสนใจถึงพระธรรม
ที่แข็งแกร่งหรืออ่อนด้อยกันแล้ว

พระธรรม ในสายตาของผู้คนจำนวนมากมองว่าไร้ประโยชน์ใดๆ
อย่างมากก็แค่สามารถกล่อมเกลาลิตใจผู้คนเท่านั้น

ตอนที่ 1026 วัดสุบุญปริสทธิ์

<https://novel-lucky.com>

เมื่อหลี่ชียเอ่เข้าไปภายในวัด เห็นสองข้างทางของวัดที่เป็นอิฐสีเทา ขาวกระเบื้องสีขาว ต้นไม้ที่ส่ายไปมาตามลม ใบไม้ร่วงหล่นลงมาที่ ละใบๆ สถานที่แห่งนี้ช่างเงียบสงบสุขและดูเป็นมงคลยิ่ง ห่างไกล จากสิ่งรบกวนของโลกมนุษย์

“ซ่าา ซ่าา ซ่าา...” เสียงที่แผ่วเบาดังขึ้นเป็นจังหวะ เวลาตัวเอง ว้อหลงเสวียนจึงได้เห็นหลวงจีนรูปหนึ่งกำลังกวาดใบไม้ที่ร่วงหล่น กับพื้นอย่างช้าๆ

หลวงจีนรูปนี้มีอายุไม่มากนัก ดูไปแล้วน่าจะราวยี่สิบต้นๆ ท่าทาง ของเขาหล่อเหลา สามารถมองออกได้ว่า ก่อนบวชจะต้องเป็นชาย หนุ่มรูปงามคนหนึ่งแน่นอน

“ให้คิ้วเหียน...” ว้อหลงเสวียนรู้สึกตกใจเมื่อเห็นหน้าชายหนุ่มผู้นี้ พึมพำออกมาว่า “เขา เขากำลังบวชในพระพุทธศาสนา”

ว้อหลงเสวียนย่อมรู้จักกับชายหนุ่มผู้นี้ เนื่องจากเขาเคยเป็นสหาย ยอดदारุงคนหนึ่งของมหาสมุทรอุดรมาก่อน และเข้าสู่ยุทธจักร

พร้อมๆ กับนาง นับว่าเป็นผู้มีความปราดเปรื่องเยี่ยมยอดมากคนหนึ่ง ต่อมาภายหลังได้หายสาบสูญไป ไม่นึกไม่ฝันเลยว่า เขาก็กับเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ไปแล้ว

“นี่ยังเป็นเพียงแค่ม่าบำเพ็ญเพียรเท่านั้น ยังไม่ผ่านพิธีการบวช กล่าวสำหรับวัดทั้งสิบแปดแห่งแล้ว การจะบวชเป็นหลวงจีนนั้นมีมาตรฐานที่สูงมาก จำเป็นต้องผ่านการฝึกบำเพ็ญเพียรเป็นเวลานาน หลังจากผ่านการบวชแล้วจึงนับเป็นหลวงจีนที่แท้จริง และนับเป็นศิษย์ของวัดลานถั่วได้”

ว่อหลงเสวียนมองดูชายหนุ่มที่กวาดใบไม้ที่ร่วงหล่นอย่างเงียบๆ นางรู้สึกตระหนกในใจยิ่งนัก กระทั่งอยากจะร้องทักเขาออกไป เนื่องจากนางเคยพบกับไห่คั่วเทียนมาหลายครั้ง กระทั่งเรียกได้ว่ามีความสัมพันธ์ในระดับหนึ่ง

ชายหนุ่มที่กวาดใบไม้เงยหน้าขึ้นมา มองเห็นว่อหลงเสวียนและหลี่ชียเอ่แล้ว เพียงพนมมือกับอกทีหนึ่ง จากนั้นก็กวาดใบไม้ของเขาต่อไป

ครั้งว่อหลงเสวียนมองเห็นท่าทีของไห่คั่วเทียนแล้ว รู้ว่าเขายังคงจดจ่านางได้อยู่ เพียงแต่เวลานี้เขาได้ตัดขาดทุกสิ่งจากทางโลก

แล้ว ต่อให้มีความสัมพันธ์เพียงใดเวลานี้ก็เหมือนดังคนแปลกหน้า
อย่างนั้น

หลี่ชียเอ่และว่อหลงเสวียนเดินทางไปข้างหน้าต่อไป ในที่สุด ว่อหลง
เสวียนก็ได้มองเห็นหลวงจีนที่กำลังนั่งเข้าฌานอยู่ในกุฏิที่ตั้งอยู่ทั้ง
สองข้างของถนน

บรรดาหลวงจีนที่ นั่งเข้าฌานเหล่านี้แตกต่างจาก ไหล่คว่ำเหียนที่
กำลังกวาดใบไม้ได้อย่างสิ้นเชิง หลวงจีนเหล่านี้ส่งประกายพุทธะ
ออกมาจากตัว ทั้งยังมีเสียงธรรมะล้อมรอบตัว เหมือนหนึ่งพวกเขา
มีกายเนื้อเป็นพุทธะ หากจิตแห่งเต๋าไม่เข้มแข็งพอ พลันที่มองเห็น
พวกเขาเหล่านั้นแล้ว ก็ต้องคุกเข่าลงกราบกับพื้น

“พวกเขามีความแตกต่าง” ว่อหลงเสวียนพิมพ์้าออกมาเมื่อได้เห็น
หลวงจีนเหล่านี้แล้ว

“พวกเขา นับได้ว่าเป็นอริยสงฆ์แล้ว ธรรมะของพวกเขาเหล่านี้
แข็งแกร่งมาก ขณะนี้กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ธรรมะเป็นเพียง
ปลายกิ่งไม้เท่านั้น ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง

“ทำไม่ถึงพูดเช่นนี้ละ” ว่อหลงเสวียนเอ่ยถามด้วยความสงสัย

หลี่ชีย่ย์มเฉยเมย กล่าวว่า "ดูให้ละเอียดซิ เจ้าก็จะพบเห็นข้อแตกต่าง ที่เจ้าเห็นนั้นเป็นเพียงลางสังหรณ์บอกเจ้าเท่านั้น ลองดูให้ชัดเจนอีกทีซิ"

ว่อหลงเสวียนจ้องมองดูอย่างละเอียด จิตของนางถึงกับรู้สึกหวั่นไหว ก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว เป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อ นางจ้องมองไปที่หลี่ชีย่ย์มเฉยเมย ออดที่จะถามไม่ได้ว่า "นี่ นี่ นี่พวกเขาคือคนตายหรือคนเป็นกันแน่?"

"ต้องขึ้นอยู่กับคำจำกัดความของเจ้าอะไรคือคนตาย อะไรคือคนเป็นแล้วละ" หลี่ชีย่ย์มเฉยเมย ก้าวเดินไปข้างหน้าต่อไป

ว่อหลงเสวียนรู้สึกหวั่นไหวในใจ กล่าวว่า "พลังลมปราณของพวกเขาเหือดแห้งไปแล้ว อายุขัยก็สิ้น ชีวิตก็แห้ง นี่ นี่ นี่ยังนับเป็นคนเป็นได้อีกหรือ?"

ถึงแม้ว่าบรรดาหลวงจีนทุกรูปที่นั่งเข้ามานในกุฏิล้วนแล้วแต่เปล่งรัศมีพุทธะออกมา มีกลิ่นอายพุทธะอบอวล แลดูมีความศักดิ์สิทธิ์และเคร่งขรึม แต่ทว่าบนตัวของพวกเขาไม่มีลมปราณ และพลังชีวิตเลยแม้แต่น้อย

แม้ว่าระดับบรรพบุรุษที่บอกว่าตัวเองนั้นลมปราณแห้งเหือด
อายุขัยสิ้นแล้ว แต่ทว่า การหมดสิ้นอายุขัยของพวกเขาเช่นนี้
อย่างน้อยก็ยังคงมีพลังแห่งชีวิต อย่างน้อยที่สุดก็สามารถอยู่เป็น
วันๆ ไปได้ระยะหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม หลวงจีนที่อยู่ตรงหน้าเรียกว่าไม่เหลืออายุขัยอีกแล้ว
ชีวิตได้สิ้นสุดแล้ว หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ พวกเขาเป็นคนตาย!

แต่ว่า หลวงจีนที่อยู่ตรงหน้า ไม่ว่าจะมองดูอย่างไรก็ไม่เหมือนเป็น
คนตาย พวกเขายังคงมีรัศมีพุทธะที่ลอยขึ้นมา และอบอวลด้วย
กลิ่นอายพุทธะ

“ไม่สละทิ้งซึ่งร่างกายแล้วจะสำเร็จเป็นพุทธะได้อย่างไร” หลี่ชียเอ
กล่าวท่าที่เฉยเมย

“หรือว่าหลวงจีนของวัดลานถั่วล้วนแล้วแต่เป็นผีดิบอย่างนั้นรี?
ล้วนแล้วแต่ปราศจากชีวิต?” วอหลงเสวียนถึงกับสะท้อนขึ้น
ภายในใจ แม้วนางจะรู้เรื่องเกี่ยวกับเขาหลังซานอยู่ไม่น้อย แต่
ทว่า สิ่งที่ได้ยินกับสิ่งที่พบเห็นด้วยตาตนเองมันช่างแตกต่างกัน
โดยสิ้นเชิง

หลี่ชียเอ่หัวเราะและกล่าวท่าที่เอ้อระเหยว่า “ทุกคนมุ่งหน้ามาที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะเพื่ออะไร มาที่เขาหลังซานเพื่ออะไร? มนุษย์ปุถุชนต้องการที่พึ่งพิง ผู้บำเพ็ญตนที่เปลี่ยนไปเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์เพื่ออะไร? โดยเฉพาะบรรดาจักรพรรดิเทพไร้เทียมทานเหล่านั้น พวกเขาถึงกับสละทิ้งสิ้นทุกอย่างมาที่เขาหลังซาน กระทั่งยอมเริ่มต้นด้วยการเป็นหลวงจีนที่ไร้ชื่อไร้เสียงเพื่ออะไร? ”

“มีชีวิตอันเป็นอมตะรึ?” วอหลงเสวียนพึมพำออกม ปัญหาข้อนี้ นางเคยได้ยินผู้คนเขาถกเถียงกันมา

“ถูกต้อง มันคือความเป็นอมตะ” หลี่ชียเอ่กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “สละทิ้งซึ่งกายเนื้อ เข้าสู่ประตูพุทธะก็คือความเป็นอมตะ แรกเริ่มเดิมทีจักรพรรดิเทพก็ดี รัชทายาทก็ช่าง สวณใหญ่ล้วนแล้วแต่มาด้วยเรื่องของความเป็นอมตะ แต่ทว่า การบำเพ็ญเพียรในศาสนาพุทธสุดท้ายได้บวชเป็นพระ ละทิ้งโลกโลภีย์ ละทิ้งกายเนื้อ กลายเป็นอริยสงฆ์ที่แท้จริง เพื่อให้ได้มาซึ่งความเป็นอมตะ”

“โลกนี้สามารถเป็นอมตะได้จริงหรือ? ” วอหลงเสวียนกล่าวด้วยท่าที่ไม่มั่นใจนัก

ความเป็นอมตะ หัวข้อสนทนานี้ลึกซึ้งมากและหนักหน่วงมาก
พันล้านปีที่ผ่านมา ไม่รู้ว่ามีผู้ทียโสโอหังเท่าไรที่นั่งถกกันถึง
ปัญหาข้อนี้ แต่ทว่า ดูเหมือนจะไม่มีใครเคยทำได้สำเร็จ

“เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับว่าต้องการความเป็นอมตะในรูปแบบใด หากจะ
กล่าวว่าต้องการมีเลือดมีเนื้อ มีความรักความใคร่ เจกเช่นทุกคนที่
ใช้ชีวิตอยู่บนโลก ความเป็นอมตะเช่นนี้คงไม่สามารถเป็นไปได้
อย่างน้อยที่สุด ณ ขณะนี้ไม่สามารถทำได้”

“เช่นนั้นแล้ว พระอริยสงฆ์ของเขาหลังจากนั้นถือว่าเป็นชีวิตอมตะ
หรือไม่? ว่อหลงเสวียนอดที่จะมองดูบรรดาอริยสงฆ์ที่นั่งอยู่ภายใน
กุฏิ แล้วเอ่ยขึ้นอย่างซ้าๆ

“ในบางนัยนับว่าใช่” หลี่ซีเยพยักหน้ากล่าวว่า “ความเป็นอมตะ
ต้องมีข้อแลกเปลี่ยน ละทิ้งกายเนื้อของตน ตัดขาดจากสังคมโลกีย์
จมดิ่งสู่ทะเลพุทธระ ไร้อาฆาตพยาบาท ปราศจากความโกรธแค้น
ไม่มีรัก...ปราศจากทุกสิ่งทุกอย่าง มีเพียงพระธรรมเท่านั้น”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยจ้องมองดูว่อหลงเสวียนที่หนึ่ง กล่าว
ว่า “อย่างไรก็ตาม การไปจากที่ราบสูงฝั่งพุทธระ ทุกอย่างก็จะกลับ

กลายเป็นเมฆหมอกไป มีเพียงอยู่ที่ตรงนี้ อยู่ที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะจึง
จะคงอยู่เป็นนิรันดร์”

“จากคนๆ หนึ่ง กลายเป็นคนอีกคนหนึ่ง หรืออาจจะกล่าวได้ว่า นี่
คือการกลายเป็นหุ่นเชิด” วอหลงเสวียนอดที่จะกล่าวเช่นนี้ไม่ได้
คำพูดเช่นนี้ฟังดูเหมือนไม่ให้ความเคารพ แต่ทว่า เรื่องราวบางที
อาจเป็นเช่นนี้จริงก็เป็นได้

“นี่คืออริยสงฆ์ที่บรรลุธรรมะ” หลี่ชียเอหัวเราะที่หนึ่งและไม่ปฏิเสธ
กล่าวว่า “ ตลอดเวลาที่ผ่านไป การที่จะอยู่เป็นอมตะก็ต้องมีสิ่ง
แลกเปลี่ยน ยามที่อายุขัยของเจ้าหมดลง เหมือนว่าทุกสิ่งบนโลกนี้
ล้วนไม่มีความสำคัญอีกต่อไปสำหรับเจ้า หากสามารถมีชีวิตอยู่
ต่อไปได้ การสละสิ่งซึ่งทุกสิ่งจะมีอะไร อย่างไม่เสียเจ้าก็ไม่สามารถ
ครอบครองมันได้อยู่แล้ว”

วอหลงเสวียนถึงกับนั่งเงิบขึ้นมา ยามที่อายุขัยของจักรพรรดิเทพ
คนหนึ่งกำลังจะหมดลง ก็ย่อมจะต้องเผชิญกับความน่ากลัวของ
ความตาย คนที่กำลังจะตาย ตบะย่อมสลายไป

เหมือนดั่งที่หลี่ชียเอได้กล่าวเอาไว้ ยามเมื่อตายไปแล้ว ทุกอย่างก็
เหมือนดั่งเมฆหมอกที่สลายไปสิ้น ทุกสิ่งล้วนไม่สามารถ

ครอบครองได้อีกต่อไป ต่อหน้าความตายที่อยู่ตรงหน้า เหมือนว่าทุกอย่างได้กลับกลายเป็นไร้ค่าคู่ควรจะกล่าวถึง เพื่อต้องการให้มีชีวิตอยู่ต่อไป การสละซึ่งสิ่งที่เดิมก็ไม่สามารถมีไว้ในครอบครองอยู่แล้ว ทำไมจะทำไมไม่ได้?

ในขณะนี้ หลี่ซีย่ได้เดินไปถึงด้านนอกพระอุโบสถ พระอริยสงฆ์ผู้หนึ่งได้ออกมาให้การต้อนรับ บนตัวของพระอริยสงฆ์ผู้นี้ปรากฏประกายพุทธะที่พลุ่งพล่าน จีวรเหมือนหนึ่งถูกเคลือบด้วยทองคำอย่างนั้น ร่างทั้งร่างแทบจะกลับกลายเป็นพุทธรูปไปแล้ว กายเนื้อไม่มีความหมายอะไรอีกแล้วในเวลา

“ไม่ทราบว่าอริยสงฆ์ท่านนี้มาจากที่ใด” อริยสงฆ์ผู้นี้เมื่อเห็นหลี่ซีย่แล้วรีบเร่งคำนับ เสียงธรรมะดังขึ้นเหมือนน้ำที่กระเพื่อมเป็นวงกว้าง ให้ความรู้สึกเหมือนทุกแห่งหนล้วนเป็นพุทธะอย่างนั้น

“ที่ข้าอยู่ก็คือแดนพุทธะ ไม่มีที่มาไม่มีที่ไป” หลี่ซีย่ยิ้มเฉยเมยกล่าวว่า “ข้าขออภิปรายพระสูตรเสี้ยวเล็งซานฝอลิง (1) กับคงฮู่ที่นี่

พระอริยสงฆ์พนมมือที่อก คำนับแล้วกล่าวว่า “ไม่ทราบอริยสงฆ์ประสงค์สิ่งใด? ”

พระอริยสงฆ์ผู้นี้ทราบว่ พระอริยสงฆ์คงอยู่คือผู้ที่ชำนาญพระสูตร
เสียวเลิ่งซานฝอจึงที่สุดของวัด ฝีมือของเขาไม่มีผู้ใดเทียบเคียงได้

“พุทธะ ทุกสรรพสิ่งล้วนว่างเปล่า ทุกสรรพสิ่งล้วนดำรงอยู่” หลี่ซีเย
ยืมชนิดหนึ่งกล่าวว่า “สิ่งที่ข้าปรารถนาย่อมคือสิ่งที่ดำรงอยู่ โยต้อง
ปรารถนาสิ่งนั้นอีก”

“สาธุ สาธุ อริยสงฆ์ได้บรรลุสัจธรรมที่แท้จริงของพระธรรมแล้ส
เชิญ” อริยสงฆ์พนมมือ กราบ แล้วนำพาหลี่ซีเยเข้าไปภายในพระ
อุโบสถ

ว่อหลงเสวียนไม่ได้ติดตามเข้าไป เนื่องจากเคยรับรู้ถึงพลาณภาพ
การอภิปรายพระธรรมของหลี่ซีเย เวลานี้ เกรงว่าการอภิปราย
ระหว่างเขากับพระอริยสงฆ์ของวัดสุญญปริสุทธิ์จะมีพลาณภาพน่า
กลัวยิ่งกว่าอีก ดังนั้น นางจึงไม่ต้องการเข้าไปฟังการอภิปรายพระ
ธรรมของหลี่ซีเย เพราะจะส่งผลกระทบต่อนางมากเกินไป

แต่ว่า ภายในใจของว่อหลงเสวียนกลับรู้สึกแปลกใจ ทุกคนต่างก็รู้
ว่าการมาเขาหหลังซานไม่ว่าจะเป็นการฟังเทศนาธรรม หรือ
อภิปรายธรรม หรือสร้างผลสถานะ ล้วนแล้วแต่มีความประสงค์

ทั้งสิ้น มิฉะนั้นแล้ว จะมีใครเล่าที่ยินดีเสี่ยงต่อการต้องมาอุปสมบท
ที่นี่

อย่างไรก็ตาม เวลานี้การอภิปรายธรรมระหว่างหลี่ชี่เย่กับอริยสงฆ์
ของวัดสุญญปริสุทธีกลับไม่เรียกร้องสิ่งใดๆ เลย มันเหลือเชื่อจริงๆ
หรือว่าคนที่ชื่อฉุ่หยุนเทียนจะเป็นผู้ที่คลั่งใคร่ในพระธรรมอย่าง
แท้จริง

หลังจากที่หลี่ชี่เย่เข้าไปภายในวัดสุญญปริสุทธีแล้ว ด้านนอก
เขาหลังซานมีผู้คนจำนวนมากที่ดูชมอยู่ ซึ่งมีจำนวนไม่น้อยที่
ต้องการรู้ว่า คนนิรนามที่มีพระธรรมสูงส่งผู้นี้จะเก่งกาจสักเพียงใด

“ตัง...ตัง...ตัง...” เวลานี้เอง เสียงระฆังจากวัดสุญญปริสุทธีดังขึ้น

“อภิปรายธรรม...” เมื่อได้ยินเสียงระฆัง ผู้คนที่อยู่ด้านนอกเขาหลัง
ซานรับรู้ได้ทันทีว่า หลี่ชี่เย่ที่เพิ่งเข้าไปภายในวัดต้องการทำอะไร
มีคนถึงกับพึมพำออกมาว่า “อริยสงฆ์ยอมเป็นอริยสงฆ์ พลันลงมือ
ก็ไม่ธรรมดาเลย การอภิปรายธรรมกับอริยสงฆ์ของวัดสุญญปริ
สุทธีจะต้องมีความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวที่เข้มแข็งเพียงใด”

แม้ว่าวัดทั้งสิบแปดแห่งของเขาหลังซานยินดีให้การต้อนรับทุกคนที่จะมาอภิปรายธรรม ขอเพียงเป็นฝ่ายชนะก็จะได้รับในสิ่งที่ต้องการ แต่ทว่า โดยปกติแล้วในห้วงพันล้านปีที่ผ่านมา มีน้อยคนนักที่ยินดีอภิปรายธรรมกับวัดทั้งสิบแปดแห่งของเขาหลังซาน เพราะมันเท่ากับเป็นการอวดอ้างตนเองต่อหน้าผู้เชี่ยวชาญ จะมีผู้บำเพ็ญตนคนใดเล่าที่สามารถอภิปรายธรรมด้วยการเอาชนะอริยสงฆ์ของวัดทั้งสิบแปดของเขาหลังซานได้?

“แวงค์...” ท่ามกลางเสียงระฆังที่สิ้นสุดลง บนท้องฟ้าของวัดสุญญปริสุทธิ์บังเกิดรัศมีพุทธะปรากฏบนท้องฟ้า ท่ามกลางรัศมีพุทธะเห็นพระพุทธรูปขนาดใหญ่สามองค์ลอยขึ้นมา เสียงธรรมะแว่วออกมาต่างๆ เหมือนต้องการโปรดเหล่าสรรพชีวิตอย่างนั้น

หลังจากที่ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยได้ยินเสียงเทศนาธรรมที่ดังขึ้นต่างๆ แล้ว พวกเขารู้สึกหวั่นไหวในใจขึ้นมา รู้ว่า จะต้องมียุทธสงฆ์ที่น่ากลัวลงมือในครั้งนี้ ดังนั้น บรรดายอดฝีมือจำนวนมากจึงเร่งรีบถอนตัวกลับออกจากเขาหลังซาน

สำหรับเหล่าสาวกที่อยู่เชิงเขาเขาหลังซาน พวกเขาารู้สึกถึงอารมณ์ที่พลุ่งพล่านจนต้องคุกเข่ากราบและโขกศีรษะ ยินดีรับการชำระล้างกายาจากพระธรรม พวกเขาเลื่อมใสทั้งกายและใจ

ไม่มีใครสามารถมองเห็นสภาพของการอภิปรายธรรมที่ดำเนินอยู่
ภายในวัด ต่อให้มีผู้ที่สามารถเข้าไปได้ ก็ไม่ต้องการเสียงอันตราย
เข้าไปชมถึงภายในนั้น เนื่องจากการฟังอภิปรายธรรมจากระดับ
อริยสงฆ์ถึงสององค์ มันง่ายต่อการที่จะถูกสยบจากอริยสงฆ์องค์ใด
องค์หนึ่ง และจะต้องอุปสมบทอยู่ภายใต้สำนักของอริยสงฆ์ผู้นั้น

.....

(1) 小楞三佛经 (xiǎo léng sān fó jīng) ถือเป็นพระสูตร
หรือคัมภีร์หนึ่งในจำนวนนับไม่ถ้วน ซึ่งบางครั้งก็ไม่สามารถสืบค้น
คำแปลที่ถูกต้องได้ จึงจำต้องขออนุญาตทับศัพท์เอา

ตอนที่ 1027 อภิปรายธรรมะ

<https://novel-lucky.com>

แม้ว่าจะไม่มีใครได้เห็นการอภิปรายธรรมะของอริยสงฆ์ด้วยตาตนเอง แต่ทว่า เมื่อได้เห็นพระพุทธรูปสามองค์ที่ปรากฏอยู่บนห้องฟ้าวัดสุณฺณปริสุทฺธิแล้ว ก็รู้ได้ทันทีว่ามีอริยสงฆ์ที่สุดยอดมากของวัดสุณฺณปริสุทฺธิออกโรงเองแล้ว

“พระสูตรเสี้ยวเล็งซานฟอลิง” มียอดฝีมือผู้รู้เรื่องพระธรรมพจน์ที่เห็นพระพุทธรูปสามองค์แล้ว ก็รู้ได้ทันทีว่าจะอภิปรายกันนั้นคือพระธรรมบทใด ยอดฝีมือผู้นี้พิมพ์ออกมาว่า “เล่าลือกันว่าผู้ที่มีความชำนาญในพระสูตรเสี้ยวเล็งซานจิงของวัดสุณฺณปริสุทฺธิมากที่สุดก็คือพระอริยสงฆ์คงฮุย เล่าลือกันว่าเหลืออีกเพียงก้าวเดียวเท่านั้นก็จะได้ขึ้นสวรรค์ หากสามารถขึ้นสู่แคว้นสวรรค์ได้ละก็จะได้รับความเป็นอมตะอันเป็นนิรันดร์อย่างแท้จริง! ”

“พระอริยสงฆ์คงฮุยรี ข้ารู้จัก” หัวหน้าพรรคผู้เฒ่าที่ผมเฝ้าชาวโพลนผู้หนึ่งทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “เขาเป็นหัวหน้าพรรครุ่นที่สิบของพวกเรา ยามที่อยู่ในวัยหนุ่มเป็นถึงสุดยอดรัชทายาทแห่งยุค ภายหลังได้เข้าร่วมกับเขาหลิงซาน ปกครองวัดสุณฺณปริสุทฺธิ”

ทุกคนรู้สึกประหลาดประหลาดเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ รัชทายาทไร้
ผู้ต่อกรคนหนึ่ง ผู้ซึ่งมีโอกาสแย่งชิงชะตาฟ้า ท้ายสุดแล้วกลับ
กลายเป็นหลวงจีนรูปหนึ่งในเขาหลิงซาน

อย่างไรก็ตาม ขณะที่ทุกคนกำลังตกใจอยู่นั้น ทันใดนั้น
พระพุทธรูปขนาดใหญ่ทั้งสามองค์ที่อยู่บนห้องฟ้าของวัดสุญญปริ
สุทธิพลันมีรัศมีที่หมองหม่นลง จากนั้นก็จางให้ไปสูญสิ้นเสียง
ธรรมะไปทันที

“พระอริยสงฆ์คงฮ่วยพ่ายแพ้การอภิปรายธรรมะแล้ว” ยอดฝีมือผู้ที่
เข้าใจเรื่องธรรมะรู้สึกตกใจยิ่งเมื่อได้เห็นภาพนี้

หลายคนรู้สึกตกใจอย่างยิ่ง ผู้ที่เคยได้เห็นการอภิปรายธรรมะ
มาแล้วถึงกับกล่าวด้วยความตระหนกว่า “นี่ นี่ นี่มันออกจะเร็ว
เกินไปแล้วกรรมัง ตอนเช้าอยู่เมืองพุทธะ เคยเห็นอริยสงฆ์สองรูป
อภิปรายธรรมะกัน พวกเขาอภิปรายกันนานถึงแปดวันแปดคืน
เต็มๆ ”

“เป็นคู่ต่อสู้ที่ต่างชั้นกัน” ยอดฝีมือผู้รู้เรื่องธรรมะทอดถอนใจ
ออกมา “ผู้บวชเรียนไม่โกนผมนิรนามผู้นี้แข็งแกร่งมากเกินไป

ธรรมะที่เขาศึกษามาลึกล้ำยากจะหยั่งถึง แค่พุทธวาจาสามถึงห้า คำก็สามารถเอาชนะพระอริยสงฆ์คงอยู่ได้แล้ว”

เป็นจริงดังว่า ผ่านไปเพียงชั่วครู่ หลี่ซีเยและว่อหลงเสวียนเดิน ออกจากวัดสุญญปริสุทธิ โดยมีพระอริยสงฆ์มาส่ง

“รวดเร็วจริงๆ เพียงชั่วพริบตาเดียวก็จบสิ้นลงแล้ว ไม่รู้ว่าเขาไปได้ ของวิเศษอะไรมาจากวัดสุญญปริสุทธิ” หลังจากที่ผู้คนได้ มองเห็นหลี่ซีเยและว่อหลงเสวียนก้าวเดินออกจากวัดแล้ว

หลังจากที่หลี่ซีเยออกจากวัดสุญญปริสุทธิแล้วก็ได้มาถึงวัด สุญญเทพ และเข้าไปภายในวัดได้อย่างง่ายดาย

ครั้นเห็นหลี่ซีเยเข้าไปภายในวัดสุญญเทพอีก จึงมีผู้พิมพ์ำออกมา ว่า “เขาคงไม่คิดที่จะทำสัญญากับวัดทั้งสิบแปดแห่งที่อยู่บนเขาหลิงซาน จนหมดสิ้นกรรมัง”

การอภิปรายภายในวัดสุญญศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้พลิกความคาดหมาย แต่อย่างใด เขาสามารถเอาชนะพระอริยสงฆ์ภายในวัดสุญญเทพ ได้อย่างง่ายดาย จากนั้น ก็เดินทางต่อไปยังวัดสุญญจิต...

จากนั้น ในเวลาต่อมา หลี่ชียเอ่ได้ทำสู้อและเอาชนะหมดรวดเดียวกับ วัดทั้งแปดของวัดอัญญสุญญ สร้างความตกตะลึงแก่ผู้คนที่อยู่ ภายนอกภายในของเขาหลังจากเขาหันหน้าไปตามๆ กัน

“นี่ นี่ นี่มันฝืนลิขิตสวรรค์มากเกินไปแล้วกรรมัง เป็นพระอริยสงฆ์ ที่มาจากที่ใดกันนะ ทั้งยังเป็นกรบวชโดยไม่โกนผมอีกด้วย” ครั้น เห็นหลี่ชียเอ่เอาชนะวัดอัญญสุญญได้ทั้งหมดรวดเดียว ทำให้ทุกคนรู้สึกงงงัน

“เขาไปวัดฉธาตุอีกแล้ว” มีผู้คนเอ่ยขึ้นมา หลังจากเห็นหลี่ชียเอ่ ออกจากวัดอัญญสุญญแล้วมุ่งหน้าไปยังวัดธาตุเทพ

“นี่เขาต้องการทำสู้อกับวัดทั้งสิบแปดแห่งของเขาหลังจากนั้น รึ?” หัวหน้าพรรคเต๋าที่รู้เรื่องเกี่ยวกับธรรมะพิมพ์ออกมา “หาก เป็นจริงดังนั้นละก็ นี่หาใช่เพียงอริยสงฆ์แล้วละ เกรงว่าจะเป็นผู้ ดำรงอยู่อยู่ในระดับพระโพธิสัตว์วัชระแล้วกรรมัง”

“ถ้าหากสามารถเอาชนะวัดทั้งสิบแปดของเขาหลังจากนั้น เกรงว่านี่ คงเป็นพระธรรมที่ไร้พากฝั่ง สามารถขึ้นสู่วรรคได้โดยตรง เข้าไป

ยังแคว้นสวรรค์ "ได้ความเป็นอมตะ" ผู้เฒ่าที่แก่หง่อมผู้หนึ่งพิมพ์
ออกมา

ความเป็นอมตะ นับเป็นสิ่งเข้ายาวนอย่างยิ่งกล่าวสำหรับยอดฝีมือ
จำนวนมากที่อายุชั้ยกำลังจะหมดลง ไม่มีสิ่งใดที่จะสำคัญมากไป
กว่าการได้มีชีวิตอยู่อีกต่อไป

ขณะที่มีผู้คนรู้สึกอิจฉาอย่างยิ่ง "เขาทำสัญญากับวัดอัญญสุญญแล้ว
เวลานี้ก็ไปทำสัญญากับวัดฉราตอีก เขาต้องการกวาดเอาของวิเศษ
ทั้งหมดเข้าไปอยู่ในกระเป๋าทนหรือไร?"

ทุกคนย่อมรู้ว่า วัดทั้งสิบแปดของเขาหลังซานมีของวิเศษและ
เคล็ดวิชาอยู่เป็นจำนวนมากศาล กระทั่งมีสมบัติพระพุทธรูปที่ผู้คน
ใฝ่ฝันหา เวลานี้หลี่ชียเอาชนะวัดอัญญสุญญรวดเดียวทั้งแปดวัด
นั่นหมายความว่าอย่างน้อยหลี่ชียเอาก็ต้องได้ของวิเศษพุทธรูปที่ฝืน
ลิขิตสวรรค์ยิ่งมาแล้วอย่างน้อยแปดชิ้น

แต่อย่างไรก็ตาม สิ่งทีบุคคลภายนอกไม่รู้ก็คือ หลี่ชียเอไม่ได้ร้องขอ
หรือต้องการของวิเศษแม้แต่ชิ้นเดียว กล่าวสำหรับเขาแล้ว การมา
อภิปรายธรรมะในเขาหลังซานหาใช่ต้องการสมบัติวิเศษ การมา

อภิปรายธรรมะบนเขาหลังซานเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น เป็นเพียงการอุ่นร่างกายเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น

ในระหว่างที่หลี่ชีย่ทำการอภิปรายธรรมะอยู่ มีสายตาคำนวณมากที่จับจ้องมาที่เขาหลังซาน ทุกคนอยากรู้นอกจากหลี่ชีย่สามารถทำสู้ได้ก็วัดแล้ว ขณะเดียวกันก็อยากรู้อะไรเห็นผลงานของคนอื่นๆ อีกด้วย

“จีคองหวู่ตี้ออกมาแล้ว” ในระหว่างที่หลี่ชีย่กำลังทำสู้กับวัดฉาตุนั้น มีผู้ที่ตาดีมองเห็นจึงร้องเสียงดังออกมา

ผู้คนจำนวนไม่น้อยมองไปตามเสียง เป็นจริงดังว่า เห็นจีคองหวู่ตี้ออกมาจากวัดมหาสวรรค์ ท่าทางดูผ่อนคลายสบายๆ

เดิมทีก่อนหน้านี้จีคองหวู่ตี้ออกมาก็มีปรากฏการณ์ประหลาดเกิดขึ้นอย่างน่าตกใจอยู่แล้ว เรียกได้ว่าทุกอย่างก้าวของเขานั้น สรรพธรรมะแลจักรวาลจะเคลื่อนไปตามความเคลื่อนไหวของเขา

เวลานี้ จีคองหวู่ตี้ออกมาจากวัดมหาสวรรค์ดูจะไม่เหมือนเดิม เขามีความสงบและท่าทีสบายๆ กวาดตามองไปรอบๆ เหมือนไม่เห็นทุกสิ่งอยู่ในสายตาของเขา มองเห็นลางๆ ว่าเขามี

พระโพธิสัตว์คอยคุ้มครองจำนวนนับหมื่นนับพัน มีสุดยอดธรรมะ
คุ้มกาย ต่อให้สวรรค์สำแดงอำนาจต่อเขาก็ไม่สามารถทำอันตราย
เขาได้แม้แต่น้อย

“เขาเพิ่มผลสถานะได้สำเร็จแล้ว ได้รับผลสถานะพระโพธิสัตว์!”
เห็นกลิ่นอายที่ไร้ผู้ต่อกรของจีคองหวูตีแล้ว ระดับปราชญ์ที่เข้าใจใน
ธรรมะถึงกับพึมพำออกมา

หลายคนต้องรู้สึกสะท้านขึ้นภายในใจ เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้
พึมพำออกมาว่า “จีคองหวูตีจะไร้ผู้ต่อกรจริงๆ หรือนี้? ลำพังแค่นี้
เทวะสมบัติก็เพียงพอที่จะทำให้เขาไร้ผู้ต่อกรแล้ว มาวันนี้ คนที่
สามารถเอาชนะเขาได้คงจะยากแล้วละ เวลานี้บรรลุผลสถานะพระ
โพธิสัตว์เพิ่มขึ้นไปอีก เท่ากับกำลังของเขาได้เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งระดับ
ขึ้นนะเนี่ย”

“มีเพียงต้องบรรลุผลสถานะพุทธองค์เท่านั้น จึงสามารถแข่งแกร่ง
กว่าผลสถานะโพธิสัตว์ของเขา แต่ทว่านับแต่โบราณกาลที่ผ่านมา
ผู้ที่สามารถบรรลุผลสถานะพุทธองค์มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น” ดาวรุ่ง
กลุ่มคนรุ่นใหม่รู้สึกสลด พึมพำว่า “ด้วยตรีเทวะสมบัติที่จีคองหวูตีมี
อยู่ก็แข็งแกร่งเพียงพออยู่แล้ว เวลานี้บรรลุผลสถานะพระโพธิสัตว์
อีก คนอื่นจะอยู่กันได้อย่างไร? เมื่อมีผลสถานะพระโพธิสัตว์แล้ว

ไม่ว่าจะเป็นเป่าเช่นเหรินหวงหรือจะเป็นคนอื่น ๆ หากคิดจะเอาชนะ
ฉีคิงหวู่ตี้ละก็ เรียกว่ายากกว่าขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นฟ้าเสียอีก

ความจริงแล้ว นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา ผู้ที่สามารถบรรลุผล
สถานะพระโพธิสัตว์ก็มีจำนวนไม่มาก” ผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสคนหนึ่ง
สายห้ำกล่าวว่ “เกรงว่านับจากนี้ไป ต่อให้เป็นเป่าจู้เหรินหวงก็
เอาชนะฉีคิงหวู่ตี้ไม่ได้

“ซิวว...” เป่าจู้มาแล้ว มีผู้รีบส่งเสียงเตือนออกมา

ในเวลานี้ เป่าจู้เหรินหวงได้มาปรากฏตัวอยู่ด้านนอกเขาหลิงซาน
เขายืนมือโพรหลังแลดูเสมือนตั้งเป็นเทพองค์ใหญ่องค์หนึ่งอย่าง
นั้น การที่เขาบรรลุกายทวะสยบอเวจีชั้นกลาง ทำให้ตัวของเขา
แลดูไม่สามารถประเมินน้ำหนักตัวได้ ไม่ว่าจะเผชิญหน้ากับศัตรู
เช่นใดก็ตาม ก็ไม่สามารถสั่นคลอนเขาได้

แม้แต่เป่าจู้เหรินหวงที่มองเห็นฉีคิงหวู่ตี้ก้าวเดินออกมาจากวัดมหา
สวรรค์แล้ว ต้องเพ่งสายตาตรงไปข้างหน้า และดูสิกล้ำยากจะหยั่ง
ถึงว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เป่าจู้เหรินหวงในวันนี้ที่มีอำนาจสยบทั่วหล้า การปรากฏตัวยืนอยู่ด้านนอกเขาหลังซานของเขานั้น มีไม่กี่คนที่กล้าเข้าไปใกล้เขา ยิ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่แล้วยิ่งมองดูเขาด้วยความหวั่นเกรง

"ว๊ิงค์...ว๊ิงค์...ว๊ิงค์..." หลังจากนั้น ปรากฏการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นหลายอย่าง ล้วนแล้วแต่สะท้อนฟ้าดินทั้งสิ้น เสมือนหนึ่งหมื่นพุทธะได้เสด็จมายังโลกมนุษย์อย่างนั้น

ภายในระยะเวลาอันสั้น หลี่ซีเย่ถึงกับทำสูกับวัดธรรมาศรมหามดสิ้นทุกวัด เริ่มตั้งแต่วัดธรรมาศรมหามด จนถึงวัดธรรมาศรมหามดอันเป็นวัดสุดท้าย หลี่ซีเย่ใช้เวลาเพียงแค่ชั่วโหม่งเดียวเท่านั้น.

การได้เห็นปรากฏการณ์ประหลาดที่สะท้อนฟ้าดินลอยล่องขึ้นมา การได้เห็นวัดทั้งหกแห่งที่รัศมีธรรมะทยอยกันดับแสงลงตามลำดับ นับจากวัดธรรมาศรมหามดไล่ไปจนถึงวัดธรรมาศรมหามด ได้ทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่กล้าต้องอ้าปากตาค้าง ทุกคนต่างรู้สึกงุนงงไปหมด

แม้แต่เป่าจู้เหรินหวงที่อยู่ด้านนอกเขาหลังซาน และฉีคองหวูตี้ต่างมีสีหน้าที่ตึงเครียดเมื่อได้เห็นภาพเช่นนี้

“นี่หาใช่เป็นเพียงพระโพธิสัตว์วัชระแล้วละ แต่เป็นพุทธองค์เสด็จมาบนโลกมนุษย์ดีๆ นี่เอง มิฉะนั้นแล้ว ใครกันเล่าที่สามารถเอาชนะวัดฉวาทู ได้อย่างเด็ดขาดภายในระยะเวลาอันสั้น การอภิปรายธรรมะถือเป็นการธรรมะที่ลึกซึ้งสูงส่งที่สุดของพุทธศาสนาแล้ว”

หัวหน้าพรรคเผ่าที่รู้ดีเรื่องศาสนาพุทธพิมพ์ออกมา

“ยังดีนะ” มีกลุ่มคนรุ่นใหม่ทีรู้สึกว้าใจยังดีอยู่ เอามือตบอกตัวเองกล่าวว่า “โชคดีที่เขาเป็นอริยสงฆ์ผู้หนึ่ง ที่ฝึกคือธรรมะ หาไม่แล้วหากเขาบำเพ็ญตนสะกึ๊แยแ่นๆ เลย เขาต้องสามารถกวาดทุกสิ่งทุกอย่างได้ทั้งหมดแน่นอน!”

เวลานี้ หลายคนล้วนแล้วแต่รู้สึกเปี่ยมด้วยความประหลาดใจกับอริยสงฆ์นิรนามผู้นี้เป็นอันมาก ผู้ที่บวชเรียนโดยไม่โกนผมผู้นี้เป็นใครกันแน่ ถึงกับสามารถกวาดเอาชนะวัดอัญญสุญญ และวัดฉวาทูได้ทั้งหมด

“เขากำลังจะไปยังวัดไตรมहाแล้วละ” มีผู้ที่พิมพ์ออกมา เมื่อเห็นหลี่ชียเอ่ที่ก้าวเดินเข้าไปบริเวณวัดมหาปฐพี

“ถ้าหากเขาสามารถกวาดเอาชนะวัดบนเขาหลังซานได้หมดทั้งสิบแปดแห่งสะกึ๊ เท่ากับเป็นการสร้างปาฏิหาริย์ให้เกิดขึ้นนะเนี่ย”

ขณะที่มีคนรอคอยด้วยความหวัง ต้องการดูว่าจะมีปาฏิหาริย์
เกิดขึ้นได้หรือไม่

“อามิตาพุทธ...” จังหวะที่หลีชีเย่ก้าวเท้าเข้าไปในวัดมหาปฐพีแล้ว
นั้น ในที่สุดวัดจตุพุทธะได้ยินการเปล่งเสียงพุทธวาจาออกมา
ปรากฏอริยสงฆ์ที่มีประกายพลุ่งพล่านเดินมาส่งชายหนุ่มผู้หนึ่ง
ออกมาด้วยตนเอง

ชายหนุ่มผู้นี้ก้าวเดินออกมาทีละก้าวๆ ทุกก้าวอย่างของเขาเหมือน
ผ่านการรังวัดมาอย่างดี เป็นการก้าวที่ดูหนักแน่น ราวกับว่าต่อให้
ฟ้าถล่มลงมาเขาก็ยังคงก้าวเดินออกมาในลักษณะเช่นนี้ทีละก้าวๆ

“จ้านซือ...” หลายคนรู้สึกตระหนกเมื่อเห็นชายหนุ่มที่ก้าวเดิน
ออกมาทีละก้าวๆ “จ้านซือชนะแล้ว เขาถึงกับสามารถรองรับกับ
ธรรมะของวัดจตุพุทธะ ฟังการเทศนาธรรมจากอริยสงฆ์จนจบได้!
”

“ช่างฝึกนิสัยดีเหลือเกิน นี่มันเป็นการเทศนาธรรมของวัดจตุพุทธะ
นะเนี่ย หากสามารถเอาชนะได้ นั่นย่อมหมายถึงเป็นตัวแทนชิง
ราชันเซียนในอนาคตอย่างแน่นอนเนี่ย” ครั้นเห็นจ้านซือที่ก้าว

เดินออกมาที่ละก้าวๆ ต่อให้เป็นรุ่นอาวุโสก็ต้องร้องออกมาด้วยความตกใจ

วัดจตุพทุทธะคือวัดที่เป็นเอกในบรรดาวัดที่อยู่ในเขาหลังซานหั่งสิบแปดแห่ง พระอริยสงฆ์ของวัดจตุพทุทธะมีความล้าลึกยากจะหยั่งถึง ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขามีความแข็งแกร่งปานใด เล่าลือกันว่า มีผู้ที่ได้ฟังพุทธวาจาจากพระอริยสงฆ์ของวัดจตุพทุทธะเพียงประโยคเดียวเท่านั้น พลันน้ำตานองหน้า ยอมทั้งกายและใจ ถวายตัวในพระพุทธศาสนา!

“จ้านซือถึงกับฟังธรรมะหนึ่งชั้นธกะได้ ช่างเป็นจิตแห่งเต๋าที่เข้มแข็งเพียงใด!” ไม่ว่าใครก็ตาม เมื่อได้เห็นจ้านซือสดับฟังเทศนาธรรมของวัดจตุพทุทธะแล้วยังคงสามารถก้าวเดินออกมาในลักษณะที่เอ้อระเหยเช่นนี้ได้ ต่างรู้สึกสะท้อนภายในใจ ช่างน่ากลัวอะไรอย่างนั้นกับความแข็งแกร่งของจิตแห่งเต๋าของเขา

แม้กระทั่งระดับเป่าจู้เหรินหวาง และฉีคองหวู่ตี้ที่มองเห็นจ้านซือที่ก้าวเดินออกมาที่ละก้าวๆ พวกเขา ก็มีท่าทีที่หนักแน่นจริงจังขึ้นมาอยู่บ้าง

การเดินทางมาถึงวันนี้สำหรับพวกเขาแล้ว พระสวรรคต์ได้กลายเป็นเรื่องรองไปแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือเรื่องจิตแห่งเต่า เนื่องจากกล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ไม่ว่าจะเป็ฉลคองหวุดี้ หรือเป่าจู้เหรินหวง พวกเขาต่างก็มีโอกาสได้สืบทอดชะตาฟ้าด้วยกันทั้งสิ้น

แต่ว่า คนที่สามารถหัวเราะได้ฉนเป็ฉนคนสุดท้ยนั้น ไม่เห็นว่าจะต้องเป็ฉนผู้ที่มีพระสวรรคต์สูงที่สุดเสมอไป แต่โดยมากแล้วมักจะเป็ฉนผู้มีจิตแห่งเต่าที่แข็งแแรงที่สุด และมันก็เป็ฉนเช่นนี้ตลอดพันล้านปีที่ผ่านมา ผู้ที่ได้บรรลุเป็ฉนราชันเซียนนั้น ไม่เห็นจะเป็ฉนผู้ที่ปราดเปรื่องนำทึ้งมากที่สุดแห่งยุค แต่กลับเป็ฉนผู้มีจิตแห่งเต่าที่แข็งแแรงที่สุดแห่งยุคต่างหาก! "

ตอนที่ 1028 ราชันทักษิณ

<https://novel-lucky.com>

จากการที่หลี่ซีย่ทำสูกับวัดไตรมหา ทำให้ปรากฏการณ์ประหลาด
ทยอยกันปรากฏขึ้นมา เวลานี้ทั่วทั้งเขาหิงซานเห็นแต่ประกาย
พุทธะที่พวยพุ่งออกมา ดอกบัวทองบานสะพรั่ง ทุกหนแห่งในเขาห
ิงซานปรากฏน้ำพุทองคำ น้ำพุทองคำจำนวนมากไม่ถ้วนที่พวยพุ่ง
ขึ้นมาจากใต้พื้นดิน

ทั่วทั้งเขาหิงซานปรากฏเสียงเทศนาธรรมที่ดังขึ้นอย่างต่อเนื่องไม่
ขาดสาย เสมือนว่าเป็นการประสูติของพุทธองค์อย่างนั้น

โดยเฉพาะวัดไตรมหาที่ถูกลี่ซีย่ทำสูนั้น ได้ปรากฏพุทธยันต์ไร้
สิ้นสุดที่พวยพุ่งออกมา ทั้งหมดได้เข้าปกป้องรักษาอยู่ตามหลังคา
ของวัด ผู้คนพลันเห็นปรากฏการณ์เช่นนี้ก็รับรู้ได้ทันทีว่า สุดยอด
พระโพธิสัตว์วัชรได้ถือกำเนิดขึ้นมาแล้ว

วัดทุกแห่งที่หลี่ซีย่ทำสูนั้น จะปรากฏสิ่งจลาจลที่สามารถทำให้ตื่น
จากความเลอะเลือนได้เพียงประโยคเดียว มีเสียงเทศนาธรรมจาก
พระโพธิสัตว์ กระทั่งแดนพุทธะที่เปิดกว้างเหมือนเบิกโลกใหม่
ขึ้นมาอีกโลกหนึ่ง ทำให้เขาหิงซานทั้งลูกกลับกลายเป็นเขาที่
แลดูศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก

“อามิตาพุทธ.....” เวลาที่ พุทธราชาที่เปล่งออกมาไม่ขาดสาย เหมือนหนึ่งพระวัชระเป็นหมื่นพันที่เปล่งประสานเสียงออกมาพร้อมกัน ต้องการอาศัยสุดยอดพุทธสัจจราชาเอาชนะเหล่าชีเย

จากการที่ปรากฏพุทธราชาไม่ขาดสาย พุทธอักขระยันต์ที่ใหญ่โต ปรากฏลอยล่องอยู่บนเขาหึงซาน เหมือนหนึ่งพุทธองค์เสด็จมา รับศึกครั้งนี้ด้วยตนเอง เปล่งพุทธมนต์ และพระธรรมยิ่งใหญ่หมื่น พัน

ปรากฏการณ์ประหลาดเช่นนี้ได้ทำให้บรรดาผู้พบเห็นอ้าปากตา ค้าง ไม่ว่าคนผู้นั้นจะดำรงอยู่ในสถานะแข็งแรงแรงปานใดก็ตาม ก็ ต้องหวั่นไหวกับสุดยอดปรากฏการณ์ประหลาดเช่นนี้

การที่เขาหึงซานได้บังเกิดสุดยอดปรากฏการณ์เช่นนี้ เรียกได้ว่า สามารถดึงดูดยอดฝีมือจำนวนมากไม่ถ้วนมาดูชม เฉกเช่นหลิน เทียนตี้เป็นต้นที่เป็นสุดยอดดาร์งแห่งยุคที่ทยอยกันเดินทางเข้ามา

ยิ่งพุทธศาสนิกชนที่อยู่ด้านนอกและด้านในเขาหึงซานด้วยแล้ว พวกเขาต่างถูกปรากฏการณ์ประหลาดนี้สยบ พุทธศาสนิกชน

จำนวนนับไม่ถ้วนถึงกับเลื่อมใสทั้งกายและใจ คุณเขากลับไหว้อยู่ตรงนั้นไม่อาจลุกขึ้นมาเป็นเวลานาน บางคนปลื้มจนน้ำตานองหน้า ร้องเสียงดังออกมาว่าพุทธองค์ทรงเมตตา

ครั้นเห็นหลี่ซีเยสามารถเอาชนะวัดมหาปฐพีที่อยู่ในสังกัดของวัดไตรมहाลงได้อย่างรวดเร็ว ทำให้ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนต้องรู้สึกหัวงันไหว แม้แต่ลี้คงหวู่ตี้ จ้านซือ หลินเทียตี้ที่เป็นสุดยอดดาวรุ่งที่ยโสโอหังแห่งยุค ยังคงต้องมีสีหน้าที่หนักแน่นจริงจัง

เกรงว่านับแต่โบราณกาลเป็นต้นมา การเวียนสู้กับวัดทั้งสิบแปดของเขาหลังขานนั้น คงมีเพียงราชันเซียนเท่านั้นที่กล้าทำเช่นนั้นแล้ว” บางคนถึงกับพึมพำออกมา

มียอดฝีมือบางคนที่อาศัยอยู่บนที่ราบสูงฝั่งพุทธะมาเป็นเวลานานมาก เมื่อได้เห็นปรากฏการณ์ประหลาดนี้แล้วพึมพำออกมาว่า “ดูจากปรากฏการณ์ประหลาดแล้ว มีพระโพธิสัตว์ของวัดมหาปฐพีปรากฏตัวเพื่ออภิปรายธรรมะกับเขา นับว่าสุดยอดมากเหลือเกิน เล่าลือกันว่า พระโพธิสัตว์แห่งวัดมหาปฐพีเคยโปรดอ่องเทพได้คนหนึ่ง เวลานี้เขากลับอาศัยการอภิปรายธรรมะเอาชนะพระโพธิสัตว์องค์นี้ได้ ช่างเป็นการฝืนลิขิตโดยแท้”

“พระโพธิสัตว์ของวัดมหาปฐพีนะเนีย” เมื่อมีการเอ่ยถึงผู้ดำรงอยู่
เช่นนี้ ต่อให้เป็นผู้ดำรงอยู่ในอมตะ กระทั่งอ่องเทพยังคงต้องหวั่น
เกรงต่อเขา “เฉกเช่นผู้ดำรงอยู่ในธรรมะอันยิ่งใหญ่ไพศาลเช่นนี้
หากคนผู้นั้นไม่คิดที่จะบวชเป็นหลวงจีนล่ะก็ ทางที่ดีควรจะออก
ห่างจากผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้ มิฉะนั้น อาศัยเพียงแค่พุทธ
วาจาของเขาเพียงคำเดียวก็สามารถโปรดให้คนผู้นั้นต้องศิโรราบ
ทั้งกายใจ ยินดีเข้าไปอยู่ในพระพุทธศาสนา!”

“พระพุทธองค์องค์ใหม่จะประสูติแล้วรึ?” ผู้ที่มาดูชมใช้จะมีเพียงผู้
บำเพ็ญตนเท่านั้น กระทั่งพระสงฆ์จากที่ราบสูงฝั่งพุทธะจำนวนไม่
น้อยก็ได้รุดมาเพื่อดูชม เนื่องจากปรากฏการณ์ประหลาดบนเขาห
ลิ่งซานนี้น่าตื่นกลัวเหลือเกิน

“อามิตาพุทธ” มีหลวงจีนพนมมือและเอ่ยขึ้นมาว่า “ผู้ที่สามารถ
อภิปรายพระธรรม นับเป็นอริยสงฆ์ของศาสนาพุทธ กระทั่งเป็นพระ
โพธิสัตว์ หากสามารถอภิปรายธรรมะเอาชนะพระโพธิสัตว์ทั้งแปด
ของวัดจตุพุทธะล่ะก็ จะมีโอกาสขึ้นสู่สวรรค์ และเปิดเข้าสู่ประตูวัด
ลานแก้วได้ เข้าไปครอบครองในแคว้นพุทธะ

“สื่อกันว่า การนิพพานในแคว้นพุทธะจึงจะเป็นอมตะอย่างแท้จริง
นะเนีย” หลายคนรู้สึกอิจฉาและใฝ่ฝันถึง เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้

ภายใต้สุดยอดปรากฏการณ์ประหลาดเช่นนี้ ได้สร้างความแตกตื่นให้กับสรรพชีวิตจำนวนมากไม่ถ้วนบนที่ราบสูงฝั่งพุทธะ ผู้คนจำนวนมากไม่ถ้วนที่รีบเร่งรุดมาเพื่อดูชม กระทั่งบรรดาหลวงจีนที่มีดูชมยังร่วมเจริญพระพุทธรูป พวกเขาดูต่างถูกสยบโดยปรากฏการณ์ประหลาดเช่นนี้

ในเวลานี้ ภายใต้พลังธรรมะที่ยิ่งใหญ่ไพศาลของเขาหลังจากนั้น ไม่มีผู้บำเพ็ญตนหาญกล้าที่จะเหยียบเข้าไปในบริเวณหลังจากนั้นอีกแล้ว เพราะภายใต้พลังพุทธะนี้ต่อให้มีจิตแห่งเตาที่แข็งแกร่งก็มีความเป็นไปได้ที่อาจจะถูกโปรดจะเข้าสู่ประตูพุทธศาสนาก็เป็นไปได้!

“เยี่ยม” ขณะที่ผู้คนจำนวนมากกำลังจ้องมองปรากฏการณ์ประหลาดของเขาหลังจากนั้น ไม่รู้ว่าชายหนุ่มผู้หนึ่งได้ปรากฏตัวออกมาตั้งแต่เมื่อไหร่ และเขาได้ตกเป็นเป้าสายตาทันทีที่ปรากฏตัว

ชายหนุ่มผู้นี้แลดูเปี่ยมล้นไปด้วยความดีกตบธรรม เหมือนดังว่าเขามีชีวิตอยู่มานานนับไม่ถ้วน ชายหนุ่มผู้นี้มีท่าทีที่ทำอะไรตามใจตนเอง ไม่ว่าเขาไปอยู่ที่ใดก็จะให้ความรู้สึกเหมือนเป็นคนขวางโลกอย่างนั้น

ไม่ว่าเขาจะเคลื่อนกายไปยืนตรงไหนสักแห่ง ก็จะทำให้ความรู้สึกถึงความไม่อาจก้าวล้ำตัวเขาไปได้อย่างนั้น ไม่ว่าคนผู้นั้นจะมีความแข็งแกร่งเพียงใด หรือฝืนลิขิตสวรรค์เท่าไรก็ตาม ขอเพียงเขามายืนอยู่ข้างหน้าก็จะทำให้รู้สึกว่าจะไม่สามารถก้าวล้ำชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าไปได้เลย

ไม่ว่าจะเป็นจ้านซือ หรือฉีคงหวู่ตี้ หรือพวกของหลินเทียนตี้ ต่างมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปทันทีเมื่อเห็นหน้าของชายหนุ่มผู้นี้

ไม่ว่าพวกเขาจะรู้จักหรือไม่รู้จักกับชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าก็ตาม แต่ทว่า ในฐานะสุดยอดดาวรุ่งแห่งยุค พลันที่เห็นชายหนุ่มผู้นี้แล้ว พวกเขาก็ตระหนักได้ว่า ในยุคนี้พวกเขาได้เจอกับคู่แข่งที่น่ากลัวอีกแล้ว เป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะเหมือนดังเป็นมังกรแท้จริงอย่างนั้น เป็นหนึ่งไม่มีสอง เย้ยหยันตราบนิรันดร!

“เขาหลิงซานมีชื่อเสียงเป็นนิรันดร ขอข้าได้ลองดูสักที” ชายหนุ่มผู้นี้มองดูสุดยอดปรากฏการณ์ประหลาดของเขาหลิงซานแล้ว ยิ้มด้วยท่าทีสง่างาม ก้าวออกไปข้างหน้าหนึ่งก้าว เพียงแค่ก้าวเดียวของเขาก็ไปปรากฏตัว ณ ด้านนอกวัดจตุพทุทธะแล้ว หลายคนรู้สึกหนังตากระตุกกันที่หนึ่ง

วัดจตุพทุทธะนับเป็นเอกของบรรดาวัดทั้งสิบแปดบนเขาหึงซาน มีสถานะเป็นรองจากวัดลานถั่วเท่านั้น ต่อให้เป็นสุดยอดดาวรุ่งผู้ปราดเปรื่องก็ไม่กล้าทำสู่วัดจตุพทุทธะโดยง่ายตาย

ฉิ่งหวู่ตี้นับว่าเป็นผู้ที่แข็งแกร่งมาก เขาจะสร้างผลสถานะก็ไม่กล้าเลือกวัดจตุพทุทธะ! จ้านซือที่มีจิตแห่งเต๋าแข็งแกร่งตั้งหิน ที่เขาทำสู่วัดจตุพทุทธะก็เลือกที่จะฟังการเทศนาธรรมเท่านั้น ไม่กล้าเลือกสร้างผลสถานะและอภิปรายธรรมะ เนื่องจากเขาไม่มีความมั่นใจในสองกรณีนี้

“หลวงจีนทั้งหมดที่อยู่ภายในวัดจงฟังคำข้าให้ดี วันนี้ข้าราชันทักษิณมาในวันนี้ เพื่อต้องการฝาด้านค่ายกลมหาว์ชะระของพวกเจ้า ให้เหล่าสิบแปดมหาว์ชะระงออกมาให้หมด” ชายหนุ่มผู้นี้หัวเราะและยื่นกล่าวอยู่ด้านนอกวัดจตุพทุทธะ

เสียงของชายหนุ่มไม่ได้ดังก้องกังวานอะไรมากนัก แต่ว่า เสียงที่ตั้งเหล็กและหินทุกคนสามารถได้ยินอย่างชัดเจน

“อาศัยกำลังทำสู่วัดจตุพทุทธะ?” ทุกคนต่างมองตากันและกัน กระทั่งมีบางคนถึงรู้สึกงงงัน

ในความเป็นจริง การทำสูกับวัดทั้งสิบแปดบนเขาหิิงซาน นอกจากพิธีกรรมเทศนา อภิปรายธรรมะ สร้างผลสถานะแล้ว ยังมีอีกหนึ่งวิธีที่โดยปกติจะไม่มีใครเลือกใช้ นั่นก็คืออาศัยกำลังแข่งประลองกับวัดบนเขาหิิงซานทั้งสิบแปดแห่ง

แต่ทว่า วิธีนี้ไม่มีใครต้องการเลือกใช้ เนื่องจากทุกคนต่างรู้ว่า บรรดาพระอรียสงฆ์ของเขหิิงซานทั้งสิบแปดแห่งล้วนมีความแข็งแกร่งจนสุดบรรยาย

แม้ว่า พุทธศาสนาจะไม่นิยมใช้กำลัง แต่ บรรดาพระอรียสงฆ์ส่วนใหญ่ของวัดทั้งสิบแปดก่อนที่พวกเขาจะอุปสมบทนั้น ต่างก็มีทักษะที่แข็งแกร่งจนสุดคาดคิด พระอรียสงฆ์บางรูปเคยเป็นถึงระดับจักรพรรดิเทพมาก่อน บ้างก็เคยเป็นรัชทายาทมาก่อน กระทั่งเคยมีการเล่าลือกันว่า อรียสงฆ์บางรูปก่อนเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์เคยเป็นเทพแท้จริง.....

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับผู้ดำรงอยู่ในสถานะที่แข็งแกร่งเช่นนี้ ใครกล้าเอ่ยปากอาศัยกำลัง

ทำสัญญากับวัดทั้งสิบแปดแห่งเขาหิงซาน โดยเฉพาะพวกที่เคยเป็น
ระดับจักรพรรดิเทพ รัชทายาท หลังจากที่ได้บรรลุเป็นพระ
โพธิสัตว์วัชระแล้ว ยังมีความลึกลับยากที่จะหยั่งถึง

เวลานี้ ชายหนุ่มผู้ที่โผล่อกมาไม่เพียงต้องการอาศัยกำลังทำสัญญากับ
วัดจตุพทุระแล้ว ยังหาญกล้าทำสัญญากับสิบแปดมหาวัชระ จึงทำให้
หลายคนหัวน้ไขว้ในใจ

“สิบแปดมหาวัชระของวัดจตุพทุระ!” ระดับบรรพบุรุษที่ศึกษาพระ
ธรรมและอาศัยอยู่บนที่ราบสูงผิงพทุระมานานมาก รู้ลึกจิตที่
หัวน้ไขว้ที่หนึ่งพิมพ์ว่า “สิบแปดมหาวัชระ ลือกันว่าคือวัชระสยบ
มาร เคยมีระดับจักรพรรดิเทพผู้หนึ่งที่เข้าใจว่าตนเองนั้นไร้ผู้ต่อกร
บุกเดี่ยวฝ่าด่านของวัดจตุพทุระ สู้รบกับสิบแปดมหาวัชระ สุดท้าย
แล้วถูกจับเป็น”

“ราชันทักษิณ.....” ผู้คนจำนวนมากไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน
แต่ทว่า ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยรู้สึกสะท้านภายในใจ เนื่องจากผู้ที่กล้า
เรียกตัวเองว่าเป็นราชันนั้น เว้นแต่ผู้ที่โอหังอวดดีจริงๆ แล้ว ผู้ที่
หาญกล้าเรียกตัวเองว่าเป็นราชันย่อมต้องเป็นคนที่น่ากลัวอย่างยิ่ง

ชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าหาใช่ผู้ที่บ้ำระห่ำอวดดีจนโง่เขลาอย่าง
แน่นอน รับรองว่าจะต้องเป็นประการหลังอย่างแน่นอน

“อามิตาพุทธ ประสก เขิญ” สำหรับการทำสู้เช่นนี้ทางวัดจตุพุทธ
ไม่มีหวาดหวั่นอยู่แล้ว หลังจากสิ้นเสียง พลันวัดจตุพุทธะปรากฏ
ประกายสีทองที่พลุ่งพล่านรุนแรง ทามกลางประกายสีทองเห็นร่าง
เงาของวชิระเลื่อนกลาง

“ดี.....” ชายหนุ่มผู้นี้ันว่ามีบุคลิกลักษณะอันอาจหาญ หัวเราะที่
หนึ่งแล้วก้าวเท้าเข้าไปในวัดทันที

“ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม.....” พลันที่ชายหนุ่มก้าวเท้าเข้าไปภายใน
บริเวณวัด หัวหั่งเขาหลังซานพลันสน้ไหวขึ้น ในขณะนี้เองเสียงอา
มิตาพุทธดังขึ้น และดังก้องไปทั่วหั่งที่ราบสูงผิงพุทธะ

พลังอันยิ่งใหญ่ไพศาลพุทธะพลันบดขยี้ทั่วหั่งพื้นดิน ภายใต้
อำนาจไร้ขอบเขตของพุทธะ เสมือนหนึ่งทั่วหั่งที่ราบสูงผิงพุทธะ
กลายเป็นเรือลำน้อยๆ ที่ตกอยู่ทามกลางคลื่นยักษ์ที่ธาโถม ประดุจ
อำนาจพุทธะที่ไร้ขอบเขตนี้สามารถบดขยี้ให้ที่ราบสูงผิงพุทธะต้อง
แหลกลาญไปอย่างนั้น

ในเวลาตัวเอง บรรดาผู้คนจำนวนมากไม่ถ้วนที่อยู่บนที่ราบสูงฝั่ง
พุทธะต่างตกใจจนหน้าถอดสี และมีบุคคลจำนวนมากที่หมอบอยู่
กับพื้นไม่กล้าลุกขึ้นยืน กระทั่งผู้ซึ่งดำรงอยู่ในระดับบรรพบุรุษก็
เข่าอ่อนทั้งสองข้างจนยากจะประคองตัวให้ยืนได้อย่างมั่นคง

ก่อนหน้านี้ ยามที่ยังไม่ปรากฏอำนาจพุทธะออกมา ทิวทัศน์ที่ราบ
สูงฝั่งพุทธะมีแต่กลิ่นอายพุทธะที่ให้ความรู้สึกถึงความสงบและเป็น
มงคลยิ่ง ไม่ค่อยจะมีใครนึกถึงสภาพของพุทธะยามเมื่อโกรธจะเป็น
เช่นใด

เวลานี้อำนาจพุทธะที่บดขยี้เข้ามา ทุกคนจึงเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า
ศาสนาพุทธไม่เพียงสงบและเป็นสิริมงคลเท่านั้น ยามเมื่อพุทธะ
โกรธ อำนาจไม่ต่างอะไรกับอำนาจราชัน!

“วัชระสยบมาร เมื่อพุทธองค์ทรงพิโรธ!” มีผู้คนที่ตกใจจนหน้า
ถอดสีและพึมพำออกมา

“น่าสนใจ.....” แม้ว่าไม่มีใครสามารถมองเห็นผลการสู้รบ
ภายในวัดจตุพุทธะ แต่ทว่า เสียงหัวเราะของชายหนุ่มดังขึ้นมาไม่
ขาดสาย

เสียง “อามิตาพุทธ.....” ดังก้องฟ้า บนท้องฟ้าเสมือนหนึ่งแคว้น
พุทธะได้เปิดออก เทวนาคทั้งแปดจำพวกพลันลงมาจากท้องฟ้า
วัชระแต่ละองค์เข้าประจำที่พิทักษ์วัดจตุพุทธะหมดทุกด้าน

นาค ยักษ์ คนธรรพ ครุฑ อสูร..... เทวนาคทั้งแปดนะเนี่ย”
ผู้คนรู้สึกตกใจจนหน้าถอดสี เมื่อได้เห็นภาพของเทวนาคทั้งแปด
ลงมาจากท้องฟ้า และวัชระแต่ละตนที่เฝ้าพิทักษ์วัดจตุพุทธะเอาไว้

“วัดจตุพุทธะมีความแข็งแกร่งเพียงใดกันแน่นะ” แม้แต่ระดับอ่อง
เทพที่ได้เห็นภาพนี้แล้ว ต้องรู้สึกหวาดหวั่นยิ่งนัก

ในเวลานี้ ไม่ว่าจะป็นด้านนอกด้านในเขาหึงซานล้วนอยู่ใน
ความเงียบสงบ ไม่ว่าจะป็นวัดจตุพุทธะหรือชายหนุ่มที่เรียกตัวเอง
ว่าราชันทักษิณ ล้วนแล้วแต่แข็งแกร่งมากจนทำให้ผู้คนต่างต้อง
ถอยหนี

“สื่อกันว่า การอาศัยกำลังเข้าต่อสู้กับวัดจตุพุทธะเช่นนี้เคยเกิดขึ้น
มาแล้วครั้งหนึ่ง เมื่อครั้งที่ราชันเซียนหมิงเหรินยังอยู่ในวัยหนุ่ม”
ระดับบรรพบุรุษของสำนักเจ้าลัทธิที่แก่งำเหงือกผู้หนึ่งพิมพ์
ออกมาด้วยท่าทีเหม่อลอย

“กล้าหาญองอาจมาก ราชันท์กษิณผู้นี้คือใครกันนะ” ต่อให้ดาวรุ่ง
ที่ยิ่งยโสเวลานี้ก็ทำหยังไม่ไหวอีกต่อไป

แม้แต่ผู้ที่ยิ่งยโสโอหังเฉกเช่นลี้คองหวู่ตี้ เป่าลู่เหรินหวง จ้านซือ
เป็นต้น พวกเขาต่างนั่งเงิบอยู่เป็นเวลานาน คนที่ชื่อราชันท์กษิณ
ผู้นี้แข็งแกร่งเหลือเกิน กระทั่งมีคนคาดว่าเขาจะอยู่ในระดับรัช
ทายาท ห่างจากการเป็นราชันเซียนแค่เพียงก้าวเดียวเท่านั้น!

ระดับรัชทายาทนะเนี่ย ไม่ว่าใครก็ตามเมื่อรับรู้ถึงระดับของเขาแล้ว
ก็ต้องรู้สึกสะท้านภายในใจขึ้นมา

ตอนที่ 1029 ทำสู่วัดจตุพทุระ

<https://novel-lucky.com>

“ตุม.....ตุม.....ตุม.....” เวลานี้ การต่อสู้กันอย่างดุเดือดได้เริ่มขึ้นภายในวัดจตุพทุระแล้ว แต่ไม่มีใครสามารถมองเห็นการสู้รบในครั้งนี้ได้ อาศัยวัดจากระดับการสันสะท้อนของเขาหลังชันแล้ว การศึกครั้งนี้ต้องดุเดือดเลือดพล่านอย่างแน่นอน

อาจกล่าวได้ว่า ผู้ที่สามารถทำให้เขาหลังชันต้องสันคลอนมืออยู่ไม่มากนัก แต่แล้ว ชายหนุ่มผู้นี้ันพบว่าได้ทำให้เขาหลังชันต้องสันคลอนแล้ว

ถึงแม้ว่าภายในวัดจตุพทุระจะได้รับการปกป้องพิทักษ์โดยเทวนาคทั้งแปดจำพวกและวัชระแต่ละองค์ แต่จากการสู้รบยังคงทำให้เขาหลังชันต้องสันไหว เพียงแต่ไม่ได้รุนแรงเหมือนแรกเริ่มเท่านั้นเอง

เวลานี้ ผู้คนจำนวนมากรู้สึกใจหายใจคว่า ขณะที่พวกฉิ่งหวู่ตีึงเงียบ ทำทีเคร่งเครียด ต่อให้พวกเขามีความเป็นผู้ใช้ซึ่งผู้ต่อกรมากกว่านี้ ในวันที่พวกเขาไม่กล้าอาศัยกำลังไปทำสูกับวัดจตุพทุระ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการทำสูกับสิบแปดวัชระสยบมารอันเลื่องลือของวัดจตุพทุระ!

“วัดมหาสวรรค์พ่ายแพ้แล้ว” ขณะที่ผู้คนจำนวนมากถูกทำให้หวั่นไหวจากความไร้เทียมทานของราชันทักษิณ ทุกคนเกือบจะลืมเรื่องที่หลี่ชียเอ๋อภิปรายธรรมะไปแล้ว ไม่รู้ว่าใครส่งเสียงตะโกนออกมา

ทุกคนทยอยกันหันไปมอง เห็นวัดมหาสวรรค์ในเวลานี้ดูสลดและอับแสง ก่อนหน้านั้นที่มีปรากฏการณ์ประหลาดต่างๆ ได้หายไปอย่างไร้ร่องรอย

และแล้ว ภายใต้สายตาของผู้คนจำนวนมาก หลี่ชียเอ๋อก้าวเดินออกมาจากวัดมหาสวรรค์พร้อมกับว่อหลงเสวียน ท่าทางของหลี่ชียเอ๋อแลดูเอ๋อระเหยและสบายๆ อะไรอย่างนั้น

“นี่ท่าจะบ้าไปแล้วรี ภายในวันเดียวปรากฏผู้ไร้ซึ่งผู้ต่อกรที่เดียวสองคนพร้อมๆ กัน ทำสู้กับวัดไตรมहा วัดฉธาตु วัดอัญญสุญญรวาดเดียวทั้งหมด!” บางคนถึงกับรู้สึกงงงันกับสิ่งที่เห็น

“พุทธองค์องค์ใหม่จะถือกำเนิดแล้วรี” แม้แต่พระสงฆ์ที่ศึกษาธรรมะอยู่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะยังรู้สึกตกใจกับสิ่งนี้ และพิมพ์ออกมา

“ใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งวัน สามารถอภิปรายธรรมะเอาชนะ พระอริยสงฆ์ กระทั่งพระโพธิสัตว์ของวัดไตรมहा วัดฉราตุ และวัด อัญญสุญญ ระดับธรรมะของบุคคลผู้นี้อยู่ในระดับเช่นใดกันแน่นะ! ” ต่อให้เป็นผู้ที่ไม่รู้เรื่องของธรรมะ เวลานี้ยังคงรู้สึกตกใจมากกับสิ่ง นี้

“นับว่าโชคดีที่เขาไม่ใช่ผู้บำเพ็ญตน มิเช่นนั้นล่ะก็ ยุคนี พวกเราคงอยู่กันยากแล้วละ ลำพังแค่ฉิ่งหวู้ หลินเทียนตี พวก เขาก็สยบพวกเราจนหายใจไม่ออกแล้ว เวลานี้จู่ๆ ก็มีผู้ไร้ซึ่งผู้ ต่อกรที่ชื่อราชันทักษิณโพล่ออกมาอีกคน ยุคนี้ถือว่าพวกเราหมด หวังโดยสิ้นเชิงแล้ว” กลุ่มคนรุ่นใหม่รู้สึกว่ายังโชคดีอีกนิดหนึ่งตบ ออกด้วยความดีใจ กล่าวว่า “หากยังมีจัญไรผู้ที่เชี่ยวชาญทั้งพุทธ และเต๋าโพล่มาอีกคนล่ะก็ พวกเราไปผูกคอตายให้มันรู้แล้วรู้รอด ไปดีกว่า”

หลี่ชีย่ก้าวเดินออกมาจากวัดมหาสวรรค์ มองดูเทวนาคทั้ง แปดจำพวกและวัชระแต่ละองค์ที่เฝ้าปกป้องคุ้มครองวัดจตุพุทธะ แล้ว เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มออกมา “เจ้าหนูคนนี้ก็กลับเข้าสู่ยุทธภพ อีกครั้งแล้วสิ เฮ้อ หายสุดแล้วเขาก็ก้าวออกจากใจมารไม่ได้ มิฉะนั้นแล้ว เขาก็มีโอกาสเช่นกัน”

วอหลงเสวียนที่ล่องมองดูวัดจตุพทุระแล้วก็ให้รู้สึก
หวั่นไหวยิ่งนัก ถึงแม้ว่านางจะเป็นดาวรุ่งที่ยอดเยี่ยมมาก แต่ นาง
เองก็ไม่กล้าอาศัยกำลังไปทำสู้กับวัดจตุพทุระ

อย่างไรก็ตาม เวลานี้กลับปรากฏราชันทักษิณที่ไม่มี
ใครรู้จักมาคนหนึ่ง ถึงกับหาญกล้าบุกเดี่ยวทำสู้กับวัดจตุพทุระ
ลำพังคนเดียว

ความฝืนลิขิตสวรรค์ของเขาอยู่ในระดับที่ไม่สามารถ
อธิบายได้ด้วยตัวอักษรเสียแล้ว ไม่ว่าจะเป็นาง หรือพวกของจี้คง
หวู่ตี้เมื่อต้องเปรียบเทียบกับราชันทักษิณผู้นี้แล้ว ล้วนแล้วแต่ต้อง
สลดและอับแสงทั้งสิ้น

“เหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือคนย่อมมีคน” วอหลงเสวียนใน
เวลานี้ยังคงต้องกล่าวทอดถอนใจออกมา

หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่ง ก้าวเดินไปยังวัดจตุพทุระอย่างช้าๆ
วอหลงเสวียนตามติดขึ้นไป ขณะที่หลี่ซีเยสายหน้ากับนางเบาๆ
กล่าวว่า “เจ้าลงเขาไปเถอะ อย่าได้ติดตามมา”

“เพราะอะไร?” วอหลงเสวียนหรือตาทีหนึ่ง เพียรอยยิ้มออกมา รอยยิ้มของนางสามารถทำให้รอยบุปผาต้องเบ่งบาน น่าเสียดายที่มองไม่เห็น

“ข้าจะไปที่วัดจตุพุทธะ ผู้ที่ข้าจะอภิปรายธรรมด้วยคือ พระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ เจ้าไม่สามารถรองรับกับกลิ่นอาย พุทธะของเขาได้ หากพระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ปริปาก ต่อให้จิตแห่งเต้าของเจ้าแข็งแกร่งปานใดก็ตาม เกรงว่าหลังจากได้ฟัง พระธรรมสักท่อนหนึ่ง เจ้าต้องบวชเป็นภิกษุณีแน่ และจมดิ่งอยู่ท่ามกลางทะเลพระธรรมอันยิ่งใหญ่อุตลอดไป” หลี่ซีเยกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

เมื่อวอหลงเสวียนได้ยินคำเช่นนี้แล้ว ไม่กล่าวมากความหันหลังลงจากเขาหลังซานไปทันที

หลี่ซีเยเพียรอยยิ้มออกมาจ้องมองดูวัดจตุพุทธะ ท่าทีเอ้อระเหย กล่าวอย่างซ้าๆ ว่า “ชาตินี้วัดชราเนตถิตา (1) ก็สมควรปรากฏตัวได้แล้ว ข้าจะดูว่าเป็นเจ้าที่พระธรรมยิ่งใหญ่ว่ายขอบเขต หรือพระธรรมของข้าที่ไร้เทียมทาน”

“แวงค์.....” ระหว่างทางที่หลีชีเยเดินทางไปยังวัดจตุ
พุทธะนั้น ทันใดนั้น เทวนาคทั้งแปดจำพวกและแปดวัชระแต่ละองค์
ล้วนจางหายไปทันที

เขาหลิงซานพลันเงียบสงบขึ้นมาในทันใด ไม่มีการสั่น
ไหวอีกต่อไป วัดจตุพุทธะยังคงตั้งตระหง่านอยู่บนเขาหลิงซานไม่
เปลี่ยนแปลง

“สิ้นสุดลงแล้ว.....” หลายคนรับรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้น เมื่อ
ได้เห็นภาพนี้

ในเวลานี้ สายตาทุกคู่จับจ้องไปที่ประตูวัดจตุพุทธะ ทุก
คนอยากรู้ว่าการศึกครั้งนี้ฝ่ายใดเป็นผู้ชนะ

ภายใต้สายต่าจำนวนมาก ในที่สุด ภายในวัดจตุพุทธะมี
เงาของผู้หนึ่งก้าวออกมาจากประตูวัด เป็นชายหนุ่มที่ชื่อราชัน
ทักษิณนั่นเอง ถึงแม้ว่าท่าทางของเขาจะยำเยำมาก แต่ว่า ยังคงดู
ดั่งมังกรแลพยัคฆ์ที่ฮึกเหิม ก้าวเท้าออกมาจากประตูวัด

ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนถึงกับใจหายใจคว่ำ เมื่อเห็น
ราชันทักษิณดูมั่งกรและพยัคฆ์ที่ฮึกเหิม โดยเฉพาะพวกของลี้คง

หวูตี้ยังมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป กระทั่งมีผู้ที่ต้องก้าวถอยหลังไป
หนึ่งก้าว

“แม้แต่สิบแปดวัชระของวัดจตุพุทธะก็พ่ายแพ้แล้ว นี่ นี่
นี่มันฝืนลิขิตสวรรค์เกินไปแล้วกรรมัง” แม้แต่หลวงจีนบางคนยังไม่
อยากเชื่อในสายตาตนเอง เมื่อเห็นราชันทักษิณมีชีวิตรอดกลับ
ออกมา กล่าวด้วยความตระหนก

สีหน้าของพวกจี้คงหวูตี้ดูไม่จืดกันเลยแต่ละคน
เนื่องจากพวกเขารับรู้ได้ว่า ชาตินี้พวกเขาได้พบกับศัตรูที่น่ากลัว
เข้าให้แล้ว เป็นศัตรูที่ยากจะก้าวข้ามได้สำหรับพวกเขา

ถึงแม้ว่าราชันทักษิณจะออกมาจากวัดจตุพุทธะด้วย
ท่าทีที่ย่ำแย่ แต่ทว่า พลังที่มีบารมียิ่งใหญ่อัปพันนั้น ยังคงสร้าง
ความหวั่นเกรงและอึดอัดใจให้กับผู้คนได้อยู่

ราชันทักษิณก้าวเดินออกจากประตูวัด มองเห็นหลี่ซีเย
ที่กำลังเดินขึ้นมาอย่างช้าๆ เขาไม่ได้เห็นฟ้าจากไปในทันที แต่ก้าว
เดินไปที่ละก้าวๆ มุ่งตรงไปยังหลี่ซีเย

เพียงชั่วพริบตาเดียว ราชันท์ก็มิได้เพิกเฉยหน้ากับห
ลีสีย์เย่ในที่สุด ยามที่พวกเขาทั้งสองเผลอเผลอกันนั้น ทำให้ผู้คนที่อยู่
ด้านนอกและด้านในเขาหลังซานต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้

คนหนึ่งคือสุดยอดผู้บำเพ็ญตนไร้ผู้ต่อกร อีกคนหนึ่งคือ
ธรรมะไร้ขอบเขต คนหนึ่งคือผู้อยู่ในโลกของโลกียะ อีกคนหนึ่งคือ
โลกอีกโลกหนึ่ง แม้ว่าทั้งสองคนต่างอยู่กันคนละโลก แต่ทว่า ยังคง
ทำให้ผู้คนที่ต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้

ในสายตาของทุกคนมองว่า พวกเขาทั้งสองไม่ได้มีข้อ
แตกต่างกันอะไรมากมายนัก พวกเขาต่างก็เป็นผู้ที่สุดยอดใน
อาณาจักรของตนเอง คนหนึ่งคือสุดยอดของผู้บำเพ็ญตน อีกคน
หนึ่งคือผู้ที่ได้รับความเคารพสูงสุดของพุทธศาสนา

ครั้นพบกับราชันท์ก็มิให้ชนิดหนึ่งมือแสดงท่า
มุทรา ราชันท์ก็มิค้ำและพนมมือที่อกก้มกราบที่หนึ่ง ดูจะให้
ความเคารพเป็นอันมาก กล่าวว่่า “ท่านปรมาจารย์.....”

หลีสีย์เย่เพียงพยักหน้าเบาๆ และไม่ได้หยุดเดิน ยังคงก้าว
ไปข้างหน้ามุ่งสู่วัดจตุพทุระไปเรื่อยๆ ขณะที่ราชันท์ก็มิทำความ

เคารถหลิชิเยแล้วก็ไม่หยุดนิ่ง เดินลงจากเขาหลังซานไป เพียงชั่วพริบตาก็หายไปบนเส้นขอบฟ้า

“บุคคลที่ไร้เทียมทานเช่นนี้ยังต้องแสดงความเคารพต่อเขาอย่างนอบน้อม” เมื่อผู้คนจำนวนไม่น้อยที่อยู่ด้านนอกและในเขาหลังซานเห็นราชันทักษิณถึงกับก้มกราบต่อหลิชิเย ต่างรู้สึกตกใจอย่างยิ่ง

หลวงจีนรูปหนึ่งได้กล่าวว่า “ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นผู้ศึกษาธรรมะ แต่ทว่า การที่เขามีความรู้ที่ลึกซึ้งถึงเพียงนี้ สามารถสู้กับพระโพธิสัตว์วัชร เออาชนะอย่างเด็ดขาดต่อวัดไตรมहा วัดฉฐาตุ และวัดอัญญสุญญาได้” พระสงฆ์ผู้หนึ่งกล่าวว่า “ด้วยผลงานเช่นนี้ ต่อให้เป็นผู้ดำรงไว้ซึ่งไร้ผู้ต่อกรจะเรียกขานเขาว่าปรมาจารย์สักคำ ก็นับว่าสมเหตุสมผลอยู่และสามารถรับได้โดยไม่ต้องระอายใจ”

เมื่อบรรดาผู้ที่อยู่ทั้งด้านนอกและด้านในเขาหลังซานได้ยินหลวงจีนผู้นี้กล่าวออกมาเช่นนี้แล้ว ต่างรู้สึกว่ามันมีเหตุผลระดับบรรพบุรุษที่เชี่ยวชาญด้านพระธรรมก็พิมพ์ว่า “ถ้าหากชายหนุ่มที่บวชโดยไม่โกนผมผู้นี้สามารถเอาชนะวัดจตุพุทธะละก็ เมื่อเป็นเช่นนั้น เขาย่อมสามารถเป็นพุทธองค์องค์ใหม่ได้ ลองคิดดูสามารถอภิปรายธรรมเอาชนะวัดทั้งสิบแปดของเขาหลังซานได้ เกรงว่านับแต่อดีตถึงปัจจุบันคงไม่มีใครทำได้! ”

ทุกคนเห็นด้วยว่าคำกล่าวนี้มีเหตุผล การอาศัยอภิปรายธรรมเอาชนะอริยสงฆ์และพระโพธิสัตว์ของวัดทั้งสิบแปดแห่งของเขาลิงซาน นับเป็นความสามารถทางด้านพระธรรมที่ยอดเยี่ยมเพียงใด การเรียกเขาว่าปรมาจารย์นับว่ายอมรับได้โดยไม่ละอายใจเลย

อย่างไรก็ตาม ทุกคนยอมไม่อาจรู้ได้ว่า การที่ราชันทักษิณเรียกหลี่ซีเยว่าปรมาจารย์นั้น หาใช่เป็นเพราะเขาสามารถอาศัยพระธรรมเอาชนะวัดทั้งสิบเจ็ดแห่งของเขาลิงซานมาได้ แต่มีความหมายอีกแบบหนึ่ง

คำว่าปรมาจารย์ยังมีความหมายอีกอย่างหนึ่ง นั่นก็คืออาจารย์ของบรรดาราชันเซียนทั้งหลาย ทั้งยังเป็นปราชญ์ของบรรดาอาจารย์ของราชันเซียนอีกด้วย

การที่ราชันทักษิณเรียกหลี่ซีเยว่าท่านปรมาจารย์นั้น เป็นเพราะหลี่ซีเยคืออาจารย์ของราชันเซียน หรืออาจารย์ที่ปรึกษาของเหล่าราชันเซียน ขณะที่บุคคลภายนอกเข้าใจว่าเป็นเพราะพระธรรมของหลี่ซีเยไร้ขอบเขต

หลี่ชีย่ก้าวเดินไปจนถึงหน้าวัดจตุพุทธะ มองดูวัดจตุพุทธที่อยู่ตรงหน้าและเผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม ก้าวเท้าเข้าไปภายในวัดทันที

“อามิตาพุทธ.....” เมื่อหลี่ชีย่ก้าวเท้าเข้าไปภายในบริเวณวัด พลันปรากฏหลวงจีนรูปหนึ่งที่อยู่ภายในวัดจตุพุทธะ ออกมาต้อนรับ หลวงจีนรูปนี้มีรัศมีพุทธะปรากฏอยู่หลังศีรษะ เขาได้กลับกลายเป็นพุทธะไปทั่วทั้งร่าง ความเจิดจ้าเสบตาของประกายพุทธะ ทำให้ผู้คนรู้สึกว่าเขาไม่ใช่สิ่งมีชีวิตบนโลกใบนี้อีกแล้ว เขาได้เข้าใกล้คำว่าอมตะที่อยู่ในตำนานจนใกล้มากๆ

พลันที่หลวงจีนรูปนี้เดินเข้ามาหา และเห็นหน้าหลี่ชีย่ ร่างของเขาถึงกับชะงักหยุดนิ่งอยู่กับที่ รัศมีพุทธะของเขาพลันได้รับผลกระทบ ถึงกับติดดับไม่คงที่

หลวงจีนรูปนี้มีพุทธจิตที่เข้มแข็งมาก เขาพยักหน้าพนมมือไว้ที่หน้าอก โนม้ตัวกราบเต็มที กล่าวว่ “อามิตาพุทธ นายท่านได้ซึ่งร่างเดิมกลับคืนมาได้ นับว่านายอินดียิ่งนัก”

หลี่ชีย่พนมมือที่อก พยักหน้า คารวะอย่างงาม กล่าวว่ “ได้รับคำกล่าวอันเป็นมงคลจากหลวงจีนท่านนี้ ท่านเป็นผู้ที่อยู่อีก

โลกหนึ่ง หาใช่ชนพลผู้ไต่บังคับบัญชา ไม่จำเป็นต้องแสดงความเคารพเช่นนี้”

หลวงจีนที่อยู่ตรงหน้าเคยเป็นชนพลไร่เทียมทานไต่บังคับบัญชาของหลี่ซีเยมาก่อน ในยุคหลัง ก่อนที่อายุขัยของเขาจะสิ้น เขาได้ก้าวสู่ร่มกาสาวพัสตร์ เข้าไปยังเขาหลิงซาน ในที่สุดได้รับการโปรดจากวัดจตุพุทธะ ตัดขาดจากโลกแห่งโลกียะ

ถึงแม้ว่าหลวงจีนรูปนี้จะตัดขาดจากโลกแห่งโลกียะแล้ว แต่ทว่า อีกาทมิฬที่อยู่ในฐานะบงการหมื่นยุคที่ดำรงอยู่ สร้างผลกระทบต่อเขามากมายเหลือเกิน เมื่อได้พบเห็นเจ้านายในครานั้น จึงทำให้พุทธจิตตรของเขาต้องได้รับผลกระทบอย่างช่วยไม่ได้

หลี่ซีเยเองก็ไม่ต้องการรบกวนจิตแห่งพุทธะของเขา ปากท่องคาถา เอ่ยพุทธวาจาออกมา ทำให้รัศมีพระธรรมของเขา สุกใสยิ่งนัก ก่อนหน้านั้นที่ทำให้จิตต้องหวั่นไหว เวลานี้กล่าวสำหรับเขาแล้ว เป็นเพียงเหมือนดั่งสายน้ำที่ไหลผ่านหินที่เรียบเท่านั้นเอง เหมือนฝุ่นที่จับบนกระจกเงา แค่ใช้มือปัดออกเบาๆ ก็ได้แล้ว

“พระธรรมไร้ขอบเขต.....” หลวงจีนคำนับอีกครั้ง แว
ลานี้ตัวเขาที่มีความเลื่อมใสศรัทธา ได้ตัดสิ้นกิเลสทั้งปวง เปล่ง
พุทธวาจา หลับตาและกล่าวว่า “ขอคุณอริยสงฆ์ที่ชี้แนะ”

หลี่ซิเยพยักหน้าเบาๆ รับการแสดงความเคารพสูงสุด
จากหลวงจีนรูปนี้ ความจริงแล้ว พันล้านปีที่ผ่านมา ขุนพล
ผู้ใต้บังคับบัญชาของเขามีจำนวนนับไม่ถ้วน ปริชาญาติที่เคยรับ
ใช้เขามีอยู่นับไม่ถ้วน ในจำนวนนี้มีไม่น้อยที่เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์
เข้าอุปสมบทในเขาหลังซาน ขอเพียงแต่ความเป็นอมตะ

“ข้าจะอภิปรายธรรมชราันตติสูตรกับพระโพธิสัตว์
โอภาสแปดพักตร์”

“เชิญ พระโพธิสัตว์ได้รอก่อนแล้ว” หลวงจีนรีบเร่ง
เชิญหลี่ซิเยเข้าไปภายในอุโบสถ

หลี่ซิเยมีท่าทีที่เอ้อระเหย ก้าวขึ้นบันไดไปที่ละชั้นๆ มุ่ง
หน้าไปยังพระอุโบสถ กล่าวสำหรับเขาแล้ว นี่คือการศึกครั้ง
สุดท้ายระหว่างเขากับเขาหลังซาน หลังจากเอาชนะพระโพธิสัตว์
โอภาสแปดพักตร์แล้ว เป้าหมายต่อไปของเขาก็คือวัดชราันตติตา!

ซึ่งก็คือเป้าหมายสุดท้ายที่แท้จริงของหลี่ชียเอ่ เวลา
การมาที่ที่ราบสูงผิงพูทระของเขาก็เพื่อวัดชรานัตถิตา เขา
ต้องการอาศัยพระธรรมเอาชนะพระสงฆ์ของวัดชรานัตถิตา
เหล่านั้น!

Novel-Lucky

ตอนที่ 1030 พระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์

<https://novel-lucky.com>

หลังจากที่หฺลื่อชฺยฺเยเข้าไปภายในวัดจตุพทุทธะแล้ว ผู้คนจำนวนมากที่อยู่ด้านนอกด้านในเขาหฺลิ่งซานต่างกลั่นลมหายใจและสายตาทุกคู่ล้วนแล้วแต่จับจ้องไปที่วัดจตุพทุทธะ

กล่าวสำหรับผู้คนจำนวนมากนับไม่ถ้วนแล้ว วัดจตุพทุทธะเป็นสัญลักษณ์ที่บ่งบอกว่าอยู่ในสถานะสูงสุดของเขาหฺลิ่งซาน ยกเว้นวัดลานถ้าว วัดจตุพทุทธะมีความลึกลับที่ยากจะหยั่งถึง มีผู้กล่าวว่าภายในวัดจตุพทุทธะมีพระพุทธรูปหินสีองค์หนึ่งควบคุมอยู่ และพระพุทธรูปหินทั้งสองนี้ก็มาจากแคว้นพทุทธะของวัดลานถ้าว!

และมีบางคนก็กล่าวว่า พระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ของวัดจตุพทุทธะก็เทียบเคียงได้กับพุทธรองค์แล้ว ถ้าหากวัดลานถ้าวต้องการเปลี่ยนพุทธรองค์องค์ใหม่ละก็ พระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ต้องได้เป็นพุทธรองค์องค์ใหม่อย่างแน่นอน

“ติง.....ติง.....ติง.....” ขณะที่ทุกคนกำลังกลั่นลมหายใจอยู่นั้น ในที่สุดวัดจตุพทุทธะได้ได้ลั่นระฆังขึ้น การอภิปรายธรรมะได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

เมื่อได้ยินเสียงระฆังนี้แล้ว หลายคนรู้สึกว่าจะหวะการเต้นของหัวใจตนนั้นเต้นช้าลงครึ่งจังหวะ บรรยากาศที่ตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูกได้อบอวลอยู่ท่ามกลางฟ้าดินแห่งนี้

“แว้งค์” ในขณะนี้ เหมือนว่าวัดจตุพุทธะได้รู้ดม่านของแคว้นพุทธะให้เปิดออกมาแล้ว ปรกกายพุทธะตลอบอวล ต่างจากวัดอื่นก่อนหน้าที่มีปรกกายพุทธะพลุ่งพล่าน

ในขณะนี้ ด้านบนวัดจตุพุทธะเห็นเป็นปรกกายพุทธะที่ลอยล่อง ยามที่ปรกกายพุทธะนี้ไปรยปรายลงมาอย่างแผ่วเบา มันช่างสุกใสอะไรปานนั้น มีความศักดิ์สิทธิ์เพียงใด และมีความอ่อนโยนละมุนเช่นใด ยามที่ปรกกายพุทธะนี้ปรากฏขึ้นมา ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องใจเต้นตุ้มตาม และรู้สึกว่าจะตนเองนั้นต้องการจะอาบอยู่ท่ามกลางปรกกายแห่งพุทธะนี้

จังหวะที่ปรกกายพุทธะซึ่งมีความสงบสุขและเป็นมงคลยิ่งปรากฏขึ้นมา นั้น ไม่ว่าจะเป็นจิ้งหวูตี้ หรือว่าหลินเทียนตี้ และหรือบรรดาระดับบรรพบุรุษทั้งหลาย พลันมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปในทันใด

“ถอย.....”ทันใดนั้น พวกของฉัตรหวัติได้อาศัยความเร็วที่เหนือชั้นฉีกหลบออกไปในทันที ชั่วพริบตาเดียวก็ถอยฉากไปจากเขาหลังซาน ยืนมองอยู่ในที่ซึ่งห่างไกลไปนับสิบล้านลี้

“พระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์!” ระดับบรรพบุรุษตกใจสุดขีด พลันเอื้อมมือซ้อนเอาผู้เยาว์ของตนเข้าไปในแขนเสื้อ แล้วล่าถอยออกจากบริเวณนั้นอย่างรวดเร็ว

ในเวลานี้ ผู้ยิ่งใหญ่จำนวนไม่น้อยที่มีปฏิกริยารับรู้และฉีกหลบออกไปอย่างรวดเร็ว เวลานี้นาทีนี้สำหรับพวกเขาแล้ว คล้ายตั้งได้พานพบกับโรคห่าอย่างนั้น ต้องหลบไปให้ไกลที่สุด!

ทันใดนั้น เหมือนหนึ่งกาลเวลาได้หยุดลงอย่างนั้น มีผู้ที่ได้ยินเสียงเหมือนบุปผากำลังเบ่งบาน บนท้องฟ้าของวัดจตุพทุระบังเกิดประกายพุทธะที่อบอวล ท่ามกลางประกายพุทธะนี้สามารถมองเห็นร่างเงาที่กลับหัวอยู่ร่างหนึ่ง

เป็นร่างของคนๆ หนึ่งที่สวมชุดขาวทั้งชุด มีความศักดิ์สิทธิ์สุกใสสว่างไสว มีแปดหน้า สิบหกตา มองฟ้าดิน ส้ารวจหมื่นอาณาจักร ควบคุมหมื่นธรรมะ ยึดกุมจักรวาล ประทับนั่งอยู่เหนือดอกบัวที่ศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง สีขาวบริสุทธิ์ไร้ซึ่งคราบสกปรกใดๆ

คนผู้นี้บนศีรษะปรากฏอุษณิษะ พุทธลักษณะที่ไร้ผู้
เทียบเคียง แม้ว่าจะเป็นเพียงเงาที่กลับหัว แต่ทว่า ยามที่ร่างเงากลับ
หัวเช่นนี้ปรากฏขึ้นมา ทำให้ผู้คนบังเกิดภาพลวงตาขึ้นมา ทันใด
นั้น แม้จักรวาลจะกว้างใหญ่ไพศาลเพียงใดก็ตาม ก็เป็นได้เพียงแค
ผงธุลีเท่านั้นเอง เมื่ออยู่ต่อหน้าพระโพธิสัตว์องค์นี้แล้ว ทุกสิ่งล้วน
ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง

คนผู้นี้ที่บรรลุปะเป็นพระโพธิสัตว์ ไม่ปรากฏลมปราณที่พลุ่ง
พล่านให้เห็น ไม่มีพลังอำนาจที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกร กระทั่งสามารถกล่าว
ได้ว่า บนตัวของเขาไม่สามารถสืบค้นสิ่งใดๆ อันเกี่ยวข้องกับโลก
ของโลภียะแม้เพียงน้อยนิด ไม่มีลมปราณ กระทั่งเรียกได้ว่าเนื้อ
หนังได้กลับกลายเป็นพุทธรูปไปแล้ว และไม่มีพลังอำนาจพุทธร
เหมือนดังที่ทุกคนได้จินตนาการเอาไว้

แต่ทว่า ด้วยผู้ดำรงไว้ปราศจากซึ่งกระบวนท่าใดๆ นี้ กลับ
สามารถทำให้จิตใจของผู้คนบังเกิดความหวาดกลัวขึ้นมาได้

“อามิตาพุทธ.....” พลังที่เสียงนี้ถูกถ่ายทอดออกมา
จากภายในวัดจตุพุทธระ ย่อมไม่เป็นที่สงสัยว่า การอภิปรายธรรมะ
ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

“อามิตาพุทธ.....” เมื่อคำว่าอามิตาพุทธดังออกมาจาก วัดจตุพทุระแล้ว ท้าวทั้งเขาหิงซานกระหังนอกเขาหิงซาน ล้วนมี คำว่าอามิตาพุทธดังสอดรับกันขึ้นมา

โดยเฉพาะบริเวณด้านนอกเขาหิงซาน ผู้บำเพ็ญตน จำนวนมากพลันถูกโปรดจนคุกเขาลงกับพื้น โดยพลันซึ่งในรสนพระ ธรรมทั้งกายใจ ปากเอ่ยพุทธวาจา ร่างของพวกเขาบังเกิดรัศมี พุทธะขึ้น พวกเขาได้ถูกโปรดให้กลายเป็นพุทธสาวกไปโดยทันที

นาที่นี้ บรรดาผู้บำเพ็ญตนเหล่านี้ได้ลิ้มลิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง ในโลกีย์มนุษย์ ในสายตาของพวกเขาามีเพียงทะเลพุทธะที่อยู่บน ขอบฟ้า พวกเขาปรารถนาเพียงได้อาบอยู่ท่ามกลางประกายพุทธะ ที่ไร้ขอบเขตเท่านั้น ท่ามกลางประกายแห่งพุทธะมันช่างอบอุ่น สงบสุขและเป็นมงคลยิ่ง ช่างมีความศักดิ์สิทธิ์อะไรปานนั้น ท่ามกลางประกายพุทธะนี้สามารถทำให้ผู้คนลิ้มลิ้นทุกสิ่งทุก อย่าง!

หนึ่งพุทธวาจาจุดให้แปรเปลี่ยน หาใช่เป็นเพียงคำพูดที่ เลื่อนลอย! ” พระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ยังไม่ทันได้ปรากฏร่าง ที่แท้จริงออกมา มนุษย์ปุถุชนยังไม่ทันได้เห็นพระพักตร์ที่แท้จริง

เห็นเพียงประกายพุทธะ หวั่นเกรงต่อพุทธะวาจา “ไม่รู้ว่ามีผู้บำเพ็ญ
ตนจำนวนเท่าไรที่ถูกโปรดจนต้องจมดิ่งอยู่ในทะเลพุทธะตลอดไป
โดยเฉพาะกับผู้บำเพ็ญตนที่ทักษะอ่อน และจิตแห่งเต้าไม่แข็งแกร่ง
เพียงพอ ไม่สามารถหันหลังกลับไปได้อีกต่อไป!

“หนี.....” ทันใดนั้น บรรดายอดฝีมือ และหรือผู้ที่มีจิต
แห่งเต้าที่เข้มแข็งซึ่งยังไม่หันได้หลบหนีออกไปจากบริเวณนี้
หลังจากที่พวกเขาได้รับอิทธิพลของพุทธธรรมที่ส่งผลกระทบถึง
พวกเขาแล้ว จึงได้รับแรงหลบหนีออกจากบริเวณที่อิทธิพลพุทธะ
ส่งถึงอย่างอลม่าน

บางคนที่หลบหนีไปได้ระยะหนึ่ง จิตแห่งเต้าของเขาสุดจะ
ต้านทานได้อีกต่อไป ต้องคุกเข่าลงกราบกับพื้นด้วยความเลื่อมใส
ศรัทธาทั้งกายใจ เปล่งพุทธวาจา “พุทธองค์ทรงเมตตา” ร่างกาย
ของพวกเขาเริ่มเปล่งประกายพุทธะออกมา!

ภายใต้การเหนี่ยวนำทางจิตของแสงแห่งธรรมะ ยังคงมีผู้ที่
ไม่สามารถหลบหนีออกจากอาณาบริเวณนั้นไปได้ แต่ก็มีบางคนที่มี
ทักษะและจิตที่แข็งแกร่งสามารถหลุดรอดไปจากบริเวณที่พระ
ธรรมอันยิ่งใหญ่แผ่ปกคลุมถึงไปได้

ถึงแม้ว่าที่สุดแล้วจะมีผู้ที่หลุดรอดออกมาจากบริเวณเขตอิทธิพลของพุทธธรรมไปได้ แต่ทว่า พวกเขาเหล่านั้นยังคงได้รับผลกระทบจากพลังแห่งพุทธธรรมนี้มากบ้างน้อยบ้าง กระทั่งมีผู้ที่จิตแห่งเต้าต้องถูกทำลายลงโดยพลัน

“อ้ากก.....” บางคนร้องออกมาอย่างน่าเวทนา แม้ว่าเขาสามารถหลบออกจากบริเวณที่อำนาจแห่งพุทธธรรมแผ่ปกคลุมถึงมาได้ แต่บนตัวของพวกเขากลับเริ่มปรากฏประกายพุทธะขึ้นมา เขาจึงต้องตัดสินใจทำลายกายเนื้อของตน เหลือไว้แต่เพียงชะตาแท้แล้วหลบหนีไปทันที

ขณะเดียวกัน ก็มีคนที่ร้องออกมาอย่างน่าเวทนา จังหวะที่ประกายพุทธะปรากฏบนตัวของพวกเขา ได้ทำการควักเอาหัวใจของตนออกมาทิ้งเอาไว้บนที่ราบสูงฝั่งพุทธะ จากนั้นหันหลังไปจากที่ตรงนั้นในทันทีโดยไม่กล้าหยุดแม้เพียงก้าวเดียว

แม้ว่านะมีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่สามารถหลบหนีออกมาจากประกายพุทธะได้อย่างปลอดภัย แต่ทว่า อำนาจแห่งพระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ส่งผลกระทบต่อพวกเขาเป็นอันมาก ทำให้พวกเขาเหล่านั้นทยอยกันออกจากที่ราบสูงฝั่งพุทธะไม่กล้ารั้งอยู่ที่ตรงนี้อีกต่อไป มิฉะนั้นละก็ หากพวกเขายังคงรั้งอยู่ที่ที่ราบสูง

ฝั่งพุทธะอีกต่อไป ข้าเร็วสักวันคงต้องเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ บวช
เป็นพระภิกษุในที่สุด!

พวกดาวรุ่งและระดับบรรพบุรุษที่หลบหนีออกจากบริเวณ
นั้นเป็นกลุ่มแรก เมื่อได้เห็นภาพที่น่ากลัวเช่นนี้จากระยะห่างไกล
แล้ว ต่างรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก สิ่งนี้นับว่าเป็นพลังอีกรูปแบบหนึ่งที่
อยู่นอกเหนือจากกำลัง ซึ่งเป็นพลังที่น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงยิ่งนัก

หลายคนมองว่า ผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะจักรพรรดิเทพนั้นเป็น
ที่หวั่นเกรงของผู้คน เนื่องจากจักรพรรดิเทพสามารถทำลายฟ้าดิน
ได้ สามารถหมุนพลิกกลับทางข้างเผือกได้! แต่ทว่า ในวันนี้ทุกคน
จึงได้รับรู้ถึงพลังที่น่ากลัวซึ่งอยู่นอกเหนือจากโลกของผู้บำเพ็ญ
ตนว่ามันมีความน่ากลัวเช่นใด

เฉกเช่นพระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ที่ไม่มีกระบวนท่า
ใดๆ กระทั่งไม่มีแม้แต่ระดับพื้นฐานเสียด้วยซ้ำ แต่ทว่า ลำพังเพียง
แค่เงาที่กลับหัว กับพุทธวาจาเพียงคำเดียวของเขา ก็สามารถ
เหนี่ยวนำและโปรดยอดฝีมือได้เป็นจำนวนมาก ยังมีสิ่งใดในโลก
หล้าที่น่ากลัวยิ่งไปกว่านี้อีก?

เล่มหนึ่งแล้ว ยังสามารถกลับออกมาได้อย่างปลอดภัย ทั้งจิตแห่ง
เต่ายังคงแข็งแกร่งดังหินเช่นเดิม จึงอาจกล่าวได้ว่า คงมีไม่กี่คนที่
หาญกล้าบอกว่าตัวเองมีจิตแห่งเต่าที่เข้มแข็งมากกว่าเมื่ออยู่ต่อ
หน้าเขา

เวลานี้ แม้แต่จ้านชื่อยังกล่าวคำเช่นนี้ออกมา สำหรับคน
อื่นๆ แล้ว ยิ่งรู้สึกขำขันอ่อนขื่นมาทันที

“หนึ่งพุทธวาทาโปรดจักรพรรดิเทพ เรื่องนี้หาใช่เป็นเรื่อง
สมมุติ เกรงว่าน่าจะเป็นความจริง” ยอดฝีมือผู้หนึ่งที่อาศัยอยู่บนที่
ราบสูงฝั่งพุทธะมานานมาก พิมพ์ว่า “ตามตำนานเล่าว่า พระ
โพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ถือกำเนิดที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะ พลันที่ถือ
กำเนิดขึ้นมาก็ได้รับการปกป้องรักษาจากพุทธองค์ อายุแปดขวบ
ได้บรรพชาในเขาหลังซาน อายุสิบขวบก็ได้รับการโปรดให้ตัด
ขาดจากมูลเหตุและผลกรรม ห่างไกลจากการเวียนว่ายตายเกิด
ศึกษาพระธรรมตั้งแต่อายุเยาว์วัย อายุสิบสี่บรรลุนั้นวัชระ อายุสิบ
หกบรรลุนั้นพระโพธิสัตว์ ได้รับการสถาปนาเป็นพระโพธิสัตว์ที่อยู่
ใกล้ชิดกับพุทธองค์มากที่สุด!”

ถึงแม้ว่า พระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ไม่เคยได้ฝึกเคล็ด
วิชา ศึกษาเพียงพระธรรมมาตั้งแต่เยาว์วัย แต่ทว่า แม้แต่ราชัน
เซียนยังต้องให้ความเคารพเขาอยู่สามส่วน” ระดับบรรพบุรุษที่แก่

หง่าเหงือกยั้งคนหนึ่งเอ่ยออกมาด้วยความห้วนเกรงยั้ง เมื่อเห็นร่าง
เงากลับหัวที่อยู่บนวัดจตุพทุทธะจากระยะห่างไกล

หลายคนรู้สึกกระตุกภายในใจนิดหนึ่งเมื่อได้ยินคำกล่าว
เช่นนี้ คนที่แม่แต่ราชันเซียนยังต้องห้วนเกรงอยู่สามส่วนมันช่าง
น่ากลัวเพียงใด การที่สามารถบรรลุได้ถึงระดับนี้ ต่อให้ไม่เป็น
เคล็ดวิชา ไม่มีวิหยายุทธ์ใดๆ ก็ตาม นั่นหาใช่สิ่งสำคัญอีกต่อไป
แล้ว

“เคยมีตำนานเล่าว่า หลังจากที่ราชันเซียนหยินเทียนได้สืบทอด
ชะตาฟ้าแล้ว เคยเขามายังเขาหลิงซานเพื่อฟังเทศนาธรรม
จากพระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ ต่อมา หลังจากที่ราชันเซียน
หยินเทียนไปจากเขาหลิงซานแล้ว ได้บอกกล่าวต่อบรรดาขุนพลที่
อยู่ข้างกายว่า “ไม่ว่าผู้ใดก็ตามห้ามไปพบกับพระโพธิสัตว์โอภาส
แปดพักตร์” ระดับบรรพบุรุษเผ่าปีศาจที่ถือกำเนิดในแดนชาด
ทักษิณกล่าวว่า “ราชันเซียนหยินเทียนได้กล่าวกับบรรดาขุนพลที่
อยู่ข้างกายว่า ถึงแม้พระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์จะไม่รู้จัก
กระบวนท่าใดๆ ก็ตาม แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าของเขาแล้ว ต่อให้เป็น
จักรพรรดิเทพก็เหมือนดั่งผงธุลีอย่างนั้น”

“นี่ นี่มันฝันลิขิตสวรรค์มากเกินไปเสียแล้ว” กลุ่มคนรุ่นใหม่
เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว รู้สึกตกใจเป็นอย่างยิ่ง กล่าว

สำหรับหลายคน จักรพรรดิเทพนับว่าไร้ซึ่งผู้ต่อกรแล้ว ขนาด
จักรพรรดิเทพยังเป็นที่ได้แค่ผงธุลีเมื่ออยู่ต่อหน้าพระโพธิสัตว์
โอกาสแปดพักตร์ คำกล่าวนี้ดูน่าตกใจมากเกินไปแล้วกรรมัง

ในขณะนี้ ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนที่กลั่นลมหายใจจ้องมอง
ไปยังวัดจตุพทุระ กระทั่งกล่าวได้ว่า หลายคนไม่คาดคิดว่าหลีชีเย
ถึงกับทำสู้กับพระโพธิสัตว์โอกาสแปดพักตร์

“นับว่ามีความมั่นใจเต็มเปี่ยมนะเนี่ย ถึงกับเข้าทำประลอง
กับพระโพธิสัตว์โอกาสแปดพักตร์ผู้ที่แตกฉานในพระธรรมมาก
ที่สุดของวัดจตุพทุระ ชายหนุ่มผู้ศึกษารรณะโดยไม่โกนผมผู้นี้มี
พระธรรมอยู่ในระดับไหนกันแน่”

ความจริงแล้ว หลายคนต่างคิดไม่ถึงว่าหลีชีเยจะทำสู้กับ
พระโพธิสัตว์โอกาสแปดพักตร์ เนื่องจากผู้ที่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับพระ
โพธิสัตว์โอกาสแปดพักตร์ต่างรู้ว่า เขาคือผู้ที่อยู่ใกล้พระพุท
องค์มากที่สุด

หากจะกล่าวว่า การทำสู้ด้านพระธรรมกับพระโพธิสัตว์
โอกาสแปดพักตร์ นั้นเท่ากับเป็นการบ่งชี้ว่า ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ที่อยู่
ใกล้กับพุทธองค์มากที่สุดแล้ว

“จะชนะได้ไหม?” กลุ่มคนรุ่นใหม่ถึงกับเอ่ยถามขึ้นอย่างแผ่วเบา กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว การศึกษาพระธรรมหาใช่เป็นโลกเดียวกันกับพวกเขา โดยเฉพาะสำหรับกลุ่มคนรุ่นใหม่แล้ว การต่อสู้กันด้วยพระธรรมเป็นสิ่งที่ห่างจากขอบเขตที่พวกเขาสามารถทำความเข้าใจกับมันได้

“ไม่รู้เหมือนกัน” กระทันหันอาวุโส หรือระดับบรรพบุรุษที่เชี่ยวชาญด้านพระธรรมก็ไม่อาจรู้ได้ ได้แต่สายหัวและกล่าวว่า “ถ้าหากอาศัยกำลังไปเอาชนะพระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ล่ะก็ มันเป็นเรื่องที่มีความเป็นไปได้มาก เพราะไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เขาศึกษาร่ำเรียนมาแต่เฉพาะพระธรรมเท่านั้น แต่หากว่าพูดถึงเรื่องการอภิปรายธรรมะ สามารถเอาชนะพระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ได้นั้น บอกกันตามตรงเลยนะ เว้นแต่พุทธองค์ที่อยู่ในแคว้นพุทธะในตำนาน ข้าก็ยังไม่ออกว่ายังจะมีใครสามารถทำได้อีก

ตอนที่ 1031 พระธรรมไร้ผู้ต่อกร

<https://novel-lucky.com>

บนเขาหลังซาน พระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ส่องแสงสว่างไสวไปทั่วห้องฟ้า ขณะที่บนขอบฟ้า ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนกลั่นลมหายใจของตนเพื่อดูชมจากระยะห่างไกล ท่ามกลางเขาหลังซาน สาวกจำนวนมากก็มาราบอยู่กับพื้นด้วยความศรัทธาทางกายและใจ ภายใต้แสงธรรมของพระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ พวกเขาจมดิ่งสู่ทะเลแห่งธรรมะ ไม่มีวันหวนกลับคืนมาได้อีก

ไม่มีใครรู้ว่าการอภิปรายธรรมะในครั้งนี้เริ่มต้นขึ้นเช่นใด ต่อให้วัดจตุพทุทธะอนุญาตให้ผู้ใดก็สามารถเข้าไปดูชมได้ แต่ทว่าคงไม่มีใครต้องการเข้าไป การอภิปรายธรรมะในลักษณะเช่นนี้ ต่อให้มีจิตแห่งเต๋าแข็งแกร่งเข้มแข็งปานใดก็ต้องได้รับผลกระทบ แม้แต่บุคคลเฉกเช่นจ้านซือก็มีโอกาสถูกโปรดและไม่อาจควบคุมจิตแห่งเต๋าของตนเอาไว้ได้

“แวงค์.....” เวลาที่ผ่านไปทุกๆ นาที ได้ยินเสียงดังขึ้นเบาๆ เสียงหนึ่ง จากนั้นประกายพุทธะที่อยู่บนห้องฟ้าเหนือวัดจตุพทุทธะได้จางหายไป หลังจากนั้นติดตามด้วยร่างเงาของพระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ก็จางหายไปเช่นกัน

“ผลเป็นเช่นใดแล้ว?” บางคนอดที่จะเอ่ยถามไม่ได้ เมื่อเห็นประกายพุทธะ และร่างเงาของพระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ ได้จางหายไป

ไม่มีใครสามารถให้คำตอบได้ ทุกคนได้แต่กลั้นลมหายใจเอาไว้และจ้องมองไปยังประตูของวัดจตุพุทธะ

ในเวลานี้เอง กล่าวสำหรับทุกคนแล้ว เหมือนหนึ่งว่าเวลาช่างผ่านไปได้เชื่องช้าเสียเหลือเกิน หนึ่งนาทีเปรียบประดุจหนึ่งศตวรรษอย่างนั้น

ในที่สุด เห็นคนผู้หนึ่งก้าวออกมาจากประตูวัด ผู้คนต่างจ้องมองไปยังผู้ที่ก้าวเดินออกมาจากประตูวัด เขาเดินสยายผมออกมาในลักษณะเอ้อระเหยสบายๆ คนผู้นี้ก็คือหลี่ซีเย หรือฉูหยุนเทียนนั่นเอง

“พระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ฟ่ายแพ้วแล้ว” มีคนพิมพ์ำออกมา เมื่อเห็นหลี่ซีเยก้าวเดินออกมาจากวัดด้วยท่าทีเอ้อระเหยเช่นนี้

“นี่ นี่ นี่มันเป็นไปได้อย่างไรกัน!” พระสงฆ์ที่อยู่บนที่ราบสูงฝั่งพุทธะถึงกับตระหนก ต้องก้าวยถอยหลังตึงตึงตึงไปหลายก้าว เมื่อเห็นหลี่ชีย่ก้าวดำเดินออกมาจากประตูวัด

“แม้แต่พระโพธิสัตว์โอสภาสแปดพักตร์ยังอภิปรายธรรมเอาชนะผู้ที่ศึกษาพระธรรมจากภายนอกคนหนึ่ง นี่ นี่ นี่มันเหลือเชื่อเกินไปแล้วกรรมัง” บรรดาพระสงฆ์ของที่ราบสูงฝั่งพุทธะมองหน้ากันและกัน

พระโพธิสัตว์โอสภาสแปดพักตร์ถูกเขาหลิงซาน กระทั่งทั่วทั้งที่ราบสูงฝั่งพุทธะยกย่องให้เป็นผู้ที่เข้าใกล้พุทธองค์มากที่สุด กระทั่งหลายคนกล่าวว่า เขาจะต้องได้เป็นพุทธองค์องค์ต่อไปของแคว้นพุทธะ

แต่ทว่า มาวันนี้ พระโพธิสัตว์โอสภาสแปดพักตร์กลับต้องพ่ายแพ้ให้กับคนที่ไม่มีความหมายใคร่ คนที่ศึกษาธรรมะโดยไม่โกนผม ภาพเช่นนี้สร้างความรู้สึกเหลือเชื่อให้กับพระสงฆ์จำนวนมากของที่ราบสูงฝั่งพุทธะ

สำหรับพระสงฆ์ของที่ราบสูงฝั่งพุทธะ หรือผู้บำเพ็ญตนที่ชำนาญในเรื่องพระธรรมแล้ว ถ้าหากเป็นการประลองด้านของ

เคล็ดวิชา หรือด้านกำลัง พระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ฟ่ายแพ้ว ให้กับยอดฝีมือยังพอว่า เพราะว่าไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม พระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ศึกษาเพียงพระธรรมอย่างเดียวมาตั้งแต่เยาว์วัย

แต่ การอภิปรายธรรมะนับเป็นจุดแข็งของพระสงฆ์อยู่แล้ว โดยเฉพาะกับผู้ที่ดำรงอยู่เฉกเช่นพระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ด้วยแล้ว เรียกได้ว่าไม่มีใครสามารถเทียบเคียงได้ แต่ทว่า มาวันนี้ พระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์กลับต้องฟ่ายแพ้วในสิ่งที่ตนเชี่ยวชาญมากที่สุด มันทำให้คนยากที่จะเชื่อได้ว่าเป็นเรื่องจริง

ขณะที่บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่ดูสมบนชอบฟ้าในระยะห่างไกล ถึงแม้ว่าจะไม่เข้าใจความหมายของการฟ่ายแพ้วของพระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ แต่รู้สึกหวาดกลัวเช่นกัน การที่สามารถอาศัยพระธรรมเอาชนะพระโพธิสัตว์ของวัดจตุพทุระได้นั้น มันช่างเป็นการฝืนลิขิตสวรรค์เหลือเกิน

“เขาจะได้รับสมบัติล้ำค่าเช่นใดกันนะ?” หลายคนต้องการรู้คำตอบในเรื่องนี้ เมื่อนึกถึงเรื่องนี้แล้ว กระทั่งมีคนจ้องมองไปที่จ้านซือ

ขณะที่จ้านซือเอาชนะการฟังพระธรรมเทศนาจากวัดจตุ
พุทธะ ก็มีคนจำนวนมากเช่นกันที่ต้องการทราบว่า จ้านซือไปได้
สมบัติวิเศษอะไรมาจากวัดจตุพุทธะ

ทุกคนต่างเข้าใจเป็นอย่างดี วัดจตุพุทธะถือเป็นเอกของวัด
ทั้งสิบแปดวัดของเขาหลังซาน สิ่งที่ได้มาจากวัดจตุพุทธะต้องเป็น
ของล้ำค่าที่เป็นหนึ่งไม่มีสองอย่างแน่นอน

ในขณะนี้เอง หลี่ชีย่ได้เดินลงมาจากเขาหลังซานอย่าง
ช้าๆ บรรดาสาวกที่อยู่ด้านนอกและด้านในเขาหลังซานยังคงก้ม
กราบอยู่ตรงนั้นด้วยความศรัทธาทั้งกายใจ ไม่สามารถลุกขึ้นมา
เป็นเวลานาน บรรดาสาวกเหล่านี้ได้จมดิ่งลงสู่ทะเลแห่งพุทธะ ไม่มี
หนทางก้าวเดินกลับมาได้อีกแล้ว

มองดูหลี่ชีย่ที่ก้าวเดินออกจากเขาหลังซานทีละก้าวๆ ผู้
บำเพ็ญตนที่อยู่บนเส้นขอบฟ้าถึงกับนั่งเงิบ การที่เขาก้าวออก
จากเขาหลังซาน นั้นยอมแสดงว่าคนที่ศึกษาพระธรรมโดยไม่โงน
ผมผู้นี้ไม่ได้ต้องการจะบวชอยู่ที่เขาหลังซานเพื่อศึกษาพระธรรม

ชายหนุ่มผู้หนึ่งอดถามขึ้นมาด้วยความสงสัยไม่ได้ว่า “ถ้าหากผู้ที่มีพระธรรมไร้ขอบเขตผู้นี้เข้าสู่ยุทธภพ ผลจะเป็นเช่นใด? ถ้าหากเขาเข้าสู่ยุทธภพแย่งชิงชะตาฟ้าแล้วผลจะเป็นอย่างไร?”

คำถามเช่นนี้ได้ทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่ถ่วงต้องนั่งเงียบ มีผู้อาวุโสผู้หนึ่งหลังจากนั่งเงียบมาพักหนึ่ง กล่าวว่า “มัน มันคงเป็นสิ่งที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน”

การแย่งชิงชะตาฟ้าเป็นเรื่องของผู้บำเพ็ญตน ถ้าหากว่าพระสงฆ์องค์หนึ่งที่ศึกษาแต่พระธรรมมาเพียงอย่างเดียว แล้วออกมาแย่งชิงชะตาฟ้า มันจะมีผลเช่นใดกัน บุคคลเช่นนี้จะได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าด้วยรึ?

ดูเหมือนว่าจะเป็นปัญหาที่ปราศจากคำตอบ เวลานี้ทุกคนต่างมองหน้ากันและกัน ถึงแม้ว่าจะไร้ซึ่งคำตอบก็ตาม แต่ ผู้ซึ่งดำรงอยู่ในสถานะเช่นลี้คองหวูตี้ หลินเทียนตี้กลับมีสีหน้าที่เคร่งเครียด

“สามารถแย่งชิงชะตาฟ้าได้ด้วยหรือ? เขาไม่ใช่ผู้บำเพ็ญตน แต่เป็นพระสงฆ์ พระธรรมที่เขาศึกษามาจะแย่งชิงชะตาฟ้ากับผู้บำเพ็ญตนได้อย่างไรกัน ไม่แน่มันอาจจะถูกยอดฝีมือฟาตจน

เสียชีวิตภายใต้ฝ่ามือเดียวก็เป็นได้ การแย่งชิงชะตาฟ้าโหดร้าย
ทารุณยิ่งนัก ไม่ใช่เจ้าตายก็คือข้าม้วย ซึ่งหาใช่เรื่องของเมตตาคิด
แต่อย่างใด และเชื่อว่าอาศัยเพียงสวดมนต์ไหว้พระก็ทำได้เช่นนั้น”
ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ให้ความเห็นว่าไม่น่าเป็นไปได้

ในความคิดของผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนมาก
มองว่า ผู้ที่ศึกษาพระธรรมมาไม่สามารถแย่งชิงชะตาฟ้ากับผู้
บำเพ็ญตนได้อยู่แล้ว โดยเฉพาะกับการแย่งชิงชะตาฟ้ากับผู้ที่ได้
ชื่อว่าปราดเปรื่องน่าทึ่งทำนองนั้น

“ไม่แน่เสมอไป” ระดับปราชญ์ที่แก่หง่อมสายหน้าเบาๆ
“อย่าได้ดูแคลนต่อผู้ที่อยู่ในศาสนาพุทธเป็นอันขาด มิฉะนั้นแล้ว
ที่ราบสูงฝั่งพุทธะคงไม่ยืนหยัดมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันโดยไม่
ล่มสลาย นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา ราชันเขียนได้ถือกำเนิดมาแล้ว
จำนวนเท่าไร ให้กำเนิดสายสำนักราชันเขียนมาแล้วก็น้อย
เรียกได้ว่าสายสำนักราชันเขียนเปลี่ยนแล้วเปลี่ยนอีก ท่ามกลาง
สายน้ำแห่งกาลเวลา สายสำนักราชันเขียนจำนวนเท่าไรที่
กลายเป็นเถ้าธุลีไป แต่ทว่า ที่ราบสูงฝั่งพุทธะกลับยังคงไม่ล่ม
สลาย”

คำพูดของระดับปราชญ์ผู้นี้สร้างความสะท้านขึ้นภายในใจ
ของคนหลายคน ไม่ว่าจะเป็นรุ่นอาวุโสหรือกลุ่มคนรุ่นใหม่

ทุกคนต่างรู้ว่าที่ราบสูงผิงพุทระโดยเฉพาะเขาหลิงซาน มี
ชุมทรัพย์จำนวนนับไม่ถ้วนอยู่ในครอบครอง ระดับไร่ซึ่งผู้ต่อกร
จำนวนเท่าไรที่ผ่านมายังที่ตรงนี้ ราชันเซียนก็องค์ที่แหวะเวียนมายัง
ที่ตรงนี้ แต่ทว่า ที่ราบสูงผิงพุทระก็ยังคงยืนหยัดตั้งอยู่เช่นเดิม ถ้า
หากที่ราบสูงผิงพุทระไม่แข็งแกร่งเพียงพอละก็ เกรงว่าคงถูก
ทำลายไปนานแล้ว

“ถ้าหากเขาเข้าสู่ยุทธภพ สามารถเอาชนะบรรดาดาวรุ่งได้
หรือไม่?” คนที่มองดูหลี่ชียเอ่ที่บัดนี้ได้ออกจากเขาหลิงซานแล้ว
พิมพ์้าออกมา

ทุกคนต่างนั่งเงิบกับปัญหาข้อนี้ ไม่มีใครต้องการตอบ
เนื่องจากดาวรุ่งผู้มีสิทธิ์เข้าแย่งชิงชะตาฟ้าในยุคสมัยนี้ล้วนแล้วแต่
อยู่ด้วยกันพร้อมหน้า เป็นต้นว่า จ้านซือ ลี้คงหวู่ตี้ หลินเทียนตี้
เป่าจู่เหรินหวาง.....

“ข้ากลับต้องการขอคำชี้แนะพระธรรมที่ไร้ผู้ต่อกรของเขา”
เวลานี้ เสียงหนึ่งได้ดังขึ้น น้ำเสียงของเขาเปี่ยมด้วยพลังที่กล้าแข็ง
ต่อให้เขาไม่อาศัยพลังอำนาจคุกคามผู้คน แต่ได้ยินเสียงของเขา
แล้ว ก็ต้องรู้สึกใจเต้นกระตุกทีหนึ่ง

ทุกคนหันมองไปยังเจ้าของเสียง ผู้ที่กล่าวคำนี้ก็คือเป่าจู้เหรินหวงนั่นเอง เวลานี้ดวงตาคู่ของเป่าจู้เหรินหวงดูลึกล้ำยิ่งนัก กำลังจ้องเขม็งไปยังหลี่ชียเอ่ที่กำลังก้าวเดินอยู่บนพื้นดิน

ท่าทีของเป่าจู้เหรินหวงได้ทำให้หลายคนพลันรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมา เป่าจู้เหรินหวงได้รับการยกย่องว่าเป็นเทพสงคราม หรือบางคนเรียกเขาว่าผู้คลั่งสงคราม ความคลั่งไคล้ในการต่อสู้ของเขา เป็นที่ประจักษ์ของทุกคน ถ้าหากเป่าจู้เหรินหวงในเวลานี้ต้องการทำสู้กับชายหนุ่มที่มีพระธรรมไร้ขอบเขตผู้นี้ กล่าวสำหรับทุกคนแล้ว ย่อมเป็นหนังชั้นเลิศอย่างไม่ต้องสงสัย

หลี่ชียเอ่ก้าวเดินไปตามทางอย่างช้าๆ หลังจากที้ออกจากเขาหลังซานแล้ว เวลาที่เขาไม่ได้สำแดงประกายพุทธะให้ปรากฏ ไม่ส่งกลิ่นอายพุทธะออกมา ตัวเขาก้าวเดินอย่างอิสระเสรี ไม่ใช่ทั้งพุทธะองค์หนึ่ง และก็ไม่ใช่หลี่ชียเอ่ แต่เป็นฉูหยุนเทียน

หลี่ชียเอ่ก้าวเดินอย่างช้าๆ ท่าทีเป็นธรรมชาติ การทำสู้กับพระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์กล่าวสำหรับเขาแล้ว นั้นเป็นเพียงการทดสอบเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นเอง เป้าหมายของเขาหาใช่วัดทั้ง

สิบแปดแห่งของเขาหลังซาน และก็ไม่ใช้วัดลานถั่ว แต่เป็นวัดไร่
อาวูโส

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ชาตินี้ เขาจะต้องได้มาซึ่งของสิ่งนั้น
จากวัดไร่อาวูโส แต่ทว่า บรรดาหลวงจีนเฒ่ากลุ่มนั้นใช้ว่าจะ
ธรรมดา แต่ ชาตินี้หลี่ชียเอมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมว่าสามารถอาศัย
การอภิปรายธรรมะเอาชนะหลวงจีนเฒ่ากลุ่มนั้นได้

หลังจากออกจากเขาหลังซาน หลี่ชียเอได้ตรงไปยังทิศทางที่มุ่ง
ไปยังเมืองพุทธะ ขณะที่ว่อหลงเสวียนซึ่งหลบไปไกลถึงขอบฟ้าก็
รุดกลับมาให้การต้อนรับหลี่ชียเอ

ทว่า ว่อหลงเสวียนยังไม่ทันได้พบกับหลี่ชียเอก็ถูกคนกลุ่ม
หนึ่งขวางทางเอาไว้ คนกลุ่มนี้สวมใส่ชุดที่เหมือนกันทั้งหมด พลัง
ลมปราณแข็งแกร่ง โดยมีอายุไม่มากนัก พลันที่เห็นก็รู้ได้ว่าพวก
เขาคือยอดฝีมือที่มาจากสำนักเดียวกัน

“ขวางทางเพื่อจะปล้นอย่างนั้นรี? สถานที่ตรงนี้เป็นแดน
ศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาพุทธนะ” ว่อหลงเสวียนเองก็ไม่รู้สึกตกใจอะไร
เมื่อถูกคนกลุ่มนี้เข้ามาขวางทางเอาไว้ ยิ้มแต่กล่าวออกไป

“แม่นาง โปรดถอดเอาผ้าคลุมหน้าออก พวกเราต้องตรวจตามระเบียบ” หนึ่งในยอดฝีมือกลุ่มนี้เอ่ยขึ้นมาอย่างซ่าๆ

ว่อลงเสรียนกระพริบตาที่หนึ่ง กล่าวอย่างเอื้อระเหยว่า “ตรวจตราตามปกติ? ตรวจอะไร?” จากนั้นยิ้มแต่กล่าวกับหลี่ชียเอ่ที่กำลังเดินเข้ามาว่า “ไต้ซือ มีโจรกลุ่มหนึ่งต้องการตรวจตราตามปกติ ท่านต้องการโปรดพวกเขาสักหน่อยหรือไม่ ศาสนาพุทธมีคำกล่าวคำหนึ่ง วางดาบฆ่าคน บรรลุธรรมเป็นพุทธะใช่ไหม?”

ในเวลาตัวเอง หลี่ชียเอ่ได้เดินเข้ามา เขามองหน้าคนกลุ่มนี้แวบหนึ่ง กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “ตระกูลหนานเทียนขยายเขตอิทธิพลมาถึงที่ราบสูงฝั่งพุทธะตั้งแต่เมื่อไหร่กัน อาศัยตระกูลหนานเทียนของพวกเจ้ามีคุณสมบัติเพียงพอมาตั้งด่านตรวจตราตามปกติที่นี้อย่างนั้นรึ?”

คนกลุ่มนี้ก็คือศิษย์ของตระกูลหนานเทียนนั่นเอง ขณะที่ตระกูลหนานเทียนอยู่ไกลถึงดินแดนภาคกลาง มาวันนี้กลับมาตั้งด่านตรวจตราถึงยังที่ราบสูงฝั่งพุทธะ

“เพียงข้ามอบอำนาจให้ ย่อมมีสิทธิ์ทำได้” ในขณะนี้ เสียงที่ยังยโสเสียงหนึ่งดังขึ้นมา เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งก้าวเดินเข้ามา

ท่างทำดั่งมังกรเืองอย่างดั่งพยัคฆ์ บนศีรษะสวมมงกุฎ ท่าทางหยิ่ง
ยโสยิ่งนัก

ขณะที่ว่อหลงเสวียนถูกศิษย์ของตระกูลหนานเทียน
ขวางทางเอาไว้ นั้น ได้มีคนจำนวนมากเห็นเหตุการณ์นี้แต่ไกล
เมื่อพวกเขาเห็นหน้าชายหนุ่มผู้นี้แล้ว จึงมีคนเอยขึ้นมาแผลวเบาว่า
“นี่มันองค์ชายคนใหม่ของตระกูลหนานเทียนมิใช่รี?”

ครั้งนั้น ยุวกษัตริย์หนานเทียนซึ่งเป็นองค์ชายของตระกูล
หนานเทียนในเวลานั้น ต้องตายอย่างอนาถด้วยฝีมือของหลี่ชียเอ
ภายหลัง ตระกูลหนานเทียนจึงได้มีการแต่งตั้งองค์ชายคนใหม่
ขึ้นมาสืบทแทน

“ตระกูลหนานเทียนออกจะแผ่อิทธิพลตนเองมากเกินไป
แล้วกรรมัง ถึงกับตั้งด่านตรวจถึงยังที่ราบสูงฝ่งพุทระ?” มีบุคคล
รุ่นอาวุโสถึงกับขมวดคิ้ว มันดูจะไม่สมเหตุสมผลเลย กักับการที่
สำนักซึ่งตั้งอยู่ ณ ดินแดนภาคกลางจะมาตั้งด่านตรวจถึงแดนขาด
ทักษิน

“ท่านบรรพบุรุษ ท่านเพิงกลับเข้าสู่ยุทธภพ ไม่รู้ถึงสภาพ
ของยุทธภพในเวลานี้ สถานการณ์เวลานี้มีการเปลี่ยนแปลง

เล็กน้อย” มีหัวหน้าพรรคเอ๋ยเสียงแผ่วเบา กับบรรพบุรุษของตน
ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว เขาเหลือบไปมองดูเป่าจู้เหรินหวางที่ยืนดูอยู่
ณ ที่ที่ห่างไกลแวบหนึ่ง กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “ตระกูลหนานเทียน
และตระกูลเจียงจั่วในเวลานี้ใกล้ชิดกับเป่าจู้เหรินหวางเป็นอันมาก
กระทั่งบรรดาศิษย์ของสำนักเหล่านี้ยินดีทำงานรับใช้ให้กับเป่าจู้เห
รินหวาง”

เรื่องราวเช่นนี้ไม่ถือว่าเป็นเรื่องแปลกแม้แต่น้อย เวลา
นี้ชื่อเสียงของเป่าจู้เหรินหวางขจรไปไกล พวกตระกูลเจียงจั่วจึงถือ
หางข้างของเป่าจู้เหรินหวาง คิดว่าเขาต้องได้แย่งชิงชะตาฟ้า

“อาศัยเพียงเท่านี้ ยังมีคุณสมบัติไม่เพียงพอที่จะแผ่อิทธิพล
มาถึงแดนชาติทักษิณได้หรอกนะ” ระดับบรรพบุรุษสายหัวเบาๆ

ตอนที่ 1032 โปรดสัตว์

<https://novel-lucky.com>

“ท่านบรรพบุรุษ ท่านไม่ทราบหรอคะ” หัวหน้าพรรคคนนี้ได้ลดเสียงของตัวเองลงค่อยมาก กล่าวว่ “เร็วๆ นี้ ตระกูลหนานเทียนได้ไปเข้ากับผู้มีอิทธิพลมากกว่าเดิมอีก พวกเขาได้เชื่อมสัมพันธ์กับพรรคเซียนเหินแล้ว”

“พรรคเซียนเหิน...” ระดับบรรพบุรุษผู้นี้ถึงกับสะท้อนภายในใจ สีหน้าแปรเปลี่ยนไปและไม่กล้ากล่าวสิ่งใดออกมาอีก

ขณะที่ทางด้านนี้ หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวกับยุวกษัตริย์คนใหม่ของตระกูลหนานเทียนว่า “อิทธิพลของตระกูลหนานเทียนยิ่งใหญ่ได้ถึงปานนี้ นับว่าเหนือความคาดหมายของข้าเลยจริงๆ ”

“ข้าไม่ได้มาในนามของตระกูลหนานเทียน แต่เป็นตัวแทนของพรรคเซียนเหิน!” สีหน้าของยุวกษัตริย์คนใหม่เปี่ยมด้วยความโยโส ถือว่ามีคนคอยหนุนหลังอยู่จึงไม่เกรงกลัวอะไรทั้งสิ้น “ฉึก” เขาได้ปาดงประกาศิตผืนหนึ่งปักลงกับพื้น บนธงประกาศิตดังกล่าวได้ปักคำว่า “เซียนเหิน” เอาไว้

“ข้าทำงานรับใช้ให้กับพรรคเซียนเหิน ธงประกาศิตนี้ก็คือหลักฐาน” ในเวลานี้ ยุวกษัตริย์คนใหม่แสดงคารวะด้วยการประสานมือไว้ที่อก ท่าที่เปี่ยมด้วยความมั่นใจ ฟังจากคำพูดแล้วดูจะมีความหยิ่งยโสลำพองใจอยู่ในที

“พรรคเซียนเหิน!” หลายคนที่มองเห็นธงประกาศิตผืนนี้จากระยะห่างไกลต้องมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปทันที แม้แต่ยอดฝีมือหลายคนที่มีชาติกำเนิดมาจากสายสำนักราชันเซียนก็ไม่เว้น พวกเขาต่างรู้สึกสะท้านภายในใจ

“พรรคเซียนเหินเหมือนดังผู้ดำรงไว้ซึ่งเป็นผู้ยิ่งใหญ่ของแดนมนุษย์กษัตริย์ ไม่มีใครรู้ว่าพรรคเซียนเหินตั้งอยู่ ณ ที่ใด แต่ทว่า พวกเขาส่งผลกระทบในวงกว้างมากๆ

พรรคเซียนเหินนับเป็นสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดเพียงหนึ่งเดียวในเก้าแดนที่เป็นหนึ่งสำนักห้าราชันเซียน และลือกันว่าเป็นสายสำนักราชันเซียนที่สามารถยืนหยัดอยู่ได้ยาวนานที่สุด นับตั้งแต่ราชันเซียนเพย (ราชันเซียน เหิน) เป็นต้นมา พรรคเซียนเหินก็ตั้งอยู่และยืนหยัดจนถึงปัจจุบัน

นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา แม้วราชันเซียนเพยจะไม่ใช้ราชันเซียนองค์แรก และไม่ใช้ราชันเซียนองค์แรกที่เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ ราชันเซียนองค์แรกคือราชันเซียนกู่จุน (บริสุทธิ์ตลอดกาล) ที่มีชาติกำเนิดมาจากเผ่าวิญญาณเทพ ขณะที่ราชันเซียนองค์แรกที่เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ได้แก่ราชันเซียนเลียวเหิง (หยิ่งผยอง)

ราชันเซียนเพยคือราชันเซียนองค์ที่สองของเผ่าพันธุ์มนุษย์ แต่ทว่า ราชันเซียนเลียวเหิงไม่ได้ก่อตั้งสำนัก หรือสิ่งใดๆ เอาไว้ ขณะที่ราชันเซียนเผ่าพันธุ์มนุษย์องค์ที่สองแจกเช่นราชันเซียนเพยกลับทิ้งสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดที่ยิ่งใหญ่มากเอาไว้

มีคำกล่าวในเก้าแดนกล่าวเอาไว้ว่า หากจะถามว่าราชันเซียนองค์ใดในโลกที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรที่สุด คนแรกที่หลายคนนึกถึงก็คือราชันเซียนเลียวเหิง หรือราชันเซียนเพยหยาง และหรือราชันเซียนหญิงหงเทียน แต่ส่วนใหญ่แล้วจะยกให้เป็นราชันเซียนเลียวเหิง

แต่ทว่า หากจกกล่าวถึงผู้ที่มีอิทธิพลและส่งผลกระทบมากที่สุดละก็ หลายคนนึกถึงราชันเซียนเพยเป็นอันดับแรก!

ราชันเขียนเพยได้ก่อตั้งพรรคเขียนเหินขึ้น และมีผู้กล่าวว่า พรรคเขียนเหินได้กลายเป็นสายสำนักราชันเขียนเพียงหนึ่งเดียว ของเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่มีหนึ่งสำนักห้าราชันเขียนในเก้าแดน

ถึงแม้ว่าจะไม่มีใครรู้ว่าพรรคเขียนเหินตั้งอยู่ที่ใด แต่ว่า สิ่งนี้หาได้ส่งผลกระทบต่อฐานะของพวกเขาในเก้าแดน เล่าลือกันว่า พรรคเขียนเหินเคยปกครองเก้าแดนมาหลายยุคหลายสมัย เป็นผู้ บัญชาการได้ห้!

ดังนั้น เมื่อเอ่ยถึงพรรคเขียนเหินแล้ว ไม่ว่าใครก็ตามล้วน แล้วแต่ให้ความหวาดกลัวอยู่สามส่วน และเป็นเช่นนี้กระทั่งสาย สำนักราชันเขียนที่แข็งแกร่ง!

การที่ยุวกษัตริย์คนใหม่ของตระกูลหนานเทียนปาอึง ประกาศิตเพยเขียนลงปักกับพื้นในเวลา นี้ ได้ทำให้หลายคนมีสี หน้าที่แปรเปลี่ยนไป ทุกคนต่างเข้าใจแล้วว่า การที่ยุวกษัตริย์ หนานเทียนยโสได้ถึงเพียงนี้ก็เพราะไปเกาะพรรคเขียนเหินเอาไว้ นั้นเอง

หลี่ซิเย่มองตรงเขียนเหินที่คุ่นเคยจนไม่รู้ว่า จะคุ่นเคย อย่างไม่ที่ปักอยู่บนพื้นนั้น

“สหาย เจ้าคือผู้ที่อยู่โลกอีกโลกหนึ่ง ความบาดหมาง
บุญคุณความแค้นของโลกโลกีย์เจ้าอย่าได้ยุ่งจะดีกว่า” เวลานี้ ยุ
วกษัตริย์หนานเทียนคนใหม่ยิ้มอย่างตระหง นึกว่าหลี่ซีเยกำลังตก
ตะลึงอยู่กับธงเขียนเหินนั้น

ยุวกษัตริย์หนานเทียนคนใหม่มองดูวอหลงเสวียนแล้วกล่าว
อย่างช้าๆ ว่า “ข้าเองก็มีฐานะจะไม่รังแกคนที่อ่อนแอกว่า ขอเพียง
เจ้าเปิดผ้าคลุมหน้าออก ตระกูลหนานเทียนของข้าก็จะไม่ทำให้
เจ้าต้องลำบากใจ”

“ทำไมถึงต้องให้ข้าปลดผ้าคลุมหน้าออกให้ได้ล่ะ?” วอห
หลงเสวียนยิ้มแต่กล่าว

ยุวกษัตริย์หนานเทียนกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ข้าได้รับการ
ไหว่วานจากเพื่อนให้ตรวจค้นศัตรูคนหนึ่งที่กำลังหลบหนี ขณะที่
เจ้านั้นท่าทีหลบๆ ซ่อนๆ พฤติกรรมน่าสงสัยยิ่งนัก”

วอหลงเสวียนเข้าใจเรื่องราวในทันใด และรู้แล้วว่าใครคือผู้
ไหว่วานคนนั้น เมื่อได้ยินคำกล่าวของยุวกษัตริย์หนานเทียน

“ท่านปรมาจารย์ ท่านว่าข้าสมควรที่จะปลดผ้าคลุมหน้า ออกหรือไม่คะ?” ในขณะที่ วอหลงเสวียนกรอกลูกตาไปมาที่หนึ่ง พลันคล้องแขนของหลี่ชียเออาไว้ด้วยท่าที่สนิทสนมยิ่ง

ในเวลานี้ ผู้คนจำนวนมากจ้องมองภาพที่เกิดขึ้น กระทั่งมี คนที่แอบชำเลื่องมองดูเป่าจู้เหรินหวง ทุกคนต่างต้องการรู้ว่า ท้ายสุดแล้ว เรื่องราวในครานี้จะรุดมานปิดฉากลงในลักษณะ เช่นใด

หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะมองดูยุวกษัตริย์หนานเทียนที่หนึ่งและ กล่าวว่ “ข้าเป็นผู้มีเมตตา มาทางไหนก็กลับไปทางนั้นเถอะ”

“หลวงจีน บุญคุณความแค้นเช่นนี้ เจ้าไม่ควรยื่นเท้าเข้ามา มิฉะนั้นแล้ว ต่อให้เจ้าหลีกหนีจากโลกมนุษย์ ก็ไม่อาจหลีกหนีจาก ความวุ่นวายไปตลอดกาล” ยุวกษัตริย์หนานเทียนในเวลานี้หมด สิ้นความอดทนแล้ว กล่าวท่าที่หน้าเกรงขามออกมา

“แล้วถ้าหากข้าจะยื่นเท้าเข้าไปสอดให้ได้ล่ะ?” หลี่ชียเอยิ้ม แต่กล่าว

“ผู้ใดกล้าฝ่าฝืนธงประกาศิตเขียนเหินก็คือผู้ทรยศ ฆาไม่มี
ละเว้น” ยุวกษัตริย์หนานเทียนคนใหม่กล่าวน่าครั้นคร้ามออกมา

คำพูดของยุวกษัตริย์หนานเทียนพาลและไร้เหตุผลสิ้นดี
แม้แต่ผู้คนที่มองดูเหตุการณ์อยู่ก็ไม่เห็นด้วย แต่ ธงประกาศิต
เขียนเหินทำให้ทุกคนไม่ยากกล่าวมากความ

เป็นที่เข้าใจของคนหลายคนว่า การที่ยุวกษัตริย์หนาน
เทียนอาศัยบารมีของธงประกาศิตมาเพื่ออวดเบ่งแสดงอำนาจของ
ตน!

“ประกาศิตเพยเขียน?” หลี่ชีย่หัวเราะ และกล่าวเอ้อระเหย
ว่า“มันเป็นแค่เศษเหล็กอะไรสักอย่าง กระทั่งชนไก่ยังถือเอามาเป็น
ศรอาญาสิทธิ์ได้ ช่างน่าขันเหลือเกิน”

พลันที่หลี่ชีย่กล่าวคำเช่นนี้ออกมา ยุวกษัตริย์หนานเทียน
ก็มีสีหน้าแปรเปลี่ยนไป แม้แต่ผู้ที่ดูชมอยู่รอบๆ ก็เช่นกัน กระทั่งมี
คนรู้สึกเสียวสันหลังวาบ

“หลวงจีนผู้นี้ดูท่าจะเลอะเลือนเสียแล้ว เกรงว่าคงไม่เคยรู้ถึง
ความน่ากลัวของพรรคเขียนเหิน” บุคคลรุ่นอาวุโสสายหน้าเบาๆ

“เจ้าโล้นที่กล่าววาจาสามหาวนัก!” ยุวกษัตริย์หนานเทียน ตวาดเสียงอันทัง ซึ้นไปทีหลีชีเย่สั่งการว่า “จับตัวมันเอาไว้ ข้าจะ ไตร่สวนพวกมันอย่างละเอียด”

ยุวกษัตริย์หนานเทียนเวลานี้เรียกได้ว่าไม่เกรงกลัวอะไร ทั้งสิ้น เมื่อได้เข้าพวกกับพรรคเซียนเหินได้แล้ว จึงไม่มองผู้ใดอยู่ในสายตา

บรรดายอดฝีมือของตระกูลหนานเทียนปล้นล้อมหลีชีเย่ และว่อหลงเสวียนเอาไว้ หนึ่งในยอดฝีมือกล่าวน่าเกรงขามว่า “เจ้า หลวงจิ้น ข้าให้เกียรติเจ้าว่าเป็นอริยสงฆ์ผู้หนึ่ง เจ้ายอมให้จับแต่ โดยดีก็แล้วกัน”

“ทำอย่างไรดีล่ะ ท่านปรมาจารย์?” ในเวลานี้ว่อหลงเสวียน ที่คล้องแขนหลีชีเย่เอาไว้ แสดงท่าทีเหมือนน่าสงสารยิ่งออกมา ดู ไปแล้วเหมือนว่านางนั้นกำลังหวาดกลัวอย่างยิ่ง

หลีชีเย่ยิ้มชนิดหนึ่ง จ้องมองดูศิษย์ของตระกูลหนานเทียน พนมมือขึ้น ได้ยินเสียง “แว้งค์” ทันใดนั้น กายของหลีชีเย่ปล้น ปราณุปรกายพุทธรูปะปะทุขึ้นมา ทัวทั้งร่างของเขามีประกายพุทธรูปะ

พวยพุ่งออกมา เป็นที่เสบต้ายิ่ง มองดูแล้วร่างของเขาก็กลายเป็น
พุทธรูปอย่างนั้น

ใต้ขาของหลี่ชียะเวลานี้ปรากฏดอกบัวสีทองที่เบ่งบาน
ขึ้นมา เสียงเทศนาธรรมดังขึ้น พระโพธิสัตว์วัชระคอยเทศนาธรรม
เทวนาคทั้งแปดคอยคุ้มกาย จากการศึกษาที่ประกายพุทธสาตสองไปทั่ว
น้ำพุทองคำผุดขึ้นจากใต้พื้นดิน ปรากฏการณ์ประหลาดต่างๆ ที่
เกิดขึ้น

ในจังหวะที่ประกายพุทธะหลี่ชียะผลิบานนั่นเอง ร่างของว
อหลงเสวียนก็ได้อันตรธานหายไป พลันไปปรากฏตัวอยู่ ณ ที่ที่
ห่างไกลจากตัวของหลี่ชียะ

“อามิตาพุทธ สंहारมารหนึ่งตน กุศลยิ่งใหญ่ไร้ขอบเขต”
เวลานี้หลี่ชียะได้เฝ้าพุทธราชาออกมา เสียงก้องกังวานอยู่นาน
โปรดเหล่าสรรพชีวิต กล่อมเกลาสรรพชีวิต

ทันใดที่จังหวะประกายพุทธะหลี่ชียะผลิบานอยู่นั้น บรรดา
ศิษย์ของตระกูลหนานเทียนที่ล้อมตัวหลี่ชียะเอาไว้เวลานั้นพลันอยู่ใน
อาการตะลึง เหมือนถูกใครควบคุมเอาไว้อย่างนั้น

ครั้นเมื่อหลี่ซียเอ๋วยพุทธวาจาออกมา บรรดาศิษย์ของ
ตระกูลหนานเทียนทั้งหมดพลันมีดวงตาแดงกล้า ท่าที่เหมือนปล่อง
พลานยิงนัก ต่างใช้ดาบในมือแทงพื้นใสร่างของคนที่อยู่ข้างกาย
ของกันและกันในทันที

ไม่มีการอาศัยเคล็ดวิชา ไร้กระบวนท่า กระทั่งไม่มีการหลบ
หลีกป้องกันตนเอง เห็นเพียงดาบที่เสียบเข้าร่างฝ่ายตรงข้ามซึ่งกัน
และกัน ไม่มีเสียงร้องอันน่าเวทนา ไม่มีเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด
ทั้งหมดล้มตัวลงกับพื้นด้วยร่างกายที่แข็งทื่อ

เหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วเช่นนี้ ด้วยพุทธ
วาจาเพียงคำเดียวเท่านั้น ก็สามารถทำให้ศิษย์ของตระกูลหนาน
เทียนทั้งหมดเช่นฆ่ากันเอง ต่างคนต่างอาศัยเพียงดาบเดียวในการ
สังหารฝ่ายตรงข้าม เต็ดขาดและขาวสะอาด

“ไม่...” เวลานี้ ยุวกษัตริย์หนานเทียนเองก็มีดวงตาที่แดงกล้า
แต่ จิตแห่งเต้าของเขาแข็งแกร่งกว่าบรรดาศิษย์เหล่านั้นอยู่บ้าง
ดังนั้น เขาจึงพยายามดิ้นรนและต่อต้านการควบคุมของพระธรรม
นี้

“เจ้าเดรัจฉาน ยังไม่ยอมจำนนอีกรี! ” หลี่ซีย่ได้ลั่นคาถา ออกไปในเวลานี้ อำนาจพุทธะยิ่งใหญ่ไพศาล ทำให้ผู้คนไม่อาจ ชัดขึ้นได้

“อ้ากก...” เสียงร้องนำเวทนาเกิดขึ้น ยุวกษัตริย์หนานเทียน ถึงกับใช้ดาบของตนฟันร่างตัวเองจนขาดเป็นสองท่อน เลือดสดๆ พุ่งกระจาย นอนกองเป็นศพอยู่กับพื้น

ภาพที่ประหลาดพลันสร้างความหวั่นไหวให้กับผู้คนทุกคน ต่างรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก และรู้สึกถึงอาการที่สั่นเทามาจากภายใน จิตใจ

ตั้งแต่ต้นจนจบ หลี่ซีย่ไม่ได้ขยับร่างกายแม้แต่น้อย แม้แต่นิ้วสักริ้วก็ไม่ได้ขยับ แต่ ยุวกษัตริย์หนานเทียนและศิษย์ทั้งหมด ของตระกูลหนานเทียนล้วนแล้วแต่ตายอนาค ไม่ฆ่าตัวตายเองก็คือ ฆ่ากันเอง

“นี่ นี่ นี่มันวิชาอะไรใช่หรือไม่? ” มีบางคนที่ร่างสั่นเต็ม กล่าวด้วยความหวาดกลัวยิ่งนัก

“ไม่ใช่ นี่คือพระธรรม” หลวงจีนของที่ราบสูงฝั่งพุทธะรูปหนึ่งเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว สายหน้าเบาๆ แล้วกล่าวว่า “พลังที่พุทธองค์ไกรธ เลือดไหลนองเป็นธาร”

“ศาสนาพุทธยึดถือความเมตตาปราณมิใช่รี? ” คนที่มองเห็นภาพที่น่ากลัวและแปลกประหลาดเช่นนี้ถึงกับร่างสั่นเทิ้มกล่าวว่า “นี่ นี่ นี่มันดุจวิฆาณารโดยแท้”

การฆ่าคนถือเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นในหมู่ของผู้บำเพ็ญตนปลาใหญ่กินปลาเล็ก ซึ่งทุกคนรู้ถึงกฎข้อนี้เป็นอย่างดี แต่ทว่าการฆ่าคนของผู้บำเพ็ญตนนั้น อย่างน้อยสามารถเห็นถึงกระบวนการทำของศัตรู แต่ทว่า พระธรรมที่เห็นอยู่ตรงหน้ามันไม่ได้มีกระบวนการทำ เป็นเพียงคำพูดคำเดียวก็สามารถทำให้คนฆ่ากันเองได้กระทั่งฆ่าตัวตาย!

“วัชระสยบมาร...” ผู้ยิ่งใหญ่ที่เข้าใจในเรื่องเกี่ยวกับพระธรรมทอดถอนใจออกมาเบาๆ พึมพำออกมาว่า “ในที่สุด วันที่ก็ได้เข้าใจแล้วว่า เพราะเหตุใดราชันเซียนหยินเทียนจึงได้บอกกล่าวตักเตือนต่อชนพลได้บังคับบัญชาของตนว่า สิ่งนี้ไม่เพียงเพราะใช้ในการโปรดเท่านั้น แต่พระธรรมสามารถฆ่าคนได้เช่นกัน! ”

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ภาพของศาสนาพุทธคือความเมตตา
ปราณี ผู้คนจำนวนมากจึงเข้าใจว่า หากตนเองสามารถรองรับกับ
การโปรดของพระธรรมได้ ย่อมจะไม่ส่งผลอันตรายต่อตนเองทั้งสิ้น

แต่มาวันนี้ การกระทำของหลี่ซิเย่ได้ปลุกความรู้สึกของทุก
คนที่มีต่อศาสนาพุทธ เพราะเพียงคำพูดคำเดียวก็สามารถทำให้
คนหลายสิบคนต้องตายอย่างอนาถ และเป็นการเข่นฆ่ากันเองที่
ทารุณโหดร้ายมาก

นาทีนี้ หลายคนจึงเข้าใจว่า พระธรรมใช่จะเป็นสิ่งที่ไม่เป็น
อันตรายต่อผู้คน วัชระสยบมารนั้นน่ากลัวเสียยิ่งกว่าที่พวกเขาได้
คาดคิดเอาไว้

“นี่ นี่ นี่มันคือวิฆาณิกโดยแท้...” ชายหนุ่มผู้หนึ่งรู้สึกถึง
ร่างที่สั่นเทิ้ม และต้องอาเจียนออกมา

ความจริงแล้ว คนที่คิดจะอาเจียนใช่จะมีคนเพียงคนเดียว
เท่านั้น กล่าวสำหรับบรรดาผู้บำเพ็ญตนแล้ว หากจะต้องถูกศัตรู
สังหาร ก็ได้แต่โทษว่าตัวเองนั้นฝีมือไม่ดี ถึงตายก็ตายอย่างชัดเจน

แต่ทว่า เพียงพุทธวจาคำเดียว ก็สามารถทำให้คนผู้นั้น
จัดการพันร่างตัวเองกลายเป็นสองท่อน วิธีตายเช่นนี้ ไม่ว่าจะเป็
นผู้ใดก็ตาม เมื่อนึกภาพดูแล้วก็ต้องรู้สึกว่ามันน่ากลัวเสียเหลือเกิน
มันก็คือวิชามารดี ๆ นี่เอง!

Novel-Lucky

ตอนที่ 1033 เป็นพระอยู่ที่ใจคิด

<https://novel-lucky.com>

ในเวลาตัวเอง ทุกอย่างอยู่ในความเงิบสงบ หลายคนมองดูหลีชีเย่ ด้วยความหวาดกลัว ผู้ที่บวชอยู่ในพุทธศาสนาโดยมิได้โกนผมมี พระธรรมที่ลึกล้ำยากจะหยั่งถึง คนประเภทนี้กระตังนำกลัวเสียยิ่ง กว่าดาวรุ่งที่หยิ่งยโสเสียอีก

“พุทธะโปรดสรรพชีวิตก็ดี วัชระสยบมารก็ช่าง” ระดับ ปราชญ์ผู้หนึ่งทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “คนที่สามารถ เอาชนะได้แม้กระตังพระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ พระธรรมของเขาจะต้องนำกลัวเพียงใด หากเขาเข้าสู่ยุทธภพล่ะก็ จะต้องสร้าง คลื่นลมที่ปั่นป่วนขึ้นมาอย่างแน่นอน”

ครั้นได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว ปฏิบัติการแรกของคนจำนวนมาก ไม่น้อยคือมองไปที่พวกเของฉิ่งหวู้ตี้ จ้านซือ และหลินเทียนตี้

ในขณะนี้ ทั้งฉิ่งหวู้ตี้ จ้านซือ และหลินเทียนตี้ต่างก็มีสี หน้าที่ดูเคร่งเครียด โดยเฉพาะจ้านซือที่เคยเข้าไปฟังเทศนาธรรม ยังวัดจตุพุทธะมาแล้ว รู้ถึงความน่ากลัวของธรรมะจากพระอริยสงฆ์ ของวัดจตุพุทธะมาแล้ว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงพระโพธิสัตว์อีกเลย

แต่ศิษย์ของพุทธศาสนาที่ศึกษาธรรมะโดยไม่โกนผมผู้นี้ที่อยู่ตรงหน้า กลับสามารถเอาชนะได้แม้กระทั่งพระโพธิสัตว์โอภาสแปดพักตร์ได้ ย่อมสามารถประเมินได้ว่า พระธรรมของเขาสูงส่งลึกล้ำถึงเพียงใดแล้ว!

ก่อนหน้านี้ บ้างทีพวกของจิ้งหวู่ตี้ อาจยังมีแนวความคิดว่า พวกเขายังคงมีความมั่นใจต่อการโปรดของศาสนาพุทธในระดับหนึ่ง เพราะว่าไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม พวกเขาล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่มีจิตแห่งเต๋าที่มั่นคงมาก ดังนั้น ในสายตาของพวกเขา มองว่า ต่อให้ผู้ที่ศึกษาพระธรรมโดยไม่โกนผมผู้นี้ จะเข้ามาแย่งชิงชะตาฟ้า พวกเขา ยังคงมีความมั่นใจในตนเองที่สูงมาก

เวลานี้ เมื่อได้เห็นวัชระสยบมาร ทำให้พวกของจิ้งหวู่ตี้ รู้สึกเหมือนจิตตก เพราะพระธรรมน่ากลัวกว่าที่พวกเขาคาดคิดเอาไว้มาก

ว่อหลงเสวียนที่มองเห็นถึงข้อนี้ก่อนใคร รู้สึกถึงร่างที่สั่นเพิ่มขึ้นมา เพราะพระธรรมของหลี่ชี่เย่น่ากลัวกว่าที่นางคาดคิดเอาไว้มากทีเดียว

“แว้งค์” ในเวลานี้ร่างของเป่าจู้เหรินหวางปรากฏแสงเข้าทางออกมา ทำให้ตัวของเขาประดุจดั่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สามารถสยบฟ้าดินได้อย่างนั้น และแสงเข้าทางที่ปรากฏออกมาแต่ละอณูเหมือนว่าจะมีน้ำหนักถึงราวสิบห้าตัน

เป่าจู้เหรินหวางได้ปะทะอำนาจของกายเซียนที่นำกล้อออกมาแล้วเวลานี้ หลักกฎเกณฑ์แต่ละสายที่ปรากฏออกมาทำการปกป้องคุ้มครองเจตนาตั้งเดิมของจิต รักษาจิตแห่งเต๋าเอาไว้ได้อย่างมั่นคง กระทั่งเป่าจู้เหรินหวางที่นับเป็นบุคคลระดับแนวหน้ายังได้เตรียมการป้องกันตัวเองไว้

“สหาย การกระทำเช่นนี้ออกจะขัดต่อฟ้าดินนะ” เป่าจู้เหรินหวางได้สาวเท้าก้าวเข้ามาเวลานี้ กล่าวเสียงห่มต่ำต่อหลี่ซีเย

หลี่ซีเยมองดูเป่าจู้เหรินหวางด้วยท่าทีเหนื่อยหน่าย กล่าวว่า “ข้าต้องการขัดต่อฟ้าดินแบบนี้แหละ มันเกี่ยวอะไรกับเจ้า ไม่พอใจก็เข้ามากัดข้าสิ”

ท่าทีของหลี่ซีเยปล้นสร้างคามงุนงงให้กับผู้คน เวลานี้หัวทั้งร่างของหลี่ซีเยปรากฏรังสีพุทธะออกมา เท้าเหยียบดอกบัวสีทอง วัชรโพธิสัตว์เทศนาธรรมให้กับเขา ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีเท

วนาคแปดจำพวกคอยให้การอารักขา น้ำพุทองคำที่ปะทุออกมา จากใต้พื้นดิน บุปผาสวรรค์ไปรยปรายลงมาจากฟากฟ้า ไม่ว่าจะ มองเช่นใด หลี่ซีย่ในเวลานี้หากไม่ใช่องค์วัชระก็คือพระโพธิสัตว์ องค์หนึ่ง

ในสายตาของผู้คนจำนวนมากมองว่า วัชระหรือพระ โพธิสัตว์เป็นสัญลักษณ์แห่งความศักดิ์สิทธิ์น่าเกรงขาม เวลาที่หลี่ ซีย่พลันเปิดปากพูดจะว่าเป็นคำพูดปกติทั่วไปก็ไม่ใช่ แต่เป็น คำพูดแม่คำมากกว่า ซึ่งแตกต่างไปจากรูปลักษณ์ของความเป็น วัชระสยบมารราวฟ้ากับดิน

“นี่ นี่ นี่ยังคงเป็นอริยสงฆ์อยู่อีกรึ?” หลายคนรู้สึกงงงัน มัน ช่างต่างกันโดยสิ้นเชิงเหลือเกิน

“ธรรมะขึ้นอยู่กับจิต” หลวงจีนที่เข้าใจในศาสนาพุทธอย่าง ถ่องแท้พิมพ์ออกมาว่า “พุทธะก็ขึ้นอยู่กับจิต และนี่ก็คือสิ่งที่อยู่ใน ตำนานเป็นพระอยู่ที่ใจคิด เป็นมารก็อยู่ที่ใจคิด เขาได้บรรลุถึงขั้น ที่ระดับพวกเราไม่สามารถเอื้อมถึงได้แล้ว หากเขารั้งอยู่ที่เขาหลัง ซานต้องได้เป็นพุทธองค์ๆ ต่อไปของแดนพุทธะแน่นอน!”

แม้กระทั่งเป่าจู้เหรินหวังเองก็ดูจะชะงักไปนิดหนึ่ง แม้ว่าเขาได้เตรียมพร้อมรับมือกับพระธรรมที่น่ากลัวเอาไว้แล้วก็ตามที่ ทว่านึกไม่ถึงว่าหลี่ชีย่พลันเปิดปากพูดออกมาก็คล้ายนกเลงตัวน้อยคนหนึ่ง ซึ่งเป็นไปในทิศทางที่ตรงข้ามกับที่คาดการณ์เอาไว้ชนิดสุดประมาณ

“ข้าคือมนุษย์กษัตราของสำนักกายวิเศษเหวะ วันนี้ขอทดสอบรับคำชี้แนะพระธรรมจากอริยสงฆ์ที่ยโสโอหัง” เป่าจู้เหรินหวังร้องเสียงทุ้มต่ำออกมา ร่างกายของเขาปะทะประกายที่น่ากลัวออกมา ด้วยพลังที่สยบเหล่าชั้นฟ้า นาที่นี้กายเหวะสยบอเวจีของเขาได้ระเบิดออกมาอย่างเต็มที่

แล้ว

“ช่างเป็นกายเซียนที่น่ากลัวเหลือเกิน...” หลายคนรู้สึกสะท้านภายในใจ เมื่อเห็นเป่าจู้เหรินหวังสำแดงอานุภาพกายเซียนออกมา

“อามิตาพุทธ สาธุ สาธุ...” ในเวลานี้ กายของหลี่ชีย่สว่างเจิดจ้าด้วยแสงแห่งพุทธะ สองประกายสว่างไสวไปทั่วทั้งฟ้าดิน ท้องสวดเป็นคาถา เสียงพุทธธรรมดังก้องฟ้าดิน

“ตึง ตึง ตึง...” พลันที่คาถาปรากฏ เป่าจู้เหรินหวงถอยหลังติดต่อกันหลายก้าวเหยียบย่ำพื้นดินจนแหกกลาญ แสงเข้ากวางบนตัวของเขาในขณะนี้ถึงกับเปลี่ยนสี เหมือนว่าจะเปลี่ยนเป็นแสงแห่งพุทธะอย่างนั้น

“โปรดสรรพสัตว์...” หลายคนต้องร้องเสียงหลงออกมาเมื่อได้เห็นภาพนี้ ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนต่างรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก

ขณะที่เป่าจู้เหรินหวงไม่พูดพล่ามทำเพลง ไม่มีความลังเลแม้แต่น้อย หันหลังจากไปและหายวับไปในพริบตาด้วยความรวดเร็ว เรียกได้ว่าในเสี้ยววินาทีเลยก็ว่าได้ นับว่าเขาเป็นคนที่ตัดสินใจได้เด็ดขาดมากคนหนึ่ง!

“อาศัยมาตรฐานเพียงเท่านี้ก็คิดจะทำดวงกับข้า” หลี่ชีย่อยิ้มกล่าวพร้อมกับสายหน้าไปมา เวลานี้เขาได้สลายแสงแห่งพุทธะไป ปรากฏการณ์ประหลาดต่างๆ ก็พลอยหายไปด้วย ท่าทีของเขาในขณะนี้ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ไม่เหมือนเป็นอริยสงฆ์ที่บรรลุพระธรรมขั้นสูงรูปหนึ่ง ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าสามารถโปรดสรรพชีวิตได้โดยอาศัยวาจาเพียงคำเดียว

ในเวลาหนึ่ง ทิวทัศน์อาณาบริเวณเงียบสงบถึงขีดสุด กระทั่ง
เข็มสีกเล่มหล่นพื้นก็ยังไม่ยิน แค่เผชิญหน้าแวบเดียว เป่าจู้เหริน
หวงก็พ่ายแพ้จนต้องหนีได้อย่างรวดเร็ว ช่างน่าตกใจเหลือเกิน

ในยุคปัจจุบัน เป่าจู้เหรินหวงมีฐานะซื้อชั้นเสมออยู่ใน
ระนาบเดียวกันกับจ้านซือ ลี้กงหวู่ตี้ และหลินเทียนตี้ แม้ว่าด้าน
ของพรสวรรค์เป่าจู้เหรินหวงจะสู้พวกลี้กงหวู่ตี้ หลินเทียนตี้ไม่ได้
แต่ความสำเร็จของเขาในวันนี้มาจากการต่อสู้ที่ละชั้นๆ ซึ่งผ่าน
การต่อสู้อย่างดุเดือดมาครั้งแล้วครั้งเล่า

อาจกล่าวได้ว่า ต่อให้จิตแห่งเต๋าของเป่าจู้เหรินหวงไม่เท่า
จ้านซือ แต่ทว่า จิตแห่งเต๋าของเขาต้องแข็งแกร่งอย่างยิ่งทีเดียว
จากการที่เขาเคยพ่ายแพ้อย่างยับเยิน และเคยผ่านการเป็นผู้ได้รับ
ชัยชนะ จิตแห่งเต๋าของเขาไซ้จะสามารถทำให้สิ้นคลอนได้โดย
ง่ายดาย

อย่างไรก็ตาม มาวันนี้ เป่าจู้เหรินหวงผู้ซึ่งผ่านการศึก
มาแล้วอย่างโชกโชน กลับต้องพบกับความพ่ายแพ้ด้วยการ
หลบหนีไปทันทีที่เผชิญหน้า ย่อมไม่ต้องสงสัย แม้แต่เป่าจู้เหริน
หวงก็ไม่อาจต้านรับกับพระธรรมโปรดสรรพสิ่งมีชีวิตของหลี่ชีย่ได้
มันแข็งแกร่งเหลือเกิน

“ทำสูกับพระธรรมในที่ราบสูงฝั่งพุทธะ?” ชายหนุ่มผู้หนึ่ง
ล่องมองจากระยะไกลถึงเมืองพุทธะ เขาคือผู้มีนามว่าราชันทักษิณ
นั่นเอง! เขามองดูจากระยะห่างไกล สายหน้าเบาๆ แล้วกล่าวว่า
“ช่างเป็นการกระทำที่ไม่ชาญฉลาดเอาเสียเลย! บนที่ราบสูงฝั่ง
พุทธะ ธรรมะก็คือผู้ไร้ซึ่งผู้ต่อกร! ต่อให้เป็นราชันเซียนก็ไม่
ต้องการไปอภิปรายธรรมะยังที่ราบสูงฝั่งพุทธะ!”

“เป็นพระอยู่ที่ใจนึก เป็นมารอยู่ที่ใจคิด ความน่ากลัวของ
สิ่งนี้ หาใช่พวกผู้เยาว์กลุ่มนี้สามารถเข้าใจได้” สุดท้าย ราชัน
ทักษิณหัวเราะที่หนึ่ง เห็นฟ้าลงไปยังเมืองพุทธะ

หนึ่งคำพูดโปรดจักรพรรดิเทพ หลายคนที่มายังที่ราบสูงฝั่ง
พุทธะต่างก็เคยได้ยินได้ฟังมา แต่ทว่า หลายคนมองว่ามันเป็น
เพียงคำกล่าวที่โอ้อวดเกินจริงเท่านั้น ไม่มีคำคู่ควรจะกล่าวถึง

อย่างไรก็ตาม วันนี้ได้เห็นหลี่ชียเออาศัยคำพูดคำเดียว
เอาชนะเป่าจู้เหรินหวางได้ ทุกคนจึงได้เข้าใจว่า หนึ่งคำพูดโปรด
จักรพรรดิเทพหาใช่คำที่โอ้อวดเกินจริงไม่ มันมีความเป็นไปได้
จริงๆ !

“น่ากลัวได้ถึงเพียงนี้เลยรี!” ดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่คนหนึ่งถึงกับรู้สึกใจหายใจคว่ำ พิมพ์พ้อออกมาว่า “เมื่อต้องเผชิญหน้ากับคนเช่นนี้ พวกเราจะมีโอกาสได้ลงมือรี? แค่เขาเอ่ยปากก็สามารถเอาชนะพวกเราได้แล้ว”

แม้แต่เป่าจู้เหรินหวงยังต้องพ่ายแพ้และหลบหนีไปกับคำพูดเพียงคำเดียว ย่อมสามารถประเมินได้กับคนอื่น ๆ ดาวรุ่งทั่วไปไม่กล้าทำสู้กับคนเช่นนี้อยู่แล้ว

“พีจ้านสามารถรองรับกับมนต์คาถาของศาสนาพุทธได้หรือไม่? มืองค์ชายผู้หนึ่งอดไม่ได้ต้องถามจ้านชื่อที่มองดูด้วยกันอยู่ข้างๆ

หลายๆ คนที่ได้ยินปัญหาข้อนี้แล้วจ้องมองไปยังจ้านชื่อ ในยุคนี้มีเพียงจ้านชื่อคนเดียวเท่านั้นที่ได้ไปฟังเทศนาธรรมที่ขัดจตุพุทธะเท่านั้น ทุกคนจึงต้องการรู้ว่าพระธรรมนั้นมีความร้ายกาจเป็นถึงระดับไหนกันแน่

จ้านชื่อไม่ได้ตอบคำถามในข้อนี้ เขาเพียงแต่จ้องมองไปที่หลี่ซีเย ดวงตาคู่นั้นดูลึกล้ำยิ่งนัก

ฉิ่งหวู่ตีไม่พูดไม่จาแม้แต่คำเดียว จ้องมองดูหลี่ซีเยอยู่ครู่เดียวแล้วหันหลังจากไปในทันที เขาเป็นผู้ที่มีวิธีการเป็นหมิ่นพิน ไฟตายของเขามักอยู่เหนือความคาดคิดของผู้คนอยู่เสมอ กระทั่งกล่าวได้ว่า ฉิ่งหวู่ตีไม่ได้เก็บเอาบุคคลเช่นเป่าจู้เหรินหวงมาใส่ใจ หากเขาจะมัดเอาไฟตายทั้งหมดออกมาใช้ล่ะก็ ไม่ว่าผู้อยู่เบื้องหลังเป่าจู้เหรินหวงจะเป็นใคร เขาก็สามารถจัดการกับเป่าจู้เหรินหวงได้อยู่แล้ว!

ในสายตาของฉิ่งหวู่ตีไม่ได้มองว่าผู้ที่ดำรงไว้เฉกเช่นเป่าจู้เหรินหวงจะเป็นศัตรูผู้แข็งแกร่งที่สุดบนเส้นทางที่ก้าวไปสู่การเป็นราชันเซียนของตน

“เป็นพระอยู่ที่ใจนึก เป็นมารอยู่ที่ใจคิด มันช่างสุดยอดอะไรอย่างนั้น บนที่ราบสูงผิงพุทธะแห่งนี้ จะมีใครสามารถต่อกรได้” ดวงตาทั้งสองของหลินเทียนตี้ปรากฏประกายอันชาญฉลาด เขาทอดถอนใจเบาๆ คำกล่าวนี้มีเพียงตัวเขาเองที่ได้ยิน

หลี่ซีเยไม่สนใจพวกเขาเหล่านั้น กวักมือเรียกว่อหลง เสวียนแล้วมุ่งหน้าไปยังเมื่อพุทธะ

เมื่อทุกคนเห็นว่าไม่มีอะไรสนุกๆ ให้ได้ดูอีกแล้ว จึงแยกย้ายกันไป บางคนไปยังวัด บางคนไปจากที่ราบสูงฝั่งพุทธะ และก็มีบางคนไปที่เมืองพุทธะ...

เมืองพุทธะนับเป็นเมืองอันดับหนึ่งของที่ราบสูงฝั่งพุทธะ ที่ตรงนี้เรียกได้ว่ามีความเจริญรุ่งเรืองยิ่งนัก ที่แหล่งรวบรวมพบปะกันของบรรดาชนเผ่าต่างๆ มากมาย ภายในเมืองพุทธะมีทั้งมนุษย์ ปุถุชน มีเผ่าปีศาจ มีเผ่าโลหิต...

บางคนเกิดที่เมืองพุทธะ ขณะที่บางคนมาจากเมืองร้อยเมืองบูรพาอันไกลโพ้น บางคนไปมาอย่างเร่งรีบ และอยู่ที่เมืองพุทธะเป็นการชั่วคราวเท่านั้น ขณะที่บางคนอาศัยอยู่ชั่วชีวิต...

บนโลกแห่งนี้ เกรงว่าคงไม่มีสถานที่ใดที่มีกลิ่นอายพุทธะมากไปกว่าเมืองพุทธะอีกแล้ว ณ ที่ตรงนี้ สามารถมองเห็นวัดวาอารามอยู่ทั่วไป ณ ที่ตรงนี้ต่อให้ครอบครัวของมนุษย์ปุถุชนผู้นั้น ไม่ได้ถวายตัวเป็นพุทธ แต่ก็สามารถสวดมนต์กันได้ทุกครอบครัว

ณ เมืองแห่งนี้ เปี่ยมด้วยความสงบและความเป็นมงคลยิ่งนัก มีแต่ความสงบสุข ขณะเดียวกันเมืองนี้ยังเต็มไปด้วยพลังแห่งชีวิต และเต็มไปด้วยความเจริญรุ่งเรือง

เคยมีผู้กล่าวเอาไว้ว่า เกรงว่าไม่มีที่ใดในเก้าแดนสามารถ
อยู่เย็นเป็นสุขได้เหมือนดั่งเมืองพุทระแห่งนี้ ไม่มีที่แห่งใดสามารถมี
ความสงบสุขและเป็นสิริมงคลเช่นเมืองพุทระอีกแล้ว

แม้ว่าเมืองพุทระจะมากด้วยความเป็นโลกแห่งโลกียะ แต่ว่า
มีคนที่มีชื่อว่าเมืองพุทระอยู่ภายใต้การปกครองของวัดลานถั่ว วัด
ลานถั่วจึงได้ส่งพระโพธิสัตว์มาควบคุมและสยบเมืองพุทระเอาไว้
เพื่อปกป้องคุ้มครองความอยู่เย็นเป็นสุขของเมืองพุทระ

เมื่อหลี่ซีย่และว่อหลงเสวียนเดินทางมาถึงนอกเมืองพุทระ
หลี่ซีย่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ เมื่อมองเห็นเมืองพุทระในระยะห่าง
ไกล ที่ตรงนี้มีสิ่งที่ทำให้เขาต้องห้วงโยอยู่

ในขณะนี้ บริเวณทางเขาตรงประตูเมือง เห็นชายหนุ่มผู้
หนึ่งกำลังกวักมือ ชายหนุ่มผู้นี้ท่าทางองอาจ ถึงแม้เขาจะได้มีการ
ปลอมตัวแล้ว แต่มองแวบเดียวก็รู้ได้ว่าเป็นยอดฝีมือคนหนึ่ง

“นั่นเป็นศิษย์น้องของข้า เกรงว่ากองหนุนของพามังกร
หมอบคงมาถึงแล้วละ” ว่อหลงเสวียนกล่าวต่อหลี่ซีย่เมื่อมองเห็น
ชายหนุ่มที่กำลังกวักมือ

หลังจากที่ว่อหลงเสวียนได้รับบาดเจ็บแล้ว เคยขอความช่วยเหลือไปยังสำนักของตน แต่ทว่า เนื่องจากพ้ามังกรหมอบอยู่ไกลถึงมหาสมุทรอุดร ต่อให้บรรดาบรรพบุรุษของพ้ามังกรหมอบมีความรวดเร็วเพียงใดก็ตาม จำเป็นต้องอาศัยเวลาที่ยาวนาน ชวงหนึ่งจึงสามารถรุดมาถึงที่ราบสูงฝงพุทระได้!

Novel-Lucky

ตอนที่ 1034 พระมัญชุศรีโพธิสัตว์

<https://novel-lucky.com>

หลี่ซีเยมองดูชายหนุ่มที่ปลอมตัวแล้วกล่าวกับว่อหลงเสวียนว่า “ไปเถอะ ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็กลับไปฝึกตนให้สบายใจเถอะนะ ด้วยสภาพของเจ้าเช่นนี้ ยังยากจะต่อกรกับเป่าจู้เหรินหวง”

ว่อหลงเสวียนโค้งตัวคารวะอย่างงามและกล่าวต่อหลี่ซีเยด้วยความหนักแน่นว่า “บุญคุณอันใหญ่หลวงไม่อาจทดแทน ท่านช่วยชีวิตข้าเอาไว้ ผามังกรหมอบของข้าจะต้องคืนให้กับท่านแน่นอน วันหน้าหากมีสิ่งใดที่ผามังกรหมอบสามารถช่วยได้สักก็ขอให้บอกมา คำเดียว”

หลี่ซีเยเพียงพยักหน้ารับทราบไปอย่างนั้น โดยไม่ได้เก็บเอามาสใส่ใจ การช่วยว่อหลงเสวียนของเขานั้นไม่ได้หวังผลตอบแทนอยู่แล้ว

หลังจากที่ว่อหลงเสวียนรำลจากหลี่ซีเยแล้วก็ได้เดินทางไปกับศิษย์ผู้น้องของนาง ขณะที่หลี่ซีเยเดินเข้าเมืองพุทระไปอย่างช้าๆ

ภายในเมืองพุทธะมีผู้คนเดินกันอย่างแออัดยัดเยียด หลี่
ซียะท่องไปยังเมืองพุทธะที่มีความเจริญรุ่งเรืองยิ่งแห่งนี้ มองดูผู้คน
ที่เดินผ่านไปผ่านมา มองดูประชาชนที่อาศัยอยู่ในเมืองพุทธะแห่ง
นี้ที่ทุกๆ หลังคาเรือนต่างนับถือพุทธศาสนา มองเห็นมนุษย์ปุถุชน
มากมายที่สวดมนต์ฟังเทศนาธรรม เขาถึงกับทอดถอนใจออกมา

“ท้าวสักกะนะท้าวสักกะ การสู้รบครั้งสุดท้ายในอนาคตจะ
นำพาสิ่งใดให้กับที่ราบสูงผิงพุทธะกันนะ สรรพชีวิตนับล้านล้าน
เลยนะเนี่ย” หลี่ซียะต้องทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่

หลี่ซียะเดินอยู่ในเมืองพุทธะอย่างไร้จุดหมาย รับรู้และ
สัมผัสกับความเป็นพุทธะของเมืองพุทธะ บนที่ราบสูงผิงพุทธะเรียก
ได้ว่าทุกหนทุกแห่งล้วนมีแต่ความเป็นพุทธ หลายคนเห็นว่า การที่
ที่ราบ+บสูงผิงพุทธะมีแต่ความเป็นพุทธทุกแห่งหนนั้น เป็นเพราะ
สถานที่แห่งนั้นคือที่ที่มีพระภิกษุมาบำเพ็ญเพียรมากที่สุด
เนื่องจากที่ตรงนี้มีเขาหลิงซาน มีวัดลานถั่ว

แต่ หลี่ซียะกลับรู้ว่า การที่ที่ราบสูงผิงพุทธะสามารถ
กลายเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพุทธศาสนา และทุกที่เปี่ยมไปด้วย
ความเป็นพุทธะนั้น หาใช่เป็นเพราะที่นี่มีผู้บวชเป็นพระภิกษุเป็น
จำนวนมาก

“พุทธะชั่วร้ายเข้าเมืองมาแล้ว” หลังจากที่หฺลื่อซื่อเข้าเมืองแล้ว ได้สร้างความแตกตื่นในเมืองพุทธะได้ไม่น้อยทีเดียว

หฺลื่อซื่อในวันนี้มีฉายาใหม่คือ...พุทธะชั่วร้าย! ไม่มีใครรู้ว่า หลวงจิ้นรูปนี้มีชาติกำเนิดจากที่ใด มีประวัติความเป็นมาอย่างไร แต่วันนี้เองที่คนจำนวนมากได้รับรู้ถึงความน่ากลัวของวัชระสยบมารของหฺลื่อซื่อ ดังนั้น จึงตั้งฉายาให้กับเขาว่า...พุทธะชั่วร้าย!

“ใครว่ามีเพียงพุทธะชั่วร้ายที่มายังเมืองพุทธะเท่านั้น ราชนํทกษิณก็อยู่ในเมืองพุทธะเช่นกัน เขาได้เข้ามายังเมืองพุทธะก่อนก้าวหนึ่ง” มีผู้ที่ได้รับข่าวสารไวกล่าวขึ้น

หลายคนต่างมองหน้ากันและกัน เมื่อได้ยินว่าราชนํทกษิณก็เข้าเมืองพุทธะมาแล้วเช่นกัน ก่อนหน้านั้น เกรงว่าคงไม่มีใครเคยได้ยินชื่อของราชนํทกษิณมาก่อน แต่ทว่า เวลานี้ชื่อของราชนํทกษิณดังทะลฟ้า การต่อสู้กับสิบแปดวัชระของวัดจตุพุทธะโดยลำพังคนเดียว อาศัยการสู้รบครั้งนี้ครั้งเดียว ก็สามารถสร้างชื่อกลบบรรดาพวกของจี้คงหวู่ตี้จนแทบหายใจไม่ออก

“มันเกิดอะไรกันขึ้นกับที่ราบสูงฝั่งพุทธะในปีนี้นะเนี่ย ลำพังพวกจิ้งหวูตีที่เป็นสุดยอดดาวรุ่งมารวมตัวกันตรงนี้ก็แล้วกัน ไป นี่เริ่มจากการปรากฏตัวของพุทธะชั่วร้ายที่ชั่วร้ายยิ่งก่อน เวลา นี้ยังมีราชันทักษิณที่ลึกลับไม่เป็นที่รู้จักของผู้คนปรากฏตัวขึ้นอีก พุทธะชั่วร้ายหนึ่งบวกกับราชันทักษิณอีกหนึ่ง เรียกได้ว่าสยบจน เหล่ากลุ่มคนรุ่นใหม่จนหายใจไม่ออกเลยทีเดียวนะ” มีคนหนึ่ง พึมพำออกมา

“ไม่ ราชันทักษิณไซ้จะลึกลับจนไม่มีใครรู้จัก เขาเป็นพวก ผิดยุคของเขาไม่พลาด!” ระดับปราชญ์ที่แก่งำเหงือกยั้งของ สำนักเจ้าลัทธิแห่งหนึ่งในแดนขาดทักษิณรู้ถึงประวัติความเป็นมา ของราชันทักษิณ กล่าวสำหรับระดับปราชญ์ที่แก่งำเหงือกขนาด นี้เช่นเขาแล้ว ชื่อของราชันทักษิณไม่ได้รู้สึกแปลกแต่อย่างไร

กลุ่มคนรุ่นใหม่ฟังแล้วก็ให้สงสัยกับคำว่าผิดยุคว่ามัน หมายความว่าอย่างไร จึงเอ่ยถามกับผู้อาวุโสของเขานะว่า “ผิดยุค อะไรคือผิดยุค?”

“ผิดยุค หมายถึงดาวรุ่งผู้ปราดเปรื่องนำทีคนหนึ่ง เพื่อ ป้องกันไม่ให้ตนเองต้องสูญเสียมากเกินไปกับการแย่งชิงชะตาฟ้า ในยุคนั้น จึงเลี้ยงโดยการพเนจรร้างตัวเองล่วงหน้าจนล่วงเลยยุค

นั่นๆ ไป รจนกระทั่งโอกาสสุกงอมในยุคอีกยุคหนึ่งค่อยปรากฏตัว
ออกมา เพื่อช่วงชิงชะตาฟ้า บรรลุเป็นราชันเซียน”

“ราชันทักษิณไซ้จะผิตยุคเท่านั้น เขาเคยเป็นดาวรุ่งที่ยอด
เยี่ยมที่สุดของเขาไฟประหลาด เรียกได้ว่าในห้วงพันล้านปีที่ผ่านมา
ที่หาญกล้าเรียกตัวเองว่าราชันทักษิณก็มีเพียงเขาคนเดียว
เท่านั้น” ระดับปราชญ์ผู้รู้ถึงประวัติของราชันทักษิณทอดถอนใจ
ออกมาด้วยความหดหู่ว่า “น่าเสียดายที่เขาไปเกิดอยู่ในยุค
เดียวกันกับราชันเซียนหญิงหงเหียน ซึ่งเท่ากับว่าถูกลิขิตเอาไว้
แล้วว่าต้องลงเอยด้วยบทเศร้า ดังนั้น เขาจึงเลี้ยงที่จะเผชิญหน้ากับ
ยุคของการแย่งชิงชะตาฟ้ากับราชันเซียนหญิงหงเหียน!”

“ผู้ผิตยุคช่วงชิงชะตาฟ้ากับราชันเซียนหญิงหงเหียน” ไม่
ว่าใครก็ตามยอมต้องรู้สึกสะท้านภายในใจ เมื่อได้ยินเรื่องเช่นนี้
ความยอดเยี่ยมของราชันเซียนหญิงหงเหียนเป็นที่กล่าวขาน
เรื่อยมาของผู้คนในยุคหลัง

ระดับปราชญ์ผู้นี้กล่าวว่า “แม้แต่ราชันเซียนหญิงหงเหียน ซึ่งเป็นราชันเซียนองค์สุดท้ายของเขาไฟประหลาดยังเป็นรุ่นหลังของ
เขา”

“มิน่าเล่าถึงได้ฝืนลิขิตสวรรค์ขนาดนั้น” ไม่ว่าใครก็ตาม ต้องมีอาการเหม่อลอยเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ ดาวรุ่งผิดยุคจากยุคของราชันเซียนหญิงหงเหียนมันช่างน่ากลัวขนาดไหน

เวลานี้เอง ทุกคนถึงได้เข้าใจว่า เพราะเหตุใดราชันทักษิณถึงได้หาญกล้าทำสู้กับสิบแปดวัชระของวัดจตุพุทธะ เพราะเขามีความสามารถที่จะทำเช่นนี้ได้แน่นอน

ครั้งนี้ได้ยินข่าวเกี่ยวกับเรื่องของราชันทักษิณแล้ว อย่าว่าแต่คนอื่นเลย กระทั่งดาวรุ่งเช่นฉีคิงหวูตี้ จ้านซือยังต้องนั่งเงียบเป็นเวลานาน กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว การปรากฏตัวของผู้ผิดยุคอย่างราชันทักษิณอย่างกะทันหัน สร้างความกดดันต่อพวกเขาถึงขีดสุด คนที่เคยแย่งชิงชะตาฟ้ากับราชันเซียนหญิงหงเหียน ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม ล้วนแล้วแต่สุดยอดถึงที่สุดทั้งสิ้น

“ทีแรกเป็นพุทธะชั่วร้ายก่อน เวลานี้กลับมีผู้ผิดยุคโผล่ออกมาอีกคน” หลินเหียนตี้พิมพ์่าออกมาว่า “เกรงว่าคงจะศึกครึ้นนาดูเลยนะยุคนี้ เห็นทีศิษย์พี่คงไม่เหงาแล้วละ ในที่สุดก็มีคู่ต่อสู้ที่สมน้ำสมเนื้อให้แล้ว”

หลี่ซีเยเดินไปเรื่อยๆ อย่างไม่รู้จุดหมาย ในที่สุดเขาก็ได้มาถึงวัดเก่าๆ แห่งหนึ่งภายในเมืองพุทธะ วัดเก่าแห่งนี้ไม่ได้ใหญ่โตและไม่รู้ว่าได้สร้างมาแล้วนานเท่าไร เพราะสภาพของมันดูเก่าแก่มาก

ประตูของวัดที่ดูเก่าแก่แห่งนี้ถูกปิดลงสนิท ในความทรงจำของชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในเมืองพุทธะแห่งนี้ ประตูของวัดแห่งนี้ปิดอยู่เช่นนี้มาโดยตลอด โดยปกติก็ จะไม่มีการเปิดประตูวัดออกมา ดังนั้น ต่อให้เป็นชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในเมืองพุทธะมาแต่เดิมก็ไม่รู้ว่า มีพระภิกษุรูปใดที่ปฏิบัติธรรมอยู่ภายใน

หลี่ซีเยยืนนิ่งเงิบอยู่ด้านหน้าวัด ยืนอยู่เงิบๆ ภายในใจบังเกิดความรู้สึกที่บอกไม่ถูก พันล้านปีที่ผ่านมา คนที่อยู่ข้างกายของเขาต้องจากไปคนแล้วคนเล่า คนที่สามารถมีชีวิตอยู่ได้จนถึงปัจจุบันมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

ท้ายสุด หลี่ซีเยทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ต้องการคิดถึงมันมากเกินไป หันหลังเดินจากไปทันที

“เอ๊ยด...” ประตูวัดที่เดิมปิดสนิทเวลานี้ถูกเปิดออกมา แม่ชีเฒ่าผู้หนึ่งก้าวออกมาจากภายในวัด พนมมือคารวะกล่าวต่อหลี่ชีย่ว่า “ท่านปรมาจารย์ พระโพธิสัตว์ต้องการพบท่าน”

หลี่ชีย่เมื่อได้ยินคำกล่าวนี้จึงหยุดเดิน หอดถอนใจเบาๆ พนมมือกล่าวว่า “โปรดนำทาง”

หลี่ชีย่ติดตามแม่ชีเฒ่าเข้าไป ภายในวัดเงียบสงบมาก ยกเว้นแม่ชีเฒ่าแล้วก็ไม่เห็นใครคนอื่นอีกเลย ยามเมื่อก้าวเดินอยู่ภายในวัดแห่งนี้ หันดูนั้นเหมือนดังเวลาได้หยุดลง สถานที่แห่งนี้ หลุดพ้นจากโลกแห่งโลกียมนุษย์ การมาอยู่ตรงนี้ ทุกอย่างล้วนแล้วแต่กลับกลายเป็นนิรันดร์

การก้าวเดินอยู่ในวัดที่เงียบสงบเช่นนี้ เหมือนว่านอกจากเสียงฝีเท้าที่แผ่วเบาแล้วก็ไม่มีสิ่งอื่นใดอีกเลย โลกมนุษย์ที่สับสนวุ่นวายห่างไกลจากที่ตรงนี้ไกลมากๆ

“ให้เข้าไปชำระกายาและจตุรุปก่อน จากนั้นค่อยไปพบกับพระมัญชุศรีโพธิสัตว์” หลี่ชีย่กล่าวกับแม่ชีเฒ่า

แม่ชีเต๋าไม่ได้กล่าวแย้งแต่ประการใด นำพาหลี่ชีย่เข้าไป
ยังกุฏิ ให้เขาได้ชำระกายาและจุดธูป หลังจากเสร็จสิ้นแล้ว หลี่ชีย่
ที่อยู่ในท่าที่ปกติไม่มีการปรุงแต่ง ท่วงท่าเป็นไปตามธรรมชาติ
ติดตามแม่ชีเต๋าไปพบกับพระมัญชุศรีโพธิสัตว์

หลี่ชีย่นั้นเป็นใคร ต่อให้ต้องอยู่ต่อหน้าราชันเซียนเขาก็
ไม่เห็นจะมีอะไร แต่ทว่า วันนี้เขาดูหนักแน่นจริงจังเป็นพิเศษ ซึ่ง
เป็นการบ่งชี้ว่า พระมัญชุศรีโพธิสัตว์มีฐานะที่ไม่ธรรมดาภายในใจ
ของเขา

แม่ชีเต๋อได้นำทางมาถึงยังกุฏิแห่งหนึ่ง หลังจากนั้นก็หัน
หลังเดินจากไป หลี่ชีย่ยืนอยู่ด้านหน้ากุฏิแห่งนั้น ท่าที่เงิบขริม
ซึ้น จากนั้นก้าวเดินเข้าไปยังกุฏินั้น

ภายในกุฏิปรากฏประกายแห่งพุทธะที่อบอวล ประกาย
พุทธะเสมือนดังปรอทที่ถูกเคลงบนพื้นและไหลปกคลุมไปทั่วทุก
ตารางนิ้วของพื้นดิน ให้ความรู้สึกที่ลึกล้ำพิสดารยิ่งกับผู้คน

ภายในกุฏิปรากฏดอกบัวสีทองที่เบ่งบานเต็มที่ บนดอกบัว
นั้นมีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ ผู้หญิงคนนี้อยู่ในลักษณะเท้าเปล่าผม
ยาวปะป่า สวมใส่ชุดอาภรณ์สีเหลือง อยู่ในท่าหัตถมุททะ ท่าที่สงบ

เป็นสิริมงคลยิ่ง ปรากฏพุทธะที่นุ่มนวลและเป็นมงคลถูกเปล่ง
ออกมาจากกายของนางเอง ทุกๆ ปรากฏพุทธะที่เปล่งออกมานั้น
เสมือนตั้งเป็นแสงอาทิตย์ในยามหมันต์ฤดูที่สาดส่องลงบนใบหน้า
ของคน ช่างนุ่มนวล นุ่มนวลเหลือเกิน

ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า มีรูปลักษณ์ที่สวยสดงดงาม รูปร่างที่
สวยหยาดเยิ้ม แต่ทว่าในขณะนี้ นางคือพระโพธิสัตว์องค์หนึ่ง ได้
กลับกลายเป็นพุทธะไปแล้ว เวลานี้กล่าวสำหรับนางแล้ว ไม่ว่าจะ
เป็นรูปลักษณ์ที่สวยสดงดงามหรือรูปร่างที่สวยหยาดเยิ้ม มันเป็นเพียง
เนื้อหนังที่ห่อหุ้มกายาเท่านั้น

หลี่ซีเยมองดูผู้ที่คุ้นเคยจนไม่รู้ว่าคุ้นเคยอย่างไรที่อยู่
ตรงหน้า เขาไม่ได้เอ่ยวาจาใดๆ ออกมา นั่งลงบนพรมทรงกลม
อย่างเงียบๆ

เมืองพุทธะเคยเล่าลือกันว่า มีพระโพธิสัตว์องค์หนึ่งมาทำ
หน้าที่ควบคุมเมืองพุทธะ แต่ทว่า ไม่เคยมีผู้ใดได้เคยพบเห็นพระ
โพธิสัตว์องค์นี้มาก่อน และพระโพธิสัตว์องค์ที่อยู่ตรงหน้านี ก็คือ
พระโพธิสัตว์ที่มาจากเขาหิงซาน และเป็นสหายเก่าของหลี่ซีเย

เวลานี้ พระมัญชุศรีโพธิสัตว์ได้ลืมตาทั้งสองข้าง นัยน์ตาทั้งสองของนางแลดูงดงามเป็นพิเศษ สามารถประเมินได้ว่า ก่อนที่นางจะออกบวช ต้องเป็นที่หลงใหลของผู้คนอย่างแน่นอน

“ท่านมาแล้ว” พระมัญชุศรีโพธิสัตว์เอ่ยปาก เสียงก้องกังวานดังอยู่อย่างนั้น แม้วางจะบรรลุเป็นพระโพธิสัตว์แล้ว แต่น้ำเสียงยังคงไพเราะเสนาะหูน่าฟังเช่นเดิม

หลี่ซีเยพนมมือเบาๆ เพื่อแสดงถึงความเคร่งขรึมจริงจัง กล่าวว่า “เดินมาถึงตรงนี้ ไม่คิดว่าจะรบกวนการทำสมาธิของเจ้า”

“ให้ข้าได้เห็นรูปกายที่แท้จริงของท่าน”

หลี่ซีเยไม่ได้กล่าวสิ่งใด กลับกลายเป็นร่างเดิม กลายเป็นร่างของหลี่ซีเย

พระมัญชุศรีโพธิสัตว์ได้มองดูหลี่ซีเยอย่างละเอียด ยังคงอยู่ในท่าหัตถมุททะ กล่าวว่า “วันนี้เหมือนเป็นเมื่อครั้งพันล้านปีก่อนหน้า เวลาช่างผ่านไปยาวนานเหลือเกิน”

“เจ้าได้สำเร็จมรรคผล ในอนาคตสามารถมุ่งสู่ความเป็นนิรันดร์ เวลาพันล้านปีสำหรับที่ราบสูงผิงพุทธะแล้ว ก็แค่แวบเดียวเท่านั้น” หลี่ชียเอ๋อ่ยขึ้นอย่างช้าๆ

พระมัญชุศรีโพธิสัตว์ที่มีมืออยู่ในท่าหัตถมุททะ เสียงพุทธะที่อ่อนโยน แม้จะเป็นการกล่าวถึงเรื่องราวในอดีตที่ผ่านไป นางยังคงมีท่าทีที่สงบ วันนี้นางคือพระโพธิสัตว์ หาใช่มนุษย์ปุถุชนอีกต่อไปแล้ว

“ข้ารู้ว่า ท่านไม่สู้จะเห็นด้วยกับการก้าวสู่รมกาสาวพัสตร์นัก” พระมัญชุศรีโพธิสัตว์เอ่ยขึ้นแผ่วเบา

หลี่ชียเอ๋อ่ยส่ายหน้าเบาๆ “ไม่ นี่เป็นสิ่งที่ท่านสมควรจะได้รับ ครานั้น ท่านนำทัพด้วยตนเองทำการกวาดล้างเส้นทางให้กับข้า ในห้วงเวลาที่ลำบาก ท่านอยู่เคียงข้างข้า อาศัยคำสั่งที่ปรากฏบนแผ่นกระดาษใบหนึ่ง ท่านก้าวออกมายกทัพอยู่หลายครั้ง ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ล้วนเป็นสิ่งที่ท่านสมควรได้รับทั้งสิ้น”

“ที่ผ่านมา ชีวิตแต่ละชีวิตที่ติดตามข้าไป แต่ละคนที่เลือดหลังสมรภูมिरบ มันคือสิ่งมีชีวิตที่สดใส...” พระมัญชุศรีโพธิสัตว์เอ่ยถึงเรื่องราวในอดีตที่ตั้งสายลมพัดผ่านไป

ครั้งนั้น นางคือผู้บัญชาการกองพลหนึ่งในสี่กองพลอัน
ยิ่งใหญ่ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของหลี่ซีย่ เพื่อหลี่ซีย่แล้ว นางกลับ
เข้ามารับใช้หลี่ซีย่ครั้งแล้วครั้งเล่า นำทัพออกปราบศึกเหนือเสือ
ใต้ ในครั้งนั้น เมื่อมีการเอ่ยถึงชื่ออันโด่งดังของนาง มีผู้คนในเก้า
แดนจำนวนเท่าไรที่ต้องหวาดหวั่นอยู่สามส่วน และอ่อนข้อให้กับ
นาง

Novel-Lucky

ตอนที่ 1035 จากกันชั่วนิรันดร์ คุณชาย

<https://novel-lucky.com>

เมื่อเอ่ยถึงเรื่องราวในอดีตที่ผ่านมา พระมัญชุศรีโพธิสัตว์ยังคงอยู่ในท่าหัตถมุทหะและสงบนิ่ง "ข้าเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์แห่งพุทธศาสนา อุปสมบทในเขาหลังซาน สิ่งที่มีมุ่งหวังหาใช่ความเป็นอมตะขอเพียงจิตใจสามารถพบกับความสงบ"

"ข้ารู้" หลี่ชีย่พยักหน้าเงิบๆ กล่าวว่า "สงครามมีแต่ความโหดร้ายทารุณตลอดมา หากว่าเจ้าไม่สามารถหลับได้ในยามค่ำคืน ข้าเองก็ละอายใจ ข้าจะดีใจแทนเจ้ายิ่งนัก หากบนที่ราบสูงฝั่งพุทธะสามารถให้เจ้าได้พบความสงบ"

"ข้าหลบหนี เป็นข้าที่ผิดต่อท่าน" พระมัญชุศรีโพธิสัตว์เอ่ยด้วยน้ำเสียงสงบ

หลี่ชีย่สายหน้า กล่าวว่า "ไม่ เดิมทีเจ้าสมควรมีชีวิตความเป็นอยู่ที่มีความสุขเยี่ยงปฤชณธรรมดา ทุกอย่างเป็นเพราะข้า เป็นข้าที่นำพาเจ้าให้เข้าสู่โลกนี้ เป็นข้าที่นำพาให้เจ้าเข้าสู่โลกของการเช่นฆ่า ผลกรรมบนโลกนี้ทุกอย่าง บุญคุณความแค้นทั้งหลายหนีเลือดทั้งหลาย สมควรให้ข้าเป็นผู้รับผิดชอบ สองมือของข้า"

เพื่อนเลือดเต็มไปหมด ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม หากสามารถทำให้ทุกคนสงบสุขได้ละก็ ข้าสมควรต้องแบกรับทุกสิ่งเหล่านั้น”

“ผลกระทบทุกอย่าง ล้วนปล่อยวางไปเถอะ” พระมัญชุศรีโพธิสัตว์เอ่ยขึ้นซ้ำๆ

หลี่ซีเยไบหน้าเพื่อนยิ้ม กล่าวว่า “ปล่อยวางมันไปเถอะ ทุกอย่างปล่อยให้ข้าเอง ข้าจะก้าวเดินไปถึงสุดท้ายแน่ ในที่สุดปลายทางของโลกนั้น ข้าจะต้องมีคำตอบแน่นอน”

พระมัญชุศรีโพธิสัตว์นั่งนิ่งเสียบอยู่บนดอกบัวสีทองดอกนั้น เสียบสงบและดูอยู่ห่างไกล นางได้หลุดพ้นจากโลกีย์โลกไปแล้ว

“วันนี้เป็นการพบหน้าท่านเป็นครั้งสุดท้าย ขอแจ้งข่าวให้ทราบข่าวหนึ่ง” ในที่สุด พระมัญชุศรีโพธิสัตว์เอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “แคว้นพุทธะมีพุทธองค์ใหม่แล้ว”

หลี่ซีเยรู้สึกแปลกใจเมื่อได้ยินคำกล่าวของพระมัญชุศรีโพธิสัตว์ กล่าวว่า “มันทำให้ข้ารู้สึกเหนือความคาดหมาย หากจะมีพุทธองค์ใหม่ เขาหลังขานมีเพียงสองตัวเลือกเท่านั้น หนึ่งใน

คือโอกาสแปดพักตร์โพธิสัตว์ ส่วนอีกหนึ่งก็คือเจ้า ในเมื่อพุทธองค์ใหม่ไม่ใช่พวกเจ้าทั้งสอง แล้วเป็นใครกันแน่? "

"ข้าไม่กลับไปแคว้นพุทธะอีกแล้ว ไม่ได้พบกับพุทธองค์ใหม่ เพียงแต่แคว้นพุทธะได้ประกาศเป็นโองการมาแล้วเท่านั้น"

ท้ายสุด หลี่ชียेलูกขึ้นยืนคำนับทำความเคารพ และล่าถอยออกไปอย่างช้าๆ เขาเดินไปอย่างเชื่องช้า ท่าที่หนักแน่นและด้วยความเคารพอย่างสูง พระมัญชุศรีโพธิสัตว์มองดูหลี่ชีย่ที่ค่อยๆ ถอยห่างออกไปทีละก้าวๆ

"จากกันชั่วนิรันดร์แล้ว คุณชาย" ในที่สุด พระมัญชุศรีโพธิสัตว์มองดูหลี่ชีย่เต็มตาอีกครั้ง จากนั้นค่อยๆ หลับตาลง

ในใจของหลี่ชีย่กระตุกทีหนึ่ง มองดูนางอีกครั้ง เพื่อประทับเอาไว้ส่วนลึกภายในใจ กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า "จากกันชั่วนิรันดร์แล้ว จันเ๋อ" กล่าวขาดคำ ก้าวถอยหลังออกจากประตูและปิดประตูลงอย่างแผ่วเบา

หางตาของเขาดูแฉะด้วยน้ำตาที่ไหลซึมออกมาโดยไม่รู้ตัว อยู่บ้าง วันเวลาเหมือนว่าไม่มีความสำคัญอีกต่อไป พันล้านปีแค่ แวบเดียวก็ผ่านไป ทุกอย่างเหมือนว่าเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานอย่างนั้น

ข้างกายของเขาเคยมีผู้ที่อยู่เคียงข้างมากมาย แต่ทว่า ผู้ที่สามารถเคียงข้างกายเขาเฉกเช่นพระมัญชุศรีโพธิสัตว์นั้นมีไม่ มาก แต่ทว่า ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เขายังคงเคารพในการ ตัดสินใจของนางเสมอ กล่าวสำหรับนางแล้วแต่ละยุคที่ผ่านไป การสู้รบอย่างดุเดือดในแต่ละสมรภูมิ ล้วนหาใช่เรื่องง่ายตายเลย สำหรับนางแล้วทุกอย่างไม่ได้มีความสุข

นางได้เสียสละมากเกินไปแล้วละสำหรับแต่ละยุคสมัยที่ ผ่านมา หากนางต้องการเพียงความเป็นอมตะ หลีซีย่สามารถคิด หาวิธีทุกอย่าง แต่ ที่นางต้องการไม่ใช่ความเป็นอมตะ นางต้องการ ความสงบสุข ต้องการความสงบทางใจ

“ความตาย หาใช่เป็นเรื่องที่เจ็บปวดที่สุด ที่เพียงการหลุด พันจึงสามารถได้รับความสงบ” หลีซีย่ได้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ ก่อนไปจากวัด

เวลานี้ ไม่มีสิ่งใดสามารถนำมาอธิบายถึงสภาพจิตใจของห
ลีสี่เย่ในขณะนี้ พันล้านปีที่ผ่านมา เขาต้องจากลาผู้ที่อยู่ข้างกาย
คนแล้วคนเล่า บางที กล่าวสำหรับเขาแล้ว การเผชิญหน้ากับ
ความตายหาใช่สิ่งที่ทำให้เจ็บปวดมากที่สุด สิ่งที่ทำให้เจ็บปวดมากที่สุด
คือการจากลา โดยเฉพาะการจากลาคนที่ยังมีชีวิตอยู่ และจะไม่
พบกันอีกเป็นนิรันดร!

หลังก้าวเดินออกมาจากวัดแล้ว หลีสี่เย่กลับกลายเป็นจู่
หยุนเทียนตามเดิม เขาได้เดินเข้าไปยังถนนที่เจริญรุ่งเรืองอีกครั้ง

พันล้านปีมานี้ ความเจ็บปวด การจากลาช่างมีมากมาย
เหลือเกิน หลีสี่เย่ไม่ต้องการหวานระลึกถึงมันอีก เขาต้องการเพียง
ก้าวเดินต่อไปข้างหน้า ก้าวเดินไปให้สุดกับหนทางที่ยังคงก้าวเดิน
ไม่สุดสักที หนทางเส้นนี้มันช่างยาวไกล ยาวไกลมากเหลือเกิน!

หอบุบุพาพิรุณ คือโรงเตี๊ยมที่มีชื่อเสียงมากของเมืองพุทธร
ผู้บำเพ็ญตนที่มีฐานะเด่นดังหากมายังเมืองพุทธรเป็นครั้งแรก ล้วน
แล้วแต่แหวะพักที่โรงเตี๊ยมหอบุบุพาพิรุณทั้งสิ้น

การได้นั่งอยู่บนชั้นบนของหอบุบุพาพิรุณของหลีสี่เย่ เขา
นั่งดีมอยู่ตรงนั้นเงียบๆ มองดูก้อนเมฆบนท้องฟ้าที่รวมตัวกันแล้วก็

แยกจากกันไป มองดูลมที่พัดผ่านแล้วก็หยุด ที่ल्लीชีเยร์งอยู่ที่หอ
บุปผาพิรุณก็เพื่อรอพวกल्लीชวงเหยียน เนื่องจากได้มีการนัด
หมายกันเอาไว้ว่า หากพวกल्लीชวงเหยียนจะมาที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะ
เขาก็จะนั่งรอพวกนางที่หอบุปผาพิรุณแห่งนี้

ณ วันนี้ พุทธะชั่วร้ายอย่างल्लीชีเยร์งได้มีชื่อเสียงที่โด่งดังเสีย
แล้ว ดังนั้น เมื่อเขามาถึงดิมสุราเพียงลำพังที่หอบุปผาพิรุณ
บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่มาแะพักยังหอบุปผาพิรุณจึงได้แต่
จ้องมองจากระยะไกล หรือพูดคุยถึงด้วยเสียงแผ่วเบา ไม่มีใคร
หาญกล้าไปรบกวนเขา

ชื่อของพุทธะชั่วร้ายเป็นที่เลื่องลือ อาศัยพุทธวาจาเพียงคำ
เดียวก็สามารถทำให้ยุวกษัตริย์ตระกูลหนานเทียนคนใหม่ถึงกับฆ่า
ตัวตาย แล้วใครล่ะจะกล้าเข้าไปหักทลายกับเขาง่ายดาย เกิดเขาเอ่ย
พุทธวาจาออกมา ตัวเองต้องตายอนาคเช่นไฉนไม่รู้เลย

“ปัง” เสียงหนึ่งดังขึ้น ในเวลานี้เองคนผู้หนึ่งเปี่ยมด้วย
ปณิธานการต่อสู้เหินฟ้าเข้ามา บนตัวของเขাপราภฏเข้ากางเป็น
เส้นๆ ออกมา แต่ละเส้นหนักราวสิบห้าตัน

“เป่าจู้เหรินหวงมาแล้ว” ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่อยู่ ณ หอบุปผาพิรุณเมื่อได้เห็นผู้ที่เหินฟ้าเข้ามา ต่างร้องออกมาด้วยความตกใจ

ครั้นเห็นเป่าจู้เหรินหวงที่มีปณิธานการต่อสู้ที่ดูสง่าผ่าเผยแล้ว หลายคนรู้แล้วว่าเขามาด้วยสาเหตุอันใด

“เทพสงครามไร้ผู้ต่อกร ไม่มีคำว่าพ่ายแพ้!” บรรดาผู้ให้การสนับสนุนอดร้องออกมาไม่ได้เมื่อเห็นเป่าจู้เหรินหวงมาถึง

แม้ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากจะไม่ใช่ผู้สนับสนุน เป่าจู้เหรินหวงยังต้องพยักหน้า พึมพำออกมาว่า “นับว่าเป่าจู้เหรินหวงมีคุณสมบัติในการแย่งชิงชะตาฟ้า ไม่เกรงกลัวต่อความพ่ายแพ้ ล้มลงตรงไหนก็จะลุกขึ้นมาจากตรงนั้น ขอเพียงยังมีลมหายใจอยู่ ย่อมมีโอกาสนะได้เสมอ”

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว โดยเฉพาะพวกที่เป็นสุดยอดดาวรุ่งทั้งหลาย บุคคลประเภทนี้มักจะถือดีและหยิ่งยโสเป็นอันมาก เนื่องจากในวิถีแห่งการบำเพ็ญตนของบรรดาดาวรุ่งเหล่านี้ มักจะเป็นได้ด้วยความราบรื่น ไม่เคยต้องพานพบกับความพ่ายแพ้ ดังนั้น หากวันหนึ่งพวกเขาจะต้องประสบกับความพ่ายแพ้สัก

ความฟ่ายแพ้นั้นจะกลายเป็นมารในใจของเขาอย่างง่ายดาย ทำให้เขาไม่สามารถเรียกความมั่นใจกลับมาได้อีก

กรณีเช่นนี้มีให้เห็นอย่างมากมายในพันล้านปีที่ผ่านมา เคยมีสุดยอดดาวรุ่งที่ปราดเปรื่องน่าทึ่งไม่อาจทนต่อความกระหอบกระเทือนที่ต้องฟ่ายแพ้ได้ สุดท้ายฆ่าตัวตายก็มีปรากฏให้เห็น

“มาครั้งนี้ เป่าจู้เหรินหวังต้องมีวิธีที่จะสยบพุทธะชั่วร้ายได้แน่นอน” มีคนพิมพ์ออกมา

ดูจากผลงานการต่อสู้ของเป่าจู้เหรินหวังสามารถมองเห็นได้ว่า การต่อสู้ในยกแรกของเป่าจู้เหรินหวังมักจะฟ่ายแพ้เสมอ แต่ยกที่สองส่วนใหญ่เขาก็จะพลิกสถานการณ์กลับมาเอาชนะคู่ต่อสู้ได้

เวลานี้ เป่าจู้เหรินหวังพกพาความมั่นใจเต็มเปี่ยมมาทำสู้กับพุทธะชั่วร้าย ทุกคนจึงเข้าใจว่าเป่าจู้เหรินหวังจะต้องพบวิธีที่จะสยบพุทธะชั่วร้ายได้แล้ว

หลี่ซีเยไม่ได้สนใจจะมองดูมากมายกับการมาของเป่าจู้เหรินหวังเสียด้วยซ้ำ ยังคงรินสุราและนั่งดื่มเองต่อไป ยังคงมีท่าทีปกติเหมือนเดิม

“ท่าน ออกมาต่อสู้อันศักดิ์” เวลาที่เป่าจู้เหรินหวังยืนอยู่ด้านนอกหอบบุปผาพิรุณ ร้องเสียงทุ้มต่ำออกมา เสียงของเขาเหมือนดังระฆังที่ดังก้อง ทุกคำพูดล้วนแล้วแต่ทรงพลังยิ่ง

ในขณะนี้ ตัวของเป่าจู้เหรินหวังก็คล้ายตั้งเป็นภูผาลูกหนึ่ง ตั้งตระหง่านอยู่ไม่ไหวติง ดวงตาทั้งสองของเขาคมกริบ เหมือนหนึ่งสามารถผ่าฟ้าดินออกเป็นสองซีกได้อย่างนั้น ท่าทางน่าเกรงขาม ทำให้ผู้พบเห็นต้องหวาดหวั่น

หลี่ซีเยเพียงจิบสุราเลิศรสของเขาไปตามปกติ ยังคงมีท่าทีที่ปกติ วันนี้เขาไม่มีกระจิตกระใจไปสนใจผู้เยาว์อย่างเป่าจู้เหรินหวัง กระทั่งซี้คร้านจะมองดูเขาสักแวบหนึ่งด้วยซ้ำ

ในขณะนี้ บรรดาผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากนอกหอบบุปผาพิรุณต่างก็ล้มหายใจเอาไว้ ทุกคนต้องการเห็นการต่อสู้อันระหว่างเป่าจู้เหรินหวังกับพุทธะชั่วร้าย

แต่ทว่า เมื่อมองเห็นพุทธรະชั่วร้ายที่ปล่อยความคิดล่องลอยไปอย่างไร้จุดหมายอย่างนั้น กระทั่งซี้คร้านจะมองดูเป่าจู้เหรินหวงสักครั้ง ทำให้หลายคนมองหน้ากันและกัน เจ้าพุทธรະชั่วร้ายออกจะวางมาดมากเกินไปเสียแล้ว

เป่าจู้เหรินหวงมีสีหน้าที่น่าครั่นคร้าม สายตาของเขาพลันดูน่ากลัว มาจนถึงวันนี้ ตัวเขานับว่ามีอำนาจสยบไปทั่วหล้า ไม่ว่าผู้ใดก็ตามล้วนแล้วแต่ไม่กล้าดูแคลนต่อเขา ไม่มีใครกล้าทำเมินเฉยต่อเขา

อย่างไรก็ตาม มาวันนี้ พุทธรະชั่วร้ายถึงกับซี้คร้านจะหันมองเขาแม้แต่แวบหนึ่ง สิ่งนี้กล่าวสำหรับเขาแล้ว มันสร้างความอับอายให้กับเขายิ่งกว่าพ่ายแพ้ในการต่อสู้เสียอีก

"ท่านกล้าออกมาต่อสู้กันสักครั้งหรือไม่!" เสียงเป่าจู้เหรินหวงดังคมมีดบาด กล่าวอย่างน่าเกรงขามออกมา

หลี่ซีเยไม่ต้องการยุ่งวุ่นวายกับเขาอยู่แล้ว กล่าวสำหรับหลี่ซีเย เป่าจู้เหรินหวงเวลานี้ก็เหมือนดังมดปลวกตัวหนึ่ง การที่มดปลวกตัวหนึ่งมาร้องทำทนายผู้ยิ่งใหญ่เช่นนี้ เขาไม่มีกระจิตกระใจที่ไปสนใจอยู่แล้ว

“ในเมื่อปรมาจารย์ไม่ต้องการยุ่งกับเจ้า เจ้าก็จงหลีกไปนั่งให้สบายใจข้างๆ เถอะ” ในเวลานี้ เสียงหนึ่งที่มีน้ำเสียงเหนื่อยหน่ายอยู่สามส่วนดั่งขึ้น ปราบกฏคนผู้หนึ่งที่ลอยตัวอยู่บนห้องฟ้า

“ราชันทักษิณ...” หลายคนที่อยู่ด้านนอก และด้านในหอบุปผาพิรุณต่างร้องด้วยเสียงตกใจออกมา เมื่อเห็นผู้ที่อยู่บนห้องฟ้านั้น

“ผิดยุค บุคคลผู้ผิดยุคของเขาไม่ประหลาด” ไม่ว่าใครก็ตาม ล้วนแล้วแต่มีท่าทีที่สะท้อนเมื่อได้เห็นราชันทักษิณ

แม้แต่เป่าจู้เหรินหวางที่มีความถือดีอย่างมากเมื่อมองเห็นราชันทักษิณแล้ว ยังคงต้องมีสีหน้าที่เคร่งเครียด ผิดยุคใช่เป็นชื่อเสียงที่ได้มาแบบลอมปลอม ราชันทักษิณผู้เคยช่วงชิงชะตาฟ้ากับราชันเซียนหญิงหงเหียนมาก่อน ผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้ ไม่ว่าจะอยู่ยุคไหนๆ ก็ตาม ล้วนแล้วแต่สามารถสร้างความหวาดหวั่นให้กับบุคคลระดับจักรพรรดิเทพได้

เป่าจู้เหรินหวางที่มองเห็นราชันท์กษิณแล้วต้องสุดลมหายใจ
เข้าลึกๆ ทีหนึ่ง แต่ยังคงมีท่าทีที่ฮึกเหิม “หากผู้พิดยุคต้องการ
ซีแนะ ข้ายินดีรับการสอนสั่งจากสุดยอดเคล็ดวิชาของท่าน”

ราชันท์กษิณมองหน้าเป่าจู้เหรินหวางทีหนึ่ง กล่าวเฉยเมย
ว่า “อาศัยเจ้านะหรือ? รอให้เจ้าสามารถได้รับการยอมรับจาก
ชะตาฟ้าเสียก่อน แล้วค่อยมาทำสัญญากับข้าก็ยังไม่สาย เวลานี้เจ้ายัง
ไม่มีคุณสมบัติเพียงพอ คนที่อยู่ข้างหลังเจ้านั้นพอฤๅจะมีคุณสมบัติ
มาสัญญากับข้า”

คำพูดของราชันท์กษิณกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบมาก
กล่าวเหมือนไม่มีอะไร ซึ่งทำให้สีหน้าของเป่าจู้เหรินหวางต้อง
แปรเปลี่ยนไป คำพูดที่ตรงๆ ไม่อ้อมค้อมนี้ได้สร้างความกระอัก
กระอ่วมให้กับดาวรุ่งเช่นเขาเป็นอย่างยิ่ง กล่าวสำหรับเขาแล้ว
คำพูดเช่นนี้ของราชันท์กษิณเป็นการลบหลู่เขาอย่างหนึ่ง

“ข้ายินดีรับการสอนสั่งจากสุดยอดเคล็ดวิชาของผู้พิดยุค!
” ท่าทีของเป่าจู้เหรินหวางแข็งกร้าว กล่าวอย่างหนักแน่นออกมา

“ไปพักผ่อนให้สบายข้างๆ เถอะ” ราชันท์กษิณชี้คร้านจะ
ไปสนใจต่อเป่าจู้เหรินหวาง หนึ่งนิ้วที่ชี้ออกมา แม้ว่าจะเป็นเพียงนิ้ว

เดียวที่ซื้อมาไปอย่างนั้น แต่ทว่า พลังนั้นสามารถบดขยี้ดวงดาวบนท้องฟ้าได้

สีหน้าของเป่าจู้เหรินหวางพลันเปลี่ยนไปเมื่อเห็นนิ้วที่ชี้เข้ามา คำรามเสียงยาวออกมา หวังอาศัยสุดยอดวิชาของตนต้านทานกับพลังนิ้วนี้ แต่ ความไวของเป่าจู้เหรินหวางนับว่าช้าเกิน

“ปัง...” ภายใต้อายุตาของผู้คนจำนวนมาก ร่างของเป่าจู้เหรินหวางถึงกับถูกพลังนิ้วนั้นกระแทกจนลอยออกไปยังขอบฟ้า จากนั้น ได้ยินเสียง “โครม” มีคนที่มองเห็นเป่าจู้เหรินหวางร่างกระแทกเข้ากับภูเขาลูกหนึ่งจากระยะไกลจนหักโค่น จากนั้นร่างของเขาก็หายไป在线ขอบฟ้า

ภาพเช่นนี้ได้สร้างความงุนงงให้กับทุกคน เป่าจู้เหรินหวางถือว่าเป็นสุดยอดดาวรุ่งแห่งยุค ต่อให้ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสยังต้องให้เกียรติเขาอยู่สามส่วน แต่ทว่า ภายใต้นิ้วเดียวของราชันหัทธิน ก็สามารถทำให้ร่างของเขากระเด็นไปได้ไกลถึงสิบล้านลี้!

ตอนที่ 1036 ราชนั้กษิณขอคำชี้แนะ

<https://novel-lucky.com>

ในขณะนี้ ทุกคนต่างรู้สึกเสียวสันหลังวาบ หลายคนต้องจ้องมองตากันและกัน ข้อแตกต่างระหว่างทั้งสองดูจะห่างเกินไปแล้ว กระทบง

“แล้วจะให้คนยุคนี้แย่งชิงชะตาฟ้ากันได้อย่างไรนะเนี่ย” กลุ่มคนรุ่นใหม่บางคนถึงกับสูญเสียความมั่นใจไปทันที เพราะในสายตาของบรรดาผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่นั้น ระดับเป่าจู้เหรินหวังนับว่าไร้ซึ่งผู้ต่อกรแล้ว แต่ทว่า เมื่อเทียบกับราชนั้กษิณที่อยู่ตรงหน้า ไม่มีคำคู่ควรจะกล่าวถึง

“คำว่า ‘ราชนั้’ คำเดียวก็เพียงพอที่จะอธิบายได้ทุกอย่าง ไซ้ว่าใครก็สามารถยกย่องเป็นราชนั้ได้!” มีผู้ที่พิมพ์ำออกมา

“ผู้ผิดยุคยอมเป็นผู้ผิดยุค” ระดับปราชญ์ผู้หนึ่งพิมพ์ำว่า “ดาวรุ่งยุคนี้หากยังไม่บรรลุถึงขั้นได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าละก็ ไม่สามารถแย่งชิงตำแหน่งกับเขาได้อยู่แล้ว

กระทั่งมีผู้ที่มองตากันและกันแล้วกล่าวว่า “นี่เขาจะสังหารราชันเซียนหรือไม่? แค่นิ้วเดียวก็สามารถทำให้เทพแห่งสงครามต้องกระเด็นไปไกล นี่มันไม่มีใครสามารถเอาชนะได้อยู่แล้วนะ”

ทุกสิ่งที่เกิดขึ้น ณ ที่ตรงนี้ หลี่ชีย่ยังคงไม่ได้มองดู ยังคงปล่อยให้ความคิดล่องลอยไปเรื่อยๆ ลอยไปกับความว่างเปล่า

ราชันทักษิณเดินเข้าไปหา และนั่งลงตรงข้ามกับหลี่ชีย่ ยิ้มกล่าวว่า “ โลกมนุษย์ช่างวุ่นวายเหลือเกิน ให้ผู้น้อยได้ร่วมดื่มสักจอกกับท่านปรมาจารย์ก็แล้วกัน” กล่าวพลาง เห็นเขายกมือขึ้นปัดออกไป ฉับพลัน ฟ้าดินสับสนเปลี่ยนกัน

ทันใดนั้น หอที่หลี่ชีย่ตั้งอยู่นั้นพลันหายวับไปกับตา ผู้คนจำนวนมากบริเวณหอบุปผาพิรุณต่างเข้าใจว่า เป็นราชันทักษิณที่จัดการเคลื่อนย้ายหอบุปผาพิรุณไปทั้งหมด

ณ สถานที่แห่งหนึ่งในแดนขาดทักษิณ มีน้ำตกลำธาร ต้นสนโบราณขึ้นอยู่ร่มรื่น เหมือนหนึ่งเป็นแดนสวรรค์อย่างนั้น

ในขณะนี้ ราชนั้ทกษิณได้นำเอาสุราเลิศรสของหลี่ชีย่มา และรินดื่มต่อเนื่องทีละจอกๆ ดื่มเร็วกว่าหลี่ชีย่เสียอีก เหมือนว่ ต้องการแย่งดื่มกับหลี่ชีย่อย่างนั้น

หลี่ชีย่ยังคงนั่งอยู่ตรงนั้น ยังคงปล่อยให้ความคิดล่องลอย ไปเรื่อยๆ อย่างไร้จุดหมาย หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก เขาจึงได้สติกลับมา มองดูราชนั้ทกษิณที่กำลังยกแก้วสุรารอกเข้าปากนั้น

“เสียวแก้ว หากเจ้าต้องการดื่มสุรา ก็ให้นำเอาสุรากลั่น ราชนั้ไฟประหลาดของเจ้ามาเอง อย่างมาแย่งสุราของข้า” หลี่ชีย่ เอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ

ราชนั้ทกษิณมีชื่อว่ากุ่กั้ว ในยุคปัจจุบันไม่มีใครรู้จักชื่อ ของเขาอีกแล้ว และผู้คนในยุคนี้ก็ไม่มีใครกล้าเรียกชื่อของเขาว่า “เสียวแก้ว” เนื่องจากกระท่งราชนั้เขียนหยินเทียนแห่งเขาไฟ ประหลาดยังเป็นชนรุ่นหลังของเขา ลองคิดดู แล้วจะมีใครในเขาไฟ ประหลาดบังอาจเรียกเขาว่า “เสียวแก้ว” ได้อีก

ไม่ถ่ายนั้ก กว่าราชนั้ทกษิณจะยอมปล่อยวางแก้วสุราที่อยู่ ในมือ จากนั้นเขาถึงกับเกาขยี้หัวของตนอย่างแรง ท่าทางเหมือน เจ็บปวดมาก

“เป็นอะไรไปรี เสียวแก้ว” หลี่ซิเยมองดูราชันทักษิณแล้ว
เพยรอยยิ้มที่ยากจะได้เห็นออกมา

ราชันทักษิณทำท่าผายมือ แล้วกล่าวกับหลี่ซิเยว่า “ข้า
อยากจะฆ่าตัวตาย ท่านปรมาจารย์ ท่าน ท่าน นะบิบให้ข้า
เข้าไปยังที่อับจน”

“บิบให้เจ้าเข้าไปยังที่อับจน?” หลี่ซิเยมองดูราชันทักษิณ
แล้วถึงกับหัวเราะขึ้นมา กล่าวว่า “แล้วมันไปเกี่ยวอะไรกับข้า”

ราชันทักษิณกล่าวอย่างฉุนด้วยเกล้าว่า “ชาตินี้ข้าโชคร้าย
ถึงที่สุดเลยใช่มี๊ย ตอนอายุสิบห้าต้องมาเจออะเจอกับราชันเซียน
หญิงหงเหียน เอาเถอะ ข้ายอมแพ้ ทำให้ข้าพลาดไปแล้วหนึ่งยุค
ข้ากลับเข้ามาอีกครั้งขณะอายุได้ยี่สิบ เอาละ ต้องมาเจอราชัน
เซียนปิงหวี่ นับว่าข้าชะโชคร้ายยิ่ง ต้องพลาดโอกาสไปอีกหนึ่งยุค
ครั้นอายุสามสิบ หวนกลับมาอีกครั้ง ก็ต้องมาเจออะเจอกับราชัน
เซียนเซียนหลี่อีก ทำให้ข้าต้องพลาดไปอีกหนึ่งยุคสมัย เวลานี้ข้า
กลับออกมาอีกครั้ง ให้มันได้อย่างนี้สิ ปรมาจารย์ท่านออกโรงเอง
เลย”

“ท่านปรมาจารย์ ท่านนี้ลงใจเป็นคู่ปรับกับข้าอย่างนั้น หรือ? ราชันเซียนหญิงหงเหียนเป็นศิษย์ก้นกุฎิของท่าน ราชันเซียนปิงหวีนั้นท่านเป็นผู้มอบโอกาสให้นาง มาถึงยุคราชันเซียนเซียนหลี่ ท่านทำหน้าที่คุ้มกันให้กับเขา!” ดูเหมือนราชันทักษิณจะรู้สึกเจ็บปวดอยู่บ้าง “มาถึงยุคนี้ ข้าจะกลับมาอีกครั้ง ก็ต้องมาเจอกับปรมาจารย์ท่าน มิสู้เข้าไปซื้อเส้นหมี่มาผูกคอฆ่าตัวตายให้มันรู้แล้วรูดไปจะดีกว่า”

ต้องนับว่าราชันทักษิณนี้โชคร้ายสุดๆ การเข้าสู่ยุทธภพครั้งแรกของเขาก็ต้องมาเจอกับราชันเซียนหญิงหงเหียน ไม่ว่าคนผู้นั้นจะมีความปรารถนาที่ทั้งปวงใดก็ตาม สุดท้ายก็ต้องลงเอยด้วยความเศร้า ดังนั้น เขาจึงต้องผิดยุค

พอจะกลับเข้ายุทธภพอีกครั้ง แต่แล้ว อีกาหิมิฟกลับมอบโอกาสให้กับราชันเซียนปิงหวีที่ยังเยาว์วัยอยู่ คนอื่นอาจไม่รู้ถึงการดำรงอยู่ของอีกาหิมิฟ แต่ราชันทักษิณกลับรู้เรื่องนี้ดี เนื่องจากราชันเซียนองค์ที่สองของเขาไม่ประหลาดก็ได้รับการบ่มฝึกจากอีกาหิมิฟนั่นเอง!

การที่อีกาหิมิฟมอบโอกาสให้รับราชันเซียนปิงหวี นั้นยอมเท่ากับได้เจาะจงให้ราชันเซียนปิงหวีได้สืบทอดชะตาฟ้าไปแล้วในระดับหนึ่ง ดังนั้น ราชันเซียนทักษิณจึงจำต้องพลาดอีกหนึ่งยุค

พอถึงครั้งที่สาม เออละสิ คราวนี้อีกาหมิพีได้เป็นผู้คุ้มครองให้กับราชันเขียนเขียนหลี่ด้วยตนเอง ราชันทักษิณยอมรู้ดีกว่าใครเพื่อน การที่อีกาหมิพีทำหน้าที่เป็นผู้คุ้มครองด้วยตนเอง นั้นหมายความว่า ไม่ว่าผู้ใดก็มีอาจขัดขวางเส้นทางของเขา! ทำให้เขาต้องพลาดอีกหนึ่งยุค!

มาคราวนี้ เป็นการเข้าสู่ยุทธภพครั้งที่สี่ของเขาแล้ว เออละสิ มาคราวนี้อีกาหมิพีออกโรงเอง ต่อให้เขามีความแข็งแกร่งเพียงใดก็ตามในชาตินี้ ก็ไม่มีโอกาสได้สืบทอดชะตาฟ้าแน่นอน

กล่าวสำหรับราชันทักษิณแล้ว การพลาดโอกาสถึงสี่ครั้งมันคือความทรمانยิ่งอย่างหนึ่ง เพียงพอที่จะทำให้เขาต้องคลั่งอยู่แล้ว

หลี่ซีย่ถึงกับหัวเราะออกมา สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เสียกั้ว นี่มันไม่ได้เกี่ยวอะไรกับข้า แต่มันเกี่ยวกับใจมารของตัวเอง”

ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีย่ชี้ไปที่บริเวณหัวใจของตนเอง กล่าวว่า “หากว่าเจ้าไม่ยอมก้าวออกจากเงาหมิพีของราชันเขียนหญิงหงเหียนสะก็ แล้วเจ้าจะไปช่วงชิงชะตาฟ้าได้อย่างไรกันเล่า? ”

“ท่านปรมาจารย์กล่าวได้ถูกต้อง ในใจของข้ามีเงาหมิพอยู่จริง” ราชนันทกษัตริย์หัวเราะเล็กน้อยว่า “แต่ เงาหมิพที่อยู่ในใจของข้าหาใช่เป็นเงาหมิพที่เกิดจากการพ่ายแพ้อย่างหมดรูปต่อราชันเซียนหญิงหงเหียน แต่เงาหมิพที่อยู่ในใจข้าเป็นเงาหมิพของปรมาจารย์ท่าน ข้าก้าวออกจากเงาหมิพนี้ไปได้ ขอเพียงท่านปรมาจารย์ลงมือ ข้าได้แต่ยอมอ่อนข้อให้เท่านั้น!”

หลี่ซีเยหัวเราะออกมา ยิ้มกล่าวว่า “หากเป็นเช่นนี้ล่ะก็ หากเจ้าต้องการก้าวออกจากเงาหมิพนี้ก็ไม่ยาก ฆ่าข้าเสีย เจ้าก็สามารถก้าวออกจากเงาหมิพนี้ได้แล้วล่ะ”

“ท่านปรมาจารย์ ท่านก็อย่าได้ช่วยข้าให้ตกใจเลย” ราชนันทกษัตริย์ยิ้มเล็กน้อย สายหน้าแล้วกล่าวว่า “ต่อให้ข้ามีใจคิดสังหารท่านปรมาจารย์ก็คงไม่ถึงคิวข้า คนที่คิดจะฆ่าท่านปรมาจารย์เกรงว่าข้าคงเบียดเข้าไปอยู่ในสิบอันดับแรกไม่ได้ ไม่สิ น่าจะเบียดเข้าไปห้าสิบอันดับแรกไม่ได้ นับแต่โบราณกาลที่ผ่านมา ผู้ยิ่งใหญ่ที่คิดจะสังหารท่านปรมาจารย์นับจำนวนด้วยมือสองข้างคงนับไม่หมด”

ราชันท์กษิณน์บว่ามีความแข็งแรงแรงมากพออยู่แล้ว ครั้งนั้น เขาก็ถือว่าได้ก้าวเดินไปไกลมากแล้ว กระทั่งกล่าวได้ว่า เขาเข้า ไกลล์ราชันเซียนมากแล้ว แต่ทว่า เขาก็ยังรู้ตัวเองดีว่า หากคิดจะ สंहารหลี่ชียะละก็ เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ มิฉะนั้น บนโลกนี้คงไม่มี อีกาหมิพแล้ว คงไม่รอจนให้ตัวเขาต้องลงมือ

ครั้นเมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ราชันท์กษิณน์ดูจะทุกข์ใจอย่างยิ่ง กรอกสุราเข้าปากติดต่อกันเหมือนต้องการให้เมา แต่ กลับดื่ม เท่าไรก็ไม่เมา

“ท่านปรมาจารย์ ข้าณะทุกข์ใจจนถึงขีดสุดแล้วละ” ราชันท์ กษิณน์กล่าวท่าทีจนด้วยเกล้าว่า “ข้าพลาตมาแล้วถึงสี่ยุค แล้วนี้ ข้ายังคงต้องพลาตต่อไปเรื่อยๆ อย่างนั้นริ หรือจะให้มันลบไป ภายในชาตินี้ก็แล้วกัน”

หลี่ชียะถึงกับหัวเราะออกมาว่า “มันก็ต้องขึ้นอยู่กับ ความคิดของเจ้าว่าคิดอ่านอย่างไร โอกาสที่เจ้าจะได้เป็นราชัน เซียนนั้นมีมากกว่าใครเขา ถ้าหากเจ้าต้องการหลบเลี่ยงยุคนี้จริง ละก็ คราวหน้ายังมีโอกาส เมื่อหลบเข้าไปแล้ว ยุคต่อไปเจ้าต้องได้ เป็นราชันเซียนแน่นอน”

“เฮ้อ ข้านะเรียกว่าพลาดแล้วพลาดอีกในแต่ละยุคสมัย”
ราชันท์กษิณกล่าวออกมาด้วยความกลัดกลุ้มใจ

หลี่ซิเย่หัวเราะกล่าวว่า “การผิดยุค ก็ใช่จะเป็นเรื่องที่น่าอัป
อาย ราชันเซียนมู่จ้าว (ราชันเซียนไม้สลัก) ราชันเซียนตี้หวิ (ราชัน
เซียนปฐพีโง่เขลา) ราชันเซียนชิงเหอ (ราชันเซียนไบบัวเขียว)
พวกเขาเหล่านั้นล้วนแล้วแต่ผิดยุคกันมาทั้งนั้น เจ้าผิดยุคมาห้ายุค
ซ้อนต้องนับว่าสร้างปรากฏการณ์อัศจรรย์ขึ้นแล้วละ ใช่ว่าทักษะ
ยุทธของเจ้าไม่ดี และก็ไม่ใช่พรสวรรค์ใช้ไม่ได้ กล่าวได้แต่เพียง
เจ้านะดวงกุดมากไปหน่อย”

“เฮ้อ ที่ข้ากลุ้มอกกลุ้มใจก็เพราะเรื่องนี้แหละ เหมือนว่าข้า
คือคนดวงช่วยมาแต่กำเนิดอย่างนั้น” ราชันท์กษิณยิ้มเลือนๆ ว่า
“โชคร้ายมาเสียแล้ว”

“ใครใช้ให้เจ้าราบรื่นมาตั้งแต่วัยเยาว์เช่นนี้ อายุสิบห้าก็จะ
สิบหอดชะตาฟ้าเสียแล้ว เจ้ายังจะเอาอะไรอีก ถ้าหากว่านำเอาดาว
รุ่งตั้งแต่อดีตกาลมาจัดลำดับละก็ เจ้าจะต้องเบียดเข้าไปอยู่ในสิบ
อันดับแรกอย่างแน่นอน บางทีสิ่งนี้อาจเป็นการทดสอบอย่างหนึ่ง
ของสวรรค์ที่มีต่อเจ้าก็เป็นได้”

ราชันท์กษิณทำหน้าที่เหยาเก กล่าวว้า “ใช่ ข้าอาจจะราบรึน อยู่บ้าง แต่ จำเป็นต้องทรมานข้าเช่นนี้ด้วยหรือ? ”

“แล้วเจ้าคิดว้าอย่างไรละ? ถ้าจะบอกว่า จัฒันดับดาวรุ่งนึ รันดรกาล เจ้าสามารถติดอยู่หนึ่งนึสึบ แต่ทว่า หากเจ้าจะส่งเกตุ รายชื่อสึบคนแรกนึนั้น มีสั๊กก็คนที่สามารถตายดี มีสั๊กก็คนที่พบ แต่ความราบรึน? ” หลี่ซึเยยั้มและสายหน้ากล่าวว้า “การที่ฟ้าจะ ประทานภาระกิจอันยั้งใหญ่ให้กับคนๆ นั้น ย่อมจะต้องขัดเกลา จิตใจของเขาเก่อน

“เอาเถอะ สวรรค์โลระก็ทรมานข้าต่อไปเรื่อยๆ ก็แล้วกัน” ราชันท์กษิณกล่าวว้าด้วยความรู้สึกจนด้วยเกล้าเป็นอย้างยั้ง จากนั้น เขาได้กล่าวอย้างจริงจั้งว้า “ท่านปรมาจารย์ คราวนี้ข้ามีความ จริงใจต้องการฟังความคิดเห็นของท่าน”

หลี่ซึเยมอดูราชันท์กษิณแล้วถึงกับหัวเราะและสายหัว กล่าวว้า “กูกั้วนะกูกั้ว ข้ารู้ว่าเจ้านะมีความหยั้งยโสมาโดยตลอด ความจริงแล้ว เจ้ามึโอกาสเป็นราชันเซียมนมาตั้งนานแล้ว แต่ว้า เจ้านะไม่สามารถลดทึฐึลงได้ ในใจยั้งคงมีความหยั้งยโสอยู่ จั้งไม่ ย่อมมาขอร้องข้า”

“ข้ารู้” ราชันท์กษิณยิม้เฉือนๆ กล่าวด้วยท่าทีที่จั่นด้วย
เกล้าว่า “ข้ารู้ว่ท่านปรมาจารย์เห็นแก่ความสัมพันธ์เก่าก่อน หาก
ข้าจะอาศัยความสัมพันธ์ของบรรพบุรุษสักนิต ท่านปรมาจารย์ต้อง
ยอมค้มกันให้กับข้า เอาเถอะ มันก็เป็นเหมือนที่ท่านปรมาจารย์ได้
กล่าวเอาไว้ว่า ก่อนหน้านั้น ข้าทำการต่างๆ ได้ราบรื่นมากจริง
แต่อายุสิบห้าก็จะสืบทอดชะตาฟ้าแล้ว จะไม่ให้ข้าหยิ่งได้หรือ?
แม้ว่าราชันเซียนหญิงหงเหียนจะฝืนลิขิตสวรรค์กว่าข้า แต่ทว่า
หากกล่าวถึงผลงานด้านอายุน้อยกว่า ความรวดเร็วในการฝึก
ทักษะ ราชันเซียนหญิงหงเหียนนะสู้ข้าไม่ได้...”

“...ดังนั้น ในใจยอมต้องมีความยโส ข้าเข้าใจมาโดยตลอด
ว่ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาท่านปรมาจารย์ข้าก็เป็นราชันเซียนได้ เอะ
ไม่คิดเลยว่จะต้องพลาดโอกาสไปครั้งแล้วครั้งเล่า เป็นดั่งที่ท่าน
ปรมาจารย์กล่าวเอาไว้ ข้าละทิ้งทิวี่ไม่ได้เพื่อขอร้องต่อท่าน!” ครั้น
เอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ราชันท์กษิณเองก็นับว่จริงใจและตรงไปตรงมา
ยิ่ง

การอยู่ต่อหน้าผู้ดำรงไว้ซึ่งนิรันดรกาลเช่นนี้ เขาไม่มีสิ่งใด
จำต้องปิดบังอีกต่อไป ยิ่งไปกว่านั้น หลี่ซีย่ในฐานะอิกาทมิพ์ใน
อดีตก็เคยให้การดูแลเขาไผ่ประหลาดของเขาตลอดมา

“เจ้าพูดถูกแล้ว ความจริงก้าวเดินมาถึงวันนี้แล้ว เจ้าไม่
พึงพาข้าก็สามารถเป็นราชันเซียนได้ น่าเสียดายที่เจ้าโชคไม่ดีนัก
เลือกยุคผิดทุกครั้งไป” หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมา

ราชันทักษิณสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวท่าทีจริงจังว่า
“ท่านปรมาจารย์ เรื่องราวอดีตที่ผ่านไปแล้ว ข้าทำได้แล้ว ชาตินี้ ข้า
ต้องการขอคำชี้แนะต่อท่านปรมาจารย์ด้วยความจริงใจ ท่าน
ปรมาจารย์คิดว่าข้าควรยอมพลาดอีกยุค หรือจะเสี่ยงโชคดี”

“มันขึ้นอยู่กับเจ้าแล้วว่าคุณคิดอย่างไร” หลี่ชีย่ยิ้มเฉยเมย
กล่าวว่า “มันขึ้นอยู่กับว่าเจ้าต้องการอะไร มีชีวิตอยู่อย่างมีสีสัน
หรือจะอยู่เพียงต้องการเป็นราชันเซียนเท่านั้น”

“ถ้าหากเจ้าคิดว่า ต้องการเป็นราชันเซียนเท่านั้น เช่นนั้น
แล้วเจ้าสามารถผิดยุคอีกครั้งหนึ่ง ยุคต่อไปเมื่อข้าจากไปแล้ว เจ้า
จะต้องได้เป็นราชันเซียนแน่ ไม่มีใครสามารถขวางเจ้าเอาไว้ได้ แต่
ถ้าหากเจ้าต้องการเห็นความเจิดจรัสของยุคนี้ล่ะก็ เจ้าสามารถ
ต่อสู้อย่างต่อไป”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่มองดูราชันทักษิณ กล่าวว่า
“ราชันเซียน เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น...”

“เรื่องนี้ข้ารู้” ราชันทักษิณพยักหน้ากล่าวว่า “ราชันเซียนเป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้น แต่ทว่า ท่านปรมาจารย์ หากข้าไม่ได้เป็น แม้แต่ราชันเซียนล่ะก็ นั่นเท่ากับข้าก็ จะไม่มีการเริ่มต้นที่ว่าแล้วละ”

“มันยังมีอีกหนึ่งทางเลือก” หลี่ชียเอเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่ลึกลับออกมา “เจ้าไม่เป็นราชันเซียนก็ได้ แต่เป็นเซียนเองได้! ซึ่งเป็นอีกหนึ่งทางเลือก”

ตอนที่ 1037 อ่องเซียนในตำนาน

<https://novel-lucky.com>

“อ่องเซียน...” ปรากฏตาของราชันทักษิณกระพริบทีหนึ่ง เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ จากนั้นจึงมองไปที่หลี่ซีเย พิมพ์ออกมาว่า “เรื่องนี้ข้าเคยได้ยิน”

หลี่ซีเยจิบสุราเลิศรสอย่างช้าๆ กล่าวท่าที่เอ๊ะระเหยว่า “เจ้าต้องการยศสมัยที่มีลักษณะเช่นใดล่ะ? เจ้าเพียงต้องการเป็นราชันเซียนอย่างเดียวเลย หรือว่าราชันเซียนเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้นเอง”

ราชันทักษิณมองดูหลี่ซีเยอย่างไม่เชื่อในสายตา กล่าวว่า “ท่านปรมาจารย์จะเริ่มแล้วหรือ? ท่านตั้งใจจะบุกขึ้นไปในยุคนี้จริงหรือ บุกจนถึงที่ปลายสุด”

“ข้ารอคอยวันนี้มาถึง รอมานานมากเกินไปแล้ว” หลี่ซีเยจิบสุราเลิศรสไปพลาง กล่าวว่า “บอกตามตรงเลยนะ ข้ามีชีวิตอยู่จนเริ่มเบื่อหน่ายบ้างแล้ว ข้าต้องการคำตอบ”

แววตาของราชันท์กษิณดูตื่นเต้นขึ้นมา รู้สึกเหมือนร้อน
ผ่าวขึ้น ความลับบางอย่างที่คนอื่นไม่อาจล่วงรู้ได้ และไม่มี
คุณสมบัติเพียงพอที่จะสัมผัสกับมัน แต่ทว่า คนที่เข้าใกล้ราชัน
เซียนมาก ๆ เช่นเขากลับล่วงรู้ความลับบางอย่างที่กระทั่งจักรพรรดิ
เทพก็ยังไม่อาจสัมผัสได้

“ที่ตรงนั้นเป็นอย่างไบบ้างแล้ว?” หลังผ่านไปชั่วครู่ใหญ่
ราชันท์กษิณอดที่จะเอ่ยถามไม่ได้

หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “ราชันเซียนหยิน
เทียนเป็นชนรุ่นเยาว์ของเจ้า ขณะที่ราชันเซียนหยินเทียนอยู่ใน
ระดับสูงสุดยอด เจ้าน่าจะได้รู้อะไรบางอย่าง คนอื่นไม่มีคุณสมบัติ
ได้ศึกษาและเรียนรู้ซึ่งกันและกัน แต่กับเจ้า น่าจะมีคุณสมบัติเช่นนี้
ได้”

เมื่อราชันท์กษิณได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้วถึงกับเหม่อลอย
กล่าวว่า “ครานั้น นับว่าเป็นพายุฝนฟ้าคะนองเลยเชียวละ...”

ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เขานั่งเหม่อลอยอยู่ตรงนั้น หากว่า
ใครก็ตามที่มีคุณสมบัติได้ศึกษาซึ่งกันและกันกับภาพในวันนั้นละ

ก็ รับรองว่าต้องไม่ลืมสภาพที่น่าตื่นเต้นหัวเราะไหวเช่นนั้นแน่นอน
ซึ่งจะสร้างความต้องการแสวงหาอีกแบบหนึ่ง

คนที่สามารถเห็นภาพนี้จึงจะเข้าใจค่าๆ หนึ่งว่า ราชน
เขียนมันก็แค่เพียงการเริ่มต้นเท่านั้น!

หลี่ซีเยถึงกับเพยรอยยิ้มออกมา เมื่อมองเห็นราชันทักษิณ
ที่กำลังเหม่อลอย กล่าวว่า “เจ้าคิดจะทำเช่นใดล่ะ? อยากจะบรรลุ
ความฝันในการเป็นราชันเขียนของตนเอง หรือคิดจะเสี่ยงสู้รบอีก
สักครั้งบนเก้าอี้ไฟฟ้ากันล่ะ!”

“อ๋องเขียนนะเนี่ย” แม้แต่ราชันทักษิณก็ต้องนั่งเงิบ
ตำแหน่งอ๋องเขียนไม่เคยปรากฏอยู่ในเก้าอี้มาก่อน กระทั่งไม่มี
ใครรู้ว่าอ๋องเขียนนั้นเป็นเช่นใด แต่ทว่า สิ่งที่ราชันทักษิณเสาะ
แสวงหาก่อนหน้าคือราชันเขียน แล้วถ้าหากจะเปลี่ยนเป็นอ๋อง
เขียนล่ะ?

“เสียวกั้ว สมัยก่อนเจ้านะหยิ่งยโสไปนิดหนึ่ง แต่ว่า
หลังจากผ่านการขัดเกลาจากกาลเวลาแล้ว ข้าขึ้นชมเจ้า เจ้าเพิ่ม
เลยอายุมาสามสิบปี แต่เหมือนดังหยกที่ผ่านการเจียรระไนมาแล้ว
อย่างนั้น ปรกาศของเจ้าต้องกลับกลายเป็นนิรันดร์”

“อย่างนี้ก็ได้หรือ?” ราชันท์กษิณถึงกับทำท่าไทร่ตรงนินด
หนึ่ง หากไม่เป็นเพราะพบกับปรมาจารย์เช่นหลี่ซีเยแล้ว เขามี
ความมั่นใจว่าจะได้เป็นราชันเซียน แต่ทว่า การจะไปยังสถานที่ที่
ไม่มีใครในโลกล่วงรู้ เขจำเป็นต้องได้รับการชี้แนะจากผู้อื่น

“แต่ก่อนอาจจะไม่ได้ คราวนี้ต้องได้แน่นอน เรื่องนี้ข้า
สามารถรับประกันให้ได้” หลี่ซีเยจับสุราเลิศรสไปคำหนึ่ง ยิ้มกล่าว
ว่า “แต่ เจ้าต้องเตรียมตัวให้พร้อม การเป็นอ๋องเซียน กับเป็นราชัน
เซียนมันมีข้อแตกต่าง การเปลี่ยนแปลงตรงจุดนี้เจ้าต้องมีความ
มั่นใจ แน่แน่นอน หากเจ้าสามารถปล่อยวางความหยิ่งยโสนั้นลง ข้า
สามารถชี้แนะทิศทางให้เจ้าได้”

“อนุญาตให้เปลี่ยนแปลงได้รึ? ราชันท์กษิณเอ่ยถามหลี่ซี
เย เมื่อเปรียบเทียบกับอดีต หลังจากผ่านการเลี้ยวระเินของ
กาลเวลามาแล้ว ต้องยอมรับว่าไม่ได้มีความคึกคะนองดุจดั่งขณะ
อายุน้อยอีกต่อไป ในอดีต ต่อให้การแสดงออกของเขาไม่หยิ่ง
ยโส แต่ยังคงหยิ่งยโสภายในใจ เขามั่นใจในตนเองว่าไม่
จำเป็นต้องมีที่ปรึกษาเฉกเช่นอীগาหมิพีก็สามารถเป็นราชันเซียน
ได้

ด้วยเพราะสาเหตุนี้เอง เขาไม่เคยคิดขอความช่วยเหลือจาก
อิกาหมิพี มิฉะนั้นล่ะก็ ในอดีตหากเขาสามารถปล่อยวางความหึง
ยโสนี้เสีย ไม่แน่เขาอาจได้เป็นราชันเซียนไปแล้ว

“ทำไมรี คนยโสอย่างเจ้ามีหรือจะไม่มั่นใจ?” หลี่ชียเย
หัวเราะและสายหัวว่า “แม้ว่าเจ้าจะพลาดมาแล้วถึงสี่ยุค แต่ไม่ถึงกับ
ต้องเป็นเช่นนี้ เจ้าสามารถเบียดเข้าไปอยู่ในสิบอันดับแรกของ
บรรดาดาวรุ่งทั้งหมด นับว่าเจ้ามีเงื่อนไขพร้อมทุกอย่าง มีจิตแห่ง
เต๋าที่มั่นคง มีความเข้าใจในธรรมชาติดั้งเดิมของหลักสัจธรรม
ได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้า ไม่ว่าจะเป็ดยุคไหนเจ้าก็คือสุดยอด
ดาวรุ่งที่เยี่ยมยอดที่สุด”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเยจ้องมองดูราชันทักษิณ กล่าว
ว่า “ขอเพียงเจ้าทำเต็มที่ต้องทำได้แน่ ปัญหามีเพียงเรื่องเดียว เจ้า
ต้องการสิ่งใด ราชันเซียน หรือพนันกับมันสักตั้งในยุคนี้ แนนอน
ที่สุด ต่างฝ่ายต่างมีสีสันไม่เหมือนกัน วิธีที่แตกต่างย่อมหมายถึง
โลกที่แตกต่างด้วย

“ข้าจะพนันกับยุคนี้สักตั้ง!” ราชันทักษิณสุดลมหายใจเข้าไป
ไปลึกๆ กลางอย่างหนักแน่นว่า “หลังจากพลาดไปยุคแล้วยุคเล่า
ข้าเองก็ซ้กจะเบื่อแล้ว ยุคนี้ก็แล้วกัน มันแจกเช่นที่ปรมาจารย์ท่าน
กล่าวเอาไว้ ข้ามีชีวิตอยู่จนเอือมแล้ว!”

“เจ้าเพิ่งจะอายุสามสิบเท่านั้นเอง เบื่ออะไรกันนัก!” หลีซีเย สายหน้ายิ้มกล่าวว่า “เจ้าเปี่ยมด้วยความสามารถ เป็นช่วงจังหวะที่เจ้ามีความฮึกเหิมมากที่สุด”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลีซีเยมองดูราชันทักษิณทีหนึ่ง กล่าวว่า “พูดถึงจุดนี้แล้ว ข้ารู้สึกอิจฉาเจ้าอยู่บ้าง เจ้าไร้ซึ่งความกังวล ผู้เปี่ยมด้วยสัจธรรมควรเป็นเช่นนี้”

“เรื่องนี้...” ราชันทักษิณต้องหัวเราะแห้งๆ ออกมา แม้ว่าบุคคลที่อยู่ในระดับสุดยอดเฉกเช่นตัวเขายังคงรู้สึกพะอืดพะอมกับเรื่องนี้ กล่าวว่า “ไม่มีคนที่ซำรัก และไม่มีคนที่รักซ้ำ ถือเป็นเรื่องที่โหดดีมากอย่างนั้นรี?”

“เจ้าตั้งเงื่อนไขสูงเกินไปแล้ว ครานั้นมีเทพธิดามากมายเท่าไรที่ชมชอบตัวเจ้า เพียงแต่ไม่ได้อยู่ในสายตาของเจ้าเท่านั้น” หลีซีเยหัวเราะขึ้นมา จากนั้นหยุดนิดหนึ่งแล้วกล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “การไม่มีคนที่รัก ถือเป็นเรื่องที่โหดดีมากเรื่องหนึ่ง”

หลีซีเยต้องทอดถอนใจออกมาเบาๆ เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้ “การมีชีวิตอยู่ยาวนานเกินไป เจ้าย่อมจะต้องอำลาคนบางคนไป ไม่ว่า

จะเป็นคนที่เจ้ารักหรือว่าคนที่รักเจ้า ความเจ็บปวดหาใช่อยู่ที่การจากลาด้วยความเป็นความตาย แต่คือการไม่พบหน้ากันตลอดไป ชั่วนิรันดร์! "

"หลังจากที่อาจารย์ข้าละสังขารในท่านั่งสมาธิแล้ว ข้าก็ปราศจากความหวังใยกังวลอีก" ราชนทัภษิณกล่าวว่า "ก็ดีนะ จังหวะที่มีการจากกันไป ข้าไม่ได้อยู่ดีกว่ายินยอมหรือไม่ยินยอม"

"เออละ พวกเราเลิกคุยกันถึงเรื่องที่เศร้าสลดพวกนี้แล้วละ" หลี่ชียเยยกสุราเลิศรสขึ้นชด กล่าวพร้อมกับสายหน้าเบาๆ

ราชนทัภษิณสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง ลูกขึ้นแสดงการวะในฐานะชนรุ่นหลัง กล่าวว่า "การเดินทางจากนี้บนวิถีทางอันยาวไกล ขอปรมาจารย์ช่วยชี้แนะทางสว่างให้กับข้าด้วยเถอะ"

"ในเมื่อเจ้าพูดออกมาเช่นนี้แล้ว ข้าจะปฏิเสธได้รึ? ต่อให้ไม่เห็นแก่หน้าของราชนทัษิณเสวียสวี (ราชนทัษิณตราประทับจักรพรรดิโลหิต) อาศัยพรสวรรค์เช่นเจ้า เมื่อเจ้าออกปากร้องขอ ข้าก็ไม่อาจปฏิเสธได้แล้ว"

การที่ได้มานั่งอยู่ ณ ที่ที่ปราศจากผู้คนมารบกวน หลีซีเย ได้พูดคุยกับราชันท์กษิณนานมากๆ คุยกันถึงเรื่องราวต่างๆ มากมาย ทุกสิ่งที่ทั้งสองได้พูดคุยกันล้วนแล้วแต่เป็นความลับที่ผู้คนในโลกไม่อาจล่วงรู้ได้ทั้งสิ้น!

หลังจากพูดคุยกันเสร็จสิ้นแล้ว หลีซีเยหัวเราะที่หนึ่ง กล่าวต่อราชันท์กษิณว่า “ข้าได้กล่าวทักทายแจ้งกับพระโพธิสัตว์ โอิภาสแปดพักตร์เอาไว้แล้ว พวกเขาจะปล่อยสถานที่แห่งนั้นให้ปรากฏ หากว่าเจ้าสนใจล่ะก็ เมื่อถึงเวลานั้นสามารถไปเตร็ดเตร่ดูรับรองว่าสถานที่แห่งนั้นต้องเป็นที่ที่ น่าดูชมและน่าสนใจยิ่งนัก”

“เป็นพระอยู่ที่ใจคิด เป็นมารอยู่ที่ใจนึก สมควรไปดูชมจริงๆ ” ราชันท์กษิณหยักหน้า

ขณะที่บริเวณด้านนอกหอบุพผาพิรุณ มีผู้คนจำนวนมาก น้อยที่รออยู่ พวกเขา รอคอยการปรากฏตัวของพุทธะชั่วร้ายและราชันท์กษิณ ในเวลานี้ทั้งสองล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง บนที่ราบสูงฝั่งพุทธะทั้งคู่ กระทั่งแสงลำหน้าพวกของจิ้งหวูตี

“แว้งค์” ในที่สุด ภายใต้สายตาที่จับจ้องของทุกคน รู้สึกถึง อากาศธาตุที่สะท้อนนิตหนึ่ง ศาลาดังกล่าวได้ปรากฏขึ้นที่หอบุพ

ผาพิรุณอีกครั้ง บนศาลายังคงเป็นราชันทักษิณและพุทธะชั่วร้ายที่
นั่งอยู่นั้น

เมื่อได้เห็นทั้งสองคนที่ปรากฏออกมา ทุกคนถึงกับกลั่นลม
หายใจ หลายคนรู้สึกแปลกใจว่าระหว่างทั้งสองคนมีสิ่งใดเกิดขึ้น
หรือไม่อย่างไร?

จากสายตาของผู้คนจำนวนมากที่มองเห็น ผู้ดำรงไว้ซึ่งสุด
ยอดทั้งสองที่สนทนากันอยู่ หลายคนรู้สึกแปลกใจ พวกเขา
มีร่องรอยการต่อสู้เพื่อชี้ขาดกันมาหรือไม่อย่างไร

แต่ทว่า มันไม่ได้มีเหตุการณ์ที่ทุกคนคาดหวังเอาไว้ พวกเขา
ทั้งสองดูเหมือนไม่มีใครได้ลงมือ และไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ ทั้ง
สองต่างอยู่ในท่าทีที่เป็นปกติทุกอย่าง ไม่มีลักษณะของการลงมือ
ต่อกันเลย

ในขณะนี้ ทุกคนได้เห็นราชันทักษิณลุกขึ้นยืน ประสานมือ
แสดงความคารวะต่อพุทธะชั่วร้าย จากนั้นได้หายตัวไปในชั่ว
พริบตาเดียว ส่วนพุทธะชั่วร้ายก็ยังคงนั่งอยู่ตรงนั้น นั่งจิบสุราเลิศ
รสต่อไปเหมือนเดิม

“พวกเขาไม่ได้ต่อสู้กันรี? หรือบางทีระหว่างพวกเขาอาจ
รู้จักกันมาก่อน?” หลายคนคาดเดากันต่างๆ นานา และพูดคุยกัน
ถึงเรื่องนี้กันลับๆ

“หรือว่าพุทธะชั่วร้ายก็เป็นผู้ผิดยุคเหมือนกัน?”

ไม่ว่าผู้คนที่หลายจะคาดเดากันไปเช่นใด หลายวันที่หลี
ชีเย่ร้องอยู่ ณ หอบุปผาพิรุณมานี้ ไม่มีใครกล้าไปรบกวนเขาอีกเลย
เว้นแต่ต้องเป็นพวกระดับจิ้งหวูตี้เท่านั้น มิฉะนั้นแล้ว ใครหน้า
ไหนไปยุ่งต่อเขาก็ต้องประเมินตนเองให้ดีๆ เสียก่อน

หลีชีเย่ นั่งรออยู่ที่หอบุปผาพิรุณอยู่หลายวัน พวกของหลีช
วงเหยียนก็ยังไม่ถึง เขาสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เห็นทีคงจะเจอ
เรื่องราวยุ่งยากนิดหนึ่งกลางคันแล้วละ”

แต่ หลีชีเย่ไม่ได้รู้สึกเป็นกังวล อาศัยฝีมือของพวกหลีชวง
เหยียนในวันนี้ ใครผู้ใดคิดสังหารพวกนางคงไม่ใช่เรื่องง่ายตาย
หากเกิดเรื่องใหญ่ขึ้น พวกนางคงส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือ
นานแล้ว

หลังจากที่หลี่ซีเยได้จ่ายค่าสุราไปแล้ว จึงเดินทางออกจาก หอบุปผาพิรุณ และเข้าไปยังถนนที่แออัดยัดเยียดของเมืองพุทธร อีกครั้งหนึ่ง

เมืองพุทธรมีขนาดใหญ่มาก ต่อให้มันไม่ใช่เมืองที่ใหญ่ ที่สุดของแดนชาติทักษิณ แต่ก็คงจัดอยู่ในสามอันดับแรก ขนาด ของเมืองพุทธรกว้างไกลเป็นหมื่นลี้ ณ ที่ตรงนี้ จำนวนวัดวาอาราม มากมายดั่งดอกเห็ด

หลี่ซีเยเดินไปตามทางที่ทอดยาวไปไกลมากๆ ในที่สุดได้ มาถึงยังวัดแห่งหนึ่ง วัดแห่งนี้นับว่ามีสีทองอร่ามทีเดียว มีความ ยิ่งใหญ่โอ่อ่ายิ่ง นับเป็นวัดที่มีขนาดใหญ่อย่างไม่ต้องสงสัย

วัดที่มีขนาดใหญ่เช่นนี้กล่าวสำหรับเมืองพุทธรแล้วไม่ นับว่าสะดุดตาเป็นพิเศษ เนื่องจากในเมืองพุทธรมีวัดที่มีขนาด ใหญ่กว่าหรรหรรกว่ามีอยู่มากมาย

“ข้าต้องการพบพระวัชรระเฟยถั่ว” หลี่ซีเยกล่าวน้ำเสียง ราบเรียบ

“อามิตาพุทธ ประสก พระวัชระไม่พบแขก” หลวงจีนที่อยู่
ภายในวัดสายหน้า เอ่ยอย่างช้าๆ

“อามิตาพุทธ” หลี่ชีย่พนมมือ ปราภฏประกายพุทธบาน
สะพรั่ง ร่างของเขาได้กลับกลายเป็นพุทธองค์ หลวงจีนผู้นี้ถึงกับ
ยืนไม่มั่นคง เสียงดังพลั๊ก สยบทั้งกายและใจ

“ไม่ทราบว่าจะพระโพธิสัตว์มาเยือน อาตมาเสียมารยาทแล้ว”
หลวงจีนกราบแล้วกราบอีก รีบเร่งเข้าไปรายงาน

ผ่านไปชั่วครู่ หลวงจีนผู้นี้ออกมาพนมมือกล่าวว่า “พระ
โพธิสัตว์ พระวัชระยินดีพบท่าน ขอ เชิญด้านใน” กล่าวพลา
งรีบเร่งนำทางให้หลี่ชีย่

หลี่ชีย่เก็บอาการประกายพุทธะที่ปะทุออกมา กลับไปเป็น
ดั่งปุถุชนธรรมดาเหมือนเดิม ติดตามหลวงจีนเข้าไปภายในวัด

ในที่สุด หลวงจีนได้นำหลี่ชีย่มาถึงกุฏิแห่งหนึ่ง แล้วก็ลา
ถอยออกไปไร้ซุ่มไร้เสียง หลี่ชีย่มองดูนิดหนึ่ง แล้วก้าวเดินเข้าไป
ทันที

ตอนที่ 1038 วัชระเพี้ยถั่ว

<https://novel-lucky.com>

ภายในกุฏิ ปราบกฐวัชระองค์หนึ่งประทับนั่งอยู่ตรงนั้น พระวัชระองค์นี้ห่มจีวร ทัวทั้งร่างเปล่งประกายสีทองระยิบระยับออกมา ร่างของเขาถึงกับมีประกายสีทองที่เจิดจ้า แลดูไม่เหมือนเป็นกายเนื้อ แต่เป็นรูปปั้นที่หล่อขึ้นมาจากทองคำอย่างนั้น

พระวัชระที่ประทับนั่งอยู่ตรงนั้น คิ้วคู้ของเขานั้นยาวมาก ๆ อีกทั้งยังมีสีขาวดั่งหิมะ รอยจี้รูปบนศีรษะนั้นดูสดุดตาเป็นอย่างยิ่ง รอยแต่ละรอยเปล่งเป็นประกายออกมา เหมือนดั่งเป็นโคมไฟแต่ละดวงอย่างนั้น

หลี่ซีเยเดินเข้าไปภายใน แล้วนั่งลงบนพรมทรงกลมที่ปูอยู่บนพื้น มองดูพระวัชระเพี้ยถั่วที่อยู่ตรงหน้า เพยรอยยิ้มออกมา

เวลานี้ พระวัชระเพี้ยถั่วได้ลืมตาทั้งสองข้างขึ้นมา ประกายตาดั่งคมดาบ ทันใดนั้นทำให้ผู้คนรับรู้ได้ถึงอำนาจของวัชระเสมือนหนึ่งเป็นวัชระสยบมารอย่างนั้น ภายใต้สายตาของเขา ทำให้ในใจของผู้คนต้องสะท้านทีหนึ่ง และไม่กล้าทำกำเริบเสิบสาน

แต่ว่า สิ่งเหล่านี้ไม่ได้ส่งผลกระทบใดๆ ต่อหลี่ซีเยแม่แต่น้อย เขายังคงนั่งอยู่ตรงนั้น ยังคงเป็นปกติที่ออกมาจากใจ

“ท่านผู้รู้ก็คือพุทธะชั่วร้ายที่มีชื่อเสียงโด่งดังเมื่อเร็วๆ นี้ อย่างนั้นรี? ” พระวัชระเฟี้ยถ้วพนมมือเคารพ แม้ว่าจะมีศักดิ์ถึงพระวัชระ แต่ก็ไม่ได้เสียมารยาท

หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่ง กล่าวว่า“พวกเขาอยากจะเรียกว่าอะไรก็ตามใจ ที่เข้ามาที่นี่หาใช่ต้องการพูดถึงเรื่องพระ และไม่ได้ต้องการอภิปรายธรรมะ ข้าต้องการของสิ่งหนึ่งบนตัวของเจ้า”

“อาตมาเป็นบรรพชิต จตุมหาธาตุล้วนว่างเปล่า นอกเหนือจากพรหมที่รองนั่งอยู่แล้วก็ปราศจากสิ่งอื่นใดอีกเลย” พระวัชระเฟี้ยถ้วพนมมือกล่าว

หลี่ซีเยสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เจ้าจะมีสิ่งอื่นใดหรือไม่ ข้าซื้อร้านจะไปสนใจ เฟี้ยถ้ว ที่เข้ามาวันนี้และสิ่งที่ต้องการได้จากเจ้าก็คือสิ่งนั้นที่เจ้าได้มาจากโลกธาตุน้อยแห่งราชันมารเมื่อครั้งครานั้น”

ครั้นได้ยินคำๆ นี้ พระวัชระเพยถ้วพลันลืมนตาขึ้น ปราภฏ
ประกายตาที่รุนแรงกระพริบแวงหนึ่งแล้วก็จางหายไป เขาสายหัว
เบาๆ กล่าวว้า “ที่ท่านผู้รู้กล่าวมานั้น อาตมาไม่เข้าใจ ผู้เป็น
บรรพชิต จตุมหาธาตูล้วนว่างเปล่า ปราศจากสิ่งอื่นใดบนตัวอีก”

“เพยถ้ว ความอดทนของข้า้นั้นมีจำกัด วันนี้ ข้าจะต้องได้
สิ่งของสิ่งนั้นให้ได้!” หลีชีเยเอ่ยอย่างเชื่องช้า

พระวัชระเพยถ้วไม่แสดงอาการโกรธออกมา สายหัวเบาๆ
“ท่านผู้รู้ นี้เท่ากับเป็นเป็นการทำให้ผู้อื่นต้องลำบากใจ บนตัวของ
อาตมาไม่มีสิ่งอื่นใด ยิงไม่รู้จักสิ่งของสิ่งนั้นที่กล่าวมา!”

“เพยถ้ว การที่ข้า้นั่งลงตรงนี้เพื่อคุยกับเจ้า นั้นหมายความว่า
ว่าวันนี้ข้าไม่ต้องการลงมือ หากเจ้าไม่ยอมมอบมันออกมา คงยาก
จะประเมินถึงผลที่จะเกิดขึ้นตามมาแล้ว”

“นี่คือการบีบบังคับของท่านผู้รู้อย่างนั้นรึ?” พระวัชระเพย
ถ้วส่งประกายตาน่าเกรงขามออกมา อำนาลวัชระที่คุกคามต่อผู้คน
กล่าวว้า “บรรพชิตยอมไม่โกรธเคือง แต่ทว่า หากวัชระโกรธ
ขึ้นมาละก็ ต้องลงมือสยบมารอย่างแน่นอน”

“ลงมือสยบมารงั้นหรือ?” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา ยิ้มกล่าวว่า “เพยถั่วนะเพยถั่ว เจ้าว่าใครกันแน่ที่เป็นมาร? วางดาบฆ่าคน สำเร็จเป็นอรหันต์? ฮ่า ฮ่า คำพูดนี้ข้านึกขึ้นมาแล้วยังอดขำไม่ได้”

หลี่ซีเยมองดูพระวัชระเพยถั่ว กล่าวว่า “เพยถั่ว คำว่าสยบมารที่ออกมาจากปากของเจ้า ข้าเองแทบขำกลิ้งเลยล่ะ เจ้าจะอยู่ในฐานะของพระวัชระเพยถั่วในวันนี้ก็ดี หรือจะเป็นจอมมารเพยถั่วในอดีตก็ช่าง บอกตามตรงเลยนะ ข้าซื้อร้านจะไปยุ่ง ที่ข้ามาวันนี้เพียงต้องการของสิ่งนั้น เรื่องราวอื่นๆ ในอดีตข้าไม่ต้องการไปวุ่นวายกับมันอีก”

“ท่านคือใครกันแน่!” เวลานี้ ดวงตาทั้งสองของพระวัชระส่งประกายที่นำเกรงขามออกมา ล้องเขม็งไปที่หลี่ซีเย ณ ขณะนี้ประกายตาที่เปล่งออกมาของเขา เสมือนหนึ่งเป็นพระวัชระองค์หนึ่งที่ทำให้การสยบภายในจิตใจของบุคคลผู้นั้น

“ข้าจะเป็นใครสำคัญมากเลยรี? ต่อให้ข้าพูดออกมา เจ้าก็ต้องตกใจยิ่งนัก” หลี่ซีเยกล่าวท่าที่เฉยเมย “มอบสิ่งนั้นออกมา ข้าจะถือเสียว่าไม่เคยมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น มิฉะนั้น อย่าว่าแต่เจ้าสำเร็จเป็นพระวัชระเลย ต่อให้เป็นพุทธะ ข้าก็จะให้เจ้าต้องร้องอยู่ในนรกอเวจีไปตลอดกาล!”

“อามิตาพุทธ วันนี้อาตมาต้องลงมือสยบมารแล้ว! ดวงตาทั้งสองของพระวัชรเพี้ยวส่งประกายเยือกเย็นออกมา ในขณะที่อำนาจวัชรเพี้ยวพอที่จะบดขยี้ทุกสิ่ง ต่อให้จักรพรรดิเทพอยู่ที่ตรงนี้ก็ ต้องคุกเขาลงกับพื้นในทันที

“เพี้ยวแก้ว ความอดทนของข้ามีจำกัด ถ้าหากเจ้าไม่มอบสิ่งนั้นออกมาเสียดีๆ ผลจะเป็นอย่างไรเจ้าลองจินตนาการเองเอง” หลี่ชียเอากล่าวเฉยเมยว่า “ครานั้น ข้าจัดการเช่นฆ่าแคว้นเพี้ยวแก้วของเจ้า เลือดไหลนองไปสามปี! ถ้าหากเจ้าจะคิดว่านั่นคือมหันตภัยครั้งหนึ่ง ถ้าเช่นนั้นล่ะก็หากวันนี้ข้าลงมือ นั่นจึงจะเป็นมหันตภัยที่แท้จริง ข้าจะให้เจ้าได้อยู่ในขุมนรกอเวจีไปทั่วทั้งชั่วกัลป์ ไม่มีวันได้หลุดได้เกิดอีกเลย!”

“เจ้า...” พระวัชรเพี้ยวปล้นลุกขึ้นยืนทันที จ้องมองด้วยความโกรธ! อำนาจพุทธะที่น่ากลัวปล้นปะทุขึ้นมาทันที เขาจ้องเขม็งไปที่หลี่ชียเอ ร้องเสียงน่าเกรงขามออกมาว่า “เจ้า เจ้าก็คือมารร้ายตัวนั้น...อีกาหมิพ!”

“มารร้าย?” หลี่ชียเอหัวเราะแล้วกล่าวว่า “เพี้ยวแก้ว เจ้ายังไม่มีสิทธิ์มาเรียกข้าว่าเป็นมารร้าย ถูกต้อง ข้าเช่นฆ่าแคว้นเพี้ยวแก้ว

ของเจ้า ข้าเป็นมารร้าย แล้วเจ้าละเป็นตัวอะไร? แคว้นเพยถั่วของ พวกเจ้าเป็นตัวอะไร? พวกเจ้าไม่มีสิทธิ์กระทั่งเรียกว่าเป็นมารร้าย ด้วยข้า อย่างน้อยที่สุด มารร้ายตัวนี้เช่นข้า光明自大จัดการ สंहารพวกเจ้าจนสิ้น ให้พวกเจ้าไม่มีสิทธิ์ฟื้นคืนชีพได้ตลอดกาล!

”

“พวกเจ้าละ พวกเจ้าเป็นตัวอะไร?” หลี่ชียเอ่เหลือบมอง วัชระเพยถั่วด้วยท่าทีเย็นชา “พวกเจ้าเป็นเพียง鬼物สกปรกฝูง หนึ่งเท่านั้น กินเนื้อคน ดื่มเลือดคน ถลกหนังคน ยึดที่สร้างเป็น แคว้นเพยถั่วขึ้นมา ถือเอามนุษย์ปุถุชนธรรมดาจำนวนสิบล้านคน ตั้งมดปลวก เจกเช่นอาหาร นำเอากระดูกของพวกเขามาสร้างเป็น พระราชวัง? พวกเจ้านับเป็นตัวอะไร บอกตามตรงเลยนะ เจ้าเพย ถั่ว แม้แต่คุณสมบัติการเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ของเจ้ายังไม่มี ใน สายตาของข้าแล้ว เจ้าเป็นได้เพียง鬼物ชั้นต่ำเท่านั้น เผ่าพันธุ์ มนุษย์ไม่มีสิ่งมีชีวิตที่น่าขยะแขยงเช่นพวกเจ้า!

ในเวลานี้ หน้าอกของพระวัชระเพยถั่วเหมือนหายใจหอบ อารมณ์ของเขาดูจะแปรปรวนอย่างหนัก เขาได้สำเร็จมรรคผลเป็น ถึงวัชระแล้ว ตัดสิ้นกิเลสไปนานมากแล้ว! แต่มาวันนี้ อารมณ์ของ เขาดูจะหวั่นไหวอย่างรุนแรง

“อิคาทมิพ์ เจ้าสังหารบุตรและภรรยาของข้า เช่นฆ่า ลูกหลานของข้า เช่นฆ่าล้างตระกูลของข้า!” พระวัชระเพยถ้ำ ถึงกับร้องกล่าวด้วยเสียงน่าเกรงขามออกมา

“แล้วไง” หลี่ซิเย่ซี่คร้านจะมองหน้าเขาอีกสักครั้ง กล่าวว่ “เพยถ้ำ เจ้าจะเป็นจอมมารเพยถ้ำในวันนั้นก็ดี หรือจะเป็นพระ วัชระวันนี้ก็ช่าง ครั้นครานั้นเจ้าทำตัวยิ่งใหญ่ค้ำฟ้าไปทั่วทั้งเก้า แดน ฉายจักรพรรดิเทพไร้เทียมทาน ไม่มีใครกล้าแตะต้องเจ้า แต่ ในสายตาของข้าแล้ว เจ้ามันก็แค่มดปลวกเท่านั้น!”

“ถูกต้อง ข้าฆ่าล้างตระกูลเจ้า เช่นฆ่าลูกหลานเจ้าจนสิ้น ฆ่าลูกเมียของเจ้า!” หลี่ซิเย่กล่าวด้วยท่าทีเหนียวหนายว่า “แล้วมี อะไร ข้าซี่คร้านไปบอกว่าเป็นการทำตามบัญชาของสวรรค์ และซี่ คร้านไปบอกว่าเป็นการผดุงความยุติธรรม ข้าเพียงต้องการบอก ว่า พวกเจ้าที่เป็นหนอนในบ่ออุจจะระไม่มีคุณสมบัติที่จะจัดให้อยู่ ในกลุ่มชาติพันธุ์มนุษย์ ดังนั้น ข้าเห็นพวกเจ้าแล้วรู้สึกขวางหู ขวางตา จึงจัดการเช่นฆ่าล้างตระกูลเจ้าเสีย!

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซิเย่จึงได้มองดูพระวัชระเพยถ้ำ ด้วยท่าทางที่เหนียวหนายที่หนึ่ง กล่าวว่ “เพยถ้ำ เจ้าคิดว่าเจ้า สามารถหลบหนีไปจากเงื้อมมือของข้าได้จริงหรือ? พุดไปก็หัวเราะ จนฟันหัก เจ้ามันก็แค่สุนัขจวนตรอกตัวหนึ่งเท่านั้น ไปไหนก็ไม่รอด

ท่ามกลางสถานการณ์ที่อัปยศในสภาพที่สิ้นหวังจนต้องนั่งร้องไห้เหมือนมดปลวกตัวหนึ่ง ท้ายสุด กลับคิดอยากจะเป็นคนดีขึ้นมา คิดจะวางดาบฆ่าคนและเริ่มต้นชีวิตใหม่ขึ้นมา! "

"ว่ากันไปแล้วก็ต้องหัวเราะจนงอหายใจ ผู้ที่เคยเป็นมารร้าย มาชั่วชีวิต ลู่ๆ วันหนึ่งเกิดอยากจะเป็นคนดีขึ้นมาอย่างนั้น" หลี่ชียเอ่หัวเราะก๊ากออกมา จ้องมองดูเขาอย่างน่าเกรงขาม กล่าวว่า "เจ้ารู้หรือไม่? ครั้งนั้น หากไม่เป็นเพราะพุทธองค์ของแคว้นพุทธองค์นั้นตบोकให้การรับรองอย่างเป็นทางการเป็นมั่นเป็นเหมาะว่า เจ้าได้มีจิตมุ่งไปทางกุศลแล้ว รับรองว่าจะไม่มีการฆ่าสิ่งมีชีวิตอีก รับประกันว่าจะไม่ทำร้ายกระทั่งมดสักตัวหนึ่ง ข้าคงจัดการตรึงเจ้าลงไปนรกอเวจีไปแล้ว ให้เจ้าไม่ได้พูดได้เกิดเป็นนิรันดร์ ต่อให้ที่ราบสูงฝั่งพุทธะก็คุ้มครองเจ้าไม่ได้! "

ประกายพุทธะบนตัวของพระวัชระเพี้ยถ้วพลันเหมือนติดๆ ดับๆ สลับกันไป เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ สีหน้าของเขาเวลานี้ เดี่ยวแดงเดี่ยวคล้ำไม่คงที่ เขายืนนิ่งอยู่ตรงนั้น ท่าที่อารมณ์ที่สลับสับเปลี่ยนไม่คงที่

สุดท้าย พระวัชระเพี้ยถ้วทิ้งตัวนั่งลงบนพรม พนมมือ เอ่ยพุทธะวาจาออกมา "สาธุ สาธุ พุทธองค์ทรงเมตตา บาปกรรม บาปกรรม..." และแล้ว สองตาของเขาหลังน้ำตาออกมาโดยไม่รู้ตัว

หลี่ซิเยมองดูพระวัชระเพี้ยถ้ำที่หนึ่ง กล่าวท่าที่เฉยเมย “ที่ราบสูงฝั่งพุทธะใช้ได้จริงๆ ถึงกับสามารถโน้มน้าวใจมารดวงหนึ่งให้กลับกลายเป็นใจพุทธะได้ เห็นที่เจ้าคงได้บรรลุธรรมมาแล้วจริงๆ วันนี้ข้าก็จะไม่สังหารเจ้า”

พระวัชระทิ้งตัวลงนั่งอยู่ตรงนั้น สวดพุทธคัมภีร์รอบแล้วรอบเล่า ทำให้ประกายพุทธะบนตัวของเขาที่เดิมติดๆดับๆ ไม่คงที่เริ่มมันคงและนิ่งอีกครั้ง ยามเมื่อประกายพุทธะบนตัวของเขาเจิดจ้าขึ้นมาอีกครั้ง เขายังคงเป็นพระวัชระองค์นั้น

“เมื่อแคว้นพุทธะให้การรับรอง ข้าจึงละเว้นให้เจ้า” หลี่ซิเยกล่าวว่า “แต่ทว่า หากวันนี้เจ้าไม่ยอมมอบของสิ่งนั้นออกมา อย่าว่าแต่แคว้นพุทธะจะให้การรับรอง ต่อให้สวรรค์มาให้การรับรองก็ไม่สน!”

“อามิตาพุทธ” ในเวลานี้ พระวัชระได้เปล่งพุทธวาจาออกมา ท่าที่ปล่อยวาง สันตาคื่นมากกล่าวว่า “ท่านผู้รู้ สิ่งที่ท่านต้องการไม่ได้อยู่ในมือของอาตมาอีกแล้ว”

“ไม่ได้อยู่ในมือของเจ้า?” หลีชีเย่หรือตาทั้งสองข้างลง จ้อง
เขม็งไปที่พระวัชระเพี้ยถั่ว

พระวัชระเพี้ยถั่วพนมมือ กล่าวว่า “บรรพชิตยอมไม่มูสา
จอมมารเพี้ยถั่วในครั้งนั้นได้ตายไปแล้ว อาตมาไม่มีความ
จำเป็นต้องกล่าวมูสากับท่านผู้รู้ ก่อนหน้านั้น ได้มีแม่นางผู้หนึ่ง
จากสำนักฉางเหอมาที่นี่ นางได้ใช้ของเก่าสิ่งหนึ่งแลกเอาของสิ่ง
นั้นไปแล้ว”

“นั่งหนูแห่งสำนักฉางเหอ” หลีชีเย่หรือตาลงทีหนึ่ง เขารู้แล้ว
ว่าคนผู้นี้คือใครแล้วละ

สุดท้าย หลีชีเย่มองดูพระวัชระเพี้ยถั่วทีหนึ่ง กล่าวว่า “คิด
ว่าเจ้าคงไม่กล้าหลอกข้า” กล่าวจบ ลุกขึ้นยืนหันหลังจากไปทันที

“ได้เท่าอิกาทมิฬ...” ขณะที่หลีชีเย่ก้าวเท้าไปถึงหน้าประตู
พระวัชระเพี้ยถั่วได้ลุกขึ้นยืน จากนั้นคุกเข่าหมอบกราบลงกับพื้น

“ทำไมรี?” หลีชีเย่มองดูพระวัชระเพี้ยถั่ว แล้วกล่าวว่า “จะ
ขอบคุณที่ข้าไม่สังหารเจ้าอย่างนั้นรี?”

“ไม่ ใต้เท้า อาตมาบาปหนา ต่อให้ตายสักร้อยครั้งก็ไม่อาจทดแทนความผิดในครั้งครานั้น” พระวัชระที่หมอบกราบอยู่กับพื้น กล่าวว่่า “อาตมาขอขอบคุณที่ครานั้นท่านได้ละเว่นให้กับหลานของหลานทวอดที่เพ่งลืมตาดูโลก”

หลี่ซิเยมองดูพระวัชระที่หมอบกราบกับพื้นทีหนึ่ง กล่าวว่่า “ทีสมควรตาย ข้าจะไม่ละเว่นให้แม่แต่คนเดียว ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นบุรุษหรือสตรี ทีไม่สมควรตาย ข้าซึ้คร้านจะให้เลือดของเขามาแปดเปื้อนมือของข้า ไซ้ว่าข้าให้อภัยต่อเขา แต่เป็นเพราะเขาไม่มีความผิด! ”

“อาตมารู้ตัวดีว่่า ต่อให้ฆ่าตัวตายก็ยากจะชดใช้ความผิดทีก่อในครั้งนั้น หลังจากทีอาตมาบรรลุลกรรมแล้ว ได้รั้งอยู่ที่ทีราบสูง ผังพุทธะบำเพ็ญทุกขกิริยา หวังเพียงบรรเทาความทุกข์ของมนุษย์ปุถุชน เพื่อผ่อนความผิดทีก่อซึ้นในครั้งครานั้นให้เบาบางลง” พระวัชระเพยถ้วหมอบกราบกับพื้น กล่าวด้วยจิตทีศรัทธา

“ไม่เลว” หลี่ซิเยมองดูพระวัชระเพยถ้วทีหนึ่งกล่าวว่่า “เจ้าไปจากเขาหลังซานโดยละพุทธจิตเอาไว้ในแคว้นพุทธะ และแคว้นพุทธะได้ทำการประหับตราให้กับเจ้า ช่างเป็นเรื่องทีน่าสนใจ”

อาตมาต้องการโปรดความทุกข์และความชั่วร้ายในโลก มนุษย์ เพื่อนำพาแสงสว่างและความเมตตา หากบุญบารมีบรรลุผล สำเร็จ อาตมาต้องการกลับไปยังบ้านเกิดด หวังจะไปละสังขาร ณ ผืนแผ่นดินอันชั่วร้ายนั้น เพื่อสลายความอาฆาตเคียดแค้นที่สั่งสม สมอยู่ ซึ่งเป็นดังที่ใต้เท้ากล่าวเอาไว้ว่า อาตมาไม่มีคุณสมบัติเป็น พระ”

“นั่นมันเป็นเรื่องของเขาหลังจากพวกเขาเจ้า เจ้าสามารถมี ความเป็นอมตะได้ถึงวันนี้ และมีโชคได้บรรลุเป็นพระวัชระ นั้นย่อม เป็นเครื่องบ่งชี้ได้ว่า เจ้าน่าจะมิจิตที่มุ่งต่อกุศล” หลี่ชีย่มองดูพระ วัชระด้วยท่าทีเฉยเมย กล่าวว่ “ข้าน่าจะชี้ร้านจะไปยุ่งเรื่องของ แคว้นพุทธะ แต่ทว่า ในสายตาของข้า ไม่มีจอมมารเฟยถั่ว และก็ ไม่มีแคว้นเฟยถั่ว มิฉะนั้นแล้ว ข้าจะให้เจ้าได้รับรู้ว่าอะไรที่เขา เรียกว่าไม่ได้พูดได้เกิดชั่วนิรันดร!”

“อามิตาพุทธ...” พระวัชระเฟยถั่วสยบทั้งกายใจ กล่าวว่ “อาตมาบาปหนานัก”

หลี่ชีย่ชี้ร้านจะกล่าวสิ่งใดอีกต่อไป เดินทางออกจากวัด

ตอนที่ 1039 เจอะเจอเหมยซู่เหยาอีกแล้ว

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชียเอ้ออกจากวัดแห่งนี้ ไปยังสถานที่อีกที่หนึ่งของเมือง
พุทธะ เป็นสถานที่ที่แลดูเป็นชุมชนเล็กๆ แห่งหนึ่ง

สถานที่ตรงนี้เป็นเหมือนหนึ่งบ้านเรือนของมนุษย์ปุถุชน
ธรรมดา ไม่มีสิ่งใดทำให้ต้องสะดุดตาเป็นพิเศษ หลี่ชียเอ้อ้าวเดินเข้า
ไปโดยที่ไม่มีใครสามารถขัดขวางเขาได้

พลันที่เข้าไปยังลานบ้าน สภาพทุกอย่างในนั้นล้วน
แปรเปลี่ยนต่างกันโดยสิ้นเชิง ที่ตรงนี้มีเนื้อที่กว้างขวาง ที่ตรงนี้มี
บ้านที่ปลูกอยู่ริมน้ำเปี่ยมไปด้วยอารมณ์แห่งกวี

ขณะที่หลี่ชียเอ้อ้าวเท้าเข้าไปยังบริเวณลานบ้านนั้น พลัน
ปรากฏพลังที่รุนแรงหลายสายปะทุขึ้นมา กระทั่งยังมีพลังที่ออกมา
จากอ่องเทพอีกด้วย ย่อมไม่ต้องสงสัย บริเวณลานบ้านที่ดูไม่สะดุด
ตากลับมีระดับปราชญ์ที่ยอดเยี่ยมคอยควบคุมบัญชาการอยู่

ราชันเซียนชั่วสยมนับว่าเยี่ยมมาก ไม่เพียงสร้างวิมานขึ้น
ที่นี่แล้ว ยังป้องกันกลิ่นอายพุทธะของที่ราบสูงฝั่งพุทธะได้อีกด้วย

การที่สามารถมองได้ทะลุปรุโปร่งเช่นนี้ได้ นับว่าเป็นที่ตะลึงของ
ผู้คนยิ่งนัก” หลี่ซียเอเดินเข้าไปบริเวณพื้นที่แห่งนี้อย่างช้าๆ ซึ่นชม
กับภาพของบ้านริมน้ำที่ตั้งอยู่บริเวณนี้ตามความต้องการ

พลังยิ่งใหญ่หลายสายที่พร้อมปะทุขึ้น มีเจตนาต้องการลง
มือต่อหลี่ซียเอ แต่ทว่าในเวลาตัวเอง เสียงที่เสมือนหนึ่งเสียงจาก
เซียนดังขึ้น “ผู้ที่ก้าวเข้ามาเป็นแขก ห้ามเสียมารยาท”

หลี่ซียเอเพียงยิ้มชนิดหนึ่ง ก้าวเท้าออกไปก้าวหนึ่งพลันไป
ปรากฏตัวยังหอคอยแห่งหนึ่ง หอคอยแห่งนี้ตั้งอยู่บริเวณกลางบึง
มีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่กับโต๊ะหิน มองดูทิวทัศน์อันสวยงามของบึง
น้ำแห่งนี้ลำพังผู้เดียว

ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดก็ตาม เมื่อมองเห็นผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า ก็
ต้องอุทานขึ้นมาด้วยความตื่นตะลึง ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้านางงามจน
ยากจะบรรยาย ยกย่องนางให้เป็นเทพธิดาก็ไม่นับว่าเกินเลย

เหมยซู่เหยา! คนที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นเทพธิดาในแดน
มนุษย์กษัตราณัน คงมีเพียงเหมยซู่เหยาเพียงผู้เดียวเท่านั้น

ในขณะนี้ เหมยซู่เหยา นั่งอยู่หน้าโต๊ะหิน ท่าที่สงบและเฉย
เมย เหมือนหนึ่งเป็นเทพธิดาที่ห่างไกลจากโลกีย์มนุษย์อย่างนั้น
ก่อนหน้านั้น เหมยซู่เหยาก็คือเป็นเทพธิดาคนหนึ่ง แต่ทว่า เหมยซู่
เหยาในอดีตและเหมยซู่เหยาในปัจจุบันต่างกันโดยสิ้นเชิง

ในอดีต ยามเมื่อเหมยซู่เหยาปรากฏตัว จะมีปรากฏการณ์
ประหลาดต่างๆ บังเกิดขึ้นมา เหมือนเทพธิดาที่มาปรากฏตัวบน
โลกมนุษย์อย่างนั้น มาวันนี้ เหมยซู่เหยาได้กลับสู่สภาพดั้งเดิม ไม่มี
ปรากฏการณ์ประหลาด ไม่มีเสียงของสัจธรรมดังขึ้น แต่ นาง
ยังคงเป็นเทพธิดา เทพธิดาที่ห่างไกลจากโลกโลกีย์ของมนุษย์
ปุถุชนธรรมดา หลอมรวมเข้ากับธรรมชาติของฟ้าดิน

เหมยซู่เหยายังคงเป็นเหมยซู่เหยา เจตนาดั้งเดิมของนาง
ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง นางยังคงเป็นเทพธิดาเหมือนเดิม แต่ เข้าสู่
ยุทธภพในอีกลักษณะหนึ่ง และมีพฤติกรรมและบุคลิกอีกแบบหนึ่ง

เมื่อหลี่ซีเยก้าวเท้าเข้ามายังหอคอย เหมยซู่เหยาที่นั่งอยู่
หน้าโต๊ะหินปล้นลุกขึ้นยืน จ้องมองดูหลี่ซีเย ที่กลางหน้าผาก
ปรากฏประกายแวบหนึ่ง นางกล่าวด้วยความตกตะลึงว่า "เป็น
คุณชายหลี่ไซ่หรือไม่?" การที่นางเอ่ยขึ้นมาเช่นนี้บ่งบอกว่านาง
ไม่มั่นใจนัก

“ยอดเยี่ยมมาก กระจกเขียนย่อเป็นกระจกเขียน สามารถมองเห็นสิ่งที่ป็นดั้งเดิม สามารถเชื่อมไปยังเทพแท้จริงได้” หลี่ชีย่พยักหน้าพร้อมกับเอ่ยชื่นชม เขาปรากฏร่างเดิมออกมาและนั่งลงม้าหินด้วยท่าที่สบายๆ

ครั้นเหมยซู่เหยาเห็นหลี่ชีย่แปลงร่างกลับมาเป็นหลี่ชีย่ตามเดิม จึงแสดงความคารวะด้วยการย่อตัว ท่าที่อ่อนน้อมยิ่งนัก กล่าวว่ “คุณชายมาเยือนด้วยตนเอง น้องไม่ได้ให้การต้อนรับด้วยตนเอง โปรดอภัยให้ด้วย”

“เออละ นั่งหนุ อย่ามาเล่นบทพิธีหยมหมิมกับข้า” หลี่ชีย่โบกมือเบาๆ กล่าวตัดบทเหมยซู่เหยา

เหมยซู่เหยาถูกยกย่องให้เป็นเทพธิดา ไม่ว่าจะปรากฏตัว ณ ที่แห่งใด เรียกได้ว่เป็นภาพของดาวล้อมเดือน ต่อให้ดาวรุ่งที่หยิ่งยโสแห่งยุคเฉกเช่นลี่คงหวูตี้ เป่าจู้เหรินหวาง เมื่อต้องอยู่ต่อหน้านางแล้ว ต่างแสดงออกถึงด้านที่เป็นเลิศที่สุดของตนออกมา มีเพียงหลี่ชีย่เท่านั้นที่ไม่เคยใส่ใจต่อนางเลย

เหมยซู่เหยา ก็ไม่ได้แสดงอารมณ์โกรธออกมา หลังจากนั่งลงแล้ว ได้ทำการชงชาชั้นเลิศและรินให้กับหลี่ซีเย่ด้วยตนเอง กล่าวว่่า “คุณชายมาเยือน น้ำชาธรรมดาสักแก้ว”

ตั้งแต่ต้นจนจบ สายตาของหลี่ซีเย่จับจ้องอยู่แต่บนตัวของเหมยซู่เหยา มองไล่ตั้งแต่หัวจรดเท้า เป็นสายตาที่กำเริบเลิบสานไว้มารยาท และดูอิสระตามใจตนเองเหลือเกิน

หลังจากรับแก้วน้ำชาจากเหมยซู่เหยามาแล้ว หลี่ซีเย่ได้ลืบไปคำหนึ่ง และนั่งในท่วงท่าที่ตามใจตนกล่าวว่า “ในที่สุด เจ้าคงเข้าใจได้แล้วสินะ นี่แหละจึงเป็นทิพพจน์ทนะอรัญญะของราชันเซียนชั่วสุดที่แท้จริง”

“นี่คือผลงานของคุณชาย คำพูดคำหนึ่งของคุณชายทำให้ตื่นจากความฝัน หลายปีมานี้ ข้ารู้แฉ่งแล้ว ระยะหลังนั่งตริตรองเงิบๆ จึงได้รู้แฉ่งถึงอริยสัจที่แท้จริง” เหมยซู่เหยา กล่าวอย่างจริงจังว่า “หากไม่เป็นเพราะคุณชายที่ทำให้ตื่นจากความฝัน เกรงว่าอย่างน้อยข้ายังคงต้องก้าวเดินไปบนวิถีทางที่ยาวไกลมาก”

หลี่ซีเย่หัวเราะที่หนึ่ง นั่งลืบซารับรู้และแยกแยะรสชาติของชา พร้อมกับชื่นชมผู้หญิงที่งดงามต้องตาต้องใจตรงหน้า ด้วย

ความสบายอกสบายใจ ความพึงพอใจ และตามใจ ทุกอย่างดู
เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เหมยซู่เหยา ก็ไม่เอ่ยสิ่งใดออกมา นั่งเป็นเพื่อหลี่ซีเย่ชิมชา
ไปอย่างเงียบๆ และคอยรินเติมเต็มให้อย่างช้าๆ ช่างนุ่มนวลอย่าง
นั้น เป็นไปตามธรรมชาติ และช่างสุภาพเยือกเย็นเหลือเกิน

หลี่ซีเย่หลับตาลงอย่างช้าๆ เพื่อรับรู้ถึงท่วงทำนองจังหวะที่
เงียบสงบเช่นนี้ หลังจากผ่านไปนานมาก เขาพยักหน้าเบาๆ กล่า
ว่า "อืมม มันคือความรู้สึกเช่นนี้แหละ เจ้าได้รู้แจ้งแล้วจริงๆ ถึงสัจ
จธรรมที่แท้จริงของทิพพจันตนะอรัญญะ เจ้าสามารถเข้าสู่สวรรค์
วิถิแล้วละ มหาสัจธรรมเป็นของเจ้า และเจ้าจะได้ก้าวเดินบนวิถิ
แห่งสัจธรรมที่เป็นหนึ่งไม่มีสองที่เป็นของเจ้าเอง

เหมยซู่เหยา อมยิ้ม ช่างแผ่แสงเร้นอะไรบางอย่างเอาไว้
นั้น เสมือนหนึ่งเป็นดอกตูมที่ค่อยๆ บานเป่งอย่างนั้น รอยยิ้มเช่นนี้
ของนางช่างงดงาม และน่าประทับใจเหลือเกิน

นางไม่มีท่าทีที่หยิ่งผยอง ไม่มีความลำพองใจ ทุกอย่างดู
เป็นไปตามใจปรารถนา

“คุณชายมาเยือนถึงที่นี่ ไม่ทราบว่ามีอะไรจะชี้แนะหรือ? น้องยินดีรับฟัง” เหมยซู่เหยารินน้ำชาให้อย่างแผ่วเบา และกล่าวด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนและสุภาพเยือกเย็น

หลี่ซีเยมองดูนางด้วยท่าทีเหนื่อยหน่าย แล้วกล่าวว่า “นั่งหนู เจ้ายืนยันที่มาก็เพื่อการขึ้นสวรรค์ของผู้อาวุโสสำนักฉางเหอจริงหรือ”

เหมยซู่เหยาไม่ได้แสดงอาการโกรธกับคำถามมราเหมือนถามด้วยความสงสัยเช่นนี้ของหลี่ซีเย กล่าวหาว่า “น้องเข้าใจถึงความเคลือบแคลงสงสัยของคุณชาย ไม่ขอปิดบังคุณชาย น้องมาเพื่อการขึ้นสู่สวรรค์ของผู้อาวุโสจริง”

“หลังจากนั้นล่ะ?” หลี่ซีเยจิบชาไปคำหนึ่ง ยังคงปล่อยตามใจ ยังคงจ้องมองดูเหมยซู่เหยาด้วยท่าทีเหนื่อยหน่าย

“คุณชายต้องได้ไปพบกับพระวัชรเพี้ยถ้ามานี้แล้วแน่นอน” เหมยซู่เหยาเป็นคนที่ชาญฉลาด กระจุกหน้าผากของนางเป็นกระจุกเซียน สามารถฉีกไปถึงธาตุแท้ได้ ทำให้นางสามารถมองทะลุปรุโปร่งได้เหนือกว่าคนอื่น โดยเฉพาะหลังที่นางได้บรรลุถึงหลักสัจธรรมที่แท้จริงของทิพพจันทนอะอรุญญะแล้ว

“อืมม...” หลีชีเย่ตอบไปอย่างนั้น และไม่เร่งรีบที่จะกล่าวสิ่งใด รอคอยคำตอบของเหมยซู่เหยา

เหมยซู่เหยากล่าวว่า “ไม่ขอปิดบังคุณชาย เป็นความจริงที่เข้ามาที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะด้วยเรื่องการขึ้นสู่อารวรรคของผู้อาวุโส ส่วนเรื่องการขอของวิเศษจากพระวัชระเพี้ยถ้ำนั้น เป็นความคิดที่เพิ่งเกิดขึ้น”

“จากนั้นล่ะ?” หลีชีเย่ยิ้มที่หนึ่ง ยังคงทำตัวสบายๆ ยังคงทำตัวตามใจปรารถนา

เหมยซู่เหยากล่าวว่า “น้องคิดว่า คุณชายจะต้องมาที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธะเป็นแน่ หากคุณชายมายังที่ราบสูงฝั่งพุทธะ โลกใบเล็กแห่งราชันมารจะต้องเปิด วัดชราหนัตถิตาจะต้องปรากฏ น้องได้รับการชี้แนะจากท่านบรรพบุรุษ ล่วงรู้เกี่ยวกับความลับของโลกใบเล็กแห่งราชันมารมาบ้าง ดังนั้น จึงไปแลกเปลี่ยนของวิเศษนั้นมาจากพระวัชระเพี้ยถ้ำ”

“ไม่ธรรมดา” หลีชีเย่หัวเราะที่หนึ่งกล่าวว่า “ในที่สุด เห็นที่
สำนักฉางเหอของพวกเขาเจ้าคงมีตาเฒ่าที่เข้าที่ปรากฏตัวออก
มาแล้วสิ นอกจากที่ว่ามาแล้ว เจ้ายังรู้เรื่องอะไรอีก?”

เหมยซู่เหยยามองดูหลีชีเย่ กล่าวว่า “พูดกันตามตรงแลยนะ
ข้าต้องการรู้ทุกสิ่งเกี่ยวกับคุณชาย การศึกษาที่เขาเทพยุทธของ
คุณชายได้สร้างชื่อระบือไกล บรรพบุรุษของสำนักฉางเหอได้เร่ง
รุดมายังที่นี่”

“เท่าที่ข้ารู้ ตาเฒ่าของสำนักฉางเหอพวกเจ้าที่รู้ถึง
ความลับเกี่ยวกับเขาเทพยุทธมีเพียงคนเดียวเท่านั้น” หลีชีเย่หรือตา
ทั้งสองลง มองดูเหมยซู่เหยากล่าวว่า “เขาได้บอกอะไรกับเจ้าบ้าง
ล่ะ”

“ไม่ได้กล่าวอะไรมากความ” เหมยซู่เหย่ส่ายหน้าเบาๆ
ท้วงท่าเช่นนี้ของนางยังคงดึงรั้งผู้คนยิ่งนัก งดงามไร้ผู้เทียบเคียง
กล่าวว่า “เท่าที่ข้ารู้ บรรพบุรุษต้องรู้อะไรเกี่ยวกับคุณชาย ซึ่งน้อง
เองก็ให้แปลกใจอยู่เหมือนกัน อยากรู้เรื่องราวประวัติความเป็นมา
ของคุณชาย น่าเสียดาย บรรพบุรุษท่านไม่ยอมปริปากเปิดเผย
แม้แต่น้อย”

“อย่างนั้นรี” หลีชีเยยิ้มด้วยท่าทีที่เป็นธรรมชาติ และดูมีความเป็นอิสระ

เหมยซู่เหยาสู้อยู่สายตาของหลีชีเย ช่างดูธรรมชาติ จริงใจ ตรงไปตรงมา “ไม่มีความละอายต่อใจ กล่าวว่ “น้องไม่กล้าปิดบัง คุณชาย”

หลีชีเยจ้องมองดวงตาทั้งสองของเหมยซู่เหยา จ้องมองลึกไปถึงส่วนที่ลึกที่สุดของดวงตา หลังจากผ่านไปชั่วครู่ หลีชีเยจึงพยักหน้าด้วยความพึงพอใจ

“นับว่าตาเต๋มาสำนักนางเหอของพวกเขาไม่ได้แก่เลอะ เลือน ผู้ที่ฉลาดย่อมอยู่ได้ยืนยาวเสมอ” หลีชีเยละสายตากลับมาพยักหน้าเบาๆ

“นั่งหนู ในเมื่อเข้ามาแล้ว ก็ไม่จำเป็นให้ข้าต้องกล่าวมาก ความกระมัง” หลีชีเยที่นั่งอยู่ตรงนั้นเงียบๆ กล่าวน้ำเสียงเรียบเฉยออกมา

เหมยซู่เหยาหยิบเอากล่องโบราณออกมาใบหนึ่ง มอบให้กับหลี่ซีเยอย่างซ้าๆ กล่าวว่า “ของวิเศษครึ่งหนึ่งอยู่ในนั้น เชิญคุณชายพิจารณา”

หลี่ซีเยเปิดกล่องโบราณนั้นออกมา มองดูสิ่งที่อยู่ภายในกล่องแวบหนึ่ง พยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “แล้วอีกครึ่งหนึ่งล่ะ”

“อีกครึ่งหนึ่งท่านบรรพบุรุษได้นำกลับไปแล้ว” เหมยซู่เหยา กล่าวความจริงออกมาโดยไม่สะทกสะท้าน “น้องอาศัยกระดูกเซียนก็ไม่สามารถเข้าใจถึงสิ่งของสิ่งนี้ ดังนั้น จึงขอให้ท่านบรรพบุรุษนำเอาไปครึ่งหนึ่ง เพื่อให้เหล่าบรรพบุรุษได้พิจารณาดูกันบ้างว่าสามารถรับรู้ถึงความลึกลับพิสดารที่อยู่ภายในหรือไม่”

“เกี่ยวกับเรื่องนี้ น้องได้เคยขอคำชี้แนะจากพระวัชระเพย ถ้าวเหมือนกัน เขาก็ไม่รู้ว่าควรจะเริ่มต้นอย่างไร เขารู้เพียงสิ่งของสิ่งนี้ยอดเยี่ยมมากเท่านั้น” เหมยซู่เหยเปิดเผยความจริงออกมา

“หากพระวัชระเพยถ้าวสามารถรับรู้ถึงรายละเอียดได้ เขาก็ไม่ใช่วัชระเพยถ้าวแล้วล่ะ” หลี่ซีเยกล่าวท่าที่เฉยเมย “เจ้าสิ่งนี้เกี่ยวพันถึงความลับสมัยดึกดำบรรพ์ ผู้ที่ไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับตำนานที่ดึกดำบรรพ์มากๆ ไม่มีวันที่จะรู้ถึงความลับของเจ้าสิ่งนี้”

“คุณชายหมายถึงยุคก่อนยุคไร้ซึ่งอารยธรรมอย่างนั้นหรือ? หรือก็คือยุคเทพนิยายในตำนาน” เหมยซู่เหยา กล่าวด้วยความอยากรู้ อยากเห็น

เหมยซู่เหยา มีชาติกำเนิดมาจากสำนักฉางเหอ เป็นสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดหนึ่งสำนักสามราชันเซียน นางจึงมีความรู้กว้างขวางอย่างที่คนอื่นไม่มี แต่ทว่า หากเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับยุคเทพนิยาย สิ่งที่น่ารู้ก็มีอยู่ไม่เท่าไร

“อาจจะเก่าแก่มากกว่านั้น” หลี่ซีเย หัวเราะที่หนึ่ง แล้วไม่ได้กล่าวต่อ

เหมยซู่เหยา ตะลึงนิดหนึ่ง ในสายตาของผู้บำเพ็ญตนแล้วยุคไร้ซึ่งอารยธรรมคือยุคที่เก่าแก่ดึกดำบรรพ์มากที่สุด นางรู้ว่าก่อนยุคไร้ซึ่งอารยธรรมยังมียุคของเทพนิยาย แต่ทว่า หากดึกดำบรรพ์มากกว่านี้อีก แล้วมันจะเป็นยุคอะไรกันนะ

หลี่ซีเย จัดเก็บกล่องโบราณใบนั้นเรียบร้อย กล่าวว่า “ข้าต้องการของที่สมบูรณ์ มีเพียงแค่ครึ่งเดียวก็เท่ากับของไร้ค่า”

“คุณชายโปรดวางใจ ข้าจะส่งข่าวไปให้บรรพบุรุษ ให้ทางสำนักเร่ร่อนจัดส่งมาให้กับคุณชาย รับรองว่าไม่กล้าทำล่าช้าอย่างแน่นอน” เหมยซู่เหยาเห็นว่าเด็ดขาดมาก กล่าวตกลงทันที

หลี่ซีเยมองดูเหมยซู่เหยาแล้วถึงกับเพยร่อยยิ้มออกมา กล่าวว่า “นังหนู หากไม่เป็นเพราะข้ารู้ถึงสัจธรรมที่แท้จริงของทิพยฉันทนะอรุณณะสะก็ ข้าแทบจะไม่อยากจะเชื่อเลยว่า ภายในระยะเวลาอันสั้นจะเปลี่ยนแปลงได้มากขนาดนี้ เจ้านี้เรียกได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงแบบลอกคราบ! ก่อนข้าจะมาที่นี่ ข้ายังคงคิดว่าเจ้าจะต้องต่อรองในเรื่องนี้ เห็นที ข้ายังคงประเมินตัวเจ้าต่ำเกินไป ดูแคลนเจ้ามากเกินไปแล้วล่ะ”

ตอนที่ 1040 ความเลิสเลอของเหมยซู่เหยา

<https://novel-lucky.com>

“ต๋อรองแล้วจะมีประโยชน์รึ?” เหมยซู่เหยายิ้มเฉือนๆ สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “น้องยังมีทางที่จะต๋อรองได้อย่างนั้นรึ?”

หลี่ซีเย่อมยิ้มมองดูเหมยซู่เหยา กล่าวทำที่เอ้อระเยว่า “ข้ากลับออกจะแปลกใจ ตาเฒ่าของสำนักฉางเหอพวกเจ้าได้บอกอะไรกับเจ้านะ”

เหมยซู่เหยาอมยิ้มไม่ตอบ เหมือนหนึ่งเป็นดอกตูมที่พร้อมบานเบ่งอยู่เต็มที งดงามปราศจากโลกียมนุษย์ปุถุชน งามเลิศล้ำยิ่งนัก

หลี่ซีเย่ลุกขึ้นยืนทำท่าจะไปจาก เหมยซู่เหยา กล่าวว่า “หากว่าคุณชายยังไม่มีที่พักสะก็ สามารถอาศัยอยู่ที่นี่ สำนักฉางเหอของข้าพร้อมช่วยเหลือคุณชายด้วยกำลังที่มีอยู่น้อยนิด”

หลี่ซีเย่จ้องมองเหมยซู่เหยาแล้วถึงกับหัวเราะออกมา นั่งลงตามเดิมแล้วกล่าวว่า “น้องหนู เจ้ามีความคิดอ่านอย่างไร? คิดจะทำอะไร?”

เหมยซู่เหยายิ้มชนิดหนึ่ง แม้มปาก ท่าทีทะเล้นอยู่นิดๆ กล่าว
ว่า “ดูท่าคุณชายยังคงระแวงต่อน้องคนนี้อยู่ จะโทษคุณชายก็ไม่
ถูก ต้องโทษที่น้องคนนี่ในครั้งนั้นอายุยังน้อยไม่ประสา สร้าง
ความรู้สึกที่ไม่ดีต่อคุณชายเอาไว้”

หลี่ชีย่หัวเราะออกมา สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “นั่งหนู เจ้านี้
นับว่าเป็นประภทนารีเป็นเหตุโดยแท้ แต่ว่านะ ข้าเข้าใจ
แนวความคิดของตาเฒ่าสำนักฉางเหอคิดอะไรอยู่ แต่ ที่ข้าแปลก
ใจยิ่งกว่าก็คือ เจ้าเองคิดอ่านประการใดในเรื่องนี้?”

เหมยซู่เหยายังคงดงามเป็นที่ประทับใจ อมยิ้มกล่าวว่า “น้อง
เองก็ใช้ว่าจะเป็นผู้ดูถูกตนเองมากเกินไปนัก แน่อน ใช้ว่าน้อง
จะต้องแต่งงานกับคุณชายให้ได้ เพื่อตำแหน่งราชินีราชันเซียน ภายใน
ใจของน้องยินดีคบหาเป็นสหายกับคุณชายอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะป็นใน
ฐานะคนรู้ใจ หรือว่าสหายต่างวัย และหรือสหายที่มีความสัมพันธ์
แบบผิวเผินก็ตาม”

หลี่ชีย่จ้องมองดูเหมยซู่เหยา ขณะที่เหมยซู่เหยาก็สู้กับ
สายตาของหลี่ชีย่อย่างไม่สะทกสะท้าน สุดแต่เขาจะมองอย่างพิณิจ
พิเคราะห์ ยังคงไม่สะทกสะท้าน ยังคงเป็นไปตามธรรมชาติ

“ข้าเชื่อคำพูดของเจ้า” หลีซีเย่จ้องมองดวงตาทั้งสองของนางอยู่ชั่วครู่ใหญ่ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “แต่ว่า ตาเต๋มาสำนักฉางเหอของพวกเจ้า ดูจะคิดสะระตะชะดิบตีเลยนะ”

“จะโทษบรรพบุรุษท่านก็ไม่ถูก ข้าในฐานะของผู้สืบทอดสำนักฉางเหอ มีหน้าที่ต้องทำให้สำนักฉางเหอเจริญรุ่งเรือง” หมยชุเหยา กล่าวอย่างไม่สะทกสะท้านและจริงจังว่า “เป็นความจริงที่บรรพบุรุษคาดหวังให้แต่งงานกับคุณชาย ไม่ว่าคุณชายจะมีประวัติความเป็นมาเช่นใด สรุปก็คือบรรพบุรุษท่านให้นำหนักไปที่คุณชายมากกว่าข้าเสียอีก”

หลีซีเย่หัวเราะที่หนึ่ง เขารู้จักตาเต๋มาของสำนักฉางเหอผู้นั้น หลังจากที่เขาได้เอาค่ายกลสังหารราชันเซียนไปแล้ว เกรงว่าตาเต๋มาผู้นี้คงเดาออกถึงฐานะที่แท้จริงของเขาแล้ว การที่เขาแสดงความเป็นมิตรกับตนก็นับเป็นเรื่องที่อยู่ในความคาดคิดอยู่แล้ว

“เจ้าอยากแต่งงานกับข้ามากนักรึ? ” หลีซีเย่มองดูหมยชุเหยา โฉมตรูไร้ซึ่งสิ่งเปรียบเทียบกับที่อยู่ตรงหน้า และยิงคำถามออกไปตรงๆ

เหมยซู่เหยาถึงกับมีสีหน้าที่แดงกำ เติมที่นางกึ่งดงามชนิด
ไร้ซึ่งสิ่งเปรียบเทียบอยู่แล้ว ในเวลานี้ยิ่งดงามจนทำให้จิตใจของ
ผู้คนที่ต้องโอนเอนหวั่นไหว โดยเฉพาะใบหน้าที่แดงเรื่อยิ่งทำ
ให้จิตใจต้องหลงไหล

เหมยซู่เหยาอมยิ้ม มองสู่สายตาของหลี่ชียเอ ลักษณะท่าทีที่
สง่าเปิดเผยตรงไปตรงมาไม่เสแสร้ง กล่าวว่า "ข้าเชื่อว่าข้างกาย
คุณชายไม่ขาดแคลนผู้หญิง หากข้าจะแต่งงานกับคุณชาย ต่อให้
คุณชายยินดีแต่งงานกับข้า เกรงว่าตำแหน่งเมียหลวงคงไม่ใช่ข้า
หรือคุณชายว่าอย่างนั้นหรือไม่?"

"ผู้หญิงที่ฉลาด" หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะออกมา ไม่ได้กล่าว
มากความอีก

เหมยซู่เหยาที่แฝงด้วยรอยยิ้มมองดูหลี่ชียเอ กล่าวว่า "ไม่ว่า
จะพูดอย่างไร ข้าไม่ต้องการให้สร้างความรำคาญใจกับคุณชาย
อันเนื่องมาจากเรื่องนี้ วาสนาสวรรค์กำหนด ข้าเชื่อว่าในอนาคต
ความคิดที่คุณชายมีต่อน้องจะต้องเปลี่ยนแปลงไป"

"ไม่ต้องรอถึงอนาคตหรอก" หลี่ชียเอมองดูนาง ยิ้มกล่าวว่า
"เวลานี้ข้าก็มองเจ้าแตกต่างจากเดิมแล้วละ หากจะกล่าวว่า ใน

อดีตเจ้าเป็นผู้หญิงที่ฉลาด เช่นนั้นล่ะก็ เวลานี้เจ้าควรจะเป็น
ผู้หญิงที่มีปัญญา”

“คุณชายกล่าวชื่นชมเช่นนี้ นับเป็นเกียรติของน้อง” เหมย
ซู่เหยาที่ลักษณะสง่าเปิดเผยตรงไปตรงมา ไม่เสแสร้งเปี่ยมด้วย
ปัญญา แสดงความคารวะ(ตามแบบฉบับของหญิงสมัยโบราณ)
ต่อหลี่ซีเย

หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มออกมา ทำให้สิ่งที่ผ่านมาในอดีตมลาย
หายไปทันที เขาเองก็ใช่จะเป็นคนจิตใจคับแคบ เหมยซู่เหยาใน
วันนี้มีท่าทีที่อ่อนลงมาก ซึ่งบ่งบอกถึงความจริงใจของนาง

“คิดว่าคุณชายก็คงรู้แล้วว่า คนของพรรคเซียนเหินกำลัง
จะมา” เหมยซู่เหยาได้เอ่ยขึ้นก่อนหลี่ซีเยจะไปจาก

“เป็นบุคคลระดับไหนกัน?” หลี่ซีเยถามไปอย่างนั้น โดย
ไม่ได้เก็บเอามาสใส่ใจ

กล่าวสำหรับผู้ใดก็ตาม พรรคเซียนเหินนับเป็นผู้ที่ดำรงอยู่
ในฐานะผู้ยิ่งใหญ่ เป็นสิ่งที่ใหญ่โตมโหฬาร ไม่ว่าจะ เป็นบุคคล

ระดับเช่นใดก็ตาม ไม่ว่าคนผู้นั้นจะดำรงอยู่ในสถานะใด เมื่อเอ่ยถึงพรรคเซียนเหินแล้ว ก็ต้องมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปทันที

“ช่วงหลังเกรงว่าไม่อาจรู้ได้” ได้ยินว่าเวลานี้พรรคเซียนเหินได้ส่งคนที่มีสถานะไม่ธรรมดาคนหนึ่ง ในฐานะทูตคนหนึ่ง” ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เหมยซู่เหยาแสดงออกถึงท่าทีที่ลึกลับซึ่งจ้องมองไปที่หลี่ซีเย กล่าวว่ “ได้ยินว่า ทูตคนนี้มีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับพรรคทเวะฟ้า”

“แน่นแฟ้น แน่นแฟ้นอย่างไร?”

เหมยซู่เหยา กล่าวว่า “ตามตำนานเล่าว่า ทูตของพรรคเซียนเหินผู้นี้ขณะยังหนุ่มแน่น เหมือนว่าจะเป็นยุควิบากแห่งเต้าเขาเคยแต่งงานกับเทพธิดาของพรรคทเวะฟ้า”

“น่าสนใจดี” หลี่ซีเยถึงกับเอามือลูบคาง พรรคทเวะฟ้าและสำนักโบราณสี่เหยียนนับว่าเป็นคู่รักคู่แค้นกันมาก่อน ครานั้นเป็นพรรคทเวะฟ้าที่เอาชนะสำนักโบราณสี่เหยียนไปได้ ช่วงชิงเอาแผ่นดินของสำนักโบราณสี่เหยียนไป

เหมยซู่เหยาบอกว่า “เทพธิดาองค์ปัจจุบันของพรรคเหวะฟ้าที่มีฉายาว่าเทพธิดาเหินเวหา ในขณะที่อาของนางก็คือภรรยาเอกของผู้ที่เป็นบุตรของพรรคเซียนเหิน”

เหมยซู่เหยาเอ่ยถึงตรงนี้แล้วมองดูหลี่ชียเอ่แล้วกล่าวว่า “ก่อนหน้านี้ ยูวักษัตริย์ตระกูลหนานเทียนได้มีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นมากกับเทพธิดาเหินเวหาผู้นี้”

“ข้าเข้าใจในความหมายของเจ้า” หลี่ชียเอ่หัวเราะที่หนึ่ง หรือตาครึ่งหนึ่งกล่าวว่า “ตาเฒ่าของพรรคเซียนเหินกลุ่มนี้ทนต่อความอ้างว้างไม่ได้รีไร”

“เป็นไปได้ มีความเป็นไปได้ที่พรรคเซียนเหินจะปรากฏตัวในยุทธภพ” เหมยซู่เหยาพยักหน้าด้วยความหนักแน่น กล่าวจริงจังว่า “ได้ยืนยันว่าพรรคเซียนเหินได้บ่มฝึกผู้สืบทอดที่ฝืนลิขิตสวรรค์มากมาได้คนหนึ่ง!”

“ผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหินล้วนไม่ธรรมดาเสมอมา” หลี่ชียเอ่ไม่รู้สึกละเลิกใจกับเรื่องนี้ ผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหินทุกยุคสมัยที่ผ่านมา ล้วนแล้วแต่มีความปราดเปรื่องน่าทึ่งทั้งสิ้น

“ระดับบรรพบุรุษของสำนักข้าได้ข่าวลับมา ตามตำนานเล่าว่า “ผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหินกำลังจะสำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์แล้ว” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ท่าทีของเหมยซู่เหยาจะหนักแน่นจริงจัง กล่าวว่่า “ระดับบรรพบุรุษของสำนักคาดเดาว่า ผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหินผู้นี้ ต่อให้ยังไม่บรรลุกายเซียนชั้นสมบูรณ์ในขณะนี้ เกรงว่าภายในไม่กี่ปีมีความเป็นไปได้จะสำเร็จชั้นสมบูรณ์”

กายเซียนชั้นสมบูรณ์นับว่าเป็นหัวข้อสนทนาที่เคร่งเครียดมาก ตามตำนานเล่าว่า หากบรรลุกายเซียนชั้นสมบูรณ์สามารถโจมตีราชันเซียนได้ หากว่ายุคนี้จะมีคนที่สำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์ล่ะก็ ย่อมเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งนัก

“กายเซียนชั้นสมบูรณ์นะเนี่ย” หลี่ซีเยเพียงยิ้มชนิดหนึ่ง และก็ไม่ได้พูดอะไรมากไปกว่านี้

เหมยซู่เหยามองดูหลี่ซีเยกล่าวว่า “ข้ารู้ว่าคุณชายไร้ผู้ต่อกร แต่ มีคำๆ หนึ่งไม่รู้ว่าควรจะกล่าวหรือไม่”

“ว่ามา” หลี่ซีเยพยักหน้าเบาๆ

เหมยซู่เหยา กล่าวจริงจังว่า “ไม่ว่าคุณชายจะเป็นพุทธรักษา ร้ายหรือเป็นตัวตนที่แท้จริง บางคนมองว่าเป็นเสี้ยนในตา เคยมีคน ชักชวนข้าให้ร่วมมือกันเพื่อกำจัดคุณชายเสีย เพื่อตัดปัญหาที่จะ ตามมาภายหลัง ขอคุณชายได้โปรดระวังตัวด้วย”

“คนที่มีคุณสมบัติพอที่จะร่วมมือกับเจ้าได้นั้น อาศัยนิ้วมือ ข้างเดียวก็นับได้ หรือบางทีอาศัยนิ้วเพียงสองนิ้วก็นับได้แล้วละ” หลี่ชียิ้มกล่าว

เหมยซู่เหยา ยิ้มแต่ไม่ชี้ชัดว่าเป็นใคร แต่ทว่า ขอเพียงคน นั้นมีความฉลาดยอมพอจะเดาออกได้ว่าเป็นใคร

“นังหนู ข้าจะไม่รับผลประโยชน์ของเจ้าฟรีๆ ในเมื่อเจ้า มอบสิ่งของสิ่งนี้ให้กับข้า ข้าจะมอบโชคให้กับเจ้า” ก่อนที่หลี่ชีย่ จะไปจากได้กล่าวกับเหมยซู่เหยา “เมื่อถึงคราวที่เข้าไปยังโลกใบ เล็กเจ้ามาหาข้าได้ ข้าจะชี้แนะทางสว่างให้กับเจ้า”

“ขอบคุณคุณชาย” เหมยซู่เหยา ไค้คำนับ ท่วงท่างดงาม น่าประทับใจ “น้องชอกกล่าวแทนบรรพบุรุษ หากคุณชายมีสิ่งใดที่ ต้องการให้สำนักฉางเหอของเราช่วย ขอเพียงคำๆ หนึ่ง สำนักฉาง เหอพร้อมให้การรับใช้ต่อคุณชายทุกเมื่อ”

“ตาเต๋มาสำนักเจ้านับว่ามองกาลไกลโดยแท้” หลี่ชียเอ๋ยมให้
นิตหนึ่ง แล้วหันหลังจากไปโดยไม่ได้อีกคำใดอีก

เหมยซู่เหยามองตามการจากไปของหลี่ชียเอ๋จนลับสายตา
จากนั้นสั่งการกับผู้อาวุโสของสำนัก “ผู้อาวุโส รบกวณเจ้ากลับไป
ที่สำนักสักครั่งหนึ่ง ไปนำเอาของวิเศษอีกครั่งหนึ่งกลับมาแล้วมอบ
ให้กับมือของคุณชาย ยิ่งเร็วยิ่งดี”

ผู้อาวุโสของสำนักฉางเหอรับคำ รีบเร่งไปดำเนินการทันที

เนื่องจากพวกของหลี่ชวงเหยียนไม่ได้มา หลี่ชียเอ๋จึงพัก
อาศัยอยู่ที่หอบุปผาพิรุณ พลันที่เข้าพักยังหอบุปผาพิรุณก็ได้ส่ง
ข่าวเรียกหาซือคังโหวเถียน

ซือคังโหวเถียนได้มาปรากฏตัวต่อหน้าหลี่ชียเอ๋ภายใน
ระยะเวลาสั้นที่สุด พลันที่เห็นหลี่ชียเอ๋ก็กล่าวว่า “นายท่านมีอะไรจะ
สั่งการ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสำนักเหาะฟ้าอย่างนั้นหรือ? ”

“สำนักทเวะฟ้า? สำนักทเวะฟ้ามีเรื่องอะไร?” หลี่ซีเยมอง
ดูซือคองโหวเทียนทีหนึ่ง

ซือคองโหวเทียนตอบทันทีว่า “เรียนนายท่าน ข้าน้อยได้ข่าว
มาข่าวหนึ่ง เร็วๆ นี้ สำนักทเวะฟ้ามีเรื่องขัดแย้งนิดหน่อยกับสำนัก
โบราณสี่เหยียน ขาวนี้ยังไม่ทันได้แพร่เข้ามายังแดนขาดทักซิณ
เลยนะ”

“สำนักทเวะฟ้า ใจกล้าดีนี้ ในที่สุดก็หนีไม่ไหวคิดจะ
เคลื่อนไหวแล้ว” หลี่ซีเยหัวเราะกล่าว

“นายท่านอาจได้ข่าวมาบ้างแล้วก็ได้ เวลานี้พรรคทเวะฟ้ามี
ผู้หนุนหลังที่แข็งแกร่งมากแล้วละ ในอดีตสำนักทเวะฟ้าอาศัย
แคว้นโบราณชิงเสียน เวลานี้ พวกเขาไปพึ่งพาพรรคเซียนเหิน”
ซือคองโหวเทียนกล่าวว่า “เวลานี้ แม้แต่แคว้นโบราณชิงเสียนยัง
ต้องให้เกียรติพรรคเซียนเหินอยู่สามส่วน”

“อย่าว่าแต่สำนักเซียนเหินยังไม่ได้ปรากฏตัวเลย ต่อให้
สำนักเซียนเหินปรากฏตัวต่อแดนมนุษย์กษัตรา ข้าก็ไม่เอามาใส่
ใจ” หลี่ซีเยยิ้มนิดหนึ่ง กล่าวว่า “ขนาดสำนักเซียนเหินยังไม่ทัน

ปรากฏก็ล้มดาบกันแล้ว รอให้ข้ากลับไปถึงดินแดนภาคกลางก่อน
เถอะ อันดับแรกที่จะทำก็คือทำลายพรรคเหวะฟ้าเสีย! ”

ในขณะนี้ หลี่ชี่เย่ไม่รู้สึกรู้สึกเป็นห่วงสำนักโบราณสี่เหยียน
เนื่องจากมีพวกเผิงเจียนอยู่ที่นั่น คงไม่เกิดเรื่องใหญ่อะไรกับสำนัก
โบราณสี่เหยียนอยู่แล้ว

“ขอเพียงนายท่านสั่งการมาคำหนึ่ง ข้าน้อยจะเป็นทัพหน้า
ให้กับนายท่านทันที จะเป็นคนแรกที่บุกเข้าไปยังพรรคเหวะฟ้า”
ซือคงโหวเทียนเอามือตบอกเสียดังปังๆ

หลี่ชี่เย่เหลือบตามองเขาที่หนึ่งกล่าวว่า “เจ้าต้องการฆ่าคน
หรือต้องการแย่งสมบัติกันแน่? เจ้าคือคนแรกที่บุกเข้าไปในพรรค
เหวะฟ้าข้อนี้ข้าเชื่ออย่างแน่นอน แต่ทว่า เจ้าคงเป็นคนแรกที่บุก
เข้าไปยังคลังสมบัติของพวกเขากระมัง”

“เหอะ เหอะ นายท่าน ข้าน้อยเรียกว่าฆ่าคนช่วงชิงสมบัติ
ไม่ให้เสียทั้งสองอย่าง” ซือคงโหวเทียนก็ไม่ได้รู้สึกต้องอายหน้า
แดง กล่าวด้วยความหน้าด้านออกมา

หลี่ชียเอหัวเราะที่หนึ่ง และไม่ได้กล่าวต่า "ที่ข้าเรียกเจ้ามา
ในครั้งนี้ ไม่ใช่ให้เจ้าไปสังหารพรรคเหว่ฟ้า ที่เรียกเจ้ามานั้น ข้า
ต้องการให้เจ้าไปทำงานเรื่องหนึ่ง

"นายท่าน บอกมาได้เลย ขอเพียงเป็นเรื่องที่ได้รับ
มอบหมายจากนายท่าน ข้าน้อยต้องจัดการให้เรียบร้อย นายท่าน
โปรดวางใจการทำงาน of ข้า" ซื่อคงโหวเทียนเอามือตบอกดัง
ปังๆ กล่าวด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยมต่อหลี่ชียเอ